

Giới thiệu Dụ Lang

Nàng luôn luôn mất cao hơn đầu, nhưng cuối cùng cũng có lúc té ngã.

Trong từ điển của Thâm Thất Đại tiểu thư, trước nay chỉ có chữ "cướp", không có chữ "nhường".

Nam nhân nàng liếc mắt ngôn tình trùng ý đang triền triền miên miên cùng với nữ nhân khác, vậy cũng chỉ có thể dâng lên một chữ "ngâm". Cứ như vậy, hoàng tử Tây Hoa – Hàn Sâm tự cho là phúc hắc hoàn toàn thất thân biến thành phu quân của thiên kim quý tộc Lan Lăng – Thâm Thất.

Truyện cho dù Thâm Thất trăm phương ngàn kế, uy khuất cầu toàn mà lấy lòng Hàn Sâm, vì y, nàng không tiếc bỏ đi tính tình tiểu thư như xa xỉ, lãng phí, kiêu căng, ngang ngược; lúc mưu toan cũng cố tình yêu đến từ giang sơn không đổi này thì lại phát hiện Hàn Sâm đã sớm có đối tượng trong lòng... mong rằng sẽ có cuộc hôn nhân dài lâu.

Nhưng càng tức giận chính là, cho dù nàng đào sâu ba thước cũng không tìm được tiểu tam đến quyết đấu với nàng, bởi vì, giai nhân kia đã sớm qua đời, Thâm Thất nàng làm sao có thể đấu với một oan hồn?

Lúc nên có thiên trường địa cửu thì hận này lại kéo dài không có thời hạn cắt đứt. Thâm đại tiểu thư nàng há có thể ngồi chờ "phé" Dụ Lang?

Thiên kim điều ngoa bảo vệ chủ quyền tình yêu xuất hiện lớp lớp ám chiêu, hoàng tử lạnh nhạt mọi việc đều suôn sẻ thể hiện rõ bản sắc vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Kiêu Oanh Tự Tại Thỏa Thích Hót

Hoa Triều ở những năm cuối, phía Bắc sông Hoa chiến tranh bay tán loạn, Tây bộ Ô Tôn, Nguyệt thị, Bắc bộ Nhu Nhiên, Đông Hồ nhìn chăm chăm vào Hoa Triều, biên cảnh phương Bắc không một ngày được an bình, mà trong hoàng thất Hoa Triều thì liên tục tranh đấu, không rảnh trông nom đến cái khác. Hoa Huệ Đế mười năm, Hoa Triều phân thân Cao Hoan, Nghiệp thành lập con của tiên đế —— Đông Bình Vương mười một tuổi làm đế, hiệu Đông Hoa. Hoa Huệ Đế thảo phạt Cao Hoan thất bại, bị buộc chạy trốn đến Tây An Dương, lịch sử gọi là Tây Hoa. Đến đây Hoa Triều phân biệt Tây Hoa và Đông Hoa, trung tâm kiểm soát thế lực giảm mạnh.

Lan Lăng thiên ở Thường Giang Đông Nam, Đông Lâm Đông Hải coi là Thâm Uyên, phía Bắc dựa vào Thường Giang cho là Thiên Khiếm, của nhiều người đông, có thể ở trong loạn thế mà hưởng thái bình. Còn về phần trung tâm kiểm soát thế lực giảm mạnh, quận trưởng các nơi đều rời rứt thoát ly khỏi khống chế của Thường Giang Nam, đoạt được thuế má không hề nộp lên trên triều đình, nơi đó có đại tộc hào môn tích trữ binh sĩ riêng, nghiêm nhiên lo lắng âm thầm là phương Nam Hoa Triều. Bất đắc dĩ Tây Hoa Huệ Đế phong Nhị hoàng tử Hàn Sâm làm Lan Lăng Vương, đất phong Lan Lăng, mưu tính khống chế dần dần phương Nam đang mất khống chế. Hàn Sâm trên danh nghĩa là hoàng thất Hoa Triều, lại là thân vương Huệ Đế thân phong, đáng tiếc hoàng thất suy thoái, thế gia vọng tộc khắp nơi Lan Lăng mua không bán có sổ sách của hoàng thất Tây Hoa, Lan Lăng Vương mới được phong tước có thể ngăn chặn bọn răn độc hay không, toàn bộ đều là ẩn số.

Phủ Lan Lăng Vương.

Nhắc tới phủ Lan Lăng Vương, mặt ngoài thoát nhìn là phủ đệ tôn quý nhất Lan Lăng, nhưng trên thực tế cũng chỉ là nơi hoang tàn xây dựng lại, so với thế gia vọng tộc giàu sang quyền thế, khí thế tuyệt đối không bằng. Ngày hôm đó, Hàn Sâm ngồi ở thư phòng vương phủ —— trong Tu Trúc lâu, kiên nhẫn nghe mưu sĩ góp ý kiến.

"Tín Chi, việc khẩn cấp duy nhất hiện nay chính là việc gì?"

Trương Tín Chi có một chút hốt hoảng. E rằng Nhị hoàng tử Hàn Sâm là nhi tử đương kim Huệ Đế không thích nhất, Lan Lăng vốn là nơi màu mỡ, phong Lan Lăng Vương bực này tuyệt đối không tới phiên Hàn Sâm, chẳng qua bởi vì khuôn mặt này, Huệ Đế mới không thể không lựa chọn Hàn Sâm. Trương Tín Chi nhớ tới dự tính ngầm của Huệ Đế, trong lòng không khỏi bất an, lấy sự hiểu biết của mình về Hàn Sâm, chỉ sợ là mặt ngoài y chịu đựng, kỳ thật đã hận đến mọc rễ chôn sâu ở trong lòng.

Trương Tín Chi thầm thở dài một hơi, vẫn nói ra, "Thần nghĩ việc khẩn cấp chính là thân hôn làm thượng sách." Đây là mỹ nam kế của Huệ Đế —— dùng Hàn Sâm lôi kéo thế tộc Giang Nam.

"Thân hôn?" Hàn Sâm cười sang sảng ra tiếng, "Ý kiến hay!"

"Tín Chi cho rằng người nào tốt?" Nếu muốn ở trên khỏi đất xa lạ Lan Lăng này đứng vững gót chân, dựa vào một mối hôn sự tốt đẹp quả thực là kế sách hay, có hiệu lực nhanh nhất, hiệu quả và lợi ích cao nhất, ai có thể nói đây không phải là ý kiến hay chứ?

"Thẩm Thát, Thát cô nương, thù thôi ở Thẩm gia." (thù: đứng đầu; thôi: tôn sùng, sùng bái)

"Thẩm Thát?" Hàn Sâm đem cái tên này ní non ở trong miệng một chút, giống như đem nòng vuốt vào, dùng đầu lưỡi nhấm nháp mò mẫm một vòng, tiếp tục đem cái tên 'Thẩm Thát' mềm yếu như mây bùn kia nhả ra, "Đại danh?" Vừa nghe tên liền biết ở trong nhà cô gái này đứng hàng thứ bảy, chỉ là Hàn Sâm cho rằng đây là nhũ danh từ nhỏ.

Trương Tín Chi cười cười, "Vị Thẩm tiểu thư này rực rỡ lay động thiên hạ, sinh ra liền có hồng quang đầy nhà, từ phượng trình tường, người người thấy vậy lấy làm kỳ (kỳ ở đây là hiếm thấy, đặc sắc), Tín Dương hầu xem như hòn ngọc quý trên tay, không thể tùy tiện lấy tên, sợ tên tự không tôn lên được Thẩm tiểu thư này, tạm thời gọi là 'Thát', chỉ là về sau tên này luôn luôn yên ổn, dần dà mọi người đều gọi là Thẩm Thát."

Hàn Sâm bật cười ra tiếng, đây cũng là kết quả của bảo bối, ngược lại rơi xuống một cái tên chẳng ra cái gì, "Xem ra nòng là người trời ban điềm lành, chỉ sợ vô phúc cô độc, người bậc này rất có thể chính là người chủ định mầu nghi thiên hạ trong thảo luận kịch nam*, cấp lên cho phụ hoàng ngược lại tương đắc ích chương**."

(* kịch nam: loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa)

** tương đắc ích chương: hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh; cùng bổ sung cho nhau thì càng tốt, càng hay; hợp quần tăng sức mạnh)

Hàn Sâm nghĩ tới cảnh tượng cây Lê Hoa áp đề Hải Đường liền buồn cười. Nữ tử vừa mới ra đời đã lay động thiên hạ cỡ này, Hàn Sâm xem chừng mệnh của nòng có thể làm mầu nghi thiên hạ; còn phẩm hạnh thì lại không hẳn, việc y chọn thê tử tuy là hành động bất đắc dĩ, nhưng vẫn muốn tìm người "tài" đức vẹn toàn. Thẩm gia là thế tộc có thế lực mạnh nhất Lan Lăng, nhưng mục tiêu quá mức bất khả, hơn nữa khó không chế nhất, cũng không phải là lương tuyển (tuyển chọn người hiền) trong lòng Hàn Sâm.

"Nhược Hàm tiểu thư của Mai gia lấy tài danh nổi bật thiên hạ." Trương Tín Chi nhất thời hiểu rõ ý của chủ tử, kỳ thật hắn muốn tiến cử nhất cũng chính là Mai Nhược Hàm này, lúc trước đây Thẩm Thát ra cũng chỉ là để Hàn Sâm giải hận. Hắn biết mặt ngoài Hàn Sâm vui cười thoải mái, nhưng thật ra trong đáy lòng rất không nguyện ý, nhân tuyển đầu tiên này định liệu cần phải bị phủ quyết. Mai gia, cũng là vọng tộc Lan Lăng, mặc dù không bằng Thẩm gia, nhưng cũng là một trong tứ tộc Lan Lăng, Mai Nhược Hàm tài đức vẹn toàn, chính là nhân tuyển có một không hai làm Lan Lăng Vương phi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Trần nhỏ Trữ Hải.

Trữ Hải thuộc phạm vi gần Đông Hải, hàng năm giữa mùa hạ Thẩm Thát đều thích đến nơi này nghỉ mát, không đến trung tuần* tháng chín tuyệt đối không trở về Lan Lăng.

(* trung tuần: từ ngày 11 đến ngày 20 hàng tháng)

"Chủ tử, lão gia truyền lời nói Lan Lăng Vương đã đến Lan Lăng, thỉnh chủ tử mau chóng trở về." Tỷ nữ Tiền nhi vừa dậm chân cho Thẩm Thát, vừa thận trọng nói.

Thẩm Thát mở to hai mắt, chuyện Lan Lăng Vương tới Lan Lăng thì có liên quan gì tới nòng? Phụ thân vội vàng muốn nòng trở về, sợ rằng chỉ có một nguyên nhân. Gần đây phụ thân không gấp gáp hôn sự của nòng, rất có phong phạm của Khương thái công, chính là dùng kế tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, người nguyên mắc câu, chỉ là không biết tại sao lần này lại gấp gáp như thế. Bất quá phụ thân gấp gáp, cũng không có nghĩa là Thẩm Thát nòng cũng sẽ gấp gáp theo, vị Lan Lăng Vương này vẫn nên gạt bỏ sang một bên, đợi sau khi có nhiều tư liệu kỹ càng tỉ mỉ hơn về y báo trở lại, Thẩm Thát mới có thể xác định người này có đáng giá để mình chạy về Lan Lăng ở giữa mùa hè nhìn y hay không.

Hàn Sâm không có nhìn lầm, Thẩm Thát này luôn luôn khó tránh khỏi ý "tài" ngạo vật, đợi sau khi nòng hiểu được, đương nhiên giá phải trả cũng không rẻ.

Thẩm Thát lưu lại Trữ Hải nửa tháng, ở đầu tháng chín mới lười biếng lên đường hồi phủ. Nòng biết Lan Lăng Vương là Nhị hoàng tử của Huệ Đế, không được sủng ái cho lắm, cũng coi như là không quyền không thế, nòng cũng không cảm thấy hứng thú. Sợ dĩ nòng quay về Lan Lăng trước nửa tháng, là vì nòng nghe nói Mai Nhược Hàm và Lan Lăng Vương rất thân cận, thân cận tới mức gần như có thể nói chuyện cưới gả.

Lan Lăng, thậm chí là toàn bộ thiên hạ, nữ tử có thể vào được mắt của Thẩm Thát đều rất ít ỏi, có thể đếm được trên đầu ngón tay, vừa khéo Mai Nhược Hàm chính là một trong số đó. Ở Lan Lăng, các nòng đều có đội ủng hộ, không phân biệt lớn nhỏ. Thẩm Thát luôn luôn không hiểu, luận về bộ dáng, gia thế Mai Nhược Hàm đều không bằng nòng, tại sao có thể sánh vai cùng với nòng? Cho nên nòng không thể không nhìn Mai Nhược Hàm với con mắt khác.

Mai Nhực Hàm này cũng coi như là mất cao hơn đầu, nàng ta cũng từng nói qua, sau này muốn gả cho người mà mình chọn, một đôi một kiếp yêu nhau, nếu không tình nguyện Thanh Đăng Cổ Phật, cho nên Mai gia cũng không ai dám bức nàng thành thân. Hiện tại Thẩm Thất có chút hứng thú, muốn xem người có thể làm cho Mai Nhực Hàm nhìn ở trong mắt đến tốt cùng là bộ dạng gì.

Thẩm Thất trở lại Lan Lăng tựa như con cá quay về biển khơi, đó là ông trời của nàng. Đáng lẽ ở trung tuần tháng chín mới mở hoa cúc xã nhưng vì nàng trở về trước thời hạn mở xã, cho nên đương nhiên Thẩm Thất sẽ là xã chủ.

Mỗi tháng nữ tử quý tộc Lan Lăng đều lấy hoa lập hội, hoặc đàm thơ, hoặc luận đạo, hoặc bình luận người phong lưu trong thiên hạ, hoặc tranh cãi thời hỗn loạn của thiên hạ, không giới hạn chủ đề vụn vặt cho nữ nhi gia. Mỗi lần mở xã đều phải đề cử một xã chủ, trừ bỏ tháng bảy, tháng tám Thẩm Thất vắng mặt cùng với hoa mai xã của tháng một ra, tất cả hoa xã của các tháng khác đều phải công khai tuyên xã chủ. Nữ tử có thể vào hoa xã đều xuất thân từ danh môn đại tộc, đối với thân phận yêu cầu đặc biệt khắc nghiệt, nữ chưa gả nhưng không phải là chính thất thì không được vào, phụ đã gả không phải là chính thất cũng không được vào, người không có tài không được vào, người không có dung mạo cũng không được vào, cho nên mặc dù ở Lan Lăng nữ nhi thế tộc nhiều, nhưng có thể vào được hoa xã này cũng chỉ có ít ỏi mười ba người mà thôi, nhưng hoa xã này các nữ tử Lan Lăng đều muốn tranh nhau tổ chức, tiến vào xã này, giá trị con người tăng lên gấp bội, ngay cả phu gia cũng cao hơn rất nhiều.

Mùng năm tháng chín, hoa cúc xã mở ở Trùng Hoài viên của Thẩm gia. Thẩm Thất cũng chỉ mới quay về hôm qua, hôm nay liền có thể tiến hành tiệc rượu long trọng, thực không phải là chuyện dễ, nàng cũng chỉ muốn khoe khoang năng lực làm nữ chủ nhân của mình mà thôi.

Mặc dù hoa xã chỉ có mười ba người, nhưng mỗi lần đến ngày mở xã, người đến chúc mừng không dưới một trăm ba mươi người. Ngày mở xã, lòi xe tiếp chân, vũ dập thành âm* ở Trùng Hoài viên, người có thể nhận được thiệp mời của Thẩm Thất là một chuyện vô cùng may mắn. Trong đám người đến chúc mừng đương nhiên có Lan Lăng Vương Hàn Sâm, Thẩm Thất cũng không tự mình đi ra nghênh đón. Tuy rằng nàng là xã chủ, nhưng nàng ngạo nghệ đã thành thói quen, trong thành Lan Lăng này vẫn chưa có ai để cho nàng ngược giày đón chào.

(*: miêu tả nhiều xe nối tiếp nhau mà đi)

"Hôm nay náo nhiệt như vậy, không bằng chúng ta lấy một trận mã cầu* bắt đầu, người thắng trận có thể được người đứng đầu hoa cúc xã tặng một bài thơ, như thế nào?" Trong lúc toàn bộ người tham gia xã tụ tập ở trước phòng khách Quang Phong Tế Nguyệt ở Trùng Hoài viên thì Thẩm Thất mới khoan thai xuất hiện. Thuận theo sự xuất hiện của nàng, toàn trường giống như đã giao ước trước đều lặng ngắt như tờ, ánh mắt của mỗi người đều đuổi theo cước bộ của nàng, thậm chí có người ngay cả hít thở cũng không dám, chỉ sợ quấy nhiễu nàng.

(* mã cầu là môn cưỡi ngựa đánh bóng ý, hình ảnh minh post ở bên dưới nha)

Thẩm Thất đã quen với trường hợp này, cũng thích trường hợp này, thích cảm giác mỗi người đều vì nàng mà an tĩnh lại. Đắt phẳng trước phòng khách Quang Phong Tế Nguyệt tuy lớn, nhưng bởi vì an tĩnh, cho nên nàng nhẹ giọng nói ra lời cũng có thể để mỗi người đều nghe vào trong lỗ tai, nhớ ở trong lòng.

"Ý này rất tốt!" Đội người ủng hộ Thẩm Thất lập tức phụ họa, trong lúc nhất thời không khí lại náo nhiệt lên. Hiện nay mã cầu thịnh hành trong quân và dân gian ở Hoa triều, con cháu quý tộc bất luận là nam hay nữ đều đổ xô vào.

Thẩm Thất cười cười, quay đầu liếc mắt ra hiệu cho người bên cạnh, sớm đã có người chuẩn bị xong tất cả dụng cụ dùng cho đánh mã cầu, mọi người ở đây chờ đợi đã lâu lập tức đi đến sân cầu phía tây Trùng Hoài viên. Nếu bàn về vườn hoa tinh mỹ thì Trùng Hoài viên này thua xa với các đình viện khác ở Thẩm gia, sở dĩ Thẩm Thất chọn Trùng Hoài viên này để mở xã cũng chỉ vì trong viên này có một sân cầu.

Trong ánh mắt của Thẩm Thất không có mọi người ở giữa sân, nghiêng nhiên chính là mắt mọc trên đỉnh đầu, đối với Lan Lăng Vương Hàn Sâm bất quá cũng chỉ là nhìn lướt qua rất nhanh, nhanh đến nỗi không có ai phát hiện ra. Thẩm Thất không thể không thừa nhận, Hàn Sâm có tiền vốn để Mai Nhực Hàm ái mộ. Y có khí phách ung hoa hiên lãng, cùng với dung nhan quá mức tuấn mỹ kia kết hợp lại với nhau càng tăng thêm nổi bật, không có một tia nghèo túng khốn khổ, ngược lại tăng thêm khí phách quân lâm thiên hạ.

Chỉ là Thẩm Thất tự kiêu dung mạo hơn người, cho nên đối với tướng mạo của người khác ngược lại không mấy xem trọng, nam tử nàng muốn gả đương nhiên không thể là một gốitêu hoa bên ngoài tô vàng nạm ngọc.

"Chủ tử, dáng dấp của Lan Lăng Vương gia kia thật là..." Tiền nhi ở một bên cũng nhìn thẳng mắt, nàng biết chủ tử nhà mình không dễ dàng suông sã mà đánh giá người khác, nhưng nàng chỉ là một hạ nhân lại có thể không kiêng dè.

"Như thế nào, mê hoặc hồn của em rồi sao?" Thẩm Thất trách nặng một tiếng, "Đừng làm chủ tử ta đây mất thể diện."

Đến khi Hàn Sâm xoay người rồi đi, Tiền nhi mới hồi phục lại tinh thần, trong miệng 'chặc chặc' hai tiếng, giống như đang nhấm nháp món ngon nào đó mà thoả ước mong nguyện, "Chủ tử, nhưng y thật sự..." Tiền nhi muốn thúc giục Thẩm Thất mau chóng đi theo Hàn Sâm.

"Không nên trông mặt mà bắt hình dong, cẩn thận bên ngoài tô vàng nạm ngọc." Thẩm Thất hết sức tự kiêu, cảm giác người có dung mạo tuyệt lệ bên ngoài vàng ngọc bên trong cũng là vàng ngọc chỉ có mình nàng, còn lại đều là thói rửa, một nhận định này không phân biệt là nam hay nữ. Thấy mọi người quá mức chú ý đến dung mạo của Hàn Sâm, trong lòng nàng lại càng khó chịu, cảm thấy một nam nhân dựa vào mã ngoài để kiếm sống, tất nhiên không tính là nam nhân chân chính.

"Hôm nay có thể được Vương gia quang lâm, tiểu nữ tử chỉ cảm thấy về vãng cho kẻ hèn này, không bằng chúng ta lấy người của Vương gia mang đến từ Hoa triều làm thành một đội, người Lan Lăng chúng ta thành một đội, một đầu một như thế nào?" Thẩm Thất nói ra lời trong lòng của rất nhiều nam nhân Lan Lăng mong muốn, cho nên tiếng phụ họa càng tăng lên. Hàn Sâm vừa xuất hiện liền hấp dẫn vô số ánh mắt của mọi người, hơn nữa còn sắp hái đi "Mai Hoa tiên tử" của Lan Lăng, làm sao có thể chịu phục, chỉ là không tiện đánh, giờ có thể ở trên trận cầu này phân cao thấp, đương nhiên là rất tốt.

Hàn Sâm thân nhiên liếc Thảm Thất một cái, hơi hột cười một tiếng, "Cung kính không bằng tuân mệnh." Mặt ngoài Hàn Sâm như gió êm trời lặng, tao nhã lịch sự, không có một chút đáng về kiêu ngạo của Vương gia, ngược lại khắp nơi là một bộ dạng chiều hiền đãi sĩ, càng làm cho nhiều người nhìn y không thuận mắt.

Hàn Sâm xem Thảm Thất rục rờ lay động thiên hạ này bất quá cũng chỉ là như thế mà thôi. Thảm Thất chậm chạp không trình diện, khắp nơi bày ra dáng vẻ cao ngạo của chủ nhân, vốn không phải là sở thích của y, huống chi lời nói và việc làm còn ngây thơ như thế, bất quá Thảm Thất quả thực là rục rờ lay động thiên hạ, sáu chữ này đúng là danh xứng với thực. Ở trong hoàng thất, y gặp qua không ít mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng đều thua kém ba phần so với nữ tử trước mặt này. Nàng chậm rãi đi tới, không cần phục sức hoa lệ, không cần xa hoa phô trương, bản thân nàng có thể làm nổi bật toàn trường giống như không phải là nhân gian, mà là đến Dao Trì gặp được tiên nữ. Mặc dù Hàn Sâm đối với việc Thảm Thất đến muộn có chỗ không thích, nhưng cũng không thể phủ nhận ở trong nháy mắt lần đầu tiên nhìn thấy nàng, y cũng có chút hốt hoảng.

Bất quá sau khi nhìn thấy lời nói và việc làm của nàng, Hàn Sâm cảm thấy nàng cũng chỉ thường thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Mã cầu từ Bắc Hồ (người Hoa triều gọi chung bốn bộ lạc dân tộc thiểu số ở Tây Bắc Hoa triều là Bắc Hồ) truyền vào Trung Nguyên, vốn là tâm huyết nam nhi rong ruổi cuộc chiến trường ngựa, nhưng người Trung Nguyên lại đem nó cải tạo làm chuyện nhàn nhả ngày thường lúc tìm vui, phụ nữ và trẻ em đều có thể vui chơi, mà vứt bỏ nguyên thủy của nam tử thượng võ. Hàn Sâm luôn luôn không thích loại không khí này, huống chi ở trong mắt y, những nam nhân giành được thắng lợi này chỉ đáng được các nữ tử chỉ biết tìm vui soạn nhạc tặng một bức thi văn trong thời buổi loạn lạc này, giương văn ném võ ở tại thời điểm loạn trong giặc ngoài, rất là không nên, điều này làm cho y càng thêm không thích Thảm Thất.

Huống chi Thảm Thất trả lại cho y một hạ mã uy*, nói Lan Lăng Vương là khách phương xa, đem y và người Lan Lăng tách ra, để cho y cùng với mọi người ở đây dựng hai lập trường giai cấp, đó không phải là cục diện Hàn Sâm muốn nhìn đến. Y cần chính là đem Lan Lăng thu vào trong túi, biến thành hậu phương lớn tác chiến của y.

(* hạ mã uy: còn gọi là ‘ra oai phủ đầu/áp đảo tinh thần’ => vốn chỉ quan lại thời xưa vừa đến nhận chức một chỗ nào đó, liền tỏ ra uy quyền của mình đối với thuộc hạ, sau này cũng chỉ việc ra oai ngay lúc đầu đối với đối phương)

Trên sân cầu, hai đội mỗi đội mười người đã xếp hàng xong, Thảm Thất đưa mắt ra hiệu, nô bộc phía dưới lập tức diễn tấu 《 Quân tư nhạc 》trong bộ Hoa thập nhạc, đánh trống trợ uy, người xem bắt đầu hoan hô hò hét. Hàn Sâm cũng không có ra sân, mặc dù hắn đang cười, nhưng trong lòng lại đang cau, trận mã cầu này làm đến loè loẹt, thật sự chỉ có người nằm trong thành Lan Lăng an phận này không biết xã hội khó khăn mới làm ra chuyện như thế này.

Hai mươi người ở giữa sân bắt đầu tranh giành, hai đội phân ra coi giữ hai sân nam bắc, mỗi sân đều bố trí đứng đầy bản, dưới bản mở lỗ làm cửa, thêm lưới làm túi, người có thể giành được cầu đánh vào túi lưới sẽ được một điểm, cuối cùng lấy số cầu ít nhiều hai bên đánh vào túi lưới quyết định thắng thua. Tiếng hò hét của người Lan Lăng trợ uy đến rung trời, bọn họ hoàn toàn xem thường người Tây Hoa, cảm thấy bọn chúng là người quê mùa, chưa từng thấy qua Lan Lăng giàu có và đông đúc. Huống chi con cháu Lan Lăng vô sự thảnh thơi trong bản lĩnh này, thay vì nói là thi đấu, không bằng nói là khoe khoang, mỗi người đều biểu diễn các loại động tác cười ngựa có độ khó cao, khiến cho nữ tử ở đây hoan hô từng hồi.

Nhưng âm thanh trợ uy rung trời cùng kỷ xảo biểu diễn loè loẹt đối với thi đấu cũng không có tác dụng gì đến tính thực chất, đã qua nửa canh giờ, trong sân vẫn bất phân thắng bại. Đội Lan Lăng Vương mang đến là một đội ngũ thành thạo, lại không vội vàng tiến công, đội trưởng thỉnh thoảng liếc về phía Hàn Sâm, chờ y chỉ thị, Hàn Sâm không ra hiệu, bọn họ không dám thắng đội Lan Lăng, mọi người đều biết chủ thượng muốn lôi kéo lòng người, cho nên mỗi lần có cầu, đều phải chế tạo cơ hội cho đối phương, làm cho đối phương thắng một điểm.

Bất quá trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, những con cháu Lan Lăng này lại không nhìn ra tình huống, ngược lại hết sức chế nhạo đội Lan Lăng Vương yếu đuối. Sau cùng Hàn Sâm lên tiếng kêu ngừng. "Cứ tiếp tục so tài như vậy, chẳng biết lúc nào mới có thể phân thắng bại. Cô* nguyện lấy bốn địch mười, tiếp tục quyết thắng thua, không biết ý của các vị như thế nào?" Rốt cục Hàn Sâm mở miệng, tâm tình của y không tệ, xem ra người Lan Lăng vẫn là nam nhi nhiệt huyết, sùng kích chính là người thắng, y quan sát rất lâu, mới đưa ra chiêu này. (*: tiếng tự xưng của vương hầu thời phong kiến)

Tầm mắt của Thảm Thất bắt đầu đổi vị trí đến trên người Hàn Sâm, nàng là chủ nhân ở nơi này, Lan Lăng Vương cư nhiên không hỏi ý kiến của nàng, ngược lại trung cầu ý kiến khắp nơi, có thể thấy được y không đặt nàng vào trong mắt, nam tử ở chỗ này rong ruổi đã lâu mọi việc đều thuận lợi, đối với Thảm Thất mà nói là một chuyện đặc biệt mới mẻ. Bất quá Hàn Sâm lên tiếng là ngoài ý muốn của nàng, mặc dù hôm nay những người Lan Lăng này có chút kiêu căng, quá mức khoe khoang, nhưng nàng biết nếu như liều mạng hợp lại thực lực, bọn họ cũng không yếu, những người này đều do Thảm Thất đặc biệt bố trí ra sân, đương nhiên cũng không phải là kẻ yếu, vốn là chờ cấp cho kẻ ngoại lai Lan Lăng Vương này một cái hạ mã uy.

Bất quá một phen lên tiếng này của Hàn Sâm, chộc giận không ít người, cảm thấy hắn xem thường người Lan Lăng, đội viên trong sân bắt đầu xúc động phần nộ. Đội trưởng nhìn về phía Thảm Thất, nàng gật đầu. Mặc dù lấy mười thắng bốn có chút không vãng, nhưng Lan Lăng Vương này quá kiêu ngạo, nếu không chèn ép một chút về sau thật sự khó đối phó.

"Ca ca, không bằng huynh cũng vào chơi một chút đi?" Thảm Thất nghiêng người nói với Ngũ ca của mình, trong thành Lan Lăng này, người được công nhận là đánh mã cầu tốt nhất chính là Thảm Thanh Thu – Ngũ ca của Thảm gia.

Thảm Thanh Thu gật đầu, nếu như đối thủ đã dám phóng ra về huênh hoang này, tất nhiên bọn họ cũng không thể khinh thường đối phương. Thảm Thất cũng không phải là loại người một mực kiêu ngạo, nàng thấy Lan Lăng Vương đứng dậy, tầm mắt của y nhìn về phía nàng, trong lòng chợt căng thẳng, nào biết ánh mắt kia lại xuyên qua nàng, đặt ở phía sau tay trái của nàng, giống như nàng chỉ là một vật thể trong suốt, hoặc chỉ là một chướng ngại vật phiền lòng. Thảm Thất biết phía sau bên trái mình là ai, chính là Mai Nhục Hâm.

Thảm Thất theo ánh mắt của mọi người quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Mai Nhục Hâm, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng của nàng cư nhiên xuất hiện loại xấu hổ này, Thảm Thất rất bất ngờ, bất quá nhan sắc này ngược lại giúp Mai Nhục Hâm tăng thêm không ít phong thái, Thảm Thất nhìn thấy cũng có chút mê hoặc, hướng chỉ là người khác. Lan Lăng Vương hướng về phía Mai Nhục Hâm nở nụ cười, giống như gió xuân lướt qua sóng xanh, đều tạo nên cơn sóng ở trong lòng của mỗi nữ tử.

Thảm Thất nhìn bọn họ một đoàn đảo chúng hoa, một đoàn đảo quần anh, trong lòng có chút không vui, đoạt đi không ít màu sắc hào quang của Thảm Thất nàng. Nhưng Thảm Thất tức giận nhất chính là nhìn thấy được bộ dáng Tam ca của mình.

Thảm Thanh Hạ, là một người đồng tính, trong nhà tích trữ không ít nam sủng, mặc dù Thảm Thất không thích nhưng thấy cũng không trách, nhưng hôm nay nhìn bộ dáng si ngốc gần như chảy nước miếng kia của Tam ca, nhất thời có chút khó chịu. Hơn nữa ánh mắt của Thảm Thanh Hạ rất không kiêng nể gì, khiến Hàn Sâm không thể không nhíu mày, cũng hiện lên một tia âm u, Thảm Thanh Hạ khiến Thảm Thất có chút lúng túng. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu tay áo Thảm Thanh Hạ, "Tam ca."

Lúc này Thảm Thanh Hạ mới hồi phục lại tinh thần, "Thất muội, nếu như muội có một phu quân như vậy, mỗi ngày vì huynh đều có thể nhìn thấy, làm trâu làm ngựa cho muội cũng tình nguyện nha."

Thảm Thất hận không thể tìm một cái lỗ để chui xuống, mặc dù hoàng thất không thịnh hành, nhưng Thảm gia nàng cũng không có thể vô lễ với Lan Lăng Vương như vậy.

Nơi của Hàn Sâm đối diện với nơi của Thảm Thất không xa lắm, cũng không biết lời của Thảm Thanh Hạ y có nghe thấy không, chỉ thấy y rồi ghé đi tới phía sau, đoán chừng là thay quần áo muốn đích thân ra sân.

Thảm Thất có chút mong đợi, mà mong đợi kia quả thật là không có thất bại. Lúc đội của Lan Lăng Vương xuất hiện trên sân thi đấu lần thứ hai, trên mặt bốn người bọn họ đều mang theo mặt nạ răng nanh bằng đồng đen, hồ hồ sinh uy, quần áo giống nhau như đúc, phân biệt không rõ ai là ai.

Trận tranh tài này có thể nói là vô cùng phấn khích, thấp thỏm lo lắng xuất hiện nhiều lần, mã cầu giữa sân chợt ném, cây gậy tranh đoạt nhau mà đánh, hai đội nhân mã ngang nhau phân tiêu, vai kề vai chất chồng. Trong lúc nhất thời trong sân mã cầu chợt cao chợt thấp, tốc độ nhanh đến kinh người, làm hoa cả mắt, mắt thấy đội Lan Lăng Vương sắp có người ngã xuống lưng ngựa, nào biết hán lại một kích phục đất, một kích mà trúng, công phu ở trên lưng ngựa ngực gần như kề sát đất chạy vụt đi cũng không phải là người bình thường có thể làm được, trong lúc nhất thời, âm thanh hò hét trợ uy ở ngoài sân thi đấu không ngừng vang lên. Thậm chí có người bắt đầu giúp đội Lan Lăng Vương hò hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chương 1.4

Thời gian của trận đấu là một canh giờ, người trong đội ngũ Lan Lăng sớm đã có người kiệt sức không thể tiếp tục được nữa, còn liên tục thay người, đội Lan Lăng Vương lại giống như có thần trợ giúp, một đám người càng đánh càng hăng, làm cho người ta đối với Lan Lăng Vương tuần mỹ phi phạm nhìn với cặp mắt khác xưa. Không nghĩ tới tướng dưới tay y lại lợi hại như thế. Bởi vậy loại suy tới chủ nhân của bọn họ, chỉ sợ cũng không phải là hạng người dễ dàng gì.

Đến lúc đội Lan Lăng Vương lấy bốn địch mười tuyên cáo thắng lợi, giữa sân hầu như đều sôi trào, bốn người giữa sân tháo mặt nạ ra, có một người chính là Lan Lăng Vương Hàn Sâm, mà người vừa mới làm ra một kích phục đất cũng chính là y, Thảm Thất thuận theo mọi người đứng dậy reo hò khen hay, trong mắt chỉ có Lan Lăng Vương mồ hôi chảy đầy mặt. Nàng không ngờ một nam nhân xuất ra toàn thân mồ hôi cũng có thể xinh đẹp đến mức này, cho dù đến lúc này, trên người y cũng không nhìn thấy một chút chấy vật nào, vẫn là phong phạm trời quang trăng sáng, y mỉm cười nói, phát phát cây gậy trong tay, ý bảo thắng lợi, nhưng lại không có chút kiêu căng, có cũng chỉ vui sướng khi vất vả cố gắng nhận được hồi báo, Thảm Thất gần như có chút ngây ngốc.

Người chung quanh cũng không nhìn được mà đứng dậy hoan hô, trong lúc nhất thời tiếng vỗ tay không dứt, ánh mắt của Lan Lăng Vương quét về phía Thảm Thất, nàng nhìn thấy trong mắt y không hề che dấu tình ý, trái tim thỉnh thoảng đập rất nhanh, chỉ tiếc ánh mắt kia không phải vì nàng mà đến. Thảm Thất nhìn Mai Nhục Hâm ở bên cạnh, sắc mặt nàng ta đỏ ửng, vừa có gương ngưng cũng có kích động cùng với kiêu ngạo, giống như đó là phu quân của nàng giành được thắng lợi, con người của Thảm Thất phát lạnh, quay đầu lại phân phó hai tiếng với Tiền nhi, cũng không thông báo cho người khác biết liền rời đi. Cũng may người chung quanh còn đang đắm chìm ở trong trận đấu vừa rồi, cũng không chú ý quá mức.

"Vương gia, thỉnh đi bên này, nô tì đã chuẩn bị xong nước hương, thỉnh Vương gia tắm rửa thay quần áo." Tiền nhi dẫn Hàn Sâm đi đến chỗ sâu của Trùng Hoài viên.

Hàn Sâm đi theo phía sau, nhìn nhá đánh giá Trùng Hoài viên, cao đường toại vũ, tàng đài luy tạ, võng hộ chu tuyết, cho dù biệt viện của Thẩm gia chỉ nằm ở ngoại ô thành nam, ngày thường rất ít đến ở, nhưng cũng đã mỹ lệ kỳ hoa, so với Lâm viên hoàng thất ở An Dương xa xa kia, hoa lệ này chỉ có hơn chứ không có kém.

"Chủ nhân nhà người tiếp khách thật sự có thể nói là vô cùng chu đáo rồi." Hàn Sâm mỉm cười, sau khi đánh cầu có thể tắm rửa sạch sẽ đương nhiên là một chuyện vui, cho nên hắn cũng không chối từ.

Tiền nhi mặc cỡ đồ mặt căn bản không dám giương mắt nhìn Hàn Sâm, chỉ sợ không cẩn thận hồn liền bay khỏi xác.

"Vườn này tao nhá sáng sủa, không biết xuất phát từ tay vị đại gia nào?" Hàn Sâm giống như không phát hiện Tiền nhi lúng túng, nhẹ giọng hỏi.

"Là vườn đồ của Thất cô nương nhà nô tì về, Hầu gia để thợ dựa theo bức vẽ mà tạo ra." Mỗi một câu Hàn Sâm hỏi, Tiền nhi đều tận lực trả lời, chỉ sợ có cái gì sơ sót. Cho nên trong thời gian một chung trà, từ trên xuống dưới của Thẩm phủ này, một tiểu nha đầu nàng như cuộn phim biết cái gì đều nói đến trong tai của Hàn Sâm, nàng vẫn không có tự giác.

Sau khi bảy xoay tám rẽ, con mắt Hàn Sâm híp lại nhìn một khu rừng trúc trước mắt, mơ hồ mang theo sương mù, nha đầu này dẫn y quanh quần hồi lâu đến tận đây, thật sự không biết là có dụng ý gì.

"Vương gia, bên trong có ôn tuyền thiên nhiên, chỉ là ngày thường chủ tử không cho phép hạ nhân đi vào trong, nô tì sẽ đứng ở ngoài rừng đợi." Tiền nhi cúi đầu buông tay để ở một bên, trong lòng thầm nghĩ vị Lan Lăng Vương này không chỉ là người hiền sáng tuần nhã, ngay cả tính tình cũng bình dị gần gũi, chịu nói chuyện với nha đầu nhỏ bé như nàng, không một chút kiêu ngạo, khiến Tiền nhi vì chủ tử của mình mà quyết định âm thầm ủng hộ.

Hàn Sâm quan sát một cây trúc dài chừng ba thước ở trong rừng trúc trước mắt, bước đi tới tu trúc rậm rạp chung quanh, gió lạnh hiu hiu, dưới đường trúc có thanh tuyến chậm rãi chảy ra, còn mang theo một chút khí nóng nhẹ nhàng bốc lên khói trắng, thực sự có chút cảm giác đặt mình trong rừng tiên, cảm thán Thẩm Thất là thiên kim hào môn bậc này thực sự là vì chuyện hưởng lạc mà hao hết tâm tư.

Đường trúc uốn lượn vào một lầu trúc tinh xảo ở chỗ sâu trong rừng, lúc này cảnh vật trong rừng trúc sớm đã cắt đứt với mọi vật ở bên ngoài rừng, trong lầu trúc bày biện đồ dùng vô cùng đơn giản, một cái giường, một cái tủ quần áo, mấy chậu hoa tươi, so với trang lệ ở bên ngoài, phòng trúc này càng làm cho người ta hưởng thụ sự yên tĩnh ở trong cái ồn ào. Ngoài lầu trúc, tiếng nước chảy lớn dần, xem ra cách ôn tuyền rất gần.

Cảnh sắc ngoài phòng quả thực làm cho người ta giật mình. Ôn tuyền từ trên núi lân cận Trùng Hoài viên dẫn xuống, theo con đường trúc chảy tới trong đầm nhỏ trên đỉnh một tảng đá lớn, sau đó thuận theo tường đá chảy xuống trong hồ dưới tường đá mười thước, sương trắng của ôn tuyền tràn ngập trong gió mát, thỉnh thoảng sẽ thổi tới một trận gió lớn, làm tan sương mù, có thể nhìn thấy đá hoa ngũ sắc ở đáy ao, mặc dù là nhân tạo, nhưng lại cướp đoạt ý vị thiên nhiên, đầm trắng trúc xanh, hai trạng thái chiếu rọi, thật sự là cảnh đẹp nhân gian.

Hàn Sâm dần dần đến gần đầm nước, đưa tay "gạt" sương trắng ra, cảnh sắc trước mắt khiến y chấn động, theo đó chính là một tiếng kêu hô, "Tại sao người ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 1.5

Áo choàng ô ti, đàn khẩu* khẽ bày ra, làn da băng cốt như tuyết, khiến người khác váng đầu hoa mắt. Thẩm Thất đứng ở trong đầm nước, nước ngập qua eo của nàng, nhưng lại không che được dáng người xinh đẹp của nàng, mái tóc đẹp vừa mới rũ xuống che khuất màu đỏ óng ánh ở trước ngực nàng, lúc đầu Hàn Sâm rất kinh ngạc, tất cả nụ cười lưu lại trên mặt tựa như chế giễu còn có châm biếm.

(* đàn khẩu là hơi thở mùi đàn hương từ miệng)

Hàn Sâm suy nghĩ qua rất nhiều tình cảnh, nhưng lại không nghĩ tới Thất cô nương Thẩm gia – thiên kim chói lọi vang danh khắp thiên hạ của Tín Dương hầu cư nhiên chịu bày ra mỹ nhân kế để bắt giữ y. Y không biết sau cùng Thẩm Thất sẽ tìm lý do gì để giải thích, nhưng Hàn Sâm có thể xác định rằng lấy địa vị của Thẩm Thất ở Thẩm gia tuyệt đối sẽ không có người nào dám bạo dạn tính kế nàng, cho nên chủ mưu của mỹ nhân trận này chỉ sợ cũng chỉ có chính nàng.

Thẩm Thất kinh hô, nhanh chóng từ bờ đầm bắt lấy áo mỏng che ở trước ngực, đem thân mình giấu ở trong nước, một thân ánh sáng đỏ rực, làm cho dung nhan xanh ngọc của nàng càng nổi bật chói lọi tuyệt lệ, ở trong mắt của những người khác nhìn đi chỉ sợ sớm đã rối loạn trong lòng, chỉ có Hàn Sâm ở trên bờ, trong mắt thậm chí hiện lên một tia hàn quang. Thẩm Thất không dám xác định, bởi vì nàng nhìn thấy chân ghét trong hàn quang kia, loại ánh mắt này tuyệt đối không thể ném về phía nàng, cho nên nàng chỉ nói là mình hoa mắt. (nữ 9 thực sự rất tự kỷ nha =.=)

Tiền nhi nghe thấy tiếng hô của Thảm Thất, bước nhanh chạy tới, vốn là bị lệnh cường chế cấm hạ nhân đi vào vậy mà lại dễ dàng xông vào như vậy, không thể nghĩ ngờ phán đoán của Hàn Sâm, hẳn vốn cũng không hy vọng Thất cô nương của Thảm gia thật sự là người vô si như vậy.

"Chủ tử!" Tiền nhi kinh hô, nhìn một màn trước mắt, bật người che miệng, rất nhanh chạy đi.

Thảm Thất nhìn thấy Hàn Sâm không lùi mà tiến tới, bước nhanh lại gần đầm nước, nàng không khỏi lui về phía sau vách đá, có chút khó hiểu nhìn Hàn Sâm, ở thời điểm này y giống như quân tử nhẹ nhàng tao nhã không phải nên cấp tốc rời đi sao?

"Thật không nghĩ tới bốn vương* còn có diễm phúc bực này." Hàn Sâm ngồi xổm người xuống, "Quả thật là da trắng nõn nà, ngọc thái xinh đẹp, thanh tú như sen, đẹp có thể so với Hải Đường." Mỗi câu mỗi chữ Hàn Sâm nói ra đều thật chậm, khắp nơi mang theo lắng lơ cùng treu chọc, ngón tay còn trượt lên vai của Thảm Thất.

(* chỗ này trong bản raw là "Cô", là tiếng tự xưng vương hầu thời phong kiến, nhưng t thấy sao sao ý, nên tự ý thay bằng "bốn vương" lun, sau này có gặp cũng sẽ như vậy nha)

Thảm Thất nhìn thấy tay của y bắt lấy áo mỏng trước ngực mình quả thực là sợ ngây người, trong lỗ tai vang lên lời của y, "Nếu như bốn vương gánh chịu thanh danh này, mà lại không thể nhìn thấy rõ, như vậy chẳng phải là lỗ nặng sao, chẳng thà hảo hảo thưởng thức một phen mỹ nhân xuất dục đồ*." (*: cảnh người đẹp đang tắm)

"Người, đáng đồ tử, ngươi muốn làm gì?" Thảm Thất trừng trừng mắt hạnh, quả thực không thể tin được y lưu manh như vậy, cư nhiên kéo đi áo của nàng, lực tay của nàng chắc chắn kém xa Hàn Sâm, mà Hàn Sâm cũng không có chút thương hương tiếc ngọc nào, cũng không cảm thấy xấu hổ, trong lúc đó Thảm Thất chỉ có thể vội vàng lấy tay che ngực, đối mặt với Hàn Sâm.

Thảm Thất cảm thấy y ở trên cao nhìn xuống giống như nhìn vào một con kiến, trong mắt có treu trức, khoe miệng có nụ cười, nhưng nhìn thế nào cũng làm cho lòng người kính hãi. Bất quá nàng chẳng quan tâm đến những cái đó, bên ngoài vang lên tiếng bước chân hỗn độn, Thảm Thất cả kinh, khắp nơi đầm nước này không có chỗ che dấu, thân thể của nàng cho Hàn Sâm nhìn thì thôi đi, nhưng không thể cho những người khác nhìn thấy. Nàng chỉ có thể dùng vẻ mặt cầu xin nước mắt lưng tròng nhìn lên Hàn Sâm, ánh mắt này nàng dùng trăm lần lần nào cũng có hiệu quả, cho tới bây giờ không ai có thể cự tuyệt được, cho dù là người đồng tính như Tam ca của nàng cũng không cự tuyệt được nàng.

Đáng tiếc Hàn Sâm đứng ở bên bờ vẫn không nhúc nhích, không có chút dự định muốn giúp Thảm Thất ngăn cản ánh mắt người ngoài.

Thảm Thất không thể không lao đảo nghiêng rãng lại đem toàn thân chôn vào trong nước lần thứ hai, ngay cả đầu cũng không dám lộ ra, lúc này nàng đúng thật là tổn thất lớn. Người tới chính là đại ca của nàng, cũng may Tiền nhi thông minh lanh lợi, vừa nhìn thấy tình hình này liền vội vàng che đậy ở phía trước, đem toàn bộ quần áo trên bờ ném vào trong nước.

Trong lúc nhất thời rừng trúc im lặng bất đầu âm ỉm, một lát sau mới an tĩnh lại, Thảm Thất suýt chút nữa là bị ngột chết, nghe thấy tiếng kêu của Tiền nhi mới dám lộ mặt ra, hít thở sâu một hơi.

Ban đêm lúc Thảm Thất nằm ở trên giường đều nhớ tới cử động lúc đó của Hàn Sâm, đây là chuyện mà ngàn vạn lần nàng không dự đoán trước được, mặt ngoài nhìn y thanh nhã tuyệt trần như tiên, hoàn toàn không nghĩ tới y có thể làm ra hành động xấu xa như vậy. Thảm Thất lại nhớ tới lúc Hàn Sâm kéo đi cái áo trước ngực nàng, khi ánh mắt của y đảo qua bộ ngực nàng, trong nháy mắt đó cả người nàng liền phiếm hồng run rẩy, nhưng trong lòng nàng lại không nổi lên cảm giác chán ghét, ngược lại mặt đỏ tim đập, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Thảm Thất nhanh chóng đứng dậy, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, đẩy cửa sổ ra, ánh trăng trong suốt tẩy đi không ít xao động liên miên trong lòng nàng, trong hồ ở bên ngoài cửa sổ cư nhiên phản chiếu bóng dáng của Hàn Sâm, Thảm Thất mãnh liệt ngẩng đầu, nhưng lại thấy chung quanh không có gì cả, lúc này nàng mới biết mình sinh ra ảo giác. Từ đó, trong mây, trong mộng, trong ao, trong rừng không có chỗ nào giấu đi bóng dáng của Hàn Sâm, Thảm Thất âm thầm kêu hồng bét.

Nhưng may là, chuyện Lan Lăng Vương ngắm mỹ nhân xuất dục đồ rất nhanh liền bị người truyền ra ngoài, Thảm Thất vẫn còn là thân văn anh chưa gả, bị một nam nhân nhìn thấy hết. Lan Lăng Vương đam lao phải theo lao đương nhiên nhất định phải cưới Thảm Thất. Bất quá không ai cảm thấy Lan Lăng Vương là đam lao phải theo lao, mà là ngược lại đều cảm thấy hắn diễm phúc tề thiên, cực kỳ hâm mộ.

Hôn sự của Thảm Thất và Hàn Sâm đình ở trong tháng giêng của bốn tháng sau. Trong thời gian này không biết là cố ý hay vô ý, Thảm Thất liên tục không nhìn thấy Hàn Sâm một lần. Bất quá cũng may chuyện Thảm Thất lo lắng cũng không có phát sinh.

Sau khi xảy ra chuyện kia, Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm giống như đã cắt đứt giao tình, Thảm Thất âm thầm thả lỏng, nàng sợ nhất chính là hai người bọn họ tình căn thâm chủng. Nếu như không phải sợ cái này, nàng hà tất phải sử dụng mẹo kế thấp kém để tính kế Hàn Sâm, chỉ là thời gian của nàng quá ngắn, dựa theo tin tức đáng tin cậy thì Hàn Sâm và Mai Nhược Hàm đáng lẽ đã lập tức đính hôn rồi, cho nên Thảm Thất không thể không giải quyết nhanh chóng, mạnh mẽ nhúng tay vào.

Thảm Thất có chút hối hận khi không nghe theo lời của phụ thân, sớm quay trở về Lan Lăng, nếu không cũng sẽ không tới phiên Mai Nhược Hàm liếc mắt đưa tình với Hàn Sâm, nàng nhất định có thể cùng Hàn Sâm chậm rãi nuôi dưỡng ra một đoạn giai thoại để thế nhân đều hâm mộ, bất quá hiện tại cũng không muộn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 1.6

Lúc bông tuyết bay đầy trời, cũng là ngày Thảm Thất xuất giá. Xưa nay nàng không thích mùa đông, không thích y phục cồng kềnh không chịu nổi, cho nên khắp nơi Thảm phủ đều đốt lò hương, chỉ vì để vị Thất cô nương này cảm thấy khắp nơi như mùa xuân. Bất quá hôm nay lại là ngoại lệ, Thảm Thất trộm xúc khăn voan và mảnh len, từ trong khe hở nhìn bông tuyết bay đầy trời ở bên ngoài, giống như những bông tuyết này chính là khách nhân đến chúc mừng nàng, chỉ cần nàng nghĩ tới người kia, trong lòng tràn đầy hơi nóng, cho nên không cảm thấy mùa đông này lạnh bao nhiêu.

Mặc dù mũ phượng, khăn quàng vai gần như muốn đè cong cổ của nàng, nhưng nàng cũng không có một chút không vui. Trước đây lúc tỷ tỷ nàng xuất giá, nàng cũng từng tò mò thử qua giá y của các nàng, chỉ cảm thấy phi nhân* có thể chịu được, còn từng khoe khoang khoác lác tuyết đối sẽ không chịu loại thống khổ này, hiện giờ lại cảm thấy tình nguyện mặc giá y rất nặng nề. Mặc dù nghi thức rườm rà phiền lòng, nhưng nàng vẫn tĩnh tâm vâng theo, cuối cùng là ở trong phòng tân hôn chờ đợi người kia. (* phi nhân: người không bình thường, ý nói chỉ có người không bình thường mới có thể chịu được)

Ban đêm thật lâu sau mới nghe được có tiếng bước chân bắt đầu đi vào. Thảm Thất cả kinh trong lòng, vội vàng sửa sang lại khăn voan trên đầu, đoạn trang ngồi chờ.

"Vương gia." Hi nương ở một bên đón thân hành lễ.

Thảm Thất chỉ nhìn thấy một đôi giày thêu Bàn Long đỏ rực xuất hiện trước mắt mình, tiếp đó hai mắt tỏa sáng, khăn voan đã được Hàn Sâm dùng cán cân vén lên. Thảm Thất nhìn thấy Hàn Sâm mặc áo bào tân lang đỏ rực rỡ, cảm thấy tối nay y đặc biệt xinh đẹp. Trước kia nàng cảm thấy đào kép (diễn viên, con hát) mặc áo bào tân lang đỏ thẫm giống như trào tiếu (trò cười, khôi hài), không một ai vừa mắt, hiện giờ lại cảm thấy Hàn Sâm mặc rất đẹp, cái này có lẽ chính là tình nhân trong mắt đều là Tây Thi.

Hi nương nói chúc mừng, sau khi nói ra một đồng lời may mắn thì lui ra ngoài, phòng tân hôn to như vậy chỉ lưu lại hai người Thảm Thất và Hàn Sâm nhìn nhau, Thảm Thất cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, tựa như tiếng sấm vậy.

"Phu quân." Giọng nói yếu ớt gần như không nghe thấy từ trong miệng Thảm Thất toát ra, nàng thích gọi y là phu quân, đó là ông trời của nàng, mặt đất của nàng, so với gọi là Vương gia không biết thân mật gấp bao nhiêu lần. Thảm Thất thẹn thùng nhìn chăm chăm Hàn Sâm, nhưng lại thấy trong mắt y có một tia chán ghét chớp mắt trôi qua, Thảm Thất trừng mắt nhìn, vẻ mặt của Hàn Sâm lại là nụ cười ấm áp, làm sao có ý chán ghét. Thảm Thất chỉ cho là nàng nhìn lầm rồi, vì chưa từng có người nào lộ ra vẻ mặt chán ghét đối với nàng, có lẽ cũng chỉ là kinh diễm.

"Ái phi." Hàn Sâm đi tới bên mép giường ngồi xuống bên cạnh Thảm Thất.

Thảm Thất nhũn mày, xưng hô này nghe thế nào cũng cảm thấy kỳ quái, tuy rằng nàng gả cho y làm vợ, chính là Lan Lăng Vương Phi, kêu một tiếng ái phi cũng không sai, nhưng tại sao lại nghe không có chút xuôi tai.

"Nên uống rượu hợp cẩn rồi." Hàn Sâm ngồi xuống ở bên người Thảm Thất, đưa cho nàng một ly rượu.

Thảm Thất đỏ mặt tiếp nhận, vòng qua tay hắn, uống rượu trong chén, cũng không biết là do rượu làm hại, hay là lò hương trong phòng quá nóng, ở dưới cái nhìn chăm chú không chớp mắt của Hàn Sâm, Thảm Thất chỉ cảm thấy cơ thể bắt đầu nóng lên, trong lòng bàn tay hơi đổ mồ hôi. Nàng không thể không cúi đầu, tránh đi cái nhìn chăm chú của Hàn Sâm, từ bên cạnh lấy ra một cây kéo vàng nhỏ, cắt một chùm tóc của mình, sau đó lại đem cây kéo đưa cho Hàn Sâm.

"Nàng làm cái gì vậy?" Hàn Sâm cười hỏi.

Mặt Thảm Thất đỏ lên, căn bản không giống khuê tú hào môn ngạo mạn như ngày thường, "Giao ti kết long phượng, lữ màu kết vân hà, một tác đồng tâm lữ, trăm năm trường mệnh hoa." Thảm Thất xấu hổ đọc một bài thơ.

"Nàng học được những thứ thô tục này ở đâu, đều là dân chúng dân gian đoán mò, chẳng lẽ đem tóc kết đồng tâm, có thể trăm năm hòa hợp sao?" Hàn Sâm có chút khinh thường cười cười.

"Chính là đồ có dấu hiệu tốt," Thảm Thất ngẩng đầu bĩu môi bất mãn không vui nói, "Chàng không muốn sao?"

Hàn Sâm bắt đầu cười một tiếng, có chút không tình nguyện cũng cắt một chùm tóc, Thảm Thất cao hứng bưng bưng đem hai chùm tóc hợp lại thắt thành kết, dùng túi gấm khéo léo tinh xảo cắt kỹ. Đợi nàng thu xếp xong chuyện này, quay đầu nhìn lại, Hàn Sâm lại dùng ánh mắt khiến thân thể người ta nóng lên nhìn vào nàng. "Ái phi, nếu như chúng ta đã kết tóc đồng tâm, có phải cũng nên kết thân thể làm một hay không?" Hàn Sâm lần người lên trước. Thảm Thất đỏ mặt, hai má luôn luôn hồng nhạt nhuộm đến trong cổ áo của nàng, chỉ trông thấy Hàn Sâm ôm mình lên giường, buông màn giường xuống, sau đó nhìn y tự tay cởi nút áo của mình, cả người giống như mất hết khí lực, chỉ có thể run nhẹ.

Chương 7: Họa Mi Nông Sân Không Đứng Lúc

Hàn Sâm giống như không cảm thấy, chỉ khóa lên ánh mắt của nàng không di chuyển, ngón tay linh hoạt tháo váy ngoài của nàng xuống.

"Thiếp sợ." Thảm Thất một phát bắt được tay của Hàn Sâm, tuy rằng trước khi xuất giá đã có người đặc biệt đến giúp nàng truyền thụ việc cần phải làm của một đêm này, nhưng nàng vẫn sợ hãi.

Hàn Sâm nhẹ nhàng cười một tiếng, nụ cười vốn nên tuyệt trần thoát tục thanh nhã, nhưng cố tình mang theo một tia tà khí nói không nên lời, thậm chí là ác ý, Thảm Thất càng thêm mê muội ở trong đó.

Hàn Sâm vẫn không nói gì, thậm chí mang theo ác ý dùng sức xé quần áo trong của nàng ra, để lộ ra tiểu y. Thảm Thất biết y cố ý giờ trò xấu, nhưng cả người nàng lại không có bất kỳ lực đạo nào. Tay của Hàn Sâm khẽ nắm lấy ngực của Thảm Thất, khiến nàng nhất thời run lên, nơi này chưa từng bị người nào chạm qua, Thảm Thất vừa thẹn vừa vội, "Đừng." Nước mắt theo gương mặt nhỏ xuống. Ngày thường nàng uy phong quen rồi, làm sao bị người bắt nạt như vậy.

Đáng tiếc động tác của Hàn Sâm chẳng những không dừng lại, nghiễm nhiên có xu thế càng lúc càng mãnh liệt, Thảm Thất thấy y ác ý xoa nắn, mặc dù không cảm thấy đau đớn, nhưng cảm giác nhục nhã này lại khiến người ta không thể chịu đựng được, cho nên Thảm Thất càng phát ra rúy kêu. Nàng cảm thấy Hàn Sâm không nên đối với nàng như vậy, y nên nhường nàng, đừng ái nàng, sao có thể bắt nạt nàng như vậy, rõ ràng nàng đã nói 'đừng'.

Nước mắt của Thảm Thất giống như thác nước, mà Hàn Sâm lại không hề có khuynh hướng dừng tay.

Thảm Thất nổi giận, giãy dụa muốn ngồi dậy xuống giường, lại bị Hàn Sâm từ phía sau ôm lấy eo, xoay người ngã ở trên người y, chợt lại bị y đặt ở dưới thân, ngón tay kia lại càng linh hoạt, chia hoa rẽ liễu dịch đến ở giữa chân của nàng.

Thảm Thất giãy dụa càng thêm dữ dội, nước mắt chảy xuống, Hàn Sâm vẫn không buông tha cho nàng, tay càng lúc càng quá phận, Thảm Thất xấu hổ đến mức hận không thể lập tức chết đi, lại thấy Hàn Sâm tham lam mút nước mắt của nàng, giống như nước mắt kia là linh đan diệu dược của y. Thảm Thất bị tay của Hàn Sâm bắt nạt đến sứt sứt, cả người càng phát ra cảm giác khô nóng khó chịu, trong miệng rên rỉ ra tiếng, nước trơn đầy đặc, giống như có thể từ trong tiếng rên rỉ kia nhéo ra nước. Thảm Thất càng lúc càng xấu hổ muốn chui xuống đất, nhưng tiếng rên rỉ kia, nàng càng đè nén thì càng vỡ vụn, trong nước trơn đầy đặc mang ra những sợi tơ bạc nhỏ càng làm cho tâm người ta run lên.

Trong lúc mơ mơ màng màng Thảm Thất chỉ cảm thấy giữa hai chân có thêm một vật, nàng sớm đã vì giãy dụa quá độ mà mệt mỏi, hiện tại chỉ có thể vận vẹo cho có, giờ đã như thịt cá mặc người chém giết. Đợi Thảm Thất cảm thấy ngón tay của Hàn Sâm bắt đầu thăm dò vào nơi riêng tư khiến nàng đau đớn thì lập tức cả kinh thẳng eo lên, cảm lấy cổ tay của Hàn Sâm, "Van cầu chàng..." Âm thanh trầm thấp mềm mại, khổ sở cầu xin, làm sao còn có uy phong cao cao tại thượng của ngày thường. Cho tới bây giờ đều là người ta van xin nàng, còn nàng chưa từng ăn nói nhún nhường qua như vậy.

Hàn Sâm lại nở nụ cười, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Thảm Thất, mạnh mẽ cạy mở môi của nàng ra, giầy vò môi lưỡi của nàng, đem kinh hô đau đớn bất ngờ xảy ra của nàng tât cả nuốt vào trong miệng. Thảm Thất chảy nước mắt đánh lên người Hàn Sâm, nhưng y vẫn không buông nàng ra, chỉ hơi tạm dừng động tác một chút.

Thảm Thất tri hoãn giọng nói, bắt đầu đẩy y ra, nào biết lại đối lấy đáp ứng càng mãnh liệt hơn, bị y giầy vò đến chết đi sống lại, đến khi mặt trời mọc mới dừng lại, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

"Chủ —— từ —— "

Thảm Thất đỏ mặt, vội vàng đem cánh tay lộ ra bên ngoài thu trở về, Hàn Sâm rời đi khi nào thì nàng không biết, nhưng như vậy cũng tránh cho nàng nhìn thấy y lại ngượng ngùng.

Tiền nhi ý vị thâm trường nhìn Thảm Thất liếc mắt một cái, trong con ngươi tròn tròn hàm chứa trêu đùa, "Vương gia cũng rất không yêu thương ngài rồi, nhìn xem đem chủ từ ngài chính..."

Thảm Thất liếc Tiền nhi một cái, trách mắng, "Lắm miệng, chàng mới không phải không yêu thương..." Thảm Thất nhớ tới cảm giác khô nóng khi y hôn lên trên da thịt của mình tối hôm qua, mặt lại bắt đầu đỏ lên, số lần đỏ mặt đời này của nàng cộng lại cũng không nhiều hơn mấy ngày gần đây.

"Nhanh như vậy chủ từ đã nói tốt giúp cô gia rồi?" Tiền nhi nâng Thảm Thất vô lực mềm mại đứng dậy đi đến bồn tắm.

"Miệng lưỡi lợi hại, ngày nào đó để cho chàng thu nhận em xem em còn chê cười ta hay không?" Thảm Thất nhẹ nhàng nhéo Tiền nhi một cái, nàng và Tiền nhi cùng nhau lớn lên, tuy là chủ tớ, nhưng tình cảm so với tỷ muội trong nhà lại thân hơn một chút, để nàng đi theo Hàn Sâm cũng không phải là chuyện không có khả năng, chỉ cho là có thêm người ngăn cản y, cũng tránh cho những nữ nhân không đứng đắn ở bên ngoài tiến vào phủ.

Quả nhiên Tiền nhi liền đỏ mặt, so với quả táo cũng không khác hơn là bao, "Chủ từ." Tiền nhi dậm chân, kéo dài âm cuối, xem ra cũng không phải là không muốn.

"Bồn tắm này thực sự không thoải mái." Thảm Thất nhú mày, lúc nàng ở trong Thảm phủ, một mình một viện, bên trong còn có một bể tắm lớn gần bằng Trùng Hoài viên, mặc dù đang ở trong thành không dẫn được ôn tuyền, nhưng hạ nhân không ngừng nấu nước chuẩn bị cho nàng, cho nên cũng đầy đủ tương xứng với ôn tuyền. Nàng không nghĩ tới phủ Lan Lăng Vương lại sơ sài như vậy, tắm phòng của nàng và Hàn Sâm cư nhiên còn không bằng cảm

thất (phòng để cỗ cỗ) trước kia nàng luyện cỗ, trang trí cũng sơ sài hơn rất nhiều.

"Phù Lan Lăng Vương này làm sao có thể so với trong phủ của chúng ta." Tiền nhi bắt đầu trả lời.

"Nói vậy, nơi này chính là trong phủ của chúng ta, lời nói như thế này về sau đừng để cho ta nghe thấy nữa." Kỳ thật trong lời nói của Thẩm Thất còn có một tầng ý, đó chính là tuyệt đối không thể nói vương phủ không bằng Thẩm phủ, đây là thời kỳ cần phải quản chế nghiêm, là chuyện sẽ phải rơi đầu. Huống chi nam nhân xưa nay sĩ diện, Thẩm Thất tuyệt đối không thể để cho Hàn Sâm có chút khó chịu, cho dù nàng muốn lục tìm cả vườn này, cũng chỉ có thể chậm rãi từng bước một.

"Dạ." Tiền nhi cẩn thận trả lời.

Thẩm Thất tắm rửa xong, mới vừa mặc quần áo, trên mặt còn vẽ hồng hào do mới vừa tắm, liền nhìn thấy Hàn Sâm bước chân vào trong phòng.

"Sao chàng lại tới đây?" Thẩm Thất có một tia kinh ngạc, nhìn thấy y nàng lại nhớ tới đêm hôm qua, lại bắt đầu không có tiền đồ xấu hổ cúi đầu.

"Xem ra bốn vương thật sự là người có phúc, lại thấy được mỹ nhân xuất dục đồ." Hàn Sâm cười nhạt một tiếng.

Thẩm Thất căng thẳng trong lòng, không biết lời nói của y chứa đầy hàm ý, hay là lời nói vô tâm. Sau sự việc ngày hôm ấy, đại ca nàng đi giải thích một phen, nói là hấn thính người mang Hàn Sâm đi thay quần áo, lại không nghĩ tới Thẩm Thất đứng lúc cũng ở đó, toàn bộ đều là hiểu lầm, nhưng không biết Hàn Sâm có tin hay không.

Hàn Sâm cầm tay Thẩm Thất dắt đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, đưa tay cầm lấy loa từ đại trên bàn, bỗng chốc Thẩm Thất lại nhớ tới điển cổ của cô nhân Trương Sương họa mi*, hai má lập tức ửng đỏ. (* về lông mày)

"Phu quân muốn giúp thiếp họa mi sao?" Thẩm Thất vô cùng không ngờ Hàn Sâm sẽ nhu tình như thế.

"Nghe nói ở phương Nam Từ Dạ Ngô Ca hát 'Lúc phương huyền mới nở, biết là có vô ưu, hai hàng lông mày chưa họa, sao có thể lang ôm', hai hàng lông mày của ái phi chưa họa, bốn vương sao có thể ôm được mỹ nhân." Hàn Sâm mỉm cười.

"Chàng..." Thẩm Thất thẹn thùng vạn phần, đi cũng không được, trốn cũng không xong, Tiền nhi ở một bên khanh khách cười ra tiếng.

"Các người đều bắt nạt ta!" Thẩm Thất dậm chân đi vào sau tấm bình phong, Hàn Sâm lập tức đi theo vào, Tiền nhi biết điều lui xuống.

Thẩm Thất gục ở trong chăn, làm thế nào cũng không chịu, đến khi Hàn Sâm kéo nàng vào trong lòng, mới ôm ờ đứng dậy.

"Đều là do bốn vương không tốt, đánh hay mắng bốn vương mặc nàng bắt nạt được không?" Hàn Sâm thấp giọng dụ dỗ Thẩm Thất.

Thẩm Thất chỉ cảm thấy chuyện vui mừng nhất của đời người cũng không có cái gì hơn cái này, nếu hai người có thể mỗi ngày liếc mắt đưa tình, đời người này còn có gì để hối tiếc?

"Chàng vẽ lông mày không tệ, thường xuyên vẽ lông mày cho những cô nương khác sao?" Thẩm Thất cong môi nói.

"Không dám không dám, mới thử vẽ lông mày cho nàng một chút, nàng đã thét lên ta bắt nạt nàng, bốn vương còn dám vẽ cho những cô nương khác sao?" Nụ cười chưa từng biến mất trên khuôn mặt Hàn Sâm.

Thẩm Thất "hì hì" một tiếng bật cười, nhìn tư thế Hàn Sâm họa mi, liền biết y đang nói dối, nhưng lúc này nàng tình nguyện nghe y nói dối, ít nhất y chịu gạt nàng, dù sao so với việc y nói thật vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dạ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chương 2.2

Hai người lại tình chàng ý thiếp dính cùng một chỗ hồi lâu, Hàn Sâm mới đứng dậy rời đi, Thẩm Thất chỉ mảnh mai vô lực tựa vào bên giường, khoe miệng chứa đựng nụ cười, rất hận vì không thể sớm gặp được Hàn Sâm, hiện giờ nhân sinh như vậy mới có mùi vị.

Hai ngày kế tiếp, Hàn Sâm đều đem hết toàn lực rút thời gian bồi Thẩm Thất, hai người thân mật khiến rất nhiều người ao ước.

"Ngày mai nên về nhà rồi?" Hàn Sâm ôm Thẩm Thất, đang tựa ở trên giường bên cửa sổ nhìn trăng sáng. (nhà ở đây là nhà của Thẩm Thất ý)

"Ừ." Thẩm Thất cong người nằm ở trong ngực y, giống như con mèo nhỏ đáp lại một tiếng, còn đem đầu chui vào trong lòng của Hàn Sâm, tìm một góc

độ thoải mái nhất nằm xuống.

Sáng sớm ngày tiếp theo Thẩm Thất rời giường trang điểm, vội vã muốn về nhà mẹ đẻ. Nữ tử bình thường nếu như gã cho trượng phu giống như vũ đại lang* thì chỉ sợ về nhà mẹ đẻ cũng không tích cực như vậy, ngược lại còn có chút hổ thẹn, nhưng Thẩm Thất gã cho Hàn Sâm, sẽ khẩn cấp dẫn phu lang về nhà đẻ cho đám tỷ muội ao ước thềm thường, mong muốn khắp thiên hạ đều chia vui cùng nàng. (* vũ đại lang theo t hiểu chắc là lang quân quyền quý vũ dũng)

Sau khi dùng xong điểm tâm, Thẩm Thất vui mừng rạo rức tiến lên dắt tay Hàn Sâm đi ra ngoài đình, một chút cũng không sợ người bên ngoài chê cười nàng rất dính người. Nơi cửa hiên đã sớm có gã sai vặt chuẩn bị xe ngựa đứng đợi sẵn, người hầu bên người Hàn Sâm là Biện Trác cũng vội vàng dắt tới một con ngựa đen đen bóng loáng tỏa sáng đứng chờ, con ngựa kia toàn thân đen bóng giống như màn đêm tối kịt, tìm không ra một cọng lông khác màu, chỉ là ở trên trán có một cái bớt màu trắng hoa mơ, giống như nốt chu sa ở trên trán mỹ nhân vậy, tăng thêm mỹ sắc. Thẩm Thất đưa mắt nhìn sang liền biết đây là ngựa Hàn Sâm hay cưỡi, và lại rất là yêu thích, có người chuyên trách hầu hạ, vô cùng tận lực.

"Hôm nay bốn vương không cưỡi ngựa, sẽ ngồi trên xe ngựa cùng với Vương phi." Hàn Sâm nhìn Biện Trác nói.

Trên mặt Biện Trác có một tia kinh ngạc, Thẩm Thất yên lặng nhìn ở trong lòng, một khi nàng dụng tâm với Hàn Sâm, đương nhiên cũng sẽ để tâm đến người thân cận ở bên cạnh y. "Có phải Vương gia không quen ngồi xe ngựa hay không?" Thẩm Thất nhìn Hàn Sâm.

"Không sao, ngày thường không có ái phi bồi ngồi cùng, đương nhiên không có thói quen ngồi xe ngựa." Trong mắt Hàn Sâm hiện lên nụ cười hài hước, khiến Thẩm Thất cảm thấy mình lại bị cười cợt, sắc mặt đỏ ửng, trong lòng lại vui mừng ngất ngây.

Hàn Sâm giúp đỡ Thẩm Thất lên xe ngồi xuống. Đứng ở bên ngoài nhìn xe ngựa này một chút cũng không thấy hoa lệ, chỉ rộng hơn một chút so với xe ngựa bình thường, nhưng vào bên trong nhìn lại, vô cùng mỹ lệ, so với sương phòng của tiểu thư khuê các cũng không thua kém bao nhiêu, tất cả dụng cụ cần có đều có đầy đủ, và đây là đồ cưới của Thẩm Thất.

Thẩm Thất ngồi ở trên giường chính diện với Hàn Sâm, chỉ cảm thấy Hàn Sâm rất kỳ quái, nàng nhìn y không hề chớp mắt, nói: "Làm sao vậy, mặt thiếp dính gì sao?"

Về mặt Hàn Sâm nghiêm túc lần đến gần, "Không có."

"Vậy thì có cái gì đẹp mắt hay sao?" Thẩm Thất quyết miệng.

"Đương nhiên là có đẹp mắt, sắc đẹp như thế này nhìn cả đời cũng không thấy phiền chán." Hàn Sâm dứt khoát bưng khuôn mặt của Thẩm Thất lên, sát lại gần nhìn kỹ. Thẩm Thất xấu hổ vội vàng quay đầu, số lần then thùng đời này của nàng cộng lại cũng không hơn ba ngày nay.

"Đừng né, đừng né. Để bốn vương nhìn kỹ, xem ba ngày này có nuôi béo nàng không, nếu gầy quá, đến Thẩm phủ, chẳng phải bốn vương sẽ bị nhạc nẫu đại nhân oán giận chết sao?" Hàn Sâm nghiêng đầu nhìn Tiền nhi đang hầu hạ ở một bên, "Tiền nhi, người nói chủ tử nhà người mập hay là gầy?"

"Chủ tử được Vương gia yêu thương như vậy, đương nhiên so với trước kia ở Thẩm phủ càng thêm mập mạp rồi." Tiền nhi nào dám đánh giá Thẩm Thất là béo hay là gầy, vị chủ tử này luôn luôn đối với dung mạo của mình đặc biệt đề ý a.

"Vẫn là Tiền nhi ăn nói dễ thương. Đúng là ái phi càng thêm mập mạp, xem màu lông này, tươi sáng hơn nhiều a." Hàn Sâm vuốt ve tóc mai của Thẩm Thất.

Thẩm Thất tức giận vuốt ve tay của y, "Đây là Vương gia đang khích lệ sao? Chàng làm như Thất nhi là con ngựa hả?"

Hàn Sâm ghé vào bên tai Thẩm Thất nói cái gì đó, Thẩm Thất xấu hổ giả vờ đánh y một cái, "Vương gia, làm sao chàng có thể..." Hàn Sâm chỉ ở một bên cười, sau đó giống như đấng đô từ ngả ngón nâng cằm Thẩm Thất lên, "Nhìn đôi môi tròn bóng này, giống như đoá hoa tươi mới trong mùa xuân, bốn vương rất là yêu thích." Âm thanh của Hàn Sâm càng lúc càng thấp, đến khi môi của y thiếu chút nữa là chạm vào môi của Thẩm Thất thì hai chữ "yêu thích" kia chỉ có Thẩm Thất mới có thể nghe rõ ràng.

Thẩm Thất nhắm hai mắt lại, đôi môi khẽ run rẩy, chỉ cảm thấy từng đợt khí nóng ẩm ướt đánh úp về phía nàng, khi đôi môi kia thật sự đặt lên môi của Thẩm Thất thì nàng nghe được tiếng hít không khí ngán ngùi ở bên cạnh, lập tức ý thức được Tiền nhi còn ở trong xe, vội vàng đẩy Hàn Sâm ra, "Vương gia, Tiền nhi còn ở đây."

"Vậy Tiền nhi vắng mặt là có thể đứng không, không bằng đuổi nàng ấy đi đi?" Hàn Sâm không cam lòng ở bên môi Thẩm Thất nói thầm.

"Vương gia." Giọng của Thẩm Thất mang theo cầu xin, dịu dàng khéo léo nhu hòa, rất khiến cho tâm người ta ngứa ngáy khó chịu.

Cuối cùng Hàn Sâm cũng ngồi thẳng người lại. Thẩm Thất nhìn về phía Tiền nhi, nha đầu kia đã sớm quay đầu đi, chỉ là hai lỗ tai đều đỏ lên. Bỗng nhiên Thẩm Thất nhớ tới chuyện nàng từng đề cập qua muốn để cho Hàn Sâm nạp Tiền nhi làm thiếp. Việc này tốt cho Tiền nhi, cũng tốt cho Thẩm Thất. Thay vì cả ngày nom nớp lo sợ vị hôn phu có cấu kết cùng với nha hoàn bên người hay không, còn không bằng dứt khoát thành toàn, như vậy vị hôn phu của nàng khen nàng có thể chứa người, nha hoàn bên cạnh cũng cảm kích nàng cả đời, toàn tâm toàn ý làm việc cho nàng, như vậy chẳng phải hai bên đều tốt.

Mẫu thân Thẩm Thất cũng khuyến khích phụ thân Thẩm Thất nạp tỷ nữ bên người nàng làm thiếp, thiếp thất kia chiếu cố mẫu thân Thẩm Thất không ít, cũng giúp đỡ Thẩm phu nhân lôi kéo trái tim lão gia không phải sao? Huống hồ Thẩm Thất là một người vô cùng có lòng tin, không có chút lo lắng Tiền nhi có thể lấy đi sủng ái của nàng, bất quá mỗi tháng lúc thân thể nàng bất tiện thì mới có thể gần gũi với Hàn Sâm*, dù sao so với việc Hàn Sâm ra

ngoài tìm thức ăn dần dần vẫn tốt hơn. (* chỗ này ý nói là mỗi tháng đi cả của Thẩm Thắt tới thì Tiền nhi mới có thể gần gũi với Hàn Sâm)

Nghĩ đến đây, thừa dịp cơ hội này, Thẩm Thắt lập tức nói : "Vương gia, Tiền nhi chê cười thiếp. Tiền nhi cũng đã trưởng thành, từ bé đã đi theo thiếp, không bằng Vương gia..."

Thẩm Thắt còn chưa nói xong, Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi của nàng cắt đứt lời nàng, "Ngu ngốc, chuyện của mình mới xong xuôi mấy ngày, liền quan tâm đến Tiền nhi của nàng rồi, bốn vương biết tình cảm của hai người rất tốt, không nỡ tách ra, bốn vương cũng sẽ không để cho Tiền nhi ủy khuất, không bằng ở trong đám cận thị (thị vệ hầu hạ thân cận) của bốn vương chọn cho Tiền nhi một vị hôn phu, bốn vương làm chủ đề nàng làm chính phòng, trong ngày thường cũng có thể lưu lại bên cạnh nàng."

Thẩm Thắt ngẩn người, đương nhiên Hàn Sâm không thể nào nghe ra ý tứ của nàng, y nói như vậy chỉ có thể nói rõ y vô tâm với Tiền nhi, Thẩm Thắt cũng không biết nên vui hay nên lo lắng. Chỉ là trong lòng nàng lại hiện ra từng hồi ngọt ngào, cả đời nữ tử đều muốn gặp được một phu quân không ham nữ sắc, cái này thật sự là chuyện may mắn nhất trên đời, mặc dù Thẩm Thắt không mơ mộng hão huyền muốn độc chiếm Hàn Sâm, nhưng nghe y cự tuyệt như vậy, trong lòng lại có chút vui mừng, chỉ cảm thấy thực có lỗi với Tiền nhi.

Ánh mắt của Thẩm Thắt thoáng nhìn qua Tiền nhi, Tiền nhi đang kiên cường nghẹn nước mắt, lưng có một tia run rẩy. "Tiền nhi..."

"Tiền nhi tạ ơn đại ân của Vương gia, tạ ơn đại ân của chủ tử." Thân thể Tiền nhi cứng ngắc, cúi đầu ở trên sạp.

"Ừm." Hàn Sâm qua loa đáp một tiếng.

Trong xe vốn vui vẻ hòa thuận nhất thời trở nên có chút lúng túng. Thẩm Thắt khó xử vén rèm xe lên, bỗng nhiên khẽ kêu lên: "Dừng xe."

Thẩm Thắt vui mừng chỉ vào một cửa hàng ở phố đối diện nói: "Nương thiếp rất thích ăn bánh phù dung của ‘Cổ Thực phường’, không bằng mua một ít đem về đi?"

Đương nhiên Hàn Sâm sẽ không cự tuyệt, tự mình ôm Thẩm Thắt xuống xe ngựa, sau đó lấy mạng che mặt che ở trên mặt nàng, "Bốn vương không thích người khác nhìn chằm chằm vào ái phi."

Nếu như trước đây có người nói với Thẩm Thắt như vậy, trạng thái tương lai của nàng sẽ đem nàng quản đông quản tây, nàng tuyệt đối giễu cợt ba tiếng, nhưng hôm nay, vô luận Hàn Sâm làm cái gì, đều khiến nàng cảm thấy ngọt ngào gấp bội.

"Chàng biết không, đồ của ‘Cổ Thực phường’ này rất ngon, bọn họ có một loại trà là lạ, chỉ dùng trà vụn và sữa làm thành, thiếp rất thích uống trà có vị bạc hà." Mặc dù Thẩm Thắt xấu hổ đỏ mặt, nhưng vẫn như cũ ở trước mặt công chúng lôi kéo tay của Hàn Sâm. "Cái này rất mới mẻ."

"Cha thiếp thích thịt kho tàu của Xích Cẩm lâu, đại ca của tiếp thích Hoa Điều* của Bạch Vân lâu..." Thẩm Thắt giới thiệu từng cái một, chỉ hy vọng Hàn Sâm có thể nhớ kỹ, nàng hy vọng Hàn Sâm có thể yêu thích mỗi người trong Thẩm gia của nàng. Hàn Sâm chỉ lắng nghe, cười mà không nói. [*rượu hoa điều (đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, loại rượu quý của Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc)]

"Vương gia, chàng thích cái gì?" Lúc hỏi câu này, Thẩm Thắt và Hàn Sâm vừa mới bước chân vào Cổ Thực phường, mà đồng thời lúc này, bên trong Cổ Thực phường truyền ra một tiếng vang rất lớn, giống như là âm thanh của vật gì ngã trên mặt đất.

Thẩm Thắt tập trung nhìn vào, trong đại sảnh của Cổ Thực phường, một nữ tử áo xanh lụa trắng đưa lưng về phía bọn họ, chân của nàng đang đặt trên một cái vò làm bằng bạc.

"Mai tiểu thư không có bị bỏng chứ. Ta đi lấy cho cô một bình nữa." Về mặt của chương quầy Cổ Thực phường kinh hãi lo lắng. Trong không khí tràn ngập hương trà bạc hà mê người.

"Mai tỷ tỷ." Thẩm Thắt kinh ngạc kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 9: Hương Hoa Mai Tự Khổ Hàn

Trong lúc vô tình tay của Hàn Sâm đã sớm buông lỏng tay của Thẩm Thắt. Chỉ là Thẩm Thắt không có chú ý tới, lực chú ý của nàng hoàn toàn bị Mai Nhược Hàm hấp dẫn.

Lưng Mai Nhược Hàm cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, nàng mang mạng che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt. Ánh mắt kia giống như bao hàm một hồ nước xanh biếc, sóng hồ cuộn trào ở trong mắt nàng, chỉ sợ thuận theo một động tác nhỏ của nàng liền sẽ vỡ òa, nhưng đôi mắt hồ nước của nàng hiem hiem dừng lại, làm cho người ta nhìn thấu bảo táp trong lòng nàng, lại thương tiếc nàng kiềm chế.

Thẩm Thắt không thể không thừa nhận, lúc này ánh mắt của Mai Nhựt Hàm xinh đẹp hơn cả ngôi sao, cả người yếu đuối giống như sắp bị hồ nước đè sập. Mai Nhựt Hàm xoay người, mang theo một tia hận ý nhìn chằm chằm Thẩm Thắt, một chữ cũng không nói ra, chỉ là lúc bước nhanh qua người Hàn Sâm thì trong nháy mắt đó ánh mắt lộ ra lưu luyến không rời, để lộ tiếng lòng của nàng.

"Lúc này Mai tiểu thư gọi trà gì?" Bỗng nhiên Hàn Sâm lên tiếng hỏi chương quỳ.

"Là trà bạc hà."

"Hâm nóng một bình đưa đến Mai phủ đi." Con người của Hàn Sâm khóa lên trên người của chương quỳ kia, chương quỳ bị khí thế của y dồn ép, nhanh chóng cúi đầu đồng ý.

Thẩm Thắt cắn môi đứng ở sau lưng Hàn Sâm, trong lòng tràn đầy mất hứng, mất hứng vì Hàn Sâm còn nhớ Mai Nhựt Hàm, cũng mất hứng vì ánh mắt kia của Mai Nhựt Hàm. Ánh mắt kia khiến Thẩm Thắt có một tia hoảng sợ, nàng không sợ Mai Nhựt Hàm khiêu khích mình, chỉ là Mai Nhựt Hàm vẫn luôn thanh cao ngạo mạn, bây giờ đổi thành bộ dạng điềm đậm đáng yêu này, lại càng khiến người ta đau lòng, ngay cả Thẩm Thắt nàng cũng sinh ra một chút cảm giác áy náy, huống chi là Hàn Sâm.

Lúc này Hàn Sâm đã xoay người lại, "Không phải muốn mua bánh phù dung sao?"

Thẩm Thắt còn đang tức giận, chỉ cắn môi mà không nói lời nào, rõ ràng muốn cho Hàn Sâm biết nàng đang mất hứng.

Trên mặt Hàn Sâm vẫn là nụ cười như tuyết tan, "Nàng cần gì phải làm khó nàng ấy?" Trong giọng nói này mang theo rất nhiều trách cứ.

Thẩm Thắt vô cùng ủy khuất trong lòng, nàng đâu phải làm khó Mai Nhựt Hàm, nếu như nàng biết Mai Nhựt Hàm cũng ở đây thì đánh chết nàng cũng không muốn vào, nàng muốn đời này Hàn Sâm không thể tiếp tục nhìn thấy Mai Nhựt Hàm.

Thẩm Thắt càng nghĩ càng giận, xoay người liền đi ra ngoài, không nghe thấy Hàn Sâm gọi nàng thì nàng lại càng tức giận hơn, vịn tay của gã sai vặt leo lên xe ngựa, để cho xa phu lập tức lái xe rời đi.

Nhưng xa phu kia không thấy Hàn Sâm đi ra thì nào dám chạy đi, chỉ một mực kéo dài thời gian. Đến lúc Hàn Sâm đi ra, Thẩm Thắt nhìn qua cửa sổ thấy y không có chút vẻ lo lắng nào, trong lòng lại càng nổi giận, cắn cắn môi, hạ quyết tâm không để ý tới y.

"Ái phi, có muốn trà bạc hà nóng hồi hay không?" Hàn Sâm đem một bình trà sữa nâng đến trước mặt Thẩm Thắt. Thẩm Thắt hừ lạnh một tiếng, quay người sang bên kia.

"Xem ra nàng không khát, vậy ta giúp nàng cất nó." Hàn Sâm để bình trà xuống.

Thẩm Thắt chỉ cảm thấy y đang mạnh mẽ kéo bả vai của mình về phía y, mạnh mẽ đến mức nàng không thể chống cự lại, chỉ có thể bị bắt nhìn vào y. Từ nhỏ Thẩm Thắt đã quen với việc được người ta cung chiều dỗ dành, nào có người dám trong lúc nàng tức giận lại mạnh mẽ kéo nàng đối mặt, càng nghĩ trong lòng càng ủy khuất hơn.

Nước mắt tựa như đứt đoạn lăn ra từ trong đôi mắt sáng ngời của nàng, càng lăn càng nhanh. Long mi trên đôi mắt to run lên chính là đang tố cáo Hàn Sâm bắt nạt nàng.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, áp sát lại gần mặt của Thẩm Thắt, dùng đầu lưỡi liếm đi nước mắt của nàng.

Thẩm Thắt vừa tức vừa thẹn, chớp chớp mắt, ngược lại đã quên chuyện khóc lóc ban này.

"Thấy nàng tức giận, không phải bồn vương vì mua trà bạc hà nàng thích nhất mới đuổi theo muộn sao?" Hàn Sâm nheo nheo cái mắt của Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt vừa xấu hổ lại vừa kinh ngạc, kinh ngạc là vì Hàn Sâm nhìn thấu nàng tức giận là do y không đuổi theo. Quả thực, ở trong mắt Thẩm Thắt, Mai Nhựt Hàm cũng chỉ là một cái đệm nhỏ, dù sao ván đã đóng thuyền, nàng mới là Lan Lăng Vương Phi, đây mới là sự thật. Thẩm Thắt tức giận là do Hàn Sâm không lập tức tiến lên dỗ dành nàng khi nàng không vui, cũng không đuổi theo giống như trong suy nghĩ của nàng. Cái này ngược lại càng kích thích tính tình của Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt dò xét Hàn Sâm một cái, trong miệng muốn nhả ra câu nói "Mai tiểu thư của chàng cũng thích uống trà bạc hà" mùi vị chua này, nhưng lại cứng rắn bị nàng dừng lại. Nhớ đến hiện giờ nàng mới là người thắng cuộc, hà tất tính toán chi li với Mai Nhựt Hàm, ngược lại sẽ nhắc nhở Hàn Sâm sự tồn tại của Mai Nhựt Hàm này. Cho nên Thẩm Thắt vội vàng nuốt xuống câu này.

"Đừng khóc? Nếu khóc nữa mẫu thân đại nhân của nàng sẽ cho là bồn vương bắt nạt nàng, muốn làm chủ cho nàng hưu vi phu." Hàn Sâm cầm tay Thẩm Thắt cười nói.

"Thiếp cứ khóc, chính chàng bắt nạt thiếp." Thẩm Thắt vừa cười vừa lau nước mắt ở khóe mắt.

"Đúng, hàng đêm ta đều bắt nạt nàng." Hàn Sâm ghé vào bên tai của Thẩm Thắt nói.

"Chàng..." Thẩm Thắt xấu hổ đến dậm chân, lại hết cách với y.

"Trà bạc hà này nàng không uống?" Hàn Sâm lập tức đổi chủ đề.

"Không uống." Thẩm Thất vẫn còn xấu hổ và tức giận.

"Cũng được, mùa đông uống trà bạc hà lạnh sẽ không tốt cho dạ dày của nàng."

Câu nói này của Hàn Sâm lập tức làm cho trong lòng Thẩm Thất trăm hoa đua nở, cái này bày tỏ ý thật tâm lo lắng cho mình, bởi vì một người quan tâm đến thân thể của người thì chính là thực sự để ý đến người. Huống chi Hàn Sâm chỉ trả lại cho Mai Nhược Hàm một bình trà bạc hà, có thể thấy được y không quan đến thân thể của nàng ta, nghĩ vậy, trong lòng Thẩm Thất liền dễ chịu hơn. Trong mắt lập tức hiện lên ý cười.

Về chuyện Thẩm Thất trở về nhà thăm cha mẹ, đương nhiên là cả nhà đều vui vẻ hoà thuận, xưa nay cha mẹ vợ nhìn con rể đều là càng nhìn càng hài lòng, về phần phụ thân Thẩm Quang Diệu của Thẩm Thất vốn là trúng ý vị rể tài này, tuy rằng Lan Lăng Vương không vì kim thương sở hỉ, nhưng ở trong mắt Thẩm Quang Diệu cái này cũng chỉ là rỗng boi nước cạn thời vận không tốt mà thôi, ông tự nhận cả đời này chưa bao giờ nhìn lầm, cho nên lúc trước mới có thể thúc giục Thẩm Thất quay về Lan Lăng. Về phần huynh trưởng Thẩm Thất, trừ bỏ vị Tam ca có sở thích đoạn tụ kia ra, còn lại đối với Hàn Sâm đều rất thành tâm, tất cả chuyện này đều làm cho Thẩm Thất cảm thấy hài lòng. Chỉ là lòng người không nên quá mức tham lam mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 3.2

Tiền nhi nhìn cái gương trước mắt soi đến soi đi, bên trong lộ ra diễn cảm bất mãn của chủ tử, thật sự là không có cách nào lý giải được.

"Chủ tử, người đang nhìn cái gì vậy?"

"Tiền nhi, em nói hai mắt của ta đẹp hay là của Mai Nhược Hàm đẹp?" Thẩm Thất ở trước cái gương rề rà một buổi sáng, lúc thì nhíu mày, lúc thì vui mừng hớn hở, lúc thì bày ra vẻ mặt 'sương mù che phủ trời núi', nhưng làm thế nào cũng không làm ra được ánh mắt thống khổ dụ dỗ khiến người đứt ruột đứt gan giống như Mai Nhược Hàm, Thẩm Thất có một tia thất bại.

Thân thể của Tiền nhi lao đảo một cái, cảm thấy dường như Thẩm Thất đã thay đổi, nàng chưa bao giờ hỏi ra vấn đề tự ti này. "Đương nhiên là của chủ tử đẹp."

Thẩm Thất dẫu môi, "Quên đi." Nàng dám chắc Tiền nhi sẽ nói như vậy. "À, lời nói ngày đó của Vương gia, người đừng để trong lòng." Thẩm Thất âm thầm chột dạ, bởi vì tư tâm của nàng cũng đang kích động.

"Tiền nhi không dám. Nô tì cũng không hy vọng xa vời với Vương gia, mỗi ngày nhìn thấy chủ tử người bị Vương gia chọc đến cười khóc lẫn lộn, chuyện dầy vò như vậy tim gan của Tiền nhi chịu không nổi." Tiền nhi bĩu môi nói.

"Được rồi, ít nói nhảm đi." Thẩm Thất cười mắng. "Đợi sau này em có phu quân, nhìn xem còn dám chê cười ta hay không?" Thẩm Thất điểm nhẹ lên trán của Tiền nhi.

Thẩm Thất mới nói xong lời này liền nhìn thấy Hàn Sâm tiến vào phòng, người hầu hầu hạ y cời mũ trùm đầu ra, "Bên ngoài rất lạnh sao?" Thẩm Thất nhanh chóng đón Hàn Sâm đi vào, nàng lấy tay của y để vào trong lòng bàn tay của mình sau đó đặt vào trong ngực sườn ả, "Đều do ông trời, đã tháng hai rồi còn cho rơi nhiều tuyết như vậy."

Hàn Sâm khẽ cười mặc cho Thẩm Thất cầm lấy tay của y, "Chả trách người ta nói nhuyễn ngọc ôn hương, quả nhiên là vừa mềm vừa thơm." Tay của Hàn Sâm xấu xa ở trong áo choàng của nàng nắn nắn.

"Vương gia." Thẩm Thất ngưng ngừng hờn dỗi, Tiền nhi thức thời lui ra ngoài.

"Đừng động, cứ để yên như thế này một lát đi." Hàn Sâm kéo Thẩm Thất đến bên giường nằm xuống, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Thẩm Thất đầu phải là người chịu yên, không có việc gì cũng phải dành ra ba phần thời gian, hiện giờ Hàn Sâm rất bận rộn, sáng sớm ra khỏi nhà, đến gần tối mới trở về. Thẩm Thất ngóng trông muốn đem chuyện của cả một ngày chia sẻ với y, cho nên cái miệng không hề nhả lời, nói hôm nay đến nhà ai, trên thôn trang kính đồ gì, thành Lan Lăng xảy ra chuyện cổ quái kỳ kỳ gì, vân vân.

Lúc đầu Hàn Sâm còn im lặng nghe, thỉnh thoảng "Ừ" một tiếng, càng về sau lại cau mày, "Bổn vương muốn yên lặng một lát."

Thẩm Thất nhất thời im lặng, bất mãn nhìn Hàn Sâm, cả ngày y đều không ở đây, vừa trở lại còn không cho phép nàng nói chuyện, Thẩm Thất cảm thấy ủy khuất. Huống chi nàng có chuyện muốn nói, chính là chuyện của hoa mai xã tổ chức trong tháng hai, bởi vì lúc trước Thẩm Thất chỉ chú ý đến hôn sự, bên hoa xã thấy nàng không có lòng dạ nào cho nên hoa mai xã trong tháng một liền gác lại, đến tháng hai này, bởi vì năm nay thời tiết lạnh, cho nên mới

nghĩ tới cần phải lo liệu hoa mai xã một lần nữa. Bởi vì hoa mai xã mang một chữ ‘mai’, mà Mai Nhực Hàm lại thích hoa mai, cho nên mỗi lần đều mời nàng ấy làm xã chủ. Nếu giống như những năm trước thì còn tốt, nhưng đến năm nay bởi vì chuyện xưa của Hàn Sâm và Mai Nhực Hàm, Thẩm Thất không hề cam nguyện, nhưng cái này sớm đã thành tục lệ, cho nên cũng không phản bác được.

Thẩm Thất không có chuẩn bị tốt, rốt cuộc có nên nói với y, thỉnh y cùng đi hay không. Mặc dù hoa xã là do đám nữ tử các nàng trong lúc hứng khởi mà tạo thành, nhưng sau mấy năm, đã sớm trở thành cái cớ để cho đám con cháu quý tộc thế gia trong thành Lan Lăng tụ tập mỗi tháng, không có giới hạn nam và nữ, mỗi lần đều vô cùng náo nhiệt, một thiệp khó cầu. Dẫn Hàn Sâm đi theo, lại sợ y và Mai Nhực Hàm dây dưa không rõ, nhưng không mang y đi theo, lại giống như Thẩm Thất nằng nỡ Mai Nhực Hàm, hiện giờ Thẩm Thất cũng đang khó cả đôi đường.

Bất quá nếu Hàn Sâm đã như vậy, Thẩm Thất sẽ không nói với y. Chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Sâm, y cũng không mở mắt, tất cả đều không nhìn thấy. Thẩm Thất hết cách, chỉ có thể sừng sờ nhìn y, nhưng cái nhìn này liền đi vào mê hoặc.

Thẩm Thất nhẹ nhàng sáp người lại, dùng môi vẽ một vòng lên bên môi của Hàn Sâm, tuy chỉ lẳng lơ này các khuê nữ như nàng không nên có, nhưng Thẩm Thất rất thích cọ xát bên người Hàn Sâm, cho dù bị nhìn thấy cũng không sao.

"Đừng làm rộn." Hàn Sâm phát phát tay, nhưng vẫn không mở mắt.

Thẩm Thất tránh thoát tay của y, lại trượt môi xuống chỗ hầu kết của Hàn Sâm, tinh quái vươn đầu lưỡi ra liếm liếm, chỉ cảm thấy hầu kết kia trơn trượt, Hàn Sâm mở to mắt, lập tức đè Thẩm Thất ở dưới thân, "Là ai mỗi ngày đều la hét bốn vương bắt nạt nàng bây giờ lại tới trêu chọc bốn vương?"

Thẩm Thất ở dưới người y hi hi cười. Hai người đang dính cùng một chỗ, y phục của Thẩm Thất đã cời đến nửa vai, lại nghe thấy gã sai vặt ở ngoài cửa cung kính nói: "Vương gia, Vương phi thỉnh dùng bữa tối."

Thẩm Thất không để ý tới, nào biết Hàn Sâm lại ngừng động tác, chỉnh y phục của nàng lại, xoay người xuống giường.

"Vương gia." Thẩm Thất có một tia kinh ngạc.

Hàn Sâm xoay người nhìn nàng cười nói, "Dùng bữa mới có khí lực không phải sao?"

Thẩm Thất xấu hổ đến mức giậm chân, nhưng trong lòng lại có một tia kinh ngạc và hơi lạnh. Thẩm Thất nhớ lại lời nói của Nhị tỷ nàng trong ngày về nhà thăm cha nương đó.

"Sau khi Thất cô nương thành thân, càng ngày càng mềm mại như nước, chỉ sợ Lan Lăng Vương gia yêu cũng yêu không đủ." Đại tỷ Thẩm Như Tuyết nói.

"Chỉ là ở dưới mí mắt lại đen một vòng, có phải buổi tối ngủ không ngon hay không?" Nhị tỷ Thẩm Băng ý nhún nhún vai.

"Nhị tỷ, tỷ nói gì vậy?" Thẩm Thất nhanh chóng quay đầu đi.

"Không cần xấu hổ, sau khi thành thân chuyện này vốn là tự nhiên, không tin muội hỏi đại tỷ đi." Thẩm Băng Ý hài hước cười, "Nghĩ lại lúc tỷ vừa mới thành thân, anh rể của muội là người cái gì cũng không biết tiết chế, có đôi khi bữa trưa và bữa tối cùng ăn một chỗ."

"Ban ngày các người cũng..." Dù sao Thẩm Thất cũng chỉ mới thành thân, thẹn thùng của cô nương gia vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

"Muội không biết thôi, nam nhân ấy à, chỉ cần muốn làm chuyện đó, không quản ban ngày hay ban đêm, càng không quản đến chuyện ăn cơm này." Thẩm Băng Ý không ngừng nói, đây là đối thoại từ trước đến nay Thẩm Thất chưa từng nghe qua.

Bất quá nhìn biểu hiện hôm nay của Hàn Sâm, Thẩm Thất không biết Hàn Sâm không thích hay là có nguyên nhân gì khác. Bọn họ rõ ràng đã... Nhưng y lại có thể dừng lại, thư thả tự nhiên, và lại cũng không thấy vẻ chán nản cái gì. Thẩm Thất chỉ có thể nghĩ đến chỗ tốt, đó chính là Hàn Sâm hoàn toàn là một người không thích nữ sắc, cái này đối với thể tử của y mà nói, chẳng phải là một chuyện tốt gì.

Sáng sớm ngày tiếp theo Hàn Sâm lại đi ra ngoài, bởi vì chuyện hôm qua nên Thẩm Thất không vui, ầm ứ ở nhà cho cá ăn. Tiền nhi đi tới nói cho nàng biết y phục nàng muốn mặc trong hoa mai xã bên Phồn Tú Trang đã may xong. Nàng vút toàn bộ thức ăn cá vào trong ao, cười cười đứng dậy, cuối cùng cũng có chuyện hợp ý.

"Tiền nhi, em đến phòng thu chi thu hồi tiền quần áo lại đây." Thẩm Thất có chút hưng phấn.

Tiền nhi đáp một tiếng đi ra ngoài, không đầy một lát liền bung khuôn mặt ủy khuất trở về.

"Sao thế?" Thẩm Thất buồn bực, trong phủ này ai có thể làm cho Tiền nhi bị ủy khuất.

"Phòng thu chi kia nói số lượng quá lớn, không thể chi." Tiền nhi nổi giận nói, "Nhưng khiến người ta mất mặt chết đi được, chủ tử, Phồn Tú trang bên kia làm sao bây giờ, có nên chi tiền riêng của người trước hay không?"

"Không được." Thẩm Thất vừa nghe liền tức giận. Nàng mua cho mình một bộ y phục, phòng thu chi trong phủ này cư nhiên dám cự tuyệt, đây cũng là bác bỏ mặt mũi của nàng, sau này nữ chủ nhân là nàng còn lập uy như thế nào. Thẩm Thất ở Thẩm gia làm mưa làm gió đã quen, không ai dám bác bỏ ý của nàng. Nàng và Hàn Sâm thành thân không được mấy ngày, liền cho rằng Vương phủ này cũng như Thẩm phủ, khắp nơi đều thuận theo ý của nữ chủ nhân là nàng.

Tiền nhi cũng không phải là người dễ người ta tính tâm, thấy chủ tử tức giận, càng thêm mắmm thêm muối nói: "Hắn nói tiền tiêu mỗi tháng của chủ tử là một trăm quan, trang phục ăn uống cũng đã phá lệ mua sắm rồi, cho dù thỉnh thoảng có chi số nhiều, chiếu theo lệ cũ của phủ Vương gia, đều không thể cao hơn năm trăm quan, còn nói một bộ y phục của chủ tử ngài mua hao phí một ngàn quan, thật sự rất..." Nào biết Tiền nhi nói càng nhiều Thẩm Thát càng trầm tĩnh, "Việc này em đừng quản, ta từ có đạo lý. Chuẩn bị một chút, ta muốn đi ra ngoài."

"Có phải chủ tử muốn đi tìm phòng thu chi kia hay không?" Tiền nhi đi theo bên người Thẩm Thát đã lâu, đương nhiên cũng chịu không nổi ủy khuất, ước gì chủ tử đi lấy lại công đạo. Tiền nhi vừa nói, vừa cầm một cái áo khoác gấm da cáo đi ta khoác lên cho Thẩm Thát.

Thẩm Thát liếc xéo Tiền nhi một cái, nàng cần gì phải tự hạ thân phận đi đến phòng thi chi lâm âm ỉ? Thẩm Thát chỉ xem phòng thu chi kia như những hộ gia đình chưa từng thấy qua. "Đi bảo phòng bếp hâm canh, chúng ta đến Tu Trúc lâu."

Tu Trúc lâu là thư phòng của Hàn Sâm, ngày thường nếu như y ở trong phủ thì phần lớn thời gian đều ở đó, từ khi Thẩm Thát xuất giá cho đến nay vẫn chưa từng đi qua, hôm nay thừa dịp việc này, nàng vừa vặn có cơ đi qua, Thẩm Thát ước gì thời thời khắc khắc đều dính ở bên người Hàn Sâm, nàng nghĩ nhất định phải hảo hảo ngún nguẩy nũng nịu với Hàn Sâm, trong phủ này cư nhiên có một phòng thu chi dám bác bỏ ý của nàng.

Tiền nhi cũng là đứa bé lanh lợi, lập tức đi đến phòng bếp thúc giục đem canh tới đây.

Tu Trúc lâu ở góc Đông Nam của phủ Lan Lăng Vương, ẩn ở sau rừng trúc, đối diện mặt sau là hồ lớn, là một tiểu lâu cao hai tầng, Hàn Sâm thích không gian yên lặng không có quấy nhiễu này, cho nên để làm thư phòng. Trước cửa lâu có hai thị vệ đứng canh giữ, thấy Thẩm Thát đến lập tức cong người hành lễ, "Thuộc hạ tham kiến Vương phi."

"Đứng lên đi." Thẩm Thát khẽ nâng tay, phủ Lan Lăng quản chế tương đối nghiêm, quy củ rất nhiều, đây là điều trước khi vào cửa Thẩm Thát không hề nghĩ tới, bất quá nàng cũng rất hài lòng. Giống như hai thị vệ trước cửa này, cho dù có người hay không có người đều đứng nghiêm chỉnh tắp, có bị mũi chích cũng tuyệt đối không nhúc nhích nửa phần.

Thẩm Thát bước lên muốn đi vào đại sảnh nhưng hai thị vệ kia lại lập tức tiến lên ngăn cản lại, "Nương nương xin dừng bước, Vương gia đã phân phó, nhân tạp nhân đẳng không được mời thì không thể vào."

Thẩm Thát chớp chớp mắt, Tiền nhi lập tức lên tiếng nói: "Vương phi sao có thể tính là nhân tạp nhân đẳng?"

"Vây thỉnh các người thay mặt thông truyền (thông báo truyền lại)." Ngược lại Thẩm Thát không có tức giận, dịu dàng nói.

"Vương gia đang nghị sự ở bên trong, đã phân phó bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy." Vị thị vệ mặt chữ điền ở bên trái nói, không có chút ý định muốn đi vào trong xin chỉ thị, diễn cảm cung kính, nhưng lại một bộ dáng mời người rời đi.

"Nếu như ta vẫn muốn đi vào thì sao?" Tính tình tiểu thư của Thẩm Thát lại nổi lên, hôm nay bị phòng thu chi cự tuyệt không nói, chẳng lẽ còn phải bị hai thị vệ này ngăn cản?

Hai thị vệ không nói gì, chỉ giống như hai ngọn núi đứng thẳng ở trước cửa, ý định vững chắc không cho vào. Tiền nhi lập tức dựng thẳng mi, chỉ vào hai thị vệ kia mắng, "Hai người các người là thứ gì hả, cư nhiên dám ngăn cản chủ tử nhà ta, đợi chút nữa Vương gia đi ra sẽ xử đẹp các người."

Hai thị vệ kia vẫn không nhúc nhích, không có đem Tiền nhi để vào mắt, đương nhiên cũng không đem Thẩm Thát để vào mắt. Tiền nhi tiếp tục nói kháy, Thẩm Thát cũng không ngăn cản. Người ở bên trong nghe được động tĩnh lớn như vậy, chắc hẳn cũng nên đi ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tại Sao Chủ Tử Nói Thiếu Tiền

Thẩm Thát đợi một lát, quả nhiên có người đi ra, nhưng không phải là Hàn Sâm, mà là Biện Trác. "Nương nương, Vương gia mời người đi về trước."

Mặt Thẩm Thát trắng bệch, cắn chặt răng xoay người muốn đi, lại thấy Tiền nhi nói: "Chủ tử, bát canh này..."

Thẩm Thát khẽ vươn tay, bát canh lập tức đổ trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai, "Không ai cảm kích vậy thì thôi." Thẩm Thát bước nhanh rời đi, từ trước đến nay nàng chưa hề mất mặt như ngày hôm nay. Tiền nhi cũng chẳng thêm dọn dẹp, nhanh chóng đi theo Thẩm Thát.

Thẩm Thát trở về phòng liền nhào lên trên giường, vùi mặt vào trong chăn.

"Chủ tử, Vương gia thật là quá đáng, biết rõ ngài ở bên ngoài, cư nhiên còn để ngài trở về, cái này cũng rất... Em thấy Vương gia đối với chủ tử ngài căn bản chính là..." Tiền nhi bắt đầu nói thầm.

"Em nói bậy bạ gì đó, thư phòng là trọng địa, nữ quyến vốn không nên đi vào, hôm nay là ta vượt khuôn phép." Thẩm Thát đứng dậy nhiu mày nói.

"Bây giờ chủ tử đã nghe không vô lời của Tiền nhi rồi." Tiền nhi tự hỏi nàng thân là người đứng xem, tâm ý của Vương gia đối với chủ tử nhà mình so ra kém nửa phần tâm ý của chủ tử đối với y.

Thẩm Thát lại chôn đầu vào trong chăn một lần nữa, không tiếp tục để ý đến Tiền nhi. Chẳng qua lời nói của Tiền nhi khiến nàng có một tia kinh tâm. Thẩm Thát cảm giác quả thật mình có chút không thích nghe Tiền nhi nói xấu Hàn Sâm, cảm giác sau khi nàng bị Hàn Sâm cự tuyệt, trong lòng bắt đầu oán hận. Chỉ là nàng lại không thể không lo lắng, ngộ nhờ đây là Hàn Sâm cố ý thì sao? Thẩm Thát nhanh chóng lắc đầu, cảm thấy Hàn Sâm không phải là người có lòng dạ thâm sâu, cho dù lòng dạ y thâm sâu cũng sẽ không dùng trên người nàng.

Thẩm Thát cứ như vậy cuộn tròn ở trên giường, từ đầu chiều đợi đến khi mặt trời lặn mặt trăng nhô lên mới trông thấy Hàn Sâm thông thả tao nhã đi vào. Thẩm Thát tức giận đến mức hận không thể cắn nát răng của mình, y biết rõ nàng mất hứng thế mà lại không đi tới khuyên giải dỗ dành.

"Sao thế, chủ tử nhà ngươi còn đang giận?" Hàn Sâm tiếp nhận khăn nóng từ trong tay Tiền nhi, lau lau tay.

Tiền nhi đưa mắt nhìn sang bên giường, "Không có, thân thể của chủ tử có chút khó chịu." Tiền nhi cúi đầu, thối lui ra bên ngoài, lúc mới gặp Hàn Sâm nàng cảm thấy y dịu dàng hòa nhã, thường xuyên mang theo nụ cười không có dáng vẻ kiêu ngạo, có thể nói là một người dễ đối phó, hiện giờ mới phát hiện, ngay cả ánh mắt của y nàng cũng không dám nhìn, trong lòng e ngại y.

Hàn Sâm xốc màn giường lên ngồi ở bên giường, "Thì ra là thân thể ái phi không khỏe, mới lỡ tay làm đổ bát canh có phải không?" Thẩm Thát vốn muốn phản bác, nhưng lại cảm thấy mình không đúng, thân phận của nàng như vậy, sao có thể giống như người đàn bà chanh chua ở trước mặt mọi người ném bát, sau khi sự việc xảy ra nàng cũng ảo não, nhưng cái này cũng không thể khiến nàng không tức giận, cho nên nàng trở mình, đưa lưng về phía Hàn Sâm. Thẩm Thát vốn chờ Hàn Sâm nhẹ giọng khuyên bảo, nhưng lại nghe được tiếng bước chân của y đi ra ngoài, lập tức trở mình ngồi dậy, mang theo âm thanh khóc lóc run rẩy nói: "Chàng..." Nước mắt nhịn không được nữa liền rơi xuống.

Hàn Sâm dùng chân xoa người lại. Thẩm Thát nhìn thấy trên mặt y không có nụ cười dịu dàng của thường ngày, chỉ lạnh lùng giống như một viên ngọc lạnh, trông rất đẹp mắt, nhưng lại lạnh người. Thẩm Thát có chút chột dạ, chỉ cần môi, chảy nước mắt, mắt rung rung nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, trở lại bên giường nhéo nhéo cằm của Thẩm Thát, cười nói: "Nhất định là ái phi nhớ bốn vương, cho nên thân mình khó chịu mới đánh vỡ bát canh, đều là lỗi của bốn vương."

Thẩm Thát thấy y quay lại, thần sắc cũng đã khôi phục từ trước, trong lòng thả lỏng, cười ra tiếng nói, "Đương nhiên là trách chàng, đều tại chàng."

"Tại sao hay đỏ mặt như vậy?" Bỗng nhiên Hàn Sâm nâng mặt Thẩm Thát lên.

Mặt Thẩm Thát lại đỏ hơn, chủ yếu là vì lời nói đùa ban nãy của Hàn Sâm quả thực có chút giống với tiếng lòng của nàng, nàng nhớ y, lúc nào cũng muốn nhìn thấy y. Chỉ là tình hình này quá mức quý dị, rõ ràng là nàng nên hưng sư vấn tội, nhưng càng về sau lại giống như người sai là nàng, bản thân nàng vẫn có một chút chột dạ.

"Thiếp mới không nhớ chàng, thiếp có chuyện tìm chàng." Thẩm Thát đẩy Hàn Sâm ra, hỏi một đằng trả lời một nẻo.

"Hừm." Hàn Sâm kéo dài âm cuối.

Thẩm Thát dựa vào trong lòng Hàn Sâm, kể lại chuyện phòng thu chi kia cho Hàn Sâm nghe, trong lúc kể cũng không thiếu thêm mắm thêm muối nói phòng thu chi kia đuổi Tiền nhi như thế nào, không tôn trọng mình ra sao, dù sao cũng chính là muốn đem chữ 'quản lý' kia giải bày ra.

Hàn Sâm nghe xong cũng không có phản ứng gì, "Nàng có biết một ngàn quan tiền kia đủ để cho mười mấy người trong phủ tiêu xài trong một năm không?"

Thẩm Thát có chút kinh ngạc từ trong lòng Hàn Sâm ngẩng đầu lên, nàng thấy một ngàn quan tiền một bộ y phục không tính là chuyện lớn, so với y phục nàng mặc lúc trước thì cái này không tính là gì, năm trước một bộ y phục được làm bằng lông vũ của trăm con chim giá một vạn quan tiền nàng cũng không chớp mắt mà bỏ tiền ra mua. Nhưng Hàn Sâm thân là hoàng tử, cư nhiên xem trọng một ngàn quan tiền như vậy, khiến Thẩm Thát có chút không có tư vị. Thái độ của Hàn Sâm có hai vạn năm nghìn hộ, còn có mấy thôn trang, Thẩm Thát không tin y sẽ thiếu tiền.

"Nhưng thiếp thích bộ y phục kia." Thẩm Thát bắt đầu làm nũng.

Hàn Sâm đẩy Thẩm Thát ra khỏi ngực, nắm lấy hai bả vai của nàng mặt lạnh nói: "Ái phi thật sự nên đi nhìn xem dân chúng ở Hoa Hà phía Bắc một chút, đừng nói là quần áo, có thể tìm thấy một lá cây che thân cũng là chuyện may mắn rồi."

"Lá cây cũng không có?" Thẩm Thát bị lời nói của Hàn Sâm hấp dẫn lực chú ý.

"Lá cây sớm đã bị bọn họ dùng để lót dạ."

Mặt của Thẩm Thát lại bắt đầu đỏ lên, bất quá lần này là tức giận, đại khái nàng hiểu được ý của Hàn Sâm, nàng nghe xong những lời này trong lòng cũng chịu không nổi, nhưng nàng chưa từng thấy qua thảm cảnh kia, căn bản không thể tưởng tượng được, trong tiềm thức đó chỉ là chuyện của người khác, lúc này nàng biết rõ Hàn Sâm dứt khoát cự tuyệt ý của nàng "Thiếp mặc kệ, ta muốn mua." Thẩm Thát vênh môi.

Hàn Sâm chỉ đứng thẳng ở bên giường, ôm lấy tay không nói lời nào, lạnh lùng nhìn Thẩm Thát. Thẩm Thát cũng không nói chuyện, thua người không thua trận, nàng cũng nhìn vào Hàn Sâm, chỉ là có chút không dám nhìn vào mắt của y.

"Vương gia, Vương phi nên dùng thiện rồi." Âm thanh của Tiền nhi ở ngoài cửa truyền vào.

Hàn Sâm dừng một chút, "Dùng thiện trước đi."

"Thiếp không ăn." Thẩm Thát vừa nhìn liền biết Hàn Sâm cự tuyệt trá hình, tức giận liền không đánh một chỗ, cảm thấy y không quan tâm đến mình. Một khi ở trên tuyến cương, chuyện có rất nhiều hạt vừng hạt đậu cũng có thể so với núi nặng so với biển sâu.

Hàn Sâm không ngừng bước chân lại, đi thẳng ra cửa.

"Chủ tử, ngài thực sự không ăn cơm sao?" Tiền nhi thấy Hàn Sâm đi rồi thì mau chóng đi vào phòng.

"Ai nói, em đi bảo phòng bếp chuẩn bị một chút đồ ăn bung vào phòng, ta không muốn dùng thiện với chàng." Thẩm Thát cau mày, quyết miệng.

Dùng xong thiện, Thẩm Thát nghiêng người nằm ở trên giường, ngóng trông, nhưng đợi đến khi trăng treo giữa trời vẫn không thấy Hàn Sâm trở về.

"Chủ tử, xem ra Vương gia không tới." Tiền nhi ở ngoài cửa tiến vào.

"Dò hỏi xem chàng đang ở đâu?" Thẩm Thát có chút khản trương, đây không phải là điềm tốt.

"Vương gia ngủ lại ở thư phòng."

"Em chắc chắn?" Thẩm Thát nâng giọng, chỉ sợ có người thừa dịp lúc bọn họ cãi nhau sẽ chen vào, huống hồ trước kia Hàn Sâm cũng không phải là không có thanh danh phong lưu.

"Tiền nhi đứng ở bên ngoài Tu Trúc lâu, coi chừng Vương gia tắt đèn rồi mới trở về." Tiền nhi xoa tay, dậm chân, chỉ sợ là lạnh đến cứng người rồi.

"Vất vả cho em rồi, Tiền nhi tốt của ta." Thẩm Thát ôm lấy Tiền nhi, nỗi buồn và chán nản lập tức bị chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 4.2

Đến buổi tối hôm sau, Hàn Sâm vẫn không trở về phòng, Thẩm Thát tức giận đến cơm tối cũng không ăn, nhốt mình ở trong phòng nằm khóc. Đến sáng sớm ngày kế tiếp, Tiền nhi đi tìm một khối băng xoa mát cho nàng, như vậy mới có thể đi ra ngoài.

"Chủ tử, ngài thật sự không đi cùng Vương gia đến hoa mai xã? Như vậy không phải những người kia đều biết ngài và Vương gia đang bất hòa sao?" Tiền nhi có chút lo lắng cho thể diện của Thẩm Thát.

"Sao ta có thể vì không để cho những người kia chê cười mà giả bộ hòa thuận với chàng chứ?" Tính tình tiểu thư của Thẩm Thát lại nổi lên, lần đầu tiên cãi nhau sau tân hôn, nàng không thể làm người đầu tiên khuất phục, nếu không sau này sẽ bị bắt nạt chết thì sao? Tiền nhi giật giật khóe môi, nhưng sau cùng vẫn không lên tiếng, bất quá trong lòng nàng hiểu rõ, việc xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, Thẩm Thát làm như vậy chưa hẳn là thỏa đáng.

"Đi thôi Tiền nhi, ngại ngốc cái gì, hoa mai yến vẫn chờ ta đi mở yến đấy." Thẩm Thát không kiên nhẫn nói.

Tiền nhi nhanh chóng khoác áo choàng lên cho nàng sau đó đi ra ngoài sân. Hai người ở chỗ rẽ của hành lang lại đụng phải Hàn Sâm đang đi tới, xem ra hẳn là y đi đến trong sân của nữ quyền, lúc này trong sân ngoại trừ Thẩm Thát ra cũng không có người khác.

"Vương gia vạn phúc." Tiền nhi cúi người hành lễ.

Thẩm Thát thì "hừ" một tiếng, nghiêng người quay mặt sang hướng khác không nhìn Hàn Sâm.

"Các người đều lui xuống đi." Hàn Sâm ôn hòa nói nhưng lại không cho phép cự tuyệt, những hạ nhân kia cùng Tiền nhi đều lui xuống. Chỉ có trong lòng Tiền nhi hiểu rõ, Vương gia này khắp nơi đều chú ý đến mặt mũi ở vương phủ, hôm nay xem tình hình này đoán chừng là muốn giải hòa, chỉ là chưa chắc Vương gia yêu thương người nào đó, chung quy vẫn là chạy trốn không thoát khỏi nguyên nhân giữ thể diện cho vương phủ.

Thẩm Thát thấy mọi người đều lui xuống, trong lòng âm thầm cao hứng, nàng đã sớm dự đoán được người thỏa hiệp sau cùng nhất định là Hàn Sâm, nàng âm vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại càng lúc càng lạnh như băng.

Hàn Sâm đi đến phía sau Thẩm Thát, hai tay vòng qua eo của nàng, đem cằm đặt lên trên vai của nàng, "Vẫn còn tức giận?" Hơi thở của Hàn Sâm phun ở trên cổ nàng khiến nàng ngửa ngửa, khẽ vận vẹo một chút, thế nhưng y lại càng ôm chặt hơn, nàng khó chịu trong lòng, cơ thể và đầu óc lại bằng lòng nghe theo, chỉ là không nói chuyện mà thôi.

"Thật là một cái túi hẹp hòi." Hàn Sâm cọ cọ cái mũi của Thẩm Thát.

"Chàng là một cái túi khí lớn." Thẩm Thát quay đầu lại trách mắng liếc Hàn Sâm một cái, "Giường ở thư phòng ngủ rất ngon sao?"

"Không ngủ ngon, mới ngủ có hai đêm mà thất lưng của bốn vương đã không đứng thẳng lên được rồi." Hàn Sâm còn làm bộ cúi người xuống, đấm đấm lưng. Thẩm Thát không nhìn được mà cười ra tiếng.

"Cười là tốt rồi, bốn vương còn có phần lễ tặng cho ái phi, bày tỏ xin lỗi." Hàn Sâm quay đầu lại gọi Biện Trác, Biện Trác "vèo" một cái liền xuất hiện, trong tay còn nâng lên một cái hộp.

Mặc dù Thẩm Thát kinh ngạc thân thủ của Biện trác, nhưng nàng lại không biểu hiện ra ngoài, ở trước mặt Hàn Sâm nàng tỏ vẻ dường như chưa từng thấy qua cảnh đời, nhưng vì không để cho Hàn Sâm đắc ý, Thẩm Thát chỉ có thể phụng phịu giả vờ không quan tâm đến lễ vật là cái gì, rất bình tĩnh mở cái hộp ra. "O, không phải là chàng không đồng ý..." Nằm trong cái hộp chính là quần áo Thẩm Thát muốn.

"Vón là không đồng ý, chỉ là hôm nay lúc bốn vương đi ngang qua cửa hàng kia tò mò muốn biết dạng quần áo gì có giá một ngàn quan."

"Vậy là chàng cảm thấy đáng đúng không?" Thẩm Thát hờn dỗi liếc Hàn Sâm một cái, một bộ dạng đắc ý 'Thiếp không sai'.

Hàn Sâm lắc lắc đầu, "Khó mà nói, chỉ là bốn vương sợ người khác mặc quần áo này sẽ lãng phí tâm ý của ái phi."

"Làm sao chàng biết?" Thẩm Thát có chút tò mò, sau đó hồ nghi nhìn Tiền nhi một cái.

Tiền nhi chợt dạ cười một tiếng. Hàn Sâm nói: "Nàng đứng trách Tiền nhi, nàng ấy cũng đang trung thành vì chủ." Hàn Sâm không lừa gạt Thẩm Thát, Tiền nhi sợ hai người bọn họ cứ giằng co mãi, sợ trong tiệc hoa mai việc xấu trong nhà lộ ra ngoài, cho nên đặc biệt tìm thời gian đến bẩm báo với Hàn Sâm, nói quần áo kia là Thẩm Thát tự mình vẽ ra đưa cho cửa hàng thuê làm, nếu như không trả tiền chỉ sợ mất thể diện rất lớn.

Thẩm Thát đưa lưng về phía Hàn Sâm, nhìn Tiền nhi cười lên chớp chớp hai mắt, tán thưởng nàng ấy làm rất tốt.

"Mau đi thay quần áo đi, bằng không sẽ đến muộn." Hàn Sâm thúc giục nói.

Tức giận tích trữ hai ngày nay của Thẩm Thát trong phút chốc liền biến mất, ngoan ngoãn trở về phòng thay quần áo. Chỉ cần Hàn Sâm mở miệng trước nói một câu, nàng liền cảm thấy mình là người thắng, người chiến thắng sẽ không kiêu ngạo. Sau khi Thẩm Thát đi vào tắm bình phong vẫn chưa thấy Tiền nhi đi tới hầu hạ, bèn kêu lên: "Tiền nhi, em còn rề rà cái gì vậy hả?" Nghe thấy tiếng bước chân từ cạnh cửa vang lên, Thẩm Thát liền cúi đầu bắt đầu cời ngọc khấu trên eo.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Chương 4.3

Phía sau có một bàn tay tiếp nhận đai lưng, một bàn tay khác lại không đành lòng cửu nhiên đề lên bả vai tròn nhẵn của Thẩm Thát, Thẩm Thát cũng nhận ra ngón tay thon dài kia, "Không phải chàng thúc giục sợ đến trễ sao?" Mặc dù trong miệng nàng nói như vậy, nhưng thân thể lại dựa vào phía sau, không đứng đắn ngã vào trong lòng của người mới tới.

Hàn Sâm khẽ cắn vành tai Thẩm Thát, "Cái này cũng đã chậm hai ngày rồi còn không muộn sao?"

"Chàng..." Thẩm Thát bị lời nói cọt nhả của Hàn Sâm khiến cho cả người tê dại, càng không có sức phản kháng gì, đành phải tùy y trên chọc.

"Chúng ta —— đi —— đến ——" Âm thanh của Thẩm Thát đứt quãng, từng chữ mơ hồ, lúc đến âm cuối thì căn bản là không nói ra được, ý kia của nàng cũng đã minh bạch. Nhưng Hàn Sâm giống như không nghe theo, ngược lại cảm thấy như vậy càng thêm thú vị, bức nàng quỳ sấp ở trên giường, bắt đầu giờ trò.

Thẩm Thát vừa xấu hổ vừa nhẹ dạ, không có nửa phần phản kháng, chỉ có thể bị y dùng tư thế xấu hổ bất nạt, đến lúc kết thúc thì thờ hồn hèn được y ôm nằm trên giường. Thẩm Thát cảm thấy bình thường Hàn Sâm thoát nhìn ôn hòa nho nhã, nhưng ở trên giường lại quá mức bá đạo, sát phạt quả quyết, bản thân mình không có bất kỳ con đường phản kháng thương lượng nào.

Thẩm Thát nghỉ ngơi một chút mới lấy lại sức. "Lần này thật đúng là muộn." Nàng đấm đấm ngực của Hàn Sâm.

"Đã muộn, không đi cũng được." Hàn Sâm chơi đùa sợi tóc ở trước ngực Thẩm Thát.

Thẩm Thát vốn muốn nói được, nhưng nghĩ lại, đều nói trên đời việc không như ý tám chín phần mười, nàng lại hài lòng với món đồ kia, không thể không thừa cơ hội này khoe khoang một phen, huống chi nàng nhất định phải cự tuyệt nhớ nhung Mai Nhược Hàm. Tình hình hoa mai xã lần này mặc dù ngoài

mặt Mai Nhược Hàm là chủ nhà, nhưng Thẩm Thát nàng mới là nhân vật chính của hoa xã kia, kiên quyết không có đạo lý không đi.

"Vậy người khác hỏi vì sao không đi thì thiếp nên nói như thế nào?" Thẩm Thát liếc nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười nói: "Ăn ngay nói thật là được."

"Chàng..." Thẩm Thát cắn lên lỗ tai của Hàn Sâm trút cảm phẫn.

"Xem ra nàng quyết định không muốn ra ngoài rồi, có phải hay không?" Hàn Sâm nhắc chân dè Thẩm Thát xuống.

"Ai nói, muốn ra ngoài, muốn ra ngoài." Thẩm Thát nhanh chóng buông lỗ tai Hàn Sâm ra.

Hai người mè nheo hồi lâu cuối cùng cũng ra cửa, đợi đến lúc bọn họ tới Mai phủ, sớm đã có người đón chào. "Ồi, bà cô của tôi sao lại đến muộn như vậy?" Chính là nàng dâu đích (dòng trưởng, dòng chính) của Đỗ gia Lan Lăng cũng là người của hoa xã chào đón, sau khi nói xong lại nhìn Hàn Sâm che miệng cười cười, cúi người hành lễ.

Thẩm Thát đã quen với Đỗ thị hô to gọi lớn, "Sáng dậy có chút khó chịu cho nên mới đến muộn." Thẩm Thát đã sớm nghĩ ra lý do thoái thác, nói xong liếc xéo Hàn Sâm một cái, trong mắt của y hiện lên ý cười chỉ có nàng mới hiểu được.

"Khó chịu?" Ánh mắt của Đỗ thị đảo qua phần bụng của Thẩm Thát, khanh khách cười ra tiếng, "Biết rồi, sẽ không trách người."

Thẩm Thát bị Đỗ thị nói như thế liền hiểu ra, mặt hơi đỏ lên, nàng không nghĩ đến nhanh như vậy sẽ có hài tử, nhưng nếu như có thể cùng y có một hài tử, ngược lại thật sự là một chuyện vui, cho nên Thẩm Thát có chút mong đợi nhìn Hàn Sâm, lại nhìn thấy diễn cảm như có điều suy nghĩ của y.

"Đi nhanh lên, có đồ mới mẻ để cho người chơi đùa này." Đỗ thị kéo Thẩm Thát đi, cũng mặc kệ Hàn Sâm, đơn giản là vì khách nam không cùng chỗ với khách nữ, mặc dù Hàn Sâm là hoàng tử Vương gia, nhưng thế lực của Tây Hoa nhỏ, ngay cả danh hiệu của hoàng đế ở thành Lan Lăng này cũng không được phổ biến, huống chi là y, cho nên Đỗ thị cũng không sinh ra kính nể đối với y.

Thẩm Thát cẩn thận mỗi bước đi nhìn Hàn Sâm, lại thấy y tự nhiên đi đến, sớm đã có công tử ca đầu gà cười ngửa của thành Lãn Lăng nghênh đón. Thẩm Thát nhìn ở trong mắt, lo lắng ở trong lòng, chỉ sợ những quần áo lụa là* kia kéo Hàn Sâm đến những nơi không sạch sẽ.

(* quần áo lụa là: chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý)

"Thất cô nương, hồi hôn." Đỗ thị quơ quơ tay ở trước mặt Thẩm Thát.

Lúc này Thẩm Thát mới thu hồi tầm mắt, nhưng vẫn không yên lòng, trước kia hoa xã này nàng thích nhất là Đỗ thị, tính tình hai người đều hoạt bát hăng say, lại ưu thích khoe khoang, chuyện gì cũng có thể gom lại thành một đồng, hiện tại nàng thật có chút không chào đón nàng ta, biết rõ mình muốn đi theo Hàn Sâm, nhưng nàng ta lại cố tình kéo đến chỗ này.

"Suy cho cùng vẫn là phu thê mới cưới mà, một lát cũng không tách ra được." Đỗ thị bĩu môi, "Thật không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay à nha, lúc trước là ai quảng xuống ngoan thoại* nói sau khi thành gia sẽ không bị nam nhân nắm mũi dắt đi?"

(* ngoan thoại: lời nói mạnh mẽ, nghiêm khắc)

"Ta đâu phải bị nắm mũi dắt đi?" Thẩm Thát liếc chết không nhận.

"Là không nắm mũi dắt đi, phỏng chừng Vương gia không dắt lỗ mũi của người người cũng sẽ đi theo." Đỗ thị khó có được cơ hội cười nhạo Thẩm Thát.

"Nếu là ta, ta cũng nguyện bị Lan Lăng Vương gia nắm mũi dắt đi, bộ dạng của Vương gia rất tuần tú đấy." Tô thị - một thành viên khác của hoa xã đi theo nói, đều là thành người thân, cho nên khi nói chuyện cũng không có kỵ nhiều.

"Cái này cũng đúng. Ngũ thiếu gia của Thẩm gia coi như là tuần tú rồi, thật không nghĩ đến Vương gia còn tuần tú hơn so với hắn, trận mã cầu kia đánh thật là hay." Một vị khác là Hoàng thị nói theo.

Mấy người lú ra lú rú nghị luận, dụ dỗ Thẩm Thát mở cò trong bụng, ánh mắt không ngừng nhìn về chỗ dành cho khách nam, đáng tiếc cách một cái núi giả, không nhìn thấy được gì cả, chỉ có thể mè nheo.

"Không phải nói có vật mới mẻ sao?" Sức mạnh khiến Thẩm Thát hứng thú dạt dào tụ họp sớm đã không còn như ngày xưa, hiện giờ nàng một lòng một dạ chính là muốn ở cùng với Hàn Sâm, một thời một khắc không rời xa nhau.

"Là Lâm nhi, một bảo bối do ca ca của nàng giành được trong tay của thương nhân Ba Tư." Hoàng thị cố gắng giao mồm.

Thẩm Thát nhận lấy thiết côn thật dài từ trong tay Đỗ thị, "Dùng như thế nào?"

Đỗ thị đắc ý nói: "Cái này gọi là ống nhòm, dùng cái này, có thể nhìn thấy những nơi thật xa." Nàng vừa nói vừa làm mẫu cho Thẩm Thát xem.

Thẩm Thát là một người thông minh, Đỗ thị chỉ điểm một chút nàng liền hiểu ra, cầm lấy để ở trong tay thưởng thức, mấy người âm ỉ la hét đi Thất Bảo lâu của Mai phủ, đó là lầu cao nhất ở Mai phủ, lên lầu có thể quan sát khắp nơi, dùng ống nhòm này là thích hợp nhất.

Thẩm Thắt vừa cảm ồm nồm, vừa lơ đãng nói: "Tại sao hôm nay không thấy Đỗ Tam thiếu nhà các người?" Trước lúc chưa thành thân, Thẩm Thắt thích nhất là trêu ghẹo Đỗ thị, bởi vì sau khi nàng và Đỗ Tam thiếu thành thân đều rất hay đi cùng nhau, lúc trước Thẩm Thắt xem thường nhất chính là Đỗ thị cho Đỗ Tam thiếu cưới thiếp.

"Chàng..." Đỗ thị khiêu cao âm cuối, một bộ dạng rất không hài lòng nhưng lại khó mà nói.

Thẩm Thắt cũng không truy vấn nữa, bởi vì câu trả lời tự động xuất hiện trong ống nòm, "O, Đỗ Tam nạp tiểu thiếp?" Đỗ thị xuất thân từ danh môn Hà Gian, về nhà chồng hai năm quan hệ với Đỗ Tam cũng không tệ, Thẩm Thắt không ngờ hôm nay lại thấy Đỗ Tam vứt Đỗ thị sang một bên, mang theo tiểu thiếp đi đến hoa xã, rõ ràng chính là làm tổn hại đến thể diện của Đỗ thị. Hoa xã này luôn luôn có quy tắc, khách chi có thể mang theo chính thất, hôm nay Đỗ Tam mở đầu phá lệ, trừ bỏ tổn hại đến Đỗ thị ra, quả thực chính là khiêu khích đối với hoa xã.

"Để ta nhìn xem hồ ly tinh kia." Đỗ thị muốn cắn nát răng, đôi mắt cũng bắt đầu phấp phồng.

Hoàng thị, Tô thị chung quanh cũng bắt đầu ồn ào, "Ôi, nữ tử kia tại sao nhìn quen mắt như vậy, rất giống một người chúng ta quen biết."

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Ra Ngoài Đều Là Nhìn Hoa Nhân

Đương nhiên Thẩm Thắt đã sớm nhìn ra, nhưng không có nhiệt tình giống như Hoàng thị và Tô thị lanh mồm lanh miệng cùng không có nhãn lực* này. (* năng lực phân biệt)

"Đúng vậy đó, loại người này mặt ngoài thoát nhìn đơn thuần kiêu ngạo nhưng thực chất bên trong lại dụ dỗ người, nam nhân nào không bị nàng ta dụ dỗ chứ, các người đều phải cẩn thận một chút đấy." Đỗ thị chua lèm lỏi.

Hiện giờ Thẩm Thắt mới hiểu được tại sao ngay từ đầu Đỗ thị lại không chào đón Mai Nhượng Hàm, xem ra vị Đỗ Tam này cũng là quả lựu dưới váy Mai Nhượng Hàm, và lại còn thật sự si tình, chỉ vì một tiểu thiếp có bộ dạng giống năm phần lại ném chính thể của mình sang một bên.

"Người cứ như vậy mà mặc kệ nữ nhân kia cười trên đầu người sao?" Thẩm Thắt liếc Đỗ thị một cái.

Mới nói tới đây, liền thấy có thị nữ tiến vào hầu hạ, "Cô nương nhà nô tỳ để nô tỳ tới đây đưa chút đồ ăn vặt cho mấy vị phu nhân."

"Vẫn là cô nương nhà người suy nghĩ chu đáo, món ăn vặt này cũng rất độc đáo." Thẩm Thắt nhìn những thức ăn trong đĩa đều ẩn một chữ mai, có một cánh hoa mai, có mùi vị hoa mai, ngay cả hạt dưa cũng là vị hoa mai.

Đỗ thị vừa nhìn liền tức giận, "Không có không ăn, chẳng lẽ chúng ta là quỷ chết đói đầu thai, cả ngày chỉ nghĩ đến ăn thôi sao?"

Đội thị nữ kia bị đuổi đi, Thẩm Thắt mới nói: "Người ở chỗ này ngang ngược ngùn ngụt cái gì, Mai cô nương người ta không trêu chọc đến người, người có bản lĩnh thì trở về đi đối phó với nữ nhân kia đi?" Thẩm Thắt không muốn nhìn nữ nhân này bực tức ở chỗ này, nhưng lại không muốn làm người chửi đập.

"Đối phó nữ nhân kia? Người không biết Đỗ Tam cưng chiều nàng ta bao nhiêu, ta chỉ mới liếc một cái, Đỗ Tam sợ ta ăn thịt nàng ta đấy." Đỗ thị nước chua đầy bụng, nước mắt đã bao lấy hốc mắt.

Hoàng thị và Tô thị cũng thờ dãi theo, xem chừng cũng gặp phải vấn đề tương tự, "Nam nhân đều như vậy, luôn tìm những thứ mới mẻ, nhưng khi chết đi người mới là người được để bài vị trong Từ Đường."

Đỗ thị lau lau nước mắt, "Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy."

Thẩm Thắt nhìn nhìn ngược lại không dám nghĩ đến có một ngày Hàn Sâm sẽ như thế hay không, nhưng nàng nghĩ mình nhất định không thể chịu phận bất hạnh như đám người Đỗ thị. Ước chừng có chút cảm giác thô chết căm khốc*, Thẩm Thắt cảm ông nòm đi ra lan can, viện có thừa dịp này đánh giá xung quanh, tránh xa Đỗ thị đang bực dọc kia. Đỗ thị và hai người Tô Hoàng vẫn ở trong phòng thảo luận. (* tương tự câu 'một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ')

Thẩm Thắt hoàn toàn không dự đoán được nàng sẽ nhìn thấy Mai Nhượng Hàm ở trong ống nòm, chủ nhân của ngày hôm nay rất lâu không thấy xuất hiện, ở trong rừng mai kia còn có một nam nhân, áo choàng màu tím, Thẩm Thắt cực kỳ quen thuộc.

Mặc dù ở trong ống nòm Thẩm Thắt không nhìn thấy rõ ánh mắt của Mai Nhượng Hàm, nhưng nghĩ cũng có thể nghĩ đến ánh mắt đó động lòng người như thế nào. Hai người kia chỉ đối mặt nhìn nhau, rất có khổ tình cảm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ. Thẩm Thắt thấy Mai Nhượng Hàm bỗng nhiên nhào vào trong lòng Hàn Sâm, Hàn Sâm cũng sờ chốc lát, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, Thẩm Thắt cảm thấy còn có chút an ủi, lại thấy Hàn Sâm dường như nhìn về phía mình liếc mắt một cái, nàng phản xạ lùi về sau, nhưng lại nhớ tới nàng đang ở chỗ cao cách nơi đó rất xa, chắc chắn Hàn Sâm không thể phát hiện

được, cho nên liền ổn định tâm thần. Một màn kế tiếp, khiến nàng cảm thấy trái tim như bị người ta nắm chặt, còn đặt ở trong chảo dầu nóng. Thảm Thát nhìn hai người đang ôm hôn kia không biết nên phản ứng như thế nào.

"Vương phi, ngươi đang nhìn cái gì đấy, sao lại chuyên tâm như vậy?" Âm thanh của Đỗ thị vang lên ở phía sau lưng Thảm Thát.

"Không có gì, chỉ cảm thấy đồ vật nhỏ này rất thú vị, cho nên nhìn xem chung quanh một chút." Thảm Thát không kinh ngạc với giọng nói bình tĩnh của mình, một màn vừa rồi kia, nàng không muốn cho bất luận kẻ nào nhìn thấy. Bởi vì những cái này sẽ không thực sự lâu dài, sớm hay muộn nàng cũng sẽ cắt đứt đường nhớ nhung Mai Nhược Hàm, cho nên không cần thiết để cho đám người Đỗ thị nhìn thấy quần cảnh của nàng.

"Nếu như ngươi thích, vậy cầm lấy đi."

"Vậy thì đa tạ." Thảm Thát quay đầu nhìn Đỗ thị cười sáng lạn.

"Aiz, trong những người chúng ta, chỉ có ngươi là không cần lo lắng cho họ Mai kia nhất, nàng ta ấy à, ngay cả một đầu ngón tay cũng không bằng ngươi, xem Vương gia đối xử với ngươi thật tốt, ngay cả quần áo cũng tự mình mua tới cho ngươi." Đỗ thị ề ề nói.

Chuyện Hàn Sâm mua quần áo cho Thảm Thát, Thảm Thát không biết là ai truyền ra ngoài, nhưng lúc này để cho người ta nhìn thấy bộ dạng phu thê đầm thắm của nàng và Hàn Sâm cũng không tệ, có đôi khi lớp giấy này rõ ràng rất hư ảo, nhưng cũng không thể xé ra. "Có phải nên dùng thiện rồi không?"

"Đúng rồi, ban nãy có người đến thỉnh chúng ta đi dùng thiện đấy, đến sảnh Hoa Tuyết."

Đoàn người Thảm Thát bắt đầu đi ra ngoài, ở bên cạnh sảnh Hoa Tuyết, Thảm Thát thấy Hàn Sâm bỗng nhiên từ chỗ rẽ đi lại đây, nàng vốn muốn ghénh đón, nhưng nghĩ đến một màn lúc nãy, nhất thời ngừng cước bộ. Nào biết lúc Hàn Sâm đi ngang qua đám người các nàng cũng chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua các nàng, sau đó gật gù đầu liền đi qua. Thảm Thát hơi hơi mấp máy miệng, nhưng không kêu lên. Đơn giản là vì cái nhìn ban nãy của Hàn Sâm đối với nàng quá mức lạnh nhạt, giống như nàng chỉ là một gốc cây ven đường, căn bản không vào được trong mắt của y.

Hàn Sâm đi rồi, bên kia lại chậm rãi đi ra một người, chính là Mai Nhược Hàm.

"Mai tỷ tỷ." Thảm Thát ngọt ngào kêu một tiếng.

Mai Nhược Hàm lại giống như bị kinh ngạc kêu to một tiếng, thiếu chút nữa té ngã, "À, là Thảm gia muội muội."

Thảm Thát thấy bộ dáng 'có tật giật mình' của Mai Nhược Hàm, trong lòng liền hiểu rõ là chuyện gì, chỉ sợ trước trận kia, nàng ta và Hàn Sâm luôn luôn dính cùng một chỗ, Thảm Thát biết Hàn Sâm lên lút dịu dàng, trong lòng trực tiếp nổi lên đau xót.

Mai Nhược Hàm cúi người, tìm một cái cớ rồi đi trước, Đỗ thị ở sau lưng nàng ta nhỏ một ngụm nước miếng nói: "Không biết tại sao nam nhân đều yêu thích bộ dạng này của nàng ta? Gió thổi một chút liền ngã thì có cái gì thú vị chứ."

Thảm Thát lại hận mình không thể giống như Mai Nhược Hàm, ôn nhu yếu ớt, khiến người ta yêu thương, chỉ là từ nhỏ nàng được phụ thân mẫu thân xem như bảo bối, thuốc bổ quý hiếm gì đều đưa cho nàng dùng, từ nhỏ đến lớn chưa từng bị bệnh gì. "Bớt tranh cãi đi, đi thôi, quần không được nam nhân nhà mình, ngoại trừ trách mình ra thì còn có thể trách ai."

Đỗ thị bất mãn đi theo phía sau nàng.

"Thất Thất, có phải hôm nay muội tới muộn không." Thảm Thát vừa mới bước ra sảnh Hoa Tuyết liền nhìn thấy Ngũ ca của mình hướng về phía mình vẫy vẫy tay.

"Vâng, sáng nay rời giường có chút khó chịu." Thảm Thát đi qua, ở Thảm gia chỉ có Ngũ ca là hiểu nàng nhất.

Thảm Thanh Thu vươn tay sờ sờ cái trán của Thảm Thát, "Trời lạnh thế này tại sao lại mặc ít như vậy?" Thảm Thanh Thu nhíu mày nhìn nhìn Thảm Thát, cởi áo khoác lông cừu của mình xuống khoác lên trên người Thảm Thát, "Vũ Tu, đi lấy lò ấp cho Thất cô nương." Vũ Tu là gã sai vặt bên người của Thảm Thanh Thu.

"Muội không lạnh, Ngũ Ca." Thảm Thát hờn dỗi nói.

"Nói bậy, xem tay của muội lạnh như băng thế này." Thảm Thanh Thu cầm hai tay Thảm Thát, động tác như vậy vốn không thích hợp, nhưng từ nhỏ tình cảm của hắn và Thảm Thát rất tốt, cho nên mọi người cũng không kinh sợ khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Trước kia Thảm Thát cảm thấy không sao, nhưng từ sau khi xuất giá đã lâu rồi không nhìn thấy Thảm Thanh Thu, bỗng nhiên bị hắn nắm chặt như vậy, chợt có chút không quen, vụng trộm dò xét Hàn Sâm một cái, lại thấy y cũng đang nhìn mình, bộ dạng như có điều suy nghĩ, khóe miệng chứa đựng một nụ cười có hàm ý vô cùng mỉa mai.

"Muội đi dùng bữa, Ngũ Ca." Thảm Thát thu hồi ánh mắt, rút tay về, quay đầu không nhìn Hàn Sâm nữa. Chỉ nghe thấy Thảm Thanh Thu nói với Hàn Sâm ở phía sau: "Vương gia, lát nữa dùng xong thiện, chúng ta đánh một trận cờ cầu như thế nào, lần trước ta không phục."

"Lần trước cũng chỉ là bốn vương may mắn giành chiến thắng, Ngũ ca không cần để ở trong lòng, lát nữa bốn vương còn có chút chuyện, chỉ sợ không thể bồi Ngũ ca tận hưởng."

Tâm của Thảm Thất sớm bắt đầu nghĩ đến lát nữa Hàn Sâm có chuyện gì, không phải là lén lút với Mai Nhược Hàm chứ? Cho nên lúc dùng cơm căn bản nàng không ăn thức ăn gì. Ăn xong cơm liền vội vã đi ra cửa tìm Hàn Sâm.

"Ái phi đang tìm bốn vương?" Âm thanh của Hàn Sâm bỗng nhiên truyền đến bên tai Thảm Thất.

Thân thể Thảm Thất cứng đờ, cổ ý không dám đến gần Hàn Sâm, "Hừ."

"Tại sao lại tức giận, thật là một cái túi hẹp hòi, bốn vương muốn đi, ái phi cũng muốn đi cùng bốn vương sao?"

Thảm Thất vốn muốn không để ý đến Hàn Sâm, nhưng nghe y nói như thế, càng không yên lòng, đành phải đi theo y đến tạm biệt chủ nhân. "Huynh muốn đi?" Trong giọng nói của Mai Nhược Hàm có ý không đành lòng.

"Ừm."

"Sau này Mai tỷ tỷ có rảnh cũng đến quý phủ của chúng tôi chơi một chút đi." Thảm Thất cười nói, trong lòng nàng có vấn đề, trên mặt lại càng bày ra biểu hiện thân cận.

"Ừm." Tạm biệt xong, Mai Nhược Hàm không nhìn Thảm Thất, rút cuộc nàng vẫn oán giận Thảm Thất.

Sai khi Thảm Thất lên xe ngựa, liền nằm ở trên bàn, không để ý tới Hàn Sâm.

"Người nào to gan dám trêu chọc nàng tức giận như vậy?" Hàn Sâm ôm lấy Thảm Thất từ phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 5.2

Thảm Thất xoay người lại, quay đầu nhìn chăm chăm vào Hàn Sâm, muốn hỏi câu đầu tiên, lại thấy y cười ảm áp nhìn vào mình, nhưng nụ cười kia lại giống như một tầng sương mù, chỉ cần nàng hỏi ra, nụ cười kia sẽ lập tức biến mất. Mà ánh mắt của y đang nhìn mình, giống như đang nói 'nàng cứ nói đi, nàng cứ nói đi'. Thảm Thất có trực giác, một khi nàng nói ra, có lẽ tất cả sẽ thay đổi, sẽ không thể vẫn hời.

Thảm Thất nhìn Hàn Sâm, thậm chí có thể nghĩ đến đáp án của y, "Ta thích nàng ấy, chỉ có điều người dùng thủ đoạn hèn hạ để chia rẽ chúng ta. Nếu như người mở một mắt nhắm một mắt chúng ta có thể sống chung với nhau, bằng không..." Thảm Thất không dám nghĩ tiếp, lúc này nàng cũng không dám hỏi ra khỏi miệng, sau khi bị ức khuất nhiều như vậy, nàng lại không thể chất vấn một tiếng.

Cho nên Thảm Thất lại nằm ở trên bàn, nước mắt tích tích chảy xuống bàn.

"Tại sao lại khóc, chẳng trách người ta đều nói con gái phương Nam đều làm từ nước, ta thấy nàng là làm từ tuyết, ảm áp liền bắt đầu tan chảy ra." Hàn Sâm nâng mặt Thảm Thất lên, lau đi nước mắt của nàng.

Thảm Thất thật sự ức khuất trong lòng, thấy y như vậy lại càng thêm ức khuất hơn, "Oa" một tiếng liền khóc lên. Hàn Sâm chỉ vỗ lưng an ủi nàng, không hỏi vấn đề gì, giống như tất cả nguyên nhân y đều hiểu rõ trong tim.

"Khóc đủ rồi, khóc xong có đói bụng hay không?" Hàn Sâm thấy tiếng khóc của Thảm Thất giảm đi mới lên tiếng, nâng mặt nàng lên giúp nàng lau nước mắt. Hai tay của Thảm Thất che lấy mặt của mình, "Đừng nhìn, khẳng định là xấu muốn chết." Thảm Thất không cần nhìn cũng biết chắc chắn hai mắt của mình sưng lên giống như quả đào.

"Không xấu, không xấu, nếu như nàng xấu, vậy trong thiên hạ sẽ không có nữ tử xinh đẹp." Hàn Sâm cười một tiếng kéo tay Thảm Thất xuống.

"Vậy chàng..." Thảm Thất vốn muốn mau mồm mau miệng nói: chẳng lẽ Mai cô nương của chàng cũng không đẹp sao? Nhưng cuối cùng lại nuốt trở về, nàng không muốn giống như đám người Đỗ thị nói những lời nói chua lòn này, khiến cho nam nhân ngột ngạt. "Quả thật thiếp có chút đói bụng." Thảm Thất nhanh chóng thay đổi đề tài.

"Ha ha, chúng ta đi săn thú, bắn trúng mới có đồ ăn." Hàn Sâm kêu lên ngừng xe ngựa.

"Săn thú, hiện tại?" Thảm Thất mở to hai mắt.

"Đúng vậy, vốn là sáng nay muốn mang nàng đi, nhưng nàng lại muốn đi đến hoa mai xã kia, tuy rằng đồ ăn tinh xảo, nhưng ở trong những trường hợp kia lại không thể ăn no được."

Thảm Thất nghe y nói như thế, giống như tất cả đều là lỗi của nàng, nếu như nàng không đi hoa mai xã, có lẽ y và Mai Nhược Hàm sẽ không có những

chuyện kia. "Bây giờ cũng đã xế chiều rồi, còn có thể săn được bao lâu?" Thảm Thất vênh môi.

Hàn Sâm điểm lên cánh môi của nàng, "Yên tâm đi, chẳng lẽ nàng sợ bốn vương không săn được con mồi, để nàng đói bụng." Hàn Sâm bế Thảm Thất xuống xe, "Nàng muốn cùng bốn vương cưỡi chung một con ngựa hay là một mình cưỡi một con?"

Thảm Thất vốn là người biết cưỡi ngựa, hơn nữa kỹ thuật cưỡi cũng không tệ lắm, nhưng nàng chợt nhớ tới Mai Nhược Hàm nhu nhược liền nói, "Thiếp không biết cưỡi ngựa."

Hàn Sâm xoay người lên ngựa, vươn tay bắt lấy Thảm Thất, y nhẹ nhàng kéo một cái, liền kéo Thảm Thất vào trong ngực y. Thảm Thất tựa vào lồng ngực của y, trên mặt hiện lên nụ cười đã thực hiện được ý muốn.

Thảm Thất thấy người đi theo Hàn Sâm sớm đã dắt chó săn đứng đợi ở một bên, xem ra y thật sự có dự định đi săn thú. Đoàn người tới khu rừng ở ngoại ô, gã sai vặt cưỡi ngựa dắt theo chó săn đuổi con mồi đi đến chỗ của Hàn Sâm, y rút một mũi tên ở trong túi đeo phía sau lưng ra, một phát trúng đích, chẳng trách cho dù sắc trời đã tối, y cũng có thể tự tin săn đủ con mồi như vậy.

"Ái phi có muốn học hay không?"

Thảm Thất thấy Hàn Sâm oai hùng anh dũng, vốn cũng nóng lòng muốn thử, nhưng nghĩ đến đây là săn thú quá mức máu tanh, nữ tử học sẽ thiếu đi khí nhu nhược, để cho y sau này nhớ tới mình là người lòng dạ ác độc sẽ không thoải mái, chỉ có thể nói: "Không cần, rất dọa người."

Hàn Sâm cười cười, "Vậy hôm nay sẽ không dọa ái phi, chúng ta đi ăn cơm." Dứt lời, y kéo ngựa, mang theo Thảm Thất trở về, dừng lại trước một quán rượu nhỏ không có chút thu hút nào ở ven đường.

"Lão Vương, đem những con mồi này làm thành một bàn đồ ăn cho chúng ta." Biện Trắc xuống ngựa liền đem những con mồi săn được ném cho lão bản quán rượu.

Thảm Thất nhú nhú mày, nhìn cái bàn đen thui đến phát sáng kia không chịu ngồi xuống, "Nàng tới nơi này chưa?" Hàn Sâm cởi áo khoác ra trải ở trên ghế dài, "Ngồi đi, nếu muốn ăn món ăn dân dã, thì tay nghề của Vương lão bản là tốt nhất."

Thảm Thất thấy Hàn Sâm hăng hái như vậy, cũng không tiện nói gì, chỉ là nàng chưa từng ăn đồ ăn ở nơi sơ sài như vậy, cũng không biết Hàn Sâm là Vương gia tại sao lại đưa người tới nơi này.

"Ồi, dáng vẻ của tiểu nương tử kia thật là đẹp." Một giọng nam to thô từ bàn bên cạnh truyền tới. "Lão tử lớn ngần này vẫn chưa từng thấy ai xinh đẹp như tiểu nương tử này."

Thảm Thất nghe xong liền muốn bắt đầu tức giận, nâng mắt lên nhìn Hàn Sâm, còn y lại không có phản ứng gì, "Làm sao chàng..." Ở dưới bàn, Thảm Thất đá đá vào chân của Hàn Sâm.

"Nàng đấy, người ta đang khen nàng đẹp, nàng tức giận cái gì." Hàn Sâm cũng không để chuyện này vào trong lòng.

Nhưng ở trong mắt Thảm Thất thì Hàn Sâm không cần nàng, nàng là thê tử của y, bị người ta trêu chọc thế nhưng y lại thờ ơ.

"Chàng, hán, chàng..." Thảm Thất là tiểu thư khuê các, làm sao có thể gặp qua loại người thô kệch này, đương nhiên sẽ không chịu nổi, nếu không phải đi theo bên cạnh Hàn Sâm, chỉ sợ nàng đã sớm để gã sai vặt bên cạnh mình đi lên đánh cho hán tử kia một trận rồi, chỉ là hiện giờ ở trước mặt Hàn Sâm, nàng chỉ cảm thấy ủy khuất, nước mắt lại bắt đầu tràn ra.

Hàn Sâm lại mỉm cười đột nhiên hôn lên môi của Thảm Thất một cái, nàng sợ tới mức nhanh chóng che miệng lại, lập tức vui đầu vào trong lòng Hàn Sâm, "Làm sao chàng..."

"Lúc nàng tức giận, bốn vương cảm thấy nàng đẹp nhất." Ngược lại Hàn Sâm không cảm thấy ngượng ngùng, thực sự có chút cảm giác cao thủ tình trường.

Hiện tại đương nhiên Thảm Thất sẽ không tức giận, đồ mặt cúi đầu, ai cũng không dám nhìn.

"Lão Vương, đem dã thú mới săn được ban nãy làm ra một mâm tặng cho mấy vị bàn bên cạnh đi, đa tạ bọn họ khen ngợi phu nhân ta." Hàn Sâm lớn tiếng nói. Mấy hán tử kia liên tục cảm ơn, bọn họ cũng là người thành thật, chỉ cảm thấy Thảm Thất quá mức xinh đẹp cho nên mới nhiều chuyện nói vài câu, thực tế cũng không có ý muốn mạo phạm.

Lúc món ăn dân dã được đưa lên, mùi thơm xông vào mũi, khẩu vị của Thảm Thất cũng tốt lên, so với bình thường thì ăn nhiều hơn nửa bát cơm. "Ngon không, lúc nàng dùng cơm đẹp hơn so với lúc thường." Hàn Sâm giúp Thảm Thất lau khóe miệng.

Thảm Thất có chút ngượng ngùng cười cười, nàng vẫn không quen thân mật ở trước mặt người khác, nhưng khi nhìn thấy Hàn Sâm không kiêng kỵ người ngoài sùng ái nàng như vậy, nàng cảm thấy trong lòng vô cùng ngọt ngào. Không thoải mái của lúc này đã tan thành mây khói.

Lúc trở về vương phủ, rõ ràng Thảm Thất đã tỉnh dậy, nhưng lại dựa vào trong lòng Hàn Sâm giả vờ ngủ, để cho y bế mình xuống ngựa, lại bế mình trở về phòng.

"Chủ tử..." Thấy Thảm Thất trở về, Tiền nhi lập tức tiến lên nghênh đón, lúc nhìn thấy Thảm Thất ngủ ở trong lòng Hàn Sâm thì ngay tức khắc im lặng, sợ

quấy nhiễu đến nàng.

"Không sao, nàng đang giả ngủ." Hàn Sâm cười nói với Tiền nhi.

Lúc này Thẩm Thát không thể tiếp tục giả bộ nữa, "Ai nói thiếp giả ngủ?" Nàng đá đá chân, "Chỉ là mới bị Tiền nhi đánh thức thôi."

"Nếu đã tỉnh tại sao còn không xuống?" Hàn Sâm cười lên nhìn nhìn cánh tay của Thẩm Thát còn đang vòng trên cổ của y.

Lúc này Thẩm Thát mới đỏ mặt buông tay ra, từ trong lòng Hàn Sâm nhảy xuống, "Tiền nhi, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu." Thẩm Thát gần như là chạy trốn chết, để lại Hàn Sâm ở sau lưng nàng cười sang sảng. Tiền nhi thì che miệng, không dám cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Long Cừ Không Ấm Bằng Chăn Gấm Mỏng

Buổi tối, Thẩm Thát dựa vào trong lòng Hàn Sâm, nàng không biết tại sao mình lại không có dùng khí chất vẫn Hàn Sâm chuyện xảy ra ở Mai phủ ngày hôm nay, bởi vì tình cảnh hiện nay của Hàn Sâm, Thẩm Thát cho rằng y còn cần phải dựa vào thể lực của Thẩm gia ở Lan Lăng mới có thể thâm nhập ở chỗ này, cho nên ngày thường nàng không hề lo ngại gì. Nhưng hôm nay lúc nàng nhìn thấy ánh mắt của Hàn Sâm thì mới phát hiện ra có lẽ Hàn Sâm không kiên trì được Thẩm gia như nàng nghĩ.

Thẩm Thát xoay người nhìn Hàn Sâm đang nhắm mắt ngủ, ánh mắt miêu tả dáng vẻ tuấn mĩ của y, bỗng nhiên nàng nghĩ đến, có lẽ sinh cho y một đứa bé càng có thể bắt lấy tâm của y. Về phần Mai Nhược Hàm, đương nhiên y sẽ từ từ lạnh nhạt dần.

Thẩm Thát nghĩ đến đây liền không nhịn được, nàng hơi ngồi dậy, đỏ mặt từ từ nhắm hai mắt dùng đầu lưỡi liếm liếm môi của Hàn Sâm, sau đó bắt chước động tác ngày thường của y, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai của Hàn Sâm, hơi hơi đánh động vài cái. Mắt thấy hầu kết của Hàn Sâm lên xuống giật giật, Thẩm Thát giả hoạt cười cười, lại cúi xuống liếm liếm chỗ hầu kết kia, ngón tay nhón nhẹ nhàng vẽ vài vòng ở gần rốn của Hàn Sâm, về phần động tác kế tiếp nàng lại không biết.

Bất quá chuyện kể tiếp tục có người sẽ chủ động, Hàn Sâm xoay người đè lên người Thẩm Thát, "Vốn thương nàng cười ngượng cả ngày."

Thẩm Thát từ từ nhắm hai mắt lại, lông mi dài bởi vì khăn trương mà kích động lên, chỉ là hai cánh tay lại vịn chặt vào eo của Hàn Sâm. Cho dù Hàn Sâm cắn lên xương quai xanh của nàng khiến nàng run rẩy thì tay của nàng cũng không thả lỏng.

Sáng hôm sau, lúc Hàn Sâm rời giường, nhẹ nhàng giúp nàng đắp kín chăn, nhưng hiện giờ Thẩm Thát rời khỏi nhiệt độ ấm áp kia của Hàn Sâm liền lập tức tỉnh dậy, "Dậy rồi sao?"

"Nàng ngủ thêm một lát nữa đi." Hàn Sâm cài cúc áo lại.

Thẩm Thát ngồi dậy, lắc đầu, "Không cần, thiếp muốn dùng bữa với chàng, dùng bữa một mình rất chán." Thẩm Thát gọi Tiền nhi tiến vào hầu hạ, cố chấp giữ vững tinh thần bởi Hàn Sâm cùng nhau dùng điểm tâm.

Mới dùng cơm được một chút, Thẩm Thát lại nghe thấy Biện Trác ở ngoài cửa nói vọng vào: "Vương gia, các nàng đã tới." Dứt lời còn dùng ánh mắt đồng tình nhìn nhìn Thẩm Thát.

Thẩm Thát kinh ngạc trong lòng, lại nghe thấy Hàn Sâm nói: "Ừm, để các nàng thu xếp trước đi, sau đó lại đây vấn an Vương phi." Thẩm Thát để đĩa xuống, mặc dù nàng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết nhất định không phải là chuyện có thể khiến cho người ta vui vẻ.

"Tại sao lại không ăn?" Hàn Sâm nhìn nhìn Thẩm Thát.

"Không có khẩu vị." Thẩm Thát cong môi lên, chờ Hàn Sâm nói với nàng chuyện vừa rồi.

"Là ai nói muốn hai người cùng ăn cơm mới có khẩu vị, chẳng lẽ muốn bốn năm người cùng ăn với nàng, nàng mới có khẩu vị sao?" Hàn Sâm cười cười, cầm lấy bát đĩa của Thẩm Thát, dứt cho nàng một miếng, "Mau ăn đi, nếu nàng gầy đi thì nhạc phụ nhạc mẫu lại trách ta."

"Chàng sợ bọn họ trách chàng chứ không phải là chàng yêu thương thiếp đúng không?" Thẩm Thát lắc lắc ống tay áo của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tức giận cười cười, "Nàng thật đúng là yêu tinh phiền thái mà." Hàn Sâm lại dứt cho Thẩm Thát một miếng cơm.

Hạ nhân chung quanh nhìn thấy muốn cười nhưng lại không dám cười, chỉ có Thẩm Thát mỗi lần ăn một miếng cơm lại đỏ mặt một lần, rồi lại luyên tặc

buông tha loại hưởng thụ này, vừa đắc ý vừa thẹn thùng. "Thiếp muốn ăn cái kia." Ánh mắt của Thẩm Thất lướt qua đĩa măng gòn ở trên bàn, Hàn Sâm lại gấp đứt cho nàng.

Sau khi Biện Trác lui xuống không bao lâu thì dẫn một đoàn người đến, dẫn đầu là hai cầm y nữ tử.

"Thiếp thân La thị (Triệu thị) vãn an Vương gia, Vương Phi." Hai nữ tử kia cúi người hành lễ.

Theo sau đó là một giọng nói non nớt: "Nhi tử vãn an phụ vương, mẫu phi." Là một bé trai khoảng chừng ba tuổi.

"Từ Sung lại đây." Hàn Sâm với vẫy vẫy tay với đứa bé kia, "Bài học sao rồi, gần đây đọc sách gì?" Từ Sung đứng thẳng lưng, không có sắc thái làm nũng sau khi đã lâu không gặp phụ thân của tiểu hài tử, "Gần đây mẫu thân đang dạy con 《 Luận Ngữ 》."

"Ừm." Hàn Sâm gật gật đầu.

Cả người Thẩm Thất lạnh như băng nhìn một màn trước mắt, lấy thân phận địa vị của Hàn Sâm có thị thiếp là chuyện bình thường, chỉ là Thẩm Thất vẫn không muốn nghĩ tới phương diện này, nhưng đến lúc người ta xuất hiện trước mặt mình thì nàng không thể không suy nghĩ.

Việc này xuất hiện quá đột ngột, một chút chuẩn bị Thẩm Thất cũng không có, chỉ có thể xấu hổ ngồi ở đó.

"Dùng điểm tâm không?" Hàn Sâm lên tiếng hỏi.

La thị giương mắt nhìn nhìn Hàn Sâm, giống như là đang điều tra ý chân thật của y.

"Chưa ăn thì ngồi xuống cùng ăn đi." Hàn Sâm rất tự nhiên nói.

Nhìn ở trong mắt Thẩm Thất, nhất định lúc trước Hàn Sâm thường xuyên dùng cơm chung với bọn họ, thì ra y không phải chỉ bồi một mình mình, Thẩm Thất lập tức lại ỳ khuất trong lòng.

Nàng mắt lạnh quan sát hai nữ tử trước mắt, tuổi tác cũng không lớn, bắt quá so với mình thì lớn hơn một chút. La thị kia mặc một bộ váy hoa gấm màu lam với trăm con bướm bướm mà các quý phụ nhân ở kinh thành Tây Hoa thích mặc, trên đầu mang theo một cây trâm vàng, thoạt nhìn là y phục của trác phi nên mặc, đứa bé kia nắm chặt tay La thị, chắc hẳn là do nàng sinh ra, chỉ sợ đây là trưởng tử của Hàn Sâm. Dung mạo của La thị trang nhã đoan chính, bị Thẩm Thất nhìn như vậy không tỏ vẻ khó chịu, cũng không né tránh, xem ra không phải là người dễ đối phó.

Triệu thị kia thì mặc váy gấm màu đỏ thắm, hoa văn lá trúc vàng, dáng người cao gầy, thanh ngạo bất quần, mặc dù dung mạo không bằng mình nhưng cũng coi như là giai nhân tuyệt đại, cũng khó trách Hàn Sâm có thể xem vừa mắt.

Thẩm Thất đánh giá hai nữ tử này một phen, không có người nào là thô tục không chịu được, cái này càng làm cho Thẩm Thất có cảm giác khủng hoảng, không thể không nghĩ đến đánh đòn phủ đầu.

Sau khi đợi thị nữ đem bát đĩa lên xong, Thẩm Thất luôn ngăn người nhìn chằm chằm vào Hàn Sâm, ý bảo y tiếp tục đứt cơm cho nàng. Thẩm Thất cũng biết mình làm như vậy là không phóng khoáng, nhưng nàng không chịu đựng nổi, nhất định phải để cho các nàng biết, nàng mới là nhân vật chính ở nơi này.

"Nàng không sợ Từ Sung cười nàng sao?" Hàn Sâm không tiếp tục động tác lúc trước.

"Không sợ." Thẩm Thất quyết miệng, bày ra bộ dạng chàng không đứt ta sẽ không ăn.

"Nếu như không có khẩu vị vậy thì để Tiền nhi tìm một chút món khai vị sơn tra cho nàng."

Thẩm Thất thấy sau khi hai người này đến đây, Hàn Sâm lập tức thay đổi thái độ, trong lòng liền không vui, cảm thấy Hàn Sâm để ý cảm nhận của các nàng hơn là mình. Rõ ràng hai người đang tốt đẹp lại đột nhiên xuất hiện thêm hai người nữ tử, hiển nhiên nếu không có lệnh của Hàn Sâm, các nàng sẽ không tự mình từ kinh thành đến Lan Lăng, Thẩm Thất càng nghĩ càng tức giận, đứng lên quay đầu bước đi. Tiền nhi đuổi theo sát phía sau Thẩm Thất, "Chủ tử."

"Chàng có đuổi theo không?" Thẩm Thất đề ý nhất chính là cái này.

"Không có."

Thẩm Thất thờ hồn hèn ngồi ở trên giường. "Đi điều tra lai lịch của hai người kia." Có câu 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng'. Thẩm Thất cũng không kiêng kị gì các nàng, chẳng qua thấy La thị sinh hài tử trước cho nên lúc nào nàng cũng không vừa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 6.2

Tay chân Tiền nhi ngược lại rất nhanh nhẹn, gần xé chiều đã thu thập được tin tức đem trở về, "Xuất thân của La trắc phi kia là nha hoàn của vương phủ, về sau Vương gia thu nàng vào phòng, từ trên xuống dưới tất cả mọi chuyện trong vương phủ ở kinh thành đều do nàng ấy xử lý."

Thẩm Thất cau mày, người như vậy thật không dễ đối phó, có lẽ từ nhỏ đã đi theo bên người Hàn Sâm, quan hệ tình cảm không giống bình thường, "Triệu thị kia thì sao?"

"Triệu trắc phi xuất thân là thương nhân." Tiền nhi có chút không hiểu về sĩ nông công thương, thương nhân luôn luôn bị người ta kỳ thị nhất.

"Là Triệu gia ở Nghiệp thành sao?" Thẩm Thất lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, chủ tử ngài cũng biết vậy thì để Tiền nhi đi điều tra làm gì ah?"

Kỳ thật Thẩm Thất cũng là nghe Tiền nhi nói Triệu phi xuất thân từ thương nhân mới bắt đầu suy đoán. Vừa rồi nhìn bộ dạng của Hàn Sâm ở chung với hai người kia, nghe đối thoại của y và hài tử Từ Sung của y, vậy chắc hẳn gia phong rất nghiêm, mà nhiều năm nay Hàn Sâm chưa từng cưới chính thê, trắc phi cũng chỉ có hai người, có thể thấy đối với chuyện thú thê nạp thiếp cực kỳ thần trọng. Triệu thị dựa vào con gái của thương nhân có thể trở thành trắc phi, phỏng chừng lai lịch cũng không nhỏ. Nhà họ Triệu này, cũng chỉ có Triệu gia ở Nghiệp thành Đông Hoa là nổi tiếng nhất, và chính là đại thương đế nhất Đông Hoa.

Thẩm Thất suy nghĩ một chút, cảm thấy đối với một chữ "tiền" Hàn Sâm cực kỳ tích cực, cao thấp toàn bộ vương phủ đều vô cùng tiết kiệm, mà y còn đặc biệt có quan hệ thông gia với Triệu gia ở Nghiệp thành, e rằng đối với y, tiền cực kỳ quan trọng.

Thẩm Thất không muốn suy nghĩ nguyên nhân Hàn Sâm âm thầm góp tiền, nhưng nàng có thể đoán được, muốn lấy lòng Hàn Sâm, phỏng chừng còn phải ở trên một chữ tiền này viết thành văn chương.

Đến tối, Thẩm Thất đợi thật lâu vẫn không thấy Hàn Sâm trở về phòng, lại nghe thấy một gã sai vặt ở ngoài cửa nói: "Vương gia thỉnh Vương phi nghỉ ngơi trước, Vương gia nói muốn kiểm tra bài học cho tiểu công tử."

"Biết rồi." Tiền nhi cho gã sai vặt kia mấy đồng tiền.

Thẩm Thất ở trong phòng cũng nghe được, tức giận đến sắp bùng nổ, cái gì mà kiểm tra bài học, chỉ sợ là muốn ôn bài với La thị kia thì đúng hơn. Thẩm Thất cắn môi dưới, "Đi Trắc viện của La thị."

"Chủ tử, ngài muốn làm gì vậy, cho dù, cho dù Vương gia muốn nghỉ ngơi ở đó thì cũng là chuyện thường mà."

"Cái gì mà chuyện thường chứ, ta mới là Vương phi của chàng.." Thẩm Thất nói xong nước mắt liền chảy xuống, nàng không phải không hiểu, loại phụ bạc này nàng chỉ có thể chịu, vẫn không thể kêu oan, nếu không sẽ phạm vào chữ "ghen" trong lòng Thẩm Thất.

"Nhà ai mà không có thiếp chứ?" Tiền nhi nói lời thật.

"Hừ, dặn gã sai vặt chuẩn bị ngựa, chúng ta đi Quỳnh Lâm Uyển." Quỳnh Lâm Uyển là biệt trang của Thẩm gia, lúc Thẩm Thất không vui thường đến nơi đó giải sầu.

"Muộn như vậy? Phải đi bao lâu, có muốn bẩm báo với Vương gia một tiếng không?"

"Tiền nhi, chủ tử của em là ta hay là Vương gia hả, hôm nay ta muốn đi đến nơi nào em dặn dò kẻ dưới đều ngậm miệng hết cho ta, không được nói cho chàng biết." Thẩm Thất không thể ở lại trong phòng này nổi nữa, chỉ cần nàng nghĩ tới Hàn Sâm ở trong một căn phòng khác thân thiết cùng một nữ nhân khác, nàng đã đứng ngồi không yên, hận không thể xông vào rống to kêu to.

Tiền nhi thấy Thẩm Thất đang nổi nóng cũng không dám nhiều lời, chạy ra ngoài dặn dò.

Thẩm Thất không nghĩ tới nàng ở Quỳnh Lâm Uyển gần hơn mười ngày, bởi vì Hàn Sâm không cấp cho nàng một cái bạc thang, không quan tâm đến nàng, giống như nàng tồn tại cũng được mà không tồn tại cũng không sao. Thẩm Thất ở trong sân đập lên hoa, vừa đập vừa nghĩ, chỉ sợ bọn họ là tiểu biệt thăng tân hôn, ngay cả bộ dạng của Thẩm Thất nàng phỏng chừng Hàn Sâm cũng không nhớ rõ.

Lúc này nàng rồi đi ngược lại tiện nghi cho hai người kia, nhưng nghĩ là nghĩ như vậy, nàng hận nhất vẫn là Hàn Sâm bạc tình bạc nghĩa. "Chủ tử, ngài muốn ở lại chỗ này sao? Nếu như bị người ta phát hiện một mình ngài ở chỗ này, không biết trong thành sẽ truyền ra những lời khó nghe gì?" Tiền nhi nhẹ giọng khuyên nhủ, tức giận cũng nên ổn định rồi.

Thẩm Thất không mở miệng.

"Vậy vạn nhất Vương gia vẫn không đến thì sao?"

Thẩm Thất hung hăng trợn mắt nhìn Tiền nhi một cái, đúng vậy, nếu như chàng vẫn không đến thì sao? Có phải nàng sẽ ảo não tự mình trở về không? Rốt cuộc Thẩm Thất vẫn đánh giá sao địa vị của mình ở trong lòng Hàn Sâm, hoặc là đánh giá cao địa vị của Thẩm gia ở trong lòng Hàn Sâm.

"Có phải đã mười lăm rồi không, mười lăm mỗi tháng đều phải về nhà đoàn viên." Đây là quy củ của Thảm gia, cho dù con gái đã gả ra thì mười lăm mỗi tháng đều phải về nhà mẹ đẻ. Thảm Thất làm bầm lâu bầu, cũng không cần Tiền nhi trả lời, nếu ngày mười lăm đó nàng trở về một mình, chỉ sợ cha sẽ biết nàng và Hàn Sâm cãi nhau, vậy Hàn Sâm cũng không có quả ngon để ăn. Thảm Thất cắn môi, không nghĩ tới mình cứ nhiên luân lạc tới tình cảnh cần phải nhờ cha mới có thể hơi khiến Hàn Sâm dễ tâm tới.

Chỉ là nhìn dáng vẻ ngày thường Hàn Sâm đối với mình, không có chỗ nào không phải là nhu tình mật ý, những tình cảm kia đều là giả vờ sao? Tất nhiên Thảm Thất không biết nam tử và nữ tử khác nhau. Cho dù nam tử đối với nữ nhân mình không thích, cũng có thể làm ra dáng vẻ đa tình. Có đôi khi, đối với người mình thích lại lúng túng hoặc lạnh lùng.

Đợi đến ngày mười lăm, vẫn không thấy bất kỳ tin tức gì của Hàn Sâm, Thảm Thất không thể không dặm chân tự mình đi đến Thảm phủ, nghĩ thầm nhất định phải ở trước mặt phụ thân và mắng thân trách nể Hàn Sâm một phen.

"Tại sao chỉ có một mình con tới, Vương gia đâu?" Thảm Quang Diệu nhìn con gái mình sùng ái nhất.

Thảm Thất mấp máy miệng, rốt cuộc vẫn không nói ra được, thật lâu mới lên tiếng: "Một mình con trở về không được sao cha." Thảm Thất làm nũng ở trong lòng mầu thân.

"Lão gia lúc nào cũng Vương gia hết à." Thảm phu nhân yêu thương chỉnh lại cây trâm trên đầu Thảm Thất.

"Thất nhi, có phải con lại tỏ rõ tính khí rồi không." Sắc mặt Thảm Quang Diệu nghiêm nghị.

"Con nào có, cha, sao cha không nói chàng không đúng, ngược lại đi trách mắng con?" Thảm Thất có chút kỳ quái với thái độ của cha nàng.

"Con đấy, nên biết kiềm chế tính tình một chút, cha đây còn không hiểu con sao, nữ tử nặng nhất là phụ đức, con đã làm vợ người ta thì nên chăm lo việc nhà cho tốt." Thảm Quang Diệu nói xong liếc nhìn Thảm phu nhân một cái, "Điều tại nàng cứng chiu con gái." Sau đó Thảm Quang Diệu tiếp tục nhìn về phía Thảm Thất lạnh lùng nói: "Nếu như lần sau Vương gia không đến thì con cũng đừng đến."

"Cha." Lần này Thảm Thất thật sự ủy khuất, nàng vẫn cho là Hàn Sâm dựa vào Thảm gia, hiện giờ xem ra, phỏng chừng Thảm gia cũng rất nể trọng Hàn Sâm, chẳng trách lúc trước cha nàng liên tục thúc giục nàng trở về Lan Lăng. Về sau biết chuyện nàng thiết kế Hàn Sâm, ông cũng mất nhấm mất mớ giúp mình giải quyết tốt hậu quả.

Sau khi Thảm Thất bị phụ thân giáo huấn một trận, tức giận đi đến hoa viên.

"Thất Thất, bị cha giáo huấn sao?" Người nói chuyện chính là Thảm Thanh Thu.

"Ngũ ca." Cả người Thảm Thất không có chút nhiệt tình nào, cảm thấy cả đất trời đều lật ra, cái gì cũng đối nghịch với nàng.

"Sao thế, Hàn Sâm bắt nạt muội sao? Nói với Ngũ ca, Ngũ ca sẽ đi trút giận cho muội."

Thảm Thất bắt mắt liếc Thảm Thanh Thu một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ huynh có thể cưới hết thiếp của y về nhà? Nàng vẫn nên nghĩ xem phải làm thế nào để hạ cho mình một bậc thang.

Đến tối lúc rời đi, Thảm Thất cũng chưa nghĩ tới mình nên đi đến nơi nào, dù sao vẫn không thể ở Quỳnh Lâm Uyển mãi được, nơi đó vắng vẻ thê lương, không thích hợp với Thảm Thất.

"Không bằng Thất Thất đến biệt trang của Ngũ ca ở vài ngày đi, lâu rồi hai huynh muội chúng ta không tụ tập lại một chỗ?" Lúc nào Thảm Thanh Thu cũng khéo hiểu lòng người như vậy.

"Được, huynh không sợ muội phát hiện Kim Ốc Tàng Kiều* của huynh sao?" Thảm Thất cười như hoa, Ngũ ca này của nàng cái gì cũng tốt, chỉ là hán chưa từng mời ai tới biệt trang ở lại, ngay cả phụ thân cũng chưa được mời qua. (* nạp thiếp; giấu người đẹp trong nhà)

"Nếu như muội đến thì chính là kiều rồi." Thảm Thanh Thu vuốt cái mũi của Thảm Thất một cái, trong lúc hai người nói chuyện thì đã đi đến cửa. Thảm Thất lại ngoài ý muốn nhìn thấy Biện Trác đứng ở cửa chính.

"Tiểu nhân vãn an Vương phi. Vương gia để tiểu nhân tới đón Vương Phi hồi phủ." Biện Trác khom người hành lễ.

Thảm Thất vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt lại lạnh như băng, tốt xấu gì thì cũng coi như nàng có bậc thang, mặc dù nàng cực kỳ không hài lòng. Chỉ là nếu nàng không quay về, chẳng phải là tiện nghi cho hai vị kia, còn xa lánh Hàn Sâm.

"Ngũ Ca, lần sau muội sẽ đi đến biệt trang của huynh nhé." Thảm Thất xin lỗi nhìn Thảm Thanh Thu.

Trong mắt Thảm Thanh Thu lộ ra thất vọng, bất quá trên mặt vẫn là nụ cười cung chiêu, "Ừm"

Gã sai vật nhanh chóng đem ghế nhỏ tới, sau đó đỡ Thảm Thất lên xe ngựa, Biện Trác lại đưa tay ngăn cản Tiền nhi đi theo đang muốn lên xe, ý bảo nàng ngồi lên chiếc xe ngựa còn thừa lại của Thảm Thất khi về nhà. Nhất thời Thảm Thất hiểu rõ trong lòng, vén rèm lên phụng phịu đi vào. Quả nhiên Hàn Sâm ở bên trong.

Chương 18: Thành Tri Thử Hận Nhân Nhân Hữu*

(* Quả thật hận này mọi người đều có)

Thẩm Thất chỉ xem như không nhìn thấy y, tự mình ngồi xuống bên cạnh. Sau khi xe ngựa đi được một lúc thì cũng không thấy ai nói chuyện, đến cuối cùng vẫn là Hàn Sâm mở miệng trước, "Ái phi, vẫn còn tức giận sao?"

"Hừ, đừng kêu ái phi ai phi nữa, La phi, Triệu phi, còn không biết là gọi ai đâu?" Thẩm Thất nghiêng người không nhìn Hàn Sâm.

"Ha ha, thật là một cái túi hẹp hòi mà, vậy sau này bốn vương gọi nàng là túi nhỏ hẹp hòi được không? Trong phủ này chỉ có một mình là nàng là cái túi hẹp hòi thôi." Hàn Sâm ôm lấy Thẩm Thất từ phía sau, cho dù nàng giãy giụa như thế nào cũng không thoát ra được.

Càng về sau Thẩm Thất không giãy giụa nữa, nhưng nước mắt lại chảy ra nhỏ lên trên tay của Hàn Sâm.

"Xem ra không chỉ có là một cái túi keo kiệt, mà còn là một bình nước mắt." Hàn Sâm bắt đầu đi thò dài một tiếng.

"Đây đều là chàng bắt nạt người." Thẩm Thất nức nở nói.

"Nàng muốn bốn vương làm thế nào đây?" Hàn Sâm đặt cằm lên trên vai Thẩm Thất, "Đám Tuệ Quyên đã đi theo ta rất nhiều năm." Tuệ Quyên chính là khuê danh của La thị, Thẩm Thất nghe y gọi thân mật như vậy trong lòng càng chua xót, y chưa từng gọi tên của nàng, cho nên nước mắt từ lắt nhắt như mưa nhỏ chuyển thành mưa to như trút nước.

"Được rồi được rồi, nàng nói gì bốn vương đều nghe theo lời nàng được không?"

"Vì sao các nàng không lưu lại ở kinh thành?" Thẩm Thất cũng biết khóc không phải là biện pháp, thừa dịp lúc Hàn Sâm áy náy phải nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết.

"Từ Sung còn nhỏ, bốn vương sợ thằng bé bị đám người Tuệ Quyên cung chịu đến sinh hư cho nên muốn nó đi theo bên người."

Lý do này Thẩm Thất có thể chấp nhận, trong mắt nam nhân, hài tử lúc nào cũng quan trọng hơn so với thê tử, chính vì lý do nàng có thể chấp nhận này nên mới càng khó chịu, "Đều là vì Từ Sung, vậy sau này chàng vẫn luôn thiên vị nàng hả." Thẩm Thất vênh môi.

"Có một bình dấm chua là nàng, ai dám thiên vị hả?" Hàn Sâm nhéo nhéo cái mũi của Thẩm Thất.

"Hừ, không thiên vị mà chàng vút thiếp sang một bên lâu như vậy?" Thẩm Thất bắt đầu lới chuyện cũ ra.

Hàn Sâm cười như không cười nhìn Thẩm Thất, "Bốn vương cho rằng nàng thích Quỳnh Lâm Uyển, cho nên không đi quấy rầy nàng." Tuy là nói như vậy, nhưng Thẩm Thất biết y cố tình trừng phạt mình, nhưng lại không thể phản bác, chỉ có thể tức giận trong lòng.

Hai người trở lại vương phủ, Thẩm Thất vẫn còn giận lẫy, "Hay là Vương gia đi đến chỗ Tuệ Quyên của ngài đi? Thiếp mới không phải là bình dấm chua đâu." Thẩm Thất ra vẻ hào phóng.

"Nếu phu nhân hào phóng như thế, vậy bốn vương thay mặt Tuệ Quyên đa tạ phu nhân." Hàn Sâm khoa trương khom người hành lễ, xoay người rồi đi.

Thẩm Thất ở bên trong phòng nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này mới dậm chân chạy ra ngoài, "Chàng..." Nàng vốn tưởng rằng Hàn Sâm đã thực sự rời đi, nhưng lại thấy y đang đứng ở cửa, tiếng đóng cửa kia là y đóng cửa từ bên trong tạo thành.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất cười một tiếng, nàng cúi đầu xuống, chỉ sợ ngay cả ngón chân cũng đã ửng hồng. Về sau Hàn Sâm thân mật dụ dỗ nàng hồi lâu mới khiến nàng cười rộ lên, một đêm này đương nhiên là xuân phong vào màn, hoa rụng lá tã.

Sáng sớm, lúc ánh mặt trời còn chưa vẩy vào trong phòng Hàn Sâm đã thức dậy, y đã quen với việc thức dậy sớm. Thẩm Thất thấy y muốn xuống giường, lập tức dùng hai tay vòng quanh hông của y, đem thân thể của mình dán ở trên lưng y.

Hàn Sâm nhẹ nhàng tách tay Thẩm Thất ra, nàng cắn răng không chịu buông tay, hai người cứ giằng co như vậy một lát, cuối cùng Hàn Sâm không thể không thò dài một tiếng, xoay người ôm nàng vào trong ngực, nằm lại xuống giường. "Chẳng trách mọi người nói ôn nhu hương, anh hùng chủng*." Thẩm Thất đại khái có thể nghe thấy không vui trong giọng nói của Hàn Sâm, nhưng nàng lại cực kỳ cao hứng, vừa rồi lúc nàng ôm Hàn Sâm, thực sự sợ y sẽ tránh ra rồi rời khỏi đây. Trong phủ này, quy củ rất nghiêm, Hàn Sâm rất ít khi rời giường muộn. "Vậy không phải rất tốt sao, ít nhất anh hùng còn có thể nằm ở trong ôn nhu hương, dù sao so với da ngựa bọc thây** cũng tốt hơn."

(* có thể nói là con gái dịu dàng, anh hùng hăm mộ)

** cảnh chết chóc khốc liệt, hy sinh nơi chiến trường, không quản tới thân xác)

Hàn Sâm nhíu mày, "Không có anh hùng da ngựa bọc thây, thì làm sao có phú quý ôn nhu hương?" Một câu này khiến Thẩm Thát á khẩu không trả lời được, chỉ có thể cẩn thận hầu hạ Hàn Sâm rồi giương.

Lúc Hàn Sâm muốn đi ra khỏi tầm phòng, Thẩm Thát ở phía sau thử đưa tay đặt vào trong lòng bàn tay to của y, thấy y không hất ra trên khóe miệng liền cong lên, cầm lấy tay của y, Hàn Sâm dừng một chút, nhưng cuối cùng cũng không tránh ra, hai người tay trong tay dưới cái nhìn cười trộm của đám hạ nhân đi đến tây sương phòng dùng cơm.

Khóe miệng đang cong lên của Thẩm Thát lập biến mất sau khi nhìn thấy hai người La thị và Triệu thị, bắt quá tay nắm lấy tay Hàn Sâm lại chặt hơn.

"Thiếp thân vãn an Vương gia, Vương phi." Hai người khom mình hành lễ, Từ Sung ở bên cạnh cũng bập bẹ vãn an.

Thẩm Thát vừa nhìn thấy đám người này lập tức không còn tâm tình tốt, phiền thấu quy củ sớm chiều vãn an kia, nàng biết điệu bộ này của mình rất tầm thường, nhưng nàng không muốn gượng cười cho nên chỉ có thể quệt miệng.

Cũng may Tiền nhi lạnh lợi, sớm đã chuẩn bị lễ gặp mặt. Ngày đầu tiên, bởi vì Thẩm Thát nên trở tay không kịp chuẩn bị cái gì cả, mà nàng lại giận dỗi bỏ đi, cho nên những cấp bậc lễ nghĩa cũng không chú ý. Lúc này mặc dù Thẩm Thát không phân phó, nhưng tốt xấu gì Tiền nhi cũng là nha hoàn của một nhà giàu, đối với những chuyện này đều hiểu rõ. Tiền nhi cấp cho Từ Sung một cái khóa trường mệnh và hai đĩnh vàng như ý, cấp cho La thị và Triệu thị mỗi người một cuộn gấm phú quý hoa khai và một bộ vòng tay phi thúy. Hàn Sâm liếc mắt nhìn Tiền nhi một cái, lại nhìn sang Thẩm Thát, ám chỉ phong độ của nàng còn thua kém cả một hạ nhân. Thẩm Thát bĩu môi, La thị kia là người sáng suốt, nhìn thấy Thẩm Thát mất hứng thì muốn đứng dậy cáo từ nhưng lại nghe thấy Hàn Sâm nói: "Cùng nhau dùng bữa sáng đi."

Thẩm Thát nghe y vừa nói như vậy lập tức muốn phát cáu. Lúc Hàn Sâm ngủ lại chỗ của nàng, bữa sáng chỉ có mấy người cùng nhau dùng, lúc đi đến chỗ các nàng ngủ lại, Thẩm Thát nàng cũng không thể tự hạ thấp thân phận đi qua. Ở trong mắt Thẩm Thát, mấy người kia đã đoạt đi cuộc sống riêng tư của nàng và Hàn Sâm, trong lòng sao có thể vui mừng đây.

Thẩm Thát vốn muốn phát tác nhưng lại bị Hàn Sâm nắm chặt tay, ấn nàng xuống không cho nàng đứng dậy. Thẩm Thát không vui nhìn Hàn Sâm một cái, lại nhìn thấy thần sắc lạnh đến dọa người trong mắt của y, giống như y không phải đang nhìn thể tử của mình mà là nhìn kẻ địch của y vậy, cái này khiến cho Thẩm Thát có chút kinh hoàng, không vui trước kia cũng nhất thời quên đi.

Trong lúc dùng bữa, Hàn Sâm hỏi Từ Sung chuyện bài học, hai mẹ con bọn họ đáp từng câu một, y lại hỏi sang thân thể của Triệu thị có khỏe không, Triệu thị mềm mại yếu ớt đáp một tiếng. Thẩm Thát nghe vào trong tai thực sự là chói tai.

"Đồ ăn không hợp khẩu vị hay sao mà chỉ gắp com trắng thôi." Giọng của Hàn Sâm vang lên trên đầu Thẩm Thát.

Thẩm Thát không ngẩng đầu, chỉ cúi đầu tiếp tục gắp com trắng, Hàn Sâm giúp nàng sửa lại tóc mái, nói tiếp: "Thì ra người Lan Lăng còn có sở thích này, thích dùng nước mắt làm đồ gia vị để ăn cơm à?" Trong giọng nói của y hiện rõ sự trêu chọc.

Thẩm Thát ủy khuất, nàng vốn đã rất khổ sở rồi, Hàn Sâm lại còn trêu chọc nàng như vậy, nước mắt của nàng càng lăn càng nhanh, nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn La thị và Triệu thị ở đối diện, cảm thấy có chút xấu hổ.

Hàn Sâm rất bất đắc dĩ thở dài một tiếng, lau nước mắt cho nàng, gắp một miếng thịt vịt ướp rượu nàng thích ăn nhất đút cho nàng. Thẩm Thát vừa khóc vừa cười, không nhìn vào sắc mặt của đám người La thị, giờ khắc này trong mắt nàng chỉ có Hàn Sâm, y có thể ở ngay trước mặt La thị và Triệu thị đối với mình như vậy, Thẩm Thát cảm thấy nàng không thể không rộng lượng chút. "O, chúng ta đối đầu bếp rồi sao?"

Hàn Sâm cười cười, "Nàng nhảy cảm thật đấy, Lư ma ma, ma ma tới đây một chút." Câu nói phía sau chính là nói với một ma ma khoảng bốn mươi tuổi, từ khi Thẩm Thát vào phủ cho tới nay chưa từng thấy qua.

"Đây là Lư ma ma chăm sóc bốn vương tử nhỏ đến lớn, lúc ở kinh thành, bốn vương tử ăn cái gì đều là Lư ma ma phí tâm chuẩn bị, cho nên đã quen với thức ăn của bà làm."

Đối với người như vậy, Thẩm Thát đương nhiên cần phải tổn tâm tư lời kéo, cho nên nhìn về phía Lư ma ma cười đến vô cùng ngọt ngào.

"Sau này để Lư ma ma hầu hạ thức ăn ở trong phòng nàng nhé?" Hàn Sâm nói.

Thẩm Thát gật gật đầu, trong lòng hưng phấn vui vẻ, như vậy Hàn Sâm sẽ nhiều lần đến phòng của mình hơn, bởi vì đồ ăn ở đó rất hợp khẩu vị của y không phải sao? Rốt cuộc y vẫn quan tâm đến mình khác với hai vị kia, trước đó Thẩm Thát tức giận bao nhiêu đều biến mất. Nàng nghiêng mắt nhìn La thị và Triệu thị một chút, một mặt cảm thấy xin lỗi các nàng, mặt khác lại trách các nàng, ai bảo các nàng muốn vào cửa này.

Thẩm Thát thành công tìm được sắc mặt ghen ghét ở trên mặt Triệu thị, nhưng lại không thấy ở trên mặt La thị. Trong mắt nàng ấy chỉ hiện ra chút thương cảm nhìn vào mình, ánh mắt này khiến Thẩm Thát cảm thấy hết sức khó chịu. Nàng dựa vào cái gì mà thương cảm mình chứ, phải là Thẩm Thát nàng thương cảm La thị mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 7.2

Một bữa sáng dưới sự thiên vị của Hàn Sâm cuối cùng cũng thuận buồm xuôi gió trôi qua, đáng tiếc Thẩm Thất không ngờ tới chính là, những phương diện khác Hàn Sâm lại không thiên vị như vậy, trong phủ này tổng cộng có ba phòng, y luân phiên ngủ lại ở mỗi phòng, điều này khiến cho Thẩm Thất vô cùng buồn bực nhưng cũng chỉ có thể nhìn, lúc nhìn không được nữa thì sẽ ra ngoài giải sầu.

"Chủ tử, hôm nay Vương gia sẽ đến viện của chúng ta, sao muộn như vậy ngài còn muốn ra ngoài?" Tiền nhi đuổi theo phía sau Thẩm Thất.

Thẩm Thất không quay đầu lại trực tiếp lên xe ngựa, "Đi Cán Hoa trang." Đó là biệt trang của Thẩm Thanh Thu, gần đây hắn luôn luôn sống ở đó. Tiền nhi nhìn thấy chủ tử của mình luôn luôn muốn gió có gió muốn mưa có mưa liên tục ở trước mặt Lan Lăng Vương ăn đau, thật may lúc trước mình không nhảy theo vào hố sâu đó.

Thẩm Thất nghĩ tới mấy ngày nay liên tục giận. Tức giận người này không có một chút thiên vị.

Lúc Thẩm Thanh Thu nhìn thấy Thẩm Thất cũng là lúc nàng đang mặt lạnh, bĩu môi, "Sao thế, lại có người chọc giận muội sao?"

Thẩm Thất ôm lấy cánh tay của Thẩm Thanh Thu, "Ngũ ca, huynh nói nếu nữ nhân không có tiền có phải rất dễ bị ức hiếp không?"

"Từ lúc nào muội lại lo lắng đến chuyện tiền nong vậy?" Thẩm Thanh Thu kinh ngạc nhìn Thẩm Thất một chút, không nói phụ thân cấp tiền cho nàng, ngay cả hắn mỗi lần đến sinh nhật của nàng đều tặng không ít ruộng đất, nhưng không thấy Thẩm Thất để ở trong lòng.

"Không lo, không lo, nhưng có một vài thứ đặt ở nơi đó đều tị tiền, muội đây không phải tới cửa cầu Ngũ ca, giúp muội dùng tiền để tiền sao." Thẩm Thất dầy mặt, gọi Tiền nhi một tiếng, nàng ta vội vàng bưng một cái hộp chạy tới.

Thẩm Thanh Thu hồ nghi nhìn Thẩm Thất một chút, lạnh mặt nói, "Tại sao lại đột nhiên muốn kiếm tiền?" Trong hộp đều là ruộng đất do nàng đứng tên, thậm chí còn có hai ruộng muối, Thẩm gia có thể xưng bá ở Lan Lăng chính là độc quyền muối thiết. "Là hắn và muội cần?"

Thẩm Thất lập tức lắc đầu, Hàn Sâm chưa bao giờ có tâm tư này, đều là chính nàng một bên tình nguyện, nếu Hàn Sâm lấy Triệu thị làm phi, Thẩm Thất nghĩ nguyên nhân nhất định là vì tiền, cho nên mới đột nhiên đề tâm tới tiền bạc, muốn có một thứ mà đến một ngày nào đó Hàn Sâm đề tâm tới, vậy thì mỗi ngày y sẽ không lạnh nhạt với mình nữa.

Nghĩ vậy Thẩm Thất cũng có chút hối tiếc, sắc đẹp của nàng ở trước mặt Hàn Sâm giống như biến thành một tờ giấy trắng, đều là nhan sắc bình thường giống La thị và Triệu thị, cho nên không thể không cầu trợ ngoại lực.

Thẩm Thanh Thu không tin lời của Thẩm Thất, Tiền nhi lại bỗng nhiên mở miệng, "Còn không phải là vì La phi trong phủ kia." Tiền nhi bĩu môi, chường mặt điệu bộ không phóng khoáng của La phi.

"Hừm, đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Thanh Thu tiếp lời nói.

Chuyện trong miệng Tiền nhi, quả thực là ngòi nổ khiến Thẩm Thất muốn tích trữ tiền. Nếu là trước kia đặt một chút vàng trắng ở trước mặt, năm năm mười năm nàng đều không liếc mắt nhìn một cái. Nhưng từ khi đến phủ của Lan Lăng vương thì tất cả đều thay đổi. Thẩm Thất nghĩ tới lại tức giận, chẳng biết từ lúc nào La thị đã trông nom sổ sách trong phủ, nàng không hề hay biết chút nào, Hàn Sâm không biết nên để chính thất là mình đảm đương cái này sao.

"Còn không phải là vì hoa đào xã tháng sau. Chủ tử đặt muốn làm một bộ y phục nên đi chi tiền, Ngũ thiếu gia ngài không thấy gương mặt lúc đó của La thị đâu, thật là buồn cười, một ngàn quan tiền lại khiến cho nàng ta ngay cả miệng cũng không khép lại được." Tiền nhi đi theo Thẩm Thất đã lâu, sớm đã quen với việc tiêu tiền như nước.

"Cuối cùng thì sao?" Thẩm Thanh Thu giống như lơ đãng vuốt ve trân ngọc trên đầu Thẩm Thất.

"Nha hoàn Thúy Nha bên cạnh La phi còn cố ý đứng ở một bên nói thầm cho ta nghe, nói cái gì mà La phi nương nương ngay cả một kiện quần áo bị vá cũng không nỡ ném đi, còn chủ tử lại không chớp mắt muốn dùng một ngàn quan mua một bộ y phục." Tiền nhi cười lạnh một chút, "Nàng ta không nghĩ đến La phi nhà nàng ta vốn xuất thân nha hoàn, mặc đồ tốt đương nhiên sợ giám thị, chủ tử thì khác, ngài không phải là người như thế."

"Vậy rốt cuộc có chi được tiền hay không?" Thẩm Thanh Thu quan tâm là cái này.

"Không có, đột nhiên chủ tử nói không mua nữa." Tiền nhi còn nén giận nhìn Thẩm Thất một chút, cảm thấy đây là nàng nhận thua, ngay cả Tiền nhi nàng cũng rất mất mặt.

Chủ yếu là thấy La thị tiết kiệm như vậy, Thẩm Thất cảm thấy mình quá mức lãng phí quả thực là có chút không đúng.

Thẩm Thanh Thu đứng dậy kéo tay Thẩm Thất, "Đi thôi, Ngũ ca sẽ mua cho muội."

Thẩm Thắt chớp chớp hai mắt, cười đến giống như con mèo trộm cá, đối với Hàn Sâm thì bạc là đồ quý giá, còn Thẩm Thanh Thu thì lại không như vậy, ở Thẩm gia, hần nổi danh là phá gia chi tử, chỉ là không biết ngày thường hần ở bên ngoài làm cái gì, bạc giống như vĩnh viễn không thể tiêu hết, Thẩm Thắt sử dụng tiền của hần, một chút cũng không thấy đau lòng. "Ngũ Ca, những thứ kia huynh phải giúp muội xử lý đó." Thẩm Thắt rất tin tưởng Thẩm Thanh Thu có khả năng lấy tiền đẻ tiền.

Lúc Thẩm Thắt trở lại vương phủ thì trăng đã treo ở giữa trời.

"Nương nương, ngài đã trở lại, Vương gia đang chờ ngài, bây giờ vẫn chưa dùng bữa tối đấy." Lưu ma ma nghe thấy tiếng mở cửa thì lập tức chạy ra, đúng là nhìn thấy Hàn Sâm đến lớn, chỉ biết yêu thương y, Thẩm Thắt bấu môi ở trong lòng.

Thẩm Thắt vốn mất hứng trong lòng, hôm nay lúc đi mua quần áo với Thẩm Thanh Thu, không ngờ lại bị người ta nhanh chân lấy trước. Thẩm Thắt vừa vào cửa tắm phòng đã nhìn thấy Hàn Sâm nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, không có bộ dáng sốt ruột hay chờ đợi mình, không hề giống như Lưu ma ma nói.

Thẩm Thắt mặt lạnh không nhìn Hàn Sâm, lập tức đi đến bên giường, nhưng còn chưa ngồi xuống lại nhìn thấy một cái hộp ở trên giường. Thẩm Thắt giật mình, cố nén ý nghĩ muốn mở cái hộp ra.

"Chủ tử, đây không phải là thứ ngài muốn sao?" Tiền nhi vụng trộm liếc mắt về phía Hàn Sâm.

Thẩm Thắt cười lên trừng mắt nhìn Tiền nhi một cái, im lặng ám chỉ nàng mau chóng đi ra ngoài.

Thẩm Thắt từ từ đi đến bên cạnh Hàn Sâm, nhìn dáng vẻ giả vờ mặt không chút thay đổi của y, thật sự là nhìn không được nữa mà cười rộ lên, vòng hai tay qua cổ của y, sau đó dán mặt vào cổ y, "Làm sao chàng lại mua quần áo mắc như vậy cho thiếp?" Nàng không nói cho Hàn Sâm biết, bởi vì sau chuyện lần đó, nàng không dám thương lượng với y về vấn đề này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cầm Tâm Tam Điệp Đạo Sơ Thành

Hàn Sâm gạt hai tay Thẩm Thắt ra, mặt lạnh nói: "Ta không mua cho nàng, nàng sẽ tự đi mua sao?" Thẩm Thắt chợt dạ cười một tiếng, thấy y đặc biệt đi mua quần áo, một chút không vui trong lòng lại tan thành mây khói, cũng không phải là quên, chỉ là cảm thấy thời gian tốt đẹp như vậy dùng để cãi nhau thực sự là không đáng. "Chàng chưa dùng cơm sao?"

"Phu nhân nửa đêm chưa về, nàng nói có nam nhân nào còn tâm tư dùng cơm?" Hàn Sâm nhìn cũng không nhìn vào Thẩm Thắt.

"Tiền nhi, đi hâm nóng thức ăn lại bưng vào đây." Thẩm Thắt nghe thấy Hàn Sâm nói hai chữ "phu nhân" liền cảm thấy ngọt ngào, so với hai chữ "ái phi" kia thật đúng là khác một trời một vực.

Thẩm Thắt đi vào phòng trong thay quần áo ngày thường, lúc đi ra thì thấy Tiền nhi bưng thức ăn đi vào. Hàn Sâm ngồi thẳng người chuẩn bị dùng cơm, lại bị Thẩm Thắt một phen đè lại, từ trong tay Tiền nhi tiếp nhận bát đĩa, gấp một miếng vịt bát tiên Hàn Sâm thích đưa đến bên miệng y.

Hàn Sâm quay mặt đi, "Để bốn vương tự ăn, nàng làm như ai cũng giống cái túi hẹp hòi là nàng?" Ngũ khí ẩm lại không ít.

"Để thiếp dứt cho chàng đi, rất thú vị, chẳng trách Vương gia thích dứt thiếp ăn cơm như vậy." Thẩm Thắt cười đến đỏ mặt, nàng cũng biết những lời này rất không có phẩm hạnh, nhưng nàng làm sao biết được, Hàn Sâm đâu thích dứt cho nàng ăn, hoàn toàn là bị nàng ép buộc.

Hàn Sâm vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng lại không cự tuyệt. Thẩm Thắt hầu hạ y đến thoải mái khoan khoái, ngay cả nước xúc miệng cũng tự nàng nâng lên hầu hạ.

"Sau này thiếp sẽ không mua quần áo mắc như vậy." Thẩm Thắt cam đoan nói, hà tất vì một bộ y phục nàng chỉ mặc một lần mà cãi nhau, nàng quan tâm nhất cũng chỉ là sự thiên vị của Hàn Sâm mà thôi.

Hàn Sâm xoa nhẹ tóc của Thẩm Thắt, thờ dài một tiếng, "Thế thì không cần, gương mặt đẹp như vậy, đương nhiên cần phải mặc quần áo đẹp để làm nổi bật."

Thẩm Thắt không biết nên cao hứng vì Hàn Sâm khen mình đẹp, hay là nên khó chịu vì ý khác trong lời nói. Ý trong lời của y, giống như mình là một nữ tử nông cạn chỉ biết mua quần áo làm đẹp, Thẩm Thắt rất là không vui.

"Tại sao đột nhiên lại đề La tỷ tỷ quản gia tiền vật vậy?" Trong lòng Thẩm Thắt còn bực bội chuyện này.

"À, người làm trong phòng thu chi trước kia vì trong nhà có chuyện nên nghỉ làm rồi, bốn vương đề cho Tuệ Quyên xử lý, lúc nàng ấy ở An Dương đã

quen xử lý những chuyện này rồi."

"Vậy thiếp thì sao?" Thẩm Thát cảm thấy y cực kỳ không tin nhiệm mình.

"Nếu giao cho nàng xử lý, phòng chừng trong phủ này không đến vài ngày sẽ không có tiền công để phát." Hàn Sâm cười một tiếng nhéo nhéo cái mũi Thẩm Thát.

Thẩm Thát bĩu môi, nhất định sẽ có một ngày y nhìn mình bằng cặp mắt khác.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thát không dám tiếp tục làm nũng quẩn quýt lấy Hàn Sâm nữa, nàng biết y bận rộn, không thích nằm trên giường quá lâu. Nghĩ đến Thẩm Thát năng trước kia là người không sợ trời không sợ đất, hiện giờ lại bị cản trở khắp nơi, coi như là báo ứng. Sáng sớm Thẩm Thát lấy có thân thể Triệu thị không tốt miễn cho hai người La, Triệu đến vấn an, cho nên khẩu vị không tệ.

"Tại sao hôm nay nàng..." Hàn Sâm thấy Thẩm Thát nghe lời như vậy thật sự có chút kinh ngạc.

Thẩm Thát vòng lấy cánh tay của Hàn Sâm, "Gia ăn xong rồi sao? Vậy thì mau đến thư phòng đi."

Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài, mà tay của Thẩm Thát lại không buông ra, "Ai nha, thời tiết đầu xuân thật đẹp, rất thích hợp cho việc tản bộ buổi sáng." Sau đó dùng ánh mắt yêu kiều nhìn Hàn Sâm, y cũng không tiện nói gì. Thẩm Thát xem như bắt được Hàn Sâm, chỉ cần hành vi của nàng không quá phạm, y đều sẽ khoan dung.

Cứ như vậy, Thẩm Thát luôn luôn đi theo Hàn Sâm đến cửa thư phòng, hai môn thần giữ cửa coi như là bị nàng vất vương mà quen mặt. Thẩm Thát cần môi, cố gắng cười tươi phát phát tay với Hàn Sâm, mặc cho ai cũng có thể đi vào đôi mắt ngập nước này của nàng, chỉ sợ gió thổi qua, là sẽ đổ mưa xuống.

Thủ vệ Vương Vĩ và Quan Lập Phi nhìn thấy đều không đành lòng, thầm bội phục ý chí của Vương gia, đối mặt với một mỹ nhân yếu đuối như vậy cũng có thể xoay người bỏ đi.

Thẩm Thát thấy Hàn Sâm xoay người tiến vào trong, lúc này mới rời đi, bĩu môi, nàng đã diễn thành như vậy mà vẫn không thấy y có chút không đành lòng, bất quá liệt lang sợ thiên nữ, Thẩm Thát đã hạ quyết tâm cần phải quẩn quýt lấy y.

Mấy ngày nay Thẩm Thát rất yên tĩnh, không gây ra thêm bất kỳ phiền toái nào, chỉ là sáng sớm mỗi ngày đều đứng giờ đợi ở bên trong đình trên con đường đi qua Tu Trúc lâu. Dần dà còn cùng hai thủ vệ kia nói chuyện mấy câu, mọi người thường xuyên đến thư phòng cũng hiểu được bảy tám phần.

Buổi chiều mỗi ngày, lúc nào nàng cũng đem một bát canh sâm lớn đi đến Tu Trúc lâu, sau đó để thủ vệ đem vào bên trong, bát canh lớn kia chắc chắn một mình Hàn Sâm dùng không hết nên đương nhiên người thấy cũng có phần. Ăn người nhu nhược, Hàn Sâm lòng dạ ác độc, những người này có thể cũng có chút ngưng ngừng. Thẩm Thát cảm thấy hài lòng với trí thông minh của mình nên không ngừng hoan hô.

"Hôm nay bốn vương phải đi ra ngoài." Một ngày kia lúc Hàn Sâm nhìn thấy Thẩm Thát ở chỗ cũ thật sự không thể không nói.

"Vương gia muốn đi mấy ngày?" Thẩm Thát vừa nghe thế liền nóng nảy, tiến lên ôm lấy cánh tay Hàn Sâm không chịu buông ra.

Hàn Sâm bắt đầu nhìn La thị ở bên cạnh cười cười, ý bảo nàng trở về trước. Thẩm Thát thì ở phía sau La thị trừng mắt nhìn nàng một cái, sau đó lại quay sang nơi khác, thật sự là chướng mắt mà.

"Đi hai ba ngày sẽ trở về." Hàn Sâm đi ra ngoài, Thẩm Thát cũng đi theo, y thấy Thẩm Thát đi theo cũng không nói gì, bởi vì y đã quen với việc nàng dính bên người rồi. Đến khi y thấy Thẩm Thát dắt theo một con ngựa, lúc này y mới hiểu tiểu nha đầu này cũng muốn đi theo.

"Ta đi làm chính sự." Hàn Sâm lạnh mặt.

Thẩm Thát bĩu môi, trong mắt bắt đầu ánh lên nước mắt, hôm nay nàng hiểu được, đứng ở trước mặt Hàn Sâm làm ra bất kỳ động tác hay lời nói lấy lòng nào cũng đều vô dụng, nàng chỉ có thể đứng nhìn, đối với Hàn Sâm sinh ra áp lực vô hình. "Gia, bên người ngài không có người hầu hạ dù sao cũng không tiện, thiếp đi theo vừa vặn có thể hầu hạ cho chàng nha."

"Là bốn vương hầu hạ nàng hay nàng hầu hạ bốn vương?" Hàn Sâm muốn đẩy tay Thẩm Thát ra.

Thẩm Thát ngưng ngưng cười ra tiếng, bất quá lại càng dính vào Hàn Sâm chặt hơn, dần tới một trận âm thanh buồn cười xung quanh. "Có phải chàng có người ở bên ngoài rồi hay không?" Thẩm Thát thấp giọng hỏi, khuôn mặt cợt cợt trên ngực Hàn Sâm.

"Aizz, hành lý nàng cũng chưa thu thập, bốn vương lại vội vã lên đường." Hàn Sâm giữ bà vai Thẩm Thát, đẩy nàng rời khỏi người mình.

"Không sao, không sao. Tối đó mưa cũng được à." Thẩm Thát tiện thể lại nắm lấy cánh tay Hàn Sâm, nhìn bộ dáng kiên định kia, không cần nghĩ cũng có thể đoán được, nếu Hàn Sâm bỏ nàng ra, nàng nhất định sẽ ôm lấy bắp đùi của y.

"Không phải nàng không biết cười ngượng sao?"

Lúc này Thẩm Thát mới nhớ tới đột đi sẵn trước kia, nhanh chóng cười ngây ngô, "Thiếp quýnh quá nên quên mất."

"Vẫn chưa chuẩn bị xe ngựa." Hàn Sâm bắt đầu nhìn Thẩm Thất một lát.

"Thiếp với Vương gia cưới chung một con ngựa có được không?" Thẩm Thất lôi kéo tay áo Hàn Sâm, yêu kiều lắc lắc, cho dù là ai cũng không nỡ bỏ rơi nàng.

Bất quá lúc Hàn Sâm thực sự mang theo Thẩm Thất đi cùng, nàng liền hối hận. Nơi bọn họ muốn đến cũng không xa lắm, khoải mã đi gấp một ngày là tới. Thẩm Thất cảm thấy bụi đất đều sắp bị kín mắt mũi miệng tai của nàng, còn Hàn Sâm vẫn là một bộ dáng thoải mái, không biết là lỗi giác của nàng hay là thật sự y không có chút bụi bặm.

Dáng vẻ đi đường của Thẩm Thất cũng có chút biến dạng, một đường xóc nảy khiến nàng vô cùng đau đớn. Bọn họ đi tới một nơi gọi là trấn Thạch Đầu, đối diện với Đông Hoa, có ranh giới là sông Hoa. Thẩm Thất không biết Hàn Sâm đến nơi đây để làm cái gì, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, không dám dò la nhiều. Có một số việc không biết đó chính là phúc khí.

"Gia." Một người đàn ông trung niên mở cửa ra, vừa nhìn thấy tựa như một lão bản kinh doanh nhiều năm, nhìn bộ dáng khúm núm kia, Thẩm Thất cảm thấy ông ta nhất định là lão bản của khách điếm. Thẩm Thất đi theo Hàn Sâm từ nơi này tiến vào cửa sau của tòa nhà, từ điểm này nàng liền biết, ở chỗ này thân phận của Hàn Sâm là bí ẩn.

"Vị này là..." Lư chương quỳ kia không biết nên xưng hô với Thẩm Thất như thế nào, bởi vì Hàn Sâm chưa từng mang theo nữ nhân tới đây, mà bọn họ lại không dám tự tiện dò la chuyện của chủ nhân.

"Là phu nhân của ta."

Lư chương quỳ nhanh chóng khom người hành lễ, để bọn họ đi vào bên trong.

"Đi tìm xem ta có Kim Ốc Tăng Kiều không?" Hàn Sâm dặn dò Biện Trắc lưu lại trông nom rồi rời đi.

Ngược lại Thẩm Thất không bị lời nói có phần chế nhạo của Hàn Sâm hù sợ, nàng còn thật sự đi xem chung quanh, nhìn xem có thể phát hiện ra một chút dấu vết nào không. Bất quá sự thật chứng minh, Hàn Sâm thật sự không tiếp cận nữ sắc, Thẩm Thất nhớ tới Ngũ ca của mình lúc còn trẻ thường hay cao ngạo luôn luôn đi dạo trong thanh lâu, lại dời ánh mắt đến trên mặt Hàn Sâm, như nghĩ tới cái gì.

Trong phủ này ngay cả một nha đầu hầu hạ cũng không có, chỉ có mấy gã sai vặt. Dem mắt nhìn lại tất cả đều là tường tro ngói đen, trong viện trừ bỏ mấy cây cỏ thụ ra, ngay cả hoa cũng không có một chậu. Thẩm Thất đi đến gian phòng lúc trước Hàn Sâm ở, cũng rất sơ sài. Nàng sai gã sai vặt đem một chậu nước tới, tùy tiện dọn dẹp một chút, lại nghe thấy Biện Trắc đến thỉnh nàng dùng bữa.

"Có tìm được gì không?" Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất cười cười.

Thẩm Thất xấu hổ ngồi xuống, vui đầu dùng cơm, may mắn mùi vị của thức ăn không tệ.

"Dùng xong thiện nàng trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, bốn vương còn có việc phải làm." Hàn Sâm phát phát mấy sợi tóc rơi xuống của Thẩm Thất, "Tại sao không cắt tỉa một chút?"

Thẩm Thất vừa nghe y nói muốn mình nghỉ ngơi ra thì chẳng quan tâm đến cái gì khác, "Đừng mà, căn phòng kia tối đen thật khiến người ta sợ hãi, để cho thiếp đi theo chàng được không, thiếp cam đoan không nghe không nhìn, sẽ ngồi yên lặng một chỗ, được không?" Thẩm Thất biết yêu cầu này của mình rất quá phận, Hàn Sâm làm việc thần thần bí bí, chỉ sợ luôn luôn để phòng mình.

Quả nhiên Hàn Sâm không trả lời.

"Thiếp sợ ma, nói không chừng trong phòng kia chả biết lúc nào sẽ bay tới một người xa lạ, thiếp sẽ bị hù chết." Thẩm Thất nói xong hai mắt đã đầm lệ mông lung.

"Nàng làm việc gì trái với lương tâm nên sợ quỷ?" Hàn Sâm nói không khỏi có chút châm chọc.

Thẩm Thất bị khinh bỉ trong mắt y làm cho hoảng sợ, như thể y đã sớm cho rằng mình làm việc trái với lương tâm, nàng cẩn thận nhớ lại một chút, chuyện trái với lương tâm khiến quỷ đến tìm mình thì quả thực không có, nhưng nàng vẫn sợ.

Cuối cùng Hàn Sâm không đáp ứng, lòng dạ sắt đá đến ghê gớm, nước mắt của Thẩm Thất thật sự chảy ra, y cũng không mềm lòng. Thẩm Thất ủy ủy khuất khuất đi đến căn phòng kia, sắc trời tối đen, ngọn đèn trong phòng mờ nhạt, nhìn thế nào cũng không có thoải mái như tấm phòng ở vương phủ. Huống hồ là nơi xa lạ, chung quanh yên tĩnh ngay cả tiếng cây châm rơi xuống cũng có thể nghe thấy. Thẩm Thất cố gắng đè xuống bất an trong lòng, cái cổ cứng ngắc nằm ở trên giường, tư thế kia chính là vừa nghe thấy tiếng động là thì lập tức bật người dậy. Đến khuya, bên ngoài vừa vãn nổi gió, có tiếng động của lá rụng do gió quét qua, nghe rất giống như tiếng người đi bộ sắp tới gần, Thẩm Thất "oa" lên, cảm thấy mình hoàn toàn không thể ở lại một mình chỗ này nữa, vội vàng cuốn lấy chân chạy tới thư phòng nghị sự của Hàn Sâm.

Thẩm Thất bị hoảng sợ vô cớ, cũng chạm vào tính khí của nàng, nàng được cha mẹ chiều đến không sợ trời không sợ đất, lúc này không đi tìm Hàn Sâm tiếp tục cầu xin nữa, trực tiếp trải đệm ở trước cửa phòng nghị sự của Hàn Sâm, một mình ủy ủy khuất khuất ngồi cuộn ở trên tấm đệm, rất là đáng thương. Khiến cho mấy người đi tới hỏi sự đều không dám vào cửa, lúng túng đứng ở chỗ rẽ.

"Nàng làm cái gì vậy?" Hàn Sâm bước ra phòng nghị sự, lúc y nghe gã sai vặt bẩm báo nói Thẩm Thất trải chăn đệm ngồi ở ngoài cửa cũng cả kinh.

"Thiếp sợ." Thẩm Thắt vốn đang ủy khuất, hơn nữa vừa sợ vừa lạnh, nước mắt đã tràn đầy khóe mi thế nhưng lại không chịu rơi xuống, khiến cho đôi mắt lưng tròng nước nổi bật lên càng phát ra ánh sáng sống mông lung, khiến người ta thương xót không thôi.

"Mau trở về." Hàn Sâm nghiêm mặt, âm thanh lạnh lẽo, mấy người đứng đợi ở xung quanh cũng biết đây là điềm báo y tức giận, sớm đã bị dọa đến kinh hồn táng đảm, nhưng Thẩm Thắt lại không để ý tới. Ngược lại càng tệ hại hơn dùng tay ôm chặt lấy khung cửa, chính là bộ dáng người có kéo nàng cũng không đi. Trên mặt là phong tình điềm đạm đáng yêu, trong ánh mắt buồn bã kia giống như đang trách cứ lòng người cứng rắn, tại sao có thể bỏ được bộ dáng yếu đuối bị kinh hãi bức này của nàng.

Đám người xung quanh vội trộm nhìn xem sớm đã bị nàng đáng vẻ vừa rung động lòng người vừa phong tình điềm đạm đáng yêu này của nàng làm cho mềm lòng, không còn tâm tính chế giễu nữa mà ngược lại có chút oán trách với lòng dạ sắt đá của Hàn Sâm. Nhắc tới phong thái tươi sáng hoa lệ, những nữ tử bình thường lúc nào cũng bày ra phong thái như vậy, mặc dù nhìn thì mê người thật nhưng chung quy cũng sẽ có một ngày trở nên nhàm chán. Ngược lại không bằng Thẩm Thắt có sắc đẹp tuyệt trần bức này, trong ngày thường khí phách hào hứng không ai bì nổi, so sánh với đáng vẻ đáng thương lúc này, càng khiến cho người ta cảm giác thấy có hàng ngàn mùi vị, có hình dáng xinh đẹp vô cùng đẳng cấp.

Hàn Sâm tiếp tục cứng rắn, gắp phải người da mặt dày như vậy thật sự không còn biện pháp nào. "Vào đi."

Thẩm Thắt như được đại xá, nhảy dựng lên hôn một cái 'bep' ở trên mặt của Hàn Sâm, mọi người xung quanh nhìn thấy đều tròn mắt há mồm, xấu hổ quay đầu đi, phong thái hoa lệ kia lập tức tan thành mây khói, lại giống như đánh tan mây nhìn thấy bầu trời, xinh đẹp khiến người ta không thể nhìn thẳng. Vừa tỉnh lặng, trong một cái nháy mắt một nụ cười cũng khiến cho người ta trải qua hai mùa đông hạ, mùi vị rất chân thực, đủ để khiến cho người ta nếm thử hai ngày hai đêm.

Vừa vào phòng, Thẩm Thắt lập tức nhìn thấy có mấy người đàn ông xa lạ đang nói chuyện, dư quang khóe mắt không ngừng liếc nhìn nàng, nhưng không dám nhìn trực tiếp, Hàn Sâm giới thiệu từng người, ngược lại nàng thoải mái kiêu lễ, đoan trang cao quý, không hề giống một nữ nhân vô lại trải chân đệm ra ngồi trước cửa ở bên ngoài ban ngày.

Thẩm Thắt nhìn thấy bên cạnh phòng có một gian phòng nhỏ được ngăn bởi màn trúc liền đi vào. Phán phó gã sai vặt điểm thêm vài cây nến trong phòng, sau trận kinh hoàng ban nãy, nàng càng muốn ánh sáng hơn, cảm thấy nơi của Hàn Sâm rộng rãi thoáng mát một chút, lại sai mấy tên sai vặt chuyển cái giường nhỏ đến màn cửa, giống như muốn mượn ánh sáng ở bên phòng ngoài vậy.

Thu xếp xong nàng cũng đã an tĩnh lại, tùy ý từ trong giá sách rút ra một quyển sách, nhưng lại là sách về binh gia, mặc dù nàng không có hứng thú xem, nhưng lại trở mình giả vờ đọc sách, bên ngoài thấy nàng đã yên tĩnh lúc này mới bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, mặc dù không nghe rõ cái gì, nhưng âm thanh thuần phát của Hàn Sâm lại lập tức khiến cho Thẩm Thắt phân biệt được, vừa nghe thấy âm thanh này thì nàng đã không còn sợ gì nữa.

Chỉ là binh thư quá nhàm chán, nàng chỉ mới lật hai trang liền bắt đầu như đi vào cõi thần tiên, nàng thở dài một hơi ở trong lòng, năm đó nàng không phải là nữ tử không có tâm cao khí ngạo, đáng tiếc sau khi gặp gỡ y, thì cái gì cũng bất chấp, làm ra loại chuyện trải chân ngồi dưới đất thật sự là quá mất mặt, nếu chuyện này bị truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ bị đám tỷ muội kia cười nhạo, bất quá nàng cũng không hối hận, nghĩ đến về mặt bất đắc dĩ lúc ấy của Hàn Sâm nàng lại muốn cười, tốt xấu gì nàng cũng xem như là thắng một lần.

Chỉ là trong lòng y dường như từng nghĩ mình là người thoải mái, y có thể nhìn người luôn luôn mỉm cười, nhưng ý cười kia chưa đạt đến đáy mắt, ở đó chỉ có xa cách và không kiên nhẫn. Đây cũng là lý do Thẩm Thắt dám làm chuyện vượt qua khuôn phép như thế, dù sao nàng có ngoan ngoãn nghe lời thì y cũng không có kiên nhẫn, vậy thì tại sao nàng không để danh xưng với thực, làm phiền rồi lại làm phiền y thật nhiều, nghĩ như thế, Thẩm Thắt ở sau rèm tròn mắt nhìn Hàn Sâm một cái, nghĩ thầm về sau luôn để cho y dễ chịu.

Thẩm Thắt tự nhận mình là một người xem như là thông minh nhất trong đám tỷ muội, nhưng lại nắm bắt không được tâm tư của Hàn Sâm, dù sao lúc nào y cũng cho mình một cái tát sau đó lại thưởng cho một viên kẹo đường, cứ như vậy mà dụ dỗ nàng. Nói y không có tâm tư với nàng, vậy thì hãy nhìn vào sự dịu dàng săn sóc trong ngày thường của y đi, đó là tình cảm của phu quân, nhưng nói y có tình ý, người lại vĩnh viễn cảm thấy có cái gì đó ngăn cách một chút, tỷ như bóng dáng của người nào đó. Thẩm Thắt cần môi, chính nàng không biết mình đã làm sai cái gì, có cái gì thua kém Mai Nhược Hàm kia. Luận về dung mạo, gia thế, nàng ta không có cái gì bằng nàng cả.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chỉ Khủng Dạ Tâm Hoa Thụy Khứ

Tuy rằng nói thầm trong lòng, miên man suy nghĩ, nhưng Thẩm Thắt cũng không phải là người dây dưa, một ngày bận rộn sớm đã mệt mỏi, nghĩ đi nghĩ lại mí mắt dần dần nặng xuống.

Đến canh một, trong phòng nghị sự đã có người đánh giấc, chỉ có Hàn Sâm là tinh thần phấn chấn, liên tục lật xem sổ sách mấy ngày nay, thỉnh thoảng sẽ hỏi hai ba câu, nhưng câu nào cũng gài đúng chỗ ngứa, vô cùng hung hiểm, người cấp dưới nhanh chóng phấn chấn lại tinh thần trả lời câu hỏi. Bọn họ đã quen với tình huống này rồi, bởi vì công việc của Hàn Sâm rất nhiều, mà thời gian đến trấn Thạch Đầu lại có hạn, lúc nào cũng nóng lòng một ngày làm thành hai ngày, không đến canh ba tuyệt đối sẽ không nghỉ ngơi.

Sớm đã có gã sai vặt chuẩn bị trà đậm mang vào, mỗi người đều dồn sức uống một ngụm, lắc lắc đầu cho tỉnh tỉnh thần, tiếp tục cẩn thận ứng phó với

chuyện kể tiếp. Lúc lão bản của hiệu thuốc Kính Đức đường nhìn thấy Hàn Sâm lật xem sổ sách của ông thì chợt nhủ mảy, trái tim thất chặt lại.

Mọi người nhìn thấy Hàn Sâm bỗng nhiên đứng lên, đều cho rằng đã xảy ra lỗi lớn nên tất cả cũng đứng lên theo, bày ra bộ dạng chuẩn bị ra chiến trường, nào biết Hàn Sâm lại đi tới trước màn trúc, không hề có ý hời tởi.

Lúc này Hàn Sâm đứng đây là vì cảm thấy Thẩm Thất im lặng quá lâu, không giống với tính khí ngày thường của nàng, cho nên Hàn Sâm đặc biệt đến nhìn xem, vén màn lên muốn đi vào thì lại thấy cái giường nằm ngang ở phía trước, Thẩm Thất đang cuộn tròn ở trên giường, đã chìm vào giấc ngủ. Hàn đưa tay sờ sờ, cả người nàng lạnh buốt, Hàn Sâm nhủ mảy càng chặt hơn, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

"Hôm nay tới đây thôi."

Hàn Sâm vừa dứt lời, lập tức khiến mọi người ở đây đều thất kinh, lúc nhìn thấy y ôm Thẩm Thất thì bừng tỉnh hiểu ra, nghiêng đầu không dám nhìn, chỉ đều nhìn nhau cười một tiếng.

Thẩm Thất ngủ rất say, lúc Hàn Sâm ôm nàng thì nàng chỉ chậm rãi cọ cọ một chút, tìm một vị trí thoải mái ở trong lòng ngực của y, cái mũi còn vô ý thức hít hà, đại khái là nghĩ thấy mùi hương quen thuộc cho nên lại an ổn ngủ tiếp.

Cái này ngược lại đổi thành Hàn Sâm hầu hạ Thẩm Thất cởi áo ra, giống như đại cô nương lên kiệu hoa ——

Lần đầu tiên, Thẩm Thất muốn bắt tỉnh nhưng lại không được.

Thẩm Thất thấy sắc mặt Hàn Sâm không tốt, hiện tại chỉ có hai người bọn họ, nàng sợ Hàn Sâm đến tính sổ thì sẽ không có lợi, cho nên nhanh chóng nói: "Thiếp muốn đi tắm, cả ngày nay bị cát bụi bay vào dính đầy người." Nàng dò xét sắc mặt của Hàn Sâm, thấy y không có biểu hiện gì, lập tức ra ngoài gọi gã sai vặt đem nước nóng đến.

Những thứ này đều có sẵn, bởi vì bọn họ biết theo tục lệ, nước luôn luôn được đặt ở trên lò nóng, Thẩm Thất vừa phân phó, rất nhanh bên kia đã chuẩn bị xong. Hàn Sâm lấy quần áo đi đến gian bên cạnh tắm rửa, Thẩm Thất thì ở trong phòng nhỏ của phòng ngủ dùng nước tắm.

Hàn Sâm trở về phòng nằm xuống giường đã gần một khắc, lúc này Thẩm Thất mới mè nheo từ bên trong đi ra. Nàng không tìm thấy quần áo sạch, cho nên ở trong tủ treo quần áo lấy ra áo bào lụa mỏng màu trắng vân* mai của Hàn Sâm mặc vào, ở trên eo buộc qua loa một chút (* hoa văn). Nàng nhẹ chân nhẹ tay bò lên giường, vốn không muốn ảnh hưởng đến giấc ngủ của Hàn Sâm, nhưng nào biết y nằm nghiêng ở trên giường đọc sách, vừa nhìn thấy nàng liền đặt sách sang một bên.

Thẩm Thất cảm thấy có cái gì đó không đúng, bởi vì ánh mắt của Hàn Sâm nhìn nàng khác với ngày thường rất nhiều, sững sờ nhìn nàng giống như không quen biết. Nàng nhìn thấy hâu kết của Hàn Sâm giật giật, giống như đang nuốt, "Vương gia khát nước sao?"

Hàn Sâm mở miệng đáp, "Ừm, có chút khát."

Thẩm Thất thấy y mặc dù đang trả lời, nhưng ánh mắt lại không nhìn vào mình, thuận theo ánh mắt của y nhìn xuống, lúc này mới phát hiện tầm mắt của y đang dừng ở trên ngực của mình. Áo bào nàng mặc lên lại giống như trẻ em mặc quần áo của người lớn, rất là rộng, bởi vì nàng nằm úp sấp cho nên cảnh xuân ở dưới cổ áo y nhìn một cái liền không xót thứ gì, Thẩm Thất đỏ mặt nhanh chóng che cổ áo lại. Hàn Sâm cũng không còn tỏ vẻ, chỉ là ánh mắt kia lại dời đi đến nơi khác, Thẩm Thất nhìn theo, chính là mình chân, bởi vì di chuyển, cả bắp đùi đều lộ ra ngoài áo choàng, trắng nõn óng ánh như ngọc ngay cả chính nàng cũng không dám nhìn xem.

"Chàng..." Thẩm Thất vốn muốn trách Hàn Sâm vài câu, nhưng nào biết y lại xoay người một cái đem nàng áp ở dưới thân thể của y, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập. Thẩm Thất không ngờ đêm đã khuya như vậy, y còn có thể lực để ân ái.

"Đêm, đêm đã khuya." Không biết tại sao, lúc này Thẩm Thất có chút sợ y, cảm thấy lúc này y không giống như ngày thường.

"Đêm đã khuya, chẳng phải chính là lúc cao chúc chiếu sáng hồng trang sao?" Hàn Sâm ở bên tai Thẩm Thất thầm lẩm bẩm, thuận thế ngậm lấy vành tai của nàng.

Câu "cao chúc chiếu sáng hồng trang" kia là danh ngôn của Tô đại học sĩ Vịnh Hải Đường, "Chỉ sợ đêm dài hoa ngủ thiếp, cố đốt cao chúc chiếu sáng hồng trang". Lúc này bị Hàn Sâm cắt câu lấy nghĩa như vậy, ngược lại có thêm chút ý mập mờ, khiến Thẩm Thất vừa thẹn vừa sợ. Nàng mất tự nhiên từ chối hai cái, nào biết lại tăng thêm hứng thú của Hàn Sâm, thô bạo kìm chặt tay của nàng có chút Bá Vương ngạnh thượng cung. Vậy thì thật sự là Hải Đường trải qua mưa gió rồi.

Cảnh hoa run rẩy, nhị hoa tràn ra, gió xuân chống đỡ Ngọc Môn quan, vòng eo đang đưa lên xuống.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 9.2

Sáng sớm hôm sau, lúc Hàn Sâm dậy thì Thẩm Thát còn đang mơ màng, đêm qua không biết y lấy hưng phấn từ đâu, ngay cả đêm động phòng hoa chúc cũng không có tình thú như vậy, không biết dày vò nàng bao nhiêu lần, đến khi tiếng gáy hùng dũng của gà trống vang lên mới buông tha cho nàng. Hàn Sâm rời giường, Thẩm Thát liền tỉnh dậy, ngơ ngạo muốn rời giường, nhưng hai chân lại mềm nhũn không thể nào nâng thân lên được.

"Ngủ thêm chút nữa đi." Hàn Sâm tự buộc đai lưng lên.

"Không cần, thiếp sợ." Tòa nhà này nhuộm màu cổ xưa, ít người còn trống trải, Thẩm Thát cảm thấy đây không phải là nơi mình nên ở.

Hàn Sâm quay đầu lại ngồi ở trên mép giường, "Không mệt sao?"

Thẩm Thát bị câu hỏi này của y làm cho xấu hổ đến mức muốn rút đầu vào trong cổ, nàng chỉ có thể hờn dỗi liếc y một cái

"Để bốn vương xem nàng có bị thương không?" Hàn Sâm vươn tay xuyên qua giữa hai chân của Thẩm Thát, nàng sợ tới mức vội vàng khép hai chân lại.

"Không cần đâu." Thẩm Thát mở to hai mắt, quyết miệng lắc đầu.

"Tại sao lại không cần, nếu bị thương thì cần phải thoa thuốc chứ, nếu không lúc đi nàng sẽ không được tự nhiên, chẳng phải sẽ bị người ta nhìn thấu." Hàn Sâm tựa như giễu cợt tựa như nói đùa, một câu nói bức Thẩm Thát đến không có đường lui. Y mạnh mẽ tách hai chân của Thẩm Thát ra kiểm tra, nàng không thể chống cự lại, chỉ có thể xoay mặt đi không dám nhìn vào y.

"Hơi nộn* một chút." Hàn Sâm mặt nhăn nhu mày. (* từ này là non nớt, mềm => không bk ý HS là gì nên t để nguyên lun >"<)

Thẩm Thát vốn bị câu nói không đầu không đuôi của y dọa sợ một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, "Chàng, đều không phải tại chàng, chàng còn nói những lời này..." Mặc dù Thẩm Thát và Hàn Sâm đã thành thân được mấy tháng, nhưng thể diện vẫn như lúc còn là cô nương, làm sao có thể chịu nổi lời trêu ghẹo này của Hàn Sâm. Thẩm Thát đẩy Hàn Sâm ra, cố nén sự khó chịu đứng dậy rửa mặt chải đầu mặc quần áo.

Những điều này đều do việc nhỏ, chỉ là trong lòng nàng oán hận lời cợt nhả sáng nay của Hàn Sâm, cho nên lúc chải đầu liền đùa bỡn một chút, giống như làm thế nào cũng không kết được búi tóc.

Hàn Sâm nhìn thấy đương nhiên chỉ có thể tiến lên hỗ trợ, "Chưa từng thấy nữ nhân nào ngay cả búi tóc cũng không biết kết."

Mắt to ngập nước của Thẩm Thát lưu chuyển liếc Hàn Sâm một cái, "Vương gia kết hay là không kết."

Mặc dù Hàn Sâm không linh hoạt bằng Tiên nhi, nhưng kết một búi tóc cũng không có khó khăn gì, y giúp Thẩm Thát chọn một cây trâm hoa mơ bạch ngọc cắm vào trong búi tóc.

Thẩm Thát lại lấy Tử Loa đại* đưa đến trong tay Hàn Sâm (* than về lông mày của phụ nữ thời xưa)

"Nàng thật đúng là y lại người khác." Hàn Sâm nheo nheo cái mũi của Thẩm Thát, đành phải giúp nàng vẽ lông mày.

"Từ lúc các nàng đến đây, đã lâu rồi Vương gia chưa vẽ lông mày cho thiếp." Thẩm Thát bĩu môi, đôi môi hồng diễm vênh lên, Hàn Sâm không trả lời, chỉ hung hăng hôn lên môi nàng một phen, hôn đến khi nàng cảm thấy đau mới buông ra.

Thẩm Thát cũng biết điều, biết Hàn Sâm không thích những chuyện tranh đoạt tình nhân này cho nên cũng không nói gì thêm, sau đó đi phía sau Hàn Sâm ra ngoài. Lúc ra ngoài mới phát hiện ra tối qua có mưa, trong vườn tàn hồng* trên đất. (* hoa lá rơi tàn tạ)

"Thật sự là hoa nộn bất kinh nhu, xuân phong tốt vị tu." Hàn Sâm nhìn tàn hồng trên đất cảm thán, ánh mắt lại chuyển sang nhìn chăm chăm vào Thẩm Thát. Thẩm Thát đọc lại hai câu kia của y, sau đó kết hợp hai câu lại, lập tức đỏ mặt lên, "Hàn Sâm." Thẩm Thát giậm chân một cái, sau khi trải qua năm lần bảy lượt bị y trêu ghẹo, ngay cả tôn xưng Vương gia cũng không gọi, gọi thẳng kỳ danh.

Liên tục bị trêu chọc, đương nhiên Thẩm Thát không chịu đi theo Hàn Sâm nữa, kỳ thực nàng không muốn ở lại trong phòng nghị sự ngọt ngào nhàm chán kia, cho nên liền dẫn theo Biện Trắc đi dạo trấn Thạch Đầu một vòng.

Lần đi dạo này ngược lại có thu hoạch phong phú, không ngờ trấn Thạch Đầu này tuy trấn nhỏ ở biên giới, nhưng lại là cứ điểm quan trọng giao thông giữa Tây Hoa, Đông Hoa và Giang Nam, ba nơi ba hoàn cảnh khác nhau, bốn thành đô cần phải đi qua nơi này, thương khách nối liền không dứt, sự giàu có và đông đúc của nơi này không kém Lan Lăng bao nhiêu.

Bởi vậy, ngay cả bữa trưa Thẩm Thát cũng không trở về dùng, ở chỗ này chọn một chiêu bài vàng là Hồng Hội lâu, nếm thử món ăn của Đông Hoa, có mùi vị rất khác biệt, đáng quý chính là, còn có món ăn của Bắc Hồ (người Tây Bộ Ô Tôn, Nguyệt thị, Bắc Bộ Nhu Nhiên, Giang Nam Đông Hồ gọi chung là Bắc Hồ), đơn giản xấu xí, nhưng vô cùng tươi mới độc đáo. Bởi vậy, Thẩm Thát vô cùng vừa ý với trấn Thạch Đầu này, kiên quyết sau này nếu Hàn Sâm có đến đây thì nhất định phải đi theo.

Lúc Thẩm Thát trở về chỗ của Hàn Sâm thì trăng đã treo lên ngọn cây, còn thoả ước mong nguyện.

"Tại sao lại đi chơi đến ngày cả bữa trưa cũng không trở về dùng?" Hàn Sâm ngồi ở trước bàn cơm hỏi.

Thẩm Thát chớp chớp mắt, không ngờ Hàn Sâm còn biết quan tâm đến bữa trưa của mình, trong lòng ngọt lịm, nàng tiến lên ôm lấy cổ Hàn Sâm nói: "Đi chơi rất vui vẻ, ở chỗ này cái gì cũng có, lần sau tiếp tục dẫn thiếp tới đây được không?" Cái này nàng cũng thử dò xét nhìn xem thái độ của Hàn

Sâm, nàng sợ chuyện lần này sẽ xảy ra ngoài ý muốn y sẽ chán ghét nàng, ngộ nhờ lần sau y giấu nàng đến đây thì thật là không tốt chút nào.

"Tiếp tục dẫn nàng đến đây, chẳng phải bốn vương sẽ tán gia bại sản sao?" Hàn Sâm không hề động đậy.

Thẩm Thát thấy y không quả quyết cự tuyệt, liền nhìn về phía địa phương hấp dẫn nào đó nghĩ, "Không có, không có, mặc dù hôm nay thiếp mua nhiều, nhưng cũng không phải chỉ mua cho mình thiếp." Nàng rất sợ Hàn Sâm không tin, còn đặc biệt để cho gã sai vặt chuyển đồ vào.

Nhìn một đồng thứ như tòa núi nhỏ ở trước mặt, sắc mặt của Hàn Sâm thực sự có chút khó coi.

Thẩm Thát ở sau lưng y lặng lẽ thè lưỡi, nàng thích là mua, rốt cuộc nàng đã mua những thứ gì ngược lại nàng cũng không rõ lắm, nhìn điệu bộ này của y là biết không tốt rồi, nàng vội vàng tiến lên rút ra một thứ.

"Xem cái này nè, áo trấn thủ* làm bằng lông hồ ly trắng, chính là dùng nách hồ ly thượng đẳng nhất để làm, áo này rất hiếm, một năm cũng khó tìm được một cái, thiếp thấy La tỷ tỷ sợ lạnh, cho nên đặc biệt mua cho tỷ ấy." Thẩm Thát chớp chớp mắt, mang theo cầu xin và lấy lòng nhìn Hàn Sâm. (* thường chỉ áo len, áo bông cộc tay)

Lúc này đối với Thẩm Thát mà nói, quả thực không phải là một chuyện dễ, nàng luôn luôn không thích chào đón La thị và Triệu thị, lúc này mua đồ đương nhiên là để lấy lòng Hàn Sâm. Nàng cũng vì chính mình mà tính toán một chút, nếu chắc chắn là người một nhà, mà nàng không thể cho sắc mặt hòa nhã, vậy đành phải dùng đồ vật để chăm sóc, La thị kia xuất thân nghèo hèn, không có gia sản, kém xa nàng và Triệu thị, mua cho nàng áo trấn thủ quý báu này, nhất định có thể làm cho nàng vui mừng.

"Tại sao lại muốn mua cho nàng ấy?" Về mặt Hàn Sâm không tin, bất quá giọng điệu đã tốt hơn nhiều, "Không phải là sợ nên tạm thời đổi chủ ý đấy chứ?" Đây là nói Thẩm Thát nàng vốn mua cho mình, nhưng tạm thời lại nói là tặng cho La thị.

"Mới không phải đâu." Thẩm Thát yêu kiều nhăn nhai cái mũi, "Dáng người của La tỷ tỷ mập hơn thiếp, chàng xem, nếu thiếp mặc cái áo này, không phải giống như thiếp khoác một cái lồng đèn à?"

Thẩm Thát vội vàng lấy ra thêm nhiều thứ, có mua cho Triệu thị mấy món đồ mới lạ của Bắc Hồ, bởi vì nhà Triệu thị là thương nhân lớn, cho nên đồ vật bình thường nàng ấy sẽ không để vào mắt, ngoài ra còn mua cho nàng ấy một vài đặc sản của quê hương nàng, phần tâm tư này của Thẩm Thát cũng coi như là vô cùng đúng chỗ. Thẩm Thát biết Hàn Sâm một lòng muốn giữ cân bằng cho hậu viên, ngày thường nàng cho hai vị kia nhìn sắc mặt, mặc dù y không nói nhưng lại mất hứng, cho nên Thẩm Thát luôn luôn nghĩ phải làm thế nào để thay đổi, hiện giờ thì lại tốt, chỉ cần bỏ ra của cải không cần bỏ ra tình cảm, cũng rất sáng khoái.

Ngoài ra, Lưu ma ma cũng có vài thứ, Trương Tín Chi thường xuyên gặp ở thư phòng cũng có luôn, những người này đều là tâm phúc bên cạnh Hàn Sâm. Cả thủ tướng hầu hạ xung quanh thư phòng Thẩm Thát cũng bày tỏ, mấy người trong trong ngoài ngoài có chút quan trọng cũng có lễ vật.

"Nàng tiêu tiền ngược lại rất biết cách." Hàn Sâm hơi giấu cợt cười cười. Những món đồ này tuy là vật nhỏ, nhưng bọn chúng đều là tinh phẩm, Thẩm Thát là người quen dùng đồ tốt, đồ vật bình thường nàng không hề để vào mắt, lễ vật xuất từ trong tay nàng hiển nhiên cũng không tồi. Tỷ như mặt ong muốn tặng cho thị thư* hầu hạ bên cạnh Hàn Sâm, đó là mặt Tuyết Liên đặc biệt chọn trên núi cao, có giá trị xa xỉ. Ngay cả người như vậy cũng tặng thứ tốt, vậy đồ vật của những người khác có thể nghĩ cũng biết. (* người chăm lo việc ghi chép)

Bất quá lần này ngược lại Hàn Sâm nhìn thấu chỗ tốt và tính cách của nàng, ngày thường tùy tiện, nào có thời gian quan tâm người khác nghĩ như thế nào, nhưng trong lòng lại có một bản nghi chép. Thị thư kia cũng chỉ ngẫu nhiên nhắc tới một lần nói cái gì mà dạ dày không tốt, nàng liền nhớ kỹ.

Thẩm Thát không hề nói một từ nào đối với lời bình luận của Hàn Sâm, chỉ có cười càng thêm nịnh nọt.

Đương nhiên Hàn Sâm cũng bó tay với nàng, "Nàng thì tốt rồi, mua nhiều đồ như thế, ngay cả quần áo để thay cho mình cũng không mua?" Thẩm Thát rất có cảm giác giác ngộ vỗ trán, "Ai nha, chàng không nói, thiếp thật sự quên mất." Thẩm Thát lại cười một tiếng, "Con người của thiếp lúc nào cũng vội cho người ta, luôn luôn quên chính mình."

Hàn Sâm không thể không bật cười, lời nói mặt dày như vậy cũng chỉ có Thẩm Thát mới nói ra được. "Nàng còn dám nói?" Thẩm Thát đắc ý hất hất cằm, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai hôn lên môi Hàn Sâm một cái, đồ mặt lui ra, ý tứ này rất rõ ràng là muốn ngăn miệng của Hàn Sâm lại, mặc kệ y tình nguyện hay không tình nguyện, dù sao cũng đã thừa nhận Thẩm Thát nàng là người vô tư quên mình.

"Vậy còn của bốn vương đâu?" Hàn Sâm vươn tay ra.

Thẩm Thát không nghĩ tới y sẽ chủ động đưa tay đòi quà, chỉ là nàng thật sự không có mua cho y. Đây là lưu lại một hậu chiêu, sau này có thể kéo Hàn Sâm cùng nhau ra ngoài đi dạo, đương nhiên cái này xem như là si tâm vọng tưởng, nàng cũng chỉ tùy tiện nghĩ thử mà thôi. Nguyên nhân chân thật nhất chính là, Hàn Sâm có thói quen tiết kiệm, bản thân tiết kiệm cũng ràng buộc người khác tiết kiệm, Thẩm Thát tự mình biết chuyện của mình, không dám mua cho Hàn Sâm, chỉ sợ mua cho y chẳng những y không cần, về sau mỗi ngày nhìn thấy đồ vật kia lại sẽ nhớ tới Thẩm Thát nàng là người tiêu tiền như nước, thật sự là được một mất mười.

"Là như vậy, mấy thứ kia đều là tặng cho người ra, lễ vật này không thể không chiếu khán, về phần chúng ta, hiện giờ thói đời khôn khéo, rối loạn, đương nhiên có thể giảm một cái thì sẽ giảm một cái, cho nên..." Thẩm Thát rất đắc ý, thật sự là lạnh lẽo nói không nên lời, hôm nay đến phiên nàng giảng đạo lý cho Hàn Sâm

Hàn Sâm nhéo nhéo hai má Thẩm Thát, "Nàng thật là..." Y giống như tức giận, nhưng bỗng nhiên lại chuyển đổi sắc mặt, ngữ điệu cũng bình tĩnh trở lại, "Cho dù có nhiều loạn lạc nàng cũng không cần sợ."

Thẩm Thắt cho rằng ý của Hàn Sâm là y sẽ nhất định bảo vệ nàng, cho nên nàng liền hỏi "Tại sao", muốn Hàn Sâm chính miệng thừa nhận.

"Bởi vì trên người nàng có chỗ lì lợm, có thể làm dùng tấm chắn." Hàn Sâm lại cười cười nheo nheo hai má Thẩm Thắt. Nàng nhất thời hiểu rõ, đây là nói da mặt nàng dày, "Chàng..." Thẩm Thắt tức giận tới mức giậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bán Giang Xào Xạc Bán Giang Hồng

Thẩm Thắt cũng là người có tính khí, bị Hàn Sâm chọc tức nên lúc ăn cơm không thèm để ý tới y. Hơn nữa Hàn Sâm cũng không đỡ nàng mấy câu, cho nên nàng không có bậc thang để xuống.

Sau khi Hàn Sâm dùng bữa tối xong, lúc y đứng dậy muốn rời đi thì Thẩm Thắt mới thực sự nóng nảy, cũng vội vàng đứng lên, nước mắt lưng tròng nhìn bóng lưng của Hàn Sâm, trong lòng thầm mắng 'đúng là một người nhẫn tâm mà'. Đến khi Hàn Sâm đi ra cửa, Thẩm Thắt còn tưởng rằng tất cả không phải là trò đùa thì y bỗng nhiên xoay người lại cười cười: "Tại sao tối nay không sợ ngủ một mình?"

Thẩm Thắt cắn cắn môi, muốn mạnh mẽ kìm nén không bật cười, muốn làm ra bộ dáng cao ngạo đang tức giận, nhưng lòng của nàng đã sớm vui mừng rồi, cắn môi cười lên đi theo y ra ngoài. Đêm nay không cần ăn vạ ngủ ở cạnh cửa nữa, chẳng những thế, Hàn Sâm còn sai người giúp Thẩm Thắt trải chăn trên sạp giường nàng ngủ tối hôm qua, nệm gấm chăn êm, được xưng là nơi thoải mái nhất trong phòng nghị sự.

Thẩm Thắt biết rõ có đôi lúc Hàn Sâm không nhìn được mà để ý đến nàng, nhưng cũng không hao tâm tổn sức đỡ nàng, chỉ thỉnh thoảng dùng cử chỉ thân mật một mực gọi nàng, coi như đây là số mệnh đi. Một vật khác một vật, kiếp này xem như nàng gặp hạn rồi.

Một đêm này, Hàn Sâm vẫn nghị sự xuyên đêm. Thẩm Thắt cũng ngủ được một giấc thật dài, nàng không hiểu tại sao mỗi ngày đều có nhiều việc cần phải bận rộn xử lý như vậy. Đến khi Hàn Sâm qua gọi nàng dậy thì nàng lại làm bộ ngủ say, muốn dựa vào trong lòng y thêm một chút nữa.

Đợi đến lúc Hàn Sâm ôm nàng trở về phòng thì mới làm ra vẻ mê mang tỉnh dậy, có chút cảm giác không biết mình đang ở nơi nào. Hàn Sâm chỉ nhìn nàng cười cười, Thẩm Thắt bị y nhìn như vậy có chút sợ hãi, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi ở một bên để y không bắt bẻ việc nàng giả bộ ngủ.

"Thiếp đi tắm." Thẩm Thắt vội vàng xoay người.

Lúc đi ra, xấu hổ buồn bực ban nãy đã được che dấu đi một ít, đem áo dài sa màu tím của Hàn Sâm ở trước mắt y buộc chặt lại, có chút cảnh cáo nhìn y, đừng bày ra bộ dạng mặt hôn khinh cử vọng động nữa. Sau đó lại như một nữ nhân giận dữ cười nói: "Chàng đừng hồng giờ chú ý mưu ma chước quỷ gì." Chỉ là lúc này lại 'không tiếng thảng có tiếng', so với lời nói ra càng thêm diêm dúa.

Thật đúng là "Tổ ngực vị tiêu tàn tuyết, thấu khinh la".

Thẩm Thắt thấy Hàn Sâm sững sờ nhìn chằm chằm vào mình thì không khỏi đắc ý, nhưng trên mặt lại làm ra diễn cảm không biết y đang nghĩ gì. Nàng mưu lợi như vậy sợ rằng Hàn Sâm sẽ khinh thường nàng.

Lúc Thẩm Thắt đến gần Hàn Sâm, y đưa tay ra kéo nàng ôm vào trong lòng, "Nha đầu nàng thật乖巧 hoạt." Dứt lời, mắt phượng khẽ khiêu lên, thân thể cũng theo đó mà đi lên.

"Thiếp không hiểu chàng nói gì?" Thẩm Thắt liếc Hàn Sâm một cái, chính là một con vịt chết còn mạnh mẽ.

"Vậy tiếp theo nàng có biết bốn vương sẽ làm gì không?" Hàn Sâm cắn cắn vành tai của Thẩm Thắt, bàn tay to xoa xoa tuyết phong.

"Đừng." Thẩm Thắt thối lui, lời này của nàng cũng không phải là nói dối. Nàng làm tưởng Hàn Sâm thích bộ dáng nàng mặc áo dài nam, cổ tình trêu chọc y, nhưng lại không có ý định để cho y được như ý, cái này gọi là "thà không trộm còn hơn trộm mà trộm không được", mắt thấy sắp phải trở về, nhân tiện phá khẩu vị của y.

Hàn Sâm không để ý tới nàng, ngón tay trượt xuống đến chỗ dưới bụng của Thẩm Thắt.

"Đừng, vẫn còn đau." Thẩm Thắt nũng nịu nói, trong mắt tràn đầy hờn dỗi và bất mãn, vênh đôi môi đỏ au lên.

Hàn Sâm cắn môi của Thẩm Thắt một cái, "Biết đau, thế mà còn dám trêu chọc bốn vương". Bất quá động tác của hai tay cũng không dừng lại.

Thẩm Thắt chỉ "haha" cười một tiếng, sau đó còn làm ra vẻ "ngáp" một cái, bày tỏ mình đang buồn ngủ. Để một mình Hàn Sâm đang nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng.

Chỉ là vừa cảm giác còn chưa ngủ được bao lâu, trời vừa sáng liền bị Hàn Sâm thúc giục rời giường để trở về Lan Lăng.

Lúc trở về vương phủ, đương nhiên sẽ không tránh khỏi một hồi bận rộn, vội vàng đi tặng những lễ vật kia. Thẩm Thất đề Tiễn nhi đem lễ vật đưa cho La thị và Triệu thị, còn không quên phân phó một câu, “Bảo các nàng không cần đến tạ ơn, cứ nói ta đã mệt là được rồi.”

Đến lúc chạng vạng tối, Tiễn nhi mới đem những lễ vật kia tặng xong. “Chủ tử, vương gia đã đến Tả Mai viện rồi, không biết vị kia có gì tốt, xuất thân bản hàn, bộ dạng cũng quá bình thường.”

Thẩm Thất không lên tiếng, trong lòng cũng cảm thấy có chút trống rỗng, vừa trở về Lan Lăng, Hàn Sâm đã không còn là trợ thủ của một mình nàng khi ở trấn Thạch Đầu.

“Chủ tử, người không muốn nghĩ biện pháp để đối phó sao?” Tiễn Nhi ở một bên xúi giục.

“Em rảnh đến mức nhàm chán rồi hay sao? Ít mưu ma chước quỷ đi.” Thẩm Thất trừng mắt nhìn Tiễn nhi một cái, nha đầu này ở bên cạnh nàng đã lâu, cho nên mới không chịu được chút thua thiệt, gặp cái đỉnh trong mắt liền muốn rút ra, đáng tiếc hai cái đỉnh trước mắt Thẩm Thất làm thế nào cũng không rút ra được. Hàn Sâm xử lý công việc luôn luôn công bằng, không phải cũng đã cảnh cáo nàng không nên hành động thiếu suy nghĩ rồi sao, không phải trong mắt y ba người các nàng đều giống nhau sao?

Thẩm Thất cứng rắn giảm giọng điệu.

“Chuyện quan trọng nhất trước mắt chính là mẫu đơn xã.” Tháng tư là thời điểm hoa Mẫu Đơn nở, cũng là tháng Thẩm Thất ra đời, hằng năm đều là thời điểm náo nhiệt nhất của hoa xã.

Năm nay Thẩm Thất nhập chủ (gả vào) phủ Lan Lăng Vương, mẫu đơn xã kia đương nhiên cũng từ Thẩm phủ dời về Vương phủ.

“Hằng năm đều phải lo liệu chuyện này, không nhọc chủ tử lo lắng.” Mỗi năm đều do Tiễn nhi giúp đỡ chuẩn bị vô cùng thuần thục, cho nên khó tránh khỏi tự phụ một chút.

“Năm nay ta muốn làm khác với mọi năm.” Thẩm Thất gọi Tiễn nhi lại gần rồi, thấp giọng phân phó một hồi.

Tiễn nhi lộ ra sắc mặt vui mừng “Chủ tử, nếu làm như vậy thì nhất định Vương gia sẽ vui mừng.

Rốt cuộc phải làm thế nào thì Hàn Sâm mới có thể vui về đây? Trong mắt Thẩm Thất, thứ làm cho y có thể vui vẻ cũng chỉ có thể là “tiền”, nếu đổi thành người khác, nàng nhất định sẽ xì mũi xem thường, chẳng thêm qua lại với những hạng người đó. Chỉ là nếu đổi thành Hàn Sâm, nhất định Thẩm Thất sẽ cảm thấy đây là ưu điểm không có gì sánh được của y.

Lúc trước, Thẩm Thất đã quen tiêu xài phung phí, nói khó nghe chính là cho dù có núi vàng núi bạc thì cũng phải chịu bó tay với nàng. Nhưng sau khi gả cho Hàn Sâm – một phu quân trông coi làm chủ tiền bạc thì nàng tiêu tiền cũng ổn định lại chút, dù sao nếu nàng xài tiền nhiều quá thì Hàn Sâm cũng sẽ ngăn cản nàng lại. Đây cũng coi như là không có nỗi lo về sau.

Hơn nữa, Hàn Sâm tiết kiệm không chỉ vì bản thân y mà còn là vì sự an nguy của bá tánh thiên hạ, Thẩm Thất cảm thấy có một phu quân như vậy là chuyện vô cùng tự hào.

Bởi vì những nguyên nhân này, nàng bắt đầu yêu tiền, thậm chí có lúc vì tiền mà thần hồn điên đảo. Trước đây nàng còn cảm thấy xấu hổ khi nói về tiền bạc, nhưng bây giờ nàng cũng không còn kiêng kị gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 10.2

Edit: Panh Hoang

“Người nói muốn bái thiếp của Mẫu Đơn xã cần phải trả tiền?” Đỗ thị kinh ngạc mở to mắt, giống như không nhận ra Thẩm Thất vậy.

“Việc này làm sao có thể, hoa xã của chúng ta sao lại trở thành một sân diễn được.” Hoàng thị cũng không đồng ý, Tô thị, Hoa thị cũng phụ họa theo.

“Sân diễn là nơi thấp hèn để người mua vui, các người việc gì cứ phải vơ lên đầu mình.”

Thẩm Thất bĩu môi. “Đây là chúng ta làm việc thiện, tạo phúc cho muôn dân của Tây Hoa chúng ta. Những người dân chạy nạn bị Bắc Hồ xua đuổi, áo không đủ mặc cơm không đủ ăn, nghe nói có khối người bán cả con cái đi, chẳng lẽ các người nghe xong mà không cảm thấy khó chịu, đều là nương sinh phụ mẫu dưỡng. Hơn nữa, phí mua bái thiếp cũng chỉ là bớt đi chút tiền mua đồ trang sức trong ngày thường, nếu như mình làm thì cũng coi như giúp cho thiên hạ một việc thiện to lớn, sau này người trong kinh thành nghe thấy tên của hoa xã chúng ta, cũng phải gờ một ngón tay cái lên khen ngợi.”

Trong những người này chỉ có Hoa thị là mang danh tốt, hàng năm phát cháo cũng đều giành lấy vị trí thứ nhất, cho nên nghe thế cũng gật gật đầu. “Hon nữa các nam nhân nói nữ nhân chúng ta ngoài ngậm thơ về tranh, xấu chi thù hoa ra, thì cái gì cũng không biết. Đợi sau khi chúng ta làm xong chuyện này, để xem bọn họ còn có thể nói gì, như vậy chúng ta có thể oai phong trước mặt bọn họ rồi.”

Hoàng thị sợ nhất là trượng phu của mình, thường xuyên bị trượng phu nói gì mà tóc dài thì kiến thức ngắn, nghe Thẩm Thất nói xong cũng không khỏi động tâm

“Chuyện làm việc thiện như vậy, đương nhiên cần phải để cho những người có năng lực phải nguyện ý tham gia vào, nhưng nếu như không thể vào cửa thì nhân tạp nhân đẵng* cũng có thể ở ngoài xem náo nhiệt cũng được.” Thẩm Thất dừng một chút, “Hon nữa, chúng ta còn cho phép những người đắc tội với chúng ta trước kia lấy công chuộc tội, lần này cho bọn hần bị phạt một chút, chẳng qua cũng chỉ có vài người, không bằng chúng ta nhân cơ hội này xóa bỏ đi cũng tốt.” (*người không có chức vụ nhất định)

Nói nhiều đó cũng hiểu, Đỗ thị nhanh chóng gật đầu. Lần trước cũng vì trượng phu Đỗ Tam của nàng không tuân thủ theo quy củ dẫn tiểu thiếp đến hoa xã, Thẩm Thất tức giận hạ lệnh tiễn khách đuổi hần đi, về sau bất cứ hoa xã nào cũng không dám mời hần đến nữa. Đây chính là bị quản thể tầng lớp cao nhất của Lan Lăng gạt bỏ ở ngoài cửa. Vài lần Đỗ thị tìm cơ hội làm lành cũng không được, lần này Thẩm Thất miệng mềm, Đỗ thị sao có thể không nịnh hót, “Rốt cuộc người vẫn là Linh Lung tâm nghĩ ra kế hay.”

“Mai tỷ tỷ, ý của người thế nào?” Thẩm Thất nhìn sang Mai Nhục Hàm vẫn luôn im lặng hỏi.

Mai Nhục Hàm và Hàn Sâm từng có giao tình sâu nặng, đương nhiên biết chuyện này sẽ khiến Hàn Sâm vui vẻ, cho nên nàng cũng gật đầu, “Ý này rất tốt.”

Mấy người này đều là nòng cốt của hoa xã, có các nàng gật đầu, những người khác đương nhiên cũng chỉ có thể hòa theo.

Thẩm Thất sai người chế bái thiếp bằng vàng gọi đến cho mỗi phủ, trên bái thiếp nàng còn đặc biệt in lên dòng chữ "Mẫu Đơn Thất", người khác sẽ không thể nào làm giả được. Người đưa bái thiếp sau khi trở về sẽ mang theo bạc, người tham gia thì mỗi người một trăm lượng bạc, đây coi như là giá nội bộ của hoa xã. Chỉ có Đỗ Tam của Đỗ phủ là đặc biệt, phải trả năm trăm lượng bạc mới được lấy bái thiếp.

Về phần những người mới phát lên thì vẫn không được vào cửa, nhưng cũng được sắp xếp chỗ ngồi cho phù hợp với họ.

Trước kia hoa xã rất nhiều quy củ, không phải con cháu của thế đại gia tộc, căn bản không trong phạm vi hoa xã. Nhiều người mới phát lên hâm mộ danh tiếng đã lâu, lại thủy chung không tiếp cận được cái trung tâm vòng luẩn quẩn tiền tài lợi ích ở Lan Lăng này, lần này có cơ hội như thế, tự nhiên không chịu buông tha. Bái thiếp này, Giá cả chợ đen cao nhất cũng đến một ngàn năm trăm lượng.

Hàn Sâm đi vào, Thẩm Thất ở Thanh Nghiên viện thời điểm này có chút không dám tin vào hai mắt của mình, nhìn mấy rương ngân bảo sáng rực, Thẩm Thất chính là đang cảm một thời lại một thời mà thương thức, tươi cười rạng rỡ. Đến nỗi người kia có phản không thể tin, cũng không phải bởi vì đồng bạc này, mà chính là bởi vì biểu tình của Thẩm Thất, một người nói đến tiền liền bủn rủn. Đại tiểu thư bộ dạng thướt tha hiện giờ lại có chút để tiền vào trong mắt đi y như thần giữ của.

Lúc Hàn Sâm tiến vào, Thẩm Thất cũng không có để ý, nàng một lòng một dạ đều tiến vào bên trong rương nguyên bảo, cảm thấy được trong lòng hoan hỉ, phấn chấn, ngây ngất. Cảm giác giống như mình làm người còn có chút tác dụng. Kiểm tiền quả nhiên so với tiêu tiền thoải mái hơn, cái này cũng xem như là khoản tiền đầu tiên trong đời mà Thẩm Thất kiếm được, tuy rằng lai lịch không phải rất quang minh, nhưng nàng lại nhận thức được nguyên nhân Hàn Sâm kia yêu tiền như vậy, chính mình trở về dốc lòng kiếm đây, thực hận không thể đem những rương nguyên bảo này giấu đi.

"Ồ đâu có nhiều bạc như vậy?" Hàn Sâm lên tiếng hỏi.

Thẩm Thất lúc này mới hồi phục lại tinh thần, "Tiền nhi, kiểm người mang những thứ này ra đằng sau đi." Thẩm Thất bỏ qua lời nói của Hàn Sâm không đáp, tiền này tự bản thân Thẩm Thất ra sức, do buôn bán có được, tuy rằng lai lịch không phải rất quang minh, , bất quá nàng cũng coi như giúp những người nhà giàu kia tích chút âm đức, cho nên một chút cũng không áy náy. Bất quá cái ý tứ này cũng không thể nói cho Hàn Sâm, huống chi lần này nàng tổ chức Mẫu Đơn xã vốn là muốn cho Hàn Sâm một kinh hi.

"Tại sao không nói?" Hàn Sâm khó có khi tò mò về chuyện tình của Thẩm Thất.

Thẩm Thất giúp hần cời ra ngoại bào, thay đổi thường phục, "Trong lúc rảnh rỗi, bảo Tiền nhi đem ngân phiếu đổi thành ngân lượng chơi đùa." Thẩm Thất rất u oán mà liếc Hàn Sâm một cái, đến hỏi liên hỏi, về mặt chính mình như oán phụ nơi khuê phòng.

"Nghĩ như thế nào lại làm việc này chứ?"

"Vương gia không phải nói thế đạo khó khăn sao, ta sợ số tiền trong trang kia về sau không biết quyên đi đâu , cho nên đổi tiền mặt hiện có thành bạc để chẳng phải an toàn sao ?" Thẩm Thất quả thật cũng là nghĩ như vậy.

"Người ngược lại thật thông minh." Hàn Sâm trào phúng cười cười, "Trong nhà để nhiều nguyên bảo như vậy, sau này thật sự rối loạn, còn không phải đến cướp người đầu tiên. Người lại đến nơi nào để đổi số vàng bạc kia"

Thẩm Thất nghe ý tứ của Hàn Sâm, giống như là khinh thường đồng kim ngân này, chính là ngày thường hần tiết kiệm như vậy để làm gì?"Vậy chàng nói

lên làm sao bây giờ?"

Hàn Sâm trầm ngâm một chút, "Hiếm khi trong đầu nàng suy nghĩ được thể đạo khó khăn. Chính là cho bây giờ thực sự rối loạn, bạc kia có thể làm com ăn làm áo mặc sao? Chỉ sợ bao nhiêu người trông giữ núi vàng núi bạc đều đói chết."

Thẩm Thất gật gù đầu, thoáng chút dăm chiêu. Ngày kế ròi giường thật sớm, đem Hàn Sâm một đường đưa đến bên ngoài Tu Trúc lâu.

"Nhanh đi thu xếp Mẫu Đơn xã của nàng đi." Hàn Sâm ngăn cản hành động của Thẩm Thất nghĩ muốn đi theo hần chui vào Tu Trúc lâu.

Thẩm Thất quệt quệt miệng, như vậy rõ ràng là cự tuyệt, thật sự là tổn thương nội tâm người khác mà, nàng giành nhiều thời gian như vậy hần cũng chưa từng mềm lòng qua mời nàng đi vào một lần. Bất quá Thẩm Thất không phải người bỏ dờ nửa chừng, quệt miệng đi, đến một lúc lâu sau thì mượn có tặng trà bánh là có cơ hội đi Tu Trúc lâu.

Cá gã sai vật Thuận Tam kia có chút trừ trừ đón nhận điểm tâm, nhưng rốt cuộc vẫn là mở miệng, "Nương nương, Vương gia nói ngài sống ở Phương Bắc, không có thói quen dùng điểm tâm sáng của Phương Nam này, thỉnh nương nương không cần tiếp tục hao tâm tổn trí."

Thẩm Thất có chút xấu hổ đem hộp điểm tâm thu hồi, chính là xấu hổ mặt hoàn toàn là khí hồng, ngay cả đôi mắt cũng có chút đỏ. Bất quá lần này thật không tức giận ngay tại chỗ mà phẫn nộ bỏ đi.

Hàn Sâm nghĩ rằng vắng vẻ hui quanh, nào biết tới buổi trưa, Trên hồ bên ngoài Tu Trúc lâu bỗng nhiên truyền đến một hồi tiếng đàn, khúc ca nhẹ nhàng uyển chuyển, giống như nữ tử miền Nam nhẹ nhàng như gãi ngứa được lòng người, lại thúc giục người buồn ngủ, chính là thích hợp lắng nghe sau giờ nghỉ trưa. Dem cuộc nói chuyện ở Tu Trúc lâu biến thành một mối, buồn ngủ.

Hàn Sâm ở cửa sổ lầu trên ngắm nhìn ra ngoài, liền nhìn thấy một chiếc bè trúc đặc biệt, mới tinh, chính là mới làm lay động trên hồ. Hai mươi ba cây trúc đơn giản ghép lại cùng một chỗ, phía trên thêm vào một cái lều tranh cực kỳ sơ sài, dùng lụa trắng bao trùm, trên mặt hồ gió thổi hui hui, Trúc xanh lụa trắng hợp thành cái bè cùng bầu trời trông thực xinh đẹp

Lại đem Thẩm Thất đuổi đi lên, Giữa đơn giản và hoa lệ, nhìn như mâu thuẫn nhưng lại thập phần hòa hợp, người xem vui vẻ thoải mái. Bất quá đây là những người khác cảm thấy tinh thần vui vẻ, sung sướng đi. Chỉ có Hàn Sâm biết Thẩm Thất đột nhiên cột cái bè như vậy chắc nàng sợ trong lúc đi thuyền đem tâm mất của hần hướng về cái lều trên thuyền kia vậy thì không thể nhìn thấy Thẩm Thất nàng.

Thẩm Thất đưa tay rồi đi trên đàn cổ, đặc ý hướng Hàn Sâm vẫy vẫy tay, trước khi Hàn Sâm tức giận, lợi dụng bè trúc nhanh nhẹn mà đi, phất phất ống tay áo, không kém phần rực rỡ.

Chính là cả buổi chiều, trong Tu Trúc lâu mọi người làm việc đều có chút hốt hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nghìn Cây Vạn Cây Lê Nở Hoa

Editor: Snowflake HD

Đôi khi ngần ngợ cũng khiến người ta bị nghiền, dường như người ở Tu Trúc lâu đã sớm thích ứng với kiểu ngần ngợ này, nên không ai đứng dậy khuyên răn cả.

Cả ngày hôm nay Thẩm Thất lại tiếp tục buồn phiền ngồi ở Tu Trúc lâu, trong lòng vô cùng tức giận sự nhần nại của Hàn Sâm, nàng vốn liên tưởng ra mọi tình huống và suy tính sẵn các câu đối thoại rồi.

Ví dụ như lúc Hàn Sâm hỏi nàng, nàng chỉ cần tùy thân nhìn hần, "Lâu rồi không có đánh đàn nên có chút không quen tay, cho nên sau giờ ngọ đã tìm một nơi yên tĩnh để luyện tập."

Nếu Hàn Sâm lại hỏi nàng, "Không còn nơi nào để đi hay sao, sao nhất quyết phải đến Tu Trúc lâu?"

Nàng cứ tiếp tục giả bộ oan ức, "Trong phủ khắp nơi đều thấy hồ với nước, Vương gia muốn ta đi nơi nào đây?"

Tiếc là bốn, năm ngày nói y chang câu đó, mà một chút phản ứng Hàn Sâm cũng không có, buổi tối đến phòng của nàng, nửa câu cũng không đề cập tới, đây không phải là làm cho Thẩm Thất bị ghen chết à.

Cho dù người khác thấy vẻ mặt của Thẩm Thất rất thoải mái, gió xuân cây liễu bè trúc, ngọc xanh cổ cầm lụa trắng, mỗi động tác đều toát ra vẻ dịu dàng uyển chuyển, nhưng giờ phút này nàng chỉ cảm thấy thực buồn ngủ, cộng thêm ánh nắng rọi xuống có chút nóng bỏng, da của nàng cũng bị đốt đến nhưc

nhỏ luôn đây. Tệ hơn nữa là tay nàng đã bắt đầu đau rồi.

Thẩm Thát xoa xoa đầu ngón tay của mình, thì trông thấy Thuận Tam từ trên lầu ba đi xuống truyền lời, "Nương nương, Vương gia nói kỹ nghệ đánh đàn của nương nương tiến bộ rất nhiều, nên muốn nhờ nương nương đánh một khúc nhạc."

Thẩm Thát đang muốn nổi giận, nhưng nhìn thấy Thuận Tam định nói gì đó, thì gương mặt nàng ửng đỏ về mặt xấu hổ, ánh mắt đảo qua một vòng, tiếp tục kiềm chế lửa giận. Thẩm Thát quay sang phía Tiền nhi, ghé sát tai nàng ta thì thầm mấy câu, Tiền nhi liền đi chuyển bệ trúc dặt vào bờ, lại thấp giọng căn dặn Thuận Tam vài câu.

Thuận Tam tròn tròn hai mắt lác đáu, đến khi nhìn qua nụ cười của Thẩm Thát vừa dịu dàng lại có chút ý muốn cầu xin, hần lập tức gật đầu.

Ngày hôm sau Thẩm Thát tận mắt chứng kiến Thuận Tam tự mình ngã từ trên cây cao xuống, thật có chút không đành lòng.

Hàn Sâm nghe thấy tiếng ồn bên dưới hần đang định xuống coi thử thì đã thấy Thẩm Thát đi lên, chọc chọc ngón tay vào trán Tiền nhi, "Tiền nhi, sao ngươi lại hồ đồ như vậy, đòi đến nơi này để thả điều, làm hại Thuận Tam ngã bị thương rồi nè, phạt ngươi ba tháng không có tiền tiêu vặt, còn không mau đi gọi đại phu."

Thẩm Thát nghiêm túc trách mắng Tiền nhi, Tiền nhi sợ hãi lập tức chạy đi gọi đại phu. "Làm sao bây giờ, là do Tiền nhi nhờ Thuận Tam đi lấy giúp nàng con điều khiển cho hần té đến bị thương, làm hại chàng không có người hầu sách." Thẩm Thát áy náy đến trước mặt Hàn Sâm cọ cọ xin lỗi.

Hàn Sâm hé mắt, không nói chuyện, quay đầu đi vào lầu trong. Thẩm Thát chân chó lập tức đuổi theo, "Vương gia, hay để ta giúp chàng mài mực đi, coi như thay Tiền nhi lấy công chuộc tội."

Hàn Sâm không trả lời, nhưng cũng không phản đối, Thẩm Thát coi như hần ngầm đồng ý, xem ra lần này nàng đi đúng bước cờ rồi.

"Đóng cửa lại."

Dù nghe ra trong giọng nói Hàn Sâm có chút u ám, nhưng mà hiện tại Thẩm Thát đang hưng phấn vì nàng có thể tiến thêm được một bước, cho nên cũng không quá để ý, ngoan ngoãn đóng cửa lại. Quan sát bố trí trong thư phòng của Hàn Sâm một phen, chỉ có thể nói là cực kì đơn giản. Ở giữa đặt một cái bàn gỗ từ đàn sáu thước trên mặt bàn đặt một phượng văn kiểu án, còn có ngọc thạch chặn trên giấy theo thứ tự ngăn nắp, một cây mực lan cổ, hương thơm từ nghiền mực lan tỏa cũng giống như những thư phòng bình thường khác, bên cạnh một pho tượng bạch ngọc điêu khắc là đôi cá tình xảo đẹp đẽ. Sau bàn treo một bức tranh chim ưng trắng, là hoa văn do chính tiền đế vẽ. Bên trái bàn là một tủ sách cao ngất, bên phải đối diện với cửa sổ, bên ngoài chính là hồng trì nơi Thẩm Thát hay đánh đàn soạn nhạc, dưới cửa sổ là một cái giường gỗ từ đàn nhỏ, Hàn Sâm làm nó để khi nào hần mệt có thể chợp mắt ở đó.

Thẩm Thát hết sức tò mò với mọi thứ của Hàn Sâm, ánh mắt đang tập trung quan sát chung quanh, vô tình lướt qua ánh mắt tràn đầy hàn ý của Hàn Sâm. Nàng vội vàng đi tới, cướp lấy thời mực trong tay hần, tùy tiện mài lấy.

Nàng đường đường là một thiên kim tiểu thư, nào có mài mực bao giờ, việc này nhìn qua có vẻ đơn giản, nhưng mà làm rồi mới thấy muốn mài cho mực không rơi tung tóe đâu phải chuyện dễ dàng, rất nhanh sau đó ngón tay Thẩm Thát đã bị nước mực làm cho đen sì, còn không cần thận để vài giọt bắn lên bàn. Thẩm Thát ngại ngùng nhìn gương mặt Hàn Sâm, "Lần sau ta sẽ mài giỏi hơn. Ngày mai, ta có thể đến mài mực cho chàng được nữa không?"

Hàn Sâm cười chế giễu, "Sao lại không được chứ, nếu như bốn vương nói một câu không được, chắc nàng sẽ hủy luôn cái Tu Trúc lâu này nhỉ?" Giọng điệu hần càng lúc càng tăng cao, không giống ngày thường trầm thấp dịu dàng.

Thẩm Thát thầm nghĩ không ổn rồi, có lẽ hần đã đoán ra cái vở kịch kia.

"Quả nhiên độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà. Ta chưa từng nghĩ rằng nàng có thể độc ác như vậy, trăm phương ngàn kế muốn bước vào phòng sách này, đến mức nhẫn tâm hại Thuận Tam bị thương."

Thẩm Thát không nghĩ tới hình tượng của nàng trong lòng Hàn Sâm lại rớt xuống như vậy, vừa buồn vừa giận, nước mắt lập tức rơi xuống, "Không phải, ta không có ý hại hần."

"Chẳng lẽ do hần tự nguyện té gãy chân hay sao?" Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng.

"Chính là hần tự nguyện." Đến thời điểm này, Thẩm Thát cũng không dám giấu giếm, chỉ sợ nàng sẽ thực sự trở thành một kẻ độc ác. Hàn Sâm lạnh lùng nhìn nàng một cái, Thẩm Thát vội vàng kể hết mọi chuyện cho hần nghe, nói nàng sắp xếp để Thuận Tam bị thương thế nào, rồi làm thế nào để nàng được phép vô phòng sách này hầu hạ. Vừa nói vừa rơi lệ, trông rất đáng thương.

"Nàng là thiên kim tiểu thư, danh phận cao quý, nhưng vì muốn vào phòng sách này, mà không thương tiếc mạng sống của nô tài, nàng không sợ đôi chân hần cả đời cũng không đi được hay sao? Chỉ vì lợi ích bản thân, nàng có thể làm ra loại chuyện tàn nhẫn như thế này? Cả đời này nàng chỉ muốn kiếm thú vui cho mình, không quan tâm người khác sống hay chết có phải hay không?"

Hàn Sâm nói không sai, cả đời Thẩm Thát chỉ tìm vui thú thỏa mãn cho bản thân, không để ý chuyện người khác sống chết ra sao, bình thường nàng không để tâm đến, nhưng lúc này bị Hàn Sâm vạch trần, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, nước mắt càng rơi ra mãnh liệt, trước mắt mờ mờ, cái gì cũng không thấy rõ, vội đưa tay lên lau, không lau thì thôi, quệt một hồi vẫn chỉ có màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 26: Chương 11.2

Thẩm Thất nhớ lại chuyện ngày xưa lúc nàng tính kể Hàn Sâm và Mai Nhượng Hàm, trong lòng càng không thoải mái, một lời cũng không dám nói ra, đè nén tiếng khóc trong miệng, không dám phát ra tiếng nức nở. Bả vai rụt lại, vô cùng khổ sở.

Đến lúc Thẩm Thất cảm thấy mình khóc cũng khá lâu rồi, thì sắc mặt Hàn Sâm mới nhìn tốt hơn một chút. "Đừng khóc nữa, nàng xem khuôn mặt hiện tại của nàng đi." Trong lời nói của Hàn Sâm có chút ý cười, Thẩm Thất cảm thấy bản thân như được sống lại lần nữa.

Nàng vội vàng đưa tay lau lấy khuôn mặt của mình, không biết lý do tại sao mà hần bỗng nhiên bật cười. Lau mặt cũng có gì buồn cười à.

"Được rồi được rồi, đừng lau nữa." Hàn Sâm đưa cho Thẩm Thất một cái khăn tay nhỏ. Nàng cầm lấy lau một vòng trên mặt, cái khăn trở thành đen sì, mới biết bản thân bôi hết mực lên mặt. Không cần soi gương cũng biết chắc chắn khuôn mặt mình hiện giờ cực kì buồn cười. Một mảng đen như mực, lại có một đường nước mắt chảy ở chính giữa, nhất định rất mắc cười. Thẩm Thất lập tức xoay người ra phía sau, dùng khăn lau thật mạnh, một lúc lâu sau mới dám quay lại nhìn hần.

Hàn Sâm thờ dài một tiếng, ngoắc tay bảo nàng đến. Thẩm Thất đi tới chỗ hần, vừa đáng thương vừa lấy lòng cười cười nhìn hần, từ trong tay nàng Hàn Sâm lấy lại khăn tay, hơi dùng sức giúp nàng lau sạch vết mực xung quanh khóe mắt.

"Đau." Thẩm Thất há miệng "A..." một tiếng.

Hàn Sâm trợn mắt liếc nàng một cái, nàng ngay lập tức im lặng, định nói một câu, "Không dám nữa đâu" để lấy lòng, nhưng nghĩ đến lờ lớ mình không chịu đựng được thì sao, nên câu nói đó đành nuốt lại trong bụng, đầu lẩn mặt đều cúi sát xuống đất.

Thẩm Thất chính là loại người được đăng chân lại muốn lên đăng đầu, thấy sắc mặt Hàn Sâm đã giãn ra, không nhịn được vội hỏi, "Ngày mai ta đến mài mực cho chàng được không?" Thẩm Thất kéo tay áo Hàn Sâm, nếu sớm biết bị hần mắng tới như vậy, lại vừa hại Thuận Tam gãy chân, hao tổn nhiều công sức nhưng đổi lại bị hần ghét thêm, thì đúng là tiền mất tật mang.

"Trình độ mài mực của nàng như thế này, nàng còn có mặt mũi đến nữa ư?" Hàn Sâm tức giận.

"Ta sẽ tập, đêm nay ta sẽ tập mài mực, được không?" Thẩm Thất bắt đầu trơ mắt, không đợi Hàn Sâm trả lời nàng, đã nhào thẳng vào trong lòng hần, "Ta đến xin lỗi và bồi thường cho Thuận Tam, Vương gia tha thứ cho ta được không?" Thẩm Thất ra vẻ đáng thương ôm cổ Hàn Sâm, nhẹ nhàng lắc lư.

Cái này là đến giới hạn của Thẩm Thất rồi, một nhân vật như nàng lại tới trò chuyện hỏi thăm hạ nhân thì quá sức khiêm nhường. Hàn Sâm không mở miệng, Thẩm Thất tranh thủ nói tiếp: "Quyết định như thế đi, chúng ta đã giao kèo rồi nhé." Thẩm Thất nhảy từ trong ngực Hàn Sâm ra, chạy tới cửa, quay đầu lại nói một câu thể diện.

Bữa tối hôm đó, Thẩm Thất cho người đến chỗ Triệu thị mời Hàn Sâm ra ngoài, kéo hần đến chỗ Thuận Tam cùng nàng, tỏ vẻ bản thân đã hối lỗi và quyết tâm sửa đổi. Nàng bảo Tiền nhi mang theo nhiều loại dược liệu quý và thức ăn ngon, đến phòng Thuận Tam, thành tâm thành ý nói một câu, "Thật sự xin lỗi." Thuận Tam kinh ngạc ngã từ trên giường xuống, khuôn mặt đỏ tới tận mang tai.

Thẩm Thất đã tới xin lỗi, dĩ nhiên muốn giải quyết mọi chuyện yên ổn, không nên làm lãng phí lần tới thăm này, và lại Thuận Tam đi theo Hàn Sâm sáu, bảy năm rồi, cũng coi như là người đắc lực, vốn là nàng muốn lôi kéo hần về phe của nàng. Cho nên cần dặn hần không cần phải lo lắng, nàng đã phái người về quê đón phụ mẫu họ hàng của hần đến Lan Lăng để chăm sóc hần.

"Đi thôi, để Thuận Tam nghỉ ngơi cho tốt." Hàn Sâm lên tiếng ngăn cản không cho Thẩm Thất tiến thêm một bước nữa, nàng cũng vui vẻ đi theo hần. Đến khi ra khỏi tam viện, Hàn Sâm bỗng nhiên lên tiếng nói: "Là Thuận Tam tự nguyện sao?"

Thẩm Thất biết là hần vẫn chưa chịu tin nàng, lập tức kiên định gật đầu, hận không thể phơi bày lòng mình ra ngoài, chỉ hy vọng hần sẽ tin tưởng nàng. Hàn Sâm nghe vậy, quay đầu đi tiếp. Thẩm Thất can đảm đưa ra một ý hỏi: "Bây giờ cũng trễ lắm rồi sợ rằng Triệu thị đã đi ngủ, hay là Vương gia đến Thanh Nghiên viện nghỉ ngơi đi."

(Đón vắn)

Một lúc lâu sau Hàn Sâm mới quay người lại, Thẩm Thất biết lời nói vừa rồi không chừng đã chọc giận hần, chắc sẽ bị giáo huấn một phen, nàng lập tức cúi đầu xuống, trong lòng có chút sợ hãi nắm chặt vạt áo mình. Đợi hồi lâu cũng chưa thấy Hàn Sâm mở miệng, không làm thì thôi đã làm phải làm tới cùng nàng mặt dày tiến lên kéo cánh tay hần, cười cười nịnh nọt. "Thân thể Triệu tỷ tỷ không được tốt, nếu lúc này Vương gia trở về, chắc chắn cả đêm nàng cũng không ngủ ngon nữa đâu." Thẩm Thất nịnh bợ đến mức đem Triệu thị đổi thành Triệu tỷ tỷ.

"Đi thôi." Giọng nói Hàn Sâm lạnh lùng tựa băng của mùa đông, nhưng mà Thẩm Thất lại coi như thứ để giải nhiệt cho mùa hè, không hề quan tâm đến.

Đêm nay, quả thật là Hàn Sâm ngủ lại ở Thanh Nghiên viện. Thẩm Thất có chút không ngờ tới, căn bản là nàng chưa từng nghĩ tới kết quả này, hành

động đó không khác gì tranh giành tướng công, một mực cho rằng Hàn Sâm sẽ giáo huấn nàng, tệ hơn cũng có thể bị lạnh nhạt mấy ngày, nhưng kết quả thì ngoài sức tưởng tượng khiến nàng vui mừng không thôi. Trong lòng âm thầm hối hận, tại sao nàng không sớm nghĩ ra kế này để đoạt Hàn Sâm từ phòng mấy người kia đến đây chứ?

Thẩm Thát chính là loại người này, không dễ dàng cảm kích thứ gì, khi cướp được trái tim của Triệu thị rồi, thì lại hối hận vì mình không làm việc này sớm hơn.

Tiền Nhi trải giường xong, Thẩm Thát cùng Hàn Sâm đều nằm xuống, Hàn Sâm cầm một quyển < Vũ kinh toàn thư > đã lật được nhiều trang, mà Thẩm Thát vẫn chưa buồn ngủ, ngược lại thích thú nhìn Hàn Sâm đến chớp mắt một cái cũng không muốn chớp.d.d.l.q.d

"Tại sao vẫn chưa ngủ?" Hàn Sâm buông sách xuống, hắn có thói quen lên giường nghỉ ngơi rất trễ, nên tranh thủ xem vài trang sách rồi mới đi ngủ.

"Ta không nữa." Thẩm Thát cười xấu hổ, thật sự là luyến tiếc giờ phút này, tối nay giống như Hàn Sâm ban cho nàng đặc ân, nên nhất định nàng phải nhìn hắn thật kỹ, thật nhiều.

Hàn Sâm trừng mắt nhìn nàng, rồi thối tất nệm, Thẩm Thát lập tức giống như loài sâu, cuộn vào trong ngực hắn, cầm hai tay hắn đặt lên ngực mình, tạo ra tư thế hai người đang ôm nhau.

"Nàng không nóng sao?" Thời tiết tháng tư này, đã sớm ấm trở lại, hai người ôm nhau cũng phải sợ nóng bức.

"Không nóng không nóng, ta còn cảm thấy có chút lạnh." Thẩm Thát quần lấy chân Hàn Sâm, ra vẻ nàng "thật sự" lạnh.

Ngày hôm sau Thẩm Thát rời giường sớm, rửa mặt xong xuôi, ăn lấy điểm tâm, toàn tâm toàn ý đi theo Hàn Sâm đến Tu Trúc lâu. Nàng không muốn bị thất bại trong gang tấc, muốn nắm chặt thành quả chiến đấu của mình.

Hàn Sâm đứng ở Tu Trúc dưới lầu, "Nàng..."

Còn chưa kịp nói nàng thế nào xong thì Thẩm Thát đã chen ngang, "Kêu ta pha trà phải không, ta lập tức đi ngay." Thẩm Thát nói xong rồi chạy vào trong lầu, nàng đã hỏi Thuận Tam rõ ràng tất cả mọi thói quen của Hàn Sâm, mỗi sáng khi đến Tu Trúc lâu, việc đầu tiên mà Thuận Tam phải làm chính là pha một ly trà.

Nhưng mà từ xưa đến nay Thẩm Thát cực kỳ khinh thường việc pha trà, vì Hàn Sâm rất thích trà, nàng liền tìm một sư phụ giỏi để học nghề pha trà. Trước kia ở Thẩm phủ, phụ thân bắt nàng phải học trà đạo, tính tình nàng không kiên nhẫn, nên căn bản không có học tử tế, đến khi gả cho Hàn Sâm, mới bắt đầu nghiên cứu, tạm coi như là biết chút đỉnh.

Pha trà là một môn nghệ thuật, nhưng Thẩm Thát thấy điều cốt yếu của việc pha trà không phải do trà, mà là do người. Giống nàng vậy đó, mười ngón thon dài, trắng mịn màng như ngọc, cho dù phải xách cốc hay là nâng ly trà, tư thế lẫn hình dáng, đều vô cùng xinh đẹp quyến rũ, dùng đôi tay này uống trà, đã hơn hẳn rất nhiều người rồi. Thời điểm nàng học pha trà, đôi khi sư phụ nhìn nàng còn ngờ ngẩn cả người.d.d.l.q.d

Thẩm Thát rất tự tin dâng trà cho Hàn Sâm, nào ngờ hắn không ngẩng đầu lên, cầm ly trà trong tay nàng, nhấp một ngụm uống, không tỏ ra bất kỳ biểu hiện nào khác, ý là công phu pha trà của Thẩm Thát cũng bình thường thôi, muốn được hắn khen ngợi vẫn là quá xa.

Nhưng tốt xấu gì nàng cũng được đặt chân vào Tu Trúc lâu, vẫn cao hơn La thị và Triệu thị rất nhiều. Hàn Sâm cả ngày bận rộn, Thẩm Thát không biết hắn bận cái gì, nhìn người người đi qua đi lại, từ những binh lính anh tuấn mặc thường phục đến người dân buôn bán đều có. Thẩm Thát chẳng quan tâm thời gian trôi qua bao lâu, cứ yên tĩnh ngồi trên giường ở thư phòng đợi Hàn Sâm, tự nấu trà tự khen ngợi tự uống một mình. Buồn chán đến mức khung việc mấy ngày sau của Mẫu Đơn xã bày ra, nhìn chăm chú không bỏ sót một chi tiết. Đến lúc mệt rồi thì đi đến giá sách của Hàn Sâm lục lọi, cho dù sách chỗ này tất cả đều là binh thư, nhưng có vài chuyện xưa cũng rất thú vị, nàng sẽ nhẩn nại đọc để giết thời gian.

Mấy ngày trôi qua Thẩm Thát cực kỳ hài lòng, mỗi ngày cùng Hàn Sâm đi ra đi vào thư phòng, như hình với bóng, nàng lập tức cảm thấy trên đời này không có chuyện gì hạnh phúc hơn, cho dù hầu hết hắn không quan tâm tới nàng. Một ngày nói mấy câu cũng không nhiều hơn ngày thường là bao nhiêu.

Nhưng đến hôm nay ngày Mẫu Đơn xã vái thổ địa, mặt của nàng liền cứng đờ. Khi nhìn thấy La thị cùng Triệu thị đồng thời xuất hiện ở Thanh Âm uyển, nàng có phản hồi nghi ngờ. Vì Lan Lăng Vương Phủ rất nhỏ, nên Thẩm Thát muốn phụ thân nàng tặng nàng món đồ cưới chính là mở Mẫu Đơn xã trong Thanh Âm uyển. Mẫu Đơn trong Thanh Âm uyển nở vô cùng tốt, hàng năm cũng chỉ có Mẫu Đơn xã mời mọi người đến thưởng thức, thời gian khác đều là một mình Thẩm Thát ở lại và du ngoạn.

Thẩm Thát không ngờ có thể gặp được La, Triệu thị ở nơi này. "Sao các ngươi lại tới đây?" Sắc mặt Thẩm Thát không tốt lắm. Lập ra hoa xã không cho phép người nhà tham dự chính là luật Thẩm Thát đã đặt ra, La thị hai người này, chẳng phải là khiến nàng tự tát chính mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Suối Nước Chảy Về Đông Hướng Về Tây

“Là Vương gia cho bọn ta thiệp mời.” Triệu thị nũng nịu nói, có một chút ý khoe khoang, nàng ta vẫn còn tức chuyện lần trước Thẩm Thất sai người cho mời Hàn Sâm đi.

Thẩm Thất bị những lời này làm cho phát ghen, tức đến đau cả ngực. Nàng không ngờ ngoài việc lo kiếm bạc Hàn Sâm còn nhớ tới việc cho hai vị mỹ nhân này tiêu xài tiền, ít nhất là hẳn phải bỏ ra hơn trăm lượng mới mua được thiệp mời kia, nghĩ lại chuyện nàng mua một bộ quần áo mới thôi hẳn đã nổi cáu, bây giờ thì mua hẳn hai tấm thiệp cho thiệp thất, trong lòng Thẩm Thất chua xót.

Còn nữa, Hàn Sâm không phải không biết luật lệ của hoa xã, làm như vậy chẳng khác nào tặng si diện cho La, Triệu thị mà lại làm mất mặt Thẩm Thất. Nhưng phương pháp này là do Thẩm Thất đề xuất, thiệp mời cũng do đích thân nàng đánh dấu, nếu nàng thu hồi, thì sẽ gánh mọi trách nhiệm.

“Vương gia ở đâu?” Thẩm Thất quay đầu lại hỏi Tiền Nhi. Bởi vì tối qua Hàn Sâm nghỉ ngơi ở chỗ Triệu thị, cho nên Thẩm Thất đã sớm đi đến Thanh Âm Uyên để bắt đầu chuẩn bị lễ hội của Mẫu đơn xã, nàng thấy La, Triệu thị đều đến, nhưng Hàn Sâm vẫn chưa chịu xuất hiện. Hơn nữa nàng cũng muốn tìm Hàn Sâm để hỏi cho ra lẽ.

Tiền nhi lắc đầu, ánh mắt Thẩm Thất vô tình nhìn về phía Triệu thị.

“Đêm qua vương gia không có đến Sùng lan viện.” Nói xong Triệu thị vẫn thấy Thẩm Thất nhìn nàng, giống như nàng cố tình ngăn cản không cho nàng ta tìm vương gia.

Thẩm Thất rừ lông mi, quay về phía Tiền nhi nhẹ giọng phân phó vài câu, Tiền nhi vâng một tiếng rồi rời đi. Thẩm Thất định mở miệng nói chuyện với La, Triệu thị, nhưng Đỗ thị lập tức ngắt lời.

“A, hai vị mỹ nhân tỷ tỷ này là ai vậy, sao chưa từng gặp qua nhỉ?” Đỗ thị phe phẩy quạt lụa, đánh chủ ý lên người Thẩm Thất.

Thẩm Thất bị câu hỏi của nàng làm cho cứng họng, nếu Đỗ thị đã mở miệng hỏi thì nàng không thể không trả lời, nhưng nếu giới thiệu hai người này thì là gây ông đập lưng ông rồi.

“Là người quen của vương phi sao?”

Nhìn thấy nụ cười nhếch miệng của Đỗ thị, Thẩm Thất biết nàng ta đã sớm có câu trả lời, chỉ đang cố ý làm nàng khó xử. Chắc là còn tức giận chuyện Thẩm Thất làm cho Đỗ Tam phu quân của nàng ta mất mặt. Nữ nhân này cũng thật là, nếu ghét phu quân nàng lấy thêm thiệp, thì đừng đồng ý cho người khác tự tiện sắp xếp.

“Đây là La trắc phi và Triệu trắc phi.” Ngược lại Thẩm Thất rất bình tĩnh trả lời.

“Ồ—” Đỗ thị nói nửa chừng, phần sau dù nàng ta không nói thì ai cũng hiểu, nàng nhìn chằm chằm Thẩm Thất, để xem nàng ta muốn giải quyết chuyện này như thế nào.

“Lần này là quyền tiền tích đức, hai vị tỷ tỷ nhà ta cũng muốn tích thêm công đức cho con cháu đời sau.”

“Không phải người nói không cho phép...” Đỗ thị vẫn muốn chỉ trích nàng.

“Tình huống này không giống, ai mua thiệp mời đều có thể tham dự không phải sao?” Thẩm Thất lạnh lùng, nghĩ thầm, nếu Đỗ thị muốn kiếm thêm thú vui, nàng lập tức cho người mời sủng thiếp của Đỗ Tam đến, để cho Đỗ thị đẹp mặt.

Đỗ thị kia cũng là người thông minh, tự hiểu không nên chọc giận Thẩm Thất, cho nên không mở miệng nữa.

Cả ngày hôm nay Thẩm Thất rất vui vẻ. Nàng đặc biệt chuẩn bị tiết mục bán đấu giá, để cho mỗi người trong hoa xã đều quyền góp một chút đồ, không cần là đồ mới, chỉ cần là vật dụng của nữ tử trong hoa xã, đồ trang sức, đồ cổ, quần áo giày tất đều được. Lý do bởi vì đệ nhất kỳ trân dị bảo đều nằm trong tay nữ tử hoa xã, phía sau có rất nhiều sự giúp đỡ, những đồ vật quý giá này chỉ mong tiếp cận được mấy nam nhân thích tiêu tiền. Thẩm Thất đã xuất giá trở thành phụ nữ, nhưng không ngờ hẳn lại quyền góp hai món trang sức cực kỳ quý hiếm, nên nàng có chút đắc ý.

Hơn nữa nàng cũng liên lạc với người trong Thẩm phủ, bọn họ đều biết tháng tư là sinh nhật Thẩm Thất, cho nên mỗi lần mở Mẫu đơn xã mọi người luôn đến tặng quà chúc mừng. Hôm nay Thẩm Thất thu được rất nhiều kỳ trân dị bảo, Ngũ ca nàng đặc biệt sai người lặn xuống biển, tìm đủ bảy loại san hô quý giá, nhưng nàng cũng chỉ cười nhàn nhạt.

Nguyên nhân là do buổi chiều, Hàn Sâm vẫn không xuất hiện. Cái này chưa tính là xấu, tệ nhất là Mai Nhược Hàm cũng không xuất hiện, mọi người đã sớm tranh luận sau lưng.

Thẩm Thất đứng nghiêm, cái cổ thẳng tắp, xem như mấy lời này đều là tiếng ong muỗi vo ve.

Trước mắt là vật Mai Nhược Hàm quyền tặng bạch ngọc lục tuyệt mai hoa trân, giá khởi điểm nhờ vị chủ tiệm cầm đồ có kinh nghiệm ước lượng, đưa ra giá một trăm lượng bạc, hiện tại đang ở mức ba trăm lượng. Sắp thành giao đồ, nào ngờ nửa đường nhảy ra một Trình Giáo Kim.

“Một ngàn lượng.”

Giọng nói nhẹ nhàng ảm áp kia, dù bị điếc Thảm Thất cũng nhận ra được, nàng lập tức quay đầu, nhìn thấy Hàn Sâm, đứng dựa bên cạnh hẳn không phải Mai Nhược Hàm thì là ai. Trong nháy mắt, Thảm Thất sợ rằng mình không thể kìm nổi nước mắt nữa rồi.

Tiền nhi lúc này cũng đã quay trở lại bên cạnh Thảm Thất, “Chủ tử.”

“Tại sao bọn họ lại ở chung một chỗ chứ?” Móng tay Thảm Thất gần như đâm vào lòng bàn tay.

Tiền nhi lắc đầu, ra vẻ cái gì cũng không biết, cái gì cũng không tìm ra.

Thảm Thất theo bản năng nhìn về hướng La thị và Triệu thị, mặt La thị đã trắng bệch, cơ thể mơ hồ sắp ngã xuống đất. Thảm Thất chẳng còn hơi sức để quan tâm, cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ quái. Tuy rằng La thị xuất thân thấp hèn, nhưng chưa từng hoảng loạn trước bất kì chuyện gì, cách cư xử của nàng ta rất có khí chất của tiểu thư khuê các, rất hiếm khi thấy nàng ta thất lễ như vậy.

Thảm Thất nhìn theo ánh mắt của La thị, đúng là dừng ngay chỗ Mai Nhược Hàm. Nàng nhìn Hàn Sâm ở cùng một chỗ với nữ nhân kia, cũng không cần thiết phải lộ vẻ bi thảm như vậy, chỉ e nguyên nhân là từ chỗ Mai Nhược Hàm. Nhưng không biết Mai Nhược Hàm thì có cái gì lạ, khiến cho thái độ của La thị thay đổi đột ngột.

Vừa nghĩ tới đây, Thảm Thất ngược lại trở nên tĩnh lặng. Không muốn chính mình phải hỏi thăm Hàn Sâm trước, còn hẳn cũng không thêm để ý đến nàng, trong lòng Thảm Thất rung động mãnh liệt, cổ họng nuốt nước mắt vào trong bụng.

Hôm nay chỉ một cây mai hoa trâm liên biến Mai Nhược Hàm thành người đứng đầu, đề lên sự nổi bật của Thảm Thất không ít, hơn nữa người đứng bên cạnh nàng ta lại chính là phu quân của Thảm Thất, tất cả mọi người đều biết Hàn Sâm và Thảm Thất thành thân trước, nhưng Hàn Sâm chỉ quan tâm tới Mai Nhược Hàm, bỏ ngàn lượng ra mua cảnh tượng hải hước này nhiều người cảm thấy rất xứng đáng.

Tiếp theo đến lượt vòng tay phi thúy do Thảm Thất quyền tặng, lúc này toàn bộ trường đấu im lặng như tờ, giống như không hẹn cùng nhau chờ Hàn Sâm ra giá. Vậy mà hẳn chỉ đứng ở đó một lúc lâu với Mai Nhược Hàm, sau đó đi đến đại sảnh đấu trường.

Khuôn mặt Thảm Thất đầy giận dữ, cũng may Thảm Thanh Thu giải vây giúp nàng, “Hai ngàn lượng.”

Thảm Thất cảm kích ngược đầu lên nhìn Ngũ ca của nàng, miệng mơ hồ gọi “Ngũ ca”, nước trong hốc mắt lặng lẽ rơi xuống một viên. Đến cuối cùng vẫn là Ngũ ca hiểu nàng nhất, người có huyết thống sẽ không giống những người khác.

Thảm Ngũ đi đến, dùng ngón tay cái lau nước mắt cho Thảm Thất, muối muối này của hẳn, mỗi lần rơi lệ, là khiến lòng hẳn như nổi bão tố, hẳn chỉ có thể bị nhấn chìm, chứ không còn cách nào khác.

Một ngày này Thảm Thất cực kỳ vui vẻ, đã vậy vui đến khi nào chết mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 12.2

Lúc Thảm Thất trở lại Lan Lăng vương phủ, hẳn không thể ngay lập tức chạy tới Tu Trúc lâu để truy hỏi Hàn Sâm, nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhịn. Không phải nàng không muốn đi, chỉ là khi nghĩ tới Hàn Sâm, nàng có thể tưởng tượng ra ánh mắt lúc đó của hẳn, hẳn nhất định sẽ bảo nàng cố tình gây sự rồi trách móc nàng, sau đó thất vọng bỏ đi.

Thảm Thất không chịu nổi ánh mắt thất vọng của hẳn nhìn nàng.

“Chủ tử, vương gia đi về phía Sùng lan điện của Triệu thị.”

“Bộp” một tiếng, Thảm Thất nghe thấy âm thanh tan nát của lòng mình, nàng vung cánh tay áo, cái cốc hoa điều ngũ sắc trên bàn lập tức rơi xuống đất, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, phản ứng đầu tiên của Thảm Thất là lấy chân đạp lên, muốn xem thử là nàng đau chân hay đau lòng.

“Chủ tử.” Tiền nhi bật khóc, ôm lấy Thảm Thất không chịu buông. “Chủ tử, người đừng như vậy, chúng ta tìm vương ra hỏi cho rõ có được không?”

Nước mắt Thảm Thất rơi xuống nhưng vẫn cố tình hung dữ với Tiền nhi, “Người mau đi ra ngoài.” Nàng cố gắng không bật khóc thành tiếng, mới nói ra được những lời này.

Thảm Tiền đứng im không động đậy, Thảm Thất tiện thể đẩy nàng ra ngoài, đóng sập cửa lại, nàng tựa người vào cửa, từ từ trượt xuống, vùi đầu vào hai đầu gối, hai tay ôm chặt đầu gối.

Thảm Tiền ở ngoài điện cuồng gõ, la hét bảo nàng mở cửa.

Thật lâu sau, Thẩm Thát mới mở cửa ra, cười cười nhìn Tiền nhi, “Đi thôi, chúng ta ra Hoài viên cười ngửa.”

Tiền Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười ra vẻ không có chuyện gì của Thẩm Thát, trong lòng còn sợ hãi hơn trước, cũng không dám ngăn cản. Trong lòng nàng trăm vạn lần hy vọng đừng bao giờ gặp phải người như vậy, có thể khiến bản thân muốn sống không được muốn chết không xong.

Đêm hôm khuya khoắt Thẩm Thát đi đến rừng Hoài viên, sai người dắt ngựa đến cho nàng, lúc đầu còn cười đi chậm chậm, càng về sau chạy càng nhanh, nàng chạy thẳng ra ngoài, Tiền nhi ở phía sau hoảng sợ hét lên, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng cười thanh thúy của Thẩm Thát còn sót lại, như âm thanh của một chiếc chuông bạc rất êm tai.

Ai nói Thẩm Thát không biết cười ngửa? Hồi nàng năm tuổi được mệnh danh là đệ nhất Thát tiểu mã.

Trời gần sáng, Tiền nhi càng sốt ruột hơn mong Thẩm Thát mau sớm quay lại. Thẩm Thát vì cười ngửa mà tóc bay loạn xạ, rồi tung buông xuống hai vai, sắc mặt tái nhợt, giống như chỉ qua một đêm mà nàng gầy đi rất nhiều.

“Chủ tử, chủ tử, người không sao chứ?” Đôi mắt Tiền nhi khóc đến sưng húp như quả đào.

Nhưng Thẩm Thát cũng không khá hơn nàng là bao. “Không sao, không sao, mau đi rửa mặt, đi xuống hầm lấy đá tói, trườm đôi mắt cho ta.”

Tiền nhi hầu hạ Thẩm Thát chải đầu rửa mặt, rồi hai người mới quay về vương phủ.

“Chủ tử, người muốn đến Tu Trúc lâu sao?” Tiền nhi có chút kinh ngạc, không ngờ Thẩm Thát vẫn giả bộ như không có gì để đến Tu Trúc lâu. Đêm qua trong thâm tâm Tiền nhi nguyên rửa Hàn Sâm vô số lần, hận hấn bạc tình như vậy. Tiền nhi là người ngoài đã tức đến như vậy, huống chi là Thẩm Thát? Cho nên Tiền nhi không thể hiểu nổi hành động của nàng.d.d.l.q.d

“Ừ.” Thẩm Thát gật đầu.

Tiền nhi đứng phía sau Thẩm Thát bực mình giậm chân.

Thời điểm Thẩm Thát đi vào Tu Trúc lâu, nàng nhìn hai thủ vệ trước mặt cười cười, nàng cảm thấy bản thân mình làm rất tốt. Không ai nhìn ra nàng không ổn. Thẩm Thát đẩy cửa đi vào thư phòng, Hàn Sâm đang ngồi trên ghế đọc sách.

Lúc Hàn Sâm ngẩng đầu lên, Thẩm Thát nghĩ nàng có thể đối mặt với hấn bằng một nụ cười tươi tắn, ra vẻ chuyện ngày hôm qua đối với nàng chẳng là gì cả, đáng tiếc nàng cười không nổi rồi, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Thẩm Thát vội vàng xoay người đóng cửa lại, cũng không nhìn Hàn Sâm nữa, lấy tay tùy tiện lau nước mắt, ngồi thẳng trên chiếc giường nhỏ mà hăng ngày nàng vẫn ngồi, giả vờ lấy sách ra đọc, một bàn tay không ngừng lau nước mắt, một bàn tay thì liên tục giở sách.

Nước mắt cũng sớm làm ướt quyển sách.

Đến cuối cùng vẫn là Hàn Sâm thở dài một tiếng, đến ngồi đối diện Thẩm Thát, nhìn nàng đóng sách lại, giơ hai tay ra. Thẩm Thát trừng mắt nhìn hấn thật lâu, rốt cuộc vẫn không có khí phách lập tức chìa hai tay ra, ngồi vào trong lòng hấn.

Bả vai run run, nước mắt lại không ngừng rơi, vốn là nàng trừng mắt nhìn, nhưng do nước mắt chảy quá nhiều, nên chẳng có chút khí thế nào.

“Nàng muốn khóc đến mù luôn sao?” Hàn Sâm nheo cái mũi đỏ rực của Thẩm Thát.

Thẩm Thát há miệng cắn tay Hàn Sâm, cắn đến khi hấn chảy máu mới nhả ra. Hàn Sâm bị đau hừ một tiếng, Thẩm Thát lại đau lòng, dùng lưỡi cẩn thận liếm máu xung quanh hai đầu răng, lưỡi nàng cuốn lấy máu hấn, sau đó nhắm mắt lại, giống như thưởng thức vị máu của Hàn Sâm, nếm nếm, so với sơn hào hải vị còn ngon hơn.

“Lần này coi như tính trong bụng ta có cốt nhục của chàng rồi.” Thẩm Thát gượng cười.

Hàn Sâm thấy Thẩm Thát cuối cùng cũng khóc xong, đứng dậy rời đi, lại bị Thẩm Thát ôm choàng lấy cổ. Thẩm Thát đằng sau hấn cọ loạn xạ, nhất quyết không buông tay, cũng không mở miệng.

Hàn Sâm nhẹ nhàng tách hai ngón tay nàng ra, nàng bắt đầu ‘hừ hừ’, cong đôi môi bị cắn đỏ au, nước mắt lại từ từ rơi xuống.

“Được rồi, ta nói. Đêm qua, Mai Nhục Hàm bị người ta bắt cóc.” Hàn Sâm rút cuộc cũng mở miệng.

Thẩm Thát kinh ngạc cũng quên mất việc rơi nước mắt, “Cái gì?” Nàng lắc lắc Hàn Sâm để hấn nói cho nàng nghe thật rõ, cái chuyện cũ rích này lại xuất hiện, cũng không hỏi Hàn Sâm cứu Mai Nhục Hàm thế nào.

Chuyện tình rất đơn giản, Hàn Sâm tình cờ nghe được Mai Nhục Hàm bị bắt cóc, tất nhiên muốn đi cứu nàng ta, về sau vì thanh danh của Mai Nhục Hàm, nên che giấu mọi người, tốn kém nhiều thời gian mới giải cứu được nên đến Mẫu đơn xã hơi trễ. Về sau, tiện thể dẫn Mai Nhục Hàm đến Mẫu đơn xã luôn, che giấu chuyện nàng ta bị bắt cóc, hấn giấu vô cùng tốt. Hèn gì Tiền khi không điều tra được gì.

Thẩm Thát thầm hừ lạnh, không biết Hàn Sâm tốn bao nhiêu công sức, mới che giấu được chuyện Mai Nhục Hàm. Nhưng nếu đã biết được nguyên nhân, hiểm nghi của Thẩm Thát cũng biến mất. Cong môi, cười xấu hổ.d.d.l.q.d

“Sao chàng không nói sớm?” Thảm Thất lắc lư cái cổ Hàn Sâm.

“Ta còn tưởng nàng muốn hỏi?”

Thảm Thất hơi há miệng, cuối cùng không nói. Đôi mắt nàng lại hiện lên một lớp sương mù, tại sao nàng không chịu hỏi? Nàng vừa nhìn thấy hán đi cùng Mai Nhượng Hàm, một cái liếc mắt thôi hán cũng không chịu nhìn nàng, lại thấy sắc mặt trắng bệch của La thị, giống như còn rất nhiều chuyện sau lưng nàng không biết, sao nàng dám hỏi? Nàng sợ nếu nghĩ không thông mà làm vậy, thì có hối hận cũng không kịp.

Cho nên đêm qua nàng tình nguyện chạy ra ngoài hóng mát, cũng không dám đến Sùng lan viện hỏi. Chỉ cần dính đến chuyện Mai Nhượng Hàm, các trực giác đều trở nên vô dụng, không thể nào nghĩ ra. Nhưng lại không biết lý do tại sao.

Mặc kệ như thế nào, việc này đã qua rồi, nếu người không rộng lượng, cuối cùng vẫn chỉ có người khổ, vẫn chỉ có người chết.

Thảm Thất như thường lệ theo Hàn Sâm vào thư phòng, nhưng khác ở chỗ trước kia nàng ngồi một bên ăn vặt xem thoại bản, thì bây giờ lại nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh Hàn Sâm luyện viết chữ.

Hàn Sâm vừa mở cửa nhìn thấy cảnh này, hiếm khi thấy Thảm Thất nghiêm túc chăm chỉ viết chữ, vị Thảm cô nương này một không biết viết chữ, hai không biết thêu hoa, ngay cả cầm bút cũng rất ít, chỉ vì nàng rất quý đôi tay của mình, nên không nỡ sử dụng. Ngón tay mềm mại viết một chữ trên giấy, có chuyện gì xảy ra với nàng à.

“Ồ, sao hôm nay đột nhiên lại có hứng viết chữ thế này?” Hàn Sâm tựa cằm hán trên vai Thảm Thất, nhìn lướt qua, chữ nàng viết cũng không tính là xấu.

Thảm Thất không trả lời Hàn Sâm, tâm tư nàng đều tập trung để viết, chứng tỏ không đơn giản.

“Lan Lăng Tô thị tặng một bình men sứ Long tuyến quế phân, sáu bình điệu châu cổ, Hà Tây Đỗ thị một bình sứ trắng khắc hoa mẫu đơn miệng bình vẽ rồng...” Hàn Sâm thì thầm theo những chữ Thảm Thất viết ra, “Đồ ở đâu nhiều vậy?”

Thảm Thất cắn cắn cây bút, “Người khác tặng.”

“Nàng viết làm gì, giao chuyện này cho Tiền nhi làm không tốt hơn sao?”

“Như vậy sao được, lần này người khác tặng ta, lần sau ta cũng nên đáp trả lại cho họ, không nhớ các nàng tặng cái gì, thì sao có thể đáp lại tương xứng, vậy thì đắc tội với bọn họ rồi.”

Thảm Thất liếc mắt nhìn Hàn Sâm, “Một ngày vương gia kiếm được vạn lượng, những việc nhỏ này chàng đừng quan tâm.” Nói xong, xoay người tiếp tục viết.

“À...” Hàn Sâm lên tiếng, rút một quyển sách trên giá xuống nghiêng người nằm trên chiếc giường nhỏ bên cạnh Thảm Thất, hồi lâu cũng không nói lời nào. Trong thư phòng chỉ nghe thấy tiếng lật sách.

Thảm Thất cầm bút ném đi, thở phì phì đứng dậy.

“Sao lại không viết nữa? Ta quấy rầy nàng sao, vậy ta ra ngoài là được.” Hàn Sâm giả bộ định đứng dậy.

Gương mặt trắng như tuyết của Thảm Thất nổi cáu, “Mệt, không muốn viết nữa.” Nàng giận nói.

Hàn Sâm đi đến bên cạnh bàn, thừa dịp Thảm Thất không chú ý hán lật xem nàng viết cái gì, “Nàng viết cả tiếng buổi sáng, cũng không viết được một trang giấy à?”

Thảm Thất đỏ mặt, có chút thẹn quá hóa giận, vốn là nghe thấy tiếng bước chân của Hàn Sâm đi đến chỗ này nàng mới bắt đầu viết chữ. Thảm Thất nhìn bộ dáng đùa cợt của Hàn Sâm, cắn răng nói: “Chàng không hỏi lý do tại sao bọn họ tặng quà cho ta ư?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Chỉ Có Mẫu Đơn Mới Là Quốc Sắc Thiên Hương

“Tại sao người ta lại tặng quà cho nàng?” Bộ dạng Hàn Sâm ngây thơ hỏi.

Thảm Thất lập tức nổi giận, chẳng lẽ hán muốn nàng nói thẳng là sắp tới sinh nhật của nàng, hỏi hán có nhớ hay không, hỏi hán định tặng cho nàng thứ gì hay không, chuyện này tuyệt đối là không thể, dù sao nàng cũng biết xấu hổ chứ.

Thẩm Thắt nhìn thấy bộ dạng không biết gì của Hàn Sâm, trong lòng đã muốn bóp chết hắn, trong lòng lập tức chua xót, nước mắt đáng lí nên rơi xuống nhưng đáng tiếc mấy ngày nay nàng khóc quá nhiều, nên bây giờ không thể rơi ra thêm giọt nào nữa, nàng vì muốn che giấu xấu hổ buồn bực trong lòng, chỉ có thể nhào lên người Hàn Sâm, dùng miệng cắn vào lỗ tai của hắn.

Hàn Sâm không bao giờ ngờ tới Thẩm Thắt lại dám làm như vậy, nhất thời không kịp phòng bị kĩ, bị nàng cắn một cái, "Ai ôi, nàng sắp cắn đứt lỗ tai ta rồi."

Thẩm Thắt thấy Hàn Sâm che kín lỗ tai không chịu buông, trái lại cười khanh khách, "Ai nha, vậy phải làm sao mới tốt đây? Cắn rách lỗ tai bên này thì trông rất xấu xí nha!" Thẩm Thắt đưa khuôn mặt áp sát vào Hàn Sâm, trong mắt chứa đầy đau lòng cùng tự trách, "Cắn cả hai bên, chắc sẽ đẹp hơn một chút nhỉ?" Thẩm Thắt thừa dịp Hàn Sâm không để ý lại nhào tới cắn lỗ tai bên kia của hắn.

Đáng tiếc lần này không có được như ý, "Cô nhân nói không sai thiên hạ độc nhất chính là lòng dạ đàn bà!" Hàn Sâm vừa tránh sang một bên, vừa nói: "Nàng là chó hay sao, mà dám đi cắn người."

"Nếu vậy chàng chính là xương chó đó!" Thẩm Thắt hừ một tiếng, nghe Hàn Sâm cười to, mới phát hiện ra nàng vừa tự thừa nhận mình là chó, càng lúc càng thêm tức, Thẩm Thắt lại càng không cần được lỗ tai Hàn Sâm thì không tha.

Một bên tình thế bắt buộc phải né, còn một bên không cần được không cam tâm, Thẩm Thắt cắn không được lỗ tai Hàn Sâm, nhưng mỗi lần xông tới đều đụng trúng mặt hoặc cổ của Hàn Sâm, không khí dần trở nên quái dị.

Ngồi trên người Hàn Sâm một lúc Thẩm Thắt đột nhiên cứng người, tình thế bây giờ thật khó nói động cũng không được, không động cũng không xong, hai má ửng hồng, như hoa sen dưới ánh bình minh.

Hàn Sâm chậm rãi ngồi dậy, "Tức giận?" Ánh mắt hắn nhìn thẳng Thẩm Thắt, ngược lại làm cho Thẩm Thắt không dám nhìn hắn, "Rõ ràng hắn mới là cái người 'Không biết xấu hổ' kia.

"Tốt, ta không di chuyển là được, đưa lỗ tai đến cho nàng cắn, sao hả ——" Thanh âm này vừa thấp vừa chậm, hơi thờ thối tới bên tai Thẩm Thắt, khiến cho Thẩm Thắt cảm thấy khó chịu.

"Vương Gia chàng khát nước chưa, để ta đi châm trà cho chàng uống." Thẩm Thắt lập tức nói ra một câu, sau đó xoay người tưởng rằng có thể xuống "Ngựa".

Hàn Sâm im lặng không mở miệng, động tác hắn có vẻ chậm chạp, nhưng cực kỳ thông thạo giữ chặt lấy cổ tay của Thẩm Thắt, nhẹ nhàng kéo một cái, liền trói chặt nàng trong ngực, "Trên người phu nhân có sẵn Quỳnh Tương Ngọc Dịch sao lại không cho ta uống hử?"

Thẩm Thắt vẫn tiếp tục giãy giụa, "Không được, không được sẽ làm rối tóc đó."

"Chỉ cần không đụng đến tóc là được chứ gì? Vậy thì ta sẽ không đụng tới tóc nàng." Hàn Sâm khẽ cười bên tai Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt cảm thấy Hàn Sâm đặc biệt hăng hái trong vấn đề này, sự thật chứng minh hắn đúng là vô cùng hưng phấn. Sau đó, Thẩm Thắt đưa cánh tay bụn rụn vô lực lên kéo búi tóc mình, "Không phải chàng nói là không đụng đến tóc ta sao?"

Hàn Sâm khẽ thì thầm bên tai Thẩm Thắt: "Là do nàng run rẩy quá mãnh liệt."

Thẩm Thắt vừa nghe xong lập tức cắn lỗ tai Hàn Sâm, "Chàng còn dám nói." Thẩm Thắt quay đầu không đếm xỉa tới Hàn Sâm nữa, xoay mình sang một bên giường nghỉ ngơi, vốn là nàng tới để thăm dò tin tức, ngờ đâu bị Hàn Sâm quấn lấy như vậy, lập tức quên bồng mọi chuyện bên ngoài chín tầng mây rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Sâm đến Thanh Nghiên viện để đánh thức nàng dậy, Thẩm Thắt mới nhớ ra lời nói ngày hôm qua nàng còn chưa nói xong. "Tại sao Vương gia lại đến đây?" Giờ này không còn sớm nữa không phải hắn rất bận rộn hay sao?

"Nếu như hôm nay ta không đến, ta sợ rằng sẽ có một con chó nhỏ đến cắn đứt lỗ tai của mình mất." Hàn Sâm trêu đùa nói.

"Vậy hôm nay chúng ta làm gì?" Thẩm Thắt đưa tay ôm lấy cổ Hàn Sâm, hôm nay nữ thợ tình nàng là lớn nhất.

"Còn có thể làm gì, dĩ nhiên ta làm thần tài, còn nàng là hài tử tung tiền." Hàn Sâm nheo mắt nhìn Thẩm Thắt.

Những ngày sinh nhật Thẩm Thắt đã trải qua nói khác nhau cũng không đúng, nhưng cũng không có gì mới mẻ. Có điều năm này người tung tiền cùng nàng không phải Thẩm Ngủ mà là Hàn Sâm.

"Xem ra sinh nhật của nàng khắp Lan Lăng không ai là không biết không ai là không chúc mừng nhỉ?" Hàn Sâm cười thờ dãi.

Thẩm Thắt quan sát dọc theo hai bên xe ngựa thấy tất cả các cửa hàng đều viết chữ chúc mừng lên tờ giấy đỏ, Thẩm Thắt cười ngựa ngấm hoa nên nhìn thấy, hoặc người nào tinh tế hơn viết "Phu thê hòa thuận", nàng lập tức hé miệng cười cười, kêu gã sai vặt đi vào chiếu cố một chút. Hoặc ghi là "Nhiều phúc nhiều thọ nhiều con trai" những câu văn bình thường này, cũng sẽ bị gã sai vặt tiến lên nhắc nhở một phen, còn vài người vô tình viết "Nãi văn nãi võ nãi thọ, như trúc như tùng như mai", Thẩm Thắt liền nhăn mày, trong lòng nghĩ từ nay về sau không bao giờ ghé lại chỗ này nữa. Chữ mai này là từ đại kỵ của nàng.

"Cụ già 60 tuổi mới phải bày rượu khánh thọ, tuổi nàng còn rất nhỏ bọn họ ngược lại bày tiệc khánh sinh cho nàng

"Đâu phải là thiệp bắt bọn họ làm như vậy." Thẩm Thất rất oan ức.

"Cứ tung tiền như nàng, ông chủ nào chẳng mong nàng thọ sánh bằng Nam Sơn." Hàn Sâm nở nụ cười.

Đây cũng là lời nói thật, tiền Thẩm Thất tung ra mỗi lần thọ tinh, đủ để nuôi sống một phố người trong một năm. Thẩm Thất rất hài lòng, nhưng mà suy nghĩ một hồi nàng lập tức thu lại biểu tình cao hứng, năm nay có Hàn Sâm bên cạnh, nàng tung tiền vô cùng thoải mái nhưng mà, chắc chắn năm sau sẽ không còn rầm rộ như thế này nữa.

Xe ngựa đi đến phía Nam thành Lan Lăng tại cánh cửa Ngân hà, Thẩm Thất ra bên ngoài xem thử, chẳng biết từ lúc nào nơi đây đã xuất hiện một cửa tiệm cháo, đang phát cháo miễn phí, đội ngũ người đến lĩnh cháo kéo dài hơn một dặm, cũng không biết là nhà nào đang làm việc thiện, hôm nay cũng không phải là ngày đặc biệt gì.

Thẩm Thất nhìn một hàng dài người đông tựa như đội quân, tại sao Lan Lăng lại có nhiều người cực khổ đến như vậy, nàng vẫn luôn cho rằng mọi người trong Lan Lăng đều được cơm no áo ấm.

Cho xe ngựa tiến lại gần hơn, Thẩm Thất nghe từ miệng của những người đi ven đường bọn họ đều nói là "Lan Lăng Vương phi thật là thiện tâm" vân vân, thì ra Hàn Sâm lấy cớ là sinh nhật của Thẩm Thất, để mở một tiệm phát cháo miễn phí trong ba ngày, hôm nay là ngày thứ hai.

"Thì ra chàng đã sớm biết hôm nay là . . . ." Thẩm Thất vừa mừng vừa sợ.

"Mọi người ở Lan Lăng thành đều biết, nếu như ta không biết, chẳng phải sẽ khiến cho thiên lôi đánh chết sao hử?" Hàn Sâm trêu chọc Thẩm Thất giống như hài tử đang đùa giỡn.

"Đừng là đạo lý đó." Thẩm Thất hờn dỗi liếc Hàn Sâm một cái, đưa tay ôm chặt lấy tay Hàn Sâm, đầu tựa trên vai của hắn.

Nếu Hàn Sâm làm như vậy, dĩ nhiên Thẩm Thất cũng muốn có qua có lại, Mẫu Đơn xã, quyền được bạc xong mọi người chỉ biết nhìn nhau, không biết tiêu thế nào, chính xác mà nói là không biết xài vào việc từ thiện thế nào, liền giao toàn bộ giao cho Thẩm Thất.

Thật ra Thẩm Thất cũng mù mờ, không biết gì. Ngồi trong lầu Tu Trúc, nàng mang chồng ngân phiếu ra đặt trước mặt Hàn Sâm, "Đây là tám vạn năm nghìn lượng." Sau đó Mở to mắt chờ Hàn Sâm khen ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 13.2

"Đây là cái gì?" Nhưng mà Hàn Sâm chỉ hơi nhú mày hỏi.

Thẩm Thất chớp chớp đôi mắt, có chút khó hiểu. Dù cho nàng xuất thân giàu có, từ nhỏ không phải lo việc thiếu tiền xài, nhưng nếu có khoảng tiền lớn như vậy xuất hiện trước mặt cũng là việc hiếm thấy. Thế mà Hàn Sâm nhìn nó không khác gì nhìn lá cây bình thường.

"Đây là toàn bộ tiền quyền góp của Mẫu Đơn xã, mặc dù không nhiều, nhưng cũng là ý tốt của người Lan Lăng chúng ta, hy vọng có thể cứu giúp được bá tánh khổ sở phần nào." Thật ra Thẩm Thất thấy nhiều đó là cực kỳ nhiều rồi, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

"Không tệ, các người định dùng nó làm gì?" Hàn Sâm mỉm cười coi như là khích lệ Thẩm Thất.

Thẩm Thất đảo mắt, "Phát cháo miễn phí ở Hà Bắc thì thế nào?" Đây là theo trái bầu về cái gạo.

"Ừ, không tệ." Hàn Sâm hết sức đồng ý gật đầu một cái, "Chừng này bạc sẽ phát cháo miễn phí được bao lâu?"

Vấn đề này khiến Thẩm Thất thật bối rối, có thể hỏi nàng hoa Mẫu Đơn trên thiên hạ gồm bao nhiêu loại, có thể hỏi nàng có bao nhiêu cách chế biến một chân vịt, nhưng lại hỏi nàng tám vạn lượng này mua được bao nhiêu cháo trắng, nàng lại không cách nào trả lời.

"Đủ một năm không?" Thẩm Thất không rõ hỏi lại.

Hàn Sâm không lên tiếng, chỉ cười cười, "Vậy sau một năm nữa thì thế nào? Nàng muốn nuôi bọn họ cả đời, để bọn họ suốt đời uống cháo trắng sao?"

Thẩm Thất cảm thấy Hàn Sâm rất coi thường mình, "Vậy chàng nói thử xem dùng bạc này làm gì, mới đạt được hiệu quả tốt nhất?"

"Cho người con cá, không bằng dạy người cách bắt cá."

Lời này Thẩm Thắt nghe cũng hiểu, muốn người dân Hà Bắc không bị nạn, dĩ nhiên chính là thiên hạ phải thái bình. Từ xưa đến nay thái bình cũng đến từ chiến tranh. "Vậy thì quyền góp cho quân đội là xong!" Lại nói, chỉ một câu nói kia mà khiến Thẩm Thắt nghĩ ra ý tưởng này, đã là quá giỏi rồi.

Hàn Sâm gật một cái, "Ừ, không tệ. Chúng ta thử tính xem, giả sử quân đội gồm một vạn người, tiền lương mỗi tháng của mỗi binh lính, tiền lương thực, vũ khí, cộng thêm lều trại, chén nồi linh tinh, trung bình là năm lượng bạc, vậy mỗi tháng chúng ta phải chi cho một vạn người là năm vạn lượng bạc, năng nghĩ số bạc này duy trì được bao lâu?"

Thẩm Thắt nhíu mày một cái, "Những năm lượng bạc cơ à?" bình thường năng cũng không biết đến việc này.

"Được rồi, vậy mỗi tháng ta cho năng năm lượng, năng có nguyện ý sẵn sàng chiến đấu anh dũng hay không?"

Thẩm Thắt lập tức im lặng không nói gì nữa, ngồi nghĩ kĩ mới thấy tám vạn hai kia cũng chả là cái gì. "Vậy phải làm sao đây?" Chẳng lẽ lại trả số bạc này về chỗ cũ?

"Tự năng tìm cách đi, ta ra ngoài một chút đã." Hàn Sâm cũng không có ý tứ muốn kéo Thẩm Thắt ra khỏi vũng lầy này.

Chẳng qua là lúc hắn quay trở lại thì thấy Thẩm Thắt nằm ở trên giường, đôi mày thanh tú nhíu chặt, thờ dài thờ ngắn, vẻ mặt giống như sắp đến ngày tận thế, liền hỏi, "Thế nào, vẫn chưa tìm được cách sao?"

Thẩm Thắt "xoạch" một cái ngồi dậy, "Đương nhiên có rồi, hay là phát cháo miễn phí đi." Năng sợ Hàn Sâm xem thường năng, bởi vì biện pháp này đã bị bác bỏ trước đó, vội giải thích: "Mặc dù không cứu được bọn họ suốt đời, nhưng có thể trì hoãn trong một thời gian, lỡ may thể hệ về sau sống tốt hơn, chẳng phải là việc may mắn sao. Với người đã chết cũng không có về sau nữa."

Hàn Sâm khẽ gật đầu một cái. "Nếu năng đã nghĩ ra rồi vậy còn buồn cái gì chứ?"

Thẩm Thắt gãi đầu, "Dĩ nhiên ta buồn rồi, buồn vì không biết vận chuyển số bạc này đến Hà Bắc làm sao, ta sợ đi đến nửa đường sẽ bị cướp. "Hiện tại Hà Bắc chiến tranh không ngừng, cực kỳ không an toàn.

"Ừ." Hàn Sâm đồng ý.

"Nếu như có thể đổi ngân phiếu ở Hà Bắc thì tốt rồi." Thẩm Thắt mong đợi nói. Bây giờ chiến tranh liên miên, hầu hết các tiền trang đều trong tình trạng nguy ngập ăn bữa nay lo bữa mai, bản xứ không dùng ngân phiếu nữa, bình thường cũng chỉ trao đổi với những người uy tín cùng nghề.d.d.l.q.d

Hàn Sâm không lên tiếng.

Thẩm Thắt tiếp tục nói: "Nếu có một cái tiền trang uy tín nhất thiên hạ thì tốt rồi, mang ngân phiếu đi qua Hà Bắc sẽ an toàn hơn hẳn."

"Năng nói thật dễ dàng, các tiền trang không nhận được bất kì lợi lộc nào, làm sao bằng lòng đổi bạc giúp năng?"

"Cho bọn họ tiền là được rồi, để họ lấy ra một chút làm tiền phí, xa thì tính đắt, gần thì tính rẻ hơn, chắc chắn bọn họ sẽ đồng ý. Những phú hộ bên Hà Bắc đang muốn chạy nạn về phía nam của chúng ta, giữ ngân lượng trong mình sẽ vô cùng nguy hiểm, nên bọn họ sẽ mang bạc qua bên này đổi lấy ngân phiếu, chúng ta bên này trợ cấp lương thực, vừa hay vẫn còn bạc để trao đổi, chẳng phải là tốt cả đôi đường sao." Thẩm Thắt đơn giản là vì lợi ích cá nhân mình mới nghĩ ra cái biện pháp tạm thời này, nhưng năng cũng tự biết biện pháp này nói thì dễ chứ làm lại hết sức khó.

Hàn Sâm đột nhiên ôm lấy Thẩm Thắt, hôn vào môi năng, "Cái biện pháp này so với tám vạn lượng bạc kia còn đáng giá hơn nhiều."

Thẩm Thắt sững sờ chốc lát, biết rằng lời nói của Hàn Sâm không phải là nói cho vui, "Tất nhiên rồi." Mặc dù năng không hiểu ý của hắn lắm, tuy nhiên vẫn rất đặc ý, ít khi Hàn Sâm mới khen ngợi năng.

"Xem ra năng cũng không phải loại nha đầu chỉ biết theo thừa." Hàn Sâm cười vuốt vuốt tóc Thẩm Thắt. "Ta có việc gấp, ra ngoài một chuyến đã."

Rõ ràng là mới vừa quay về, sao lại đột nhiên muốn đi ra ngoài nữa, Thẩm Thắt bĩu môi, không hài lòng nhưng cũng không ngăn cản. Chỉ là không còn tâm trạng vui mừng vì được Hàn Sâm khen nữa.

"Chủ tử, chủ tử." Mới sáng sớm mà Tiền nhi đã bắt đầu kêu la, Thẩm Thắt bực mình đá đá cái chăn, ý bảo năng cầm miệng.

"Chủ tử, Vương Gia muốn xuất môn, nghe nói đi đến tận mấy ngày." Lúc Thẩm Thắt còn đang chóng mặt thì Tiền nhi đã nhanh tay mang y phục của năng tới.

"Cái gì?" Thẩm Thắt hét lên từ trên giường lao xuống, đi chân trần trên mặt đất, "Tại sao nguoi không chịu nói cho ta biết sớm?" Thẩm Thắt vội vàng mặc quần áo vào, tùy tiện búi một kiểu tóc đơn giản, ôm bọc quần áo xông ra bên ngoài.

"Chủ tử, giày, giày. . . ." Tiền nhi ở phía sau lưng Thẩm Thắt la lớn, Thẩm Thắt mới phát hiện ra mình vẫn chưa mang giày, vội vàng xoay người lại cầm lấy đôi giày trong tay Tiền nhi rồi chạy tiếp.

"Năng chạy hấp tấp như vậy làm cái gì?" Hàn Sâm nhíu nhíu mày.

"Hong học ——" Thẩm Thắt dừng lại, đầm ngực thở dốc, vẫn còn kịp. Giờ bao y phục của mình hướng về phía Hàn Sâm lập tức nói, "Ta...ta muốn đi."

Hơi thở còn chưa bình thường lại, đã định leo lên xe ngựa.

"Tại sao nàng không mang giày?" Hàn Sâm đứng phía sau bệ Thảm Thất xuống.

Lúc này Thảm Thất mới nhớ ra bàn chân trần của mình, liền đỏ mặt xoay sang nhìn những người xung quanh trợn trừng mắt, bọn họ đều rất tự giác quay mặt đi. Nàng muốn khom người mang giày, nhưng nghĩ tới tư thế này không đẹp mắt cho lắm, bên cạnh lại không có cái ghế nào để ngồi, khuôn mặt lập tức thẹn thùng nhìn Hàn Sâm, cắn môi, hy vọng Hàn Sâm sẽ giúp nàng mang giày.d.d.l.q.d

"Nàng không biết mang làm sao ư?" Hàn Sâm lạnh lùng từ chối.

Thảm Thất chu miệng, cầm giày bỏ xuống đất, tùy tiện xỏ vào. Cũng không dám nói gì, sợ rằng Hàn Sâm sẽ không chịu đi theo cùng, tuy nhiên trong lòng rất ảm ức. Chỉ dám tưởng tượng một ngày nào đó Hàn Sâm rơi vào tay nàng, để mặc cho nàng muốn làm gì thì làm.

"Ăn sáng chưa?" Hàn Sâm.

Thảm Thất định trả lời là chưa, nhưng lại sợ hấn viện cớ đó rồi không cho nàng đi, liền nói: "Ăn rồi ăn rồi."

"Ăn cái gì?"

"Ách, ừ. . . . ." Trong nháy mắt không thể phản ứng kịp, lời nói dối tất nhiên bị lộ. "Tiền nhi, nhanh chuẩn bị cho ta một bọc lương khô, ta mang theo trên đường tiện thể ăn luôn." Thảm Thất vội vàng gọi Tiền nhi.

"Được rồi, bảo nhà bếp bung thức ăn đến đại sảnh đi." Hàn Sâm quay đầu căn dặn Tiền nhi.

Thảm Thất liền kéo ống tay áo Hàn Sâm không chịu buông. "Ta muốn đi." Về đáng thương này không ai có thể cự tuyệt.

"Nếu không cho nàng đi thì nàng muốn làm gì?" Hàn Sâm tức giận cầm tay nàng hất ra.

"Ta lập tức mang bí mật của chàng nói ra hết." Thảm Thất cực kỳ đặc ý trả lời, lại tiếp tục cầm lấy ống tay áo Hàn Sâm, lúc ăn cơm cũng không chịu thả.

"Nàng buông tay ra, rồi ăn cơm cho ngon có được không vậy?" Hàn Sâm không biết làm sao đành ngồi bên cạnh Thảm Thất.

"Không buông. Nắm ống tay áo của chàng dùng cơm, món ăn sẽ càng ngon hơn." Thảm Thất vừa ăn vừa liếc qua Hàn Sâm, len lén cười.

Đến khi nàng ngồi lên lưng ngựa, tựa vào trong ngực Hàn Sâm thì nụ cười muốn giấu cũng không giấu được nữa. Việc này coi như lại tiến thêm một bước thành công, so với chuyện ôm chân hấn không buông lần trước, đây đưa miết mới được phép đi theo, cư xử lần này của hấn đã tốt hơn rất nhiều. Về phần nữ giới người thân không được vào thư phòng, kiểu nàng mà không thành công bước vào sao? Thảm Thất cảm thấy mình nhất định làm được.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: 14.1: Cánh Cửa Hy Vọng Bắt Đầu Mở

"A..." Thảm Thất gạt đầu, một lúc sau gập tên nô bộc lên lút trốn ra ngoài khi đó mới sực tỉnh, cái miếu dành cho người xuất gia ở, Hàn Sâm đi vào trong đó nói chuyện gì cơ chứ?

Thảm Thất bước ra cửa, đang định gọi tên nô bộc kia lại hỏi chuyện, thì thấy mấy tên nô bộc khác đứng ở ngã rẽ gian phòng thì thào to nhỏ chuyện gì đó.

"Không hiểu vương gia nghĩ thế nào lại bỏ rơi vị phu nhân xinh đẹp để đi đến Tịnh Liên tinh xá?" Giọng nói này chính xác là của tên nô bộc vừa nãy.

"Có điều người không biết rồi, vị phu nhân kia đẹp thì có đẹp, nhưng nào có giống những tiểu ni cô làm người ta mất hồn trong Tịnh Liên tinh xá? Các người chưa từng đi qua chỗ trắng hoa, thật khiến cho người ta sung sướng nha, vừa nhắc đến đã nóng toàn thân rồi." Nói đến chuyện kia còn nghe tiếng chặc chặc.

Nghe vậy, Thảm Thất cũng đã hiểu rõ ràng Tịnh Liên tinh xá kia là nơi nào, chắc là chỗ của các cô nương phong trần.

"Đúng rồi, ta còn không dám nhìn thẳng vào phu nhân." Tên nô bộc ban nãy nói chuyện với Thảm Thất lại nói.

"Mỹ nhân bậc nhất trong Tịnh Liên tinh xá còn thua xa so với phu nhân, ai cũng bảo bọn họ quốc sắc thiên hương, nghe nói còn là nhân tình thân thiết của vương gia, mỗi lần vương gia đến đều tới chỗ cô nương kia, e rằng không lâu nữa sẽ rước về thiếp thôi."

Cuối cùng Thảm Thất cũng không nghe thêm được nữa, Tịnh Liên tinh xá kia thật khiến tinh thần nàng phải xúc động mãnh liệt, rất tốt ni cô am muốn si

nhục Phật giáo, dám làm ra cái chuyện hèn hạ như vậy, còn muốn quyến rũ Hàn Sâm, Thẩm Thất tuyệt đối không thể tha thứ.

Thẩm Thất lên lui về phòng, nói vài ba câu rồi lấy cớ cho nha hoàn hầu hạ ra ngoài, thay đổi nam trang rồi khỏi nhà. Ban đầu nàng chỉ muốn cái nam trang để đi tìm thú vui thôi, không ngờ hiện tại đã đến lúc dùng đến.

Hỏi thăm Tịnh Liên tình xá kia ở chỗ nào, rồi Thẩm Thất thuê một cái kiệu đi đến. Trong thâm tâm nàng nghĩ định đến đó náo loạn một chút, miễn sao không để lộ nội tình là được. Ở trấn Thạch Đầu Hàn Sâm dùng tên giả, mọi người gọi hắn là Vương lão gia, cho nên Thẩm Thất cũng không phải lo lắng người khác biết nàng là Thẩm Thất.

Ái ngờ đến Tịnh Liên tình xá nàng mới biết, phong cảnh nơi này vô cùng đẹp, giấu sau một cây dương liễu to, là bức tường ngói trắng, mang phong cách cổ xưa tao nhã lịch sự, không giống nơi trăng hoa vui vẻ.

Thẩm Thất cầm lấy vòng đồng trên cửa gỗ xuống, một người mặc truy y (*áo lụa) của các nữ ni cô thường mặc đi ra, nhìn vào người lạ mặt là Thẩm Thất, nhân tiện hỏi: “Thị chủ tìm ai?” Đứng chặn ở cửa, không có ý định mở ra.

Thẩm Thất suy đoán chắc nơi này chỉ tiếp khách quen, “Ta tìm Vương Đại Lão gia, ta là bằng hữu hắn, đã hẹn trước sẽ đến đây.” Thẩm Thất rất hài lòng về tài nói dối của bản thân, thật sự là nói dễ như trở bàn tay.

Nữ ni cô kia thật sự mở cửa.

Đường đi vào thành Lục Liễu, cũng không có phồn hoa rực rỡ như vậy, mang phong cách cổ xưa mùi phàn, không hề có chút khí chất của chốn phong trần mua vui. Làm cho dự định ban đầu tính chửi nhau cãi lộn của Thẩm Thất bay đi đâu mất, cảm thấy bản thân nên cư xử khách khí nho nhã ở nơi này.

Đi qua một cây cổ thụ, lại thấy một ni cô khác đang ngồi trên ghế đá nghỉ ngơi, lúc Thẩm Thất đến, nhìn thấy nàng chậm rãi rút chiếc váy trắng ra, xoa xoa ngón chân trắng như ngọc, “Đi đứng cả buổi thật mệt chết được.” Giọng nói yếu ớt, mềm mại, làm rung động lòng người.

Thẩm Thất nhìn những ngón chân xinh đẹp kia, cho dù bản thân nàng là nữ, cũng không tránh khỏi có suy nghĩ lệch lạc. Nàng lúc này vẫn đang bận quan sát xung quanh, không giống như tới để treo hoa nguyệt, như thể đi ngắm cảnh thôi. Nàng chẳng khác gì kẻ quê mùa lần đầu đi vào kinh thành.

“Công tử, mời đi bên này, đợi chỗ này một lát để bản ni đi trước thông báo một tiếng.” Nữ ni cô tên Tuệ Tâm tiếp tục dẫn Thẩm Thất đi về phía trước.

Thẩm Thất phe phẩy cây quạt trong tay, để che giấu khuôn mặt đỏ bừng.

“Không biết họ của công tử là gì?” Đôi mắt xinh đẹp của nữ ni cô Tuệ Tâm liếc tới, ánh mắt long lanh vô cùng quyến rũ. Ngũ quan không được xem là xuất sắc, nhưng chỉ cần một cái nhìn mỉm cười cũng đủ rung động lòng người đây là điểm nổi bật nhất của nàng ta.

“Kẻ hèn mọn này họ Thích.” Thẩm Thất mở miệng trả lời.

Nữ ni cô Tuệ Tâm lập tức đi vào bên trong báo cáo, Thẩm Thất sợ Hàn Sâm sẽ tức giận mà đi ra ngoài đây, nên tự động đẩy cửa, đi vào theo.

“Vương công tử, có vị Thích...” Tuệ Tâm còn chưa nói dứt lời, đã lập tức nhìn thấy Thẩm Thất.

“Biểu ca.” Thẩm Thất chặn miệng Hàn Sâm. Trước kia Thẩm Thất vốn là người không coi ai ra gì không có cách nào trị được, chưa có chỗ nào mà nàng chưa từng tới, ý vào Thẩm Ngũ, song bạc cũng đã nhìn qua, nơi Thẩm gia chiêu mộ binh lính cũng đã đi vào, chỉ có nơi mỹ nhân trắng hoa, thì Thẩm Ngũ không chịu đưa nàng đi. Nàng luôn tò mò không biết nơi này có thứ gì mà khiến nam nhân lưu luyến đến vậy, thế tử xinh đẹp trong nhà cũng không thèm để ý, nhất quyết muốn đến chỗ này.

Nàng đến đây lần này không biết là gì bắt tang phu quân ngoại tình, hay là tìm cớ đến xem thử nữa.

Về mặt Hàn Sâm kinh sợ nhìn Thẩm Thất, ánh mắt sắc bén. Thẩm Thất giả bộ không biết gì hết, nhìn xung quanh căn phòng một lượt, có một nam nhân chừng ba lăm ba sáu tuổi đang ngồi kế bên Hàn Sâm, phe phẩy chiếc quạt ra về phóng khoáng. Vừa thấy Thẩm Thất đi vào, ánh mắt sáng lên, nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, có một chút vô lễ.

“Sao người lại tới đây?” Hàn Sâm ngẩng người một lát mới nhớ ra hỏi.

“Nghe nói biểu ca muốn lấy thêm vợ, nên ta tới đây để xem mặt giúp biểu ca, chỉ sợ cưới về lại không vừa lòng cô mẫu.” Thẩm Thất cười nói, nhưng ánh mắt ngược lại hung tợn, miệng vẫn chiếm tiện nghi của Hàn Sâm.

Cô gái đang đánh đàn bên dưới cũng đã sớm đánh trật nhịp. Thẩm Thất đưa mắt nhìn, một mỹ nhân xinh đẹp như hoa, trong sáng lương thiện như nước.

“Người đi theo ta.”

Thẩm Thất còn chưa đánh giá kỹ người “Bạn chi kỷ” của Hàn Sâm đã bị hắn kéo ra ngoài.

“Ta biết lỗi rồi.” Thẩm Thất ngay lập tức cúi đầu nhận lỗi, “Ta sai thật rồi, những nơi thế này ta thực sự không nên đến, ta biết sai rồi mà--” Khuôn mặt Thẩm Thất cực kì chân thành nhìn Hàn Sâm.

“Đúng là người biết sai rồi, nhưng không chịu thay đổi phải không?” Hàn Sâm lạnh lùng nói.

Thẩm Thắt đã sớm làm quen với khuôn mặt hay biến sắc của Hàn Sâm, “Ta thực sự biết sai rồi, ta vừa đi vào là biết mình sai rồi. Nhưng hãy nghĩ tới ta... khi nào quay về cứ bảo La tỷ tỷ giáo huấn ta đi. Ta chấp nhận chịu phạt.”

Hàn Sâm há miệng muốn nói gì đó, tuy nhiên lại bị Thẩm Thắt cướp lời, “Dù gì cũng bị phạt, chi bằng cho ta xem với đi, ta có chịu phạt cũng cảm thấy xứng đáng nha.” Thẩm Thắt không hy vọng Hàn Sâm đồng ý, nàng tránh xa khỏi hắn, đi thẳng về phòng trước.

Trong phòng Tịnh Liên đang hát.

“Tiêm vân lộng xảo, phi tình truyền hận, ngân hán xa xôi ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phù, tiện thắng khước, nhân gian vô số.

Như tình tựa thủy, giai kỳ như mộng, nhĩ cổ thước kiều quy lộ, lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại, triều triều mộ mộ.”

Thanh âm mềm mại dịu dàng, giống như được tắm mật đường, dùng gấm bao lại, ngọt ngào mà bí ẩn, hoàn toàn có thể cảm nhận qua từng câu chữ. Thẩm Thắt nhắm mắt nghe, cảm xúc dâng trào, một khúc nhạc ngắn này, đầu dễ dàng có ai hát được, cho dù có hát được, chưa chắc đã lời cuốn như vậy. Nghe đàn hát cùng với uống rượu quả nhiên là những người biết hưởng thụ. Chẳng trách Ngũ ca nàng thường xuyên chạy tới mấy nơi thế này.

Thức ăn trong Tịnh xá cũng quá là đặc sắc, thức ăn chay rất ngon nha, mùi hương ngào ngạt của món măng xào, còn mứt táo kia nữa nhìn bên ngoài tầm thường, nhưng lúc ăn vào lại thấy vô cùng ngon miệng, lại nhìn trang trí trong khuê phòng ẩn hiện sau tấm màn che, tấm màn và chấn lam bằng gấm, trang trí so với khuê phòng của nàng cũng không ít hơn lắm. Thật sự là dịu dàng an hòa đến mức hút hồn người ta. Thẩm Thắt ăn ngon trong lòng cũng vui vẻ.

“Chưa ăn cơm sao?” Hàn Sâm tức giận hỏi Thẩm Thắt.

La Liễu Thanh bên cạnh hắn nói: “Cứ để cho hắn ăn, cứ để cho hắn ăn.” Lúc Thẩm Thắt nhìn xuống đồ ăn, hắn mới có thể quan sát nàng. “Vương hiền đệ thật sự rất may mắn, lại có được một biểu đệ xinh đẹp như vậy.” Trong lời nói kia chứa không ít mập mờ, chắc là hắn đã sớm nhìn ra hai người này không phải anh em họ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: 14.2: Cánh Cửa Hy Vọng Bắt Đầu Mở

Hàn Sâm có chút kinh ngạc ngẩng đầu, chợt tươi cười, “Biểu đệ này của ta bị cô mẩu chiều cho hư mà, trong nhà ta vẫn còn mấy người biểu đệ, tính tình cực kì hiền lành, người cũng rất xinh đẹp, ngày khác ta giới thiệu cho La huynh vậy.” Hai người đồng loạt nâng ly rượu, trong bữa tiệc cười nói vui vẻ, giống như Hàn Sâm đã quên mất cái đồng phiến phức kế bên là Thẩm Thắt.

La Liễu Thanh tuy rằng có chút không cam lòng, nhưng biết rõ Hàn Sâm không bao giờ nhường những thứ hắn yêu thích, hắn cũng không phải loại người gây khó khăn cho người ta để đoạt nam sủng, lâu lâu chỉ có thể đưa mắt ngắm nhìn Thẩm Thắt, cho đỡ thèm.

Tịnh Liên đặt đàn tỳ bà xuống, đi qua bên này rót rượu, mùi hoa mộc lan xông vào mũi, lúc này mới hoảng hốt nhìn bầu trời.

Đến khi trăng lên đỉnh đầu, Thẩm Thắt và Hàn Sâm mới cùng nhau rời khỏi đó, Tuệ Tâm tìm giúp Thẩm Thắt một chiếc kiệu, còn Hàn Sâm cỡi ngựa đi về. Trở về phủ, mới gặp nhau.

Dưới ánh trăng nhìn gương mặt tức giận của người kia, không có chút nào gọi là dịu dàng, không gian yên ắng càng tăng thêm vẻ lạnh lùng, Thẩm Thắt lập tức nói: “Ta biết sai rồi, ta biết sai rồi. Lúc về phòng, ta phải viết hay tiếp tục viết, hay là phải quỳ Từ đường?” Tự giác vẫn tốt hơn.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thắt thật lâu, rõ ràng hắn chưa nói bất cứ cái gì quờ trách nàng cả, nhìn Thẩm Thắt không thể nói thêm được gì nữa, nhưng ý của hắn Thẩm Thắt có thể hiểu, chắc chắn hắn bảo nàng gặp rắc rối rồi.

Cùng nhau quay về Lãn Lang, Hàn Sâm hạ lệnh cấm túc Thẩm Thắt nửa tháng, lúc đó nàng mới phát hiện, quả nhiên là rắc rối lớn, không trách được hắn nhìn nàng lâu như thế. Nàng vốn nghĩ rằng hắn bắt nàng quỳ ở từ đường một hai canh giờ thôi, năm xưa ở Thẩm phủ nàng hay chọc giận cha mẹ, nên bị phạt quỳ ở Từ đường rất nhiều, coi như cũng có không ít kinh nghiệm cho việc này, nàng cũng không giống mấy ca ca, dù không có ai trông chừng nàng vẫn có thể quỳ thẳng đứng. Chưa từng nghĩ tới Hàn Sâm sẽ độc ác như vậy.

Thẩm Thắt nghiêng đầu hỏi: “Lúc ta bị giam, Vương gia có đến chỗ ta không?”

Hàn Sâm liếc Thẩm Thắt một cái, quát: “Còn không mau đi vào.”

Thẩm Thất tức giận bỏ đi, nửa tháng này đi đâu cũng không được, không thể tìm người nói chuyện phiếm, không thể đi dạo phố, quan trọng nhất là, không thể nhìn thấy Hàn Sâm!!!

“Chủ tử, Vương gia cũng thật nhẫn tâm quá đi, bỏ mặc người nửa tháng không quan tâm, lần sau về nhà nô tì sẽ méc với phu nhân.” Tiền Nhi cảm thấy giận thay cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất bủi môi đành chịu vậy, chuyện lần này, nàng cũng không dám đi méc. Nếu hỏi tại sao nàng lại bị phạt, nàng có thể trả lời thế nào đây. Nói cho cùng Thẩm Thất không hối hận, nàng rất tò mò về địa phương đó, nữ tử nhà người khác không ai dám bước vào. Về sau lúc nàng có chất nữ, nhất định sẽ kể cho nó nghe chuyện gì, chắc chắn rất thú vị. Sau đó còn nói thêm một câu, “Gia gia các người còn phạt nãi nãi nửa tháng không được bước ra ngoài nữa!”

Nghĩ tới những chuyện này, trong lòng Thẩm Thất cảm thấy thật ngọt ngào, giống như việc cấm túc cũng không còn là vấn đề gì to lớn.

Kỳ hạn nửa tháng trôi qua, Thẩm Thất y như con ngựa hoang cuối cùng cũng thấy gió, cười tươi như hoa chạy tới Tu Trúc lâu, như con gió xuất hiện trước mặt Hàn Sâm.

“Vương gia có phải rất nhớ mùi vị trà ta nấu hay không?” Thẩm Thất cười hi hi ôm cổ Hàn Sâm, sau đó trừng mắt nhìn Thuận Tam đang đứng bên cạnh cười, xem ra chân tốt rồi thì lại tới đầu óc bị thương.

Thuận Tam lập tức lui xuống.

Hàn Sâm tách bàn tay Thẩm Thất ra, không nhịn được nói: “Có ai lại nhớ tới tên tiểu yêu tinh phiền toái như nàng chứ?”

“Vương gia biết rõ hôm nay là ngày ta hết hạn chịu phạt, lại còn đến thư phòng, tất nhiên là nghĩ tới ta, muốn ta đến tìm chàng cơ mà.” Thẩm Thất đỏ mặt, kiên quyết chui vào trong ngực Hàn Sâm.

Hàn Sâm hết cách liền cười, “Đóng cửa suy ngẫm ra được trò gì vui nữa hả?”

Thẩm Thất cười đến mức cực kì kiêu ngạo, từ trong lòng Hàn Sâm đứng dậy, tay trái nắm lấy ống tay áo bên phải, đổ một ít nước vào giữa nghiên mực, cầm lấy thỏi mực bắt đầu mài. Từ thế tao nhã thoải mái, cũng không làm bắn mực ra bên ngoài như trước đây.

Hàn Sâm buồn cười hỏi: “Đây là thành quả nàng đóng cửa tu luyện?”

Thẩm Thất bủi môi, “Tất nhiên không chỉ có như vậy.” Nói xong, lấy từ trong ngực ra một cái hà bao (*vì) gấm có thêu Tịnh đế liên hoa, nếu người bình thường nhìn thấy, sẽ thấy nó không có vấn đề gì, nhưng Hàn Sâm lại thấy đồ của La thị, Triệu thị làm còn tinh xảo hơn cái hà bao trước mặt rất nhiều, phát hiện đường chỉ lộ ra bên ngoài, hần lập tức chê cười.

Thẩm Thất ngẩng cao đầu, “Ngân vàng khó mua, tay ta vì làm cái này mà bị đâm thành một đống lỗ đây này.”

“Đưa tay nàng cho ta xem.”

Thẩm Thất vội vàng giấu tay ở sau lưng, “Không cần, chàng nhìn chỉ đau lòng thêm thôi.” Vừa nói dứt lời, đã có người đến tìm Hàn Sâm, Thẩm Thất thuận tiện tránh đi nơi khác, cho đến khi mặt trời xuống núi, mới lại đi theo Hàn Sâm vào phòng. Tiếp đó đưa mắt nhìn Hàn Sâm, chỉ sợ hần muốn đi tới phòng khác.

“Đi thay quần áo đi, hôm nay ta đưa nàng đến Thiên Vũ lâu ăn ma lạt tiên hương(*).”

(*) Ma lạt tiên hương: Lẩu

Thẩm Thất hoan hô một tiếng, ma lạt tiên hương kia tuy cay đến mức khiến người ta phải chảy nước mắt, nhưng bao tử nàng rất tốt, đối với món ăn này mà nói nàng cực kì thích ăn. Hơn nữa Hàn Sâm rất ít khi dẫn nàng ra ngoài, hôm nay hần lại chủ động mời, làm nàng kinh ngạc không thôi, nửa tháng bị bỏ mặc không quan tâm nếu nói nàng không tức thì chắc chắn là giả, nhưng Hàn Sâm đã ngỏ lời như vậy, Thẩm Thất cảm thấy nàng đã quên hết mọi tức giận của nửa tháng kia rồi.

“Tiền nhi, Vương gia có bao giờ dẫn hai người kia ra ngoài không?” Những chuyện thế này không so sánh với người khác không được nha.

“Không có.”

Thẩm Thất cười đắc ý.

Ngày hôm sau, Thẩm Thất nằm trên giường bảo Tiền nhi: “Người tới chỗ La thị mời Vương gia đến đây.”

“Chủ tử...” Tiền nhi mở to hai mắt nhìn, cái vương gia không thích nhất chính là tranh giành người.

“Mau đi đi, nói ta bị bệnh. Ta bị cấm túc nửa tháng, ngày của ta các nàng đều chiếm sạch, chẳng lẽ không cho phép ta cướp lại ư?” Thẩm Thất tự kiểm lý do cho bản thân.

Tiền nhi không dám đi đến Thăm Mai viện, sợ khuôn mặt lạnh lùng của Hàn Sâm dọa cho chết khiếp, đành sai một nha đầu trong Thanh Nghiên viện đi mời Hàn Sâm, nàng cũng không quá hy vọng, không ngờ cuối cùng Hàn Sâm cũng đến thật.

Lúc Hàn Sâm đến, Thăm Thất đang nằm trên giường ôm bụng la hét bảo là bị đau bụng. Tiền nhi đứng một bên mồ hôi lạnh không ngừng đổ xuống, diễn quá giả xạo rồi. Hàn Sâm đứng cạnh giường lạnh lùng nhìn Thăm Thất.

Thăm Thất cũng đoán được mình làm bệnh nhân như vậy nhưng giọng nói lại vô cùng khỏe mạnh, xấu hổ cười. “Thật sự bị đau bụng.” Để tăng độ tin tưởng Thăm Thất mạnh mẽ gật đầu. “Có điều người ta gọi là đau vì quá yêu mà thôi.”

Hàn Sâm im lặng không nói chuyện.

“Được rồi, là ta không tốt. Ta bị cảm tức nửa tháng, nhưng Vương gia có bị cảm tức đâu.” Thăm Thất rất âm ỉ.

“Nàng bị phạt nửa tháng còn cứ nghĩ là được nghỉ phép à?” Hàn Sâm tức giận.

Thăm Thất gượng cười một cái, quỳ xuống giúp Hàn Sâm cởi áo, không bị hấn hất tay ra mặt nàng lập tức tươi cười trở lại, cười đến vô cùng rực rỡ.

Lòng tham con người là vô đáy, Thăm Thất muốn kiếm được lợi lộc thì luôn phải diễn đi diễn lại một vở kịch đó là cho người đến mời Hàn Sâm từ chỗ La, Triệu thị đến chỗ nàng. Mà Hàn Sâm lúc nào cũng cho Thăm Thất thể diện.

Triệu thị không nề mặt chạy tới chọc Thăm Thất, đứng trước mặt nàng thâm tình đau lòng nói bóng nói gió, gì là các thê thiếp trong nhà không được gây rối loạn, Thăm Thất coi như chỉ là gió thoảng bên tai. La thị đến nhưng thủy chung giữ vẻ bình thản, không có bất kì cử chỉ vô lễ nào cả.

Nhưng lời Triệu thị nói với Thăm Thất đều là sự thật.

“Vương gia, cơ thể của Triệu phi nương nương không được tốt, mời người qua đó coi thử.” Xuyên Ngọc bên Triệu thị đi tới phòng Thăm Thất cho mời Hàn Sâm, hành động này quả thật là quá xúc phạm nàng rồi.

“Hừ, cái gì Triệu phi nương nương, trong phủ chỉ có duy nhất một vị nương nương.” Tiền Nhi nghiêm mặt nói với Xuyên Ngọc.

“Triệu phi bị bệnh gì, cho mời đại phu chưa? Tiền nhi, người mau đi tìm Lý đại phu, y thuật của hắn là nổi tiếng nhất thành Lan Lăng.” Tiền nhi đóng vai phản diện, Thăm Thất đương nhiên phải vào vai người tốt, “Vương gia, chúng ta mau đi qua xem tình hình của Triệu phi tỷ tỷ đi.”

Từ khi nào mà Thăm Thất giả vờ quan tâm Triệu phi quá như vậy, nhìn vẻ mặt hiện giờ của nàng. Hàn Sâm nghi ngờ liếc một cái.

Lúc ở trong viện của Triệu thị, nàng ta đang mong đợi nhìn thấy Hàn Sâm, Thăm Thất từ đằng xa chạy vọt tới. “Sắc mặt tỷ tỷ quả thật không tốt nha, xanh xanh vàng vọt, nào có còn phong thái như trước kia, tỷ tỷ mau nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe đi, ta đã cho người gọi Lý đại phu tới rồi.” Hình như Thăm Thất rất sợ Triệu thị không đủ bụng bội.

“Vương gia, chúng ta đừng nên quấy rầy thời gian tỷ tỷ nghỉ ngơi, người bệnh sợ nhất là bị quấy rầy, ta thấy với sức khỏe hiện tại của Triệu phi tỷ tỷ e rằng không thể hầu hạ vương gia, hay cứ để cho nàng an tâm dưỡng bệnh đi. Chi bằng đưa tỷ tỷ tới chỗ Quỳnh Lâm viện, nơi đó yên tĩnh nhất, rất thích hợp để dưỡng bệnh.”

“Người...” Triệu thị tức đến mức khuôn mặt trắng bệch.

“Làm càn.” Hàn Sâm giận mắng Thăm Thất.

Thăm Thất đứng sau lưng hắn nghiêng đầu nhìn Triệu thị cười, xem ta chọc chết người này. Đến cuối cùng Hàn Sâm lại bị Thăm Thất kéo đi, nhưng lúc quay về, sắc mặt hắn đối với Thăm Thất cũng chẳng khá hơn, mà mấy ngày sau cũng vậy chẳng nói chẳng cười với Thăm Thất.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: 15.1: Mỹ Nhân Gặp Nhau Ở Lập Quỳnh Hiên

Có điều từ nay về sau, Triệu thị không dám đến trước mặt Thăm Thất ra uy nữa, bởi vì nàng phát hiện ra vị Vương Phi này không có nhận thức chung về việc giữ thể diện như những thiên kim khuê tú khác. Thăm Thất có thể bất chấp đạo lý tranh cãi với nàng, nhưng nàng lại không thể trực tiếp chống đối với chính thất, chỉ có thể than vãn mấy câu ở trước mặt La thị, cảm thấy Thăm Thất thật không giống như nữ nhi sinh ra trong thế gia vọng tộc, rất không có lòng khoan dung độ lượng.

"La tỷ tỷ, người nói thử xem là nàng keo kiệt hay so đo, ghen tuông đố kỵ, không đầu không đuôi cũng dám đùa giỡn loại lòng dạ hẹp hòi thấp kém này ở trước mặt gia như vậy, tạo sao gia lại coi như không nhìn thấy chứ?" Triệu thị âm ỉ nói thêm, đối với việc Hàn Sâm thiên vị Thăm Thất nàng cũng rất bất mãn. "Nếu là trước kia ngài ấy sẽ không phải như vậy đúng không?" Triệu thị hỏi thật cần thận.

La thị không trả lời, vẫn đang nhớ lại một chuyện ngày hôm qua. Sau bữa cơm trưa Từ Sung liền đi dạo ngự hoa viên, sau đó nàng tìm trái tìm phải đều không thấy đâu, lúc sau lại thấy Từ Sung theo Thẩm Thất đi ra khỏi Thanh Nghiên viện.

"Sao con lại dám đi đến chỗ này?" La thị có chút nóng nảy, "Không phải đã dặn con không được đi lung tung đến nơi nào khác rồi sao?"

"Quả cầu rơi vào trong đó." Từ Sung ở trong ngự hoa viên chơi mã cầu, La thị biết Hàn Sâm rất giỏi về việc này, cho nên hi vọng Từ Sung cũng có thể thông thạo.

"Có ăn thứ gì lung tung hay không?" La thị phui phui y phục Từ Sung, giống như muốn phui hết tất cả những thứ không tốt đi vậy.

"Không có. Thẩm mẫu phi là người xinh đẹp thế nhưng lại quá keo kiệt." Từ Sung bĩu môi.

"Nàng ta như thế nào?" La thị yên tâm cười cười.

"Trên bàn của nàng rõ ràng có đủ cao lương mỹ vị, Tiền nhi nói cho ta một chút đồ ăn, Thẩm mẫu phi lại nói không cho."

La thị ngưng mắt suy nghĩ một chút, "Nguyên lai nàng nói thế nào, Từ Sung?"

Trí nhớ của Từ Sung luôn rất tốt, "Nàng nói, Tiền nhi, đừng để cho đứa nhỏ ăn bậy cái gì. Đúng là nói như vậy đó, mẫu thân." Từ Sung dựa vào trong ngực La Thị.

La thị đưa mắt nhìn thoáng qua hắn, "Nam tử hán sao có thể động một tí lại núp trong ngực mẹ, còn không mau lo đọc sách đi, lúc phụ vương đến khảo bài mà người lại không thuộc nương sẽ phạt người đó."

Từ Sung vừa mới lộ một chút bộ dạng trẻ con đã bị La thị phá vỡ, hắn lập tức giống như tiểu đại nhân đi tới.

Trong lòng La thị đang nghĩ, không trách được Thẩm Thất ngày đó mẫn phũ tưng lể, lại không để Từ Sung ra về một mình, chắc là sợ Từ Sung sẽ nói bừa về mình, xem ra nàng ta cũng không phải không có đầu óc giống như lời Triệu thị nói, hôm nay rõ ràng đến đoạt Vương Gia ở hai nơi, mà hai người nàng với Triệu thị hai người đều khoe khoang thân phận, không phải là không dám nói một tiếng sao?

"La tỷ tỷ?" Triệu thị vẫn tiếp tục hỏi.

La thị lắc đầu một cái, "Ta muốn đi xem Từ Sung học hành thế nào." Nói xong nhanh chóng rời đi, để lại Triệu thị ở sau lưng nhỏ giọng oán trách, "Đúng là người hiền lành."

Tại hai viện này Thẩm Thất toàn thắng trở về, nhưng ở nơi khác thì lại không chắc. Nàng trăm ngàn lần không ngờ rằng da mặt mình dày, thế mà lại có người da mặt còn dày hơn.

Người mặt dày này Hàn Sâm đã sớm đoán được, không chỉ đoán được thôi, mà hắn còn tuyệt nhiên không chịu giúp nàng.

Thẩm Thất nghĩ tới, thật không trách được lần này thái độ của Hàn Sâm lại rộng rãi khác thường như vậy, chủ động hỏi mình có muốn đi trấn Thạch Đầu hay không. Đêm hôm trước, Hàn Sâm bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngày mai ta muốn đi trấn Thạch Đầu." Lúc ấy Thẩm Thất lập tức sùng sốt, nàng có chút kinh ngạc cho đến tận bây giờ Hàn Sâm muốn đi nơi nào đều sẽ không thông báo với nàng, lần nào cũng là do nàng dây dưa không ngót đòi đi theo cho bằng được. Bất quá suy nghĩ này cũng nhanh chóng bị niềm vui khác chiếm lấy, từ chuyện lần trước so đo với Triệu thị cho đến về sau, đã rất lâu Hàn Sâm không chủ động nói chuyện với nàng, cũng là Thẩm Thất nàng ép hắn lắm lắm mới bắt đắc dĩ trả lời qua loa một câu.

Hôm nay đột nhiên trời quang mây tạnh, Thẩm Thất làm sao có thể không vui mừng, "Ta có thể đi thật sao?" Lúc đó Thẩm Thất cảm thấy trong mắt Hàn Sâm nhìn nàng có chút ý cười, nàng chỉ cho là tâm tình của Hàn Sâm hôm nay tốt một cách kì lạ, nên chỉ ngu ngốc vui vẻ theo.

"Kêu Tiền nhi thu dọn đồ đạc giúp nàng, ta đã cho Biện Trác chuẩn bị xe ngựa rồi."

"Chàng không giận ta?" Thẩm Thất ngây ngốc hỏi, mặt mày hớn hờ, chỉ sợ tâm tình tốt của Hàn Sâm bị mất đi.

"Ta đang suy nghĩ, ác nhân luôn có ác nhân trị." Khóe miệng Hàn Sâm không khỏi nhếch lên ý cười, một đêm này đối với Thẩm Thất cũng cực kì nhiệt tình, cho nên Thẩm Thất không kịp suy tính đến chuyện khác.

Đến Thạch Đầu trấn rồi, thời điểm Thẩm Thất gặp được cái vị khách không mời mà đến này, nàng mới hiểu thế nào là ác nhân trị.

"Tĩnh Liên cô nương có chuyện gì sao?" Thẩm Thất không ngờ tới cái nữ tử từ mua vui này lại đến tận cửa, còn chỉ rõ muốn gặp mặt nàng.

Tĩnh Liên kia xinh đẹp đứng dưới ánh mặt trời, vận một bộ quần áo vải, sạch sẽ mà phẳng phiu, không dính một chút mùi vị phong trần, nhẹ nhàng sáng khoái còn hơn cả mỹ nữ lăng lo, Thẩm Thất nhìn rất chú ý.

Tĩnh Liên chột quỳ xuống nói: "Xin phu nhân ân chuẩn cho Tĩnh Liên được đến hầu hạ gia."

Thẩm Thất đột nhiên đứng lại, "Cái gì gia?" Tĩnh Liên này thật lợi hại, há mồm câu đầu là cầu xin, tuy không kiêu ngạo rất thỏa đáng, nhưng hình như là Thẩm Thất nàng có ưng thuận đồng ý hay không cũng không vấn đề gì, nàng ta chỉ là tới thông báo một tiếng. Hơn nữa, một tiếng gia này sớm đã đem vị

trí của nàng ta đặt vào hàng thiếp thất.

Tĩnh Liên ngẩng đầu lên, cũng không sợ Thẩm Thất sẽ nổi giận, "Tĩnh Liên một thân trong sạch trao cho gia, ngày sau cũng không dám có quan hệ với người nào nữa, việc này, gia biết rất rõ."

Thẩm Thất thật sự hận không thể xông lên túm lấy tóc của Tĩnh Liên, "Thân trong sạch ư?" Nàng không phải châm chọc Tĩnh Liên, mà là hận cái thân trong sạch này, cũng không biết là sạch được bao nhiêu nha. Thẩm Thất hít một hơi thật sâu mới nói: "Chuyện này ngươi phải đi tìm người khách của ngươi nói mới đúng chứ?"

Trầm Thất nhấn mạnh lời nói để cho Tĩnh Liên biết thân biết phận của nàng ta.

Tĩnh Liên lặng lẽ đứng dậy, thản nhiên cười nhẹ, "Chi cần phu nhân đồng ý, tất nhiên gia sẽ không phản đối."

Thẩm Thất bức bối nói: "Vì cái gì ta phải đồng ý?"

Thân hình Tĩnh Liên nhỏ nhắn, cười đến mười phần chắc chắn, trái lại, Thẩm Thất đã tức đến giậm chân, càng đối mặt với người này Thẩm Thất càng giận dữ, nữ nhân này dựa vào cái gì lại chạy đến trước mặt nàng nói phải làm thiếp thất của Hàn Sâm? Còn một thân trong sạch với Hàn Sâm, Thẩm Thất chỉ cần vừa nghĩ tới việc Hàn Sâm từng dịu dàng với cô ta, lập tức bức bối muốn đập đồ.

"Bởi vì nếu như để cho người ta biết phu nhân từng liều mạng đến nơi trắng hoa như vậy, sợ rằng sẽ không tốt với danh tiếng của phu nhân."

Thẩm Thất xem như là hiểu, có thể coi là đang đe dọa chứ? "A, một người đã có phu quân như ta không quá mức để ý đến danh tiếng, không cần Tĩnh Liên cô nương quan tâm hộ ta." Thẩm Thất nhanh chóng suy nghĩ, ở trấn Thạch Đầu Hàn Sâm luôn dùng tên giả, cứ xem như nàng ta có truyền đi Vương phu nhân là hạng người gì đó chẳng nữa, như vậy cũng không quan trọng. Ai bảo Hàn Sâm đòi đến cái địa phương không đứng đắn này chứ, làm tổn thương mặt mũi của hắn, coi như đáng đời hắn.

"Tĩnh Liên không phải là lo lắng danh tiếng của Vương phu nhân, mà đang lo lắng cho danh tiếng của Thẩm gia Thất cô nương." Tĩnh Liên cười cười trong lòng nàng ta đã sớm có dự liệu.

"Làm sao ngươi biết?" Thẩm Thất lập tức hỏi, sắc mặt có điểm không tốt, đáng tiếc Tĩnh Liên không một chút sợ hãi.

"Thẩm gia Thất cô nương xinh đẹp động lòng người, chính là loại người đi khắp thiên hạ cũng khó tìm ra người thứ hai, cho nên lần đầu gặp mặt Tĩnh Liên liền đã cả gan đoán bừa."

"Mất nhìn người của Tĩnh Liên cô nương thật là lợi hại." Thẩm Thất coi như là ném chuột sợ vỡ bình (muốn đánh kẻ xấu nhưng còn điều e ngại), nàng không lo danh tiếng của bản thân nàng, nhưng Thẩm gia sợ, và cả Lan Lăng Vương cũng sợ." Lúc ấy, ta đang giả làm nam nhân." Thẩm Thất không đánh đã khai, đến tột cùng nàng có phần non tay, nếu như nàng liều chết không nhận, bằng một thân phận nhỏ nhoi của Tĩnh Liên khi nói ra chuyện này, khẳng định cũng không có bao nhiêu người tin tưởng nàng ta.

"Tĩnh Liên ở nơi địa ngục sơn phần này lẫn lộn nhiều năm, cao thấp đều có thể phân rõ. Chỉ cần phu nhân đại từ đại bi, cứu vớt Tĩnh Liên ở trong nước sôi lửa bỏng." Tĩnh Liên bày ra lá bài cuối cùng, thu lại dáng vẻ nắm chắc phần thắng trong tay, trái lại trung ra bộ dạng đau khổ bất đắc dĩ, một màn này của nàng ta đều rất thuận buồm xuôi gió, Thẩm Thất vẫn chưa thể phân biệt thật giả.

Cho nên Thẩm Thất tạm thời giữ nguyên tắc nói ít sai ít, tạm thời không mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: 15.2: Mỹ Nhân Gặp Nhau Ở Lập Quỳnh Hiên

"Phu nhân có thể không tin, ngày trước Tĩnh Liên cũng là con gái nhà lành, bởi vì gia cảnh khốn đốn, đại ca tàn nhẫn bán tiểu nữ cho Vu tình xá, nhưng mà Tĩnh Liên không muốn làm nữ nhân dưới tay người ta, cho nên tâm thân này chỉ trao cho mỗi gia. Mỗi lần sư phụ bắt tiểu nữ tiếp khách." Nói đến chỗ này Tĩnh Liên dừng một chút, mặt hơi đỏ lên, "Tĩnh Liên thà chết chứ không theo, hiện giờ càng lúc càng ép chặt, Tĩnh Liên sợ rằng không thể vì gia mà giữ cho thân mình thanh bạch nữa rồi, nếu như phu nhân không rủ lòng thương xót, Tĩnh Liên chỉ có một con đường chết." Từng giọt từng giọt nước từ khóe mắt Tĩnh Liên chảy ra, Thẩm Thất nhìn người trước mắt chỉ có cảm giác, nếu mình không đồng ý thì chính là tội nhân lớn nhất trong thiên hạ.

Thẩm Thất quan sát biểu tình của Tĩnh Liên hiện giờ, nghĩ thầm về sau ở trước mặt Hàn Sâm nàng không thể làm cho nước mắt chảy rào rào nữa, ít ra cũng phải nặn ra từng viên từng viên, như vậy càng khiến người ta động lòng thương.

Nhớ tới Hàn Sâm, Thẩm Thất không thể nào đoán ra được ý đồ của hắn, rất rõ ràng là hắn đã sớm biết chuyện này, lại không chịu xử lý, phải đợi cho Tĩnh Liên không nhịn được mà đến cầu xin chính mình. Là Hàn Sâm cảm thấy nàng cố tình làm bậy xông vào nơi danh tiếng quá xấu kia, cho nên ngầm yêu cầu mình đi giải quyết Tĩnh Liên này sao?

Hàn Sâm biết rõ tâm tư của Thẩm Thát nàng, vậy mà vẫn ép buộc nàng lấy thêm tiểu thiếp cho hắn, việc này chẳng khác gì đập một phát vào trái tim Thẩm Thát. Thẩm Thát một mặt tức giận cái bộ dạng thanh bạch kia của Tịnh Liên, tức giận hoàn cảnh bi thảm của nàng ta, buộc nàng không thể không có lòng trắc ẩn, một mặt vừa tức sau khi Tịnh Liên đi vào, về sau mỗi tháng lại có thêm người muốn nàng chia sẻ Hàn Sâm, một mặt vừa phẫn nộ Hàn Sâm đối với nàng thật tàn nhẫn.

"Vậy người cùng ta trở về Lan Lăng thôi." Thẩm Thát cố nén tức, mới có thể nói ra một câu như vậy. Xem như là chấp nhận thân phận Tịnh Liên.

"Tịnh Liên liễu yếu đào tơ không dám làm mất thể diện ở trước mặt phu nhân, chỉ mong khi gia đến trấn Thạch Đầu, Tịnh Liên có thể góp chút sức lực."

Hai mắt Thẩm Thát trùng to như chuông đồng, lòng thương cảm cho nàng ta trong nháy mắt cũng không còn, "Người nói là hai đầu đại?" Hai đầu đại đối với thiếp thất thật đúng là không thể nào tốt hơn. Ở trong phủ Trấn Thạch Đầu, Hàn Sâm cùng Thẩm Thát vừa đi, Tịnh Liên nàng kia chính là chủ nhân. Ở đó thoải mái nhàn nhã, rất sung sướng, trên không cần phục vụ chính thất, dưới có thể cầm quyền ra lệnh. Dựa vào cái gì Thẩm Thát nàng phải trở về gặp hai vị kia?

Thẩm Thát không quen nhìn dáng vẻ lẳng lơ của Tịnh Liên, không quen nhìn bộ dáng sạch sẽ của nàng, tóm lại là nhìn cái gì cũng không quen. Càng không cách nào chịu được cái thái độ quá tự tin cường ép mình rồi lại giả bộ đáng thương ban nãy của nàng ta.

Thẩm Thát quả thực là bị buộc đến đường cùng. Thời điểm nàng nhìn thấy Hàn Sâm, hận không thể xé hắn ra ăn.

"Từ lâu Vương Gia đã biết Tịnh Liên kia sẽ đến đúng không?" Thẩm Thát nổi giận dưng dưng chạy vọt vào thư phòng.

Bên trong vẫn còn hai người đang đứng chờ hắn trả lời, không khí nhất thời trở nên cực kì lúng túng, phía Hàn Sâm lẳng lặng gật đầu ra chỉ thị, họ mới vội vàng chạy ra ngoài.

"Nếu nàng không đi, nàng ta cũng không đến, ta cũng sẽ không gánh thêm phiền phức như thế này." Hàn Sâm so với Thẩm Thát còn rầu rĩ hơn nhiều.

Đó vốn chỉ là hành động gấp díp thì chơi, tiền hàng hai bên đã thỏa thuận xong, lại bị Thẩm Thát xen vào chính giữa, để cho Tịnh Liên kia có cơ hội dựa dẫm vào nhà quyền thế. Huống hồ Tịnh Liên cảm thấy có thể thất không biết giữ lễ nghi liêm sỉ như Thẩm Thát, người nam nhân nào có thể chịu được, nàng ta càng cảm thấy mình mới là giải ngữ hoa(*) của Hàn Sâm.

(*) Ngữ hoa: người phụ nữ biết thông cảm, chia sẻ

Thẩm Thát bị Hàn Sâm chọc giận đến giậm chân, lại không cách nào nói lại được hắn. Thẩm Thát cho rằng nàng chính là người tự nhảy vào cái bẫy đã giăng sẵn.

"Nàng xử trí thế nào?" Hàn Sâm nâng mày hỏi.

Thẩm Thát đột nhiên cười rộ lên. "Dĩ nhiên là cấp thêm cho Vương Gia một nữ thiếp, Vương Gia nên cảm ơn ta như thế nào đây?" Thẩm Thát cũng là nói dối tìm niềm vui giữa bi ai.

"Cưới một kỹ nữ làm vợ, nàng thấy ta rất có thể diện sao?" Câu nói đầu tiên của Hàn Sâm liền kéo nàng trở lại.

"Phủ Vương Gia trong kinh đô không có nữ chủ nhân nào coi sóc cũng không thỏa đáng lắm, cho nên ta muốn để Tịnh Liên sống ở trong phủ này." Thẩm Thát rất đắc ý với quyết định này của nàng, Tịnh Liên muốn hai đầu lớn, Thẩm Thát không đối phó được nàng, nhưng dư sức tát nước lạnh vào cái cao ngạo tự tin của nàng ta. Hàn Sâm được phong Lan Lăng Vương, không có ý chỉ sẽ không thể quay về kinh đô.

Hàn Sâm cười cười, "Nàng vậy mà lại có thể nghĩ ra biện pháp hay."

Quan hệ phụ tử Hàn gia hết sức căng thẳng, Thẩm Thát không biết vì lý do gì mà Hoàng đế không thích Hàn Sâm, nhưng mà Hàn Sâm cố ý tạo ra danh tiếng phong lưu khắp thiên hạ, lại rời xa vòng tranh chấp chính trị, Thẩm Thát nghe được điều đó từ phụ thân nàng nên mới biết một chút. Đưa một tiểu thiếp xuất thân là kĩ nữ vào trong kinh, chỉ sợ càng làm cho người ta yên tâm.

"Việc này không nên chậm trễ, ta đã sai người đi chuộc thân cho Tịnh Liên cô nương, khoảng chừng mấy ngày nữa sẽ để nàng ta vào kinh." Thẩm Thát cũng không hy vọng Tịnh Liên cùng Hàn Sâm sẽ tổ chức yến tiệc tân hôn gì đó.

Về thân phận của Tịnh Liên, Thẩm Thát cố tình không cho, chỉ nói là xuất thân của nàng ta không tốt, không thể phong cấp phong hào, nếu như nàng sinh một đứa nhỏ, sẽ cho thêm danh phận. Dĩ nhiên Thẩm Thát có thể nói ra những lời này, về phần Tịnh Liên nàng ta không thể nào lên tiếng phản đối, chỉ có thể không minh bạch vào phủ, địa vị vô cùng tầm thường, coi như là sự trả thù của Thẩm Thát.

Hàn Sâm chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy tiếng Biện Trác ở ngoài cửa nặng nề ho khan, "Biện Trác, vào đi."

Biện Trác nói bên tai Hàn Sâm mấy câu, Thẩm Thát chỉ nghe thấy Hàn Sâm nói: "Chuẩn bị ngựa, quay về."

Ngay cả chuyện gì đang xảy ra Thẩm Thát cũng không biết đã bị Hàn Sâm tóm lên lưng ngựa, "Chúng ta phải về Lan Lăng sao? Nhưng lễ vật ta mua còn chưa có mang theo." Đến trấn Thạch Đầu, đi dạo phố là một trong những việc Thẩm Thát nhất định sẽ làm.

Hàn Sâm lờn nàng một cái, trực tiếp thúc ngựa rời đi, Thẩm Thát chỉ có thể tức giận cắn răng. Dọc đường đi về phía nam, có rất nhiều người mang theo xe bò chở một đồng đồ lớn vội vội vàng vàng đi chuyển về hướng Bắc, "A, chuyện gì thế này?"

Biện Trác chặn một số người lại hỏi thăm tin tức, mới biết chuyện xảy ra đằng trước.

Là quận Sa Nam, Lưu Lập Minh chém chết quận trưởng làm phản, còn cấu kết với Nam Chiếu quốc xuất binh tấn công vùng biên giới Tây Hoa, hôm nay họ đã đến được ven bờ hồ Mạnh bá rồi, chỉ cần vượt qua hồ Mạnh bá sẽ tiến vào ranh giới Lan Lăng, khiến cho lòng người không tránh khỏi hoang mang lo sợ. Mà dân chạy nạn phần lớn là đến từ quận Sa Nam, cũng có không người Hán không muốn bị trưng binh của Nam Chiếu quốc trốn ra khỏi nước đến Tây Hoa.

Thẩm Thát nhìn những người này, đại đa số là quần áo rách rưới, gầy trơ cả xương, bụi bặm đầy người, tiêu tụy không thôi.

"Đám phản quân này thật đáng căm phẫn, nên giết sạch chúng." Thẩm Thát đã quen với cảnh cuộc sống thái bình.

"Những phản binh này vốn đều là dân chúng tay không tác sát" Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, "Quan bức dân phản, dân không thể không phản." Quận trưởng Sa Nam lòng tham không đáy, nổi tiếng thiên hạ, bởi vì hắn vẫn hay cống nạp mỹ nữ cho hoàng đế đương triều, cho nên vẫn được làm quan.

Thẩm Thát không biết vì sao Hàn Sâm lại đồng tình với đám phản quân này, Tây Hoa nơi đây không phải là giang sơn của Hàn gia bọn hắn sao. "Nhưng mà lẽ nghĩa trung quân ái quốc, chẳng lẽ bọn họ không biết ư, dù thế nào cũng không thể làm phản chứ?"

"Kho đầy lương thực mới có thể chú tởi lễ tiết, áo cơm đầy đủ mới có thể chú ý tới vinh nhục, bụng ăn còn không no, nói gì tới trung hiếu lễ nghĩa?" Sắc mặt Hàn Sâm vô cùng lạnh lùng.

Thẩm Thát ngẫm nghĩ một chút thấy cũng đúng, "Bọn họ muốn đi đến chỗ nào?"

Hàn Sâm không trả lời, ngược lại ông trời dùng tiếng sấm trả lời thay, sắc trời chợt tối sầm, mưa to như trút nước, cái chỗ này trước không có thôn sau không khách điếm, hoàn toàn không có chỗ trú mưa nào cả, may là Biện Trác rất rành về địa phương nơi này, lập tức dẫn cả đội đi vào con đường nhỏ, trú tạm trong một căn miếu đồ nát.

Một đám người ai cũng ướt như chuột lột, chỉ có Thẩm Thát là khá hơn một chút, bởi vì dọc đường đi Hàn Sâm đều dùng thân thể che mưa giúp nàng, lúc xuống ngựa, nàng còn cười khanh khách, cho rằng gặp mưa đúng là sự tình mới mẻ bấy giờ. Hàn Sâm ở phía sau lạnh mặt, nàng lập tức sửa sai. Xấu hổ giải vây, "Ta đói rồi." Mỡ to mắt vô tội, ai cũng không từ chối được.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Gặp Lại Đã Khó Chia Tay Càng Khó Hơn

Editor: Snowflake HD

Mất thấy Hàn Sâm lại muốn quở trách Thẩm Thát thêm vài câu, Biện Trác vội vàng đi lấy túi lương khô ở trên lưng ngựa xuống, lúc này hắn mới phát hiện lương khô đều đã mềm nhũn trong nước, "Thần đi bắt mấy con ếch, trời mùa hè mưa nhiều nên bọn chúng thường hay xuất hiện."

"Ếch?" Ngày trước Thẩm Thát ngồi ở bên bờ hồ trong nhà có nhìn thấy mấy con, tiếng kêu của bọn chúng rất đáng ghét, da lại màu xanh lè, dính dính, nhìn thôi cũng mắc ói rồi.

Tay chân Biện Trác vô cùng nhanh nhẹn, vừa bắt xong ếch đã lập tức lột da chúng, làm hết những việc đó chỉ mất chưa tới một nén nhang. Các thị vệ khác xuyên thân ếch qua lưỡi kiếm rồi nướng trên lửa, Hàn Sâm cũng đi qua cầm lấy một cái để nướng, Thẩm Thát vẫn đi bên cạnh Hàn Sâm, nhưng mà nhìn máu tươi ếch đầm đìa cũng chẳng phải là chuyện gì vui vẻ, tuy nhiên mưa đêm, đông lửa, lại có Hàn Sâm bên cạnh, nàng cảm thấy cho dù có xảy ra chuyện gì, vẫn là một chuyện đáng hạnh phúc.

Hàn Sâm không để ý đến nàng, quay đầu bàn bạc với Biện Trác, nhưng do mãi mê nói chuyện, nên quên mất bản thân mình đang nướng ếch, mãi đến khi Thẩm Thát vừa nhắm mắt định đi ngủ thì người thấy mùi khét lập tức la lên, hắn mới chợt phát hiện.

"Khét rồi khét rồi." Thẩm Thát hoảng sợ nói, đối với nàng mà nói nướng thịt khét là chuyện chưa bao giờ trải qua, cũng có nghĩa là nàng không cần ăn. Nghĩ lại bộ dạng máu tươi đầm đìa kia, nàng lập tức thấy buồn nôn.

Hàn Sâm hết cách với Thẩm Thát, cho dù trời có sập xuống trên người bọn họ thì đối với nàng chỉ giống như là đang nhìn thấy một chuyện mới mẻ thú vị, căn bản là không thèm để ý đến hậu quả.

Một thị vệ bên cạnh đưa con ếch đã nướng xong cho Hàn Sâm, hắn lắc tay, "Không cần, các ngươi ăn đi." Hắn gỡ con ếch cháy xuống, bẻ một nửa cho Thẩm Thát, còn bản thân hắn ăn một nửa con ếch cháy kia, trên mặt không hiện ra bất cứ biểu tình khó chịu nào, làm cho Thẩm Thát nghĩ rằng ếch cháy ăn rất ngon.

Thẩm Thát nửa tin nửa nghi ngờ cầm lấy nửa thân ếch trong tay cắn xuống một cái, nàng cố gắng nuốt thứ trong miệng, một mùi máu tanh lập tức bốc lên

mũi, cũng không biết có phải do trong lòng nàng vốn dĩ sợ hãi thứ này hay không, nói chung ếch nường không muối không dầu, cái gì cũng không có, cực kì khó ăn. “Khó ăn quá, ta không ăn đâu.” Thảm Thất ‘Bốp’ một tiếng cầm con ếch trong tay ném xuống đất.

Hàn Sâm kinh hãi liếc nhìn Thảm Thất một cái, trong lòng Thảm Thất chợt thấy lạnh, thường thường mà nói Hàn Sâm càng lạnh lùng nhìn người khác, thì thủ đoạn sau này của hắn càng độc ác. Thật ra Thảm Thất biết hành động ném ếch xuống đất là không tốt cho lắm, bởi vì mọi người ở đây đều ‘Im lặng’ nhìn nàng, đương nhiên ý tứ trong mắt họ là không đồng ý. Cũng do Thảm Thất có chút giận, giận trong mắt Hàn Sâm không hề có nàng, chỉ lo nói chuyện với người khác.

Vào lúc yên tĩnh thế này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, Thảm Thất quyết định cho dù là ai đang ở ngoài gây âm ỉ, bọn ta cũng sẽ khuyên giải họ cho thật tốt.

“Ta đi ra ngoài xem có chuyện gì.” Thảm Thất tìm việc làm để che giấu sự xấu hổ của bản thân.

Một đám người ngoài miếu muốn đi vào tránh mưa, xem ra là những người dân tị nạn đang chạy trốn, đoán chừng khoảng hai mươi ba mươi người, bao gồm phụ nữ, trẻ em, người già yếu, còn có những người bệnh không ngừng ho khan khiến người khác phải bực mình, những hạ nhân bên ngoài đang xua đuổi những người này đi chỗ khác.

Ngửi thấy những mùi hôi thối trên người bọn họ Thảm Thất lập tức nhíu mày, ban đầu còn định cho họ vô nhưng bây giờ thu hồi quyết định, trên trời bỗng vang lên một tiếng sấm, một hải tử trong đám bọn họ bỗng oa oa cất tiếng khóc. Trong lòng Thảm Thất chợt yếu mềm, nàng hy vọng có được một hải tử để chăm sóc nhưng không được, cho nên rất thương cảm về mặt này, coi như tích lũy phúc đức đi.

“Cứ để bọn họ vào đi.” Thảm Thất mở miệng, những tùy tùng kia tất nhiên phải lui xuống.

Trong đám bọn họ có mấy hải tử chừng bốn năm tuổi la lên rồi chạy vọt vào, “Oa, chỗ kia có ếch kia!” Mấy hải tử đó nhanh chóng chạy đến chỗ con ếch mà Thảm Thất ném xuống đất ban này, sau đó nắm tóc, xé áo, để giành ăn ếch.

Thảm Thất cực kì sùng sốt nhìn bọn họ, Hàn Sâm cũng kinh ngạc nhìn theo, Thảm Thất chợt có một nguyện vọng, mong sao tất cả trẻ em sẽ không vì một con ếch nường bị ném xuống đất mà đánh nhau.

Thảm Thất đi đến gần Hàn Sâm, ngồi xuống bên cạnh hắn, thật hay vì gặp được những người này, ngôi miếu không đồ nát, bỗng nhiên náo nhiệt trở lại, hơn nữa nhiều người chen lấn như vậy, Thảm Thất tất nhiên có lý do chính đáng để ngồi sát bên cạnh Hàn Sâm, bực bội là không thể ngồi trong lòng hắn.

Một phụ nhân ngồi bên cạnh Thảm Thất, xem tuổi tác của nàng so với Thảm Thất cũng không kém nhiều lắm, lại nhìn đến khuôn mặt tiêu tụy của đứa trẻ mới sinh trong ngực, nàng lập tức vén vạt áo lên, bởi vì Thảm Thất ngồi rất gần chỗ nàng nên nhìn thấy rất rõ, vạt kia đã bị cắn đến mức không nhận ra là cái gì nữa, rõ ràng nàng không còn sữa, nhưng vẫn cho hải tử ngậm, Thảm Thất nhìn thấy đau lòng không thôi.

Nàng ta ngẩng đầu thì bất gặp ánh mắt chăm chú của Thảm Thất nhìn nàng, có chút xấu hổ, rồi nhìn sang Hàn Sâm phía sau lưng, xấu hổ càng tăng thêm, thậm chí có một chút e ngại, chỉ có thể khó nhọc xoay người lại, đứa trẻ trong ngực nàng lập tức òa khóc, Thảm Thất cảm thấy nàng ta bị cắn đến đau đớn.

Hàn Sâm bỗng nhiên quay đầu ra lệnh cho Biện Trác làm gì đó, sau đó Biện Trác đi ra ngoài.

Thảm Thất nhìn vị phụ nhân kia, rồi nhìn sang Hàn Sâm, bất chợt xoay người ngồi cạnh nàng ta, giúp nàng che chắn ánh mắt từ người khác, Hàn Sâm nhìn vào mắt Thảm Thất, tặng cho nàng một chút khen ngợi, cho nên Thảm Thất rất vui vẻ. Thật ra Thảm Thất chỉ muốn ngăn ánh mắt của Hàn Sâm thôi.

Không lâu sau đó Biện Trác quay trở lại, “Chạy khắp nơi, mới tìm được một chén sữa dê, thím mau cho đứa bé uống đi.” Biện Trác đưa chén sữa dê cho vị phụ nhân kia.

Người kia “Oa” lập tức bật khóc, “Cảm ơn, phu nhân của ta vẫn ở còn ở phía sau đánh địch, sau này, sau này ta nhất định báo đáp ân nhân.”

Mưa đã gần tạnh hẳn, Thảm Thất rút trên đầu mình xuống một cái trâm cài rồi đưa cho vị phụ nhân kia, hình như nàng chạy nạn một mình, xem ra cuộc sống sau này cũng không dễ dàng.

Đôi mắt phụ nhân kia cảm động nhìn Thảm Thất, trong lòng nàng cực kì thích thú, vui vẻ đi sau lưng Hàn Sâm, định nắm tay hắn, hắn lại gạt tay Thảm Thất ra, “Nếu làm đề cho ta xem, vậy thì không cần đâu.” Hàn Sâm lạnh lùng nói

Để lại Thảm Thất tay chân lạnh buốt đứng lại phía sau, mặc dù mục đích nàng giúp đỡ đám người kia là không đơn thuần, nhưng nói cho cùng nàng vẫn làm được việc tốt mà.

Lúc quay lại Lan Lăng thành, trong thành một cảnh yên bình thịnh vượng, không chịu bất cứ ảnh hưởng nào từ chiến tranh miền Nam, Thảm Thất không biết rằng mọi người cực kì tin tưởng, không cảm thấy bất kì mối nguy hiểm nào, chính nàng cũng nên thoải mái thôi. Lại thêm một đám người chạy nạn nữa sắc mặt Hàn Sâm cực kì không tốt, bọn ta cố gắng kìm nén sợ hãi.

Nhưng thật kì quái, Hàn Sâm không đưa Thảm Thất trực tiếp hồi phủ, mà đi đến Thảm Gia. Thảm Thất đến thỉnh an phụ thân nàng xong, thấy vẻ mặt phụ thân rất nghiêm túc. Nàng không dám ngồi lại lâu lập tức chạy ra ngoài, tìm một a hoàn hỏi Ngũ ca nàng đâu, ban đầu nàng mang theo rất nhiều lễ vật, tiếc là đi vội quá nên không mang theo được.

“Ngũ thiếu gia đi đến Đồng đường rồi.” Đồng đường là nơi giàu có nhất của Thảm gia, xung quanh một ngọn núi đồng, là quảng đồng lớn nhất ở Tây

Hoa, tiền lưu thông của cả nước hầu như đều từ nơi này làm ra, hỏi sao Thẩm gia có thể không giàu.

“Đến Đồng đường?” Thẩm Thất ngạc nhiên tại sao huynh ấy rời đi lại không chịu tới chào Thẩm Thất, xem ra có chuyện cấp bách, chẳng lẽ đã xảy ra việc gì nghiêm trọng rồi sao?

Nhưng mà sự thật không giống như những gì Thẩm Thất lo lắng, từ sau khi nói chuyện với Thẩm Quang Diệu, Hàn Sâm vẫn tiếp tục ở lại vương phủ, tuy nhiên so với trước kia còn bận rộn hơn nhiều, người đi tới đi lui cũng nhiều hơn bình thường, mục đích đến không khác biệt nhau lắm.

Có điều Thẩm Ngũ ở lại Đồng đường vẫn chưa về nhà, Thẩm Thất không dám hỏi nhiều, sợ nghe được tin tức xấu, chỉ bằng không hỏi tốt hơn. Nhưng mà tin tức xấu kia giống như gió thổi ngoài đồng, nhanh chóng lan tràn, mỗi lần đi ra đều nghe thấy người ta nói nghĩa quân tạo phản đã chiếm đóng đất đai bên ngoài rồi.

Tình thế càng ngày càng gấp, khiến cho Thẩm Thất không còn tâm trạng mở hoa xã của nàng nữa, Thẩm Thất rất buồn chán ngồi chờ, chờ đến khi tình hình tốt hơn, nhưng không nghĩ tới một đạo thánh chỉ truyền xuống, Hàn Sâm lãnh binh đi dẹp loạn đám phản quân phía Nam.

Hàn Sâm ngồi trong thư phòng, mở thư ra nói, “Vương gia, cuối cùng chúng ta cũng chờ được đạo thánh chỉ này rồi.” Phản quân phía Nam luôn luôn yên bình rút lui, trong khi đó tướng sĩ và tinh thần của binh lính Tây Hoa đều đã chán nản nguyên nhân cũng vì kinh thành điều những vị tướng quân ngu ngốc tới, đến một người chết hai người, nếu không phải tình hình đã trở nên vô cùng nghiêm trọng, thì lão hoàng đế kia cũng không chịu để cho Hàn Sâm lãnh binh đi đánh giặc.

Thẩm Thất định chạy vào ngăn cản Hàn Sâm đi phương Nam, tin tức bên kia truyền về không phải từ trong trận chiến thì cũng bị chiếm thành, chưa bao giờ nghe thấy tin tốt lành, nàng sợ Hàn Sâm xảy ra chuyện gì không may. Ở bên ngoài nghe được câu nói kia, nàng lập tức đi chậm lại, xem ra Hàn Sâm đã đợi thứ này từ lâu rồi, Thẩm Thất do dự trong chốc lát, dậm chân một cái, khẽ cắn môi, vội chạy xuống lầu.

“Chủ tử, không phải người đi ngăn cản vương gia... sao lại quay về rồi?” Tiền Nhi nhìn thấy Thẩm Thất quay trở về quá nhanh, cực kì kinh ngạc, vừa rồi còn khóc lóc một mực muốn đi ngăn cản.

Thẩm Thất dẫu môi, “Mau đi chuẩn bị hành lý cho ta.” Thẩm Thất nằm trên giường giận dỗi. Có những việc muốn ngăn cản, nhưng không thể được, cho nên đành phải tự trách mình.

Mặc dù tức giận, nhưng Thẩm Thất hiểu rõ Hàn Sâm là một người làm việc nhanh lẹ, thánh chỉ đã xuống, có lẽ mấy ngày sau hắn sẽ khởi hành, e rằng mấy tháng bận rộn chuẩn bị cũng bởi vì ngày hôm nay. Hàn Sâm muốn làm cái gì, Thẩm Thất có phần không hiểu được, nàng cũng không muốn nghĩ, Thẩm Thất nàng không cần gì nhiều chỉ mong sao có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày mà thôi.

Thẩm Thất suy đoán không sai, Hàn Sâm định ba ngày sau sẽ lên đường, trước khi đi, hắn dành chút thời gian đến gặp Thẩm Thất.

“Nàng muốn nói gì với ta sao?” Hàn Sâm bị Hàn thị cùng Triệu thị dùng nước mắt thuyết phục quá lâu, có chút đau đầu không biết phải đối phó với nước mắt của Thẩm Thất thế nào đây.

Thẩm Thất đỏ mặt, kiễng chân lên hôn môi Hàn Sâm, tuy rằng không lưu loát nhưng rất triền miên. Lúc gần lúc xa, khiến người khác phải vương vấn nụ hôn.

Hàn Sâm im lặng một lúc rồi nói: “Nàng không mặc tiểu y(*)?”

(*) Tiểu y: đồ nhỏ

Thẩm Thất đỏ mặt cười hi hi, thời gian cấp bách, nói cái gì cũng lãng phí thời, nàng chỉ muốn có được cảm giác ấm áp bên cạnh Hàn Sâm, mà hắn nói không có gì bằng việc sưởi ấm thân thể.

Trời còn chưa sáng, Hàn Sâm đã rời giường, giống như những buổi sáng thông thường, giống như hắn chỉ đi đến Tu Trúc lâu mà thôi, không có bất cứ cảm giác biệt ly.

Thẩm Thất ôm chăn ngồi dậy, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Đội quân của Hàn Sâm ra khỏi thành mấy dặm, mới phát hiện trên ngọn núi đối diện có một người đang cười ngửa, đi theo quân đội bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tây Lâu Vọng Nguyệt Kỳ Hồi Viên

Tuy cách rất xa nhưng Hàn Sâm có thể nhận ra người kia chính là Thẩm Thất, dù bị ngăn cản bởi con sông, nhưng nhìn thấy vô cùng rõ, một bóng dáng xinh đẹp dịu dàng. Thẩm Thất đoán không chừng Hàn Sâm đã nhận ra nàng, lập tức vui vẻ đứng bên kia sông vẫy tay, quyết định này của nàng rất đúng

đến. Nếu đi theo bên cạnh Hàn Sâm, chắc chắn sẽ bị hấn mắng rồi bắt trở về, nhưng hiện giờ cách xa một con sông, hấn không thể chạy tới chỗ nàng, nàng muốn tiễn hấn bao xa thì tiễn, lại chẳng phải nghe chửi.

Thẩm Thất cũng biết Hàn Sâm nhất định sẽ nổi giận, thử tưởng tượng ra bộ dáng bức tức của hấn, càng tăng thêm vui vẻ.

Thẩm Thất nhìn thấy có hai quân sĩ cưỡi ngựa đang muốn băng qua sông để ngăn cản nàng, nhưng do đáy sông quá sâu, không thể nào đi qua được, lần này Hàn Sâm cũng hết cách với nàng, Thẩm Thất càng tỏ ra đắc ý, không ngờ Hàn Sâm cũng có ngày hôm nay. Nhưng cuối cùng, Hàn Sâm không cưỡi ngựa nữa mà đi thẳng vào trong xe ngựa ngồi, Thẩm Thất mới dừng lại, không nhìn thấy Hàn Sâm, vậy đưa tiễn còn có ý nghĩa gì.

Thật sự quá đáng mà, nàng cũng chỉ muốn nhìn thấy hấn thôi.

Thẩm Thất đứng bờ bên kia đôi mắt ước lệ, nàng đã thử luyện tập giống như Tịnh Liên khóc từng giọt từng giọt, nhưng giờ đây Hàn Sâm chẳng thể nhìn thấy được. Dù sao nàng cũng đã sớm quyết định, nếu hấn chết, chẳng lẽ nàng có thể sống một mình?

Nàng làm thế này, chỉ là muốn nhìn hấn nhiều thêm một chút thôi, như vậy cũng quá xa xỉ không được sao.

Hàn Sâm bỏ đi, lần đầu tiên Thẩm Thất hiểu được ý nghĩa câu nói của cổ nhân Một ngày không gặp như cách ba thu, trước kia nàng luôn cho rằng do cổ nhân đau xót chuyện tình cảm nên mới chọt nói ra một câu ưu sầu như vậy.

Bây giờ là giữa hè, nhưng Thẩm Thất lại treo một cành mai trước cửa sổ, cái này bình thường nàng chỉ làm vào mùa đông. Mỗi sáng trong lúc Thẩm Thất trang điểm, nàng đều tô một chút son môi lên cánh hoa, nhưng cho dù nàng nhuộm hết cả cành mai, Hàn Sâm cũng chưa trở về.

Thời điểm phân nửa hoa mai trong phủ đều bị nhuộm màu, thì Thẩm Thất cũng đã lục lọi xong mọi ngóc ngách của Lan Lăng Vương phủ, tuy nhiên vẫn không tìm thấy tin tức Hàn Sâm. Mặc dù phía Nam liên tiếp báo tin thắng trận, nhưng như vậy chẳng bằng cho nàng nhìn thấy Hàn Sâm một cái nàng còn vui mừng hơn.

Cứ như thế, cho đến khi quân lính chạy về cấp báo Lan Lăng Vương đánh tan quân địch hiện đang trên đường quay trở về, Thẩm Thất gần như không dám tin, “Thật vậy ư, ở nơi nào, đi qua Lâm Dương chưa?” Nếu đã qua Lâm Dương, vậy thì cách Lan Lăng cũng không xa khoảng chừng nửa ngày đi đường.

Cho dù Hàn Sâm chưa tới Lâm Dương, nhưng Thẩm Thất đã sớm không kìm chế nổi mừng rỡ, đi ra ngoài, sai hạ nhân thuê một khách điểm ở Lâm Dương. Khi đội quân của Hàn Sâm vào Lâm Dương, cả Lâm Dương đều chấn động.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn ôn hòa, nam tử trên đời này hiếm ai có thể đánh cho đám phản phân toi bởi hoa lá, hơn nữa hấn không phải loại người thô kệch xấu xí, mà là ngọc thụ lâm phong, xinh đẹp như thần, hỏi xem có ai không muốn chiêm ngưỡng một nam tử như vậy chứ. Huống chi đội quân của hấn đã giành được thắng lợi, xứng đáng để mọi người reo hò nhảy múa. Dân chúng Lâm Dương từ sớm tỉnh mơ đã đứng chật ních đường.

Thẩm Thất đứng trên lầu hai nhìn lá cờ đang đi đến, đám đông bên dưới bắt đầu xúc động, có người không ngừng hò hét, không ngừng vỗ tay, vui mừng cùng chân thành như vậy, khiến cho nàng cũng xúc động theo.

“Ta nên đi xuống dưới đó, ta cũng cần phải reo hò mới được. Tiền nhi, trời biết rằng ta nhất định sẽ là người la lớn tiếng nhất trong số bọn họ.” Thẩm Thất cười đến mức khuôn mặt đỏ bừng.

“Chủ tử, miệng người mở rộng đến mang tai rồi, thật khó coi a.” Tiền nhi không muốn nổi điên chung với Thẩm Thất.

“Nhiều chuyện.” Thẩm Thất cười nói với Tiền nhi một câu, nhìn bóng dáng càng ngày càng gần kia, cho dù rất mờ nhạt, tuy nhiên Thẩm Thất vẫn có thể nhận ra người đó chính là Hàn Sâm. Không cần nhìn Thẩm Thất cũng đoán được vị tướng quân kia mặc áo giáp bạc cười trên hắc mã, cái mũ đỏ tươi, phản chiếu ánh nắng, uy phong lẫm liệt, khí thế bức người.

Thẩm Thất không kiềm chế được kích động lập tức chạy xuống lầu, bắt trước theo đám đông hò hét, chẳng qua là ngoài dự định của nàng, giọng nói nàng không hề nổi bật, mà lạc trong biển người mênh mông. Thẩm Thất hơi nhíu mày, nháy mắt liền triển khai kế hoạch khác, khuôn mặt rạng rỡ, bắt đầu kêu: “Hàn Sâm, Hàn Sâm...” Kêu từng tiếng một.

Ngày thường bị quy định ràng buộc, nàng không dám gọi thẳng tên Hàn Sâm, nhưng trong trường hợp này, có vô số người lớn tiếng gọi, chắc chắn hấn không để ý, cho nên nàng cứ thoải mái gọi cho đã, chỉ cần có thể nhớ kỹ tên hấn, cũng là một loại hạnh phúc. Thẩm Thất hận không thể nói, “Hấn là của ta, hấn là của ta.”

Thẩm Thất vui vẻ tựa nài con, quân đội Hàn Sâm đi theo lối mà đám đông chưa sẵn, nàng cố gắng nhảy lên, vỗ cánh tay, đáng tiếc ngoại trừ nàng còn một đồng người yêu mến điên cuồng Hàn Sâm. Dáng người của Thẩm Thất đứng trong đám đông càng không hề nổi bật, giống y như lấy muối bỏ xuống biển, người khác nhận ra nàng cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thẩm Thất nhìn chằm chằm Hàn Sâm đang ngồi trên ngựa, da hơi đen một chút, khuôn mặt có chút tiều tụy, nhưng thần sắc vô cùng mạnh mẽ, rực rỡ tựa áng mây, đôi mắt sáng lấp lánh, so với trước khi rời khỏi, dường như tăng thêm vài phần điềm tĩnh, mơ hồ hiện ra khí thế cao ngạo không ai sánh bằng.

Đã quen thuộc nay lại xa lạ.

Mất thấy Hàn Sâm đã đi đến trước mặt, Thẩm Thất ngược lại không dám gọi hấn, chỉ cố gắng nhảy lên, ra sức vỗ cánh tay, chẳng có điểm nào giống

một vị Vương Phi cao quý, thật giống bà điên tóc tai bù xù hơn.

Thẩm Thất trợn mắt nhìn Hàn Sâm đi ngang qua nàng, còn nàng bị bỏ lại phía sau lưng hắn, càng không thể chen qua đám người này. Hình như Hàn Sâm cảm thấy gì đó, nên quay đầu lại nhìn về hướng của Thẩm Thất, nhưng có một tên béo đứng trước mặt Thẩm Thất tiện thể chặn luôn tầm mắt của Hàn Sâm, nhìn một lúc lâu rồi Hàn Sâm ngoảnh mặt lại, Thẩm Thất bực bội giậm chân, nàng hận không thể một cước đá văng tên mập này.

Hai mắt Thẩm Thất liếc nhìn xung quanh, nhân lúc tên béo kia không để ý lập tức lấy túi tiền bên hông hắn, ném lên trời, mấy đồng tiền thi nhau rơi xuống đất, phát ra tiếng đing linh vui tai.

“A, tiền người nào rơi xuống đất vậy nè!” Cũng có thể do Thẩm Thất nói quá lớn, hoặc có thể do mọi người đặc biệt nhạy bén khi nghe được chữ “Tiền”, nguyên đám đông đồng loạt cúi người xuống, để lại mình Thẩm Thất đứng đó giống như trắng rời núi. Tên mập kia đưa tay sờ xuống hông, vội kêu lên: “Tiền của ta.” Cùng lúc kinh ngạc nhìn Thẩm Thất.

Nhưng Thẩm Thất lại cười nhìn Hàn Sâm quay đầu lại.

Phất cánh tay.

Tiền thì không nhiều, nhưng người thì vô số, cho nên trong chớp mắt Thẩm Thất lại bị chìm trong biển người, nàng cảm phần gào khóc, khuôn mặt đỏ rực.

Trên trời bỗng nhiên “Vù” một tiếng, Thẩm Thất nhìn đầu sợi roi dài hình như phóng đến trước mặt của nàng, nhanh tay bắt lấy, chợt phát hiện đây không phải là đầu roi mà là quai nạm, cho nên có cầm lấy thì tay cũng không bị thương.

Chớp mắt một cái, Thẩm Thất bị sức lực của đầu roi bên kia kéo lên không trung, mọi người trông thấy kinh sợ hô lên trong lúc đó Hàn Sâm lập tức kéo nàng lại, ngồi trong lòng hắn.

Từ lúc sợi roi được quăng ra, đến khi Thẩm Thất chụp được, rồi bay lên cười chung ngựa với Hàn Sâm, tuy chỉ trong vài giây, nhưng cũng đủ phô trương, Thẩm Thất cuối cùng cũng lấy lại ánh mắt hăng hái, vừa mới ngồi cạnh Hàn Sâm nàng lập tức nhào tới ôm, sau đó thảm thiết kêu một tiếng.

Hàn Sâm nắm chặt cằm của Thẩm Thất, thấy dưới má nàng có một vết máu đỏ tươi, vẫn đang róm máu, may là vết thương không quá sâu. Chắc là do đụng phải phiến giáp của Hàn Sâm mà thành.

“Nàng dùng lực mạnh như vậy làm gì?” Hàn Sâm lấy từ trong ngực ra một lọ thuốc, đổ ít lên khăn tay Thẩm Thất, bôi lên miệng vết thương của nàng.

Thẩm Thất cũng âm thầm buồn phiền, để cho người mặt mày hắc hác chăm sóc nàng như vậy quả thực là chuyện trời đất không thể tha, nhưng xung quanh nàng có rất nhiều người quan sát, Thẩm Thất lại thích thú há dạ, cũng không cần tức giận, khóc lóc, hay bị thương. Thực chất Hàn Sâm cho nàng ngồi chung ngựa với hắn, cùng nhau tiếp nhận tung hô của mọi người, Thẩm Thất đã cảm thấy vô cùng tự hào vô cùng kiêu ngạo a, cái chuyện mặt mày hắc hác tạm gác sang một bên đi khi khác sẽ quan tâm, hiện tại nàng chỉ cần vui vẻ thôi.

Nhìn mọi người nhiệt tình như vậy, Thẩm Thất ngồi trên ngựa, lần đầu tiên nàng có suy nghĩ chí khí của bọn hắn thật đáng nể phục, lần đầu tiên nàng cảm thấy tinh thần trách nhiệm, cũng hiểu ra nên làm chút gì đó cho bá tánh hạnh phúc.

Ban đêm, sau khi Thẩm Thất đi theo Hàn Sâm trở về phủ, do cười quá nhiều nên khuôn mặt rất mỏi, không ngừng lấy tay xoa mặt, nhưng lại lo lắng cho vết thương bên má trái hơn, “Tiền nhi, nhanh đi mời đại phu.” Thẩm Thất nhìn trong gương có chút lo lắng.

“Chắc sẽ không lưu lại sẹo chứ?” Thẩm Thất nhủ mày, lúc này mới chịu suy nghĩ.

Tiền nhi cũng lo lắng, đại phu tới bốc cho một ít thuốc, căn dặn không được để vết thương đụng vào nước, mấy người tỷ muội bên Thẩm gia cũng tới tặng thuốc mỡ, nhưng thứ La thị đưa cho Thẩm Thất là thứ khiến nàng hài lòng nhất.

“Chủ tử, thuốc này không có độc được gì trộn lẫn vào chứ?” Tiền nhi nghi ngờ La thị, “Hay để nô tì tìm nha đầu nào đó thử thuốc trước?”

Thẩm Thất “Ừ” một tiếng, lại nghe thấy hạ nhân truyền lời bảo Hàn Sâm qua đây.

Phản ứng đầu tiên của Thẩm Thất là che mặt, “Tiền nhi, đi nói ta cảm thấy không thoải mái.”

Tiền nhi vừa mới đi đến cửa, Thẩm Thất lại lên tiếng, “Không cần, người thôi tất hết nên đi, chừa lại một ngọn đèn là được rồi.” Thẩm Thất không nỡ từ chối Hàn Sâm, rồi đi mấy tháng lặn, mới vừa trở về mà.

Lúc Hàn Sâm bước vào phòng, Thẩm Thất không giống mọi khi nhảy nhào tới chỗ hắn, chỉ ngồi nghiêng người, lộ ra má bên phải.

“Mời đại phu coi qua rồi hả?”

“Ừm.” Thẩm Thất gật đầu.

Hàn Sâm mang một hộp thuốc mỡ đến trước mặt Thẩm Thất, nàng liếc mắt nhìn, vui mừng nhận lấy, mở ra ngửi thử, mùi này chính là thuốc cao mà La thị đưa tới, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Loại được này chữa thương rất tốt, cũng không lưu lại sẹo, trước kia nàng bị thương đã dùng qua cái này.”

Hàn Sâm nghĩ lại chuyện xưa nói, khiến cho Thẩm Thất càng tức giận, một khắc trước nàng còn cho rằng Hàn Sâm đã biết quan tâm nàng hơn, một khắc sau hẳn lại tạt cho nàng một thau nước lạnh, hóa ra Hàn Sâm đối xử với ai cũng đều tăng thêm yêu mến. Chuyện này quá lợi cho La thị rồi.

“Cho ta xem vết thương của nàng thế nào.” Ngón tay Hàn Sâm xoa nhẹ cầm Thẩm Thất.

Thẩm Thất bủi môi, hất cằm, “Xấu lắm.”

Hàn Sâm cười nhẹ lên tiếng bảo, “Là vô cùng xấu mới đúng.”

“Chàng còn nói...” Nước mắt Thẩm Thất lại sắp tuông chảy, nàng cũng không biết tại sao lại như vậy, lẽ này không biết rơi vì vui mừng cho việc Hàn Sâm đã trở về, hay là khóc cho uất ức của chính nàng.

“Không phải đại phu nói là không được đụng vào nước sao? Nếu khóc nước mắt sẽ chạm vào vết thương đó.” Hàn Sâm ‘Chặc’ một tiếng.

Thẩm Thất nghe xong chỉ có thể trộn hai mắt không được nháy, sợ nước mắt rơi xuống, liền ngửa đầu ra sau, quên hỏi tại sao Hàn Sâm biết đại phu cần dặn cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Châu Lâm Thúc Các Y Trường Hồ

Hàn Sâm ngược lại nở nụ cười, đôi môi nhẹ nhàng phủ trên mí mắt của Thẩm Thất, tiện thể thu luôn nước mắt nàng, “Nàng cũng nhiều tiền quá nhỉ, tung ra đầy trời, còn dám chen lấn trong đám đông như vậy, không sợ bị giẫm chết sao.” Trong giọng nói mang theo một chút trách cứ.

Thẩm Thất cũng biết hành động của nàng rất không phù hợp, càng không dám nói tiền đó là do nàng trộm của người ta, nàng sợ Hàn Sâm phát hiện nên cạo khuôn mặt vào trong ngực hắn, lắng nghe nhịp tim của hắn nhưng vẫn không chịu lộ diện má bên trái.

Một đêm này y hệt với câu mà dân gian thường nói, từ biệt thăng tân hôn, mặt trời nhô lên cao Thẩm Thất mới rời giường, đầu óc choáng váng một trận, lúc đi ra khỏi cửa nhìn thấy Hàn Sâm ánh mắt của hắn hình như đang kim nén tức giận.

Thẩm Thất có chút khó hiểu tại sao sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi nhanh như vậy, vừa nãy ở trên giường còn lưu luyến quấn quýt, trong chớp lát bỗng nhiên thay đổi. Thẩm Thất nháy mắt nhìn Tiền nhi, ý nàng muốn hỏi vì sao Hàn Sâm tức giận.

Tiền nhi nhìn xung quanh, nháy mắt.

Thẩm Thất mê mẩn chưa hiểu lắm mãi một lúc sau mới sực nhớ, “Vương gia không thích tiểu viện này à?” Là do Thẩm Thất tu sửa lại viện này, cũng không mất quá nhiều thời gian, về sau nhìn nhiều nên trở thành thói quen, tuy nhiên Hàn Sâm thì không.

“Ta mới đi có mấy tháng, mà vương phủ lại xuống cấp nặng nề thế này?” Hàn Sâm hừ lạnh đi ra ngoài.

Tối phòng ăn, La thị cùng Triệu thị đã sớm đứng ở đó chờ, hai nàng nhẹ mím cười rồi cúi đầu thỉnh an.

“Hài nhi thỉnh an phụ vương và mẫu phi.” Từ Sung lạnh lợi tiến lên chào.

“Ừ, bảo Thúc Nha đưa con về viện của mình dùng cơm đi.” Hàn Sâm tiễn Từ Sung ra cửa, ý tứ của hắn không cần nói ai cũng biết, hắn không muốn giáo huấn người khác ở trước mặt hài tử, như vậy không được tốt cho lắm.

“Tuệ Quyên, nàng trông coi cái nhà này như thế nào vậy.” Giọng Hàn Sâm đầy tức giận.

La thị cúi đầu không dám lên tiếng, Thẩm Thất ngẩng đầu cũng không nói chuyện, nàng hoàn toàn không cảm thấy bản thân mình làm sai cái gì. Về phía Triệu thị, vì thấy hai người đều im lặng, nên mở miệng nói: “Vương gia, không phải lỗi của La tỷ tỷ, người quản lý phủ bây giờ là Vương phi.”

Thẩm Thất cười lạnh trong lòng, cái gì “Lỗi”, nàng trang trí cho hoa viên đẹp như vậy mà bảo là lỗi lắm, nàng chính là chủ mẫu trong nhà sao có thể nói là lỗi?

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất, Thẩm Thất cũng nhìn hắn, “Là vương phi ta quản lý thì không được sao?” Thẩm Thất vốn không vui vì Hàn Sâm cho La thị quản lý gia phủ, khiến cho hạ nhân trong phủ cũng không hề sợ hãi nữ chủ nhân của hắn, chẳng thêm nịnh nọt, ngược lại nếu La thị bên Thẩm Mai viên sai bảo cái gì, bọn họ chạy đi làm còn nhanh hơn cả thỏ.

Hàn Sâm liếc Thẩm Thất một cái, nhưng đến khi nhìn qua La thị, giọng điệu nhẹ đi chút ít, người nào gặp phải sự ngang ngược của Thẩm Thất đều không

có biện pháp, “Không phải sổ sách với chìa khóa đều ở trong tay nàng sao?”

La thị không ngẩng đầu, vẫn không nói lời nào, tuy nhiên có Triệu thị nói giúp nàng, Triệu thị đang định mở miệng, Hàn Sâm lập tức giơ tay ngăn cản, nhìn Thẩm Thất, lạnh lùng nói: “Tự nàng nói đi.”

Thẩm Thất ngẩng đầu ưỡn ngực, “Ta dẫn người đến Thẩm Mai viện lấy sổ sách với chìa khóa.” Thẩm Thất dừng một lát, “Vương gia không có ở đây, phủ này nên giao cho nữ chủ nhân là ta quyết định. Ta thay La tỷ tỷ gánh vác việc nhà, chỉ vì muốn nàng có thêm thời gian chăm sóc cho Từ Sung mà thôi.” Những lời này đều rất hợp lý, nhưng thật chất thì không phải như vậy.

“Rõ ràng là người cướp...” Triệu thị xen miệng vào nói.

“Bởi vì nàng không chịu nghe lời Vương phi nói nha.” Thẩm Thất thấy nàng có lý nên chẳng sợ bị bắt bẻ.

“Lý lẽ của nàng là học từ bọn cướp nào hả, chẳng lẽ người khác không cho nàng, thì nàng sẽ lập tức cướp lấy?” Hàn Sâm trừng mắt nhìn Thẩm Thất.

Thẩm Thất mở to mắt bủn môi, trong thế giới của nàng không ai không cho phép dùng mấy từ ngữ này, nàng muốn, thì sẽ đoạt lấy, cũng chỉ sử dụng có một chút thủ đoạn thôi mà. Nàng ta không giữ được, thì quay qua trách người khác sao? Có điều những lời này nàng không đủ can đảm nói ra.

“Ta giao quyền quản lý gia phủ cho Tuệ Quyên, chính là ý tứ của ta. Chẳng lẽ ta phải chờ quyết định của nàng, vậy hóa ra lời ta nói đều không có tác dụng sao hả?”

Tội trạng này Thẩm Thất không gánh nổi, nàng lập tức như hoa héo, “Đúng là ta có nghĩ tới chuyện nhân lúc chàng không có ở đây, tu sửa lại tiểu viện một chút, cho chàng một sự ngạc nhiên.” Thẩm Thất cực kỳ oan ức, nàng cũng chỉ muốn nơi này giống một cái nhà hơn thôi, hơn nữa có phải nàng tùy tiện trồng bừa hoa trong sân đâu chứ, phải có nơi không khí thanh tịnh, thì nàng mới có thể chảy từng giọt từng giọt nước mắt với Hàn Sâm được nha.

“Giao trả tất cả sổ sách và chìa khóa lại cho Tuệ Quyên, nếu ta không cần đến cái gì, thì cái nhà này vĩnh viễn đều do Tuệ Quyên quản lý.”

Ánh mắt La thị đầy biết ơn nhìn lên Hàn Sâm.

Tuy Thẩm Thất không vui, nhưng nói cho cùng nàng quản lý cái kia cũng thấy thật phiền phức, ngày nào cũng bận rộn, không có việc gì cũng có nhà này sinh nhật, nhà kia sinh hài tử, tặng lễ vật gì nàng đều phải sắp xếp, phiền chết đi được, đôi khi không kiểm chế được mà tát vào mặt mình, lại không thể bỏ mặc không quan tâm. Dù sao nàng chỉ muốn tu sửa cái sân thôi mục đích đã đạt được, nếu không phải La thị từ chối không chịu trả kinh phí sửa tiểu viện, nàng cũng không đến cướp, hiện tại thì hay rồi rơi xuống thành hạng người thấp kém, còn để cho người ta nắm được điểm yếu.

Thẩm Thất rất coi trọng mặt mũi tuy nhiên lần này thì hết cách rồi, trong cuộc sống cũng hay xảy ra bất hòa, “Tiền nhi, đi lấy sổ sách với chìa khóa ra đây.” Thẩm Thất cư xử vô cùng biết điều, ai bảo nàng thách thức uy quyền của Hàn Sâm.

“Tuệ Quyên, nàng tính toán lại phí tu sửa tiểu viện, bao nhiêu tổn thất đều trừ vào tiền tiêu vật hàng tháng của vương phi, những chi tiêu hàng ngày của vương phi tạm thời ngưng phát.” Lời này đầy đủ tàn nhẫn, nghĩa là từ nay về sau chi tiêu của Thẩm Thất đều không còn, mùa đông này chỉ có thể đắp chăn bông thôi.

Tiền bạc, đối với Thẩm Thất xưa nay không phải thứ quan trọng, chẳng qua Hàn Sâm binh La thị như vậy khiến cho nàng không vui, tuy nàng không thoải mái nhưng cũng không muốn trốn vào trong phòng, mà muốn kiên trì ngồi ở nơi này, để cho tất cả mọi người đều biết nàng rất khó chịu, miệng cong gần đến trời.

Thành ra cuối cùng người phải rời đi là La thị và Triệu thị.

Thúy Nha đi theo sau chủ tử của nàng, gương mặt tươi cười, “Nương nương, xem ra Vương gia vẫn coi trọng nương nương nhất đó, vị chính phi kia thì làm được cái gì chứ.”

La thị quay đầu liếc Thúy Nha một cái, không nói lời nào. Thúy Nha hầu hạ nàng nhiều năm, nàng hiểu tâm trạng của chủ tử lúc này không được tốt lắm, chỉ không biết tại sao chủ tử nhà mình lại tức giận.

Xuyến Ngọc ở bên cạnh Triệu thị cũng vui vẻ lây, mừng vì La thị lấy lại quyền quản lý, nói thật về phương diện tiền bạc, thời điểm La thị quản lý sổ sách, nàng ta cũng rất dễ giải với người trong Sùng Lan uyển, đến khi tới tay vị vương phi kia, mới nói một tiếng đã keo kiệt tính toán từng chi tiết. “Nương nương, nô tì thấy Vương gia rất công bằng.” Ánh mắt Xuyến Ngọc nhìn lướt qua Thẩm Thất đang ngồi ở Thanh Nghiên Uyển.

Nhưng Triệu thị cũng không trả lời, Xuyến Ngọc bước lên hai bước, thấy chủ tử của mình đang lau nước mắt. “Nương nương, người làm sao thế?”

Triệu thị vừa lau nước mắt vừa nói, “Hừ, hao phí biết bao ngân lượng để tu sửa lại tiểu viện này, lại còn cướp chìa khóa quản lý sổ sách của La tỷ tỷ, vậy mà vương gia không thương xót dễ dàng tha thứ cho nàng ta, thế mà là công bằng sao?! Triệu thị vô nết khăn tay.

Bên này Thẩm Thất vẫn ngồi bên cạnh Hàn Sâm, ngay cả liếc mắt nhìn Thẩm Thất cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng đang suy nghĩ, không biết cái không khí căng thẳng này kéo dài đến khi nào, vừa đúng lúc có một hạ nhân chạy tới báo, Thẩm phủ mở yến tiệc bên Thúy Bình hồ để chúc mừng cho Lan Lăng Vương, mong hân mau chóng đi qua bên đó chia vui.

Thúy Bình hồ trong Lăn Lăn thành là nơi có hồ nước rất rộng, các gia tộc giàu có đều xây nhà xung quanh ven hồ, để chứng tỏ mình là người có quyền thế, nếu không phải gia tộc lâu đời ở Lăn Lăn, cũng không thể bước vào phạm vi gần hồ. Lâu Tiên quán trong Thúy Bình hồ có ba tuyệt, nhất Thúy Bình hồ

là Túy Hà, nhìn Lâu Tiên quán là Trần Ngưỡng, tam Lâu Tiên quán là Khánh Ngọc Ban, bọn họ mà cùng hát Bạch Xà truyện thì hay không gì bằng, lại còn có thể trông thấy bọn họ hát nữa chứ.

Thẩm phủ đang mở yến tiệc ở Lâu Tiên quán. Không phải bày tiệc ở nhà, mà là Lâu Tiên quán, thật sự là quá phô trương rồi, có được một vị con rể như vậy, vô cùng hãnh diện, sao có thể không khoe cho người khác biết.

Thẩm Thát đứng dậy hầu hạ Hàn Sâm thay áo choàng, rồi cùng hắn đi ra ngoài. Thật ra Thẩm Thát cũng không thay đổi quá nhiều ở bên trong, chỉ sửa sang một chút, quan trọng nhất là cách bố trí hoa viên, nàng biết Hàn Sâm xưa nay không thích xa hoa, nên đều chọn những thứ theo phong cách cổ xưa, là những vật dụng hơi cũ kỹ, như vậy mới chứng tỏ là thể gia vọng tộc, chỉ có mấy tên nhà giàu mới nổi mới thích những thứ mới.

Nhưng bên ngoài nội đình, Thẩm Thát lại thay đổi toàn bộ mọi thứ. Mất thấy Hàn Sâm đứng lại không đi tiếp nữa, nhìn về phía xa xa, cũng có chút hứng thú ngắm cảnh, trong lòng nàng lập tức phản chấn, mặc dù hắn không thích nàng tiêu tiền phung phí, nhưng Thẩm Thát biết Hàn Sâm nhất định cũng thích cách bố trí của nàng, nàng rất rành việc trang trí núi giả, tuy nhiên Hàn Sâm không muốn tiêu tiền vào việc đó nàng lập tức chuyển sang trồng hoa.

“Vương gia, hay là đi vào đình nghỉ ngơi một chút.” Thẩm Thát đưa tay chỉ Vân đình trúc bên trái, cũng chính là chỗ cao nhất trong tất cả các biệt viện.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Khiến Ta Không Thể Nào Vui Vẻ Nổi

Hàn Sâm không quay đầu, nhưng đã bước chân đi lên. Núi giả này là do Thẩm Thát mời sư phó Trương Đại Toàn nổi tiếng nhất ở Giang Nam tới xây, nhưng là tự tay Thẩm Thát vẽ thiết kế, cũng bởi vì bức họa đó, Trương Đại Toàn phá lệ lấy giá tòa trúc sơn kia cực kì rẻ, bình thường những đại sư nổi tiếng như vậy, không phải nhà nào có tiền có thể là mời tới được. Thẩm Thát rất đắc ý, tiền bạc đối với nàng là chuyện nhỏ nhặt.

“Núi non trùng điệp, như hòa nhập với núi sâu, rất xứng đáng để chiêm ngưỡng.”

Thẩm Thát mừng thầm, có những lời này của hắn, xem như không uổng mấy ngày mấy đêm của Thẩm Thát, sửa đi sửa lại bản vẽ, hao tổn không ít tinh thần. “Dưới đình này là ngọn núi được khắc rồng bụng, mùa đông có thể đốt lửa trong lòng núi, cộng thêm thưởng thức trà thì đúng là một chuyện vô cùng tốt.” Thẩm Thát hận bây giờ không phải là mùa đông.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn nàng, “Về điểm này nàng suy nghĩ rất chu đáo.”

Thẩm Thát xấu hổ cúi đầu. Khi hai người lên tới đình núi, ngược mắt nhìn về phía hồ trì (*ao) trong nhà, hồ trì trước kia đã trở thành một đầm nước nhỏ, thật sự rộng hơn rất nhiều. “Ta mở rộng mặt hồ, lại cho người đào một đường thoát nước, để nước Thúy Bình hồ chảy vào đây, Vương gia, khi nào chúng ta rảnh có thể đến hồ trì chèo thuyền rồi.” Trong mắt Thẩm Thát tưởng tượng ra cảnh nàng và Hàn Sâm cùng nhau du thuyền, hắn uống rượu, nàng đánh đàn, hai người liếc mắt đưa tình, thật là hạnh phúc biết bao.

Hàn Sâm đứng trên đỉnh núi nhìn ra bên ngoài, thì ra mương cảnh Thúy Bình hồ, điểm mấu chốt đã thông suốt, trong lòng thoải mái. So với cảnh chật hẹp trước đây đúng là tốt hơn rất nhiều, nhưng ngày trước hắn chỉ xem nơi này là chỗ để nghỉ chân, hiện giờ có chút lưu luyến không muốn đi, cũng không phải là chuyện tốt.

“Đi thôi.”

Thẩm Thát nhìn thấy sắc mặt Hàn Sâm lại thay đổi, lòng dạ nam nhân như kim dưới đáy biển, cứ làm hắn hải lòng là được.

Từ khi Hàn Sâm thắng trận quay về, liên tục phải đi dự yến tiệc, đến Thẩm phủ cũng tổ chức, các gia tộc Lan Lăng ai cũng vì hắn mở tiệc chúc mừng, mà Hàn Sâm chưa bao giờ từ chối tham dự, làm cho Thẩm Thát đặc biệt cao hứng.

Gả cho một phu quân tài giỏi như vậy, nếu nàng không đi thật cảm thấy có lỗi với bản thân, hơn nữa Thẩm Thát rất thích náo nhiệt, giao tiếp với người khác.

Tiếc là trời luôn phụ lòng người.

“Chủ tử, Mai phủ mở tiệc rượu người có đi hay không?” Trong lòng Tiền nhi sợ hãi nhìn Thẩm Thát.

Thẩm Thát gạt gậy vùng tay, nhìn bình hoa quý giá ca ca nàng tặng sắp rơi xuống đất, may mà Tiền nhi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhanh tay chụp lấy, “Chủ tử, xin người bớt giận, bình hoa này bán đi cũng mua được mấy bộ y phục nha.”

Y phục, cũng vì y phục mới gây ra họa. “Chẳng lẽ muốn ta bán tiện đến mức phải đi bán bình hoa để mua quần áo hay sao?” Thẩm Thát đứng dậy dậm chân, nghĩ một chân vẫn chưa đủ để giải hận, phải dậm hai chân cùng lúc mới được. “Không đi, không đi, đi nói với Vương gia, cơ thể ta không thoải mái.” Thẩm Thát ở trong phòng la hét, sau đó nằm lên giường bắt đầu lăn qua lăn lại.

“Chủ từ, lần này đích thực là Mai phủ nha, Mai cô nương cũng ở đó rồi.” Tiền nhi tốt bụng nhắc nhở bên tai Thẩm Thất.

“Hừ.” Thẩm Thất xoay người ngồi dậy, “Nếu đúng là nàng, ta càng không thể mặc quần áo cũ mà đi.” Thẩm Thất có một quy tắc bất thành văn, mỗi lần đến chỗ náo nhiệt, cho tới tận bây giờ nàng luôn mặc đồ mới, mỗi lần đều mặc một kiểu khác nhau, để cho các cô nương nhà quyền quý khác phải ghen tị hâm mộ hận, như vậy nàng mới hài lòng. Quy tắc không thể thay đổi, mỗi ngày phải đổi một bộ đồ, đối với Thẩm Thất không phải là nàng không làm được, nhưng vào thời điểm này thì không thể, ánh mắt những người khác lại quá tinh tường vừa nhìn đã nhận ra.

Hôm trước đi đến Đỗ phủ, vừa gặp mặt Đỗ thị gia đã mỉm cười nhạo, “Oa, bộ y phục này nhìn thật quen mắt... có phải lần trước đi miếu Vương phi cũng từng mặc phải không? Chỉ có thay đổi cái thắt lưng mà thôi, nhìn cũng giống là đồ mới, vương phi thật giỏi trong việc phối quần áo, khi nào thì chúng ta mới có thể học được cái bản lĩnh này đây nha?”

Người nói thử xem rõ ràng cố tình chọc ta tức chết đây mà. Sự thật là miệng lưỡi Đỗ thị cũng không phải dễ chọc. Thẩm Thất không có cách đánh trả, vừa tức vừa giận cực kì xấu hổ, nhưng không kim nén được uất ức.

“Tiền nhi, người nói xem vì ai mà ta phải lấy trứng chọi đá?” Thẩm Thất lại muốn giậm chân.

“VẬY người cứ nói thẳng với Vương gia đi.” Tiền nhi không hiểu tại sao Thẩm Thất làm chuyện tốt mà không chịu khoe khoang cho người khác biết, cách làm này không giống với phong cách mọi khi của nàng.

“Không được nói cho hắn.” Thẩm Thất chu miệng, khuôn mặt hiện lên ý cười, nghĩ đến mai này hẳn phát hiện nàng đã làm được cái gì đó tốt đẹp, nhất định sẽ khen ngợi nàng, suy nghĩ một hồi nàng lập tức nở nụ cười.

“Ai ôi, vậy phải làm sao bây giờ? Không ngờ lá gan La thị lớn đến như vậy, không phải chỉ yêu cầu may một bộ y phục thôi sao, nàng ta cũng dám từ chối chủ tử, rõ ràng là cảm lông gà mà cứ tưởng là lệnh bài.” Tiền nhi cực kì không ưa La thị.

“Nếu nàng không tỏ ra bản thân mình là người ngay thẳng chính trực, cũng có thể ngồi ở vị trí này lâu như vậy sao, hơn nữa dễ gì lấy được lòng tin của Vương gia. Do ta xúi quẩy, vừa hay để nàng có cơ hội giết gà dọa khỉ.” Với tình hình hiện tại Thẩm Thất hiểu rất rõ.

Mặc dù Hàn Sâm nói muốn trừ tiền may y phục và tiền tiêu vặt, nhưng Tiền nhi không tin La thị thực sự không chịu phát, nên chạy tới coi thử, ai ngờ bên kia kiên quyết từ chối, hại nàng cái a hoàn lớn nhất Vương phủ có một trận ê mặt, trong lòng tất nhiên âm ứ, nên lập tức chạy về tố cáo, Thẩm Thất lại bày ra bộ dáng hết cách giải quyết, đương nhiên càng muốn khiêu khích nàng một phen. “Nhưng người là chính phi mà.”

“A—” Thẩm Thất thờ dài một tiếng, “Đừng nói nữa, mấy thứ đó có hay không cũng được, người muốn xúi ta đi lấy lại mặt mũi cho người à, người có biết vì cái tiêu viện này, cho nên mấy bữa nay Vương gia rất khó chịu với ta không? Mau nghĩ biện pháp cho ta đi. Không thôi mang bộ đồ mấy năm trước ra rồi sửa lại một chút, chắc Đỗ thị không nhớ được đâu nhỉ?”

“Nhưng mà nó thì không sửa giúp người đâu.” Tiền nhi bủi môi nói.

“Nhìn xem ta đã nuôi dưỡng một kẻ vô dụng a, cái gì cũng không chịu làm.” Thẩm Thất chột chột trợn Tiền nhi.

Tiền nhi lè lưỡi, “Nếu không thì tìm Ngũ công tử đi.”

“ĐỂ làm gì, người muốn mọi người biết ta bị phạt sao?” Thẩm Thất trừng mắt liếc Tiền nhi một cái, nàng chính là không muốn để người ta biết nàng bị Hàn Sâm phạt, thật vô cùng mất mặt, tuy nhiên Thẩm Thất thấy Hàn Sâm làm như vậy cũng không có gì quá đáng, bản thân hẳn là người tiết kiệm, nhưng không nổi điên với nàng, như vậy là nàng muốn thấp nhang cảm tạ trời đất phù hộ rồi.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến cuối cùng vẫn không tìm thấy biện pháp nào hay, Thẩm Thất lại không thể không đến Mai phủ, dù thế nào nàng cũng phải đi trông chừng Hàn Sâm, không thể để hắn ở riêng với Mai Nhược Hàm được.

“Oa—” Vừa bước vào cửa lập tức gặp Đỗ thị nàng ta đi một vòng quanh Thẩm Thất, oa lên một chữ sau đó không nói gì nữa, nhưng ý tứ của nàng ai nấy đều hiểu, bọn người Hoàng thị đứng một bên che miệng, cười hi hi.

Tuy nhiên cái cô Thẩm Thất thẳng tắp, mỉm cười đến cạnh Hàn Sâm, nhưng trong lòng lo lắng không yên, bên ngoài thì vẫn duy trì vẻ mặt không có gì, Đỗ thị thấy Thẩm Thất không phản ứng, nhanh chóng mất hứng không giấu cợt nữa.

Tham gia những buổi tiệc rượu thế này, càng ngày càng trở nên vô nghĩa, còn không bằng ngồi ở thư phòng Hàn Sâm, pha trà mài mực cho hắn, khi rảnh rồi có thể nâng đầu lên nhìn hắn đến ngây người, suy nghĩ xem hài tử của bọn họ sẽ có hình dáng như thế nào.

Thẩm Thất vô cùng buồn chán ngồi chung với mấy nữ nhân đang chơi trò đánh trống truyền hoa, nếu thua sẽ bị phạt rượu, nhưng ánh mắt nàng thủy chung khóa trên người Mai Nhược Hàm, nàng đi đến chỗ nào, Thẩm Thất lập tức đi theo, nàng nhất định không để cho tình địch có cơ hội thâm nhập vào bên trong.

Mai Nhược Hàm đi lên mời rượu Hàn Sâm, Thẩm Thất cũng nhẹ nhàng đi tới, giống như người không xương ngồi phịch xuống người Hàn Sâm, nàng không sợ người khác chê cười nha. Hàn Sâm chỉ cười cười, cũng không đẩy nàng ra.

Nếu nói yến tiệc đêm nay có gì mới mẻ, thì thứ duy nhất khiến người ta thích thú chính là tin đồn tam hoàng tử Đông Hoa cải trang ra ngoài, không có chuyện gì hay sao tự nhiên lại nhắc đến hắn.

Chương 39: Lục Cung Phấn Đại Vô Nhan Sắc (Đưa Ra Bản Cáo Trạng)

Về phần những người bên Lan Lăng, thái độ của bọn họ đối với Tây Hoa và Đông Hoa rất mơ hồ, tuy rằng Tây Hoa trên danh nghĩa mới là người có quyền, nhưng bọn họ cũng âm thầm ủng hộ Đông Hoa, bởi vì chưa đến phút cuối cùng thì chưa ai dám chắc vị nào mới làm chủ thiên hạ.

Thẩm Thất nghe tin tức đó xong, cảm thấy người Lan Lăng có chút không đúng, Hàn Sâm là hoàng tử Tây Hoa, người sau này sẽ đứng đầu Lan Lăng, vậy mà những người này lại mang tam hoàng tử Đông Hoa của Nam Hạ cùng với bọn phản quân ra bàn luận như chuyện đáng vui mừng, khiến cho Thẩm Thất có chút không thoải mái, từ khi gả cho Hàn Sâm, trong mắt nàng chỉ có một mình Tây Hoa. Nàng liếc mắt qua nhìn Hàn Sâm, nhưng hắn chỉ cười nhạt, vẫn tiếp tục uống rượu. Thẩm Thất lại vui vẻ, cảm thấy mọi chuyện ở kinh thành đều nằm trong lòng bàn tay của Hàn Sâm, dù chuyện gì xảy ra nàng cũng tin tưởng hắn vô điều kiện.

Cho dù tam hoàng tử Đông Hoa của Nam Hạ có xâm phạm Bắc Hồ thì những chuyện này đối với Thẩm Thất mà nói không là gì cả, vô cùng xa xôi, nàng chỉ quan tâm Hàn Sâm ăn uống thế nào.

Gần đến trung thu, Lâu Tiên quán khai mở các hũ rượu ủ trong đất lên, lúc này Thẩm Thất vừa hưng phấn vừa sợ. Hưng phấn vì có thể tìm vài hũ rượu lâu năm cho Hàn Sâm, nhưng lại sợ rượu đó không ngon. Mặc dù Hàn Sâm rất quan tâm những thứ này, nhưng cực kỳ ít uống, chỉ có Thẩm Thất quá yêu hắn đến nỗi mỗi chi tiết sinh hoạt hằng ngày nàng đều bận tâm lo lắng.

“Chủ tử, lần này mở hũ Trần Nhưỡng ba mươi năm à?” Tiền nhi đi phía sau Thẩm Thất hỏi, nàng cũng vui vẻ, bởi vì xưa nay Thẩm Thất rất hào phóng, mỗi lần đi mua đều không quên thưởng cho nàng một vò rượu uống thử, tuy nữ tử không được uống, nhưng Lâu Tiên quán cho biết rượu Ngọc Nhuận lần này cực kì nhẹ, mang đậm hương thơm ngọt ngào, rất thích hợp cho nữ tử dùng.

“Ừ, con sấu rượu này muốn thử có phải hay không?” Thẩm Thất chọc nàng một cái. Lâu Tiên quán vô cùng nổi tiếng, không chỉ có nàng nam nữ già trẻ đều thích uống Trần Nhưỡng.

Tiền nhi xấu hổ cười một cái.

Kiểu của Thẩm Thất vừa mới dừng lại ở trước cửa Lâu Tiên quán, Lưu chương quỳ lập tức chạy ra chào đón, “Vương phi mời vào trong.”

“Năm nay ta là người đầu tiên đến chọn rượu à?”

“Tất nhiên, tất nhiên, hàng năm vào thời điểm tiêu điểm mở rượu đều là Vương phi đến đầu tiên.” Lưu chương quỳ cúi đầu khom lưng cung kính trả lời. “Năm nay mở Trần Nhưỡng ba mươi năm, cộng thêm nữ nhi hồng và ngọc nhuận hai loại này mùi vị đặc biệt ngon, không biết năm nay Vương phi muốn mua bao nhiêu hũ, hay là vẫn giống mọi khi?”

Mọi khi này cũng xấp xỉ gần mười năm rồi, từ ngày lần đầu tiên Thẩm Quang Diệu mang nữ nhi của hắn là Thẩm Thất đến chọn rượu, sau đó phát hiện Thẩm Thất có tài năng thiên bẩm nàng vô cùng nhạy bén với rượu, vậy nên nhiệm vụ này liền trao cho Thẩm Thất. “À... , đưa qua cho Thẩm gia ba mươi hũ, riêng Ngũ ca ta thì mười hũ. Về phần Vương phủ---” Thẩm Thất dừng một chút, “Mang qua đó năm mươi hũ nữ nhi hồng, hai mươi hũ ngọc nhuận đi.”

“Ồ----” Lưu chương quần kinh ngạc ồ một tiếng, người trong Vương phủ không nhiều, sao lại mua nhiều rượu như vậy chứ?

Thẩm Thất làm như vậy tất nhiên có lý của nàng, bây giờ Hàn Sâm được giữ bình, cũng không biết tại sao, không thấy nộp binh quyền lên trên, bên cạnh lại lui tới nhiều vị võ tướng hơn, Thẩm Thất cho rằng võ tướng yêu rượu là chuyện đương nhiên, cho nên mua rượu nhiều hơn một chút, về phần ngọc nhuận kia, La thị, Triệu thị đều muốn mua, còn muốn đưa một ít sang nhà người thân.

Thẩm Thất đi theo Lưu chương quỳ tiến vào hầm rượu, bùn niêm phong các lọ vô cùng chắc, chỉ có thể ngửi thấy một chút hương vị rượu, nhưng cũng đủ làm say lòng người. Ánh mắt Thẩm Thất nhìn lướt qua hầm rượu, theo thường lệ nàng chỉ nhìn một chút thôi, nhưng năm nay bỗng nhiên khác lạ.

“Lão Lưu không phải người nói năm nay đều là trần nhưỡng ba mươi năm sao?” Đôi mắt Thẩm Thất lạnh lùng, trong mắt Tiền nhi nhìn thấy nàng càng ngày càng giống Hàn Sâm rồi.

“Đúng vậy nha, đều là ba mươi năm đấy.” Lão Lưu chớp mắt một cái.

“Chỗ kia có vài hũ năm mươi năm là thế nào?” Thẩm Thất lạnh mặt.

Đầu lão Lưu cúi xuống thấp hơn, chút nữa là tới ngực, “Cái này, rượu đó, rượu đó hôm qua bị thua trong tay người khác rồi.”

“Không phải người nói ta là người chọn rượu đầu tiên hay sao?” Hàng năm Thẩm Thất đều muốn đến chọn rượu đầu tiên để lựa hết tất cả rượu tốt, nắm ngón tay có ngón dài ngón ngắn, hướng chỉ là những vò rượu kia, mặc dù là được ủ chung một thời điểm nhưng luôn luôn có ưu khuyết, Thẩm Thất tất nhiên muốn cái tốt nhất.

Lão Lư lau mồ hôi, vị khách ngày hôm qua với vị khách ngày hôm nay hai người này hẳn đều không chọc nổi, chỉ có thể giả vờ cầm điếu.

Cũng may vào lúc này cửa hầm rượu đột ngột mở ra, “Chường quây, ta tới lấy rượu.” Giọng nói sang sảng của một nam nhân trẻ tuổi, có chút cố ý hạ thấp giọng để giữ độ trong trẻo, tuy dễ nghe, nhưng chung quy vẫn giả tạo.

Theo giọng nói có một ánh đèn đang tiến vào, gã tiểu nhị dẫn một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm màu lam nam vàng trên áo có thêu hoa mẫu đơn. Thẩm Thất mượn ánh sáng từ ngọn nến để nhìn hắn, mày kiếm mắt sáng lớn lên cũng không tệ, nhưng với chuyện hắn đoạt rượu của nàng, trong lòng vẫn còn khúc mắc, không rảnh mà để ý, hơi nghiêng mặt.

Nam tử kia đi vào, dĩ nhiên cũng dựa vào ánh nến mà nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Thất. Sách sử ghi lại Thẩm Thất là “Rực rỡ động thiên hạ”, hôm nay, có ánh sáng, có màu sắc, hiển nhiên là rung chuyển thiên hạ rồi, thiên hạ còn lay động, hướng chỉ một nam tử trẻ tuổi.

Chắc muốn so nhan sắc với Thẩm Thất, nên vừa rồi dưới ánh đèn dù có nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Thất, hắn cũng không mở miệng khen ngợi, nhất định là giả vờ thần bí giống Thẩm Thất nha, đầu đội chiếc nón màu tím, vừa vặn nửa che nửa hở khuôn mặt, làn da trắng nõn như ngọc, óng ánh, càng khiến người ta tò mò.

Yên lặng một lúc lâu, Thẩm Thất không còn kiên nhẫn nữa, “Lão Lư, hôm qua người thua dưới tay hắn? Nói thử xem tại sao lại thua.”

“Vị Cao công tử này rất am hiểu về rượu, hôm qua tiểu nhân có phần hơi thất lễ, vị công tử này có thể nói chính xác ngày tháng ủ rượu của các bình trong hầm, tiểu nhân không tin, nên thua.”

Trong lòng Thẩm Thất cùng Tiền nhi vô cùng kinh ngạc, đây quả thật cũng là một loại bản lĩnh, đoán được năm cất rượu không phải là chuyện gì lớn lao, cốt yếu là tính được cả ngày ủ, mới đúng là tài giỏi.

“Chỉ là tài vật ngày xưa không đáng nhắc đến.” Họ Cao khoát ống tay áo, một tay phẩy quạt phiến, động tác phong lưu phóng khoáng.

Thẩm Thất khẽ nhấc khóe môi, “Nếu đã là tài vật không đáng kể, chi bằng công tử thi với tiểu nữ một ván, nếu công tử thua, vài hũ Trần Nhưỡng năm mươi năm này tặng cho ta?”

“A... không biết cô nương muốn thi như thế nào?” Họ Cao gấp phiến quạt, gõ vào lòng bàn tay. Hắn gọi Thẩm Thất là cô nương, cũng không phải do mắt hắn nhìn sai. Từ xưa đến nay Thẩm Thất đều mặc những bộ quần áo đẹp để lộng lẫy, tóc vấn theo kiểu thùy quải kế, nàng cực kì yêu thích kiểu tóc của nữ tử chưa chồng, mà người dân Lan Lăng rất coi trọng, không ai dám nói nàng cái gì, vì vậy hắn không nhìn ra là nàng đã xuất giá hay chưa cũng phải dặt dờ.

“Công tử với ta thi xem ai đoán đúng giờ chôn của vài hũ trần nhưỡng năm mươi năm này, như vậy thế nào?” Thẩm Thất có chút tính toán, mắt chứa ý cười.

Vị Cao công tử kia kinh ngạc trong chớp lát, “Tại hạ chịu thua, mong cho nương rộng lòng cho đáp án.”

“Ta đoán là ngày 13 tháng tám canh năm giờ tý.” Thẩm Thất liếc mắt nhìn Lư chường quây.

Lư chường quây có chút ngạc nhiên lập tức nói: “Đúng đúng, rất chính xác.”

“Tài năng của cô nương, tại hạ bái phục, không biết họ cô nương là gì?”

Thẩm Thất đưa đôi mắt cao ngạo nhìn hắn một cái, kẻ bại tướng, có tư cách để hỏi danh tánh nàng sao, sau đó kiêu ngạo ra về.

Thẩm Thất đi trước, Tiền nhi chạy tới chỗ Lư chường quây thì thầm nói vài câu. Vị Cao công tử kia vừa nhìn đã biết là người ngoại địa, không biết vì có gì lại đến đây, Tiền nhi sợ người nọ có ý đồ gì không tốt, cho nên căn dặn Lư chường quây không được tiết lộ thân phận Thẩm Thất.

Tiền nhi đuổi theo Thẩm Thất, “Chủ tử, người thật lợi hại quá nha, làm sao người biết rượu kia chôn giờ nào?” Về mặt Tiền nhi hết sức sùng bái, nàng đi theo Thẩm Thất lâu như vậy, mà không biết Thẩm Thất có tài năng này.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Con Người Lúc Còn Sống Vẫn Chưa Thỏa Tâm Nguyên

Tiền nhi chạy sau lưng Thẩm Thát, “Chủ tử, người thật lợi hại, nhưng làm sao người biết rượu đó ủ khi nào?” Về mặt Tiền nhi ngưỡng mộ nhìn Thẩm Thát chăm chú, chưa từng nghe nàng có năng lực này nha.

Thẩm Thát ‘Phốc’ một tiếng, lập tức bật cười, “Ngươi nghĩ ta là thần tiên hay sao? Họ Cao kia cũng chỉ là con nít thôi, dám cướp rượu của ta, cho nên ta nghĩ cách trừng trị hắn. Giữa ta và hắn, Luru chương quây kia tất nhiên biết phải trọng ai khinh ai, ta nói rượu chôn khi nào, thì sẽ là chôn khi đó.” Thẩm Thát cười hì hì ra tiếng.

Tiền nhi chợt tỉnh ngộ, “Nô tì còn tự hỏi không biết chủ tử luyện kỹ năng đó khi nào, sao Tiền Nhi lại không biết.” Tiền nhi đi theo cười cười, “Vẫn là chủ tử thông minh.”

Thẩm Thát vừa mua rượu xong, cũng ngồi yên trong nhà hai ngày, bởi vì nàng mới tiêu khá nhiều bạc, nên trong lòng có chút áy náy, Thẩm Thát không hiểu tại sao nàng lại có loại cảm giác này.

Thời gian Thẩm Thát yên tĩnh, bên kia không nghe thấy bất kì tin tức nào của Hàn Sâm.

“Cao Suồng bên kia thế nào, có thư không?” Hàn Sâm nghiêng đầu nhìn Trương Tín hỏi.

“Người bên đó bảo hắn sống rất tốt, Tam hoàng tử cực kì thích đánh bài, ở sông bạc Lăn Lăn đánh thắng không ít ngân lượng rồi.”

“Ừ.” Hàn Sâm chỉ mong, Cao Suồng vui vẻ là được, như vậy Hoàng tử Đông Hoa mới có khả năng kế thừa ngôi vị hoàng đế nhất, Hàn Sâm hi vọng có thể duy trì mối quan hệ hợp tác tốt đẹp với hắn, cùng nhau đối phó Bắc Hồ. Nếu Đông Hoa và Tây Hoa tiếp tục đối đầu, ngày Bắc Hồ thống nhất Trung Nguyên cũng gần tới rồi.

“Nhưng hai ngày nay tinh thần của Cao Suồng có chút kì lạ.” Trương Tín lo lắng.

Hàn Sâm nâng mắt nhìn thoáng qua Ngôn Văn Cảnh bên cạnh.

“Ha ha, nghe nói Tam hoàng tử đang tìm kiếm ý trung nhân của hắn.” Ngôn Văn Cảnh giỏi nhất là điều tra tin tức.

Ánh mắt Hàn Sâm sáng lên, khoe môi cong một vòng, Trương Tín cũng cười cười. Ý trung nhân? Cách này không tệ, nếu có thể liên hôn là tốt nhất.

“Nghe nói Lan Lăng thành chúng ta có một vị tuyệt sắc giai nhân, tuy nhiên Tam Hoàng tử còn chưa hỏi ra vị tiểu thư kia là con cái nhà ai.” Ngôn Lam cười đắc ý.

Hàn Sâm đột nhiên thu lại nụ cười, giật mình nhìn Ngôn Lam.

“Ta sẽ tiếp tục điều tra, Vương gia ngươi biết không, ta giỏi nhất là việc này.” Đối với Ngôn Văn Cảnh mà nói thăm dò tin tức không phải một loại nhiệm vụ, mà là việc hưởng thụ.

Hàn Sâm cúi đầu một lần nữa, “Không cần, để cho Cao Suồng tự mình đi hỏi thăm, như vậy sẽ càng thú vị hơn sao?”

Ngôn Lam suy nghĩ chốc lát, gật đầu, quả nhiên vẫn là Vương gia am hiểu nhất về thú vui của nam nữ, chẳng trách vị nữ nhân cao quý xinh đẹp nhất Lan Lăng cũng phải quỳ gối dưới quần hắn.

“Hôm nay đến đây chơi đi.” Hàn Sâm đứng dậy đi ra ngoài thư phòng.

Trương Tín cùng Ngôn Văn Cảnh nhìn sắc trời bên ngoài, trời mới hơi ngả màu mà thôi, bình thường vào lúc này Hàn Sâm rất bận mà phải không?

“Chủ tử, Vương gia đi qua bên này rồi.” Tiền nhi kinh ngạc nhìn về hướng Thẩm Thát bẩm báo, sau đó xòe bàn tay ra. Mỗi lần Hàn Sâm tới, Tiền nhi đều vui mừng chạy tới báo với Thẩm Thát, chắc chắn sẽ có tiền thưởng.

Thẩm Thát ‘Vút’ một tiếng lập tức đứng bật dậy, “Bây giờ hả?” Thẩm Thát thích Hàn Sâm mỗi tối đến đây, nhưng vào ban ngày hắn đột ngột tới nàng lại rất sợ hãi.

“Chủ tử, tại sao người lại bày ra bộ dáng vừa làm chuyện xấu thế này?” Tiền nhi khó hiểu nhìn về mặt có tật giật mình của Thẩm Thát.

“Ngươi nói bây giờ gì đó, nhanh đi báo với Vương gia ta đi dạo chơi rồi.” Thẩm Thát lập tức chạy vào trong phòng trốn. Nàng vỗ ngực, tưởng rằng có thể tránh khỏi chuyện mua rượu kia, qua hai ngày chưa thấy Hàn Sâm nói gì, tối hôm qua, hắn cũng không nhắc tới, làm cho lòng đầy lo lắng của Thẩm Thát mới yên tâm một chút.

Nhưng hôm nay ngay lúc này, Thẩm Thát hết sức sợ hãi, theo lý hôm nay cũng không tới phiên nàng hầu hạ.

Lúc Hàn Sâm đập cửa bước vào, trong lòng Thẩm Thát chửi thầm Tiền nhi một câu, không biết nàng ta làm việc thế nào, chuyện như vậy cũng không làm xong.

“Vương gia.” Thẩm Thát như con chuột gọi hắn một tiếng.

“Tại sao nhìn thấy ta, giống như mèo thấy chuột vậy hả.” Hàn Sâm đứng thẳng tắp trước mặt Thẩm Thát, khiến nàng không thể không đối mặt.

“Hôm nay sao Vương gia rảnh rồi vậy... Hôm nay chàng nên đến Thẩm Mai viện...” Thẩm Thất nở nụ cười cứng đờ, hi vọng có thể thoát khỏi kiếp nạn này.

Hàn Sâm đứng im nhìn Thẩm Thất, nàng nhũn mày tự chửi mình ngu ngốc, do nàng lo lắng quá nên nói bậy, tại sao nàng lại đẩy Hàn Sâm ra ngoài chứ, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao. Lát sau Thẩm Thất hồi lỗi, đành phải cúi đầu chấp nhận trừng phạt.

“Luu chương quây đưa hóa đơn đến rồi à.”

Thật là sấm sét giữa trời quang nha. Thẩm Thất không có cách nào khác, ngày hôm trước cố tình đấu với tên họ Cao, sau đó vui vẻ rồi đi, mà quên mất phải lấy hóa đơn. Lúc Thẩm Thất nhớ ra, cũng đã lâu lắm rồi. Nhưng tối qua Hàn Sâm gặp nàng có nói gì đâu, Thẩm Thất cho rằng Luu chương quây vẫn làm theo quy tắc cũ, đưa đến Thẩm phủ, bởi vì năm ngoái Thẩm Thất vẫn là người của Thẩm gia.

“Không phải ta đã nói, toàn bộ chi tiêu của nàng đều bị ngưng rồi sao, nàng lại dám ngang nhiên đem ngàn lượng bạc đi mua rượu?” Giọng Hàn Sâm lạnh lùng, “Đến tận bây giờ nàng vẫn chưa biết bản thân sai ở điểm nào?”

Dĩ nhiên Thẩm Thất hiểu, ngưng phát tiền tiêu vật hàng tháng chỉ để nhắc nhở, không muốn nàng xài tiền như nước mà thôi. Nhưng mà hàng năm đều đi chọn rượu, nếu năm nay không đi, chẳng phải Thẩm Thất nàng sau khi gả liền không còn bình thường sao.

Thẩm Thất buồn bã nhìn Hàn Sâm, nếu hẳn không phải là một nam nhân vừa bình tĩnh lại có chút lạnh lùng, có cần nàng chạy ra ngoài hỏi nàng đã chọn làm người không?

“Nửa tháng này nàng cứ ngồi ngây ngốc ở nhà, chỗ nào cũng không được đi.” Hàn Sâm quay đầu nhìn Tiền nhi run rẩy đứng ở cửa nói: “Trông coi chủ tử của người cho tốt, nếu nàng bước ra khỏi cửa, ta lập tức gả người cho tên Võ Đại Tráng bán bánh rán ngoài đường.”

Tiền nhi vội vàng gật đầu không ngừng như gà mổ thóc, nhìn Thẩm Thất bộ dáng thể hiện ta cũng không có cách cứu người rồi, Võ Đại Tráng y hệt con gấu, khuôn mặt đầy râu, toàn thân cứng như đá, hẳn là người Tiền nhi sợ nhất.

“Nhưng mà, đã sắp tới lễ hội săn bắn mùa thu rồi.” Thẩm Thất không chịu a, lễ hội này nàng không thể không tham gia.

Hàn Sâm quay đầu lạnh lùng nhìn Thẩm Thất, không nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Thẩm Thất đang định làm phản trốn đi, thời điểm nàng dự cho Tiền nhi uống say mềm để ra ngoài, mới phát hiện trong sân viện xuất hiện không ít hộ vệ, giống như những tên canh gác trước cửa thư phòng của Hàn Sâm vậy đó, cực kì lễ phép, cũng rất hiểu thế nào là cự tuyệt không cho Thẩm Thất ra ngoài.

Đến ngày hôm đó, Đỗ thị xin vào thăm, Thẩm Thất mới nhìn thấy một người xem như là thú vị.

“Oa, tại sao mới mấy ngày không gặp đã ngã bệnh thế này hả?” Đỗ thị nhìn Thẩm Thất quần chăn nằm trên giường.

Thẩm Thất có khổ cũng không nói ra được, bởi vì không thể ra ngoài, nên không thể không giả bệnh trước mặt Đỗ thị, nàng không được cho Đỗ thị biết chuyện nàng bị phạt, để nàng ta chê cười. Thẩm Thất khàn cổ họng nói: “Hôm kia tham ăn, ăn quá nhiều dưa hấu lạnh.”

“A, thật không may mắn nha, lễ hội săn bắn sắp bắt đầu rồi, người không đi thì đáng tiếc quá.”

Thẩm Thất không hé răng, nàng cũng rất buồn bực nha.

Đỗ thị thấy Thẩm Thất không trả lời, liền biết nàng không khỏe rồi, con người xoay một vòng, “Vương phi à, nếu người không đi, có thể cho ta mượn Tiền nhi được không. Nha đầu của người thông minh lanh lợi, năm nào người dẫn theo nàng cũng thắng được bọn người chúng ta, lần này người không đi, chỉ bằng cho ta mượn nàng đi khoe khoang đi?” Ánh mắt Đỗ thị sáng rực nhìn Thẩm Thất.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Tháng Tám Cuối Thu Gió Gào Thét Giận Dữ.

Săn bắn chính là một lễ hội du ngoạn của Lan Lăng, để chứng tỏ người Giang Nam không chỉ giỏi văn còn giỏi cả võ. Phụ nữ có gia đình cũng muốn tham gia góp vui, bởi vì mấy ngày này không bị quản thúc, lại còn có thể chạy nhảy, cực kì thú vị, thường ngày bị gia đình ràng buộc, nên vừa mới đi ra ngoài, bọn họ giống hệt như ngựa hoang, đa số các nữ tử đều trông chờ ngày này mỗi năm.

Nữ tử nào sẵn bản thẳng, sẽ được người đời khen ngợi, mặc dù nữ tử không biết võ, nhưng lại có kỹ năng đầy người, bao giờ cũng lấy chuyện này để khoe khoang.

Thẩm Thất nhìn cánh cửa sau đó ánh mắt lóe tia sáng nhìn sang Tiền nhi, nghĩ thầm, các người được đi chơi vui vẻ, còn ta nằm ở đây già bệnh chịu phạt. Nhưng cũng may tính Đỗ thị rất thẳng thắn, Thẩm Thất cũng thích nhất là tính thẳng thắn này của nàng. Nếu nàng đã có ý như vậy, Thẩm Thất tất nhiên đồng ý cho mượn.

Thẩm Thất biau môi, ánh mắt xoay chuyển một vòng: “Tiền nhi, ngày mai người đi theo Đỗ thiếu nữ nãi, đừng làm mất mặt người làm chủ tử như ta.”

“Đa tạ, đa tạ.” Về mặt Đỗ thị giống như lượm được bảo vật.

“Oa, tiểu nha đầu này còn nổi tiếng hơn so với ta.” Thẩm Thất thương tâm nhìn Tiền nhi nói.

“Đầu có, đều do chủ tử dạy bảo tốt.” Tiền nhi nói lời ngon ngọt nịnh Thẩm Thất vui vẻ.

Tuy vậy Thẩm Thất không quên dặn dò Tiền nhi, “Người phải quan sát Mai Nhượng Hàm thật kỹ, có biến động nho nhỏ nào cũng lập tức quay về báo cáo cho ta biết.” Thế mới đúng là Thẩm Thất lòng dạ hẹp hòi, “Không được để hấn ngay ngóc nhìn nàng.” Thẩm Thất cong môi, có vẻ nhớ lại chuyện không vui.

“Nô tỳ nhất định sẽ làm tốt nhiệm vụ.”

Tiền nhi một lòng trung thành với chủ tử, chuyến đi này xem ra phải tận lực chú ý Mai Nhượng Hàm, lúc gia nhập lễ hội săn bắn, vẫn nên bám theo bên cạnh Mai Nhượng Hàm, sợ nàng có cơ hội ở riêng với Vương gia.

Đôi mắt Thẩm Thất đờ ửng tiễn Hàn Sâm ra ngoài, trong lòng còn nghĩ, e rằng ba ngày lễ săn bắn đối với nàng còn dài hơn ba năm. Thật hận lễ hội không diễn ra trong một ngày cho xong đi, nhớ năm xưa nàng chờ ngày này để được gặp người đó. Gà cho Hàn Sâm cũng là vào mùa thu năm ấy, hồi đó nàng còn tìm cách thuyết phục mọi người kéo dài lễ hội, bây giờ thật sự là a di đà Phật, may mà năm ngoái bị Hàn Sâm mê hoặc, nên mới không làm chuyện ngu xuẩn.

Hàn Sâm đi được một ngày, Thẩm Thất ngồi trong nhà than thở, một đám nha hoàn xung quanh không ai dám đến gần, chỉ sợ chọc vị này mất hứng, rồi trút giận lên mình. Khó khăn lắm Thẩm Thất mới nhắm mắt ngủ được, lúc canh năm vẫn đang mơ màng cảm thấy có người giương đôi mắt lạnh nhìn mình.

Thẩm Thất lập tức rùng mình, hoảng sợ tỉnh dậy. Thấy Hàn Sâm trợn đôi mắt đỏ nhìn nàng, ánh mắt kia cực kỳ xa lạ, giống như hận không thể ăn sống nàng. Thẩm Thất lập tức xét mình, gần đây ngoại trừ việc dùng quá nhiều tiền mua rượu, còn riêng hôm nay tức giận phạt nha hoàn quỳ một canh giờ, thật sự không có gây ra bất kì chuyện gì nữa.

Thẩm Thất run rẩy ngồi dậy, “Vương gia, tại sao người lại quay về?” Nửa đêm trở về, nhất định là xảy ra chuyện lớn.

Hàn Sâm không trả lời, đặt cây từ đàn lên cái ghế trước giường, rồi cứ nhìn Thẩm Thất như vậy đó.

Nói hấn hận muốn ăn chính mình, thì trong đôi mắt kia lại để lộ một chút vui mừng, còn có một tia làm cho trái tim người ta cảm thấy yếu mềm, nhưng chớp mắt một cái lại muốn ăn thịt người. Tóm lại là rối tinh rối mù, tuy Thẩm Thất không phải người thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng hiểu có chuyện gì xảy ra.

Hàn Sâm cứ ngồi trước mặt Thẩm Thất như vậy, từ canh năm cho đến sáng bình minh, một cái nháy mắt cũng không, làm Thẩm Thất sợ quá mức, thật sự nàng không nhớ mình đã làm sai cái gì.

Cuối cùng Thẩm Thất khề cán môi, nếu Hàn Sâm đã biết, nàng cũng chỉ có thể thẳng thắn thôi. Thẩm Thất lắc ống tay áo Hàn Sâm, “Vương gia, là... là lỗi của ta, ta không nên giấu ngọc nhuận hai mươi năm, lại tham những tiền công.” Thẩm Thất cực kỳ ủy khuất, gần đây tiền riêng của nàng đều xài ở chỗ khác, mà tiền bạc vương phủ lại quản lý cực kỳ nghiêm, nên nàng mới không thể không tham ô.

Tiền này là tiền chuẩn bị cho hoa xã năm sau, rượu này cũng là để cho hội viên trong hoa xã đến uống nói chuyện phiếm, từ trước đến nay tiền bạc đều do Thẩm Thất giữ, bây giờ ở trên thiếu tiền, nên buộc phải ra hạ sách này.

Hàn Sâm đang trừng mắt, bỗng nhiên híp lại, thở dài một tiếng, cực kỳ bất đắc dĩ nói, “Ta nên bắt nàng làm gì bây giờ?”

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm có vẻ không tức giận, nũng nịu nói: “Không biết làm sao vậy thì khỏi làm gì đi? Bảo đảm lần sau không xảy ra chuyện này nữa.” Thẩm Thất cười một cái. Cố gắng lấy lòng Hàn Sâm, hấn mới từ quân đội trở về, tất nhiên vẫn mặc đồ trong quân doanh, Thẩm Thất vất óc suy nghĩ mới tìm được một lý do hợp lý.

Hàn Sâm nhẹ nhàng vuốt tóc Thẩm Thất, “Nàng ngủ tiếp đi.”

Thẩm Thất thở ra một hơi, suýt nữa chết ngạt, dù vậy vẫn chưa dám mở miệng thở mạnh.

Hàn Sâm đang định bước ra ngoài, không biết vì cái gì hấn lại quay lại, làm Thẩm Thất sợ hãi không thôi, nhìn hấn đi đến chỗ giường mình, còn tưởng hấn định thay đổi chủ ý, muốn trừng phạt nàng, sợ tới mức tay nắm chân trắng bệch.

Ai ngờ, Hàn Sâm chỉ đứng trước mặt nàng, nhẹ nhàng nâng gương mặt nàng lên, hôn trán nàng một cái, “Ngủ đi.” Không chỉ đỡ Thẩm Thất nằm xuống,

còn đắp lại chăn cho nàng rồi mới ra ngoài.

Hàn Sâm vừa đi, Thẩm Thát lập tức nhảy dựng lên, giày cũng chưa kịp xỏ, vội vàng chạy ra ngoài tóm lấy một nha hoàn hỏi: “Tiền nhi trở về chưa?”

Nha đầu kia lắc lắc đầu.

Lúc này Thẩm Thát mới cảm thấy lòng bàn chân lạnh lẽo, vội vã nhảy lên giường, chẳng lẽ Tiền nhi đã gặp rắc rối gì rồi hả?

Nàng đâu biết chính mình mặc dù không đoán trúng, nhưng cũng không sai.

Giữa trưa Tiền nhi chạy về vương phủ, Thẩm Thát không ngừng suy đoán, khẳng định là do Hàn Sâm cấp tốc cưỡi ngựa nên mới quay về sớm, thật không biết chuyện gì xảy ra. Thẩm Thát mãnh liệt cảm thấy có điều không lành, chắc chắn xảy ra đại sự, chỉ không biết chuyện này với mình là tốt hay xấu.

“Tiền nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thát mặc kệ thân phận chủ tử, lần đầu tiên chạy ra ngoài cửa đón một nha hoàn, Tiền nhi ngồi trên xe ngựa vừa vào vương phủ, liền thấy Thẩm Thát đứng đợi.

Tiền nhi liếc mắt nhìn xung quanh trái phải, bộ dáng vô cùng thần bí, nhưng cũng không dám nói, đến khi lờ Thẩm Thát vào phủ sau đó đóng cửa lại, mới dám nói: “Chuyện này chỉ có vài người biết, Vương gia căn dặn bất luận kẻ nào cũng không được nói ra, nếu không...” Tiền nhi làm động tác cắt cổ. Tiền nhi không nói với Thẩm Thát, những người biết chuyện tối qua đã bị xử tử hết, chỉ còn giữ lại mình nàng, thật sự là phúc lớn mạng lớn.

Thẩm Thát mờ mịt, chuyện gì lại dọa người như vậy chứ. “Mau nói cho ta biết, ta đảm bảo không nói ra.” Trong từ điển của Thẩm Thát nàng không phải kẻ nhiều chuyện.

“Mai, Mai cô nương tối qua bị người ta khi dễ rồi.” Mãi một lúc sau Tiền nhi mới khó khăn phun ra mấy chữ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Đùng Âu Sầu Mà Sinh Hận (1)

Thẩm Thát nhú mày, nhảy mắt mấy cái, mới hiểu ra, hai chữ ‘khi dễ’ nghiêm trọng như thế nào. “Làm sao có thể chứ, kẻ nào lớn gan không sợ chết như vậy?” Thẩm Thát tuyệt đối không tin, ở Lan Lăng lại có người dám đối xử với Mai Nhược Hàm như thế, huống chi có rất nhiều người tham gia lễ hội săn bắn.

“Ngươi mau nói rõ chi tiết cho ta nghe.”

“Thật ra nô tỳ cũng không biết rõ sự tình, tối qua nô tỳ tìm kiếm có đi tới lầu Mai cô nương, nô tỳ ở chung với nha đầu Ngọc Phượng của nàng, ban đầu định thay chủ tử trông coi Mai cô nương, ai ngờ vừa ăn cơm tối xong, chột buồn ngủ, lúc nô tỳ với Ngọc Phượng tỉnh dậy, chỉ thấy Mai cô nương đang khóc, sau đó nghe tiếng cãi nhau, đánh nhau ở ngoài lầu của vương gia. Về sau vương gia đi tới, dặn nhóm người nô tỳ không được nói cái gì cả.”

Tiền nhi dừng một chút, “Thực ra đám nô tỳ chúng tôi cũng rất mơ hồ không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chính mắt nô tỳ thấy, lúc Mai cô nương thay y phục trên làn váy có vết máu đỏ, nô tỳ còn nghĩ rằng là kinh nguyệt của nàng, về sau trò chuyện với Ngọc Phượng, nàng nói chủ tử của nàng mới hết kì kinh nguyệt. Nhân lúc người khác không chú ý nô tỳ đến xem thử, quần áo nàng rách toạc tả, nên nô tỳ mới cả gan suy đoán Mai cô nương bị người ta khi dễ.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó, sau đó nô tỳ bị giam. Mãi đến sáng hôm sau, mới có người đưa nô tỳ trở về.”

“Vậy làm sao người biết những người biết chuyện này chỉ còn một mình người?”

“Lúc nô tỳ bước lên xe ngựa, chính mắt nhìn thấy thi thể Ngọc Phượng bị kéo ra ngoài, cho nên nô tỳ nghĩ...”

Thẩm Thát suy nghĩ, Đỗ thị nói không sai, ánh mắt Tiền nhi quả thực rất nhạy. Chỉ sợ Tiền nhi đoán quá chính xác, không biết người nào lại không sợ chết như vậy.

“Chẳng lẽ là vị hoàng tử Đông Hoa kia?” Thẩm Thát nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chỉ có vị đó mới dám làm việc này. Mai thị là gia tộc lớn trong Lan Lăng, nếu triều đình Tây Hoa xảy ra xung đột với họ, bọn người kia có thể lên lút mượn sức mạnh Mai gia, không phải là chuyện tốt sao? Nhưng mà nếu muốn mượn sức mạnh, tuyệt đối không sử dụng phương pháp bi ôi này, Thẩm Thát tiếp tục phủ định giả thiết của nàng.

Trong lòng Thẩm Thát cực kì buồn bực, suy nghĩ đau cả não cũng không tìm ra người đáng ngờ, nhưng sau khi Mai Nhược Hàm gặp chuyện không may, Hàn Sâm chạy về nhà trộn mắt với nàng làm gì, nàng so với giấy trắng còn trong sạch hơn. Hàn Sâm sẽ không nghi ngờ nàng chứ?

Nàng lại không thể nào đi hỏi Hàn Sâm được, cho nên trong lòng Thẩm Thất vô cùng lo lắng, bởi vì Mai Nhượng Hàm mà nàng đã khổ sở lắm rồi, nay không muốn mang thêm cái danh xấu trên người. Nói nàng ghét Mai Nhượng Hàm là thật. Vì Hàn Sâm, Thẩm Thất cực kì không muốn gặp Mai Nhượng Hàm, nhưng xảy ra chuyện này, nàng đã không còn là mối nguy hiểm nữa, nhớ lại bản thân ngày xưa, dù gì cũng là bằng hữu quen biết từ bé, dĩ nhiên Thẩm Thất cũng khó chịu, thậm chí còn có chút cảm giác đau lòng.

Sự việc lớn như vậy, bị Hàn Sâm che giấu, tất cả đều bình yên biển lặng, tuy nhiên xuất hiện vài lời đồn, nhưng cũng không có gì lớn, sáng hôm đó sau khi Hàn Sâm trở về nhà vội vàng chạy tới chỗ tổ chức lễ hội săn bắn, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Mai Nhượng Hàm trở về thành, bởi vì đang là trận thi đấu của nam nhân, nên lúc nàng rời đi cũng không có nhiều người để ý. Sự nghi ngờ của Tiền nhi càng được chứng minh là thật.

Tuy nhiên không đoán ra kẻ đâm tặc kia là ai.

Hội săn bắn vừa kết thúc, sau đó có tin đồn Cao công tử của Đông Hoa tình đầu ý hợp với Mai Nhượng Hàm, thông báo đính hôn.

Đúng là một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng. Thân phận của vị Cao công tử rất khó nói, có người bảo hắn là truyền nhân của một gia tộc hùng mạnh trong Tây Hoa, đi đến tránh nạn ở Đông Hoa, nhưng thực chất là nội gián Tây Hoa. Tóm lại thân phận Cao công tử không giàu cũng sang. Thuyết phục được người đứng đầu Mai gia Mai Nhị Gia đồng ý hôn sự, tất nhiên thân phận đối phương không đơn giản, hơn nữa lại là con gái cưng lấy chồng.

Nhưng Thẩm Thất luôn cảm thấy, vị Cao công tử này chính là Tam hoàng tử trong lời đồn ngày trước.

Nếu quả thực như vậy, Tây Hoa có chuyển biến rồi. Mai Nhị gia dám làm thế, chẳng lẽ không sợ Tây Hoa truy cứu, không sợ Hàn Sâm trách tội? Hoặc là hắn cho rằng một tay có thể che cả bầu trời, cho rằng mọi người đều là kẻ ngốc, không đoán ra thân phận của hắn. Hoặc là Tây Hoa đang trong thời gian khó khăn? Cho nên bọn họ bắt đầu nảy sinh ý đồ khác.

Nhưng Thẩm Thất không hiểu tại sao Hàn Sâm không có bất kì phản ứng với chuyện này, thậm chí hắn còn im lặng mang lễ vật sang tặng bọn họ, hắn không phản đối một câu.

Thẩm Thất nghĩ không ra, để cho Mai gia kết thân với Đông Hoa không có lợi chỉ có hại, hắn không sợ Mai gia về phe Đông Hoa sao? Thẩm Thất đặt mình vào hoàn cảnh người khác suy nghĩ, cảm thấy Hàn Sâm có thể đưa ra một cách giải quyết tốt nhất, chính là bản thân hắn cưới Mai Nhượng Hàm.

Hiện giờ Mai Nhượng Hàm đã không còn trong sạch, không còn quý báu như ngày xưa, nhưng có thêm sự hỗ trợ của Mai gia, Hàn Sâm lấy Mai Nhượng Hàm làm trắc phi, không tính là thiệt thòi cho nàng, Mai gia kết thân với Hoàng tử Tây Hoa, chẳng phải tốt cả đôi bên sao.

Mặc dù biện pháp rất tốt, nhưng Thẩm Thất không dám đến tìm Hàn Sâm, chỉ sợ Hàn Sâm nói với nàng, hắn muốn cưới Mai Nhượng Hàm. Mà nghe Tiền nhi bảo, tâm tình Hàn Sâm không tốt, cả ngày đen mặt, rất hù dọa người.

Tu trúc lâu

“Vương gia, nghe nói ngày mai Cao Suồng sẽ trở về Đông Hoa, người đi gặp hắn nói chuyện đi, chuyện này ngày trước chúng ta đã bàn bạc ổn thỏa, chỉ cần vương gia gặp mặt hắn, xác định rõ là xong.” Trương Tín nhỏ giọng nói.

Hàn Sâm nặng nề buông lá thư trong tay, không trả lời.

Trương Tín thở dài, “Vương gia, chúng ta không thể ngờ Cao Suồng lại là loại người như vậy. Nhưng mà hoàng thượng đã truyền mật chỉ tới hỏi thúc rồi. Hợp tác với Đông Hoa ngăn cản Bắc Hồ, đó không phải là chủ ý của Vương gia sao?”

Việc này đúng thực là chủ ý của Hàn Sâm. Mất thấy cơ thể Vũ Đế Đông Hoa Cao Hoan ngày càng yếu ớt, nên dùng danh hoàng tử Đông Hoa Cao Suồng để tuyển người, người nội gián của Hàn Sâm ở bên Đông Hoa nói, Cao Hoan đã sớm tập hợp các vị nội quan triều đình để chọn thái tử, chỉ thiếu một thánh chỉ nữa thôi, không chừng sắp công bố với thiên hạ rồi.

Hàn Sâm nhiều lần dâng sớ đề nghị Đông Hoa hợp tác ngăn cản Bắc Hồ, Huệ Đế vẫn đứng ở giữa chưa đồng ý. Mấy ngày nay hắn không chịu đáp ứng, nên Hàn Sâm mới bí mật liên lạc, mời Cao Suồng đến đây bàn bạc, hi vọng có thể kí một mật ước.

Ái ngờ ngay lúc này lại xảy ra chuyện.

“Vương gia, lấy giang sơn xả tắc làm trọng.” Trương Tín khẽ nói, ý hắn là không nên quá coi trọng tình cảm nam nữ.

“Tôi nay mời Cao Suồng đến lâu tiên quán dùng bữa.” Hàn Sâm hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng thở ra, không biết giao nhiệm vụ cho một người như vậy có đúng hay không. Nhưng hiện giờ Bắc Hồ thống nhất phía bắc, dần dần xâm chiếm đất phía nam, nếu Tây Hoa và Đông Hoa tiếp tục đối đầu với nhau, chỉ sợ Trung Nguyên sớm muộn cũng rơi vào tay Bắc Hồ.

Bây giờ Hàn Sâm đâm lao đành phải theo lao, không thể nuốt lại lời đã nói, cảm thấy trong lòng thật hổ thẹn với Mai Nhượng Hàm. “Người thay lên theo dõi động tĩnh bên Mai thị.” Hàn Sâm quay sang nói Ngôn Văn Cảnh.

Đến lúc này Ngôn Văn Cảnh cũng không hiểu, làm sao có thể xảy ra chuyện đó, theo tin tức hắn tra được, chắc chắn Cao Suồng không phải loại người như vậy, sao có thể gây ra tội lỗi với Mai Nhượng Hàm. E rằng bên trong có rất nhiều người giúp đỡ. Không chừng, lão hồ ly Mai gia Mai Nhị Gia cũng

đứng đằng sau góp sức. Xem ra Mai thị thật sự muốn hành động rồi.

Cách của Thẩm Thất không phải Hàn Sâm chưa từng nghĩ qua, nhưng thuộc hạ của Cao Suồng cũng rất sáng suốt, nhắm vào thế lực Mai gia, mượn chuyện này để Cao Suồng cưới Mai Nhượng Hàm, một mũi tên trúng hai con nhạn. Trước mặt có thiếu nữ xinh đẹp khuynh quốc khuynh thành, sau lại có thế lực hùng hậu, sao có thể không tốt.

Cao Suồng tất nhiên đồng ý cưới Mai Nhượng Hàm.

Dưới tình hình này Hàn Sâm không thể đắc tội Cao Suồng, dù hắn không muốn cũng phải để Mai Nhượng Hàm gả đi, việc này cũng nằm trong điều kiện của hiệp ước.

“Tiệc tối nay ta cũng muốn đi?” Thẩm Thất nghe nói Hàn Sâm bày một bữa ăn thịnh soạn mời Cao Suồng, nên cả gan xin đi tu trúc lâu. Nhớ tới ánh mắt dọa người cùng khuôn mặt khó xử mấy ngày trước của Hàn Sâm, nàng liền sợ hãi. Lại thêm chuyện của Mai Nhượng Hàm, nàng càng không dám đến quấy rầy Hàn Sâm.

Với quan hệ của Hàn Sâm và Mai Nhượng Hàm, nhìn về mặt Hàn Sâm phức tạp Thẩm Thất đủ hiểu, dù sao cũng khó bỏ, cho nên nhiều ngày rồi Hàn Sâm ngủ tại tu trúc lâu, Thẩm Thất không dám đến gây rối.

Qua mấy ngày, Thẩm Thất nghĩ có lẽ Hàn Sâm cũng hết tức giận rồi, lúc này mới đi qua nghe ngóng tin tức. Hơn nữa nàng thật sự tò mò, vị hoàng tử Đông Hoa là người như thế nào, dám làm ra chuyện không bằng cảm thú.

Hàn Sâm lạnh lùng trừng mắt nhìn Thẩm Thất, “Lệnh cấm của nàng ta đã phá bỏ rồi sao?”

Hiện tại Thẩm Thất mới nhớ ra, không ngờ cái chuyện nhỏ hơn lông gà mà Hàn Sâm lại nhớ rõ đến vậy. “Nhưng, ta là nữ chủ...”

“Ta dẫn Triệu thị đi.” Hàn Sâm không chừa một chút mặt mũi cho Thẩm Thất, “Còn không mau đi xuống, không có lệnh của ta, nàng không được phép bước ra phủ nửa bước.”

Thẩm Thất thấy Hàn Sâm vẫn hung dữ y chang mấy ngày trước, không có chút tình cảm, nên nàng không dám cãi lại, chỉ có thể biu môi đi về.

Tuy nhiên trong lòng Thẩm Thất vẫn rất giận, chuyện của Mai Nhượng Hàm, thì liên quan gì đến nàng hả, Hàn Sâm không phân biệt được trắng đen hay sao, “Tiền nhi, sáng mai chúng ta đi chợ hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đùng Âu Sầu Mà Sinh Hận (2)

Editor: Snowflake HD

Chợ hoa Lan Lăng rất nổi tiếng, mười ngày mở một lần, trời chưa sáng đã bắt đầu, đến tận tối mới kết thúc, cả con đường lung linh rực rỡ, đẹp không khác gì ban ngày. Thẩm Thất rất thích đi dạo, bởi vì vô tình có thể chọn được mấy vật quý giá, nổi danh nhất là hoa mẫu đơn, người trồng hoa của Lan Lăng cực kì tài giỏi, có thể chăm sóc hoa của cả Hoa Đô.

“Chủ tử, hình như vương gia không cho phép người ra ngoài mà?”

“Tiền nhi, người trung thành với ta hay trung thành với hắn? Ta đã buồn bực gần chết, mặc kệ ta, ta muốn ra ngoài.” Hai tay Thẩm Thất chống hông, bắt chước bộ dáng hung dữ của Hàn Sâm, nhưng miệng đột nhiên nở nụ cười, “Tiền nhi tử, Tiền nhi tử, chúng ta đi một canh giờ thôi, hắn vẫn chưa ngủ dậy, chúng ta đi nhanh về nhanh, không sao đâu.”

Tiền nhi nhìn bộ dáng lưu manh của chủ tử mình đành hết cách, chỉ thầm than số nàng khổ.

Sáng sớm, Thẩm Thất dẫn theo Tiền nhi định trốn đi bằng cửa sau, nào ngờ gặp một hạ nhân tinh mắt, “Vương gia hạ lệnh không cho vương phi ra khỏi phủ.

“Ai nói nàng là vương phi?” Tiền nhi nói. Rõ ràng Thẩm Thất đã thay đồ của Tiền nhi, đáng lý phải qua được chứ.

“Thuộc hạ đã nhìn thấy dung mạo của vương phi.” Giương mặt tên sai vặt kia ứng đo.

Thẩm Thất là người phương Nam nên vóc dáng cao gầy, bản thân không giấu được vẻ anh tuấn, lừa người cũng đâu phải dễ.

Thẩm Thất không tức giận, cười với gã sai vặt kia: “Người làm rất tốt trách nhiệm của mình nha.” Miệng giả bộ khen ngợi, ánh mắt lại nhìn về Tiền nhi ý bảo nàng ta xuống tay đi.

Tiền nhi thềm than thở một tiếng, vung tấm ván gỗ đã chuẩn bị trước lên, đánh một cái vào gáy gã sai vặt, người nọ ngã xuống đất. Thảm Thất khen Tiền nhi ra tay rất chuyên nghiệp.

Tiền nhi có được bản lĩnh này qua việc tập đánh người gỗ, bởi vì Thảm Thất ép buộc nàng nha, ở Thảm phủ cũng thế, mà vương phủ cũng thế, mỗi lần muốn chôn đi chơi đều dùng chiêu này. Cho nên Tiền nhi ra lực rất vừa vặn.

“Chủ tử, kiếp trước người là thổ phi có phải hay không?” Tiền nhi đau lòng thở dài.

Thảm Thất gõ trán Tiền nhi một cái, đeo nón lên, đi về phía chợ hoa. Yên lặng một lúc lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người nhón nháo, Thảm Thất cảm thấy xung quanh người nằng nóng nực, vội vàng kéo Tiền nhi ra chỗ khác. Vì là sáng sớm, nên đám người này cũng không có mùi mồ hôi, Thảm Thất thích nhất điểm này của chợ hoa.

Đụng phải một người, hấn đi vội vã, chẳng may làm rơi nón của nàng, Thảm Thất tức giận quay đầu, chính là người nàng gặp trong hầm rượu lâu tiên quán.

Nam tử kia cũng quay đầu, trong miệng nói thật có lỗi, ánh mắt kinh ngạc nhìn Thảm Thất, “Là cô nương ---”

Tiền nhi lập tức chắn trước mặt Thảm Thất, “Vương phi, chúng ta về thôi.” Nói xong, mặc kệ Thảm Thất nói sao, lập tức kéo nàng hòa lẫn vào đám đông.

“Hắn là ---” Thảm Thất nghĩ nàng nên sớm đoán ra tên nhà quê này là hoàng tử Đông Hoa.

“Hắn chính là vị Cao công tử đó.” Tiền nhi bĩu môi.

Trong đầu Thảm Thất bỗng nhiên hiện lên thứ gì đó, không dám nghĩ nhiều, chỉ nói với bản thân không có khả năng, không có khả năng, ngoại trừ Hàn Sâm nàng không thèm quan tâm ai hết, không lâu sau Thảm Thất ném việc này sang một bên.

Cao Suồng vẫn đứng im, hấn cúi người, nhặt chiếc mũ nàng làm rơi, giơ lên chót mũi người người, mùi thơm làm xao động lòng người.

Cao Suồng nhớ tới lời mưu sĩ đã nói với hấn. Ra tay phải dứt khoát, quốc sắc thiên hương, nữ tử tài giỏi đều ở trong gia tộc Lan Lăng, nếu muốn cưới nàng làm vợ, phải dùng biện pháp mạnh, bằng không hết cách.

“Vương phi?” Cao Suồng nhẹ nhàng gọi tên nàng, trong mắt lộ ý căm hận cực lớn.

Hàn Sâm biết rõ nữ tử hấn đang tìm là ai, bên ngoài giả vờ giúp hấn tìm, sau lưng lại để cho nha đầu kia đi theo Mai thị, nhiễu loạn tầm mắt của hấn, khiến hấn hối hận cả đời.

Cao Suồng nắm chặt quả đấm, nhìn theo bóng lưng Thảm Thất, sớm hay muộn ---

Sau chuyện của Mai Nhục Hâm, Thảm Thất chưa kịp quan tâm chính mình, đã gặp phải chuyện khác.

“Phải về kinh ngay sao?” Thảm Thất trợn tròn hai mắt, lát sau sáng tỏ, Hàn Sâm thắng lớn trở về mà, việc về kinh báo cáo lĩnh thưởng cũng bình thường, và lại bây giờ đã qua trung thu, đi hơn một tháng, thời điểm về kinh thành vừa vặn là mùa đông. Đây là ngày lễ trọng đại của quốc gia, Hàn Sâm về kinh gặp mặt phụ hoàng mẫu hậu cũng là tất nhiên, huống chi còn có lệnh vua ban xuống.

“La tỷ tỷ với Triệu tỷ tỷ có đi cùng không?” Mắt Thảm Thất xoay một vòng, nghĩ vậy. Tuy nàng không muốn nhìn thấy hai người kia suốt quãng đường đi, nhưng khi trở về kinh thành, có thể kiếm cách khiến các nàng vĩnh viễn ở lại đó, còn nàng sẽ đi với Hàn Sâm trở lại Lan Lăng, cuộc sống chỉ có hai người không tốt sao?

“Nàng nghĩ sao?” Hàn Sâm không trả lời.

“Ta nghĩ phụ hoàng với mẫu hậu sẽ nhớ tiểu tôn tử, La tỷ tỷ với Triệu tỷ tỷ cũng rất nhớ kinh thành nha.” Ý tứ Thảm Thất cực kì rõ ràng.

Hàn Sâm nghe Thảm Thất nói phụ hoàng mẫu hậu, hấn cười nhạo một tiếng, từ trước đến nay hấn chưa từng biểu lộ buồn vui nay cũng vậy, Thảm Thất nghe được vài lời đồn trên phố, nàng cũng đoán được mối quan hệ giữa hấn và Huệ Đế tuyệt đối không tốt, không nên nhắc tới phụ hoàng hấn nữa.

“Cứ theo ý nàng đi, nàng đi thông báo cho bọn họ, ngày mười chúng ta lên đường.”

Thảm Thất tuân lệnh, vui vẻ chạy ra ngoài. Nàng lớn như vậy, đi xa nhất cũng chỉ tới chỗ Đông Hải, quãng đường chừng mấy trăm dặm. Còn chuyện rời khỏi nhà, đến kinh thành thì đây là lần đầu tiên, sớm nghe kinh thành là nơi phồn thịnh nhất thiên hạ, nàng cực kì muốn đến xem một chút. Thuận tiện coi xem trong phủ Hàn Sâm có giấu con tiểu yêu tinh nào không.

Mười ngày sau sẽ xuất phát, thực ra mười ngày cũng không dài, Thảm Thất vội vàng đi chuẩn bị. Nàng muốn mang các vật ở quê lên kinh thành. Về phần Huệ Đế thì không cần phải nói, chỉ riêng việc mua quà thích hợp cho các nương nương đã đủ mệt rồi, Huệ Đế này thật sự là người chẳng ra gì, nạp hơn trăm nữ nhân vào cung. Thảm Thất vừa sắp xếp đồ đạc vừa oán trách. Lại còn phải hạ mình đi sang chỗ La thị và Triệu thị hỏi xem những phi tần được sủng ái yêu thích cái gì, dù sao nàng cũng không hiểu biết nhiều về kinh thành.

Thẩm Thắt không ngại học hỏi người kém cỏi hơn nàng.

Ngoại trừ trong cung, còn có người mà vương phủ Hàn Sâm coi trọng, quan văn quan võ trên tam phẩm đều phải chuẩn bị, thậm chí cả lễ bộ, hộ bộ các vị tiểu thư đều có phần. Thẩm Thắt đã nghe phụ thân nói về điều này từ lâu, chuyện lớn hay nhỏ đều quyết định bởi các vị đại thần, đại khái là bao che cho mấy kẻ bên dưới.

Thẩm Thắt vì Hàn Sâm mà cố gắng vắt óc suy nghĩ, nàng đặc biệt mua một cuốn < của xưởng Vinh Bảo có viết về các chuyện trong kinh thành, để nghiên cứu các nhóm người quan trọng, nơi nào không rành thì đi hỏi Ngũ Ca nàng, thậm chí hỏi Trương Tín và Ngôn Văn Cảnh bên cạnh Hàn Sâm.

Nhưng nhất quyết không đến gây thêm phiền phức cho Hàn Sâm, những việc nhỏ nhặt thế này, Thẩm Thắt cần phải biết làm chủ, để chứng tỏ nàng có tư cách quản lý, cũng là một người vợ giỏi giang.

Đến lúc đưa danh sách quà tặng cho Hàn Sâm xem, hần lập tức đồng ý, không giống những thuộc hạ của hần, đưa cái gì lên cũng bị trả về bắt làm lại, Thẩm Thắt ngồi trong thư phòng nhìn Hàn Sâm soi mói người khác. Nếu muốn làm việc giúp hần, tuyệt đối không được làm qua loa.

Tâm tình Hàn Sâm khá tốt, hần nheo mắt Thẩm Thắt, chêu ghẹo: “Trong thời gian ngắn như vậy mà nàng có thể thu xếp ổn thỏa, xem ra thật sự không thể khinh thường phu nhân nha.”

Thẩm Thắt bày ra bộ dáng đắc ý, ôm cổ Hàn Sâm, đòi hần khen thưởng.

Hàn Sâm bị nàng quây không còn cách nào, “Được rồi, nàng đến tú trang chọn quần áo đi, ta trả tiền cho nàng chịu chưa.”

“Sao chàng biết?” Thẩm Thắt vui mừng nhảy dựng lên, nghĩ tới việc đi đến kinh thành, nàng không thể mặc quần áo cũ để người khác chê cười là nông dân vào thành được, cho nên nàng tính đi mua mấy bộ quần áo mới. Tiếc là ánh mắt Hàn Sâm cực kì lợi hại, nàng đeo trang sức mới, hần cũng có thể nhận ra, mặc dù không nói ra miệng, nhưng ánh mắt hần lạnh lùng liếc qua Thẩm Thắt, nàng lập tức sợ hãi.

Thẩm Thắt không ngờ rằng người như Hàn Sâm một ngày kiếm được cả tỷ bạc nhưng lại nhớ rõ toàn bộ quần áo trang sức của nàng, khiến nàng không có cách làm bậy.

“Ta còn không hiểu rõ nàng sao?” Hàn Sâm lại nheo mắt Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt nhảy lên, cắn nhẹ vào vành tai Hàn Sâm, “Thiếp đang vội.” Nói xong liền chạy ra khỏi Tu Trúc lâu, quả thật là nàng đang vội, nàng đã chuẩn bị xong các kiểu dáng rồi, chỉ chờ đưa tới tú trang cho người ta may, hồi các nàng đẩy nhanh tốc độ.

Dù sao Hàn Sâm mới là người trả tiền, nàng sẽ không tiết kiệm giùm đâu.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hành Trình Gian Khổ (Thượng)

Editor: Snowflake HD

Ngày khởi hành, bọn họ chọn một giờ tốt để xuất phát, thời điểm Thẩm Thắt vẫn nằm trên giường ngủ lập tức bị Tiền nhi đánh thức. Nửa đêm mọi người đều mơ mơ màng màng, nhưng bởi vì có Hàn Sâm bên cạnh nên Thẩm Thắt cực kì tỉnh táo.

“Vương gia, ta muốn cưỡi ngựa chung với chàng.” Thẩm Thắt không thích ngồi chung xe ngựa với đám người Triệu thị. Lần này trở về kinh thành, Hàn Sâm không muốn quá khoa trương, nên tùy tình huống mà giải quyết. Do mang theo quá nhiều quà cáp, thành ra phải đi vài chiếc xe ngựa, nếu mỗi người một chiếc xe ngựa nữa, như vậy quá hoành tráng, quân đội đông đúc rất dễ gây chú ý, cho nên Hàn Sâm bảo ba người các nàng đi chung chiếc xe ngựa lớn của Thẩm Thắt, tất nhiên Thẩm Thắt không đồng ý.

Hàn Sâm nhìn khuôn mặt Thẩm Thắt có vẻ vẫn buồn ngủ, nàng không sợ ngã từ trên ngựa xuống hay sao, hần ngẩng đầu nhìn trời đầy sao, “Ta ngồi xe ngựa.”

Thẩm Thắt tròn mắt, “Được, vậy ta cũng ngồi xe ngựa.” Thẩm Thắt không hề xấu hổ vì bản thân nàng nói một đằng làm một nẻo.

Xe ngựa vô cùng rộng rãi, bốn phía đều được đặt nệm mềm mại, đứng vào không sợ đau, ở chính giữa có một cái giường nhỏ, đương nhiên là dành cho Hàn Sâm, bên phải giường đặt cái bàn nhỏ để ngăn cách chỗ cho Thẩm Thắt, La thị, Triệu thị và Từ Sung. Hiện giờ trên xe có năm người, tuy nhiên không có vẻ chật chội.

Nhưng Thẩm Thắt không muốn ngồi ngay góc một chỗ, nàng nhìn Hàn Sâm ngồi trên giường không ngủ, chẳng qua hần dùng một tay chống mặt để nghỉ ngơi một chút, nàng lập tức dầy mặt, không thêm để ý Hàn Sâm có đồng ý hay không, liền đi đến chỗ giường hần, dựa đầu trên đùi Hàn Sâm.

Hàn Sâm rung chân, ý muốn lắc đầu nàng. Thảm Thất rất lợi hại, vội vàng dùng hai tay ôm đầu Hàn Sâm lại, cánh tay không cẩn thận đụng vào chỗ khiến người ta đỏ mặt, Hàn Sâm đột nhiên mở to mắt, trừng mắt nhìn Thảm Thất, Thảm Thất cũng xấu hổ đỏ mặt, nhẹ cười hi hi, nhưng không chịu buông tay, đáng vẻ kiên cường.

Hàn Sâm hét cách với nàng, đành phải tiếp tục nhắm mắt, mắt không thấy tâm sẽ không phiền, Thảm Thất càng thêm hào hứng. Lúc nàng xoay người, đắc ý lườm đám người La Triệu thị, La thị nhắm mắt cũng không biết là ngủ thật hay giả vờ, còn ánh mắt Triệu thị bị Thảm Thất tóm được.

Thảm Thất nhìn về phía nàng cười kiêu ngạo, mặc dù nàng biết làm như vậy là không hay, nhưng vẫn muốn đánh dấu chủ quyền của nàng lên người này. Thật giống như lời Ngũ Ca, mùa xuân hàng năm, con chim đực đều phải ở trên cành cây cao hót lớn tiếng, tuyên bố chủ quyền lãnh thổ.

Bây giờ Thảm Thất nghĩ đến, không nhìn được cười ha ha, sau đó cảm thấy ngón tay Hàn Sâm hung hăng véo mông nàng một cái, cảnh cáo nàng, đừng quá đắc ý. Nhưng nàng không nhìn được phải đắc ý nha.

Nàng vừa hả dạ vừa vui vẻ. Hàn Sâm cho phép nàng mua thêm quần áo, hiện tại ở trước mặt mọi người dễ dàng tha thứ hành động chiếm đuôi của hắn, vậy gọi là đặc biệt sủng ái. Do đó khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo.

“Dừng xe, dừng xe.” Thảm Thất thò đầu ra khỏi cửa xe, bảo những người đi theo hộ tống dừng lại. “Vương gia, hôm nay ngủ ở Tô Thành này đi, đi tiếp về phía trước, chỉ có mấy cái trấn nhỏ, không có chỗ dừng chân đâu.” Thảm Thất kéo tay áo Hàn Sâm.

Nhìn xem sắc trời, hiện tại gần xế chiều, nếu duy trì tốc độ này, bọn họ dư sức đến được trấn lớn tiếp theo, nhưng mà tật xấu nhờn nhễ của cô nương Thảm Thất lại tái phát, nhất quyết đòi ở trong Đại Thành.

Thực ra, cho dù hồi kinh trễ nửa ngày, cũng không phải chuyện gì nghiêm trọng. Nhưng vấn đề là Thảm Thất sợ Hàn Sâm không đồng ý, nàng lại không đạt được mục đích, nên bảo dừng xe trước, tiền trạm hậu tẩu. Hành động này cũng chính là đại kỵ.

Hàn Sâm im lặng không nói một câu.

Thảm Thất cảm thấy Hàn Sâm trở thành người dễ nói chuyện rồi. Nhưng mà dễ giải như vậy thật không giống Hàn Sâm, tuy nhiên Thảm Thất cho rằng nguyên nhân vì sức quyến rũ vô biên của nàng, đây là kết quả của việc được nuông chiều từ bé.

Đoàn người bọn họ ở lại khách điểm lớn nhất trong Tô Thành.

Thời điểm gọi món ăn, khuôn mặt Thảm Thất hăng hái đến mức đỏ hồng, cảm thấy Hàn Sâm luôn nghe theo lời mình, còn khiến nàng vui hơn cả việc làm thân tiên, chỉ nguyện làm một đôi uyên ương chứ không muốn thành tiên. Hôm nay Thảm Thất cực kỳ vui sướng, nhìn La thị bên trái, Triệu thị bên phải, chợt cảm thấy các nàng cũng không quá đáng ghét, Thảm Thất hạnh phúc ngồi bên cạnh Hàn Sâm.

“Đậu hủ bát bảo.” Hàn Sâm nói với tiểu nhị.

Khuôn mặt Thảm Thất tối sầm, đậu hủ bát bảo là món mà Từ Sung thích ăn nhất, mỗi lần ăn cơm, đều thấy La thị đưa món ăn kia cho Từ Sung. Trong mắt Thảm Thất, nàng nghĩ chỉ có người nghèo khổ mới ăn đậu hủ thôi. Thảm Thất thấy Hàn Sâm quan tâm Từ Sung đầu tiên, thì trong lòng mất hứng, dù sao cũng là con của hắn, Thảm Thất không muốn nhưng vẫn phải nhẫn nhịn. Mặc dù nàng biết Hàn Sâm nhớ tên món ăn kia cũng bởi vì nàng.

La thị nhìn về phía Hàn Sâm cười thẹn thùng. Thảm Thất không muốn thấy ánh mắt hạnh phúc của nàng ta, đột nhiên cảm thấy nàng ta lại bắt đầu đáng ghét rồi.

“Gà quý phi.”

Lần này đến lượt Triệu thị nở nụ cười. Thảm Thất vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt tươi cười của Triệu thị hướng về mình. Thảm Thất bức bối nói thầm trong lòng, hừ, ăn no chết đi mệnh quý phi, có gì tốt hơn người ta.

“Hòa ngư sí.”

Thảm Thất hận không thể đá Hàn Sâm một cái, đó không phải là món La thị thích sao? Từ Sung còn nhỏ nhưng cũng rất hiểu chuyện, hắn cảm động nhìn phụ vương hắn rồi chớp chớp mắt nhìn qua mẫu thân hắn. Thảm Thất nghĩ thầm, nếu như nàng có con, đảm bảo sẽ đáng yêu hơn Từ Sung gấp vạn lần. Còn La thị kia, xì cái gì không thích lại thích ăn vây cá. Vây cá mắc như vậy, không biết nàng ta có biết cảm nhận hương vị không nữa, sẽ không coi thứ này như những món ăn dân gian tầm thường chứ?

Thảm Thất ngồi oán thảm đến mức đau bụng.

“Canh lòng heo.”

Thảm Thất nhìn Hàn Sâm gọi món ăn, trong lòng bắt đầu nói, ghét nhất là ăn nội tạng.

“Thịt chó.”

Thảm Thất khề lắc đầu, nghĩ thầm, nàng không thích mấy thứ thịt này, không biết ăn vào có bị bệnh không nữa.

“Giò Ô Long.”

Thẩm Thắt lại lắc đầu, nàng không thích ăn giò, vừa béo vừa ngán, nhìn thấy ghê.

...

Tóm lại những món Hàn Sâm gọi Thẩm Thắt đều không thích, lúc này Thẩm Thắt muốn nổi nóng rồi.

“Vị đại gia này, hôm nay khách điểm chúng tôi có chim cút nướng, chân ngỗng bào ngư, các vị có muốn gọi một đĩa ăn thử không?” Tiểu nhị này vừa nhìn cách ăn mặc của bọn họ liền biết là người có vai vế, ông chủ có tiền nha.

Thẩm Thắt nghĩ thầm trong lòng, những thứ này còn chấp nhận được, sau đó lườm Hàn Sâm, thấy hắn mở miệng, khẩu hình miệng hắn rõ ràng là chữ “Không”.

Người ta thường nói một khi tức giận, lá gan cũng lớn hơn bình thường, Thẩm Thắt đột nhiên lớn giọng nói: “Mấy món gọi trước đó chúng tôi không cần nữa, khách điểm các người có thứ gì ngon đều mang lên hết đi, mỗi món một phần.”

Tiểu nhị tròn mắt, thì ra vị này mới đúng là đại gia tiêu tiền không biết tiếc nha.

Lần này La thị có chút sững sốt, Từ Sung âm ức đưa mắt nhìn mẫu thân của mình, sau đó lại nhìn phụ vương.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Hành Trình Gian Khổ (Hạ)

Editor: Snowflake HD

Hàn Sâm im lặng chốc lát, “Cứ làm vậy đi.”

Tiểu nhị nghe lời đi xuống, lúc sau trở lại, hắn đặc biệt để ý Thẩm Thắt. Bụng nước trà lên, Thẩm Thắt và Hàn Sâm là người pha trà nổi tiếng nhất Tây Hoa, sau đó đến đám người La thị.

Thật ra cũng muốn khoe mẽ, nhưng một cái khách điểm như vậy, có hai cái lò với bát uống trà, đã là nhiều lắm rồi.

Tiểu nhị chuyên gia hầu hạ các vị khách từ nam đến bắc, sớm biết cách xử sự, hắn đoán vị phu nhân toàn thân cao quý này mới đúng là người có tiếng nói, nên tất nhiên giúp nàng hạ thấp tiểu thiếp bên cạnh.

Bữa cơm này, chỉ có Thẩm Thắt là người ăn ngon miệng nhất, còn trong lòng La thị và Triệu thị từ trước đến nay không bao giờ quan tâm giới hạn của nàng. Chỉ cần Hàn Sâm không ý kiến là được.

Lúc ăn cơm xong, nét mặt Hàn Sâm vô cùng bình thản, giọng nói cũng ôn hòa, hỏi Từ Sung làm bài tập chưa, sau đó dặn Triệu thị mặc nhiều quần áo một chút. Ban này Thẩm Thắt vừa chơi bọn họ một vô thật đau, nên không so đo những thứ nhỏ nhặt này.

Buổi tối, quay lại phòng, Tiền nhi ôm ngực nói: “Chủ tử, vừa nãy người hù chết Tiền nhi rồi.” Lúc Thẩm Thắt hủy bỏ thực đơn do Hàn Sâm chọn, nàng sợ tới mức hít một ngụm khí lạnh.

Thẩm Thắt đắc ý lườm Tiền nhi.

“Chủ tử, chẳng lẽ người không thấy vương gia rất lạ hay sao?” Tiền nhi cẩn thận hỏi.

“Có gì lạ chứ?” Thẩm Thắt khó hiểu nhìn Tiền nhi, “Chẳng lẽ vương gia cưng chiều ta nhiều hơn một chút là lạ sao, người nên suy nghĩ rộng ra nha.” Thẩm Thắt kéo lỗ tai Tiền nhi.

Tiền nhi nhìn bộ dáng vui vẻ của Thẩm Thắt, không dám hắt nước lạnh vào người nàng.

“Yên tâm đi, đêm nay vương gia nhất định ngủ ở phòng ta. Cứ cho là hắn mắng ta đi, cũng phải vào phòng ta đúng không?”

Lúc này Tiền nhi mới cười rộ lên, thì ra chủ tử thông minh như vậy, biện pháp này cũng nghĩ ra được, tới khổ nhục kế cũng dùng.

Hiện tại Thẩm Thắt rất đắc ý, nàng đâu biết rằng sau này nàng phải chịu khổn khổ đến cỡ nào.

Nhưng nàng lại đoán trúng một chút rồi, Hàn Sâm thật sự đến phòng Thẩm Thắt.

Thẩm Thát nhảy mất tinh nghịch với Tiền nhi mấy cái, đối phương tự biết điều lui ra ngoài.

“Vương gia.” Lúc này Thẩm Thát nhẹ giọng, còn hết sức kiềm chế dáng vẻ uốn éo, giả bộ yếu đuối.

“Ừ, thay quần áo đi, ta dẫn một mình nàng ra ngoài.” Hàn Sâm đưa một bộ đồ vải cho Thẩm Thát.

Bình thường Thẩm Thát sẽ không chịu mặc những bộ quần áo làm từ vải thô này, nhưng bây giờ nàng không để ý tới nó. “Một mình ta? Ý của chàng là chỉ có ta và chàng?” Thẩm Thát cảm thấy ông trời thật có mắt, giọng nói không nén được vui mừng nên run rẩy.

Hàn Sâm mỉm cười, gật đầu, chứa đựng bao nhiêu tình cảm, Thẩm Thát có thể cảm nhận được.

“Giống như cái trang vi hành, quan sát dân tình sao?” Thẩm Thát thấy đi chơi thì đúng hơn, nghe nói những chuyện thế này thường xảy ra mấy cảnh lãng mạn lắm, hơn nữa Hàn Sâm vốn cũng quan tâm dân tình.

“Có thể nói là vậy.” Hàn Sâm trả lời.

Mặc dù không hiểu nghĩa của câu “Có thể nói là vậy”, nhưng Thẩm Thát cực kì hăng hái, nên chẳng muốn động não.

“Nhưng mà quần áo này là vải thô.” Giọng nói Thẩm Thát nhỏ dần.

Hàn Sâm đi qua chỗ Thẩm Thát, ôm nàng vào ngực, giật bộ đồ vải. “Ta giúp nàng mặc vào.”

Giọng điệu trầm thấp như vậy, hơi thở mờ ám lượn quanh Thẩm Thát, đầu óc nàng choáng váng chỉ muốn tránh Hàn Sâm, cơ thể vận vẹo như rắn.

Hàn Sâm định mặc quần áo trong tay vào cho Thẩm Thát, giữa đường lại đổi thành cời yếm Thẩm Thát.

Thẩm Thát mặt đỏ tai hồng nói: “Không cần, phòng kè bên sẽ nghe thấy.” Nàng nhẹ nhàng đẩy Hàn Sâm, ngược lại càng tăng thêm ngọn lửa tình cho Hàn Sâm.

Hàn Sâm dùng tay chậm rãi vân vê vật trước ngực Thẩm Thát, khiến cho toàn thân nàng không còn hơi sức, chỉ có thể mặc kệ hân giờ trò, hai người ngã xuống cái đệm mềm mại Tiền nhi mới trải xong.

Chỉ sợ phòng này cách âm không tốt, tất nhiên Thẩm Thát không thể bày ra bộ dạng tùy tiện rên rỉ như ở nhà, chỉ có thể cắn môi, nào ngờ Hàn Sâm nhẹ nhàng liếm đôi môi nàng, khẽ nói: “Ta rất thích tiếng rên của nàng.”

Thẩm Thát cảm thấy đầu óc mình nổ tung, lâu lâu lại phát ra tiếng “Hí hử” hít thở, trong đầu còn lại một chút minh bạch, trách móc Hàn Sâm, biết rõ rằng nàng không dám lên tiếng, lại cứ làm động tác thô bạo như vậy. Nàng sợ có người nghe thấy, cảm thấy hình như người trong phòng kè bên cũng để ý tới, trong lòng vừa xấu hổ lại vừa vui sướng, toàn bộ cơ thể nhanh chóng co lại.

Hàn Sâm muốn nàng phải phát ra tiếng, càng vận động nhanh mãnh liệt hơn, trong đầu Thẩm Thát trở nên trống rỗng, chỉ biết giống như dây leo quấn chặt người Hàn Sâm, mặc kệ hân khi dễ chính mình như thế nào.

Lúc Hàn Sâm dừng lại, vẻ mặt xấu xa nhìn Thẩm Thát. Hân nhìn Thẩm Thát chăm chăm khiến nàng xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, nàng không biết câu cuối cùng nàng đã kêu cái gì, dù sao cũng là chuyện rất đáng hổ thẹn.

Hàn Sâm hôn má Thẩm Thát một cái, đứng dậy lấy khăn lau người giúp Thẩm Thát, như một người chồng quan tâm chăm sóc vợ. Cuối cùng hân cũng mặc bộ quần áo vải giúp cho Thẩm Thát, nhưng Thẩm Thát không cảm thấy khó chịu.

Có thể thấy quần áo thoải mái hay không, không phải do vải dệt, mà phải xem ai mặc giúp nàng.

“Nhất định phải đi vào nửa đêm hay sao?” Thẩm Thát có chút oán giận, vừa nảy mới bị Hàn Sâm hành cho một trận, làm gì còn sức lực.

“Việc này không thể chậm trễ, nếu nàng không muốn đi với ta, vậy ta tìm người khác đi chung?” Hàn Sâm quay đầu nheo mắt Thẩm Thát.

Thẩm Thát giống như trâu bị hân dắt mũi dẫn đi, chỉ có thể gật đầu.

Hàn Sâm kéo Thẩm Thát ngồi lên một chiếc xe ngựa đơn sơ, chỉ mang theo một cái bao đồ, đơn giản đến mức khiến lòng Thẩm Thát cảm thấy bất an, nhưng nàng tin chắc rằng, chỉ cần mang theo tiền, cho dù đến chỗ nào cũng không sợ, mọi thứ đều mua được bằng tiền.

Lăn qua lăn lại gần một canh giờ, nàng mệt đến mức eo mỗi lưng đau, không suy nghĩ nhiều, trên chiếc xe ngựa đơn sơ nàng gối đầu lên trên Hàn Sâm, cuộn tròn nằm ngủ. Có lẽ vì tâm trạng rất tốt, cho nên ngủ cũng cực kì say, cũng không nằm mơ gì cả.

Sáng sớm, Thẩm Thát hải lòng ngáp một tiếng, mở to mắt, lần đầu tiên mở mắt nhìn thấy Hàn Sâm cảm giác thật tốt. Thẩm Thát không kiềm chế được đứng dậy, muốn hôn lên môi Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm lập tức quay đầu, tránh được sự nhiệt tình của Thẩm Thát.

“Ăn một chút gì trước đi.” Hàn Sâm lấy một cái bánh bao ở trong túi tiền của mình đưa cho Thẩm Thát.

Từ lúc sinh ra đến giờ Thẩm Thất chưa từng ăn thứ này, nhưng nhìn vỏ ngoài thô ráp của bánh, Thẩm Thất không cần ăn cũng biết nó rất khó nuốt. “Ta không ăn thứ này đâu, chúng ta đi vào thị trấn phía trước, mua một chén cháo tổ yến, mua thêm mấy cái bánh hoa sen nữa, cánh gà chấm mật ong gì gì đó thì thế nào? Ta đói bụng quá.” Thẩm Thất nắm góc áo Hàn Sâm làm nũng.

Đáng tiếc động tác này làm quá nhiều đã không còn tác dụng, Hàn Sâm không hề để ý Thẩm Thất, chỉ bảo phu xe tiếp tục đánh xe.

Thẩm Thất không biết nằng lại chọc vào chỗ nào của Hàn Sâm nữa rồi, nhìn thái độ nghiêm túc của hắn, không dám nói nữa, nhưng nằng ném bánh bao kia ra ngoài cửa sổ. Nằng cho rằng nằng không thích ăn thì tất nhiên Hàn Sâm cũng không được ăn thứ thấp hèn đó.

Giữa trưa, mắt thấy phu xe chạy qua một thị trấn, nằng lập tức bảo phu xe dừng lại, người nọ lại giống như kẻ điếc không làm theo, Hàn Sâm lúc này đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Thẩm Thất không kiên nhẫn. “Gia, đến trấn tiếp theo chúng ta có thể ăn cơm trưa không?”

Hàn Sâm hơi mở mắt, “Đói bụng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Lệ Ngân Hồng Áp Giao Tiêu Thấu (Thượng)

Editor: Snowflake HD

Thẩm Thất vội vàng nịnh hót gật đầu.

Hàn Sâm lấy một chiếc bánh bao khác đưa cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất lập tức nổi giận, vừa nẩy rõ ràng đi ngang qua một cái thị trấn phồn hoa, vậy mà hắn không chịu dừng lại dùng cơm, cứ ép nằng phải ăn thứ bánh cứng ngắt này, Thẩm Thất cầm lấy bánh bao ném ra cửa xe ngựa, “Ta muốn đến khách điểm ăn cơm.” Sau đó vén rèm lên nói với phu xe: “Dừng xe, dừng xe, quay đầu lại cho ta.”

Nhưng mà tất nhiên không có tác dụng, bởi vì người trả tiền cho hắn là Hàn Sâm không phải Thẩm Thất.

Thẩm Thất nhất quyết không chịu nghe lời Hàn Sâm, hai người La, Triệu thị nằng không thêm để trong mắt, người duy nhất khiến nằng lo lắng là Mai Nhược Hàm nhưng hiện tại nằng ta đã bị vậy, đến nay trong núi chỉ còn mình nằng là hổ, sao có thể không xưng bá. Kiêu ngạo trước kia càng tăng cao.

“Còn ồn ào nữa ta lập tức ném nằng xuống.” Hàn Sâm chợt mở to mắt, sắc bén lạnh thấu xương, Thẩm Thất sợ đến mức quên cả mở miệng.

Khi đó mặt trời đã xuống núi, bọn họ lại đi ngang qua một thị trấn nữa, vẫn không dừng lại, Thẩm Thất tròn một ngày một đêm không ăn thứ gì, cảm thấy ngực sắp dán vào lưng luôn rồi, trong lòng đau đớn, nằng chưa từng phải nhịn đói như vậy.

Chạy qua thị trấn, Hàn Sâm dẫn Thẩm Thất vào một cái miếu đồ nát để ở, khiến cho Thẩm Thất nhớ lại chuyện ngày xưa ở Lan Lăng, trước Thạch Đầu trấn.

Thẩm Thất sờ cái bụng xẹp lép, bĩu môi nhìn Hàn Sâm nói: “Cái thứ kia, cái bánh bao ấy cho ta đi.” Thật ra cũng không phải không thể ăn, coi như cố gắng ăn để sống đi.

“Không có.” Lúc này Hàn Sâm đang gom củi vào để nhóm lửa.

“Không có? Hồi nãy ta thấy vẫn còn mà.”

“Ta đưa hết cho phu xe rồi.”

“Đưa hết cho phu xe?” Thẩm Thất nhìn xung quanh không thấy người kia đâu.

“Ta bảo hắn quay về rồi.”

“Quay về? Vậy ngày mai ai đánh xe?”

Tất nhiên Thẩm Thất biết tuyệt đối không phải Hàn Sâm, hắn không trả lời, “Ta đi tìm một chút đồ ăn dân dã.”

Thẩm Thất vừa nghe thấy ăn, mà lại không phải thứ bánh bao cứng kia, lập tức vui mừng, quên ngay vấn đề vừa hỏi. Nhìn đồng củi đang cháy hết sức hài lòng, lại chủ động cho thêm củi vào, sợ lát nữa lửa không đủ để nướng thức ăn.

Lần này Hàn Sâm không bắt con ếch ghê tởm nữa, là một con thỏ hoang, ánh mắt Thẩm Thất sáng lên, không tự giác được nuốt nước miếng.

Hàn Sâm xử lý con thỏ bên cạnh khe núi, cho nên Thẩm Thất không nhìn thấy cảnh con thỏ bị giết rồi xé xác, càng không biết thì ăn càng ngon miệng. Thẩm Thất tròn mắt nhìn Hàn Sâm nướng thỏ, mùi hương xông vào mũi, nàng nhìn thấy Hàn Sâm lấy trong bọc quần áo ra một lọ hương vị thượng hạng rắc vào thịt thỏ, hương bay bốn phía, càng khiến cho Thẩm Thất thèm ăn.

Hiển nhiên là Hàn Sâm bày sẵn tư thế chiến đấu, đôi mắt Thẩm Thất sáng lên, nói thẳng ra là Hàn Sâm cố tình chọc giận nàng, nhưng thực tế là hắn đã chuẩn bị thức ăn dân dã cho nàng ăn. Phía trước toàn là ức với hậu, tránh cho Thẩm Thất soi mói thịt nướng của hắn khiến hắn không ăn được. Thẩm Thất nghĩ thầm, nếu Hàn Sâm có hỏi, nàng nhất định nói là mới nhìn đã thấy ngon, hắn không cần làm hành động như vậy.

Thẩm Thất cảm thấy đêm lạnh hai người ngồi trước đồng lửa, nướng thịt thỏ thơm phức, là một trải nghiệm rất thú vị.

Thẩm Thất nhìn thấy thịt thỏ đã chín, Hàn Sâm gỡ thịt thỏ xuống, bẻ một cái chân gặm ngon lành, không có ý định chia cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất đang đói bụng, mặt mũi cũng không cần, bao tử mới quan trọng, nhẹ nhàng di chuyển đến bên cạnh Hàn Sâm, “Ta cũng muốn ăn.” Nàng nhỏ giọng nói, kéo kéo ống tay áo Hàn Sâm, giống như chiêu này có thể trăm trận trăm thắng.

Hàn Sâm không nói lời nào, di chuyển ra xa một chút, gặm sạch sẽ bốn chân, sau đó cực kỳ thận trọng ném xương ra ngoài miếu.

“Á, trời ạ, ta vẫn chưa ăn gì mà.” Thẩm Thất vội vàng hét, chạy ra ngoài miếu, lại thấy một con chó hoang đứng chỗ khúc xương, ánh mắt hung dữ nhìn Thẩm Thất, giống như nói nếu ngươi dám cướp của ta, ta lập tức liều mạng với ngươi.

Lúc này trong đầu Thẩm Thất mới mơ hồ hiểu ra, nhớ lại chuyện nàng ném con ếch trong miếu đồ nát lần trước, khi đó sắc mặt của Hàn Sâm rất bình tĩnh. Bây giờ Thẩm Thất mới hiểu, vị đại gia này vẫn mang thù lần đó, bây giờ muốn đòi nợ cũ, giờ nàng mới biết Hàn Sâm là con người ngay cả chuyện nhỏ như hạt đậu hắn cũng nhớ thật kỹ, còn theo chủ nghĩa trả thù cực đoan nữa.

“Ta đói bụng, ta muốn ăn.” Thẩm Thất dậm chân.

“Muốn ăn cái gì thì tự mình làm đi.” Hàn Sâm không thèm nhìn Thẩm Thất một cái, hắn nhắm mắt dựa lưng vào cây cột nghỉ ngơi.

Thẩm Thất tức giận liền đi ra ngoài cửa, nhưng bị con chó hoang kia làm cho hoảng sợ vội đi vào lại. Hướng chỉ bên ngoài một màu đen thui, phảng phất có tiếng sói kêu, Thẩm Thất sợ đến mức không dám bước ra. Chỉ có thể dậm chân quay lại bên trong ngôi miếu, “Ta muốn ăn---” Thẩm Thất bắt đầu nổi bão.

Hàn Sâm nhẫn nại đến lần thứ ba, lập tức đứng dậy ra ngoài.

“Này, chàng đi đâu vậy?” Thẩm Thất chạy theo Hàn Sâm ra ngoài, chớp mắt đã không thấy bóng dáng hắn đâu cả. Nhìn xung quanh cũng không thấy.

“Hàn Sâm, Hàn Sâm--” Thẩm Thất khóc nức nở, so với việc đói bụng thì ở chung một chỗ với hắn vẫn tốt hơn. Kêu một lúc lâu không thấy tiếng trả lời, trong lòng Thẩm Thất nghĩ đến chuyện muốn nhảy sông tự tử.

“Ta ở trên nóc nhà.” Lúc này mới nghe thấy giọng nói Hàn Sâm.

Thẩm Thất vội vàng đi qua, lập tức nổi giận, thật sự là không thể chịu được nữa. “Vậy ngươi cứ tiếp tục ở chỗ này đi.” Thẩm Thất biết Hàn Sâm ở gần nàng nên không sợ nữa. Tức giận quay lại chỗ đồng lửa, một lát sau lo lắng không biết Hàn Sâm có bị cảm lạnh hay không.

Nhưng mà độc nhất vẫn là tâm địa của đàn bà, cuối cùng nàng cũng không gọi Hàn Sâm xuống.

Thẩm Thất dựa người vào cây cột, mặc kệ là cây cột hay dưới đất bản thủ cớ nào, chỉ nghĩ tới, ngủ đi, ngủ rồi sẽ không thấy đói bụng nữa. Có thể nói cơ thể nàng rất khỏe, ngồi một hồi liền ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, thấy Hàn Sâm đứng trước mặt nàng, dắt ngựa đến chỗ nàng, “Muốn ăn cơm, thì lái xe ngựa cho ta đi, tự tay kiếm tiền ăn cơm.”

Thẩm Thất trợn trừng mắt, lái xe ngựa ư, thật sự là chưa bao giờ nàng bị xi nhục như thế, nàng không tin Hàn Sâm có thể để nàng chết đói, “Không đòi nào.” Tính nàng vốn cố chấp, dù sao sau này Mai Nhục Hàm cũng không phải đối thủ của nàng nữa, Thẩm Thất hoàn toàn không kiêng nể điều gì.

“Vậy thì nàng tự mình đi đi.” Hàn Sâm lấy lại cái roi trong tay Thẩm Thất, dắt xe ngựa, cực kỳ tiêu soái lái xe ngựa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lệ Ngân Hồng Áp Giao Tiêu Thấu (Ha5)

Thẩm Thát đứng phía sau nhìn theo bóng dáng Hàn Sâm, thầm nghĩ, tư thế lái xe cũng đẹp như vậy. Nàng nhếch khóe miệng cười, hẳn nghĩ nàng sẽ đuổi theo hắn sao? Ý nghĩ thật viễn vông.

Thẩm Thát đi đến chỗ cây đại thụ gần đó tựa vào nghỉ ngơi, nàng biết Hàn Sâm sẽ trở về tìm nàng.

Nhưng mà đợi đến khi mọc trời ở hướng đông lặn về hướng tây, người kia vẫn chưa quay lại, lúc này Thẩm Thát mới hoảng hốt, người đi trên đường càng ngày càng nhiều, người chỉ trở vào nàng cũng ngày càng nhiều. Dọc đường mấy vị công tử mặc quần áo gấm vóc mở miệng chê ghẹo, Thẩm Thát dần dần hiểu được, khổ sở chờ đợi không phải là biện pháp hay.

Hiện tại, Thẩm Thát mới nhận ra, Hàn Sâm cố tình đưa nàng vào tình huống khó khăn, không tiền không đích đến, bây giờ nàng không thể quay về Lan Lăng, càng không thể một mình lên kinh thành. Nghĩ đến lộ phí, mới chợt nhớ, lúc Hàn Sâm bảo nàng thay quần áo, nàng không hề mang theo tiền bạc ngân phiếu hay bất cứ thứ gì.

Bây giờ một thân một mình ở nơi thôn quê, trên đầu chỉ có một cây trâm gỗ không đáng giá, căn bản là không xu dính túi.

Thẩm Thát lấy lại tinh thần đi về phía trước, trong lòng thầm nghĩ, khẳng định là Hàn Sâm dừng ở phía trước chờ nàng, chờ để chê cười nàng. Thẩm Thát đi một chút rồi dừng lại, không ngờ đi mãi cho đến khi sao mọc đầy trên trời, lúc này nàng đã tới một thôn nhỏ. Ngọn đèn sáng duy nhất còn lại trong thôn phát ra từ một khách điểm, người ngồi trong đó không phải Hàn Sâm thì là ai.

Thẩm Thát vừa mệt vừa khát, nàng nhìn Hàn Sâm, tinh thần lập tức tỉnh táo, vội vàng bước vào khách điểm, ngồi xuống trước mặt Hàn Sâm. Trước mặt hắn là hai đĩa thịt bò, nhưng mà đã không thấy thịt bò đâu hết, chỉ còn sót lại thịt vụn. Và một ổ bánh mì đã gặm hết phân nửa.

Thẩm Thát nhìn ổ bánh mì kia, nuốt nước miếng vài lần, nhưng tuyệt đối không động tay, cho dù là đói chết nàng vẫn phải giữ gìn tôn nghiêm của mình, loại đồ ăn thừa này sao có thể ăn được nữa, như vậy càng khiến Hàn Sâm khinh thường.

Từ đầu đến giờ, Hàn Sâm chưa từng liếc mắt nhìn Thẩm Thát, giống như người xa lạ, hắn ném một miếng bạc vụn lên bàn, “Tiểu nhị, tính tiền.” Sau đó hắn đi về phía sau khách điểm, là muốn ngủ tại chỗ này.

“Này.” Thẩm Thát ở sau lưng Hàn Sâm.

Hàn Sâm không hề quay đầu.

Thẩm Thát nghe thấy tiếng mắng chửi của tiểu nhị, nàng không thể không rời khỏi khách điểm, vẫn ngoan cố đứng lại chửi hắn: “Người cứ chờ đó cho ta, để xem về sau ta xử người như thế nào.”

Tiểu nhị mặc kệ không thèm để ý tới nàng. Một nữ nhân mặc quần áo tồi tả, bẩn thỉu có thể làm gì được chứ, hắn đẩy nàng ra ngoài cửa.

Thẩm Thát bò lên chiếc xe ngựa đơn sơ của Hàn Sâm, nằm co ro một buổi. Trong lòng mắng Hàn Sâm là người máu lạnh, bạc tình. Khiến cho nàng hai ngày hai đêm không được ăn cái gì, còn làm cho nàng không có nơi để ngủ, không có chỗ để tắm. Thậm chí không có lược để chải tóc, ngay cả giày cũng rách.

Vừa nãy lúc tiểu nhị nhìn thấy Thẩm Thát, hắn phẩy phẩy cái mũi, giống như người Thẩm Thát thú vị lắm vậy, khiến nàng xấu hổ muốn chết, nhưng nước mắt lại không thể rơi.

Sáng sớm, Hàn Sâm ngủ một giấc êm ái, anh tuần rạng rỡ bước tới, Thẩm Thát tự động cầm roi ngồi trên đầu xe ngựa. Cô nhân nói: đại trưởng phu có được giãn được. Đại tiểu thư cũng có thể.

Hàn Sâm cười cười, vén rèm ngồi vào bên trong xe ngựa. Thẩm Thát lạnh lùng thúc ngựa, tuy rằng ban đầu không thuận tay cho lắm, nói cho cùng đầu óc nàng không phải để thù hoa, rốt cuộc cũng có thể thuần thục điều khiển xe ngựa theo hướng của nàng.

Giữa trưa bọn họ đi ngang qua một thị trấn, Thẩm Thát có chút hy vọng xe ngựa sẽ ngừng lại, mặc dù vẫn rất giận không muốn nhìn mặt Hàn Sâm, nhưng mà nàng thò cánh tay ra.

“Cầm đi.”

Thẩm Thát nhìn một xúi bạc vụn Hàn Sâm cho, “Đây là bao nhiêu?” Nàng hay dùng ngân phiếu, hoàn toàn không có khái niệm với thứ này, nhưng so sánh với nén bạc ngày hôm qua Hàn Sâm đưa cho tiểu nhị thì nhỏ hơn nhiều.

“Một tiền bạc.” Hàn Sâm bày ra bộ dáng như kiểu hỏi Thẩm Thát có muốn cầm hay không.

Thẩm Thát không muốn cãi nhau với hắn, cầm lấy bạc đi vào quán cơm. “Tiểu nhị, mang cho bốn cô nương hai đĩa thịt bò, một chén cơm trắng.” Nếu ngày thường ai dám mang loại thịt bò này cho Thẩm Thát cô nương ăn, nàng nhất định nổi cáu.

.....

Tiểu nhị nhìn Thẩm Thát, “Ba tiền bạc.”

Thẩm Thát hung hăng tròn mắt nhìn tiểu nhị, chưa từng có ai vì ba tiền bạc mà chửi vắn Thẩm Thát cô nương. Đáng tiếc tiểu nhị này không biết Thẩm

Thất.

Thẩm Thất đang suy nghĩ phải dùng tiền bạc trong tay như thế nào, bỗng nhiên cảm thấy tiếc không nỡ dùng, đúng là trên cúi đầu không bằng dưới cúi đầu. “Một tiền bạc có thể ăn cái gì?”

“Tiểu điểm có bán com suất giá một tiền bạc.”

“Vậy có bán com suất nửa tiền bạc hay không?” Tuy rằng nàng không biết com suất là cái gì, nhưng Thẩm Thất rất muốn tiết kiệm tiền.

Tiểu nhị lạnh mặt, “Có-----” Kéo dài âm cuối.

Hắn mang rất nhiều cỏ lên, nào là cỏ màu vàng, phía trên có vài lá cải xanh, một chút nước sốt, còn có hai thứ không xác định được đó là vật gì, cứ xem như là đồ ăn đi. Chỉ sợ ngày thường Thẩm gia cho súc vật ăn còn tốt hơn những thứ này, Thẩm Thất ngoảnh đầu suy nghĩ, cầm lấy đôi đũa.

Hai thứ đồ rực kia không tính là xấu xí, Thẩm Thất nâng lên trên mũi ngửi ngửi, đúng là không thể nào thích nổi, thử bỏ vào miệng, nhai nhai, giòn giòn, có chút cay cay, nhưng khiến Thẩm Thất phải mở rộng tầm mắt, nhiều năm sau Thẩm Thất mới biết được thứ này gọi là củ cải tì, cho nên nàng tin rằng dù nghèo hèn vẫn có thể làm ra món ăn ngon.

Hàn Sâm gọi hai đĩa thịt bò và một chén com trắng đưa đến trước mặt Thẩm Thất, “Ăn đi.” Hắn nhìn Thẩm Thất ngồi gồ bát, nhú mảy.

Thẩm Thất không thèm... để ý đến hắn, nàng đang khuấy bát của mình, không khác gì ăn xin.

“Cẩn thận kéo đau bụng.” Hàn Sâm giục lấy cái chén trước mặt Thẩm Thất.

Nước mắt Thẩm Thất lập tức rơi xuống, cho dù đi bộ đến mức hai chân ứa máu nàng cũng không khóc, cho dù đánh xe ngựa đến nỗi lòng bàn tay nàng bị rách nàng cũng không khóc, nhưng bây giờ nàng cố tình khóc, hơn nữa còn khóc thật nhiều, thật thương tâm.

Đau lòng đến cực điểm, nước mắt Thẩm Thất lặng lẽ tuông rơi, nếu không tận mắt nhìn thấy, thật không thể tin rằng đôi mắt của nàng có thể chứa nhiều nước đến vậy.

Hàn Sâm lấy chén đi, Thẩm Thất nhìn theo đôi đũa mà thấy nước mắt của mình trên bàn, nước mắt trên bàn đọng lại thành từng vũng.

Hàn Sâm thở dài một tiếng, xoa đầu Thẩm Thất, “Nàng có biết tại sao ta lại làm vậy không, Thất Thất?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Đường Làm Quan Rộng Mở (Thượng)

Thẩm Thất nâng hai mắt đầm lệ nhìn Hàn Sâm, khóc lóc kể lể, “Hiếu nguyên nhân người làm như vậy là một chuyện, có chấp nhận người làm như vậy hay không lại là chuyện khác.” Thẩm Thất nhìn thoáng qua Hàn Sâm, cúi đầu khóc tiếp.

Hàn Sâm không biết làm sao đành bê bát com lên, gấp một miếng thịt bò lớn đưa đến trước miệng Thẩm Thất.

Thẩm Thất muốn kiên trì không ăn đồ bỏ thí, đáng tiếc trời đất bao la bụng là lớn nhất, bây giờ nàng mới hiểu được cảm giác đói bụng là gì. Mắt nàng lóe sáng nhìn chằm chằm miếng thịt bò kia, là lưỡi, định liếm thử thôi, ai ngờ mùi vị cũng được lắm, vô tình nuốt một nửa, lúc này nghĩ muốn phun ra cũng không được.

Hàn Sâm dứt cho Thẩm Thất ăn một chén com lớn, nước mắt của nàng vẫn không chịu ngừng. Sau khi ăn xong dọn đồ tiểu nhị chuẩn bị nước tắm, cho Thẩm Thất chải đầu rửa mặt.

Dọc đường Thẩm Thất im lặng không nói một chữ, trông cực kì ngoan ngoãn. Hàn Sâm ôm nàng ngồi xuống trước bàn trang điểm, tỉ mỉ chải tóc cho nàng. Thẩm Thất không thèm để ý tới, cúi đầu suy nghĩ.

Một lúc sau, Thẩm Thất đột ngột đứng lên, “Ta muốn ăn tổ yến, ăn một chén thật to.”

Đôi mắt Thẩm Thất ửng đỏ, hai tay nắm chặt, bả vai kiên định, cổ thẳng tắp, giống như nếu ai dám phản đối nàng, nàng sẽ lập tức xông tới đánh hắn một trận, không trách được Tiểu nhị nói kiếp trước của nàng chính là thổ phi.

Đối với Thẩm Thất mà nói, lúc này, không đơn giản chỉ là đạo lý linh tinh, mà chính là quyết định thắng thua. Lúc Hàn Sâm để nàng lại rồi lái xe ngựa rời đi, Thẩm Thất không thể không thừa nhận, trong nội tâm nàng xuất hiện cảm giác Hàn Sâm sẽ bỏ nàng.

Cho nên không dám đánh cược, nàng chỉ có thể cúi đầu nhận thua, mặc dù im lặng, khóc không ra tiếng, nhưng nói chung vẫn muốn cãi nhau.

Hàn Sâm đặt chiếc lược trong tay xuống, lạnh lùng nhìn Thẩm Thát, không nói lời nào.

Thẩm Thát không chấp nhận yếu thế ngẩng đầu nhìn Hàn Sâm, cũng không nói chuyện. Cứ như thế mãi, người thua nhất định là Thẩm Thát, bởi vì cổ nàng đã bắt đầu đau rồi.

Đến cuối cùng, Thẩm Thát không thể không dùng bàn tay đỡ gáy, giảm bớt đau nhức. Lúc nàng nhấc tay lên, vết thương trong lòng bàn tay nàng vô tình xẹt qua mắt Hàn Sâm.

“Đi. Ta dẫn nàng đi ăn.” Hàn Sâm sờ sờ trán, cảm thấy đành chịu.

Tuy rằng giọng điệu không tốt, nhưng trong mắt Thẩm Thát lập tức phát ra quang sáng, từ xưa tới nay, đây là lần đầu tiên Hàn Sâm chịu nhường bước, Thẩm Thát chịu nhiều đau khổ như vậy, bỗng cảm thấy cũng có thể bỏ qua chuyện cũ.

Người thắng nên rộng lượng.

Thẩm Thát nín khóc mỉm cười, kéo tay Hàn Sâm, “Đi thôi.”

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát, hần không cười, “Thật đúng là một cô thôn nữ xinh đẹp.”

Thẩm Thát bĩu môi, còn không phải do hần tìm quần áo này sao. Lúc Thẩm Thát đi đường, ở ven đường có một dòng suối chiếu sáng. Quả thực là biến thành một cô thôn nữ xinh đẹp, vậy mà cũng chỉ là thôn nữ thôi. Phật dựa vào kim trang, người dựa vào ăn mặc, sự thật quá kinh người. Mỹ nhân xinh đẹp rung động thiên hạ như Thẩm Thát, lúc mặc quần áo nông dân, cũng không khác gì phụ nữ nông thôn là mấy.

Thẩm Thát không thể không thừa nhận, một khắc kia thật làm người ta kinh hãi.

Cho nên nàng quyết định, chỉ có thể ăn son hào mỹ mỹ, tuyệt đối không luyến tiếc củ cải tí kia.

Thời điểm đến Đại Thành, Hàn Sâm thực sự dẫn Thẩm Thát đến tửu lâu nổi tiếng ăn cơm, hai chén canh tổ yến đường phèn.

Thẩm Thát làm một chuyện mà chính bản thân nàng cũng không ngờ tới, hỏi giá cả. “Hai chén này bao nhiêu tiền?”

Tiểu nhị kia cười cười, “Không mắc, không mắc, tiểu điểm nổi danh là bán đồ vừa sạch vừa ngon, năm lượng bạc một chén.”

“Cái gì.” Thẩm Thát sợ hãi là một tiếng, nàng có chút xấu hổ, tiểu nhị kia nhìn bộ dáng của nàng, giống như nói rằng đã nghèo, thì không nên tiêu xài phung phí, bắt chước người khác ăn tổ yến. Chính nàng cũng thấy tức, ăn cơm trong tửu lâu, tối kỵ nhất là hỏi giá cả, không biết tại sao Thẩm Thát lại làm ra cái loại chuyện mất mặt này.

Tiểu nhị kia lùi ra sau, Hàn Sâm nhìn gương mặt Thẩm Thát liền bật cười, cười đến mức khiến nàng ngượng ngùng. Thẩm Thát cúi đầu, ăn một chén tổ yến, trong đầu lại tính toán, nếu mình muốn kiếm tiền trả, phải đánh xe ngựa tổng cộng mười sáu ngày mới có thể kiếm được một lượng bạc. Năm lượng bạc chẳng khác gì phải đánh xe tám mươi ngày, hơn nữa theo Hàn Sâm nói, nàng đánh xe ngựa như vậy, một ngày kiếm được hai, ba mươi đồng là nhiều rồi. Lão nhân gia này không biết khai ân đâu.

Lúc Thẩm Thát ăn, Hàn Sâm bưng một chén khác lên, “Cầm lấy đi.”

Thẩm Thát cầm cái chén không biết làm sao, cắn môi, đỏ mặt, “Chàng biết rõ ta, ta không phải --- ta chỉ là ----” Ý nàng đâu phải là vậy, nhưng mà đang giận dữ.

Thẩm Thát suy nghĩ thật lâu, vẫn cúi thấp đầu, giọng nói như con muỗi, “Ta biết sai rồi.”

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát, càng cười to hơn, nhéo mặt của nàng, “Ăn đi.”

Thẩm Thát ăn xong bữa này không sao cả, nhưng khi về khách điểm nghỉ ngơi lại bị tiêu chảy, cũng không biết là do cơm suất, hay là do thịt cá, khiến Hàn Sâm nửa đêm phải chạy đi tìm thầy thuốc, còn phải tự mình công thầy thuốc đến khách điểm.

Cơ thể Thẩm Thát luôn luôn tốt, rất ít khi bị bệnh, một khi phát bệnh, thật sự là giống như sắp chết, dày vò Hàn Sâm nhiều ngày, bê trà bưng nước, lại phải nấu thuốc.

“Cái này có thể xem là ta tự tìm đau khổ.” Hàn Sâm giúp Thẩm Thát đắp chăn, cười khổ tự giễu.

Thẩm Thát cười đến mức nước mắt đầm đìa, “Đáng đời.” Nhưng thật ra Thẩm Thát cảm thấy có chút may mắn, nàng bị bệnh rồi mới thấy Hàn Sâm cũng rất có nhân tính, vốn dĩ việc bưng trà rót nước, nên để nô tài làm.

Buổi tối, cả người Thẩm Thát vô cùng đau nhức, nàng liền đánh thức người khó khăn lắm mới ngủ được một chút là Hàn Sâm tỉnh dậy, bắt hần búi tóc cho nàng. Cảm giác thấy bàn tay hần lướt qua mái tóc mình, có vài phần yêu thương, nhưng cũng không quá nhiều.

“Ta muốn nghe kể chuyện xưa.” Thẩm Thát được một tác lại muốn tiến thêm một thước.

Mấy ngày nay tính tình Hàn Sâm rất dễ chịu, giọng nói trong suốt: “Có một cô nương vào đêm tân hôn, phu nhân của nàng muốn cởi quần áo nàng, nàng nói: ‘Mẫu thân bảo không thể cởi quần áo, không thể trái lời mẫu thân. Nhưng mà tướng công đã nói vậy, mệnh phu cũng không thể trái.’ Nàng thử đoán xem nàng ấy làm thế nào?”

Thẩm Thất trầm ngâm suy nghĩ một lát, việc này cũng thật khó khăn, xuất giá tòng phu, tất nhiên phải nghe lời phu quân, nhưng làm trái lời mẫu thân là bất hiếu.

Hàn Sâm nhìn vẻ mặt khó xử của Thẩm Thất, cười nói: “Nàng kia cũng thật thông minh lanh lợi, nàng nói phần trên không cởi, cởi phần dưới được rồi, tiện cả đôi đường không trái ý ai.”

Mặt Thẩm Thất đỏ bừng, tim đập nhanh, nói Hàn Sâm một câu.

“Không nghe, không nghe, ta không nghe chuyện này, chàng không đứng đắn gì hết.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đường Làm Quan Rộng Mở (Hạ)

“Được được, kể một chuyện khác, có hai nữ tử lấy chồng xa quê, về thăm cha mẹ cùng một lúc, nàng hỏi mẫu thân, không có chỗ nào có phong tục giống quê hương. Nàng kia nói, cái khác chính là, dùng gối khác nhau.”

Thẩm Thất vội vàng nói: “Việc này là hiển nhiên, có nơi dùng gối vuông, có nơi dùng gối tròn, có chỗ lại dùng gối ngọc, gối đá.”

Hàn Sâm nhìn nàng cười không nói, nhưng ý cười kia rất xấu xa, Thẩm Thất đỏ mặt, nàng nhẹ nhàng đẩy Hàn Sâm, “Vậy chàng nói thử xem khác nhau chỗ nào?”

“Nữ nhân kia nói, chỗ này chúng ta dùng gối gác sau đầu, nhưng chỗ đó của bọn họ dùng gối kê kê sau lưng.”

Thẩm Thất nghe xong những lời này của Hàn Sâm, khuôn mặt liền biến thành màu hồng, “Chàng không đứng đắn gì hết.”

“Ta không đứng đắn như thế nào hả?” Hàn Sâm cúi người xuống, “Chẳng lẽ nàng muốn cãi lời phu quân?” Tay hắn cởi cúc áo Thẩm Thất.

Thẩm Thất bị hắn quấy nhiễu mà cơ thể mềm oặt, quay tới quay lui trốn tránh.

“Người ta nói nhập gia tùy tục, chỗ này bọn họ dùng gối đầu để đặt dưới lưng.” Hàn Sâm mút vành tai Thẩm Thất.

“Chàng nói bậy.” Một giây sau lại nói, “Đại phu bảo phải để ta nghỉ ngơi thật tốt.”

“Đại phu cũng nói, bệnh này phải đồ mồ hôi.” Hàn Sâm ôm eo Thẩm Thất, đứng yên không động.

Nói tóm lại là:

Liều Chính ôn nhu hoa chính kiều,

Tương phùng khắp khắp thị lượng tiêu.

Vân tham vũ luyện vô hưu huyết,

Bất vấn tảo tri hôn dĩ tiêu.

Cuối cùng Thẩm Thất và Hàn Sâm cũng hợp lại chỗ La, Triệu thị, lúc này cũng đã là một tháng sau. Thẩm Thất sống chết kéo dài thời gian, cho nên hai người đi gần một tháng, mắt thấy sẽ phải vào kinh, một đội nhân mã mà phải tách lẻ ra đi thì có vẻ không tốt, hơn nữa tình hình hiện giờ không yên bình. Ngoài có cường địch, trong có dân đói, chuyện không nhật của roi trên đường đã sớm đi vào truyền thuyết rồi.

Lúc Thẩm Thất nhìn thấy La, Triệu thị, khoe miệng tự giác buông xuống.

Hàn Sâm sau lưng nàng, nhẹ giọng lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nàng lập tức trở nên tươi roi rói, giả bộ cười vui vẻ, La, Triệu thị thấy thế liền kinh hãi không thôi. Lần đầu tiên Thẩm Thất xoa đầu Từ Sung, “Hình như Từ Sung cao lên rồi.” Lời này cũng là nói dối.

Nếu muốn thay đổi khác xưa, Thẩm Thất không nên vì Hàn Sâm mà khiến bản thân phải nổi giận lên người La, Triệu thị, chẳng qua thời thế thay đổi rồi. Mặc dù vẫn vì Hàn Sâm, nhưng Thẩm Thất có thể hiểu cái gì đã thay đổi.

Hiện tại Thẩm Thất cảm thấy nàng và Hàn Sâm chính là một, cho nên phải đối xử lễ phép với hai người La, Triệu thị. Bởi vì cái lý thuyết “Dạy bảo là yêu” chỉ có một người tài giỏi như Thẩm Thất mới có tư cách tiếp nhận nó. Trước kia, nàng một mực cho rằng ba người bọn họ đoàn kết xa lánh mình.

Đọc đường đi không biết Hàn Sâm có cho người đi dọn đường trước hay không, hay là do tình hình Tây Hoa gần đây đã chuyển biến tốt hơn, tóm lại đường đi hết sức thuận lợi.

Cánh cổng kinh thành phía nam xuất hiện trong mắt Thẩm Thất, nàng xem không kiềm chế được mà la to. Ngay nga tráng lệ, nghe nói phía nam có năm tòa thành, xinh đẹp tinh tế khác xa kinh thành Lan Lăng.

An Dương, tràn đầy không khí vinh quang.

Lần đầu tiên Thẩm Thất được thấy An Dương, nàng đã yêu thích An Dương, thích không khí của nó, thích các lâu gác san sát nhau của nó, cũng thích phong thái người giàu có trong kinh thành. Dưới chân thiên tử không mong có chỗ cho dân nghèo.

Bởi vì trời đã tối, cổng thành đã khóa, cho nên đoàn người bọn họ phải về phủ của Hàn Sâm ở kinh thành trước, ngày mai mới vào kinh diện thánh.

“Vương gia, ngài đã về rồi, khiến lão nô phải vất vả lo lắng, sợ ngài ở ngoài phải chịu khổ, nên mặc kệ thân thể của bản thân vội vàng chạy ra ngoài nghênh đón.” Không thấy người đâu chỉ nghe thấy tiếng, Thẩm Thất đang suy nghĩ, kẻ nào dám ở vương phủ gây ồn ào như vậy. Một là không biết lớn nhỏ, hai là không có phép tắc, vừa nghe đã biết là người thấp hèn.

Quả nhiên, xuất hiện là một người đẹp hết thời, tô son trét phấn, nhìn khuôn mặt đỏ chót, liền hiểu là người hay hút thuốc.

“Ma ma.” Người có phản ứng đầu tiên là La thị, nàng gật đầu với ma ma kia.

Thẩm Thất quan sát, nhớ kỹ trong lòng, tốt xấu gì La thị cũng là một trác phi, sao có thể hành lễ với một ma ma, cho dù là bà vú của Hàn Sâm, cũng không có thân phận cao quý này, bất trác phi phải cúi đầu. Hơn nữa, bà vú của Hàn Sâm không phải là Lưu ma ma bên cạnh mình sao?

Ai ngờ ma ma kia chỉ liếc qua La thị, khoe miệng hiện lên chút khinh thường, sau đó quay đầu nhìn nọt Hàn Sâm.

Hàn Sâm lạnh nhạt trả lời vài câu cho qua chuyện, trong mắt Thẩm Thất cực kỳ kinh ngạc. Mặc dù những lúc đóng cửa phòng, Hàn Sâm là người rất phóng túng, nhưng cũng rất thận trọng, sao có thể để loại ác nô này tùy tiện làm bừa. Vị ma ma này, lúc trước La thị chưa từng nhắc qua, nên Thẩm Thất không chuẩn bị quà cho bà ta.

Xem tình hình trước mắt bà ta cũng là một nhân vật quan trọng, vậy là La thị không nhắc đến một chữ, rất không đơn giản.

Ánh mắt Hàn ma ma lướt qua Thẩm Thất, ánh mắt như lưỡi dao, khí thế không hề nhỏ, nếu là người yếu đuối, chắc đã bị bà ta hù ngã, đáng tiếc Thẩm Thất là ai chứ, nàng không cho phép kẻ khác ngang ngược với mình.

Thẩm Thất nhìn Hàn ma ma không nói lời nào, nhưng ánh mắt vô cùng nghiêm túc nhìn bà, cho đến khi bà ta xấu hổ quay đầu, nàng vẫn tiếp tục nhìn, mãi khi bà ta cúi đầu chào nàng: “Vương phi vạn phúc.”

Thẩm Thất hừ lạnh một tiếng, không thèm trả lời. Tự dưng ở đâu xuất hiện một Hàn ma ma, không khác gì đánh cho Thẩm Thất một tát, làm sao để người vương phi này thu phục những người ở đây.

Một đôi mắt quan sát thấy vậy liền chớp một cái rồi thôi. Thẩm Thất liếc Lưu ma ma bên cạnh, thấy bà ta nín vui mừng. Thẩm Thất nghĩ, trong phủ này quả quý quá rồi.

Thật ra không chỉ mỗi Hàn ma ma này mới kỳ lạ, Thẩm Thất xem chút nữa đã quên mất một người khác.

Ngoại trừ Hàn ma ma kiêu ngạo hung hãn, Thẩm Thất còn chú ý đến người đàn bà đứng lấp ló bên cạnh cửa. Nhìn cách ăn mặc, chắc là người trong nhà, chẳng lẽ là tiểu thiếp của Hàn Sâm.

Vậy mà Hàn Sâm không giới thiệu gì hết, nhưng mà tại sao nàng ta không tiến lên thỉnh an.

“Nàng là ai?” Thẩm Thất thấy thắc mắc lập tức hỏi, tránh cho buổi tối ngủ không yên.

Hàn Sâm không trả lời, chỉ nhàn nhạt liếc qua cô gái kia một cái.

“Vương phi hỏi, sao lại không đáp?” Hàn ma ma đột nhiên quát to.

“Nô tỳ là Tịnh Liên của Vương gia, xin thỉnh an vương phi.” Tịnh Liên nhút nhát tiến lên hai bước. Cơ thể Hàn ma ma giật giật, chắc định nghiêng người một chút, để Hàn Sâm và Thẩm Thất có thể nhìn thấy Tịnh Liên.

Ai ngờ Tịnh Liên kia run rẩy, lập tức bước lui nửa bước, bộ dáng kia, giống như bị Hàn ma ma đánh thường xuyên.

Trong trí nhớ của Thẩm Thất, Tịnh Liên không phải là người mang cái bộ dáng nhút nhát thế này. Trong trí nhớ, Tịnh Liên kia là một mỹ nhân tuyệt sắc, bộ dáng lúc nào cũng tự tin, ký ức ấy vẫn còn rất rõ. Đầu giống Tịnh Liên hiện giờ, tóc tai bù xù, mặt mày tái nhợt.

Thẩm Thát nhìn thoáng qua Hàn ma ma, miệng nàng vô tình kéo lên nụ cười lạnh, trong lòng Thẩm Thát xuất hiện chút cảm giác kỳ lạ, hình như Hàn ma ma kia đang khiêu chiến nàng, mà Tịnh Liên kia chính là chiến thư. Nhìn đi nữa từ từ tới từ Lan Lăng sẽ có kết cục như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Cúc Lưu Thu Sắc Giải Ngao Phì (Thượng)

Mặc dù thân phận của Tịnh Liên không rõ ràng, nhưng sao Lan Lăng có thể đưa một nha hoàn từ xa tới, thân phận thị thiếp của nàng không cần nói cũng biết.

Thẩm Thát nhìn Triệu thị, khóe miệng nàng ta ẩn chứa ý cười, quả thật là bộ dáng vui mừng khi thấy người khác gặp họa, rõ ràng là xem trọng Hàn ma ma, nhưng trong ánh mắt nàng ta, cũng có chút gì đó sợ hãi Hàn ma ma.

Thẩm Thát không tin, trong phủ này lại để cho một lão yêu bà làm loạn.

Nhưng việc này không thể vội, tối nay phải chuẩn bị để ngày mai lên gặp hoàng thượng. Cho dù Thẩm Thát không sợ trời không sợ đất, nhưng đối mặt với thiên tử trong lòng nàng vẫn luôn kính nể, còn nữa người đó không phải phụ hoàng của Hàn Sâm sao?

Ngày hôm sau, Thẩm Thát thức dậy thật sớm, đi tắm rửa xông hương, Tiền Nhi cầm lược tỉ mỉ chải tóc cho nàng, cắm một cây trâm hồng san hô mất phượng lên đầu, trán đeo hoàng kim tam liên, ở giữa là một hồng tinh thạch, càng nổi bật làn da trắng nõn mịn màng của Thẩm Thát.

Thẩm Thát mặc váy dài tơ vàng, làn váy voan mỏng, cỡ mười hai tầng, có thể giữ ấm, lại không biểu lộ sự nặng nề của mùa đông, ngược lại toát ra vẻ thanh nhã hoạt bát. Mép váy thêu hoa mẫu đơn cầu kì phức tạp, cành và nhánh, loáng thoáng thấy tơ vàng, biểu hiện vẻ khác biệt.

“Chủ tử, hôm nay người rất đẹp nha.” Tiền Nhi Thẩm Thát trong gương đồng, lấy một trâm trầu long nhãn cắm lên búi tóc nàng, đối xứng với hồng tinh thạch, một đôi ngọc hồng, đặc biệt chói mắt.

Thẩm Thát nhìn trái nhìn phải một chút, trong lòng vô cùng phấn chấn, nghĩ như vậy vừa không mất đi sự cao quý, lại lịch sự tao nhã, tất nhiên không làm mất mặt phu nhân của kinh thành. Nghe nói Quý Phi được sủng ái nhất sẽ mở yến tiệc vào tối nay, làm tiệc tẩy trần cho Thẩm Thát, thật sự là một vinh hạnh. Thẩm Thát nghĩ tới đó liền muốn cười, kinh thành, sớm hay muộn cũng quý dưới chân nàng.

Thẩm Thát mặc quần áo chỉnh tề xong, thì Hàn Sâm cũng mới kết thúc tập luyện, có thể thấy được, nàng thức dậy sớm cỡ nào, trong quá khứ đều là Hàn Sâm luyện tập xong, nàng mới bắt đầu đá chân.

Thẩm Thát đắc ý lượn một vòng trước mặt Hàn Sâm, dùng ánh mắt chờ đợi hỏi, “Thấy ta như thế nào?”

Ánh mắt Hàn Sâm sâu xa nhìn Thẩm Thát, nhú mày, mở miệng định nói cái gì, nhưng cuối cùng lại không chịu nói.

Thẩm Thát đứng phía sau Hàn Sâm mặt mày nhăn nhó, lòng dạ nam nhân thật đúng là kim dưới đáy biển, một câu khen ngợi cũng keo kiệt như thế.

Hàn Sâm bước về phía trước vài bước, rồi quay đầu lại, “Kiểu tóc này của nàng là thế nào, khó coi, tục tũn, mau đi đổi đi.”

Thẩm Thát lập tức hóa đá. Ý của Hàn Sâm là gì? Ánh mắt có vấn đề sao, người nào cũng thấy là đẹp, cao quý, trang nhã, tục tũn ở chỗ nào hả? Một người khi quá mức tự tin, khi bị người ta đá kích, nàng lại càng mạnh mẽ.

Thẩm Thát không thèm nghe lời nhận xét của Hàn Sâm, “Ta cảm thấy rất đẹp.”

Hai người ngồi chung trên chiếc xe ngựa để tiến vào cung, Hàn Sâm không nói câu nào, nhú chặt long mày, giống như cực kì chán ghét chỗ này. Lúc Thẩm Thát và Hàn Sâm vào cung, trời vừa sáng, thường thì lúc này hoàng đế đã thiết triều xong, thái giám lại truyền báo tới qua Huệ Đế quá mệt mỏi, hôm nay nghỉ lại cung điện Quý Phi chưa dậy.

Hai người đứng ở thiên điện, chờ đến bữa trưa, cũng không thấy tung tích Huệ Đế. Thẩm Thát đã không kìm chế nổi nóng giận, chờ đợi chả thú vị gì hết, còn Hàn Sâm nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như hắn đã quen thuộc với chuyện này. Một lúc sau, thái giám truyền lời của Huệ Đế, báo hai người đi đến ngự hoa viên, Quý Phi đang ở ngự hoa viên bố trí yến tiệc.

Thời điểm Hàn Sâm dẫn Thẩm Thát đến ngự hoa viên, bên trong đã tụ tập đông người, hoa màu khoe sắc, trăm nghìn cái đẹp, có phi tần có cáo mệnh phu nhân.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

Thẩm Thát cũng bắt trước hần quỳ xuống hành lễ, nơi này cái gì cũng xinh đẹp, đột nhiên quỳ xuống hành lễ thì không trang trọng lắm, Thẩm Thát hy vọng một ngày nàng không phải quỳ trước mặt ai cả.

Hành lễ xong Thẩm Thất lên ngược lên nhìn Huệ Đế, người hơn bốn mươi tuổi, lại trông giống như năm mươi, khuôn mặt sung phù, đôi mắt đen sì một mảng, e rằng do không tiết chế chuyện phòng the, nên thân thể đã sớm suy kiệt. Thẩm Thất nhìn về Hàn Sâm, trên người hẳn không có một chút điểm giống Huệ Đế. Như kiểu một người trên đất, một người trên trời.

“Hoàng thượng, người coi bộ dáng Lan Lăng vương phi thật xinh đẹp.” Người nói chuyện là Lâm quý phi ngồi sát bên cạnh Huệ Đế. Ba mươi mấy tuổi, xinh đẹp chói mắt, nhưng thua ở điểm trang điểm quá dày, nếp nhăn nơi khóe mắt càng hiện ra rõ ràng, ăn mặc sang trọng lộng lẫy, nhưng không che giấu được thời gian, Thẩm Thất không hiểu tại sao nàng ta được sủng ái. Nhìn kỹ, thì thấy phi tần thứ ba bên trái Quý phi còn xinh đẹp hơn hẳn, lại trẻ tuổi.

Thật ra không cần Quý Phi nhắc nhở, ánh mắt Huệ Đế đã sớm đặt lên người Thẩm Thất. Không phải Thẩm Thất khoe khoang, các người có mặt ở đây, không có ai có thể theo kịp nàng bảy phần.

Cái gì gọi là mỹ nhân, giữa vùng nước biếc thấy người ở trong. Không cần nhìn rõ nước da của nàng, chỉ cần tùy tiện giơ tay nhắc chân, cũng quyến rũ hút hồn người khác rồi.

Thẩm Thất bị ánh nhìn không hề che dấu dục niệm của Huệ Đế làm cho hoảng sợ, chỉ có thể cúi đầu thẹn thùng, mặt đến mức cổ mồi gần chết. Thẩm Thất vốn tràn đầy kính sợ thiên tử, hiện tại cảm thấy, ông ta không khác gì Tao lão đầu giữ lăng cho lăng mộ Thẩm gia, mỗi lần nhìn thấy nữ nhân, lập tức không rời mắt, chỉ sợ khi nhìn thấy một con heo mẹ cũng sẽ chảy nước miếng.

Thẩm Thất nhìn Hàn Sâm, dáng vẻ của hắn giống như không hề ở đây. Mà Huệ Đế chỉ khen ngợi Hàn Sâm mấy câu là có công với quốc gia, ban cho chút lụa là tiền của. Sau đó, Huệ Đế mãi mê treu đùa với Quý Phi, không thèm liếc nàng một cái. Thẩm Thất lại cảm thấy ông ta không khác gì sâu long thật vô cùng chán ghét. Nàng tuyệt đối không tin đây là phụ thân Hàn Sâm, hoàng đế của Tây Hoa.

Thẩm Thất định ngồi xuống ghế, nào ngờ Lâm quý phi là người ân cần không kiêu ngạo, muốn rủ Thẩm Thất đi chơi. Mặc dù Thẩm Thất hơi khinh thường nàng ta trang điểm quá đậm, nhưng thân là Quý Phi, thân thiện như vậy, Thẩm Thất cảm thấy con người nàng ta cũng không quá tệ.

“Không biết Lan Lăng vương phi có biết đá cầu không, trong cung của chúng ta rất buồn chán, chúng tỷ muội chúng ta không có việc gì làm, chỉ biết lấy đá cầu làm thú vui.” Một phi tần bên cạnh Quý Phi nói.

Thẩm Thất không thể từ chối nói, “Biết một chút.”

Biết một chút, chắc chắn là một lời khiêm tốn... mấy trò chơi này, có thứ nào mà Thẩm Thất không giỏi chứ, Thẩm Thất cũng có chút thích không khí trong cung, không phải học ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn chơi cờ, ngược lại là đá cầu.

Phi tần mặt tròn kia nói một câu, bêu xấu, rồi đá đầu tiên, nàng đá được 118 cái, tất cả mọi người vỗ tay, “Trúc tỷ tỷ thật lợi hại.” Còn có người nói, “Ai nha, lần này còn có Vạn Vương phi, không biết thắng thua thế nào a.”

Trong lòng Thẩm Thất cười lạnh, rõ ràng là mặt tròn, đáng người cũng tròn vo, vậy mà gọi là Trúc tỷ tỷ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Ở Lại Để Ăn Càng Cua (Hạ)

Editor: Snowflake HD

Mọi người cổ động Thẩm Thất đá, nhưng nàng chỉ khiêm tốn lắc đầu nhường. Vạn vương phi nghe thấy liền nhận lấy quả cầu. Vạn vương này là đệ đệ của Hàn Sâm, rất được thánh thượng cưng chiều, hồi nãy Huệ Đế khen ngợi Hàn Sâm, cũng không quên nhắc nhở Hàn Sâm là Vạn vương tiền cử hắn, cho nên cũng ban cho một ít tài vật, ngang bằng với Hàn Sâm. Rõ ràng là công lao của một mình Hàn Sâm, cuối cùng lại bị Vạn vương lấy đi phân nửa.

Trong lòng Hàn Sâm cảm thấy không có gì lớn lao, nhưng Thẩm Thất thấy rất bất bình cho hắn, dù vậy ai dám nói Huệ Đế không công bằng chứ. Tuy nhiên muốn áp đảo Vạn vương phi lại chẳng phải việc gì khó khăn.

Vạn vương phi kia cùng lắm mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng xinh đẹp mảnh khảnh, tiếc là sau khi gặp Thẩm Thất, vẻ sắc sảo của nàng bị Thẩm Thất lấn áp không ít, nên nàng ta rất không ưa Thẩm Thất, nhìn nàng khiêu khích.

Thẩm Thất học bộ dáng Hàn Sâm, chỉ cười chứ không nói. Đến khi Vạn vương phi đá đến một trăm ba mươi sáu, nàng cũng theo người khác vỗ tay cổ vũ. Bây giờ mọi người lại khuyên nàng đá cầu đi, nàng cũng không còn lý do gì để từ chối.

Thẩm Thất lấy tay nâng tram cài, dường như để giữ cho nó vững chắc. Sau đó nhận quả cầu, đá thẳng, đá nghiêng, đá phía sau, đá trên không trung, tóm lại là đủ thứ kiểu đá, tựa như đóa hoa múa. Nếu như lúc này có người tấu nhạc, khẳng định có thể phát hiện, những bước di chuyển của nàng tinh xảo đẹp đẽ như nhảy múa.

Mọi người bắt đầu đếm lớn tiếng: “130, 131, 132... 136, 137...”

Không nhiều không ít, hơn Vạn vương phi một cái.

Trong mắt mọi người hiện lên vẻ kinh ngạc, Thẩm Thát cảm thấy vô cùng đặc ý, xem ra nữ tử kinh thành cũng chỉ có như vậy. Thẩm Thát lấy khăn tay ra, lau mồ hôi, đi trở về chỗ ngồi, đặc ý nhìn Hàn Sâm. Nhưng thấy vẻ mặt hắn không thay đổi, lại có vẻ như kìm nén tức giận, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng lâu ngày, sao Thẩm Thát có thể không hiểu Hàn Sâm, nhưng nàng không biết hắn giận cái gì chứ.

“Tốt, quả nhiên là nàng dâu giỏi. Người đâu, mang cặp ly Cửu Long bôi của trẫm ra rót rượu, trẫm tự tay rót cho bọn họ.” Huệ Đế tự mình rót rượu mời là vinh hạnh cỡ nào chứ. Nghe nói cặp ly Cửu Long bôi kia được dùng khi hoàng thượng uống rượu hợp cảm với hoàng hậu, mang ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Thẩm Thát liếc sang Hàn Sâm, lại dời mắt đến bàn tay nhàn rỗi hắn đặt trên lan can, lúc này siết chặt, dễ dàng nhìn thấy trên mu bàn tay hiện lên gân xanh. Ánh mắt của hắn lại chưa từng nhìn lên Huệ Đế.

Trong thời điểm này, không đứng dậy tạ ơn cũng không được, Thẩm Thát lại phải quỳ xuống tạ ơn lần nữa. Nhưng không ngờ mũi chân đạp vào mép váy, thân thể nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Cũng chỉ là thiếu chút nữa thôi, bởi vì Hàn Sâm đã kịp thời đỡ nàng, mà Thẩm Thát vừa hay nhìn thấy, bàn tay dài của Huệ Đế đưa ra, chuyện này cũng không phải chuyện thường tình rồi.

Bên kia Quý Phi che mặt cười, cười đến mức khiến Thẩm Thát sợ hãi.

Huệ Đế tự mình rót đầy rượu, thái giám định tiến lên dâng rượu cho Hàn Sâm và Thẩm Thát, lại bị ánh mắt Quý Phi ngăn cản, thành ra Huệ Đế tự thân đi xuống thêm son, đích tay mời rượu Hàn Sâm và Thẩm Thát.

Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm lập được công lớn, mà những người này lại ở chỗ này hưởng thụ, cho nên rượu này Hàn Sâm đủ sức nhận. Tuy nhiên khi Huệ Đế đưa rượu tới tay Thẩm Thát, lúc đó ông ta muốn nắm lấy tay Thẩm Thát, may mà nàng lay tay lẹ mắt vội vàng rút tay về, cúi đầu tạ ơn, mới tránh khỏi một màn mất mặt trước mọi người. Cho dù là vua với nàng dâu, nhưng đều nên tránh hiềm nghi.

Dùng bữa tối xong, cửa cung cũng sắp đóng, Thẩm Thát đang muốn theo Hàn Sâm nói lời từ biệt, trước khi Hàn Sâm mở miệng, Quý Phi đã ngăn lại.

“Bản cung và Lan Lăng vương phi thật giống như vừa gặp đã quen thân, bản cung cũng là người Giang Nam, ở Tô Dương, cách Lan Lăng không xa. Lâu rồi không thấy người cô hương tới, hoàng thượng, hay là người để Lan Lăng vương phi ở lại tối nay để trò chuyện với thần thiếp đi.” Quý Phi dựa vào người Huệ Đế làm nũng.

“Được, được.” Huệ Đế cười hề hề vỗ tay Quý Phi, “Sâm nhi, để con dâu ở lại trong cung vài ngày đi, cho Quý Phi giải tỏa nỗi nhớ nhà.”

Hàn Sâm quỳ xuống đất chào từ biệt, lại chậm chạp không đáp. Không khí lập tức trở nên lúng túng.

Thẩm Thát cười duyên nói: “Chẳng trách thần tức vừa gặp nương nương đã cảm thấy vô cùng thân thiết, xem ra thần tức phải ở lại mấy ngày để quấy rối nương nương rồi.” Thẩm Thát đi tới gần Quý Phi.

Quý Phi kéo tay nàng vào trong ngực mình, nhéo mặt Thẩm Thát: “Được, người thật dễ thương.”

Huệ Đế phát tay, ý bảo Hàn Sâm lui ra. Hắn đứng thẳng người, hùng hăng trừng mắt nhìn Thẩm Thát, cũng không thấy hắn lui về sau. Hắn đang định đi lên phía trước vài bước, Tiễn nhi bên cạnh lập tức giơ tay kéo hắn.

“Người lui xuống trước đi.” Lúc này Huệ Đế lạnh mặt, nhìn thẳng vào Hàn Sâm nói.

“Vương gia, trong cung thật đẹp, ta ở trong cung chơi mấy người được không?” Thẩm Thát cười khanh khách quay đầu hỏi.

Giờ phút này, Hàn Sâm thực sự không thể không lui.

Sau yến hội, Thẩm Thát đi theo Quý Phi về Vị Ương cung của nàng, dọc đường Thẩm Thát sờ bụng của mình, “Nương nương, đồ ăn trong cung thật là tinh xảo, mỗi một đĩa đều chia ra thật nhỏ, thần tức ăn nhiều như vậy cũng không thấy no.”

Quý Phi cười rộ lên, “Sao hả, ăn chưa no? Nói thật cho người biết, loại yến tiệc này không ai ăn no được đâu, đều là nhìn rồi đi. Không sao, hồi cung, ta sẽ cho người chuẩn bị rượu và thức ăn, để người ăn thật ngon.”

“Nghe nói, của ở diêm thành là mỹ vị, nhưng đều đã cống nạp đến kinh thành.” Thẩm Thát bày ra bộ dáng hâm mộ.

Quý Phi cho rằng nàng là một đứa trẻ chưa hiểu sự đời, “Vừa hay, sáng nay mới đến một lượng lớn, để bản cung kêu phòng bếp hấp chúng, chúng ta vừa ăn vừa uống rượu được không?”

Thẩm Thát mở lớn hai mắt, “Nương nương đối xử với thần tức thật tốt, thần tức không rời rồi đi.”

“Vậy thì đừng đi.” Quý Phi vỗ vỗ tay Thẩm Thát, cười vô cùng vui vẻ.

Thời điểm của được đưa lên, Thẩm Thất ăn giống như người chết đói, một hơi ăn hết tám chín con. “Người ăn chậm một chút, có ai dành với người đâu, không đủ thì để bản cung sai người làm thêm.”

Thẩm Thất nói: “Thần tức ăn đủ rồi, nhưng mà bên vương gia lại không có lộc để ăn rồi.” Thẩm Thất buồn phiền.

“Chuyện này thì đơn giản thôi, bản cung sẽ cho người đưa một giỏ tới Lan Lăng phủ. Sáng sớm ngày mai sẽ đưa, chúng ta uống cạn một ly trước.” Quý Phi thật sự rất nhiệt tình chu đáo.

Thẩm Thất lắc đầu, đặt ly rượu xuống, chu mỏ nói: “Tối nay hần chưa ăn gì hết.” Thẩm Thất làm nũng nhìn Quý Phi.

“Được rồi, lát nữa bản cung cho người đưa sang liền.” Mặc dù cửa cung đóng, nhưng với thân phận Quý Phi được sủng ái nhất thì có gì mà không làm được?

Lúc này Thẩm Thất mới cười lên, uống ba ly rượu, “Đầu óc choáng váng, muốn đi ngủ a, mong nương nương thứ tội thần tức mê rượu.”

Quý Phi cười vô cùng hiền lành, lướt nhẹ qua mái tóc Thẩm Thất, “Hai người chúng ta hợp ý, mê rượu cũng là phải thôi, bản cung cũng có chút men say, Thúc Hồng, đỡ vương phi xuống nghỉ ngơi.”

Thẩm Thất nằm ngủ không bao lâu, liền thấy Huệ Đế giá lâm Vị Ương cung, Lâm quý phi tự mình nghênh đón hần vào.

“Nàng thế nào rồi?”

“Uống rượu xong, ngủ rồi.” Quý Phi che miệng cười duyên.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Dựa Vào Quân Vương Báo Bình An (Thượng)

Editor: Snowflake HD

Kinh thành, phủ Lan Lăng Vương.

Lúc Tiền Nhi đi nhận của trong cung đưa đến, trái tim vẫn luôn thấp thỏm cuối cùng cũng thả lỏng, “Đi, mau đi tìm Vương gia, nói Vương phi hoàn toàn bình an.” Tiền Nhi bảo một tên nô tài đi tìm Hàn Sâm.

Mọi khi Thẩm Thất làm việc gì đó luôn có Tiền Nhi ở bên cạnh, nhưng hôm nay, lại bảo nàng theo Hàn Sâm về nhà, cho nên Tiền Nhi về đến phủ liền đứng ngồi không yên, vẫn luôn đứng trước cửa chờ, nàng cũng không biết mình chờ cái gì. Chẳng qua từ lúc rời khỏi yến tiệc, Tiền Nhi không thấy tung tích Hàn Sâm đâu cả, cũng không tìm thấy người để hỏi.

Hàn ma ma đi tới, bộ dạng vênh vênh tự đắc, sai Tiền Nhi đi làm việc cho bà ta. Từ nhỏ đến lớn Tiền Nhi đã đi theo Thẩm Thất, vị kia là Thẩm đại tiểu thư của Thẩm phủ, cho nên địa vị của Tiền Nhi nàng cũng đâu có nhỏ, nàng quay đầu nhìn Hàn ma ma cười giễu cợt.

Tiền Nhi chống nạnh, ra vẻ khỏe mạnh, rất có phong thái của người đàn bà chanh chua, Hàn ma ma cũng không dám làm gì nàng.

Hàn ma ma bước về phía sau, Triệu trắc phi cũng đi đến chỗ cánh cổng một lần, “Tiền Nhi, người đang chờ ai sao?” Biểu tình của nàng ta không khác gì Hàn ma ma, khiến cho Tiền Nhi càng ngày càng lo lắng.

Trong phủ này nhóm người chủ tử không biết tin tức, nhưng hạ nhân bên dưới không có gì là không biết, Tiền Nhi vội vàng đi hỏi thăm tình hình một chút, sau đó vừa tức vừa giận, nàng không tìm thấy ai để hỏi cả, hóa ra bản thân mình hoàn toàn bị cô lập.

Mãi cho đến khi của đưa đến, Tiền Nhi mới an tâm.

Ngày hôm sau.

Nhiều người cho rằng mấy ngày nữa Thẩm Thất mới về, hoặc có thể nói là Thẩm Thất sẽ không trở về Lan Lăng phủ nữa. Nghe tin rồi chạy đến “Nghênh đón” có Hàn ma ma, La thị, Triệu thị và những người khác nữa, đám người này còn hăng hái đi đón Thẩm Thất hơn cả Tiền Nhi.

Thẩm Thất đội mũ lụa mỏng, nhưng bước chân rất uyển chuyển, vừa nhìn liền thấy bộ dáng của nàng vô cùng nhẹ nhàng, La thị khó tránh khỏi kinh ngạc, vẻ mặt của Hàn ma ma và Triệu thị cũng khác biệt lắm, giống như cực kỳ thất vọng, trong đó biểu tình của Hàn ma ma là rõ rệt nhất.

“Hai người muốn ra ngoài sao?” Thẩm Thất đứng lại trước bức tường phủ điều, sau tường phủ điều này là cổng chính. Thẩm Thất về vương phủ vô số

lần, nhưng chưa từng thấy La, Triệu thị ra ngoài nghênh đón, nên vô tình hỏi. Chẳng qua thực tế là như thế nào, trong lòng mỗi người đều rõ ràng, tuy nhiên Thẩm Thất không hiểu lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, các manh mối đều dừng ở một chỗ, nên nàng chưa thể lý giải rõ ràng.

La, Triệu thị cười xấu hổ, lần này không muốn ra ngoài cũng phải ra rồi.

“Ngươi ----” Hàn ma ma nhìn chằm chằm Thẩm Thất, kinh hãi nói.

“Ngươi cái gì, Hàn ma ma bà thật to gan, dám xưng hô ngươi – ta với chủ tử, nếu không phải ta nể mặt ngươi là người hầu lâu năm ở phủ, ta sẽ lập tức đuổi ngươi ra ngoài.” Giọng điệu Thẩm Thất không tốt lắm, vì chuyện hôm qua nàng phải chịu tội và không ít, Hàn ma ma này lại vui sướng khi thấy người gặp họa, chỉ mong nàng bị hủy hoại, người như bà ta sớm hay muộn cũng phải trừng trị.

Hàn ma ma thấy mặt mặt, đành lui xuống, nhưng ánh mắt độc ác kia, Thẩm Thất vẫn không tha được. “Ngươi giúp ta canh chừng bà ta, sớm hay muộn cũng khiến bà ta đẹp mặt.” Thẩm Thất nhỏ giọng căn dặn Tiền Nhi.

Tiền Nhi vội vàng gật đầu. Vào phòng, Thẩm Thất lập tức không giữ mấy tư thế tao nhã nữa, nhảy dựng lên, gãi cổ khí thế, “Tiền nhi, ta ngứa quá.”

Tiền Nhi lập tức kéo mũ nàng lên, liền thấy mụn hồng nổi đầy trên mặt Thẩm Thất, còn có chỗ bị tróc da chảy máu, trông cực kì ghê tởm, hải tử nhìn thấy chắc phải gặp ác mộng một năm.

Thẩm Thất vội vàng cởi quần áo ra, toàn thân nàng đều là những cục mụn đỏ.

“Trời ạ, chủ tử, rốt cuộc người đã ăn bao nhiêu con cua vậy?” Tiền nhi che miệng.

“Tám, chín con gì đó.” Thẩm Thất vừa nhảy vừa gãi.

Tiền Nhi liền kéo tay Thẩm Thất, tìm trong đồng kim chỉ vài miếng vải vụn, cột hai tay Thẩm Thất lại.

“Ngươi làm gì vậy, Tiền Nhi?” Thẩm Thất ngứa đến mức trên đầu chảy đầy mồ hôi, nhưng lại không gãi được.

“Không được gãi, rách da rồi sẽ để lại sẹo, sao người có thể gãi khuôn mặt thành như vậy chứ?” Tiền Nhi hu hu òa khóc, “Người biết bản thân mình bị dị ứng không ăn được cua, ngày xưa mới ăn có một con đã xém đem mạng mình vứt đi, nguy hiểm đến mức lão gia phu nhân đều rơi nước mắt, ngược lại bây giờ, ăn một hơi nhiều như vậy.” Tiền Nhi không kiềm được nước mắt.

“Ta đâu còn cách nào khác, này là chuyện lớn, ăn một hai con lỡ không có tác dụng thì sao.” Thẩm Thất ra vẻ hết sức oan ức.

“Người cứ cạy mạnh, để nô tì xem vương gia thấy người rồi còn muốn giữ người lại không?” Tiền Nhi tranh thủ sai a hoàn đi chuẩn bị nước cho Thẩm Thất tắm, buổi sáng nước lạnh muốn chết, còn dùng thêm một tảng băng. Nha đầu kia nghĩ thầm, ai lại dùng băng vào cuối mùa thu chứ, nhưng nhìn bộ mặt hung thần ác sát của Tiền Nhi, liền không dám nói gì.

“Quân mệnh không thể trái, lỡ như hoàng thượng trách tội hần? Nếu hần vì ta mà mất thánh sủng, ta sẽ...” Mọi tính toán trong lòng Thẩm Thất đều suy nghĩ cho Hàn Sâm.

“Người chỉ biết nghĩ tốt cho hần. Người ở trong cung sống chết không rõ, còn hần thì biến đầu mất dạng.” Tiền Nhi uất ức khóc hức hức.

“Ngươi hãy kể chuyện tồi qua cho ta nghe thật rõ ràng, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ sót.” Thẩm Thất im lặng một hồi rồi nói.

Tiền Nhi nghĩ, chi tiết, căn bản là không có chi tiết, mấy chuyện của Hàn ma ma, Triệu thị và Hàn Sâm thực sự không có một chút thông tin nào.

Thẩm Thất suy nghĩ chốc lát, “Nhất định là hần không biết phụ hoàng hần...” Cũng không biết là nàng đang thuyết phục chính mình hay thuyết phục Tiền Nhi nữa.

“Hần không biết, hần mà lại không biết.” Tiền Nhi thật sự rất giận.

“Ngươi biết cái gì, Tiền Nhi, nói cho ta nghe đi.” Thẩm Thất nhìn Tiền Nhi chăm chú.

Tiền Nhi giúp Thẩm Thất cởi quần áo, dìu nàng bước vào thùng nước đá, Thẩm Thất lạnh đến run người, nhưng ít ra trên người thấy bớt ngứa hơn.

“Trước đây, vương gia có một vị vương phi sắp vào cửa, sinh lễ các thứ đều đã đưa rồi.” Tiền Nhi quả thật không nói cho người ta kinh ngạc thì không chịu dùng. “Mà vương gia năm đó, vì muốn cưới nàng ta, từng đứng trước mặt mọi người nói, tuyệt đối không nạp thiếp.”

“Tuyệt đối không nạp thiếp” năm chữ này giống như một tiếng trống gõ vào lòng Thẩm Thất, đau không thể tả. Vì nữ nhân kia, tuyệt đối không nạp thiếp? “Sau đó thì sao?” Con người ta đôi khi cũng thật kì quái, càng đau khổ, càng kích động thì càng trở nên bình tĩnh.

“Lúc ấy vương gia tài trí hơn người, điềm tĩnh giỏi giang, nghe nói được thánh thượng sủng ái hết mực. Về sau, vương gia dẫn theo nàng kia diện thánh, nào biết...” Tiền Nhi không nói nữa.

“Lão sắc quỷ kia...” Thẩm Thất không thể xưng Huệ Đế là hoàng thượng nữa rồi.

Nhớ tới đêm hôm qua, lão sắc quỷ kia lén lút trèo lên giường của nàng, nàng sợ tới mức không dám thở mạnh, nhưng mới nhìn tới khuôn mặt đầy mụn đỏ lão sắc quỷ liền không nhìn tới nữa. Lúc bàn tay lão sắc quỷ mò tới Thảm Thất, nàng chợt cảm thấy mảnh màn hiện lên một tia sắc bén, không nhìn được run rẩy một trận, thì ra lão sắc quỷ còn có tuyệt chiêu.

Thảm Thất quyết định giờ tay gãi mặt, ngẩng đầu ngược mặt đầy máu tươi nhìn lão sắc quỷ mới khiến ông ta sợ hãi lui lại phía sau, nghĩ tới đây Thảm Thất giận hết sức, không biết khuôn mặt nàng có thể khôi phục như lúc đầu hay không.

Tiền Nhi nghe Thảm Thất xưng hô như vậy không tránh khỏi hoảng sợ, nhưng sau đó cười đồng ý, “Về sau, nàng kia nhảy sông tự vẫn.”

“Sau đó?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Dựa Vào Quân Vương Báo Bình An (Hạ)

Editor: Snowflake HD

“Sau đó Vương gia cưới La trắc phi, về sau trâu hoa ghẹo nguyệt, nghe nói ở kinh thành nổi danh phong lưu.”

Thảm Thất suy sụp ngồi trong thùng tắm, nàng cho rằng sau khi Mai Nhược Hàm rời đi, kiếp này nàng sẽ không phải lo lắng gì nữa, nàng nhất định sẽ chiếm được trái tim Hàn Sâm, bây giờ lại xuất hiện thêm một tiền vương phi. Tranh đấu cùng người chết, vĩnh viễn không đầu lại. “Tuyệt đối không nạt thiếp” năm chữ này, hoàn toàn cắt nát tim Thảm Thất.

Tiền Nhi nhìn thấy khuôn mặt thất vọng của Thảm Thất, sợ nàng xảy ra chuyện gì, lại nói: “Thì ra La trắc phi chính là nha hoàn bên cạnh nữ tử kia, trước khi chết nàng giao La trắc phi cho vương gia, bảo hắn chăm sóc La trắc phi.”

Thảm Thất ngược mắt nhìn, biểu hiện vẻ khó tin.

“Hàn ma ma là ma ma đi theo nàng kia từ nhỏ đến lớn.”

Thảm Thất bỗng nhiên bật cười, cười đến mức nước mắt chảy xuống, “Thì ra là thế, thì ra là thế.” Chẳng trách, La thị có thân phận thấp kém nhưng có thể làm trắc phi, có thể cười trên đầu Triệu thị, còn Hàn ma ma kia tính tình ti tiện, lại có thể tác oai tác quái tại vương phủ.

“Chủ tử.” Tiền Nhi lo lắng gọi một tiếng.

“Ta không sao, ngươi đi tìm thuốc mỡ cho ta đi, nếu để lại vết sẹo thì thật quá thảm rồi.” Thảm Thất đuổi Tiền Nhi đi.

Tiền Nhi hiểu rõ nếu bây giờ để Thảm Thất ngồi lại một mình, nàng sẽ ngây ngốc mất thôi.

Tiền Nhi sắp bước ra khỏi cửa, lại nghe thấy tiếng Thảm Thất sau lưng: “Ta tin tưởng hắn, hắn tuyệt đối không bỏ mặc ta.”

Thảm Thất nói như thế.

Thứ trân quý nhất đối với người mình yêu, ngoại trừ lòng tin tưởng không còn thứ gì khác.

Chẳng qua sau khi Tiền Nhi rời đi, Thảm Thất bắt đầu rơi lệ, nghĩ tới tiền vương phi đã chết kia, Thảm Thất hận không thể để nàng ta làm vương phi, rõ ràng, lúc đầu Thảm Thất nghĩ còn có thể tranh đấu với nàng một phen, bây giờ chỉ đành chịu thua.

Thảm Thất càng nghĩ càng thấy ủy khuất. Việc này không thể trách Hàn Sâm, chỉ có thể trách nàng ta gặp hắn trước, chỉ có thể trách ông trời ngu gât.

Đến khi Thảm Thất đau khổ đủ thì nàng ngẩng đầu, lập tức thấy Hàn Sâm.

“A --” Thảm Thất hét lớn, sau đó che mặt, “Không được nhìn.” Nước mắt từ kẽ tay lại chảy xuống từng giọt.

“Người càng ngày càng đẹp, tính tình càng ngày càng to gan.” Hàn Sâm bỗng cảm thán một câu.

Thảm Thất nghe vậy cảm thấy rất vui vẻ, tự hiểu trên mặt mình nở đầy hoa, đâu thể càng ngày càng đẹp như lời Hàn Sâm, biết hắn cố ý chọc giận nàng, nàng vẫn không nhìn được cãi lại: “Chàng cười nhạo ta.”

Hàn Sâm nâng mặt Thảm Thất lên nói: “Ta thấy nàng rất xinh đẹp, da thịt trắng hồng, trong hồng lộ ra sáng trong, thật đẹp.”

Thảm Thất chỉ có thể phi nhờ lời Hàn Sâm, làm nũng nói: “Ngửa.”

“Ngựa chết nạng, đây chính là cái giá của bốc đồng.” Hàn Sâm nhéo nhéo mũi Thẩm Thát, xuống tay không hề khách khí chút nào.

Thẩm Thát trợn mắt nhìn Hàn Sâm, bộ dáng của hắn không biết làm thế nào.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thát một hồi lâu, cuối cùng nói: “Thất Thất, tất cả còn có ta.”

Thẩm Thát bỗng nhiên cảm thấy sương mù tan biến, tất cả còn có hắn, nạng biết mình tin tưởng hắn là đúng. Nhưng mà, nạng vẫn cảm thấy phương pháp của mình rất ổn thỏa, dùng năng lực bản thân giúp hắn hóa giải ưu phiền, dù thế nào nạng cũng thấy vui mừng.

Thẩm Thát đang cảm động, lại nghe Hàn Sâm nói: “Nước không đủ lạnh rồi.” Sau đó ném một khối băng khác vào thùng, Thẩm Thát lập tức “Ào” đứng dậy.

Hàn Sâm thích thú cười rộ lên, Thẩm Thát vô cùng giận, hắt nước lên người Hàn Sâm, Hàn Sâm chỉ tránh né, tùy ý để Thẩm Thát hắt nước hắn.

Thẩm Thát bị hắn quấy rầy, nên không nhận ra nước lạnh hay không, cũng vô tình không thấy ngựa.

Lúc Tiền Nhi quay lại chính là trông thấy một màn như vậy, trợn mắt há mồm. Thẩm Thát đỏ mặt, nạng mặt xiêm y rất mỏng, bị nước thấm vào, cái gì cũng có thể thấy được, hồi nãy Hàn Sâm chọc ghẹo nạng nên nạng không để ý những thứ này, bây giờ Tiền Nhi quay lại, nạng lập tức thấy xấu hổ rồi.

“Chàng mau đi ra ngoài.” Thẩm Thát trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái.

Hàn Sâm nhìn thấy thuốc mỡ trong tay Tiền Nhi, định qua đó lấy thuốc, tay đã giờ ra, lại nghe Thẩm Thát giận dữ nói: “Chàng còn không mau đi.”

Thẩm Thát rụt người trong nước, vừa lạnh vừa buồn, sắc mặt càng hồng hơn, Hàn Sâm đành phải rời đi.

Tiền Nhi cũng đỏ mặt cúi đầu, nhìn thấy Hàn Sâm ra ngoài mới ngẩng đầu lên, đi tới chỗ Thẩm Thát. Hào hạc nạng bước ra thùng tắm, lau khô nước, “Không biết xấu hổ.” Tiền Nhi nhỏ giọng phun một câu.

Mặt Thẩm Thát càng đỏ hơn, “Nha đầu chết tiệt kia, nói thêm câu nữa, hôm nay ta liền gả ngươi ra ngoài, sáng mai cho ngươi động phòng.”

Tiền Nhi “Phốc” cười ra tiếng, lấy thuốc mỡ bôi cho Thẩm Thát.

Thẩm Thát ngửi mùi thuốc mỡ kia, “Khoan đã.” Được nuông chiều từ bé cũng có chỗ tốt, mũi cùng đầu lưỡi Thẩm Thát, nhạy hơn người khác một chút, bản thân nạng lại thông minh, có chuyện kinh khủng gì chưa được chứng kiến qua chứ, những thứ từng ngửi từng nếm sẽ không quên được.

“Mùi thuốc mỡ này với đồ ta dùng trước kia không giống.” Thẩm Thát nói.

Tiền Nhi cảm lên ngửi thử, “Không phải cùng một loại sao?”

“Không đúng, mùi hương này gay gắt hơn.” Thẩm Thát cau mày, “Ngươi lấy thứ này ở đâu?”

“Hôm qua nô tì thấy của liễn biết không ổn, nửa đêm tự mình đi tìm đại phu, nhìn đại phu chưng thuốc mỡ, rồi chờ nó nguội.” Tiền Nhi suy nghĩ, “Lại nói, cũng không ai biết chủ tử ăn của sẽ phát bệnh.”

Thẩm Thát nghĩ một chút, “Hồi nãy ngươi kêu nha đầu kia lấy băng, ngươi cũng nên cẩn thận.”

Lúc này Tiền Nhi mới suy nghĩ thật trọng, chủ tử nhà mình rất lợi hại, cũng chỉ có nha đầu kia mới biết tình huống bên này, càng có khả năng tiết lộ tin tức, “Để nô tì đi sang đánh chết nha đầu kia.” Tiền Nhi sẵn tay áo.

Thẩm Thát nói: “Đừng gấp, trước mắt đem thuốc này đi tìm nha đầu kia bôi thử, miễn cho trách oan người tốt.” Từ trước đến nay Thẩm Thát cũng không phải loại người lương thiện gì.

Không lâu sau Tiền Nhi quay lại, “Chủ tử, e rằng mũi của người còn lợi hại hơn mũi cậu nha!”

“Muốn chết à.” Thẩm Thát giận liếc Tiền Nhi một cái.

Tiền Nhi cười rất thoải mái, “Hiện tại, người nha hoàn kia vừa sung vừa đỏ, chỉ sợ chưa tới mười ngày nửa tháng là đi gặp tổ tiên.”

“Nàng không nói gì sao?”

“Tất nhiên là có, nếu không thì nô tì đã đổ thẳng vào mặt nàng ta. Nha đầu kia nói, Hàn ma ma hứa với nàng, đợi chuyện thành công sẽ an bài cho nàng ta trở thành nha hoàn hầu hạ trong phòng vương gia, này gọi là gần quan được ban lộc--” Tiền Nhi cười lạnh, “Chủ tử, Hàn ma ma phải xử lý làm sao bây giờ?”

“Trước cứ kệ bà ta.” Thẩm Thát không nóng vội, hiện tại bảo dưỡng thân thể mới quan trọng.

Toàn thân Thẩm Thát nổi mụn, khoảng chừng mười ngày mới hết, mỗi ngày mỗi đêm đều khiến nạng ngựa không chịu nổi, nhưng chỉ có thể lẩn qua lẩn

lại, trừ Tiền Nhi ra, nàng không tiếp ai khác, Hàn Sâm cũng không ngoại lệ. Thẩm Thất không muốn để Hàn Sâm nhìn thấy bộ dạng người không ra người quý không ra quý của nàng.

Đến khi Thẩm Thất bảo dưỡng tốt rồi đi ra ngoài, cũng đã tới mùa đông vài ngày. Hiếm khi trời quang, Thẩm Thất liền dẫn Tiền Nhi đi dạo trong vương phủ, sau đó nhìn thấy một đứa trẻ mặc áo bông chạy lăng xăng trong hoa viên, cầm cành cây khô đuổi đánh đứa trẻ gầy yếu.

“Đứa trẻ kia là ai?” Thẩm Thất nhìn ra đứa trẻ kia mặc áo gấm ngọc, nhưng nước mũi chảy đến bên miệng, hắt hít hít, rồi ăn lấy.

Tiền Nhi lắc đầu, gọi nô tài tới hỏi, “Đó là con cái nhà ai?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Liên Quân Hà Sục Đáo Thiên Nhai (*)

Editor: Snowflake HD

(*) Thương xót cho ông vì sao phải đến nước này.

“Là cháu trai của Hàn ma ma, còn kia là cháu của Lưu ma ma.”

Nô tài đó vừa mới nói xong, liền thấy cháu trai Lưu ma ma ngã xuống đất, vừa bản thủ vừa dơ dáy, Lưu ma ma vội vàng từ phía bên kia hoa viên chạy tới, thấy cháu trai mình bị ngã liền xông tới bảo vệ, một tay đánh đứa bé nước mũi chảy lòng thòng đã đẩy ngã cháu mình.

Đứa bé kia lập tức gào khóc so với cha mẹ chết còn thương tâm hơn, tiếng khóc rung trời, muốn Hàn ma ma không nghe thấy cũng khó, “Ngươi có ý gì, ngươi có ý gì, hại cô nương nhà ta chưa đủ, còn muốn hại cháu trai ta.” Hàn ma ma chửi mắng rất khó nghe, cái gì mà không biết xấu hổ, ngu với biết bao nam nhân, cái gì con hoang, tóm lại rất khó nghe, chung quy Thẩm Thất đều chưa từng nghe qua.

Lưu ma ma ôm lấy cháu trai mình, chỉ biết lau nước mắt. Bây giờ Thẩm Thất mới hiểu được, vì sao bà vú của Hàn Sâm không đánh lại Hàn ma ma kia, nói chung là do chuyện của tiền vương phi kia, ắt hẳn Lưu ma ma cũng có liên quan.

“Nếu không phải ngươi khuyến khích vương gia dẫn theo cô nương nhà ta vào cung, cô nương nhà ta có chết thê thảm vậy không?” Hàn ma ma khóc lóc mắng: “Cầu nô tài! Đồ không biết xấu hổ! Vì để đứa con dâu kia được thả tự do, cầu nô tài ngươi cái gì cũng dám làm! Bây giờ còn nuôi dưỡng đứa con hoang kia để ức hiếp cháu ta...”

Thật ra chuyện chọn vương phi Lưu ma ma cũng không thấy kì lạ, vương gia muốn cưới vợ, thì cần gì nói đạo lý với phụ hoàng của mình, hơn nữa Lưu ma ma cảm thấy tính tình vị vương phi kia rất tốt, bộ dáng lại xinh đẹp, hoàng đế nhìn thấy không chừng lại càng thích nhà Lan Lăng Vương, ai ngờ được lại xảy ra chuyện kia.

Sau vụ việc này, Lưu ma ma cảm thấy rất thẹn trong lòng, cho nên nhường nhịn đủ điều, thành ra Hàn ma ma càng trở nên vô pháp vô thiên, còn bản thân lại rơi vào hoàn cảnh Trư Bát Giới71 soi gương --- trong ngoài đều không được lòng người.

Thẩm Thất nghe Hàn ma ma kia mắng những lời rất khó nghe, liền dẫn Tiền Nhi đi lên, “A, thật đáng thương, đầu bị đụng tới sưng thành cái bánh bao rồi, Tiền Nhi mau tới đỡ dậy, tìm thuốc bôi cho đứa nhỏ đi.”

Tiền Nhi thực sự đi lên đỡ đứa bé dậy, nhưng không phải là cháu của Lưu ma ma, mà là đứa bé nước mũi lòng thòng cháu trai Hàn ma ma. Hàn ma ma cũng sưng sốt.

Tiền Nhi cầm khăn tay, lau nước mũi cho đứa nhỏ kia, “Ài, thật sự là đáng thương, tỷ tỷ bôi thuốc cho ngươi nha.” Tiền Nhi lấy hộp thuốc mỡ trong ngực ra, bôi lên da đứa trẻ, mới bôi một chút, lập tức nghe thấy tiếng đứa bé kêu như heo bị chọc tiết.

“A, muốn giết người, muốn giết người, lão bà ta không muốn sống nữa, mọi người trong phủ đều khi dễ bà cháu chúng ta, chủ tử, chủ tử người chết thật thảm quá...” Hàn ma ma nhào qua ôm cháu mình, gào khóc thảm thiết, thuận tiện lời pháp bảo lợi hại nhất của bà ta ra, hề xuất ra là có người gặp xui.

Thẩm Thất nháy mắt, hai tên nô tài bên cạnh lập tức tiến lên, mỗi người giữ một bên Hàn ma ma.

“Tiền nhi, sao không bôi thuốc cho đứa bé đó đi, ngươi không nhìn thấy nó khóc thương tâm đến như vậy sao?” Thẩm Thất học bộ dáng làm bộ làm tịch của nữ tử kinh thành, lấy khăn lụa lau khóe miệng.

Lần này đến lượt Hàn ma ma gào như mỏ heo, vừa cắn vừa đá, đáng tiếc Tiền Nhi đã bỏ ra một số tiền rất lớn để mua hai tên nô tài lực lưỡng kia, đều là người của Thẩm Thất.

“Ngươi là cái đồ độc phụ, ngay cả đứa bé cũng nhẫn tâm sát hại.”

“Hàn ma ma, người nói vậy thật oan uổng cho ta quá, hộp thuốc mỡ này, không phải là do người bảo Thúy Hồ tặng cho ta sao, loại thuốc này trị rách da đổ máu, người chắc hẳn phải nhớ rõ chứ.”

“Người là đồ độc phụ, ý vào vương gia sủng người mấy ngày liền làm việc thương thiên hại lý.”

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm xuất hiện bên kia hoa viên, Hàn ma ma đã sớm cho người đi mời chỗ dựa vững chắc nhất của bà ta rồi. Thẩm Thất nói: “Chưa từng thấy miệng ai bản như người, Tiền Nhi, đem hết số thuốc kia đổ vào miệng Hàn ma ma.”

Tiền Nhi lập tức nghe lệnh, mở miệng Hàn ma ma ra rồi đổ hết thuốc mỡ vào, lại đi đến hồ múc một chén nước rót vào miệng bà ta, tránh cho bà ta không chịu ăn.

Lúc này Thẩm Thất mới bày ra bộ dáng oan ức nói: “Ma ma người mắng ta là đồ độc phụ, còn không để Chính Vương phi như ta vào mắt, còn không để vương gia vào mắt, trước mặt hạ nhân chửi mắng ta, ta cũng không muốn sống.” Dứt lời, Thẩm Thất giả vờ chạy tới bên hồ.

Cổ họng Hàn ma ma sưng phù, nói không nên lời.

Khi Hàn Sâm đến, Hàn ma ma mạnh mẽ gãy giữa, nhào tới ôm chân Hàn Sâm, lại hu hu khóc không nói thành lời.

Một cánh tay Hàn Sâm đang kéo người đang muốn “Nhảy hồ”, Thẩm Thất, “Nàng phá đủ chưa, mau thu liễm cho ta.” Lời này chính là nói với Thẩm Thất.

Thẩm Thất lập tức đứng thẳng người, không bày ra bộ mặt kịch cỡm nữa, nhìn Hàn ma ma hừ một tiếng, tỏ vẻ “Ta thích thì ta làm, người làm gì được ta”.

“Còn không mau giải thích với Hàn ma ma, lần này nàng có hơi quá đáng.”

Thẩm Thất nghe liền hiểu, ý tứ này nghĩa là nàng chỉ hơi quá đáng, nhưng không phải không thể làm.

Thẩm Thất là một hài tử biết nghe lời, lập tức nói: “Hàn ma ma, là ta không tốt. Ta đâu có biết trong thuốc đã bị người bỏ thứ gì đó nha? Kỳ thực ta cũng là có lòng tốt thôi. Người xem cổ họng người sưng lên rồi, xem ra không hầu hạ nổi chủ rồi, tuổi người lại có chút lớn, sao ta có thể nhẫn tâm, không bằng người về nhà hưởng thụ tuổi già đi, cũng để cho cháu trai người hưởng thụ bầu trời bình an. Ta sẽ cho người chuẩn bị xe ngựa, đưa người về nhà, à, ở chỗ nào nhỉ, à... hình như là Thiểm Nam Phụng Dương, nơi này núi cao đường xa, ta cho người trăm lượng để tiêu, lúc về dư sức mua một căn nhà, lão nhân gia người thấy có được hay không?”

Trên mặt Hàn ma ma đầy nước mắt, muốn vịn cánh tay Thẩm Thất. Thẩm Thất lập tức đứng lên, “A, không ngờ Hàn ma ma người lại cảm kích ta như vậy, đến mức rơi lệ luôn rồi.”

Thẩm Thất tự biên tự xử, tất cả mọi người đều biết nàng nói xạo, nhưng không ai đứng ra trách mắng, người tới xem náo nhiệt La thị cũng không nói một câu.

“Vương gia, chàng thấy thế nào?” Thẩm Thất ngẩng đầu hỏi Hàn Sâm.

Hàn Sâm chưa trả lời, Hàn ma ma liều mạng lắc đầu, ôm chân Hàn Sâm, nước mắt chảy thành dòng suối nhỏ. Đầu nói cô nương mười bảy, mười tám khi khóc lên giống như mưa lê hoa, nhưng một bà lão trán đầy nếp nhăn khóc lên, giống như quả dưa hấu bị ném hỏng. Mặc kệ là loại phụ nữ nào tiếp cận Hàn Sâm, nàng cũng sẽ nhào vào lòng Hàn Sâm, tuy nhiên cũng tránh né bàn tay Hàn ma ma.

“Ma ma, tuổi người cũng đã lớn, là ta ích kỷ muốn giữ người lại trong phủ giúp ta quản lý mọi việc, nhưng hôm nay gia môn bất hạnh...” Hàn Sâm nhìn thoáng qua Thẩm Thất, “Người vẫn nên...”

Thẩm Thất lập tức tròn mắt nhìn, cái gì gọi là “Gia môn bất hạnh?” Hàn Sâm hẳn đang trốn tránh trách nhiệm, xem ra người đàn bà chanh chua Thẩm Thất sắp sửa vang danh khắp thiên hạ.

Vốn dĩ mọi người tới xem truyện hài hước của Hàn ma ma, hiện giờ lại bị một câu của Hàn Sâm khiến cho bật cười, người đầu sỏ đã nín cười. Thẩm Thất giận đến vẹo hông Hàn Sâm, Hàn Sâm bắn cho nàng một ánh mắt cảnh cáo, đợi lát nữa mới trừng phạt người.

Nhưng Thẩm Thất chỉ vui vẻ trong khoảng khắc chừng trị Hàn ma ma, sau đó bị đạo thánh chỉ quấy rầy. Thánh chỉ nói đại bộ phận Bắc Hồ xâm lược phía nam, đã qua Tây Bắc Ngọc Sơn quan, chiếm đóng quận Trương Dịch, nếu tiếp tục đánh vào phía nam sẽ tới quận Thiên Đô, sau đó có thể tiếp cận An Dương rồi. Huệ Đế phong Hàn Sâm là Chinh Tây đại nguyên soái, lập tức nhận lệnh xuất chinh.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Uy Lực Chấn Biên Cương Không Giảm (Thượng)

Thẩm Thát vừa biết được tin liền chạy tới thư phòng Hàn Sâm, nhưng bị Tiền Nhi giữ lại, “Chủ tử, chủ tử, lần trước vương gia xuất chinh người bảo tới gần nhưng cũng đâu có cản được, sao lần này lại nghĩ quân nữa hả? Bây giờ vương gia đang nghị sự với các tướng sĩ, nếu người xông vào, vậy...” Tiền Nhi hiểu rõ năng lực phá hoại của Thẩm Thát.

Thẩm Thát kéo tay Tiền Nhi ra, “Lần trước là đối phó với Nam Chiêu, nhưng hiện tại là Bắc Hồ! Bắc Hồ!” Trong mắt người Tây Hoa, bọn họ không thể chiến thắng Bắc Hồ, hằng năm vào thời điểm chăn nuôi gia súc, đám Bắc Hồ Nam Hạ ngang nhiên tới cướp bóc. Nhưng chưa từng nghe có bất kì hoàng tử nào phải tự mình xuất chinh, người nào cũng biết đó là chuyện một đi không trở về.

Tiền Nhi mặc kệ những thứ đó, cứ ôm eo Thẩm Thát, “Chủ tử, người cứ nháo như vậy cũng đâu thể làm gì được, thánh chỉ là do hoàng thượng hạ xuống.”

Đôi mắt Thẩm Thát lập tức đỏ ửng, “Tiền Nhi, người nói thử xem có phải do chuyện lần trước, lão sắc quỷ kia quá hóa khủng, cho nên mới gây sự với hần?” Thẩm Thát yên lặng một lúc, sau đó nói: “Người nói đi ta có phải là cái thể loại hồng nhan họa thủy không?”

“Nói vậy, không phải.” Tiền Nhi vội vàng “Phi” một tiếng, chỉ sợ Thẩm Thát suy nghĩ lung tung, khuyên can mãi Thẩm Thát mới đồng ý quay về, còn việc nàng có phải họa thủy hay không, thật đúng là khó nói.

Buổi chiều, Tiền Nhi đã không thể thờ nổi, lại nghe thấy Thẩm Thát âm ỉ trong phòng.

“Ta muốn đi theo chàng.” Thẩm Thát nghiêm mặt, bộ dạng không sợ chết nhìn Hàn Sâm.

“Nàng lại nháo cái gì!” Hàn Sâm cau mày nhìn Thẩm Thát, “Còn chưa đi thu xếp hành lý cho ta.”

“Ta cũng muốn đi.” Thẩm Thát biết nàng không nói lý lẽ, càng không có lý lẽ, nào có đạo lý cho nữ nhân đi theo hành quân đánh giặc.

Hàn Sâm không để ý tới Thẩm Thát, lập tức đi ra ngoài cửa.

“Hàn Sâm.” Thẩm Thát bỗng nhiên quát to: “Nếu chàng không cho ta đi, ta chết cho chàng xem.”

Lúc Hàn Sâm quay đầu, không biết Thẩm Thát lấy từ đâu một thanh kiếm động tác vô cùng xinh đẹp, đặt trên cổ mình. Động tác xinh đẹp tự nhiên thế này, Hàn Sâm nghi ngờ nàng đã luyện tập nhiều lần.

Thanh kiếm dài ba thước, ánh sáng chói mắt người, vừa nhìn đã thấy lưỡi kiếm vô cùng sắc bén.

Không hiểu sao Thẩm Thát lại thấy quen thuộc với kiếm này, lúc nàng lục lọi trong phòng thì tìm được nó, vừa hay có dịp để dùng, giá quang này quá mức rét lạnh dọa người, cực kì giống cái sắc bén đêm đó nàng thấy trong hoàng cung, Thẩm Thát nghĩ tới liền lạnh run, nhanh chóng vứt ý nghĩ kia qua một bên, nàng không muốn nhớ lại tối hôm ấy nữa.

Hàn Sâm quay đầu tiếp tục đi.

“Này, ta tự tử đó, ta thật sự sẽ tự tử đó...” Giọng Thẩm Thát bắt đầu run rẩy.

“Nàng thật đúng là người phụ nữ đánh đá, một khóc hay nháo ba thất cổ đều học được hết rồi nhì.” Hàn Sâm nhàn rỗi nói một câu.

Thẩm Thát thấy hần không để ý tới chính mình, chưa dùng hết chiêu đòi tự sát, nước mắt lập tức tuông chảy, ném kiếm trong tay xuống đất, ngồi bệch dưới đất, giống y hệt hài tử không đòi được kẹo liền khóc lóc om sòm.

“Nơi đóng quân, sao có thể mang phụ nữ đi cùng.” Hàn Sâm quay đầu lại trừng mắt nhìn Thẩm Thát, nói xong lập tức bỏ đi.

Tiền Nhi thầm than trong lòng, nghĩ không biết phải tốn bao nhiêu công sức mới khuyên được chủ tử đây. Ai ngờ Hàn Sâm vừa mới đi, Tiền Nhi nhìn người sau lưng, sau đó sùng sốt.

Rõ ràng hồi nãy Thẩm Thát khóc vô cùng thê thảm, không hiểu sao bây giờ đã ngừng, hai mắt nhìn về phía Tiền Nhi, “Tiền Nhi, nhanh, đi chuẩn bị đồ cho ta, chỉ cần mang mấy bộ quần áo nam nhân, à... đúng rồi, nhất định phải tìm vài miếng vải buộc ngực lại.”

“Chủ tử, người lại đang định diễn tuồng gì đây?” Tiền Nhi ôm trán thở dài.

“Vương gia đồng ý cho ta đi rồi.” Thẩm Thát vui vẻ nói.

“Đâu có!” Tiền Nhi cảm thấy nếu mình không nghe sai, thì rõ ràng là vương gia thắng thần tử chối chủ tử nhà mình mà.

“Nói người ngốc không sai nha. Nếu hần từ chối ta, tại sao lại nói câu không thể mang phụ nữ đi, đạo lý đó ai chẳng biết? Có thể thấy được trong đó còn có ẩn ý khác. Năm đó Bồ Đề lão tổ gõ đầu Tôn Ngộ Không ba cái là có ý gì?”

Tiền Nhi: “Nô tỳ biết, để bảo Tôn Ngộ Không canh ba đi đến phòng ông ta.” Câu truyện này nàng nghe rất nhiều lần rồi.

“Đừng rồi! Cho nên vương gia nhấn mạnh không thể mang phụ nữ đi cùng, ý tứ khác chính là nam nhân mới có thể đi.”

Tiền Nhi gật đầu.

“Cho nên, hấn đang ám chỉ ta phải giả làm nam nhân.” Thẩm Thất hăng hái nói tiếp: “Đây gọi là tâm linh tương thông.”

Tiền Nhi thật không còn gì để nói.

Có điều Thẩm Thất cảm thấy bản thân nàng thật lợi hại, nàng bỏ lại Tiền Nhi, tự mình mặc quân phục, sau đó xen lẫn trong quân đội Hàn Sâm, vậy mà không ai phát hiện ra, rất có phong thái dũng cảm của “Hoa Mộc Lan cải trang nhập ngũ”.

Mất thấy ra khỏi thành hai ngày, muốn quay trở về cũng không phải chuyện dễ dàng gì, Thẩm Thất liền đi tới chỗ ở của Hàn Sâm. Lúc đầu là không dám đến nhận mặt, đành phải nhìn đến buổi tối cả đám nam nhân tụ lại vây quanh đồng lửa để nghỉ ngơi. Đây là lần đầu tiên Thẩm Thất dùng thân phận không phải nữ nhân để nghe một đám nam nhân nói chuyện phiếm. Nhưng nghe bọn họ nói cũng thấy thú vị lắm, nên Thẩm Thất mới có thể nhìn lâu như vậy.

Đám nam nhân bình dân này tụ tập lại ngoài việc bàn luận chuyện quốc gia đại sự, tất nhiên trọng tâm là nói đến chuyện nữ nhân.

“Ai, Nguyên soái của chúng ta thật có phúc, nghe nói lấy được vị vương phi xinh đẹp như hoa.”

“Cái gì mà như hoa, nghe nói không khác gì tiên nữ.”

Nói đến đây, Thẩm Thất cũng không biết là mấy người nam nhân này cũng có người tính nết không tốt, giọng nói khó nghe, một người thì len lén lau mồ hôi cười trộm một mình.

Vừa nói đến nữ nhân, thảo luận lập tức trở nên náo nhiệt, có mấy vị thiên tử chức lớn hơn cũng tham dự vào, “Trước đây nguyên soái của chúng ta còn một vị nữa, tuy nhiên trước khi cưới vào cửa, không hiểu sao lại chết, nhưng nghe người ta nói nàng cũng là một đại mỹ nhân.”

Lúc này tinh thần Thẩm Thất phấn chấn, nàng di chuyển một chút, muốn nghe đến chuyện sau đó. Nào ngờ Thiên tử kia cũng không biết nhiều, chỉ biết người kia là một đại mỹ nhân, Thẩm Thất nghe xong bốc hỏa, lập tức rời khỏi đội, định len lút đi tới lều Hàn Sâm.

Ai ngờ chưa tới được bên ngoài lều Hàn Sâm, đã bị người ta bắt được.

“Người len lút làm gì ở đây?” Binh sĩ tuần tra đêm quát Thẩm Thất.

Thẩm Thất hiểu rõ chuyện này không nên làm quá, lúc này suy nghĩ nên lừa tên kia như thế nào, thì tên tiểu binh nói: “Đi, đi với ta gặp Vương tướng quân.”

Vương tướng quân là ai, hôm qua Thẩm Thất có nghe thấy, nhìn như là đại tướng thủ hạ của Hàn Sâm, nhưng Thẩm Thất không muốn đi gặp hắn, nhưng nếu muốn gặp Hàn Sâm thì có chút phiền toái, một tên tiểu tặc không thể gặp Nguyên soái, cho nên Thẩm Thất nghĩ: “Ta tới từ Bắc Hồ, có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Nguyên soái.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Uy Lực Chấn Biên Cương Không Giảm (Hạ)

Tên tiểu binh kia đánh giá Thẩm Thất một phen, tất nhiên là không tin tưởng.

Thẩm Thất không thể không ưỡn ngực mạnh mẽ nói, “Còn không mau mang ta đi gặp nguyên soái, làm lỡ quân tình người có chịu trách nhiệm được không?”

Tên tiểu binh kia thật sự đi bẩm báo với cấp trên, không lâu sau có người tới áp giải Thẩm Thất đi đến chỗ lều chủ tướng. Trong lòng Thẩm Thất cảm thấy thoải mái, xem ra quân đội của Hàn Sâm không tệ, chưa từng khinh thường hay giấu giếm chuyện tình, mà còn vui vẻ tiếp thu mọi tin tức.

Chẳng qua, Thẩm Thất thờ dài, gặp phải một người báo tin giả, trước mắt bao nhiêu người, Thẩm Thất sợ làm mất mặt Hàn Sâm, trên đường đi vô cùng lo lắng, nếu không bị bắt thì hay quá rồi, cũng không cần biến thành mặt trận lớn như vậy.

Người kia áp giải Thẩm Thất đi tới chỗ cách lều chủ tướng không xa: “Đội chỗ này.”

Nào biết đúng một lúc liền đội một canh giờ, hai chân Thẩm Thất đứng đến phát run, mới nghe thấy trong lều chủ tướng có người hô vào đi. Thẩm Thất cho rằng Hàn Sâm đang thảo luận việc quân, nào biết lúc nàng đi vào, chỉ có một mình Hàn Sâm, hấn nhìn thấy Thẩm Thất cũng không biểu hiện một

chút kinh ngạc nào.

“Chàng sớm biết?!” Thẩm Thát cũng quên luôn việc ăn năng sớm rồi.

“Biết cái gì, biết việc nàng lần trốn trong quân đội?” Hàn Sâm thân nhiên nói.

“Vậy chàng còn...” Thẩm Thát chợt nở nụ cười, vốn sợ Hàn Sâm sẽ trách cứ, thật ra lúc nàng khuyên nhủ Tiền Nhi, đều là nàng bịa chuyện, chỉ sợ nha đầu kia ngăn cản mình, bây giờ nghĩ lại nói không chừng Hàn Sâm thật sự có ý này, nhưng mà hắn lại bắt nàng đứng đợi một canh giờ, dù sao thì, Thẩm Thát cũng thấy vui. Nàng dễ dàng trà trộn vào quân đội, ban đầu còn định khoe khoang bản thân mình thông minh, giờ mới biết hóa ra có người có ý thả nước.

Đứng suốt một canh giờ, cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, lý thuyết mà nói đã trừng phạt xong, sau đó sẽ sống yên bình lặng, tính tình Hàn Sâm xem như Thẩm Thát hiểu rất rõ, nàng vốn nghĩ phải một khóc hai nháo ba thất cổ mới khiến cho Hàn Sâm không bắt nàng quay về, không nghĩ tới mọi chuyện lại dễ dàng như vậy.

“Nàng cười cái gì?” Hàn Sâm có chút ngạc nhiên.

“Chàng thật sự muốn ta tới?” Thẩm Thát cười trộm đi tới gần Hàn Sâm, đây cũng là diễn hình của câu gặp may thu nhiều lợi, khiến lão hổ vượt tường.

“Ta thiếu vài người để sai vặt.” Vậy mà Hàn Sâm lại không tức giận.

Lần này tới lượt Thẩm Thát ngạc nhiên, “Chàng không giận?”

“Giận vì cái gì? Giận việc nàng nữ giả nam trang?” Hàn Sâm cười cười.

“Thì ra chàng thật sự hi vọng ta tới?” Về mặt Thẩm Thát không thể tin giữ cánh tay Hàn Sâm, trong mắt chứa đầy sự vui mừng, “Nhưng mà, tại sao chứ?” Rõ ràng là không nên.

Hàn Sâm chỉ nhìn Thẩm Thát mà không nói lời nào, trong con người có một loại đau khổ không diễn tả được, Thẩm Thát lập tức hiểu rõ chân tướng. Hắn sợ nàng dẫm lên vết xe đổ, gặp lão sắc quý kia? Về vui mừng của Thẩm Thát lập tức bớt đi một chút, lúc này nàng mong có thể chen ngang giữa hắn với Mai Nhược Hàm chứ không phải là cái hồn phách kia.

“Là nàng ấy đẹp hay ta đẹp?” Thẩm Thát nhớ lại liền hỏi.

Về mặt Hàn Sâm chợt thu lại, hí mắt nhìn, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào.

“Nhất định là ta đẹp hơn.” Thẩm Thát hờn giận nói.

“Nàng ấy thanh lệ hơn nàng một chút.” Hàn Sâm bình tĩnh trả lời.

Thật ra Thẩm Thát nên vui mừng vì Hàn Sâm có thể thoải mái nói chuyện nữ nhân kia với nàng, nhưng mà, dù thế nào Thẩm Thát cũng không chịu được chuyện người khác đẹp hơn nàng, huống chi còn là nữ nhân kia.

“Hừ.” Thẩm Thát vén rèm lên, bên trong là chỗ nghỉ ngơi của Hàn Sâm, nàng cởi quần áo để một bên, dùng chăn che kín mặt, thật lâu sau mới xóc chăn lên búi môi gào: “Nhất định là ta đẹp hơn nàng.”

Đáng tiếc xinh đẹp không thể làm cơm ăn.

Thẩm Thát không chịu nổi cơm rau dưa, tuy nhiên lúc trước bị Hàn Sâm mạnh mẽ giáo huấn, nhưng có vài người biết cách biến những thứ thông thường thành khác thường, chẳng hạn như trứng.

Chỉ cần Thẩm Thát không dằn vò Hàn Sâm, thì Hàn Sâm có thể thay đổi ý kiến theo nàng. Nhưng Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm là người rất tốt, hắn muốn đồng cam cộng khổ với các huynh đệ trong quân đội, nên chấp nhận ăn rau đại, nhưng lại không ép Thẩm Thát phải ăn chung.

“Vương gia, thật ra ta cũng có thể ăn rau đại với bánh.” Lúc chập tối, Thẩm Thát có chút xấu hổ nhìn lính vệ đặc biệt đưa tới cho nàng bốn quả trứng gà. Lương thực của quân đội Tây Hoa không hề sung túc, nếu không nhanh chóng kết thúc chiến tranh, chỉ sợ không kéo dài nổi.

“Ăn được, nếu nàng ăn xong lại bị tiêu chảy, chẳng phải ta tự rước chuyện vào người sao?” Hàn Sâm không nề nang nhìn thẳng Thẩm Thát, ánh mắt người nào đó đã cười thành trắng răng rồi.

“Tuân mệnh, Nguyên soái!” Thẩm Thát vội vàng cầm lấy bốn quả trứng gà, lâu lắm rồi không được ăn mặn, bỗng nhiên cảm thấy quả trứng này thật đáng yêu.

Hàn Sâm ngồi phía trước ăn bánh với rau, Thẩm Thát ở trong lều nhỏ đập quả trứng của nàng, không biết là trời sinh nàng ắt có dụng hay là vì cái gì, mười ngón tay của Thẩm Thát cô nương mùa xuân không đọng nước, chỉ có sai khiến người khác đưa cơm tới, hay là tượng để trưng. Người lo việc nấu cơm Bàn Đại Hải không thể không khâm phục Thẩm Thát, quả thực là người quyền quý khác xa với những kẻ không biết ăn, biết mặc, Thẩm Thát rất biết ăn cơm.

Thẩm Thắt như hoa như ngọc bê bát canh trứng tới lầu Hàn Sâm, lúc đó Hàn Sâm đã ăn cơm xong, nghị luận xong, chớp mắt một chút rồi tiếp tục nghiên cứu bản đồ.

Thẩm Thắt bưng bát, vừa ăn canh trứng vừa nhìn Hàn Sâm bên cạnh, đợi khi hắn tập trung tinh thần, nàng tiện thể nhắc lên một muống canh trứng, chỉ có lúc này hắn mới không lãng phí thời gian để cự tuyệt nàng, mà ăn hết.

Thẩm Thắt cười hì hì nói: “Chàng thấy như thế nào?”

Hàn Sâm cảm nhận mùi vị trong miệng, “Bàn Đại Hải có thể nấu được cái này?”

“Tất nhiên không phải hắn.” Thẩm Thắt cực kì tự hào ưỡn ngực.

“Trứng này thả vào rau lại không bị nát, mùi hương thơm ngát mà không tanh, trái lại có chút lạ.” Hàn Sâm nói trứng phóc, rau nấu chung với trứng nhưng trứng lại không bị nát, thật sự là có chút tâm tư.

Thẩm Thắt gật đầu như gà mổ thóc, nhưng miệng khiêm tốn nói: “Không tính là cái gì, không tính là cái gì. Chẳng qua hấp trứng có hơi tốn công một chút, trước đó đánh tan trứng, sau đó khuấy đều, đợi rau chín rồi bỏ vào.” Cái này là Thẩm Thắt vô tình học được trong sách cổ.

Hàn Sâm giống như nghe, cũng giống như không nghe, Thẩm Thắt cũng không quản hắn, chỉ nhẹ giọng chậm rãi nói, nàng hận không thể lấy toàn bộ cái mình biết nhét vào đầu Hàn Sâm, bởi vì không biết từ lúc nào Hàn Sâm đã có thói quen, mỗi khi nghe Thẩm Thắt nói có thể ngủ gật. Khiến Thẩm Thắt tức không được mà khóc cũng không xong, nhưng hiện tại nàng rất vui mừng, cuối cùng cũng tìm thấy biện pháp giúp Hàn Sâm nghỉ ngơi rồi.

Đoạn đường này bọn họ có trải qua vài trận ác chiến, nhưng đều là chiến thắng trở về, tuy nhiên kỵ binh của Bắc Hồ rất hùng mạnh, cho dù toàn bộ binh lính Tây Hoa đến, nếu ở trên bình nguyên thì họ không hề có ưu thế. Dù chiến thắng trở về, nhưng binh lực tổn thất nghiêm trọng, cũng không phải chuyện gì vui, bình thường Thẩm Thắt nhìn thấy bộ dáng tinh tảo sáng suốt của Hàn Sâm, nhưng khi ngủ hắn lại nhủ chặt mày.

Thẩm Thắt có thể giúp Hàn Sâm nghỉ ngơi một chút mà trong lòng nàng vui mừng khôn xiết. Nhìn hắn ngủ say, nàng liền đi ra khỏi lầu, hồi nãy dặn Bàn Đại Hải đun nước hiện giờ vẫn còn ấm, Thẩm Thắt xắn ống tay áo, lấy quần áo Hàn Sâm đi giặt.

Trời lạnh buốt, đất đóng băng, Thẩm Thắt dùng nước nóng giặt quần áo, coi như là rất xa xỉ rồi. Nhưng không ai nói xấu, lính vệ nhìn thấy thì vô cùng hâm mộ nguyên soái thật may mắn, có người vợ vừa đẹp vừa tốt, lại còn rất ân cần, thân thiện.

Tin tức Thẩm Thắt là vương phi của Hàn Sâm, hắn cũng không che giấu, dù sao Thẩm Thắt muốn ở bên cạnh hắn, hắn có giấu cũng không được. Huống chi tất cả mọi người nhìn thấy Lan Lăng vương phi nữ giả nam trang chạy theo nghìn dặm để lo cho phu quân, hoàn toàn cảm thấy mới lạ, vô cùng hâm mộ.

“Ài, các người nói xem khi nào mới đánh xong trận này, những người Hồ thấy chúng ta bỏ chạy, liền đi theo cướp đoạt, có ăn có uống, sung sướng hơn chúng ta nhiều.”

Lúc Thẩm Thắt giặt quần áo nghe thấy lính tuần tra bên ngoài đi đến tán chuyện với Bàn Đại Hải mấy câu, nghe thế Thẩm Thắt không nhịn được trả lời, “Nếu chúng ta có thể cướp bọn họ rồi lấy cái đó thành của mình thì tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Hoa Đào Tàn, Hoa Cải Mọc (Thượng)

Editor: Snowflake HD

Thẩm Thắt chính là thực hiện hành vi cường đạo ăn cướp, thiên hạ này là của Tây Hoa, làm gì có vị vua nào dẫn binh lính đi chém giết cướp của từ chính con dân mình.

“Nàng nói cái gì?”

Lời này chắc hẳn không phải binh lính kia hỏi, giọng nói của người mới đến Thẩm Thắt cảm thấy cực kì quen thuộc, không phải Hàn Sâm thì là ai.

Thẩm Thắt vội vàng che miệng mình lại, “Ta, ta không nói gì hết.” Thẩm Thắt thừa biết là mình không có đạo lý, xấu xa tới cực điểm, nàng nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, nên nói ra mưu đồ, chứ nhìn thấy Hàn Sâm phải bôn ba cực khổ, nàng cảm thấy rất đau lòng.

“Nàng mau nói lại những lời hồi nãy!” Biểu tình của Hàn Sâm khá nghiêm túc, hắn nắm vai Thẩm Thắt xoay người nàng lại đối diện với hắn.

Thẩm Thắt chỉ có thể nói, không dám không nghe lời, “Ta, ta nói nếu chúng ta có thể đi cướp trước bọn họ thì tốt quá rồi.”

Hàn Sâm đột nhiên nâng mặt Thảm Thất lên, hôn xuống, “Trẻ như vậy sao nàng còn chưa ngủ?” Sau đó liếc mắt nhìn xuống dưới, lập tức nhìn thấy vớ của hắn vẫn còn trong tay nàng, nước chảy tí tách.

Thảm Thất bị biểu tình niềm nở của Hàn Sâm làm cho sợ ngây người, sau đó nghe hắn nói, “Nàng đi ngủ đi, ta còn có chuyện phải bàn bạc.”

“Tôi như vậy?” Thảm Thất không biết Hàn Sâm bị gió nào thổi trúng nữa.

“Đúng rồi, còn phải cảm ơn nàng nữa.” Hàn Sâm nhéo mũi Thảm Thất một cái, nói chút điều mát lòng, cứ cho là hắn đang khen nàng đi, Thảm Thất suy nghĩ.

Chẳng lẽ thực sự muốn đi cướp?

Hàn Sâm bàn bạc cả đêm, cuối cùng đưa ra phương pháp chính là để cho đội quân chia thành hai, một đội đi trước quân đội Bắc Hồ để cướp đoạt, làm cho dân chúng vườn không nhà trống. Bởi vì người Bắc Hồ không mang theo lương thực, toàn bộ lương thực dựa vào dân chúng, biện pháp khắc chế duy nhất là không để cho bọn họ cướp được thứ gì. Một đội khác ẩn nấp ở phía đông quân đội Bắc Hồ, trừ tình huống cực kì bất đắc dĩ, nếu không quân Bắc Hồ tuyệt đối không muốn chạm mặt quân đội Tây Hoa, bởi vì bọn họ sẽ mất nhiều hơn được, thiệt hại rất nhiều, bọn họ chính là dạng thích hưởng.

Như vậy một đội ở trước rồi đi, một đội ở sau truy đuổi, dẫn người Bắc Hồ vào vùng núi Tây Bắc, phá được kỵ binh của bọn họ, mới có thể chiếm ưu thế chiến đấu.

Thảm Thất vô tình nghe được quyết định là Hàn Sâm tự mình dẫn kỵ binh đi trước quân Bắc Hồ.

“Ta cũng muốn đi.” Thảm Thất nhỏ giọng nói.

“Nàng có thể chịu đựng mấy ngày mấy đêm cưỡi ngựa không?” Nếu muốn đi trước kỵ binh Bắc Hồ, nếu không ngày đêm cưỡi ngựa thì sao có thể vượt mặt bọn họ.

Thảm Thất lắc đầu, không thể không chấp nhận số phận bị bỏ lại, nàng đã sớm biết không có khả năng đó, cho nên dám nói ra yêu cầu đã là mạnh mẽ rồi.

Hàn Sâm rời đi, Thảm Thất không bao giờ ngờ rằng mình sẽ gặp được người quen.

Ngày hôm đó, Thảm Thất dẫn theo mấy thị vệ rồi tìm một người dẫn đường sang vùng lân cận đi dạo, sắp tới sinh nhật Hàn Sâm, Thảm Thất đang nghĩ không biết phải chuẩn bị lễ vật gì cho hắn. Nhớ tới Hàn Sâm đột nhiên thấy giận, đến bây giờ còn dùng bản đồ quân dụng từ mấy chục năm trước, nhiều đường đã thay đổi, nếu tự mình đi không biết sẽ lạc tới chỗ nào, tuy không trông cậy vào bản đồ được, nhưng ít ra có thể để ý những con sông, vùng núi quân Bắc Hồ thường xuyên lui tới.

Bởi vì chuyện tình thế này, Thảm Thất không nghĩ mình sẽ gặp lại Mai Nhượng Hàm. Thảm Thất đang trốn ở cửa sơn khẩu, thì nhìn thấy đội quân Bắc Hồ đang dẫn theo một đám dân chúng Tây Hoa. Bọn họ chỉ đi vài người, nếu gặp quân Bắc Hồ tất nhiên chỉ có thể trốn, Thảm Thất không ngờ trong đám dân chúng kia nàng nhìn thấy một bóng hình cực kì quen mắt.

Thảm Thất theo dấu đám người kia hồi lâu mới phát hiện, nữ nhân trong đó không phải Mai Nhượng Hàm thì là ai? Nhưng không hiểu tại sao Mai Nhượng Hàm lại ở chỗ này, còn rơi vào tay đám người Hồ.

Mặc kệ là tình nghĩa ngày xưa chung thành chung xã, hay là vì tâm tư khác, Thảm Thất vẫn quyết định cứu Mai Nhượng Hàm. Nàng nghĩ, Mai Nhượng Hàm còn sống, vẫn tốt hơn là để nàng ta mãi mãi ở trong ký ức Hàn Sâm, bởi vì quyết định đó, thiếu chút nữa Thảm Thất đã làm cho chính mình ở mãi trong trí nhớ Hàn Sâm.

Đội quân của Hàn Sâm hoàn thành nhiệm vụ dẫn địch vào phía tây, sau đó hắn dẫn quân trở về tập hợp với quân đội phía tây, chuyện hắn phát hiện đầu tiên chính là Thảm Thất mất tích.

“Vương phi đâu?” Lúc Hàn Sâm thúc ngựa vào quân doanh, lập tức cảm thấy có chuyện gì không đúng. Suy nghĩ một chút, liền nghĩ ra là thiếu một người, thiếu mất nữ nhân vốn nên ở quân doanh đợi hắn rồi nhào vào ngực hắn.

Sắc mặt Trương Tín Chi trắng bệch, tuy rằng không hiểu địa vị của Thảm Thất trong lòng Hàn Sâm, nhưng giữa đường lạc mất một vương phi là chuyện lớn cỡ nào chứ.

“Hôm qua vương phi lãnh binh rời khỏi đây, bây giờ vẫn chưa về.” Trương Tín Chi theo Hàn Sâm tiến vào doanh trường, báo hai tên lính gác lui rồi nói.

“Sao người có thể để nàng lãnh binh?” Về mặt Hàn Sâm rất tức giận.

Lúc này Trương Tín Chi cũng rất hối hận, nếu thời gian có thể quay trở lại, cho dù có giết hắn, hắn cũng tuyệt đối không đồng ý. Đáng tiếc tài ăn nói của vị vương phi kia vô cùng giỏi, lại lấy cớ cứu dân chúng là mục đích hàng đầu, lấy cớ hiệu không thể để cho bất cứ dân chúng Tây Hoa nào rơi vào trong tay người Hồ, kích động mấy trăm binh lính đi theo nàng cứu người.

Lúc đó Trương Tín Chi đâm lao phải theo lao, không thể không đồng ý, nhưng mà hắn yêu cầu phái đại tướng khác đi, bảo Thảm Thất ở lại, tuy nhiên Thảm Thất lại nói không thể bởi vì nàng là người phụ nữ có chồng mà phá hủy quân quy, nàng muốn tự mình dẫn binh, chọn ra hai trăm dũng sĩ, đích thân

nàng trả quân lương cho bọn họ đi cứu người.

Mặc dù Trương Tín Chi biết đây là hồ đồ, nhưng không có Hàn Sâm, ai dám tới ép buộc Thẩm Thất chứ, hơn bốn trăm người bị Thẩm Thất kích động, Thẩm Thất cũng từng xem qua việc quân đội, nhân tiện nói: “Là con trai duy nhất trong nhà thì bước ra khỏi hàng, có cha mẹ cần phải nuôi dưỡng bước ra khỏi hàng, có vợ con cần phải chăm sóc bước ra khỏi hàng...” Cuối cùng thật sự chọn được hai trăm người.

“Vương phi nói hai trăm người kia từ nay về sau đều là thân binh của nàng, tự nàng chi tiền nuôi dưỡng.” Trương Tín Chi cũng không ngăn cản được Thẩm Thất.

“Quả thật là phản rồi, vô pháp vô thiên.”

“Nguyên soái bớt giận, thuộc hạ tự biết có tội, cam nguyện lĩnh một trăm roi.” Trương Tín Chi cười mỉa quan xuống.

“Đang lúc đối đầu với kẻ mạnh, trước cứ nợ bảy mươi roi.” Nhưng ba mươi roi kia chính là để khen thưởng, nếu không làm vậy thì sao trị quân, một Thẩm Thất tùy tiện làm bừa liền kích động được quân đội, sao có thể gọi là Vương giả chi quân nữa.

“Nguyên soái, bên phía vương phi có cần phái quân đến tiếp ứng không?” Thật ra Trương Tín Chi cảm thấy rất may mắn vì Hàn Sâm đã trở lại, nếu không hẳn thật sự không biết có nên phái người đi tiếp ứng Thẩm Thất hay không, không biết phái nhiều hay ít, lại không biết việc này có ảnh hưởng đến kế hoạch bao vây Bắc Hồ hay không.

“Nàng tùy tiện làm vậy, cứ để nàng tự sinh tự diệt đi.” Hàn Sâm nghiêm mặt, khí lạnh quanh người hẳn đủ để làm con cừu chết cứng.

Trương Tín Chi nhìn Hàn Sâm, có vẻ là muốn ở một mình, nên hắn lui về phía sau, khi đến cạnh cửa, bỗng nhiên nghe Hàn Sâm nói: “Nàng dẫn những người nào theo?”

“Đều là các tinh binh.” Trương Tín Chi cảm thấy mình cũng may mắn, may mắn vì lúc ấy nhận ra bản thân không thể ngăn cản nổi tình hình, liền chọn các tinh binh tốt đi theo Thẩm Thất.

Cuối cùng, Trương Tín Chi bổ sung một câu, “Lương Anh cũng đi theo.” Lương Anh là đại tướng thủ hạ dưới tay Hàn Sâm, có dụng có mưu, rất được Hàn Sâm coi trọng.

“Có hẳn thì không sao rồi.” Lúc lâu sau, Hàn Sâm mới nói ra được một câu.

Một ngày này, đợi mãi đến giờ Mùi, cũng không thấy bóng dáng Thẩm Thất trở về, xem xét kỹ, trời tối phải nên xong việc rồi mới đứng, lúc này bọn họ nên trở lại, bởi vì địa điểm cứu người không quá xa đi không quá một ngày đường. Trương Tín Chi chịu đựng đau đớn trên người, còn phải lo lắng cho Thẩm Thất, cô nài nài mà không trở lại, thì quả là chuyện xấu mà.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Hoa Đào Tàn, Hoa Cải Mọc (Hạ)

Editor: Snowflake HD

Vết thương trên người Hàn Sâm lúc này lại tái phát, bắt đầu hành sốt, Trương Tín Chi cực kì sốt ruột. Nhưng mà Hàn Sâm có tình ngồi trong đại trường, nghị sự với mọi người, sắc mặt hẳn tái nhợt, lưng lay như thể sắp ngã, nhưng không cho phép bất kì ai khuyên bảo, tuy rằng chiến sự với Bắc Hồ vô cùng khẩn cấp, nhưng không phải là không có thời gian để gặp đại phu.

Mặc dù lo lắng cho chiến tranh, nhưng tâm trí Trương Tín Chi rất rõ ràng, Hàn Sâm không phải là người không phân biệt được nặng nhẹ, sao hắn có thể không rõ lúc này là thời gian nghỉ ngơi hay nghị sự chứ?

Trương Tín Chi đang cực kì sốt ruột, cuối cùng thấy một tiểu binh nhẹ nhàng vén rèm cửa ra trao đổi ánh mắt với hắn, Trương Tín Chi vội vàng đi ra ngoài, “Trương đại nhân, Lương phó tướng đã trở lại.”

Tầng đá lớn trên đầu Trương Tín Chi rốt cuộc cũng được đặt xuống, Lương Anh trở lại, tất nhiên Lan Lăng Vương Phi sẽ trở lại. Đối với người đang mong đợi một điều gì đó, luôn là người dễ dàng bị người khác đánh lừa để rẽ sang hướng mà người đó muốn.

Sắc mặt Trương Tín Chi vui mừng bước đến bên cạnh Hàn Sâm, ghé vào lỗ tai hắn nói: “Bọn người Vương phi đã quay về rồi.”

Cơ thể Hàn Sâm rung động rõ ràng, “Trước hết bàn bạc chỗ này.” Mặc dù trên mặt không có biểu tình, thân mình cũng không nhúc nhích, nhưng ánh mắt hắn đã sớm nhìn về phía rèm cửa.

Chính lúc này, màn bị vén lên, Lương Anh dẫn đầu đi vào, phía sau là một nữ tử.

Ánh mắt mọi người sang ngồi, nàng kia là mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc.

“Nhược Hàm!” Hàn Sâm kinh sợ kêu ra tiếng.

Mai Nhược Hàm ngẩng đầu yên lặng nhìn Hàn Sâm, nước mắt theo hai gò má chảy xuống.

Mọi người vừa thấy đã hiểu là cố nhân gặp nhau, nhưng không ngờ là một vị tuyệt sắc giai nhân, e rằng trong đó còn có ẩn tình sâu xa, vì thế bọn họ bắt đầu nhìn về phía Mai Nhược Hàm xem thử, muốn coi vị kia có biểu tình như thế nào.

Yên tĩnh chờ một lát, không thấy có người nào khác đi vào. Tay Hàn Sâm siết chặt tay ghế, vẻ mặt càng nhợt nhạt.

Mọi người thấy tình hình thế này, liền biết không nên ở lại đây thêm nữa, vì thế kéo nhau đi ra ngoài.

Hàn Sâm bước xuống ghế, nhẹ giọng hỏi: “Nhược Hàm sao nàng ở chỗ này?”

Rốt cuộc Mai Nhược Hàm không nhịn được nữa bật khóc, đã quên mất rụt rè cùng khoảng cách, nhào vào trong ngực Hàn Sâm, cả người nàng run rẩy, có lẽ là rất sợ hãi.

Hàn Sâm đành phải nâng cánh tay phải vỗ lưng nàng an ủi.

“Là, là Thẩm Thất đã cứu ta.” Mai Nhược Hàm khóc không thành tiếng, “Đều là do ta hại nàng, là ta đã hại nàng, ta... ta thật mong nàng đừng cứu ta.”

Hàn Sâm giống như có thể nhìn thấy Thẩm Thất ở phía sau Mai Nhược Hàm, xoa lưng cười với hắn: “Ta biết nàng không muốn ta cứu nàng đâu, nhưng ta cứ thích cứu nàng đấy.” Chẳng qua tất cả đều là ảo ảnh.

“Nhược Hàm, nàng đừng khóc, bình tĩnh lại, rồi nói rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cho dù lòng hắn nóng như lửa đốt, nhưng Hàn Sâm không thể không an ủi Mai Nhược Hàm, vì nàng ta cũng phải chịu cực khổ lắm rồi.

“Là ta hại nàng, là ta hại nàng...” Đầu óc Mai Nhược Hàm rối bời, căn bản không thể sắp xếp lại ngôn ngữ của mình.

“Lương Anh.” Hàn Sâm cao giọng gọi một tiếng.

Lương Anh đứng bên ngoài, hắn biết nhất định phải cho Hàn Sâm một cái công đạo. Trừ Mai Nhược Hàm, cũng chỉ có hắn mới có thể nói rõ ràng sự việc.

“Lúc mặt tướng đi theo Vương phi giải cứu Mai cô nương, phát hiện phía trước cách đó không xa có một đội quân Bắc Hồ. Bọn họ đã phát hiện chúng tôi, nhưng cố tình không hành động. Vương phi, vương phi liền ra lệnh cho mặt tướng dẫn Mai cô nương và dân chúng đi đường nhỏ lẩn tránh.”

“Nàng đâu?” Hàn Sâm không rõ, nếu Mai Nhược Hàm có thể trốn về, vì sao Thẩm Thất nàng không trở lại.

Lương Anh nhớ lại lúc Thẩm Thất quyết tuyệt, “Vương phi, vương phi nói là nàng dẫn chúng tướng sĩ vào nguy cảnh, nếu phải chết thì nàng nên chết trước.” Lúc ấy Lương Anh thật không thể tưởng tượng được Thẩm Thất lại có khí phách đến vậy. Dù gì nàng cũng là Vương Phi, tất cả mọi người đều khuyên nàng chạy đi, nàng vẫn nhất quyết không chịu, ngay cả chiêu rút kiếm đòi tự tử cũng dùng đến.

“Các ngươi...” Hàn Sâm định nói ‘Sao lại không ngăn cản nàng’, cuối cùng hắn không nói, đổi lại là hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ làm giống như Thẩm Thất.

“Mặt tướng vô năng, không bảo vệ được sự an toàn của vương phi, mặt tướng nguyện lấy cái chết để tạ tội, sớ dĩ sống tới lúc này, chỉ vì muốn dẫn Mai cô nương an toàn trở về.” Lương Anh tháo mũ giáp xuống.

Hàn Sâm không chống đỡ được thân thể, loạng choạng ngồi xuống, “Không liên quan đến ngươi. Nhưng ngươi làm trái quân lệnh, tự tiện rời khỏi quân doanh, đáng lý nên xử trảm, xét lại ngươi bởi vì cứu người, nên hạ ba cấp, răn đe.”

“Vay, vương phi, vương phi chỗ đó, nếu bây giờ chúng ta phải quân cứu viện đi, có thể còn kịp.”

“Nàng tự tiện điều binh, bốn soái không phạt nàng từ tội đã là may mắn cho nàng, sao có thể phái người đi cứu được, nàng đã phá hủy toàn bộ quân đội của ta.” Hai tay Hàn Sâm nắm chặt tay ghế, buộc chính mình không ngã xuống.

“Nhưng chỉ sợ, chỉ sợ...” Lương Anh không dám nói tiếp. Chỉ sợ không tìm thấy tro cốt Thẩm Thất. Nhưng trên mặt Hàn Sâm biểu hiện sự cương quyết, đó là năng lực của hắn.

Mai Nhược Hàm đã sớm nhìn ra Hàn Sâm không ổn, lúc Lương Anh lui ra, nàng lập tức đi đến đỡ hắn, “Vương gia, vương gia...”

Hàn Sâm chỉ cảm thấy khuôn mặt Mai Nhược Hàm càng ngày càng mờ. Bệnh này của hắn thật nặng, đại phu trong quân đội đi ra ra vào vào suốt đêm, nhưng đều bó tay không có biện pháp, cả đêm hắn mơ màng, đầu đau như nứt ra.

Trương Tín Chi nhận được tin tức, đại quân Bắc Hồ đã rơi vào bẫy, đang chạy về hướng này, nhiều nhất là hơn một ngày sẽ tới, nhưng thật không may lúc này Hàn Sâm đang bị bệnh, vương phi gặp nạn, hắn không biết phải xoay chuyển như thế nào. Trương Tín xưa nay luôn thận trọng nay muốn “Khóc

thiên oán địa”, ngay lúc đó hắn nhìn thấy một thân hình lén lút trốn vào quân doanh.

“Vương phi!” Trương Tín Chi nhìn thấy người kia liền nhận ra là Thẩm Thất.

“Xuy!” Thẩm Thất chạy tới ngăn cản Trương Tín Chi lớn tiếng ồn ào, “Vương gia ngủ rồi sao?” Thẩm Thất chợt dạ, nàng biết chuyện lần này nàng hoàn toàn sai, kích động binh lính trong doanh không phải là tội nhỏ, huống chi còn là tư tâm riêng của nàng, muốn đi cứu tình địch. Thẩm Thất nghĩ lại, chợt cảm thấy trên cổ lạnh buốt, cho nên khi trở về doanh trại không dám đi đường hoàng, định trốn một ngày cho Hàn Sâm hết giận mới quay về.

“Vương phi, không phải người... Sao người lại...” Trương Tín Chi không kiềm được kích động đến mức nước mắt chảy ra.

“Không sao, không sao, các người sợ bóng sợ gió rồi.” Thẩm Thất tiêu soái khoát tay, “Vương gia ngủ chưa, hắn không tức giận chứ, người xem lỗ hân tình dậy rồi phạt roi ta thì sao.” Thẩm Thất rụt cổ lại, cảm thấy bản thân không có khả năng chịu đòn roi.

“Vương gia bị bệnh, đại phu bảo không có biện pháp, chỉ nói đêm nay rất nguy hiểm, nếu con sốt không giảm, vương gia sẽ, sẽ...”

Thẩm Thất bị gương mặt nghiêm túc của Trương Tín Chi dọa cho sợ, từ trước tới giờ Hàn Sâm ở trong lòng nàng là vị sơn thần không bao giờ ngã, sao lại bị bệnh được, sao có thể bị bệnh, sao bệnh tình của hắn lại nghiêm trọng đến vậy. Thẩm Thất cũng không tính toán nhỏ nhặt nữa, vội vàng chạy thẳng vào chủ trường.

Trong lều Mai Nhục Hàm đang dùng khăn mặt đắp nước đắp lên trán Hàn Sâm, vừa thấy Thẩm Thất đi vào, nàng ta sợ hãi không thôi, “Người...”

Thẩm Thất đặt ngón trỏ lên môi, nhỏ giọng nói: “Ta về rồi, đã vất vả cho người, cảm ơn đã chăm sóc chàng.” Giọng nói rất lễ phép, nhưng nàng lại đẩy Mai Nhục Hàm ra ngoài.

Mai Nhục Hàm cúi thấp đầu, có chút không muốn đứng lên, “Ta đi ra ngoài trước.”

“Ừ.” Thẩm Thất lên tiếng, nàng đã đặt toàn bộ lực chú ý vào người nằm trên giường, Hàn Sâm. Nàng nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, chau mày, khóe mắt có giọt nước không biết là do khăn mặt, hay là vì thứ gì khác, hắn luôn luôn anh dũng, lúc này chẳng khác gì một cơ thể không hồn.

Thẩm Thất nắm bàn tay Hàn Sâm, không kiềm chế được nước mắt, tí tách chảy xuống, thời điểm nàng đặt chân vào quỹ môn quan nàng còn chưa khóc, nhưng mà mới thấy Hàn Sâm bệnh thành thể này, nàng lập tức không nhịn được.

“Hàn Sâm, Hàn Sâm.” Thẩm Thất cúi đầu gọi tên Hàn Sâm, cứ sợ hắn cứ như vậy rồi đi.

Hàn Sâm thật sự mở mắt, được một lúc, chợt nhắm mắt lại, nhưng bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cổ tay Thẩm Thất, sức lực rất lớn, đau tới mức Thẩm Thất phải hét lên. Làm gì có bệnh nhân nào có sức lực lớn như vậy, Thẩm Thất xem như là hắn đang trừng phạt nàng.

Thẩm Thất im lặng nhìn Hàn Sâm nắm cổ tay mình, mỗi hắn cũng bắt đầu đóng mở nói chuyện, gần sát mới nghe được tiếng, hắn đang nói, “Thất Thất, lạnh.”

Thẩm Thất lập tức đứng lên, định ra ngoài bảo người tìm chăn đệm, nàng muốn bỏ tay Hàn Sâm ra, nhưng phát hiện hắn càng dùng sức nắm lại, giống như là ăn mày tìm thấy kim nguyên quý giá.

“Nhẹ thôi, nhẹ thôi, không sẽ đứt đó.” Thẩm Thất không do dự ngồi xuống, chỉ cảm thấy mí mắt vô cùng nặng, một tay cởi quần áo, nằm xuống bên cạnh Hàn Sâm. Nói chung là mấy ngày nay bốn ba nhiều Thẩm Thất cảm thấy khá mệt mỏi, cho nên còn ngủ say hơn người bệnh bên cạnh, đến nỗi Hàn Sâm tỉnh dậy cũng không biết, cho đến khi Hàn Sâm dùng tay véo mạnh vào mặt nàng, Thẩm Thất mới “A-----” thét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Biệt Ly Khi Nào Mới Gặp Lại

Editor: Snowflake HD

Thẩm Thất ôm mặt mình, vốn định quắc mắt nhìn Hàn Sâm rồi chỉ trích hắn, nào ngờ vừa mới nhìn thấy ánh mắt hắn thôi, nàng lập tức trở nên vô cùng ngoan hiền. “Vương gia, chàng bệnh nặng lắm sao? Cũng may tới qua ta chườm khăn lạnh cho chàng.” Thẩm Thất tròn mắt nói dối, rõ ràng là nàng nằm ngủ bên cạnh người bệnh, giựt chăn của người bệnh ngủ ngon lành. Nhưng nàng nói như vậy chỉ vì muốn Hàn Sâm cảm động và hiểu được nỗi khổ của nàng, sau đó sẽ trừng phạt nàng nhẹ một chút.

“Phải không?” Hàn Sâm tuyệt đối không cảm kích, “Nếu không có nàng, có lẽ ta sẽ sống lâu hơn được một chút.”

Thẩm Thất vội vàng đứng dậy hầu hạ Hàn Sâm mặc quần áo, nhìn thấy sắc mặt hắn tốt hơn rất nhiều, căn bản không giống như lời Trương Tín Chi nói bệnh tình hết sức nguy kịch. Làm gì có người nào bệnh sắp chết, sau một hôm đã khôi phục lại tám phần khí sắc chứ.

“Nàng thực sự vì cứu đám dân kia, hay vì cứu Mai Nhượng Hàm?” Hàn Sâm cúi đầu nhìn Thẩm Thất chôn mình chặt trong ngực hắn.

Thẩm Thất run rẩy nói, “Ách, tất nhiên, tất nhiên là...” Miệng lưỡi Thẩm Thất bắt đầu co quắp, bởi vì hàn khí lạnh thấu xương phát ra từ Hàn Sâm, nàng lập tức hiểu ra nếu còn nói dối nữa sẽ chết mất.

“Hôm nay nàng quay lại Lan Lăng đi, ta sai Biện Trác hộ tống nàng về.” Giọng nói chắc chắn như đinh đóng cột.

“Đừng, ta không dám nữa đâu... ta biết mình sai rồi, thật sự sai, hoàn toàn làm sai.” Thẩm Thất chấp tay hành lễ, cầu bỏ tát cứu thế.

Nhưng từ trước đến nay bỏ tát đều là bùn đất, sao có thể hiền lành đây? Hàn Sâm không thèm nhìn tới Thẩm Thất, “Nếu nàng không đi, chẳng lẽ muốn ta tự mình đánh nàng một trăm roi?”

Cái này gọi là tội chết không thể tha, tội sống khó miễn. Thẩm Thất cũng biết đây là quân kỷ, nếu nàng không đi, làm sao Hàn Sâm có thể phục chúng. Thẩm Thất chỉ có thể tỏ ra đáng thương, níu chặt cánh tay áo Hàn Sâm, “Chàng thật sự muốn ta đi?” Đây không phải là câu hỏi, mà là cầu xin.

Hàn Sâm nói: “Nghĩ tới việc này do nàng gây ta, khiến ta tức muốn học máu.” Hàn Sâm xoa tay Thẩm Thất.

Thẩm Thất chu miệng, tức giận bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đến khi nàng bị Hàn Sâm ném lên xe ngựa, thời điểm đó nàng nhìn thấy Mai Nhượng Hàm đứng dưới xe vẫy tay chào nàng, Thẩm Thất mới ý thức được nàng chưa hỏi hắn một vấn đề, “Nàng ta không đi?” Thẩm Thất lập tức nhảy xuống xe. Sao có thể để cho bọn họ cô nam quả nữ ở chung một chỗ trong doanh trại được, đây tuyệt đối không phải điều gì hay ho.

“Nàng không đi, ta cũng không đi.” Thẩm Thất tìm được một cái lý do.

Hàn Sâm không nói chuyện, trực tiếp bế Thẩm Thất nhét vào xe ngựa, “Biện Trác, đi.” Biện Trác kia quả thật tài giỏi, lái xe ngựa cũng chuyên nghiệp như vậy, một roi đánh xuống làm cho xe ngựa chạy quãng đường xa, không cho Thẩm Thất thời gian cãi lộn với Hàn Sâm.

Sau khi Thẩm Thất trở lại Lan Lăng, nghe được tin mừng là Hàn Sâm đại thắng, trấn áp được biên cương, khiến cho quân Bắc Hồ khi chạy về Nam Hạ không còn quá mười tiểu đội.

Còn Hàn Sâm thừa thắng xông lên, định nhân cơ hội đó thu lại đất đai đã mất, xong việc này thì Lan Lăng đã rơi vào tay địch, tin tức truyền tới Tín Dương hầu Thẩm Quang Diệu lấy thân tuần thành.

Trụ cột của Lan Lăng hơn trăm năm Thẩm gia, cuối cùng cũng gục ngã.

Phản quân phía nam giống như âm hồn đột ngột xuất hiện, không biết quân đội đi đến như thế nào, không biết lương thực chuyển đến như thế nào, không biết lấy vũ khí ở đâu ra. Lan Lăng là nơi ở yên bình, người dân quen thói ăn uống xa hoa kiêu ngạo, lại gặp phải phản quân được huấn luyện kỹ càng, cho nên Lan Lăng chỉ thủ vững được ba ngày.

“Nguyên soái--” Trương Tín Chi không thể không gọi một tiếng, bởi vì từ lúc nghe tin tức đến giờ, Hàn Sâm vẫn chưa hoàn hồn.

“Thẩm gia, có ai chạy trốn được không?”

Trương Tín Chi do dự một chút nói, “Hiện tại không rõ tin tức lắm, chỉ nghe tin Tín Dương hầu tuần thành.” Nhưng mà phúc sào chi hạ an hữu hoàn oan(*), chỉ sợ lành ít dữ nhiều, tuy nhiên Trương Tín Chi không dám nói lung tung.

(*)Tổ đồ trứng cũng không lành.

Thật lâu sau, Hàn Sâm mới nói: “Tín Chi, người nói xem, bước tiếp theo chúng ta phải đi như thế nào đây?”

Đi như thế nào? Trương Tín Chi cũng cảm thấy thật khó khăn. Làm mưu thần không chỉ làm mỗi việc bày mưu kế cho chủ tử, nhưng cũng đồng thời suy nghĩ cho tâm tư của chủ tử, vì hắn mà nói ra một chút suy nghĩ trong lòng, chẳng hạn như bây giờ.

Trương Tín Chi bị đặt trong tình huống khó xử. Lúc này đây nếu bọn họ đuổi đám người Bắc Hồ ra khỏi trấn Viễn Quan, sau đó phái người liên lạc với bộ lạc Kim trong Bắc Hồ, hợp tác cùng nhau tiêu diệt khối xương cứng này, nếu thành công, công lao nhất định được ghi danh muôn đời, từ nay về sau Tây Hoa sẽ được bình yên.

Nhưng mà, Lan Lăng, Lan Lăng là kho lúa trọng yếu của Tây Hoa, thậm chí có thể nói là khu căn cứ của Hàn Sâm. Lan Lăng bị chiếm đóng, Thẩm gia sụp đổ, cho dù Hàn Sâm có tất cả ưu thế trước mặt, nhưng cũng giống như một ngọn đuốc, sau khi chiến thắng, công lao cao vợi vợi, nhưng kết cục cũng không thay đổi.

Hai phía đều có lợi và hại, nhưng mà cá và gấu không thể giữ được cả hai, Trương Tín Chi rất băn khoăn, nên đề nghị về phía Bắc, hay nhanh chóng thu quân về phía Nam. Nếu như để Hàn Sâm lựa chọn, hắn tuyệt đối không chọn sẽ đi về hướng Nam. Bởi vì hắn không muốn bị nghi ngờ. Chúng tướng sĩ phải hết sức vất vả mới tạo được cơ hội như ngày hôm nay, bây giờ có thể dễ dàng buông bỏ sao, liệu ai sẽ chấp nhận đây?

“Thuộc hạ nghĩ, không thể để mất Lan Lăng.” Cuối cùng Trương Tín Chi cũng lựa chọn, trên thực tế hắn cũng không biết quyết định này là sai hay đúng, chỉ là đánh cược một phen mà thôi.

Hai tay Hàn Sâm để sau lưng, “Chỉ sợ bên kia không đơn giản như vậy, không ngờ rằng Đông Hoa dám phản bội chúng ta.”

Trương Tín Chi ngạc nhiên, không có bất kì tin tức nào thông báo tình hình bên đó, không hiểu sao Hàn Sâm có thể đoán được.

“Tuy rằng Lan Lăng an phận đã lâu, quân lực không đông đảo, nhưng các gia đình giàu có trong Lan Lăng đều có nuôi binh sĩ riêng, ba ngày đã phá được thành, cũng không phải đám phản quân ô hợp có khả năng làm được. Cho nên ngoại trừ Đông Hoa, còn ai có khả năng sao, nếu bốn soái đoán không sai, e rằng trong thành có nội ứng.

Hiện tại Hàn Sâm có hai sự lựa chọn, một là tiếp tục tiến lên phía Bắc, truy đuổi Bắc Hồ đến cùng, để mặc cho Đông Hoa chiếm lĩnh Giang Nam, củng cố cục diện, từ nay về sau hai quốc gia hai thành trì, hai là nhanh chóng quay về Nam, thừa dịp tình hình chưa được yên ổn cướp lại Lan Lăng, nhưng vẫn duy trì thế trận ba phương Đông, Tây, Bắc giằng co.

“Tín Chi, Tây Hoa không thể mất Lan Lăng.”

Khi đại quân của Hàn Sâm ở ngoài Giang Lăng thành cách Lan Lăng ba trăm dặm, đã là chuyện của nửa tháng về sau. Phía Đông Giang Lăng thành là Bách Nam thành đã nằm trong tay phản quân, Bách Nam, Đồng Đường hai bên tương trợ nhau, cũng là cửa lớn của Lan Lăng, nếu không công phá thành, không thể đoạt lại Lan Lăng.

“Nguyên soái, đúng là phúc trong họa, Đồng Đường vẫn chưa bị chiếm đóng, nghe nói Thẩm gia Ngũ công tử đang giữ thành, hơn hai tháng nay phản quân vẫn chưa công chiếm được.” Về mặt Trương Tín Chi vô cùng vui mừng, nhìn thấy bộ dáng của chủ tử thờ dài một hơi, hẳn cũng hiểu đây là tin tức cực kì tốt.

“Ừ, nhanh chóng phái người liên lạc, nếu, nếu vương phi có ở đó, có thể tiến tới Giang Lăng.”

Trương Tín Chi vừa nhận lệnh, lại nghe thấy Hàn Sâm ở sau lưng hắn nói: “Tín Chi, người tự mình đi một chuyến đi, nếu không chỉ sợ Thẩm Ngũ không cho nàng sang đây.” Nàng, tất nhiên là Thẩm Thất.

Trương Tín Chi không hiểu tại sao Hàn Sâm dám khẳng định Thẩm Thất ở trong Đồng Đường, nhưng chắc hẳn có lý do của hắn. Dưới tình huống nguy hiểm như vậy, nếu Thẩm Ngũ ở Đồng Đường, sao có thể không dẫn Thẩm Thất theo, tình cảm huynh muội bọn họ rất tốt luôn luôn không rời, chém cũng không rời.

Nhưng Hàn Sâm chưa kịp đợi Thẩm Thất đến, Thẩm Ngũ đã tới gặp hắn.

Râu ria đầy mặt, đôi mắt đỏ thẫm nhìn thế nào cũng không giống Thẩm gia Ngũ công tử tao nhã, phong lưu phóng khoáng.

“Thẩm gia, không ai chạy trốn.” Thẩm Ngũ nói, gần như là phát ra từ kẽ răng.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Đường Về Cố Hương Dài Đằng Đẵng

Editor: Snowflake HD

“Thẩm Thất đâu?” Giọng nói Hàn Sâm cực kì nhỏ, giống như ngay cả hỏi cũng không dám hỏi.

“Sau khi phản quân phá thành thành công, nơi đầu tiên mà bọn chúng đi chính là Thẩm gia.” Thẩm Ngũ siết chặt hai bàn tay, hoàn toàn không còn sức để nói những lời này, càng không dám nhắc tới Thẩm Thất. Sau khi mất thành, đã không còn nghe thấy tin tức của Thẩm Thất nữa, cho dù là tin Thẩm Thất chết, e rằng Thẩm Ngũ cũng không kìm chế nổi mà tự mình đi tìm nàng.

Hàn Sâm đi vắng, Lan Lăng vương phủ không một bóng người, cho nên Thẩm Thất sẽ không đến đó, chỉ còn mỗi Thẩm gia mà thôi.

“Là Mai gia sao?” Câu hỏi này không đầu không đuôi, nhưng Hàn Sâm biết Thẩm Ngũ hiểu ý hắn.

“Phải, chính là lão tặc Mai Tổ Phong kia, nếu ta bắt được ông ta, nhất định chém ông ta thành ngàn đoạn. Nếu ông ta không cấu kết với Đông Hoa, Lan Lăng, Thất Thất...” Đôi mắt đỏ ngầu của Thẩm Ngũ hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Mai Tổ Phong là người đứng đầu Mai gia, cha của Mai Nhược Hàm.

“Chắc chắn sẽ bắt được ông ta.” Hàn Sâm nắm tay Thẩm Ngũ.

Có những người có thói quen biểu hiện nỗi đau ra bên ngoài mặt, có những người lại thích giấu nỗi đau vào sâu bên trong, để ngày đêm chịu cảnh dày vò, dần vật.

Trận chiến giành lại Lan Lăng vô cùng khó khăn, đánh nhau chừng ba tháng trời. Nam có Nam Chiêu, Đông có Đông Hoa, hai bên tạo thành thế gọng kìm, mà lương thực của Tây Hoa không nhiều, chỉ dùng cây cỏ làm thức ăn, nhưng trong lòng bọn họ một mực tin rằng, nhất định phải bảo vệ quê hương mình bởi vì ý nghĩ này đã giúp bọn họ kiên cường chiến đấu cho đến khi giành thắng lợi, khi bọn họ tiến vào Lan Lăng, ngay chính bọn họ cũng không tin họ vẫn trở về được.

Cảnh tượng trước mắt hoang tàn, tất cả nhà gỗ đều bị mang đi nhóm lửa, thậm chí các vỏ cây trong thành toàn bộ bị lột ra, dân chúng trong thành gầy trơ cả xương, đến nỗi có thể tưởng tượng thấy cảnh người ăn thịt người, trận chiến này hai bên đều sức cùng lực kiệt.

Hàn Sâm đứng trên thành chứng kiến cảnh tượng thê lương đó, hẳn nghĩ đến việc những lần bọn họ công phá thành, có những người dân thông minh đã tìm cách trốn thoát được, nhưng chưa từng nhìn thấy Thẩm Thất.

Đến nước này, căn bản là Hàn Sâm có thể phác họa được vận mệnh của Thẩm gia. Thẩm Quang Diệu tuân thành, Thẩm phu nhân tự sát. Mà Thẩm Ngũ vọt được sát của đại tiểu thư Thẩm gia Thẩm Như Tuyết từ trong hồ nước của Thẩm gia. Cũng không biết là ông trời hiển linh hay không, bởi vì mùa đông ở Giang Nam vô cùng rét lạnh, cho nên xác chết của Thẩm Như Tuyết cũng coi như là rất trọn vẹn, trọn vẹn đến mức đủ để người ta nhìn ra là nàng từng bị lâm nhục. Trong cái hồ kia còn rất nhiều người nằm, đường muối của Thẩm Ngũ, nữ quyến Thẩm gia, bà con Thẩm Ngũ, nhà hoàn Thẩm gia...

“Đừng đào, nàng không thích đâu, nàng luôn luôn thích đẹp...” Hàn Sâm bình tĩnh nhìn Thẩm Ngũ đang điên cuồng đào bới hồ.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Sâm vẫn còn niềm tin, bởi vì có Biện Trác, chưa thấy Biện Trác, với thân thủ của Biện Trác, tuyệt đối có thể bảo vệ an toàn cho Thẩm Thất, nếu chưa tìm được Biện Trác, nghĩa là Thẩm Thất vẫn còn sống.

Hàn Sâm hạ lệnh lục soát toàn thành.

“Nguyên soái, tìm thấy Biện Trác rồi.” Trương Tín Chi vội vàng đến mức bất chấp lễ nghĩa quân thần, chạy thẳng vào lều Hàn Sâm, quên cả việc thông báo.

Hàn Sâm lập tức đứng lên, đến nỗi hẳn có thể cảm giác được sự vui sướng khi bộ dáng quen thuộc kia dựa vào hắn, nàng sẽ nhảy vào trong ngực hắn. Không đợi Trương Tín Chi mở màn cho mình, hắn tự động kéo màn lên, sau đó nhìn thấy hai tên lính khiêng Biện Trác đi tới.

Tóc hoa râm, cực kì yếu ớt, đầu còn giống bộ dạng phong độ hiện ngang của cao thủ như ngày xưa. Vừa nhìn thấy Hàn Sâm, nước mắt Biện Trác lập tức chảy xuống, “Thuộc hạ đáng chết ----” Khóc không thành tiếng.

Lúc ấy, Thẩm Ngũ chạy ra ngoài, “Ta không tin, ta không tin, ta không tin!” Hắn nổi điên lao ra, lại nổi điên chạy về, nắm cổ áo Hàn Sâm nói: “Chính miệng người nói, chính miệng người nói, tìm được Biện Trác có thể tìm thấy Thất Thất, Thất Thất của ta đâu, Thất Thất của ta đâu?”

Hàn Sâm không trả lời Thẩm Ngũ, đột ngột nói: “Ngũ ca, Lan Lăng giao cho ngươi, ta còn phải quay về kinh chịu phạt.”

Khi đối mặt với hai sự lựa chọn là tiến lên Bắc hoặc về phía Nam, Hàn Sâm và Trương Tín Chi hết sức ăn ý đều không báo lại cho Huệ Đế biết. Đại quân ở Nam Hạ, không có ý chỉ của hoàng đế, dám tự tiện điều động đó là tội chết. Lần này Hàn Sâm tiền trạm hậu tẩu, cũng may là thắng trận, nếu không chỉ sợ chẳng giữ được đầu.

“Ta chờ ngày ta và ngươi cùng nhau đập nát Đông Hoa.” Giọng Hàn Sâm khàn khàn, lạnh lùng nhìn về phía đông, “Ta sẽ không để ngươi chờ lâu đâu.”

Thẩm Ngũ sững người thật lâu, sau đó mới kiềm nén giận dữ, buông Hàn Sâm ra, “Hy vọng ngươi nói lời giữ lời.”

“Được, một ngày nào đó ta muốn lấy đầu của Cao Hoan để tế cho nàng.” Hàn Sâm cực kì nghiêm túc.

“Nguyên soái thực sự không về vương phủ xem thử sao? Có đồ vật gì muốn thu dọn hay không?” Trương Tín Chi chờ Thẩm Ngũ đi rồi, nhẹ giọng nói, hẳn không biết phải an ủi Hàn Sâm thế nào, cũng không biết Hàn Sâm có cần hắn an ủi hay không, từ xưa đến nay Hàn Sâm luôn luôn giấu kín tâm tư. Mấy tháng qua, về mặt của Hàn Sâm vẫn rất bình tĩnh, ngay cả Thẩm Ngũ vì mất đi muối muối mà phát điên, còn Hàn Sâm mất đi Vương phi lại giống như chẳng có việc gì xảy ra.

Đôi khi quá bình tĩnh, lại không phải chuyện tốt.

Hàn Sâm cười cười, “Không có.” Nụ cười kia cực kì thoải mái.

Ngoại trừ ngày phá thành, Hàn Sâm đứng trên cổng thành bên ngoài Lãn Lăng, hẳn không hề bước vào Lan Lăng nửa bước.

Mấy ngày trôi qua, Trương Tín Chi không thể không nhắc nhở Hàn Sâm, “Nguyên soái, chúng ta phải khởi hành thôi, đại quân sắp đến kinh thành, nếu như không bắt kịp, chỉ sợ bị mất quân quyền, chuyện này dù thế nào cũng lành ít dữ nhiều.”

“Không sao, Cao Sưởng mất Lan Lăng, nhất định sẽ nóng lòng muốn lập công mà hướng về phía bắc, Cao Hoan nhìn thấy sao có thể dễ yên, hẳn muốn nhanh chóng lập công vượt mặt hai hoàng huynh hắn mà thừa kế ngôi vị hoàng đế.”

Trương Tín Chi không nói lại, Hàn Sâm làm gì cũng có đạo lý rõ ràng, nhưng sự thật mà nói, lúc này hắn nên quay về kinh mới là chuyện cần thiết nhất, bởi vì tin tức bệnh tình của Huệ Đế đang vô cùng nguy kịch truyền đến rất nhiều lần. Huống chi, vốn dĩ là hắn không còn lý do để ở lại, nhưng chủ từ

không chịu đi, Trương Tín Chi không thể cưỡng ép hắn được.

“Nguyên soái...” Trương Tín Chi còn muốn khuyên nữa.

Hàn Sâm nhìn hắn một cái, ý bảo hắn không cần nói. Hai người cứ giằng co như vậy, khi xung quanh hết sức yên tĩnh, có thể nghe được tiếng bước chân dồn dập bên ngoài.

Tiếng bước chân này không quá lớn, có thể suy đoán đó không phải là người của quân doanh.

Hàn Sâm còn chưa kịp phản ứng người kia là ai mà dám không báo tiếng nào đã bước vào chủ trường, liền cảm thấy một con gió nhỏ cuốn vào trong ngực mình, mà hắn lại không có phản xạ có điều kiện mà đẩy ra.

Điều này chứng minh, con gió này rất gần gũi với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sơn Trọng Thủy Phục Nghi Vô Lộ (Thượng)

Editor: Snowflake HD

Người tới không phải Thẩm Thất thì là ai.

Thẩm Thất chôn mình trong ngực Hàn Sâm, khóc nức nở, còn chưa kịp chuyển sang gào khóc, đã bị thiếu khí khiến cho khó thở đành phải ngưng lại. Thẩm Thất dùng sức đẩy Hàn Sâm ra nhưng mà không được, nàng gấp đến độ dùng tay chân đâm đá Hàn Sâm, tìm mọi cách giãy giụa mới có được một chút không khí, mở miệng hít thở, “Chàng, chàng, muốn ta chết nghẹt đây mà!” Thẩm Thất cong lưng, chỉ tay vào mặt Hàn Sâm, thiếu chút nữa là nghẹt thở chết rồi.

Thẩm Thất không nghe thấy Hàn Sâm nói gì, đợi lúc nàng đã thở đều đặn, lại bị Hàn Sâm kéo vào ngực. Thẩm Thất ngẩng đầu lên nhìn hắn, tuy rằng hơi hộc hắc một chút, nhưng vẫn là Hàn Sâm người mà nàng luôn luôn muốn dựa vào, điều mà Thẩm Thất có thể làm bây giờ, chính là tựa đầu vào lòng ngực hắn, như thế đã đủ rồi.

Không ngờ Hàn Sâm lại nâng mặt nàng lên, nhìn chăm chú một lát, sau đó cau mày nói: “Cầm nhẹn quá.”

Trong đôi mắt Thẩm Thất có chút đau buồn, nhưng ngay sau đó bị thay bởi vui sướng, “Ta...”

Trước khi gặp Hàn Sâm, Thẩm Thất nghĩ nàng có rất nhiều điều muốn nói, rất nhiều khổ muốn kể, rất nhiều rất nhiều lệ phải chảy, nhưng tới giờ phút này, nàng chỉ yên lặng nằm trong lòng hắn. Đáng tiếc chữ “Ta” của nàng còn chưa kịp hết, đã bị người ta nuốt vào trong bụng.

Mặt Thẩm Thất đỏ lên, không nghĩ tới người như Hàn Sâm lại vội vàng như vậy, “Tiền nhi... còn ở ngoài...” Nàng muốn nói là Tiền Nhi vẫn còn ở bên ngoài đợi nàng.

“Nàng ta không dám vào đâu.” Hàn Sâm cắn lỗ tai Thẩm Thất.

Lúc này ngay cả đồ bảo hộ Hàn Sâm cũng không mang, mới bước vào đã điên cuồng mây mưa, dùng hết sức quát, Thẩm Thất giống như bông hoa trong mưa, bị giày vò đến ướt át, nhẹ nhàng ngấm nga.

Khó khăn lắm mưa mới lạnh, gió mới ngừng, nhưng Thẩm Thất lại xấu hổ muốn chết, bởi vì Hàn Sâm cứ yên lặng ngắm nhìn nàng, giống như muốn tiếp tục yêu nàng. Thẩm Thất vội vàng kéo quần áo ở dưới hai người bọn họ để đỡ ngượng ngùng, nhưng Hàn Sâm lại không chịu nhúc nhích, mới vừa tiêu hao hết sức lực sao Thẩm Thất có thể chịu nổi Hàn Sâm lần nữa, nàng vừa thẹn thùng vừa nóng vội, nhưng đành chịu, bị người ta nhìn hết rồi.

“Ta...” Thẩm Thất muốn nói chuyện để phá tan cảnh tượng xấu hổ này, nhưng cánh môi mới hé mở đã bị Hàn Sâm dùng ngón tay chặn lấy, mà hắn cảm thấy nằm trên đất ngắm nhìn Thẩm Thất cũng rất thú vị. Thẩm Thất cực kì xấu hổ. Nàng nghĩ nếu bây giờ có thêm rượu, chỉ sợ hắn càng thích thú.

Thẩm Thất muốn đứng dậy, hắn gác một chân lên người nàng, nàng khó khăn xoay người, đẩy hắn ra cũng không được, “Chàng...” Thẩm Thất không thể tin rằng Hàn Sâm cũng có lúc chơi xấu, hơn nữa cả người hắn đầy tà khí, ánh mắt hắn giống như muốn ăn từng tắc thịt người ta, làm cho người ta phải mặt đỏ tai hồng. Thẩm Thất bắt đầu thấy nhớ bộ dáng nghiêm túc, vẻ mặt đứng đắn quở mắng mình của Hàn Sâm.

Cũng may, trong lúc Thẩm Thất xấu hổ muốn chết, bên ngoài vang lên một tiếng, “Thất Thất.”

Chắc chắn là Thẩm Ngũ.

Thẩm Thất không khác gì kẻ bị người ta bắt thông dâm trên giường, vội vàng đứng bật dậy, không phát ra tiếng động làm khẩu hình, “Quần áo.” Ý bảo

Hàn Sâm mau dịch móng ra. Lúc Thẩm Thát lấy được quần áo dưới người Hàn Sâm, nàng mới phát hiện quần áo bị xé rách hết rồi. Đáng tiếc lúc Hàn Sâm mê hoặc nàng, nàng y như người đi trong sương mù dày đặc, thậm chí quần áo bị hấn xé cũng không biết.

Thẩm Thát cầm quần áo bị xé đưa tới trước mặt Hàn Sâm, “Làm sao bây giờ?” Nàng làm khẩu hình, tròn to mắt nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm nhíu mày đưa quần áo của hấn cho Thẩm Thát, vẻ mặt buồn chán, bởi vì dưới tình huống này, quần áo Hàn Sâm quá rộng so với Thẩm Thát, mới nhìn trông nàng có vẻ thô thảm, nhưng cũng rất quyến rũ.

Thời điểm Thẩm Ngũ đi vào, lập tức nắm tay Thẩm Thát, “Thất Thất!” Thẩm Ngũ hơi nghẹn ngào, “Ta cho rằng, ta cho rằng...” Thẩm Ngũ vừa nghẹn ngào, vừa cau mày nhìn quần áo Thẩm Thát.

“Muội gãy đi nhiều rồi, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy? Mấy tháng nay, mấy tháng nay...” Thẩm Ngũ không có dừng khí hỏi.

Có lẽ ngay cả Hàn Sâm cũng không có can đảm hỏi.

“Mọi thứ đều tốt rồi, mọi thứ đều tốt rồi.” Thẩm Ngũ không cảm lòng được ôm Thẩm Thát vào ngực, “Ta sẽ không bao giờ... để muội rời khỏi tầm mắt của ta, ta cam đoan.”

“Ngũ ca, ngũ ca, mẫu thân...” Sau khi đại nạn nhìn thấy người thân của mình, sao Thẩm Thát có thể không nổi giận, Thẩm Ngũ nghẹn ngào, Thẩm Thát dựa vào ngực hấn khóc, gào khóc lớn tiếng, tất cả những cảm xúc của nàng chỉ khi ở chỗ Thẩm Ngũ mới có thể thổ lộ.

Thẩm Ngũ nhẹ nhàng vỗ lưng Thẩm Thát, “Ta biết, ta đều biết, ta sẽ chăm sóc muội.” Thẩm Ngũ ôm Thẩm Thát, đối mặt với Hàn Sâm, “Ta muốn dẫn Thất Thất quay về Lan Lăng.” Lời nói mạnh mẽ, ánh mắt kiên định.

Thẩm Thát ở trong ngực Thẩm Ngũ, ngẩng đầu lên nhìn, “Chúng ta về Lan Lăng.” Thẩm Thát chợt nhớ ra, nàng rất coi trọng tình nghĩa, nhưng từ xưa đến nay bản thân chưa từng làm được chuyện gì đúng đắn.

“Chúng ta về Lan Lăng đi.” Thẩm Thát cười, bước tới kéo tay Hàn Sâm, chuyện lần này nàng cảm thấy mình có công rất lớn.

Lúc Thẩm Thát bước vào thành Lan Lăng, nàng hoàn toàn không tin đây là Lan Lăng nơi mà nàng sinh sống từ nhỏ đến lớn, thời điểm nàng đi ra ngoài tìm Hàn Sâm, căn bản là không kịp nhìn ngó xung quanh.

Lan Lăng giàu có và xa hoa, nay chỉ còn lại vách tường đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi. Mà Thẩm phủ, rách nát không chịu nổi, yên lặng giống như địa phủ.

“Ngũ ca!” Thẩm Thát vội vàng quay đầu tìm người thân duy nhất hiện nay của nàng.

“Không sao đâu, ta nhất định sẽ xây lại Thẩm phủ. Nhưng bây giờ cần phải ở tạm nơi khác.” Thẩm Ngũ nói nơi khác chính là một biệt viện bị phá hư một ít.

Thẩm Thát ngẩn ngơ nhìn Thẩm phủ, muốn quên đi ngày hôm đó nhưng nàng không thể quên.

Thẩm Thát quay đầu lại, khuôn mặt giãn ra cười nói: “Nhất định phải xây lại, có điều bây giờ chúng ta ở vương phủ đi.”

Thẩm Thát dẫn đoàn người đi vào hầm đá trong vương phủ, Thẩm Ngũ sừng sốt nói: “Các người sống trong hầm đá sao?”

“Không phải, chẳng lẽ lại muốn bị đông chết?” Thẩm Thát đắc ý cười, “Lúc ấy chúng ta đều nghe thấy phản quân nói muốn kiểm tra hầm chứa đá.” Thẩm Thát lên cười, khi đó các nữ nhân nghe thấy đều hoảng sợ ôm chặt lấy nhau.

Thẩm Thát nhẹ nhàng di chuyển một khối băng trong hầm đá, tường bắt đầu chuyển động về phía sau, “Nhị tỷ.” Thẩm Thát nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Sao ta lại không biết trong vương phủ còn có mật thất này.” Hàn Sâm cũng khá ngạc nhiên, hấn nhớ rõ lúc mới vào đây sống, từng vách tường hay từng chỗ một đều do hấn sai người xây dựng.

“Chàng không nhớ ta đã từng tu sửa vương phủ sao, nếu không có lần đó, chỉ sợ...” Thẩm Thát không nói nữa, chớp mắt cái bi thương đã thay thế bằng vui tươi.

E rằng hiện giờ Thẩm Thát còn vui tươi hơn hấn thiếu nữ ngày xưa khi không biết tới sự đời, nhưng nét vui vẻ của nàng rất không chân thực.

Nhị tỷ cùng với Đường tỷ, biểu muội của Thẩm Thát vừa nghe được giọng nói của nàng vội vàng chạy ra, “Thế nào rồi, tình huống phía trên ra sao?” Thẩm Băng Ý nhìn Thẩm Thanh Thu phía sau Thẩm Thát, nước mắt tự động chảy xuống, bà vai nhẹ nhàng run rẩy, “Ngũ đệ.”

Thẩm Ngũ kêu một tiếng, “Nhị tỷ.” Tất cả đau khổ bi thương đều dồn hết vào hai chữ này, nhẹ nhàng an ủi.

Trong chỗ này có hơn mười mấy nữ nhân, khuôn mặt ai cũng xanh xao, tái nhợt, rất yếu ớt. Thẩm Ngũ lại hỏi Thẩm Thát sao các nàng có thể sống sót trong mấy tháng này, Thẩm Thát cười hi hi vô tâm vô phách nói: “Tài sản ngày trước của muội đều có ở đây, thêm mấy chục túi lương khô, mấy chục vại nước.” Chẳng qua muốn Thẩm Thát đại tiểu thư phải ăn mấy tháng lương khô cứng ngắt, cũng xem như làm khó bệnh kén ăn của nàng, ban đầu ngay cả nhìn nàng cũng không thèm nhìn tới, sau đó phải chịu tra tấn của Hàn Sâm.

“Cuộc sống hằng ngày rất khổ sở, ngay cả nước cũng cực kì quý giá, lâu lắm rồi chưa được tắm đâu.” Thẩm Thất bày ra bộ dạng nhần mặt, giống như ghét bỏ chính mình, nằng chịt nghĩ đến Hàn Sâm. Vừa này không biết hân có người được không, Thẩm Thất xấu hổ đến đỏ mặt.

“Sao các nàng ở lại trong đó lâu như vậy mới chịu đi ra?” Hàn Sâm hỏi, bởi vì bọn họ đã giành lại được Lan Lăng từ một tháng trước.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Sơn Trọng Thủy Phục Nghi Vô Lộ (Hạ)

“Không dám đi ra ngoài thăm dò tình hình, vạn nhất không may gặp phải phản quân thì chết là cái chắc.” Thẩm Băng Ý cướp lời nói, “Nhưng cũng nhờ Thất Thất thông minh. Bọn phản quân này sau mỗi trận chiến đều đi khắp nơi lục lọi, giống như đang tìm gì đó, lần cuối cùng là một tháng trước, chắc là ngay đêm các ngươi đoạt lại Lan Lăng. Thất Thất thấy lâu như vậy mà bọn họ không có động tĩnh, cho nên nàng đề nghị ra ngoài xem thử.”

Trong mắt Hàn Sâm đầy vẻ tán thưởng khiến cho Thẩm Thất vô cùng đắc ý.

“Thì ra cũng là một nữ anh hùng.” Hàn Sâm cười nói, Thẩm Thất ở trước mặt hân vẫn luôn nở nụ cười. Quả thực việc làm của Thẩm Thất đúng là có tác phong của nữ anh hùng, nếu như bọn họ không chiếm lại được Lan Lăng, thì Thẩm Thất chính là lấy thân mạo hiểm.

Nhưng chuyện này để sau hãy nói, hiện tại đều lấy hết những chuyện quá khứ ra làm đề tài, tất nhiên là còn có đôi phần khoe khoang.

Ngay sau đó Thẩm Thất dẫn Hàn Sâm và Thẩm Ngũ tới chỗ xác mẫu thân nàng, nhưng bọn họ cũng không biết mấy nữ nhân này đã sống như thế nào.

Thi thể Thẩm phu nhân là do Thẩm Thất liều mạng cướp về, sau đó đặt vào hầm băng đá ướp. Ở một nơi không biết ngày đêm, sống hơn một trăm ngày, hằng ngày đều nhìn thấy thi thể của mẫu thân mình, lại nghĩ tới chuyện xảy ra ở trên mặt đất, trái tim vừa bị cừu hận cùng sợ hãi tra tấn giày vò.

Thẩm Thất vẫn cười sáng lạn như cũ, còn có chút đắc ý, giống như một tiểu hài tử. Hành động cướp lại thi thể mẫu thân thật sự là hết sức nguy hiểm, lại đem tính mạng của các nàng ra cá cược. Phản quân nghe nói Thẩm phu nhân tự xác sau khi phu quân bà tuấn thành, nhưng đến nơi lại không thấy xác chết đâu, tất nhiên sẽ nghĩ đến việc có người chạy thoát.

Nhưng tận mắt chứng kiến mẫu thân mình hy sinh vì nước, phận làm con gái như Thẩm Thất sao có thể nhìn đi hải mẫu thân bị xỉ nhục?

Thẩm Ngũ nuốt chút nữa mừng Thẩm Thất lỗ mãng, nếu... nếu phản quân tìm ra được nơi này thì sao?

Thẩm Thất không quan tâm nói: “Cho dù có tìm được nơi này, ta vẫn còn có chiêu khác.” Thẩm Thất đi tới góc tường bên cạnh xác mẫu thân nàng chạm vào một hòn đá nhỏ nơi đó.

Cửa tiếp tục xoay chuyển, lúc này ngay cả Thẩm Băng Ý cũng không biết nơi này còn có một gian mật thất nữa.

“Nhìn đi, cho dù bọn họ phát hiện mật thất, chúng ta vẫn có thể trốn tiếp, con người ta thường có thói quen suy nghĩ phát hiện cái này rồi thì sẽ cho rằng đây là gian cuối cùng, đâu ai ngờ còn một gian nữa chứ.” Thẩm Thất rất đắc ý, nhưng nàng càng đắc ý thứ phía sau hơn.

Trong gian mật thất bày hơn mười vạn thước đá, bởi vì có hầm chứa đá bảo vệ, cho nên không hư hỏng gì.

“Có phải là nàng đào sạch vương phủ ta rồi không?” Hàn Sâm cảm thán.

“Thất Thất, muội thật sự là cứu tinh của Lan Lăng chúng ta.” Thẩm Ngũ không để ý lễ nghi ôm cổ Thẩm Thất.

Thẩm Thất đắc ý nhìn Hàn Sâm, “Là chàng nói thời điểm đại nạn, cho dù là hoàng kim châu báu cũng vô dụng, còn chẳng mua được một thước đá, hiện tại chỗ này có thể sánh bằng hoàng kim không?”

Hàn Sâm cười nhìn Thẩm Thất đang trong vòng tay của Thẩm Ngũ, nhéo nhéo mũi nàng, “Xem ra nàng cũng không phải dạng đã hết thuốc chữa.”

Lan Lăng bị bao vây khá lâu, hiện tại là ngày ba tháng tư, thời điểm giáp vù dễ đói kém, cả Lan Lăng bị chiến tranh phá hoại, không ai làm nông cày ruộng, làm sao có lương thực tới cứu viện, một môi chinh chiến, lại gặp thêm thiên tai, Tây Hoa làm gì có dư thừa lương thực vận chuyển tới cho Lan Lăng. Thẩm Ngũ xây dựng lại Lan Lăng sau đó đi mua lương thực về tiếp tế, rồi lại chạy đi xoay chuyển tiền bạc. Rốt cuộc vấn đề này cũng dễ dàng giải quyết hơn, lương thực chỗ này đủ để duy trì Lan Lăng một thời gian.

“Tiền riêng của ta, đồ cưới của ta đều ở đó, cho nên ta mới trở thành người nghèo.” Thẩm Thất quyết miệng nói.

“Chẳng trách ngày trước muội bảo ta lấy hết tài sản của muội đi.” Lúc này Thẩm Ngũ mới phản ứng lại, bữa đó còn tưởng Thẩm Thất đang vui mừng chuyện gì nên tiêu xài hoang phí, bỏ ra một đồng bạc.

“Hừ, bây giờ trên người ta còn không có đủ tiền mua quần áo.” Thẩm Thát trừng mắt nhìn Hàn Sâm một cái.

“Đúng vậy, để nàng chịu ủy khuất rồi, là ta khiến cho nàng không có quần áo mặc.” Hàn Sâm cười xấu xa nhìn Thẩm Thát.

Thẩm Thát lập tức đỏ mặt, nhớ tới lúc đó chẳng phải Hàn Sâm nằm đè lên quần áo của nàng, không chịu cho nàng mặc đồ sao? Thẩm Thát vội vàng nói sang chuyện khác, “Nhưng không biết vương phủ này có bảo vật gì, bọn phản quân cứ vài ngày lại tới phủ điều tra một lần.” Thẩm Thát khó hiểu, “Ta tự mình lục lọi hết cả phủ không biết bao nhiêu lần, nếu có cất giấu bảo bối sao ta lại không biết chứ, thật sự là kì lạ.” Thẩm Thát cảm thán.

Hàn Sâm thu liễm ý cười, vẻ mặt có chút thay đổi nhìn Thẩm Thát, “Có lẽ bọn họ muốn tìm một người.”

Thẩm Thát chợt nghĩ tới cái gì đó, tròn tròn hai mắt, lúc này mới bắt đầu thấy sợ hãi, theo bản năng liền dựa vào ngực Hàn Sâm.

Thẩm Ngũ nhủ mày.

Bởi vì đang trong tình huống khó khăn cho nên lễ tang của mẫu thân Thẩm Thát được cử hành khá đơn giản. Khiến cho Thẩm Thát đau lòng chưa xót đến mức rơi nước mắt. Đến khi tất cả yên bình rồi, Thẩm Ngũ nói với Thẩm Thát: “Thất Thất, đi với ta đến tháp hương cho phụ thân mẫu thân được chứ?” Ý tứ rất rõ ràng, hắn muốn hai người nói chuyện riêng một lúc.

Thẩm Thát chưa trả lời liền, nàng quay đầu nhìn Hàn Sâm, giống như đang hỏi ý kiến hắn.

“Ta cũng muốn đi tháp hương với hai người.” Hàn Sâm gật gù đầu, giả vờ như không hiểu ý Thẩm Ngũ.

Cuối cùng, Thẩm Ngũ không thể không ngã bài, hắn kéo tay Thẩm Thát, nhìn thẳng vào Hàn Sâm, “Ta muốn giữ Thất Thất ở lại Lan Lăng.”

Hàn Sâm kéo Thẩm Thát về hướng mình, mỉm cười nhìn Thẩm Thát, “Ý của Thất Thất thế nào?” Tốt xấu gì cũng không nên bỏ qua ý kiến của nhân vật chính là Thẩm Thát chứ, phải tôn trọng phụ nữ.

“Ta... ta muốn ở lại Lan Lăng.” Giọng Thẩm Thát không tính là quá lớn. Sau khi nói ra lời này, nàng cũng không ngờ mình lại lựa chọn rời xa Hàn Sâm. Hàn Sâm càng không nghĩ đến, bởi vì đối với Thẩm Thát, từ xưa đến nay hắn đều vô cùng tự tin.

Thẩm Thát làm như vậy cũng có đạo lý riêng của nàng. Thẩm Ngũ phân tích tình hình thiên hạ cho nàng nghe, dù sớm hay muộn Hàn Sâm cũng trở thành phi long tại thiên. Nhưng với tình hình phân tranh thiên hạ lúc này, dựa theo thói quen của Hàn Sâm, tuyệt đối sẽ không để nàng đi chung với hắn, nếu để nàng ở lại kinh thành, dưới ánh mắt phụ thân hắn, Thẩm Thát không biết mình có thể may mắn trốn thoát bao nhiêu lần, cho nên nàng phải ở lại Lan Lăng, có lẽ ý của Hàn Sâm cũng như vậy, có phải hay không? Chẳng qua nàng mới trải qua chuyện thương tâm, cho nên chưa muốn mở miệng thôi.

Tuy nhiên Thẩm Thát nói như vậy còn có một tầng ý tứ khác. Nếu nàng cứ ý lại Hàn Sâm, về sau khi trở lại kinh thành hắn sẽ không đối xử tốt như vậy với nàng, nhưng nếu Hàn Sâm yêu cầu nàng, Thẩm Thát lập tức không do dự đáp ứng.

Trong lòng Thẩm Thát tính toán cơ hội trở mình. Nhưng cuối cùng lại thành mang đá đập chân mình, chỉ có thiệt thòi hơn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bóng Liễu Hoa Tươi Một Thôn Làng

Editor: Snowflake HD

Hàn Sâm vẫn cười, tuy nhiên lại ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngũ nói: “Ta đưa nàng về An Dương.”

Cái này không phải là hỏi ý kiến, mà là Hàn Sâm nói thẳng kết quả, hoàn toàn bỏ ngoài tai lời nói của Thẩm Thát.

Thẩm Ngũ muốn nói gì đó, thì thuộc hạ của hắn đi vào báo chuyện xây dựng lại Lan Lăng. Hàn Sâm mắng Thẩm Thát: “Đừng quần lấy Ngũ ca của nàng nữa, hắn có rất nhiều chuyện phải làm.”

Thẩm Thát cảm thấy thật oan quá mà, nàng làm gì quần lấy Thẩm Ngũ chứ. Hàn Sâm rồi đi bước chân rất nhanh vội, Thẩm Thát cảm thấy hầu như là hắn kéo mình đi, còn nàng phải chạy mới đuổi kịp bước chân hắn.

Lúc Thẩm Thát và Hàn Sâm trở lại quán doanh bên ngoài thành không bao lâu, nàng lập tức bị năng suất của Hàn Sâm làm cho kinh sợ. Không đến ba canh giờ, Thẩm Thát đã bị Hàn Sâm đóng gói nhét vào xe ngựa.

“Có phải chúng ta đi vội vàng quá không?” Gấp đến mức không có thời gian để nói từ biệt với Thẩm Ngũ.

Hàn Sâm lạnh lùng trừng mắt nhìn Thẩm Thát, “Chúng ta phải đuổi theo đại đội phía trước.”

Thẩm Thất không hiểu bản thân nàng đã làm gì sai với hắn. Tuy nhiên cũng không cản trở da mặt dày của nàng, nàng tiến lên ôm cánh tay Hàn Sâm, “Nguyên soái đại nhân, chàng đây là đang buộc ta ở chung với chàng, vậy nên về sau không được vứt bỏ ta đâu đấy.”

Hàn Sâm không nói chuyện.

“Chàng đang ngầm chấp nhận sao?” Thẩm Thất đột ngột đứng lên, không thấy chết không sợ ôm đầu Hàn Sâm, lắc lắc, “Chàng đang gật đầu đồng ý sao?”

“Ngồi xuống một bên cho ta.” Hàn Sâm quát hành vi cả gan lớn mật của Thẩm Thất.

Đương nhiên Thẩm Thất biết đã vơ vét tài sản thành công, nàng không biết xấu hổ nằm xuống đùi Hàn Sâm, “A, được nha.” Sau đó ngáp một cái thật lớn, rồi nhắm mắt lại.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Thẩm Thất đi đến An Dương, tất nhiên cũng hưởng cách đối đãi khác. Chẳng hạn như bọn họ đang vội vàng đi đường, cười ngửa một mạch chạy về hướng bắc, nhưng mà về tới thời gian dùng bữa, Hàn Sâm chưa từng để nàng chịu thiệt.

Thậm chí Thẩm Thất còn có thói quen, những lúc Hàn Sâm ngồi xuống, nàng sẽ kéo một góc áo choàng của hắn để lau ghế ngồi trước, để tránh ghế kia không sạch sẽ, làm bẩn quần áo của chính mình, còn Hàn Sâm chỉ lặng lẽ nhìn nàng, không nói lời nào cả.

Cũng bởi vì thói quen này mà về sau Hàn Sâm thường chủ động lấy áo choàng phủ lên ghế cho nàng ngồi, lần đầu tiên Thẩm Thất nhận thức, hóa ra chỉ cần huấn luyện cho nam nhân thường xuyên thì sẽ tạo thành thói quen cho hắn.

Ngoài điểm nhỏ ấy ra, Thẩm Thất cảm thấy thay đổi lớn nhất của Hàn Sâm chính là trong việc gọi món ăn. Chỉ cần Thẩm Thất ngẩng đầu, bĩu môi, Hàn Sâm sẽ tự động gọi một bàn đầy thức ăn ngon cho nàng, ví như cánh gà, xương heo, vân vân, về tới những nơi phồn thịnh hơn, tất nhiên không thể thiếu vậy cá tổ yến, Thẩm Thất tha hồ ăn uống. Thẩm Thất vô cùng tò mò tại sao Hàn Sâm lại có thay đổi lớn như vậy, đặc biệt hào phóng với nàng.

Nhưng đó cũng không phải là thứ làm cho Thẩm Thất vui mừng nhất, việc khiến nàng vui nhất là Hàn Sâm nhớ rõ nàng yêu thích cái gì.

Thẩm Thất rất cao hứng, dĩ nhiên không thể không đền đáp ý tốt của đối phương, chẳng hạn như lúc này nàng nói với tiểu nhị: “Cho ta một phần, cái thứ đồ chơi ấy, dài dài, khi nhai nó giòn giòn, có chút mặn mặn gì đó.”

Tiểu nhị nghe xong không khác gì lạc vào trong sương mù. Hàn Sâm quay sang nói với tiểu nhị: “Chính là củ cải giòn mà các nông dân hay ăn.”

Thời điểm đồ ăn được bưng lên, quả thật là thứ Thẩm Thất mô tả, nhìn qua cực kì tầm thường, nhưng lúc ăn thì khá ngon, “Củ cải giòn?” Thẩm Thất nhăn mặt nhíu mày, củ cải này nhà nào cũng có thể ăn, nên cái tên cũng thật quê mùa, “Nghe không hay, chỉ bằng đề ta đặt tên mới cho nó.”

Trong sách sử có nói, có một vị nữ nhân quý tộc thuận miệng gọi tên một đĩa rau xanh là hồng chủy lục anh, sau đó đĩa rau kia trở nên nổi tiếng luôn có mặt trên các bàn ăn, Thẩm Thất nghĩ rằng nàng cũng có nhiệm vụ làm cho củ cải giòn này phổ biến rộng rãi hơn, để mọi người không quên nỗi cực khổ của dân chúng. Nhớ tới đoạn thời gian địa ngục mà nàng phải đuổi theo xe ngựa, Thẩm Thất liền nhắc nhở bản thân, không được quá vênh vào.

Hàn Sâm kinh ngạc nhìn nàng, Thẩm Thất rung đùi đắc ý nói: “Chàng nhìn xem củ cải này tinh tế thon thả giống như eo mỹ nhân phải không?” Thẩm Thất hài lòng vỗ tay, “Ừm, vậy gọi là eo mỹ nhân đi.”

Từ nay về sau Thẩm Thất đều gọi thứ này là eo mỹ nhân. Nhưng dân chúng ở trong thôn vẫn gọi là củ cải giòn như thường.

Dọc đường đi Thẩm Thất bầu bạn bên cạnh Hàn Sâm, hàng ngày hắn đều đối xử dịu dàng với nàng, cho nên sau khi trở lại An Dương, mới có sự khác biệt vô cùng lớn, tình cảm thay đổi chênh lệch giống như mực nước ở sông so với biển làm cho nàng nhất thời không thích ứng được.

Lần này quay về An Dương, lão hoàng đế bị bệnh nặng, nằm trên giường dài hạn, Thẩm Thất thở phào một hơi, để coi lão sắc quý này làm bậy như thế nào. Đáng tiếc việc này lại khiến cho Hàn Sâm bận tới mất tới mấy. Huệ Đế không có nhiều hoàng tử có khả năng đảm đương công việc triều chính, lại bởi vì ba đợt chiến loạn, cho nên Hàn Sâm đã nắm trong tay hơn mười vạn binh mã. Dù Huệ Đế không thích hắn, cũng không dám không tuân theo hắn.

Sau cuộc chiến Lan Lăng, Đông Hoa và Tây Hoa mất đi cái khăn che mặt tình cảm thâm thiết, ở biên cương chiến tranh không ngừng, làm cho Hàn Sâm bận rộn suốt ngày. Điều binh khiển tướng, suốt ngày lo bàn luận quân sự.

Hàn ma ma đi rồi, mặc dù Thẩm Thất xưng bá ở vương phủ, không người nào dám nhìn vào bóng lưng nàng, nhưng nàng cảm thấy trong gian phòng này luôn có một bóng ma quan sát nàng, cười nhạo nàng.

Chẳng hạn như, năm mới là thời điểm mọi người nghỉ ngơi vui vẻ, nhưng mà bản thân Thẩm Thất lại thấy buồn bức khó tả. Sáng sớm nàng nhìn thấy ai cũng không hài lòng, “Các người đang làm gì vậy, nghỉ việc tập thể sao?”

Thẩm Thất nhìn thấy một đám nha đầu xách giỏ ra khỏi cửa, nàng không nhớ rằng mình đã hạ lệnh cho các nàng nghỉ ngơi. Bởi vì chuyện năm mới, Thẩm Thất bận rộn hoa mắt chóng mặt chuẩn bị quà mừng cho các phủ, hiện giờ nhìn thấy những người này không giúp được gì lại chỉ gây thêm phiền phức, cho nên trong lòng không kiềm được nóng nảy.

Nha hoàn đi đầu tiên lập tức cúi đầu, sợ hãi run rẩy lắp bắp nói cái gì đó, nhưng không hề có ý lui lại. Thẩm Thất hí mắt nhìn, thấp giọng dịu dàng nói: “Có thể nói cho ta biết có chuyện gì xảy ra không?”

Nha hoàn kia sợ tới mức lập tức quỳ xuống đất, một đám nha đầu phía sau cũng quỳ theo, một mảng đen thui, nhưng như vậy lại khiến cho Thẩm Thát bị kinh sợ lùi mấy bước, quỳ trước cửa như vậy, chẳng lẽ muốn mọi người nhận định rằng nàng là người đàn bà chanh chua ức hiếp nha hoàn sao?

“Nương nương, đừng trách các nàng, đây là quy tắc củ trong phủ, hàng năm vào ngày hai mươi ba tháng chạp bọn họ đều phải đi đến Bi Điện Viện ngoài thành bắc để thăm hỏi người già lê loi.” Lúc này La thị xuất hiện trước mặt Thẩm Thát, còn tự mình cầm một cái giỏ.

“Bi Điện viện?” Thẩm Thát ngẩng đầu, chưa từng nghe qua, sao nàng lại chưa từng nghe thấy cái chỗ chuyên môn cứu tế người nghèo khổ, già yếu kia nhỉ.

“Trong An Dương, đây là nơi chuyên thu nhận nuôi dưỡng người già, thường ngày người dân xung quanh sẽ tới giúp đỡ, tới hai mươi ba tháng chạp thì tất cả người trong vương phủ chúng ta đến thăm bọn họ, việc này đã sớm thành thói quen, nương nương mới đến, cho nên không biết.” La thị giải thích rõ ràng cho nàng nghe.

Chút bức bối này của Thẩm Thát cuối cùng cũng biến mất. “À, chuyện tốt như thế, ta cũng đi.” Thẩm Thát cười cười, kêu Tiền Nhi chuẩn bị cho nàng một cái giỏ.

Thẩm Thát vừa bước vào cửa Bi Điện viện, lập tức bị một lão bà bà tóc hoa râm, hai mắt đục ngầu, khuôn mặt đầy nếp nhăn kéo cánh tay nàng lại, “Dong cô nương, cô thật sự là Dong cô nương sao? Nhiều năm rồi cô không đến đây.”

Thẩm Thát chưa kịp lấy lại tinh thần, chợt nghe lão bà bà nói tiếp: “Đầu óc ta không tốt, phải nên sửa lại miệng, gọi cô là Vương phi nương nương mới đúng.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Vương Hầu Đế Trạch Giai Tân Chủ

Tinh thần của Thẩm Thát vốn đã theo tiếng gọi “Dong cô nương” của lão bà bà bay đi chỗ khác.

Lúc Hàn Sâm ngầm đồng ý cho Thẩm Thát tiếp nhận sổ sách cùng chìa khóa vương phủ từ trong La thị, nàng vô cùng háo hức đi đến tư khổ vương phủ, kiểm kê đồ vật, nhưng không ngờ lại nhìn thấy một bình phong hai mặt cực kì xinh đẹp, một bên là thêu phú quý mãn đường, một bên thêu long phượng trình tường. Màu sắc hoa mẫu đơn tươi đẹp, còn con rồng kia tràn đầy khí phách, phượng cao quý rực rỡ, đường nét tinh tế, vô cùng sống động. Với kinh nghiệm chuyên dùng vật quý báu của Thẩm Thát mà đánh giá, bình phong kia quả thực là tác phẩm xuất sắc hiếm thấy.

Trong lúc cao hứng Thẩm Thát đem bức bình phong đó đặt trong phòng của mình, nàng rất thích hoa mẫu đơn. Trên góc bên trái bức bình phong có một thêu chữ tinh xảo “Dong”, mặc dù Thẩm Thát không biết là người nào đã thêu, nhưng thêu được thể này thì đúng là nhân vật số một trong thiên hạ.

Lúc Thẩm Thát đặt nó ở trong phòng. Thì Hàn Sâm bước vào, hắn vừa nhìn thấy bức bình phong thì ngơ ngác một lúc lâu, suốt buổi tối không thèm nói chuyện, dù Thẩm Thát trêu đùa hắn như thế nào, bộ dáng của hắn vẫn lơ đãng không chú ý, giống như đang suy nghĩ gì đó. Sau đó Hàn Sâm lấy cớ không thích cảnh quá phồn vinh tươi đẹp, bảo Thẩm Thát thay một bức bình phong sơn thủy.

Hiện giờ Thẩm Thát bỗng nghe thấy lão bà bà gọi “Dong cô nương” mới chợt hiểu ra, người tên chữ Dong kia thật sự tồn tại.

“Bà bà nhận sai người rồi, đây không phải là Dong cô nương, nàng là Vương phi nương nương của vương phủ chúng ta.” La thị tiến lên đỡ lão bà bà.

“Hà, không phải Dong cô nương?” Lão bà bà áy náy xin lỗi, “Lão bà ta mắt mờ, Dong cô nương xinh đẹp hơn cô một chút.” Lão bà bà xin lỗi xong thì buông tay ra. Miệng bắt đầu lập đi lập lại Dong cô nương lương thiện như thế nào, hàng năm lễ mừng năm mới đều dẫn người đến thăm những người già ở đây, giúp bọn họ chải đầu rửa mặt, thay đồ mới, làm sủi cảo, vân vân.

Thẩm Thát vụng về chải tóc giúp một lão bà, tự nàng còn chưa chải tóc cho mình huống chi là người khác, lão bà kia lập tức che đầu của mình, “Ai ôi.”

“Xin lỗi, thật xin lỗi.” Thẩm Thát liên tục xin lỗi, đại khái là quần tóc của bà ta vào lược.

“Nương nương, để đó cho ta.” La thị cầm lấy lược trong tay Thẩm Thát, nhẹ nhàng chải giúp lão bà. Lão bà bắt đầu lẩm bẩm, “Vẫn là Dong cô nương nhẹ nhàng nhất, trên người nàng luôn có một mùi hương dễ ngủ, tại sao nàng lại không tới, có phải đã đi xa rồi không?” Lão bà kia còn thuận tiện trừng mắt nhìn Thẩm Thát, ý tứ rõ ràng bà ta không hài lòng với Thẩm Thát. Giống như Thẩm Thát cướp lấy vị trí Vương phi của Dong cô nương.

Thẩm Thát rất mất mặt, thầm nghĩ nàng không chê trên đầu lão bà ta đầy trí rận đã tốt lắm rồi, bà ta lại còn chê nàng đủ điều.

Đáng tiếc làm sao Thẩm Thát có thể tranh hơn thua với một lão bà đơn thân đây, nàng chỉ có thể nhịn tức giận quay về vương phủ, mới vừa trở lại trong viện, Thẩm Thát lập tức phát giận, nổi giận dùng dùng cầm lấy một cành cây khô khảy tuyết, sau đó vơ một nắm tuyết bỏ vào miệng cắn nát, cắn cho nó nát vụn, Thẩm Thát vừa cắn vừa gặm chân nói: “Cắn chết ngươi! Ta cắn chết ngươi!” Mặt tức đến ửng đỏ.

“Làm sao vậy, sao vừa mới đi tới Bi Điện viện liền trở thành thế này?” Hàn Sâm nhìn thấy Thẩm Thất đang gặm tuyết, thì bước lên lấy nắm tuyết trong tay Thẩm Thất ra, lại nói: “Nàng không sợ ăn vào sẽ bị đau bụng sao?”

Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm, nàng vẫn còn tức chuyện hắn không nói cho nàng biết ngày hai ba tháng chạp hàng năm người trong vương phủ sẽ tới Bi Điện viện, Thẩm Thất nghĩ, chuyện này còn không phải do Dong cô nương kia khơi bày sao. Đến lúc này thì cục tức không hề nhẹ, nàng thuận tay bốc thêm một nắm tuyết, hung hăng cắn: “Tốt nhất là đau chết ta đi, hừ.”

Thẩm Thất hết sức nhẫn nhịn, mới có thể không hỏi tới chuyện của Dong cô nương, nàng sợ, sợ rằng khi nhắc tới, Hàn Sâm sẽ lại nhớ về nàng ta.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua bình ổn yên ả, nhưng bên trong cuộn trào mãnh liệt.

“Ta đi đến miếu ở ba ngày.” Ba tháng sau, Hàn Sâm đột nhiên nói.

“Ta cũng phải đi.” Thẩm Thất không hề nghĩ ngợi nói ra, tiện thể đi ra ngoài giải sầu.

“Ta đi trai tịnh tắm rửa, nàng đi theo còn ra thể thống gì.” Hàn Sâm cương quyết từ chối Thẩm Thất, Thẩm Thất nhìn thấy tâm tình hắn cũng không sung sướng gì, cho nên không dám giằng co, dù sao cũng chỉ có ba ngày mà thôi.

Trong trí nhớ, Hàn Sâm có thói quen vào tháng ba sẽ đi đến miếu ở, tuy rằng ngày thường không thấy hắn lễ Phật, nhưng Thẩm Thất tin rằng đây chính là thói quen của hắn, cho nên không cảm thấy kì quái. Bản thân nàng không lễ Phật, cũng không hay đi đến chùa.

Hàn Sâm vừa đi, Thẩm Thất liền đi với nha hoàn tâm phúc của mình đi dạo trong vương phủ, ngoài dự đoán chính là, hôm nay không phải ngày lễ gì, nhưng trong ao vương phủ thả đầy đèn hoa đăng, đứng dưới tàng cây bên cạnh ao, mép tảng đá, có thể ngửi thấy mùi hương đèn. “Hôm nay là ngày mấy vậy Tiên nhi?”

“Chẳng lẽ là ngày tế hoa thần? Tại sao ngày này ở An Dương lại khác xa với Lan Lăng chúng ta.” Tiên Nhi cũng buồn bực.

“Bất một người tới hỏi thử xem.” Thẩm Thất nhắc cảm hất về phía mấy nha hoàn đứng dưới tàng cây thả hoa đăng. Tiên Nhi lập tức tuân lệnh.

Mấy nha hoàn kia nhìn thấy Tiên Nhi cũng không sợ hãi gì, nhưng vừa nhìn thấy Thẩm Thất phía sau Tiên Nhi, lập tức sợ hãi tới run rẩy, “Nương nương, nô tỳ, nô tỳ...”

Thẩm Thất tự hỏi ngày thường nàng không có ức hiếp gì bọn hạ nhân, trừ khi bọn họ phạm lỗi năm mới trách phạt, những người này không nên vừa nhìn thấy nàng là sợ hãi mới phải, giống như nàng là nữ la sát không bằng. Thẩm Thất nhíu mày, không giận không vui, “Các ngươi là người của tế điện nào?”

Nha đầu này sợ tới mức phát run, lại cắn chặt răng không mở miệng. Càng như vậy Thẩm Thất càng tò mò, “Lén lén lút lút xem ra không phải là người của tế điện nào hết, hỏi lại không trả lời, ngày mai đến phòng thu chi lĩnh bạc rồi đi đi.”

Đang trong thời loạn muốn kiếm việc mưu sinh chắc chắn không dễ.

“Nô tỳ ở tế điện Khiêu Hà của Dong cô nương.” Rốt cuộc cũng có người cả gan nói.

Khuôn mặt Thẩm Thất lập tức trắng bệch. Thì ra ngày này hằng năm, Hàn Sâm đi tới miếu trai tịnh là vì nàng? Trong ngực Thẩm Thất nghẹn một cục tức không biết xả làm sao cho hết, bởi vì Dong cô nương đã chết, cho nên trong lòng Thẩm Thất cũng có chút yên tâm. Cũng thật may mắn vì nàng ta chết, mình mới có thể ở bên cạnh bầu bạn với Hàn Sâm, bởi vì ý nghĩ như vậy khiến cho Thẩm Thất áy náy cùng ân hận.

“Thay ta đốt một đèn đăng đi.” Thẩm Thất yếu ớt nói.

Mấy ngày nay Thẩm Thất vẫn luôn không vui, khiến nàng có chút kinh ngạc vui vẻ chính là khi nhìn thấy cây điều hoàng trong vương phủ nở hoa.

Thẩm Thất tươi cười nhìn cây điều hoàng, “Không ngờ đến nơi này còn có thể nhìn thấy điều hoàng!” Thẩm Thất nhìn trái nhìn phải, lúc ở Lan Lăng nàng cũng từng trồng một cây, nhưng cho dù dùng cách nào, cũng không thể làm điều hoàng phát triển, hồi đó nàng buồn rầu rất lâu. Thẩm Thất tìm lão Vương quản vườn hỏi, “Ngươi trồng điều hoàng này như thế nào?”

“Khởi bầm nương nương, điều hoàng này không phải do nô tài trồng, là Dong cô nương năm đó trồng, chỉ tiếc mấy năm nay đã chết gần hết, chỉ còn mỗi một cây này thôi.” Lão Vương cảm thán.

Lại là Dong cô nương.

Toàn bộ hứng thú của Thẩm Thất đều không còn.

“Nói đi nói lại đều là Dong cô nương, Dong cô nương, tài thù của Dong cô nương là thứ nhất thiên hạ, tài trồng hoa của Dong cô nương cũng là thứ nhất thiên hạ, Dong cô nương cũng là người lương thiện nhất thiên hạ, cho dù nàng ta có nuôi chó cũng là cao quý, muốn so sánh cũng so sánh không nổi.” Thẩm Thất vừa quay về phòng liền nói cáu, đi qua đi lại, hận không thể dẫm nát nền nhà.

Tiên Nhi ở bên cạnh sợ tới mức không dám lên tiếng.

“Ta thật muốn nhìn coi bộ dáng của Dong cô nương kia như thế nào.” Lúc này Thẩm Thất thật sự bị chọc giận, nàng muốn nhìn coi vị Dong cô nương kia là thần tiên chốn nào.

“Nhưng mà, nàng... nàng đã...” Tiền Nhi cẩn thận mở miệng nói.

Thẩm Thất chống hông nói: “Chẳng lẽ không có tranh sao?” Thẩm Thất nhớ tới Hàn Sâm, nhớ tới việc Hàn Sâm không có trong phủ, “Đi, chúng ta tới thư phòng.”

“Nhưng mà vương gia không cho nữ quyến bước vào thư phòng.” Tiền Nhi nhắc nhở Thẩm Thất.

Đây lại là một tật xấu khác của Hàn Sâm, không cho Thẩm Thất bước vào thư phòng hẳn ở An Dương. Thẩm Thất tưởng rằng nàng và hắn đã sớm thân thiết gắn bó, trên đường từ Lan Lăng đến An Dương, hắn đối xử với nàng rất tốt, tất cả đều nghe theo nàng, hoàn toàn thương yêu, giống như thời điểm tân hôn, nhưng tới An Dương rồi Thẩm Thất mới phát hiện, Hàn Sâm thật sự đối tốt với nàng. Có điều như vậy vẫn chưa đủ, càng không đủ tốt để Thẩm Thất bước vào trái tim hắn.

Thẩm Thất chỉ có thể đứng trước cánh cửa của hắn, vĩnh viễn không thể nào bước vào căn phòng tư mật kia, vĩnh viễn chỉ có thể đứng nhìn hắn đằng sau đám sương mù.

“Hắn không cho phép, chúng ta có thể đi trộm.”

Đêm dài, nhân lúc mọi người đi ngủ, vẫn có khả năng trốn vào. Thẩm Thất bảo Tiền Nhi đừng bấm dây động rừng, sau đó nàng chậm rãi đi vào thư phòng Hàn Sâm.

Ban đầu nàng chỉ ôm một tia hy vọng, hoặc nói là nàng tình nguyện không có hy vọng gì cả, nhưng mà nàng tìm được một bức tranh cuộn trong ống tre.

Thẩm Thất từ từ mở bức tranh ra. Không cần nhiều nét bút, cũng vẽ nên được hình dáng cao quý, sắc nước hương trời của nàng kia, ngay cả người cao ngạo như Thẩm Thất, cũng không dám nói mình xinh đẹp hơn người trong tranh.

Người cầm bút phải đặc biệt coi trọng người trong tranh lắm, Thẩm Thất cuộn tròn bức họa trong tay, bắt đầu run rẩy. Nếu không phải ẩn chứa bao nhiêu tình cảm, vì sao mỗi một nét bút lại vẽ nàng kia xinh đẹp đến vậy. Nước mắt Thẩm Thất “Lộp bộp” rơi xuống bức họa cuộn tròn, trên góc bức tranh đề một chữ “Sâm”.

Thẩm Thất chưa bao giờ nghĩ Hàn Sâm sẽ vẽ tranh, hơn nữa bức tranh kì công như thế, hắn đã từng nghĩ sẽ vẽ cho nàng một bức tranh không. Nhìn ngày vẽ tranh, tính thời gian, khi đó Hàn Sâm vẫn còn làm quan. Bọn họ ở chung với nhau từ lâu rồi sao?

Bốn chữ ‘thanh mai trúc mã’ gần như làm cho Thẩm Thất cắn chặt đầu lưỡi của chính mình.

Thẩm Thất bảo Tiền Nhi xâm nhập vào địch nhân để nghe ngóng tình hình, thật ra bản thân nàng cũng đoán ra được ít nhiều chuyện.

Nghe nói Dong cô nương kia là mỹ nhân ngày xưa Hàn Sâm cứu về, phù hợp với hoàn cảnh gặp gỡ lãng mạn, anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy, Dong cô nương kia là họ hàng thân thích của mẫu thân Hàn Sâm, mặc dù thân phận tôn quý, nhưng cũng lặn lội, khi còn nhỏ mẫu thân nàng vứt bỏ nàng để trốn theo nam nhân khác, nàng theo phụ thân bốn ba khắp nơi, cho đến khi phụ thân nàng nhận chức trở lại An Dương.

Do đó, có câu chuyện anh hùng cứu mỹ nhân làm nền, bị huyết thống không xa không gần ràng buộc, có thân thế lặn lội khiến người ta mềm lòng. Về sau phụ thân Dong cô nương lại chuyển đi, Dong cô nương hợp tình hợp lý vào sống trong vương phủ của Hàn Sâm, chỉ thiếu một cái hôn lễ là có thể chính thức cầm quyền.

Thẩm Thất hỏi thăm tất cả các tin tức liên quan đến nàng ta, không ai nói xấu Dong cô nương nửa lời. Mọi người đều tận sức khen ngợi nàng ta, Thẩm Thất không thể tin rằng trên đời còn có một cô nương tốt như vậy.

“Tiền Nhi, người nói xem Dong cô nương kia tốt hơn ta mọi mặt phải không?” Thẩm Thất yếu ớt hỏi.

“Sao có thể thế được, ít nhất chủ tử cũng xinh đẹp hơn nàng.” Tiền Nhi rất tự tin với dung mạo của Thẩm Thất.

Thẩm Thất liếc nàng một cái, lấy ánh mắt người thân cận đánh giá không có tác dụng, hướng chỉ nàng thấy Dong cô nương kia cũng không hề kém mình, Thẩm Thất nhớ tới lời nhận xét của Hàn Sâm “Nàng ấy xinh đẹp hơn nàng một chút”, xoay người một cái ngồi xuống, nhìn vào trong gương: “Người nói thử xem nếu ta gầy một chút thì có đẹp hơn nàng không?” Lần đầu tiên Thẩm Thất nhìn chính bản thân mình không hài lòng.

“Người nói xem ta đánh đàn dễ nghe hơn nàng hay không?” Thẩm Thất cực kì không tự tin.

Tiền Nhi im lặng không nói chuyện, bởi vì sau khi kiểm tra lại tư khổ nàng phát hiện, cây đàn của vị Dong cô nương kia chính là ‘Cửu tiêu hoàn bội’, người có thể sử dụng cây đàn này, lấy cảm nghệ ba ngày đánh cá hai ngày phơi nắng của Thẩm Thất có thể so sánh được sao?

Thẩm Thất nhìn ánh mắt của Tiền Nhi, lần đầu tiên có cảm giác thất bại, lại bại bởi một quý hôn. Nàng ta xinh đẹp hơn nàng, tài hoa hơn nàng, càng được người khác yêu thích hơn nàng, quan trọng nhất là, Hàn Sâm vì nàng mà không nạp thiếp.

Thẩm Thất bức bội quyết định đi ra ngoài hóng gió, lẳng lặng đứng dưới tàng cây bên hồ, cúi đầu.

“Dong nhi.” Trong giọng nói bao gồm kinh hi cùng tràn đầy tình cảm, ngay cả một người xa lạ cũng nghe ra, cho dù chủ nhân của giọng nói kia có hóa thành tro nàg cũng nhận biết được.

p/s: nay coi kĩ thấy Dong cũng có nghĩa là Dung, mà lỡ đề Dong rồi thì thôi lấy Dong luôn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Đông Lai Tử Khí Mãn Hàm Quan (Thượng)

Thẩm Thất không động đậy, bởi vì nàng không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt với Hàn Sâm, càng không nói đến việc tức giận. Trong đầu nàng chỉ nghĩ một điều duy nhất đó là, nếu Hàn Sâm phát hiện nàng không phải Dong nhi, hẳn sẽ có biểu hiện như thế nào, thật sự là Thẩm Thất không dám nhìn.

Có thể vì ngày hôm nay rất đặc biệt, trời khá tối, hoặc là hẳn cực kì muốn gặp người kia, Thẩm Thất không hiểu vì sao Hàn Sâm có thể gọi nàng là “Dong nhi”, bởi vì mọi nơi trong phủ này đều có bóng dáng của nàng ấy sao?

Cuối cùng Thẩm Thất vẫn xoay người lại.

Dưới ánh trăng hiện ra khuôn mặt Thẩm Thất, Thẩm Thất không dám nhìn về mặt của Hàn Sâm, chỉ nghe thấy giọng điệu hẳn khôi phục bình thường, thậm chí mang theo chút ảm áp, “Sao còn chưa ngủ?” Không còn kinh hỷ nữa, chỉ có sự dịu dàng đối trá của hẳn.

Thẩm Thất hít cái mũi, bước từ trong bóng tối đi ra, bỗng tiến lên ôm cánh tay Hàn Sâm, ngẩng đầu cười nói: “Ta đang đợi chàng.” Xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

Hàn Sâm chần chờ một lát, Thẩm Thất có thể nghe thấy tiếng hít thở thả lỏng của hẳn, hẳn vỗ cánh tay Thẩm Thất, “Đêm nay ta còn có việc phải xử lý.”

Thẩm Thất đá chân vào cây cỏ thụ bên cạnh, “Lần nào cũng có chuyện”, sau đó không màn hình tượng ôm chân của mình kêu lên, “Đau đau quá.”

Vậy mà Hàn Sâm lại bật cười, “Đá ngã cỏ thụ, ta bắt nàng bồi thường, thật vất vả mới trông được nó.”

Trước đó nước mắt của Thẩm Thất không thể rơi, thì hiện tại có thể rơi xuống vì chuyện khác, chảy ào ào ra bên ngoài, khóc lóc kể lể nói: “Chàng đau lòng cây cỏ thụ.”

“Ừ, từ sau khi nàng trở về, hoa trong phủ này chết không ít đâu.”

Thẩm Thất lau nước mắt, điều này cũng đúng, những lúc Thẩm Thất nổi nóng bởi vì kiêng kị Hàn Sâm, cho nên không dám trút giận lên người khác, chỉ đành hành hạ mấy cây hoa cỏ.

“Ta đưa nàng về phòng.”

“Ai cần chàng đưa đi, ta tự có chân về!” Thẩm Thất kiễng chân, hung hăng cắn một cái thật mạnh lên vai Hàn Sâm, sau đó ba chân bốn cẳng bỏ chạy.

Thẩm Thất cắn hẳn xong, ngày hôm sau trở lại bình thường tiếp tục quán lấy Hàn Sâm như mọi khi, bởi vì nàng cảm thấy, nếu thật sự so đo với một người đã chết, vĩnh viễn cũng không thắng được.

Người chiến thắng chính là người sống lâu nhất.

Ngày tháng trôi nhanh như gió, mắt thấy triều đình càng lúc càng khấn trương, thân thể Huệ Đế ngày càng yếu đi, lần hôn mê gần nhất kéo dài mấy ngày mới tỉnh, nhưng mà Bắc Hồ thừa cơ lão hoàng bệnh nặng, mang toàn bộ lực lượng đến phía nam, lần này không giống quá khứ, người lãnh binh lần này chính là người đã thống nhất các bộ lạc Bắc Hồ, chiến thần Hồ Nỗ Nhĩ.

Tất nhiên Tây Hoa đã trở thành quốc khố của Bắc Hồ.

“Vương gia, người không thể đi.” Trương Tín Chi nhìn Hàn Sâm về mặt không dám tin, đây đang là thời điểm hẳn cảm hẳn lại muốn lĩnh binh đi đánh lên phía bắc.

“Tín Chi, nếu như Bắc Hồ xâm phạm phía nam, cho dù ta chiếm được vị trí kia, thì lấy mặt mũi nào để nhìn người trong thiên hạ, làm sao dám gặp liệt tổ liệt tông?” Cuối cùng Hàn Sâm cũng quyết định, cho dù bị mất vị trí kia, hẳn vẫn phải bảo vệ Tây Hoa.

“Vương gia.” Trương Tín Chi mở miệng, gọi một tiếng, nhưng không biết phải nói như thế nào, quyết định của Hàn Sâm cũng vì tình vì lý hẳn không nói được, nhưng mà, hẳn thật sự không cam lòng đánh mất cơ hội tốt này.

“Tín Chi, người thay ta trông coi An Dương, nếu gặp tình huống gì thì báo cho ta là được.” Hàn Sâm cầm tay Trương Tín Chi, “Ta giao nơi này cho người.” Lúc này đây không phải lấy thân phận chủ thượng, mà là tình cảm bằng hữu.

Vừa mới nghe tin Hàn Sâm phải chinh chiến ở Bắc Hồ, Thẩm Thất lập tức nở nụ cười. Tuy rằng cuộc sống chinh chiến rất khổ sở, nhưng nàng cảm thấy những ngày sống bên ngoài, tốt hơn rất nhiều so với kinh thành quý quai này.

Thẩm Thất chạy tới trước mặt Hàn Sâm, “Vương gia, ta cũng đi.”

“Nàng đi tới đó xem cái gì.” Hàn Sâm nhún mày, hẳn đang suy nghĩ kế hoạch tác chiến.

“Chàng đã nói đi đâu cũng sẽ mang ta đi cùng.” Thẩm Thất bước lên.

Hàn Sâm liếc mắt nhìn nàng một cái, cho rằng nàng đang nói mê sảng.

“Ta không nói vậy, lần trước, ở... ở... xe ngựa...” Mặt Thẩm Thất đỏ như mông khi, nhưng không ngại nói ra.

Hàn Sâm nhún mày tự hỏi, hẳn thật sự có nói câu đó sao?

“Chàng... chàng nói, chỉ cần, chỉ cần ta nói một tiếng...” Thẩm Thất giúp Hàn Sâm nhớ lại, nàng nhớ rõ từng câu hắn nói lúc trong phòng, cho dù là chuyện gì, chỉ cần nàng đưa ra yêu cầu, hẳn cũng sẽ đồng ý, hiện tại Thẩm Thất muốn thử nghiệm một chút.

Về mặt Hàn Sâm giống như vừa tỉnh ngộ, “Nhưng lần này vô cùng nguy hiểm, trừ phi...”

“Ta đồng ý, đều nghe lời chàng hết.” Thẩm Thất khoa trương ôm thất lưng Hàn Sâm, “Chàng muốn ta chết ta cũng đồng ý.”

“Chuyện gì cũng phải nghe lời ta, không được tự tiện hành động.” Hàn Sâm bổ sung.

Cái này thật sự là chuyện nhỏ, không có người cản trở, Thẩm Thất chậm rãi ngẩng đầu, “Sao tự dưng chàng trở nên dễ nói chuyện như vậy?”

Hàn Sâm nheo hai má Thẩm Thất, “Còn không đi chuẩn bị, sáng mai không chuẩn bị tốt, ta sẽ không dẫn nàng đi, nhớ kỹ quân đội không cho dẫn theo nữ nhân.”

Thẩm Thất hoan hô một tiếng, mới vừa bước ra cửa, chợt nghe Hàn Sâm nói: “Mang nhiều quần áo một chút.”

Hắn đang quan tâm nàng sao? Thẩm Thất chạy lại hôn lên gương mặt hắn một cái, “Chàng thật tốt, ta thật thích chàng.”

Hàn Sâm cười khở một tiếng.

Không cần nói, ngày hôm sau Trương Tín Chi nhìn thấy Thẩm Thất đi theo quân đội, hắn tròn mắt nhìn.

“Nguyên soái!” Trương Tín Chi không hiểu tại sao Hàn Sâm luôn luôn lý trí lại làm ra chuyện không sáng suốt như vậy.

Lần này Bắc Hồ dốc toàn lực lượng tấn công Tây Hoa, Tây Hoa tất nhiên phải cử toàn binh chi chiến. Binh lực rơi vào tay Hàn Sâm, Huệ Đế cực kỳ lo lắng. Bọn họ nhiều lần gặp trắc trở, thậm chí không tiếc tiền bạc mua quan viên cùng cung phi được sủng, mới có thể khuyên lão hoàng thượng nhả ra, nhưng đối lại tất cả người trong Lan Lăng vương phủ đều bị giữ làm con tin, ngay cả con nối dòng duy nhất của Hàn Sâm.

Nếu người khác biết tin Thẩm Thất trốn đi, thật sự không biết kinh thành sẽ xảy ra chuyện xấu gì.

“Nguyên soái, có thể nói chuyện một chút không?” Trương Tín Chi bước lên phía trước.

“Tín Chi, kinh thành giao cho người.” Hàn Sâm không đáp lại lời của Trương Tín Chi.

Thẩm Thất giả nam trang khi sắp bước vào xe ngựa, nàng quay lại vẫy tay với Trương Tín Chi, ánh mắt như trăng rằm nói: “Chờ chúng ta quay lại, sẽ mang cho người một con dê nướng.” Mặc dù Trương Tín Chi là văn nhân, nhưng cực kỳ thích dùng chùy thủ ăn thịt dê nướng ở quán ăn người Hồ.

Trương Tín Chi mở miệng, cuối cùng vẫn không nói gì. Có đôi khi biết rõ bốn chữ ‘Hong nhan họa thủy’, nhưng không tài nào nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Đông Lai Tử Khí Mãn Hàm Quan (Hạ)

Trên xe ngựa, Thẩm Thát ngồi bên chân Hàn Sâm, Hàn Sâm ngồi trong xe ngựa hướng ra ngoài nghị sự với Ngôn Vân Cảnh đang cưỡi ngựa đi song song, một tay hất vuốt ve mái tóc Thẩm Thát, giống như vuốt ve sủng vật.

“Vân Cảnh, tình hình đông diện thế nào rồi?” Đông diện trong miệng Hàn Sâm tất nhiên là nói Đông Hoa.

“Bên phía Đông Hoa tất cả đều bình thường, thỉnh thoảng lại đến khiêu khích biên quan chúng ta, nhưng thủ quan là người do nguyên soái ngài lựa chọn, tuyệt đối có thể tin tưởng được.”

“Nếu thật sự như vậy, chỉ sợ có vấn đề.” Hàn Sâm hí hóp mắt, xem ra Cao Hoan ra độc chiêu, không ngại việc liên hợp dị tộc.

Ngôn Vân Cảnh sùng sốt một chút, một lát sau nghĩ thông, vỗ đùi, “Suýt chút nữa thì bị bọn họ lừa gạt.” Nếu Tây Hoa mang toàn lực lượng tiến về phía Bắc chống Hồ, thì bên biên cảnh phía Đông Hoa sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, kia mới thật sự là ý định của bọn họ, nhưng mà bọn họ lại trước sau như một không dám đánh lớn, chỉ dám gây ồn ào.

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Không sao cả. Ta chỉ sợ có một mình Bắc Hồ, ngược lại Đông Hoa chẳng làm được gì.” Hàn Sâm cười cười.

Ngay từ đầu Ngôn Vân Cảnh đã không hiểu ý Hàn Sâm, nhưng đến khi nhìn thấy Hàn Sâm bố trí chiến trận, mới vỗ tay vui mừng. Hàng ngày giảng dạy trước binh lính, Bắc Hồ cường còn Đông Hoa yếu.

Ngày trước Đông Hoa và Bắc Hồ có thể có thông đồng với nhau, nhưng chuyện lần này khẳng định là lần đầu tiên bọn họ hợp sức. Người Hồ luôn khinh thường người phía nam là côn đồ lưu manh, còn phía nam chỉ muốn ăn tươi nuốt sống người Hồ.

Thoáng chút đã gây kích động, chắc là Hàn Sâm sẽ đánh bại kỵ binh bộ lạc Bắc Hồ trước, sau khi kỵ binh lui, thì tai ương đổ hết vào quân đội Đông Hoa, tất cả vật chất đều bị cường đạo Bắc Hồ lấy hết, đây gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Hơn nữa lần này Đông Hoa bất chấp thiên hạ rộng lớn phản đối, liên hợp với Bắc Hồ, ăn mày trong Tây Hoa cũng bắt đầu cảm thấy căm phẫn, lòng người ủng hộ chiến tranh, vì vậy ngay từ đầu Đông Hoa đã rất bất lợi.

Có thể nói quân đội của Hàn Sâm mạnh mẽ như vũ bão áp đảo phía Bắc, hất hy vọng lần này có thể đuổi toàn bộ người Bắc Hồ ra khỏi Tây Hoa, cưỡng ép bọn họ kí hiệp ước, ít nhất phải để cho Tây Hoa yên ổn vài chục năm.

Cuối cùng Hàn Sâm chế ngự kỵ binh Bắc Hồ ở gần Hồ Lô quan.

Hồ Lô quan, quan như tên gọi, địa hình giống như hồ lô. Bởi vì Bắc Hồ công phá Hồ Lô quan của Tây Hoa, cho nên từ đó về sau toàn bị kỵ binh Bắc Hồ uy hiếp, nguyên nhân vì Hồ Lô quan dễ thủ khó công.

Tây Hoa đứng một bên cửa khẩu của Hồ Lô quan, mà Bắc Hồ chiếm cứ địa điểm trọng yếu, chặn ở vị trí yếu hèn đường thông với nam bắc, từ đây người Bắc Hồ tự nhiên ra vào.

Hàn Sâm lãnh binh, huyết chiến suốt một tháng, hai mươi vạn nhân mã tổn hại gần nửa, mới đánh tới cửa Tái Á thành của Hồ Lô quan. Tái Á thành vốn gọi là Bảo Khánh thành, sau khi bị người Hồ chiếm giữ, đổi tên thành Tái Á, ba mươi năm sau, Tái Á thành lại đổi về tên Hán, làm như vậy mục đích để lấy lòng người.

Trong thành quân dân vừa hát vừa múa, ba ngày ăn mừng thành công, dựa vào tài năng của Hàn Sâm, được xưng là chiến thần Tây Hoa.

Hiện giờ việc hấn muốn làm, phải làm, đó là đuổi Bắc Hồ ra khỏi Hồ Lô quan, đoạt lại Khúc Túc thành bên trong Hồ Lô, triệt để trục xuất Bắc Hồ ra khỏi đất đai người nam.

Chỉ tiếc cho dù là thánh nhân cũng có lúc sai lầm, thân thể mạnh khỏe như trâu của Thẩm Thát nói bệnh là liền lãn ra bệnh, hơn nữa bệnh kia cũng thật nặng. Vui vẻ mấy ngày, Thẩm Thát quá mức nhiệt tình, nửa đêm còn đi dự tiệc, bệnh phong hàn càng thêm nặng, mới một ngày đã ho giống như lão bà sáu mươi tuổi.

Đến nửa ngày thì ho ra máu, bên cạnh đầy người theo chăm sóc, hiện giờ nàng muốn đứng dậy cũng là chuyện khó.

Nhưng trên đời này phúc vô thì ít, họa đến thì nhiều.

Tin tức chiến thắng của Bảo Khánh thành chưa kịp đến An Dương, thì bên phía An Dương đã đưa tin kinh thiên động địa tới. Huệ Đế băng hà, Trương Tín Chi mau chuộc thái y, nửa đêm dẫn binh không chế kinh thành, bí mật không phát tang, sau đó phái người chạy đi truyền tin, báo Hàn Sâm quay về An Dương đăng cơ ngay lập tức.

Tình hình trở nên như thế, sao Hàn Sâm có thể không trở về. Hấn không trở về, chỉ sợ người chết sẽ chính là hấn. “Đại phu, tình hình của nàng như thế nào, có thể đi xa không?” Thẩm Thát nhìn khuôn mặt mê man của Thẩm Thát, mặt mày ửng đỏ, không có dấu hiệu hạ sốt.

Đại phu lắc đầu, “Bệnh này tới đột ngột, cơn sốt không thuyên giảm, đường đi trời giá lạnh, nếu lại trúng gió, chỉ sợ không giữ nổi tánh mạng.”

“Nếu ta dùng xe ngựa, bốn phía treo màn thật dày được không?”

“Nhưng mà đường đi xóc này, lở như gió thổi...” Đường đi rất khó khăn, đại phu không xác định được.

“Nguyên soái, ngài yên tâm đi, Vân Cảnh còn ở đây ngày nào Vương phi sẽ bình an ngày đó.”

Chuyến đi này Hàn Sâm nhất định phải đi, ngoại trừ việc hấn đăng cơ, còn có việc quan trọng hơn, Hàn Sâm sờ trán Thẩm Thất, “Ta thật sự hận không thể bóp chết nàng.” Thời điểm quan trọng như vậy lại ngã bệnh, không hiểu vì sao, trong lòng Hàn Sâm luôn cảm thấy có điều chẳng lành.

Lúc gần rời đi Hàn Sâm dặn dò đại tướng thủ thành: “Ngày nào ta chưa quay trở lại, các người không được phép ra ngoài nghênh chiến.”

Thẩm Thất đầu óc mê man nằm trên giường, nghe thấy bên ngoài có tiếng khóc, mấy ngày trước những kẻ hầu hạ nàng còn cười tươi rạng rỡ, sao mới mấy ngày trôi qua, đã u sầu đầy mặt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Thất mạnh mẽ chống đỡ thân mình ngồi dậy.

“Chúng ta, chúng ta sắp không giữ được thành nữa rồi.” Nha đầu hầu hạ Thẩm Thất lập tức bật khóc.

“Sao có thể như vậy?” Khuôn mặt Thẩm Thất tái nhợt ngồi xuống, “Chẳng phải lúc nguyên soái đi tình hình còn rất tốt sao?”

Nha đầu kia khóc sụt sùi, nói chuyện không rõ ràng, Thẩm Thất kéo thân hình bệnh tật đi ra cửa, sau đó kéo được một người giải thích đầu đuôi cho nàng nghe.

Đại tướng thủ thành Dịch Nhượng, không thể chịu nổi khiêu khích chửi rủa của Bắc Hồ và Đông Hoa, cho nên tự mình dẫn binh ra ngoài nghênh địch, kết quả thất bại thảm hại, bị địch giết chết, ưu thế địch với ta chuyển đổi, hiện giờ những người còn lại cố gắng hết sức giữ thành mà thôi, biết làm sao được khi rấn mất đầu, Ngôn Vân Cảnh là một thư sinh lấy thân phận giám quân bày mưu, nhưng sức lực một người không làm nên việc gì.

Bắc Hồ và Đông Hoa giống như nổi điên, chẳng quan tâm ngày đêm liên tục công thành, cung tên trong thành hầu như không còn, bắt đầu chặt cây gỗ nhà làm vũ khí. Thẩm Thất nhớ tới trận chiến ở Lan Lăng, nàng giết mình một cái.

“Không, không thể để chuyện đó xảy ra thêm lần nữa.”

“Không hay rồi, thành phía đông bị phá một lỗ.” Không biết ai đó hô lên, bốn phía bắt đầu bối rối hỗn loạn, giống hệt Lan Lăng năm đó.

Hy vọng duy nhất của bọn họ là tân hoàng mới đăng cơ dẫn binh tới trợ giúp.

Lúc Thẩm Thất tìm được Ngôn Vân Cảnh, hắn đã không còn mang bộ dáng thư sinh phong lưu phóng khoáng nữa, cả người đầy máu, ngay cả thư sinh cũng phải lên chiến trường chiến đấu.

“Hắn đến chưa, còn bao lâu nữa?” Thẩm Thất bối rối chảy nước mắt.

Ngôn Vân Cảnh ngăn người, kéo Thẩm Thất qua một bên, “Vương phi, chúng ta phải kiên trì thêm mấy ngày. Hoàng thượng, chỉ sợ lúc này hoàng thượng đang trên đường tới Đông Hoa.”

Kế hoạch bí mật như thế, cuối cùng Ngôn Vân Cảnh cũng nói cho Thẩm Thất nghe, bởi vì kế hoạch của Hàn Sâm là dụ địch tới Bảo Khánh thành, còn hắn sẽ đánh vào Đông Hoa, từ nay về sau thống nhất Trung Nguyên.

Đối phó với Bắc Hồ là chuyện sớm muộn, nhưng không phải trong tình huống bị địch bao vây hai phía. Đông Hoa khiến cho Hàn Sâm phải lựa chọn đánh trong trước mới đánh ra ngoài. Kế hoạch này tuyệt đối không thể xảy ra sai sót, không ngờ người tính không bằng trời tính. Chuyện tình tối mật bị người Đông Hoa thăm dò được, bị chửi đúng chỗ đau, địch nhân làm vậy để người của ta mất lý trí.

“Thuộc hạ của gan xin nương lên thành đốc quân. Chỉ cần có nương nương, mọi người nhất định sẽ tin hoàng thượng tới ngay lập tức.” Ngôn Vân Cảnh quỳ xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Hắc Vân Áp Thành Thành Dục Tội

Editor: HD

Cho dù là thế nào Thẩm Thất cũng không thể cự tuyệt. Mặc dù bệnh phong hàn của nàng chưa hoàn toàn khỏi hẳn, nhưng nàng không thể không đồng ý. “Ta sẽ không để cho tai nạn giống như Lan Lăng xảy ra lần nữa.” Thẩm Thất lầm bầm. Lá cờ che lấp mặt trời, tường thành hư nát, thi thể chồng chất, Thẩm Thất cảm thấy chính mình sợ hãi không dám nhìn thử một lần.

Lúc nàng mặc bộ đồ trắng đứng trên Bảo Khánh thành, gió cuốn góc váy nàng tung bay, phiêu diêu như hoa mẫu đơn trong gió.

Suốt một đêm, trăng sáng trên cao, lạnh lùng nhìn xuống bên dưới chém giết đẫm máu, không khí mang theo mùi máu tanh khiến cho Thảm Thất cảm thấy buồn nôn, nàng hận không thể lập tức nhảy từ đài cao xuống.

Tường thành phía đông bị Bắc Hồ và Đông Hoa hợp lực làm thủng một lỗ lớn, đột nhiên bọn họ thu binh, không ai hiểu lý do tại sao, chẳng phải bọn họ sắp giành chiến thắng rồi ư.

Nhưng rất nhanh sau đó, nguyên nhân được đưa đến dưới thành.

“Xin Tây Hoa giao Lan Lăng vương phi ra, đổi lấy một ngày một đêm bình an.” Đợi một canh giờ không thấy hồi đáp, liên quân của địch liền điên cuồng tấn công một lần nữa.

Thảm Thất và Ngôn Vân Cảnh im lặng nhìn nhau.

“Vương phi không cần để ý, đối với chúng ta một ngày một đêm cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Ngôn Vân Cảnh cười cười, ra vẻ hết sức bình thường.

Thảm Thất không phải là kẻ ngốc, nếu như... nếu như ngày đó Lan Lăng có thời gian một ngày một đêm, mẫu thân của nàng sẽ không phải chết, nhị tỷ của nàng sẽ không phải chết, các ca ca của nàng càng không phải chết.

“Tuy rằng vô dụng, nhưng cũng không phải là không có ích lợi gì.” Thảm Thất chưa từng nghĩ tới sinh mạng của nàng sẽ kết thúc như thế này.

“Vương phi xin người hãy xin nghĩ lại, chắc gì bọn họ sẽ tuân thủ lời hứa.”

“Nhưng nếu như bọn họ tuân thủ lời hứa thì sao?” Đây là cơ hội duy nhất, bọn họ không thể không thử.

Thảm Thất đứng thẳng người, kiên định nói: “Đồng ý với bọn họ.”

Ngôn Vân Cảnh nhìn Thảm Thất không nói gì, im lặng một hồi lâu, cuối cùng đứng dậy đi đến trước mặt nàng, chậm rãi quỳ xuống, hôn mũi giày Thảm Thất. Là một nữ nhân, sau khi làm chuyện thế này, sẽ không thể lưu danh trong sử sách.

Bởi vì việc giao nộp Vương phi cầu bình an, sẽ là chuyện sỉ nhục nhất của Tây Hoa, bị xóa bỏ hoàn toàn khỏi lịch sử, còn bản thân Thảm Thất, nàng phải mang danh không giữ gìn trinh khiết.

Thậm chí nàng còn không được lấy họ của chồng, không được an tang trong lăng tẩm đế vương Tây Hoa.

Ngôn Vân Cảnh đi rồi, Thảm Thất trở lại phòng của mình, nàng ngồi trước gương đồng, nhìn thấy khuôn mặt nhợt nhạt của chính mình, không còn nét đẹp ngày xưa, “Thiên Nhi, trang điểm giúp ta.”

Thiên Nhi kia về mặt không thể tin nổi, giờ phút này rồi Thảm Thất còn có tâm trạng trang điểm, trang điểm xong rồi đến doanh trại địch, chẳng phải là... “Vương phi...”

Thảm Thất cười sáng lạn, “Tại sao ta lại mất giá như vậy, chỉ có một ngày một đêm.” Nếu buộc phải hy sinh thân mình, thì nàng chẳng thềm quan tâm đến danh tiếng.

Thảm Thất xinh đẹp lộng lẫy đi ra cửa, ai nhìn thấy nàng cũng đều khen ngợi, “Chẳng trách hoàng tử Đông Hoa nguyện ý đổi một ngày một đêm để lấy một nữ nhân.”

Sắc đẹp của Thảm Thất thật sự đáng giá để người ta dùng thiên hạ trao đổi, sử viết ‘Quang liệt hoàng hậu, rực rỡ động thiên hạ’ từ nay bắt đầu.

Ngôn Vân Cảnh đi tới trước mặt Thảm Thất, nhét vào tay Thảm Thất một bình sứ nhỏ, “Đây là hạc đỉnh hồng.” Từ xưa tới nay trinh tiết của nữ nhân vẫn luôn là thứ quan trọng nhất, cho dù phong tục hiện tại cũng khá cởi mở, nhưng trong Tây Hoa địa vị của nữ nhân luôn luôn đứng rất thấp.

Thảm Thất cười, trả bình sứ lại cho Ngôn Vân Cảnh, “Nếu ta chết, chỉ sợ Cao Suồng then quá hóa giận, trút giận lên Bảo Khánh thành.” Thời điểm nàng bước vào doanh trại địch, không thể liều chết, chỉ có thể chấp nhận nhục nhã. Thảm Thất thở dài một tiếng, “Nếu ta không đi, hẳn nhất định sẽ hận ta.” Nàng có thể chết, nhưng không muốn hận hận mình.

Có đôi khi chết không phải là việc khó khăn nhất.

“Vương phi, đợi Vân Cảnh giữ được...” Ngôn Vân Cảnh từng hứa, nếu hắn còn sống một ngày, nhất định sẽ không để cho Thảm Thất phải chết.

“Ngôn tiên sinh, ta còn có một yêu cầu quá đáng. Hy vọng sau này người thay ta đi đến Lan Lăng một chuyến, tự tay giao phong thư này cho đại tỷ của ta, người không được lên lút mở ra nhìn đầu nha.” Thảm Thất cười khẽ, giống như nàng sắp đi du sơn ngoạn thủy mà thôi.

“Vương phi.” Ngôn Vân Cảnh có chút ghen ngào, nàng đang ép buộc hắn phải sống sót.

Thảm Thất kéo cái mũ áo choàng, vẫy tay với Ngôn Vân Cảnh, nhẹ nhàng bước về phía trước.

Cổng Bảo Khánh thành ầm ầm mở ra, thành hào từ từ rơi xuống.

Áo choàng màu đỏ cùng với bộ váy màu trắng, hình dáng ấy mãi mãi khắc ghi trong lòng người dân trong Bảo Khánh thành.

Lúc này đây, Bắc Hồ và Đông Hoa ngoài ý muốn trì hoãn tấn công hai ngày, tới ngày thứ ba mới nổi trống trận, nhưng cũng đủ thời gian để người trong Bảo Khánh thành sửa xong lỗ thủng tường phía đông.

Cũng bởi vì cục diện hy sinh của chính phi Lan Lăng vương, Bảo Khánh thành vẫn kiên trì chờ đợi tân đế Tây Hoa Văn Hi để tự mình lãnh binh đến giải cứu.

Nhưng đó đã là chuyện của một tháng về sau.

Ngày qua ngày, tháng qua tháng, mới chớp mắt đã qua một năm.

Một năm này xảy ra rất nhiều chuyện. Đầu tiên là tân đế đối mặt với nguy hiểm mà đăng cơ, sửa niên hiệu là Văn Hi, sau đó lấy tốc độ như sét đánh phá tan Nghiệp thành để đô của Đông Hoa, thống nhất cả nước, biểu thị cho việc Hoa triều phục hưng.

Sau đó, Văn Hi để tự mình chinh chiến Bắc Hồ, trong vòng một năm đã đuổi được Bắc Hồ ra khỏi Hồ Lô quan, sử ghi ‘Đại thắng Hồ Lô quan’, cuối cùng hai bên đứng dưới Bảo Khánh thành lập minh ước, kết thúc thời kì Hoa triều chi sơ, bắt đầu Hoa Hồ chi chiến.

Minh ước Bảo Khánh thành, Tây Hoa mở ra ba bến cảng giao dịch ngay tại biên giới, thu tiền thuế của Bắc Hồ.

Cả nước ồ lên.

Thắng lợi là một chuyện tuy nhiên sau khi minh ước này ký kết, tất cả người dân trong nước đều hồ thẹn, căn bản không nghĩ tới Văn Hi để sẽ vì mọi người mà quyết định nâng cao văn hóa, giáo dục, võ công.

Người đương thời không hiểu, nhưng trăm năm sau đó ai nấy cũng tôn sùng Văn Hi. Minh ước Bảo Khánh thành giúp Hoa triều duy trì bình an trong vòng một trăm năm. Thử hỏi, đại thắng Hồ Lô quan xong, lại vào trúng mùa đông, Bắc Hồ cực kì thiếu thốn lương thực quần áo còn có thể đi xâm phạm phía nam sao? Nạp thuế cũng là muốn Hoa triều yên tâm.

Dân người Hồ là binh, chỉ cần lên ngựa là có thể chiến đấu, bước xuống ngựa lại trở thành người chăn nuôi, không có lương thực đánh giặc được không, mà quân đội Hoa triều có không? Cho tới tận bây giờ đều là không động binh mã. Nếu như năm nào cũng chinh chiến, chi sợ quốc khố không đủ tiền, lại còn phải tiêu phí hết vào các trận chiến tranh.

Hoa Hồ buôn bán qua lại, người Hồ có thể mua sách của người Hoa mà họ đã ngưỡng mộ từ lâu, người Hoa có thể mua được chiến mã ít bán trong nước, lấy năng lực của thương nhân Hoa triều và người giao dịch của Bắc Hồ, tiền thuế thu được không khác gì buôn bán hàng hóa chảy vào Hoa triều như nước. Đúng vậy, binh lực Hoa triều ngày càng hùng mạnh, đất nước ngày càng phồn vinh.

Sau đó Văn Hi để ban hành ý chỉ, cho phép Hoa Hồ thông hôn, biên giới Hoa Hồ chỉ cần một thủ vệ là đủ.

Nhưng khi ấy các quan chức trong triều đình còn chưa nhìn xa trông rộng như vậy, cho nên mọi người lấy có miệng lưỡi thiên hạ để chỉ trích, về sau tể tướng mới nhận chức là Trương Tín Chi phải đích thân đứng ra nhận lỗi.

Nhưng chuyện này để sau này hãn nói. Thời điểm Hồ Lô quan đại thắng, tin tức không được truyền tới thảo nguyên rộng lớn trong Bắc Hồ, mà lúc này Thẩm Thất đang sinh sống ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Nhất Chi Hồng Diễm Lộ Ngưng Hương

Lúc Hàn Sâm bước vào lều vua Bắc Hồ, chợt nghe thấy giọng nói quen thuộc.

“Ai nha, quần áo này hôi muốn chết, không phải bảo ngươi dùng hoa mai xông sao? Một chút việc còn con như vậy cũng làm không xong.” Ở trên thảo nguyên rộng lớn người có khả năng bắt ép nha hoàn tìm hoa mai xông quần áo nào được mấy ai?

“Ai nha, đây là loại trà gì, đắng chết người rồi, ta muốn uống đại hồng bào, đại hồng bào, ngươi muốn ta chết khát sao?”

Hàn Sâm chưa nhìn thấy người nhưng nghe được giọng nói này thì vô cùng tò mò, người như Thẩm Thất vậy mà vẫn chưa bị người ta bóp chết, thật sự là

kỳ tích.

“Ta không muốn sống nữa, ta không muốn sống nữa...” Thẩm Thát nằm trên thảm bắt đầu lăn lộn khóc lóc.

Hàn Sâm vén rèm lên, chứng kiến một màn khóc lóc om sòm của Thẩm Thát.

Thẩm Thát nghe thấy tiếng có người bước vào, ngay lập tức ngẩng đầu, trên mặt nàng nào có nước mắt, rõ ràng chỉ muốn hù dọa tì nữ. Sau khi nhìn thấy người kia, Thẩm Thát ngây người một lúc lâu, mới run rẩy chậm chạp đứng dậy.

Bộ dạng tươi cười, mang theo ý trào phúng, lại có chút bất đắc dĩ, cho dù nàng nằm mộng cũng không thấy rõ nét như vậy, bây giờ hẳn lại xuất hiện “Vương ----” Thẩm Thát khóc nức nở không kịp hít thở.

Nàng giơ cánh tay lên, hướng về phía Hàn Sâm, trời đất chứng kiến, nàng đợi chờ bấy lâu nay không phải chỉ vì một ánh mắt này thôi.

Hàn Sâm bước đến gần Thẩm Thát, nắm lấy tay nàng, “Nàng thật sự có khả năng đi đến đâu cũng làm cho chỗ đó gà bay chó sủa.”

Nói năng kiểu thế này, ngoại trừ Hàn Sâm còn có ai nữa chứ? Thẩm Thát nhào vào ngực Hàn Sâm, oa oa khóc lớn, lúc lại đá, lúc lại cắn, giống như một con thú nhỏ nổi giận.

Hàn Sâm không nhúc nhích, để yên cho nàng cắn, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về an ủi Thẩm Thát.

Thẩm Thát cắn cho đã mới ngẩng đầu, “Thịt của chàng thực thơm, ta thực thích chàng.” Thẩm Thát ôm thắt lưng Hàn Sâm, tiếp tục tựa đầu vào ngực hắn, “Hàn Sâm, Hàn Sâm, Hàn Sâm...” Một tiếng lại một tiếng, tiếng kêu tràn đầy sự nhớ nhung, tràn đầy lưu luyến.

Nàng gọi một tiếng, Hàn Sâm sẽ “Ừ” một tiếng, giống như hẳn không thấy nhàm chán.

Rốt cuộc Thẩm Thát cũng hài lòng, nàng cười rộ lên, “Chàng đến đón ta trở về sao?”

“Ngoại việc đó ra thì nàng nghĩ ta tới dẫn nàng đi ăn cơm sao?” Hàn Sâm cười hỏi.

Ánh mắt Thẩm Thát sáng ngời ra vẻ đã hiểu, nàng cười ngượng ngùng, “Ồ chỗ này không tốt chút nào, đâu đâu cũng thối, để ta đi tắm thay quần áo trước đã, nhanh lắm” Thẩm Thát kéo tay Hàn Sâm làm nũng, “Ta không muốn bị người khác chê cười đâu.”

Ai ai cũng biết Thẩm Thát là người thích ăn diện.

“Đi thôi.”

Thẩm Thát không nỡ buông tay Hàn Sâm, đi đến tấm màn sau lưng, nàng lại quay đầu nhìn Hàn Sâm thấy mặt mày hẳn cười rạng rỡ. Nu cười này, dùng “Phấn son trên thiên hạ cũng không vẽ ra được”, cũng không so sánh được.

Sau tấm màn là bể tắm mà Hồ Nỗ Nhĩ đặc biệt xây dựng cho Thẩm Thát, Thẩm Thát nhẹ nhàng bước xuống nước, yên lặng nhìn binh sứ nhỏ trong tủ cạnh bể. Nàng chậm rãi mở ngăn tủ lấy vật đó ra, cái này là thứ Ngôn Vân Cảnh đưa cho nàng vào một năm trước.

Cuối cùng Thẩm Thát vẫn quyết định nhận nó, bởi vì có một số việc dù thế nào cũng không thay đổi được.

Sao nàng có thể trở về với Hàn Sâm được chứ? Thân thể của nàng đã sớm bị người ta nhận định là không còn trong trắng. Sau khi nàng trở về, dùng thân phận gì để đối mặt với người trong thiên hạ đây?

Nàng không bao giờ... có thể đứng bên cạnh Hàn Sâm được nữa, có lẽ bởi vì hắn cảm kích nàng, cho nên muốn giữ nàng lại, nhưng mà cũng vô dụng, sao nàng có thể vượt qua bóng ma tâm lý được chứ?

Hơn nữa nếu Hàn Sâm nắm tay nàng để nàng đi bên cạnh hắn, thì Hàn Sâm sẽ phải chịu ánh mắt cười nhạo của toàn bộ người trong thiên hạ, Thẩm Thát sao có thể nhẫn tâm đứng nhìn chuyện đó xảy ra?

Thẩm Thát cúi đầu, nước mắt rơi xuống, tay nàng vuốt ve cái binh sứ, “Thật ra ta không sợ chết, nhưng mà ta chỉ muốn gặp lại chàng.”

Bi thương của Thẩm Thát còn chưa kịp giải tỏa hết, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân phía sau, nàng lập tức giấu khuôn mặt mình vào nước, bàn tay nhanh nhẹn ném binh sứ sang một bên, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người vừa bước vào, ánh mắt hờn dỗi liếc hắn một cái, “Chàng vào đây làm gì, mau đi ra ngoài, người ta đang tắm mà.”

Hàn Sâm cười cười không đáp, nhưng mà trong ánh mắt xuất hiện mấy tia châu ghẹo, hắn hé miệng cười, “Từ khi nào mà phu nhân biết thẹn thùng như vậy, ta nhớ lần đầu tiên gặp mặt, không phải là phu nhân muốn mời vì phu đi nhìn nàng tắm rửa hay sao?”

Thẩm Thát đỏ mặt, trừng mắt nhìn, “Nói bậy, rõ ràng chàng có ý đồ xấu, ý đồ...” Thẩm Thát không nói được nữa, bởi vì cánh tay Hàn Sâm đã thò vào trong nước, bắt được điểm yếu của nàng.

“Thành thật thì lần đầu thấy nàng tắm rửa, ta đã nghĩ như thế.” Hàn Sâm cúi đầu xuống, ở rất gần bên tai Thẩm Thát nói chuyện.

Thẩm Thát hơi co người, giấu nửa khuôn mặt dưới nước.

“Ừng tuyệt thành phong. Án hương tác lộ, uyển tượng song châu, tương sơ đậu phương kế, từ long tiệm khởi, tần thuyền hồng miệt, tự hữu nhưng vô, thực phán nan miêu, kê đầu mạc bị, thu thủy vi thần bạch ngọc phụ, hoàn tri phủ? Vấn thử trung tư vị, khả dĩ thể hồ(*).” Hàn Sâm vừa vuốt ve, vừa ngâm thơ.(*). Không tìm thấy bài thơ Hàn Sâm đọc, khi nào tìm thấy HD sẽ bổ sung sau.

“La y giải xử kham đồ khán, vũ điểm phong tư tín tối đồ. Tự hoa tâm biên bang vi quân đại mạo, ngọc sơn cao xử, tiểu chước san hô.”

Thẩm Thát bị hấn làm cho sợ hãi đến mức không dám động đây, liếc qua quần áo để bên mép sàn, vội vàng kéo đồ, che lại bộ ngực, “Ta, ta tắm xong rồi, ta muốn lên bờ.”

“Dục bãi tiên già, quần tòng phạ tắm thốn, bồi lập ngân hồng suyển vị tô. Thủy tiêu thụ, kí đồng hậu mien, tăng bà lang hô.” Hàn Sâm tang thêm một chút lực đạo ở bàn tay, khiêu khích, đùa giỡn, vãn vẽ, nhào nặn, dùng đủ loại công phu, sao Thẩm Thát có thể chịu nổi.

Thẩm Thát định đẩy Hàn Sâm ra, nào ngờ bị Hàn Sâm lợi dụng thời cơ ôm nòng vào ngực, hấn thở dài một tiếng, “Thật ra ta vẫn hối hận một chuyện.”

Thẩm Thát vội vàng dẫn dắt hấn vào câu chuyện, mong rằng hấn nhớ lại chuyện cũ sẽ không động tay động chân nữa, nòng thở hổn hển nói: “Chuyện gì thế?”

“Lần đó ta bị nòng bức hôn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn lắm, chưa làm được cái gì cả.”

“Ai bức hôn chàng?” Thẩm Thát có chút cảm giác không biết diễn tả làm sao.

“Chẳng lẽ không phải nòng cố tình bảo Tiền nhi dẫn ta tới chỗ đó?” Hàn Sâm nhéo bên dưới Thẩm Thát một cái.

Thẩm Thát kinh hãi thở mạnh một hơi, chuyện thế này nòng thà chết chứ không muốn thừa nhận, “Rõ ràng là chàng có ý đồ xấu xa, muốn nhìn lên ta thì có.” Thẩm Thát dùng ánh mắt ngập nước trợn mắt nhìn Hàn Sâm, bởi vì động tình mà đôi mắt có thêm vài phần quyến rũ.

“Nói như vậy là nòng không có ý tính kẻ ta?”

“Đương nhiên không phải.” Thẩm Thát kiên quyết chối.

“Ta thật cao hứng. Thực ra, nòng biết không, người có thể xâm nhập vào chỗ danh môn khuê nữ tắm rửa, chỉ sợ năm mươi năm không có một người. Vận khí của ta khá tốt có phải không, lại có thể nhìn thấy Thát cô nương dung mạo tuyệt mỹ thiên hạ của Thẩm gia tắm.”

Thẩm Thát cảm thấy rất vui vẻ, không biết bởi vì bị cánh tay của Hàn Sâm đùa giỡn, hay bởi vì hấn khen ngợi dung mạo của nòng, nòng “Ừ” một tiếng hưởng ứng.

“Đáng tiếc kẻ xấu này chỉ mới được nhìn thoáng qua, cho nên ta vẫn rất hối hận không được làm bước tiếp theo.”

Thẩm Thát mở to hai mắt nhìn, “Chàng nói dối, lúc ấy rõ ràng chàng...”

“Có phải như vậy không?” Hàn Sâm dùng sức kéo quần áo mà Thẩm Thát đang ngăn ở trước ngực.

Thẩm Thát không nói gì.

“Ta vẫn hối hận lúc đó chưa kịp làm hái hoa tặc đã bị người ta ép hôn, quả thật không cam lòng.” Hàn Sâm thì thầm bên tai Thẩm Thát, nói ra yêu cầu của hấn.

“Chàng, chàng thật quá đáng, lại có thể, muốn...” Thẩm Thát nắm chặt bàn tay.

“Ta vẫn muốn thử xem.” Hàn Sâm cười xấu xa nói.

“Ta, ta mới không diễn kịch với chàng, chàng, này... này...” Thẩm Thát bị Hàn Sâm chọc tức, không ngờ hấn lại muốn diễn lại cảnh xưa.

“Không diễn cũng phải diễn, dù gì đại gia cũng sẽ không buông tha cho nòng.” Hàn Sâm phủ lên người Thẩm Thát.

Nàng kinh hô đủ kiểu, đáng tiếc hiện tại sẽ không có cảnh đại ca nòng chạy vào cứu giúp.

Thẩm Thát cảm thấy bàn tay mình bị Hàn Sâm chế ngự, mười ngón tay đan xen, bình sứ kia nằm lăn lóc góc tường. Thẩm Thát kinh hãi nhìn sang bình sứ, lại nhìn Hàn Sâm, hấn không có bất kì phản ứng gì, giống như không chú ý tới chi tiết nhỏ nhặt kia, ánh sáng trong mắt Hàn Sâm khiến Thẩm Thát có chút kinh hãi.

“Nàng chẳng hề có chút ý muốn chống cự.” Sau đó Hàn Sâm ôm lấy cơ thể Thẩm Thát, di động trong nước, “Cho nên ta mới nghi ngờ nòng định quyến rũ ta.”

“Nói vậy, sao ta lại không muốn chống cự chứ, rõ ràng ta kêu cứu rất lớn tiếng.” Thẩm Thát đỏ mặt cãi lại.

“Nếu nàng thực sự dụng tâm chống cự ta, ta có thể dễ dàng đạt được ý muốn sao?” Hàn Sâm bất mãn, “Làm lại từ đầu nào.”

Kết quả lặp lại lặp lại rất nhiều lần, Thẩm Thất ở trong tình trạng bị Hàn Sâm vắt cạn kiệt sức lực.

Lúc này Hàn Sâm mới hài lòng mở miệng, “Nếu là như vậy, bị đại ca nàng bức hôn, ta cũng cảm thấy có chút cam tâm tình nguyện.”

“Nếu chàng làm như vậy, chắc chắn sẽ bị chặt ra làm tám khúc.” Thẩm Thất hung hăng nói, thật sự không ngờ Hàn Sâm lại có thú vui ác liệt thế này.

Hàn Sâm cười xấu xa, “Hóa ra vẫn còn sức lực để phản kháng.”

Lúc Hàn Sâm bế Thẩm Thất lên xe ngựa, nàng không còn biết trời đất ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Nhật Nguyệt Chiếu Rọi Kim Ngân Đài

Editor: HD

Thẩm Thất nhìn Hàn Sâm, trong lòng nghĩ ‘Trải qua nhiều chuyện như vậy, về sau hẳn sẽ không ghét mình chứ?’ Thẩm Thất rất muốn hỏi, nhưng lời nói đến bên miệng liền không tài nào nói ra được, nàng sợ nghe được câu trả lời.

“Chúng ta đi đâu đây?” Thẩm Thất quyết định nói bóng gió.

“An Dương.”

Thẩm Thất hiểu rõ, đúng là nói lời vô nghĩa, “À, ở lại vương phủ trong An Dương sao?” Vấn đề ngu ngốc như vậy, Thẩm Thất đã biết sẵn đáp án, nhưng vẫn muốn giả ngu hỏi.

Hàn Sâm đang đọc tấu chương liền ngẩng đầu nhìn Thẩm Thất, có chút lo lắng không biết có phải đầu của nàng từng bị thương, “Ồ Hoa Minh cung.” Hoa Minh cung là danh hiệu của hoàng thành, chỗ các hoàng đế Tây Hoa ở.

Thẩm Thất hé miệng cười, nghe câu trả lời này nàng thấy rất hài lòng. Sau khi bị Hàn Sâm giày vò như vậy, tâm trí của nàng đã vô cùng kiên định, chết còn không sợ, cần gì phải sợ tin đồn nhảm, chỉ cần Hàn Sâm không để bụng là được rồi.

Thẩm Thất vén màn xe ngựa lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, con đường hoang vắng khác xa với năm ngoái, thậm chí càng tiêu điều.

“Trẫm không phải hoàng đế tốt.” Không biết Hàn Sâm đã đặt tấu chương xuống khi nào, liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút ảo não, có chút tự trách.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thất nghe thấy Hàn Sâm xưng ‘Trẫm’, lúc này nàng mới giật mình, hẳn đã trở thành hoàng thượng, chính là hoàng đế quyền cao chức trọng nắm trong tay quyền sinh sát. “Chàng là hoàng đế tốt.” Thẩm Thất thẳng thắn nói, nàng vẫn luôn tin tưởng Hàn Sâm chắc chắn là hoàng đế tốt.

“Đối với bọn họ mà nói thì không phải.” Hàn Sâm chỉ mấy người quần áo tồi tàn đi trên đường.

“Không, chàng là hoàng đế tốt, chính là hoàng đế tốt.” Thẩm Thất vội vàng nói, nóng nảy tới độ hai mắt ửng đỏ, “Những tai nạn này không phải chỉ một năm rưỡi là có thể thanh trừ, nhưng chàng nhất định sẽ làm được, bởi vì chàng là hoàng đế tốt.” Thẩm Thất kiên quyết nói.

Hàn Sâm nhìn nàng, cuối cùng im lặng cười cười.

Bên ngoài Hoa Minh cung, văn võ bá quan xếp thành hàng nghênh đón Văn Hi để chiến thắng trở về, Thẩm Thất ngược mắt nhìn thấy Tể tướng Trương Tín Chi đứng hàng đầu tiên.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế, nương nương thiên tuế(*).” Dù các loại ca tụng, giọng nói vang vọng khắp trong cung, thật lâu sau mới ngưng.

Thẩm Thất mở miệng cười khúc khích, khẽ nói: “Ta chỉ có thể sống được một trăm tuổi thôi nha.”

(*)Thẩm Thất chơi chữ, thiên tuế = nghìn tuổi.

Hàn Sâm và nàng không giống nhau. Thẩm Thất bị phương thức chào đón này làm cho vui vẻ một trận, nàng quang minh chính đại trở về rồi đây. Nàng quay sang Trương Tín Chi cười cười, không ngờ rằng hắn lập tức cúi đầu, trong khoảnh khắc đó Thẩm Thất nhìn thấy sự đề phòng trong mắt hắn cho nên nàng cảm thấy có chút buồn bực.

Nàng không biết mình đã đắc tội gì với Trương Tín Chi, chẳng phải trong quá khứ quan hệ của bọn họ khá tốt sao, hiện tại hẳn lại có vẻ không chào đón nàng? Chẳng lẽ là một lão già(*)?

(*)lão già: ý là già cổ hủ.

Tâm trạng Thẩm Thất lập tức trầm xuống, không biết nơi này còn có bao nhiêu người ngoài mặt thì tôn kính, nhưng thực tế là ngấm phun nước miếng vào nàng.

Tuy nhiên Thẩm Thất đã thực sự hiểu lầm Trương Tín Chi. Sự đề phòng của Trương Tín Chi xuất phát từ lòng bội phục Thẩm Thất. Hắn cực kì bội phục nữ nhân này, lúc trước hắn nói nàng là ‘Hong nhan họa thủy’, quả đúng là danh phù kỳ thực(*).

(*)danh phù kỳ thực: danh xứng với sự thực.

Sau khi Văn Hi đế lên ngôi thống nhất đông tây, việc đầu tiên phải làm là nghỉ ngơi lấy lại sức, liên tục chinh chiến mấy năm đã khiến cho dân chúng lầm than. Nhưng hắn vẫn mạo hiểm sử dụng hoàng quyền để phá vỡ thế cục, cố chấp muốn Bắc Phạt. Ngoài mặt thì nói muốn xây dựng sự nghiệp, nhưng thực tế bởi vì một người.

Trên đường hành quân, Trương Tín Chi từng nhìn thấy Hàn Sâm về không ít bức tranh dung mạo của người kia, có vui, buồn, giận, khóc, duy nhất không có là cười.

Sau đại thắng Hồ Lô quan, dưới Bảo Khánh thành, đồng ý nhận thuế, mở cửa khẩu, một phần nguyên nhân là để bảo vệ tính mạng cho người kia.

May mắn rằng tất cả thế cục đều nằm trong lòng bàn tay của Văn Hi đế, sự tình kết thúc ở đây, Thẩm Thất chưa từng gây hại đến Tây Hoa, nhưng nhìn thấy việc làm của nàng ở thảo nguyên, Trương Tín Chi cảm thấy kính hãi không thôi. Cái vị nữ tử hăng ngày quần quít lấy Văn Hi đế, chỉ biết sống phóng túng, lại có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi Thẩm Thất rời Bảo Khánh thành, sự kiện lớn đầu tiên là ly gián Bắc Hồ và Đông Hoa, ban đầu là người của Cao Sùng, nhưng cuối cùng lại mê hoặc chiến thần Bắc Hồ, Hồ Nỗ Nhĩ.

Chuyện đó không nhắc làm gì, ít nhất có thể nói bởi vì dung mạo khuynh thành của Thẩm Thất. Mà thảo nguyên vốn đã thống nhất, lại bị nàng làm cho rạn vỡ. Đệ đệ ruột của Hồ Nỗ Nhĩ vì Thẩm Thất mà trở mặt thành thù với Hồ Nỗ Nhĩ, dẫn theo một số bộ lạc tách ra, hình thành thế cục tranh đấu bộ lạc với Hồ Nỗ Nhĩ.

Lúc này Bắc Hồ phân chia, vì lý do đó Hàn Sâm mới có thể dùng một năm đánh thắng Hồ Lô Quan.

Trương Tín Chi không tin đó là trùng hợp, hẳn tin tưởng nam nhân kia vì dung mạo khuynh thành của nữ tử này mà trở mặt thành thù. Lại nói nữ nhân đẹp khuynh thành tuy không có nhiều lắm, nhưng chắc chắn trước mặt Hồ Nỗ Nhĩ có không ít.

Cả ngày này, Thẩm Thất ở trong Triều Dương cung. Ngoại trừ Hoa Dương cung là chỗ cho các hoàng hậu ở, thì Triều Dương cung chính là chỗ cao quý nhất. Trang trí đồ vật xa hoa long lẫy, chỉ có hơn chứ không kém Hoa Dương cung của nhất quốc chi mẫu, mặc dù Thẩm Thất rất thích, nhưng có hoa lệ hơn nữa thì nó cũng không phải chính cung.

Trong cung điện, Hàn Sâm im lặng ngồi bên giường, Thẩm Thất cũng không dám hỏi, nhưng nàng tiến lên, ôm cổ Hàn Sâm nói: “Ta không có.”

Hàn Sâm ngạc nhiên quay đầu nhìn nàng, có vẻ là muốn hỏi, “Sao bỗng nhiên lại nói câu đó.”

Thẩm Thất mở to hai mắt, giống như đứa nhỏ muốn hơn thua với người ta, “Ta không có, ta không đồng ý.” Tuy nàng chưa nói xong, nhưng biểu đạt ý tứ rất rõ ràng.

Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất chằm chằm, một lúc sau mới xoay người ôm nàng, “Trẫm tin tưởng nàng.”

Cũng không giống trong tưởng tượng của Thẩm Thất, “Ta tin hay không tin cũng không có quan hệ, ta không ghét bỏ nàng.”

Một câu ‘Trẫm tin tưởng nàng’ còn có sức lực hơn thiên ngôn vạn ngữ, lúc này Thẩm Thất cảm thấy bốn chữ này thậm chí còn ngọt ngào hơn ba chữ kia, càng khiến người ta say mê hơn nhiều.

Thử hỏi ai sẽ tin tưởng, suốt một năm này, nàng có thể bảo vệ được sự trong sạch của bản thân. Nếu lúc ấy nàng không tính kế kỹ càng mấy nam nhân kia, thì sao có thể bảo vệ trong sạch cho bản thân. Nàng chính là đánh cược một phen, tuy nhiên Thẩm Thất hiểu rất rõ, cũng vì vậy mà người trong thiên hạ sẽ coi nàng là nữ tử lăng ló.

“Đi thôi, trẫm tặng cho nàng một món quà.” Hàn Sâm nắm tay Thẩm Thất dắt đi.

Hàn Sâm và Thẩm Thanh Thu đều muốn tặng món quà này cho Thẩm Thất. Trước cửa thiên lao, Thẩm Ngũ đã đứng đợi Thẩm Thất từ lâu.

“Ngũ ca!” Thẩm Thất vui mừng nhào vào ngực Thẩm Ngũ, nàng vui sướng tự tận đáy lòng, mặc dù lúc văn võ bá quan đứng nghênh đón nàng có nhìn thấy Thẩm Ngũ, nhưng không thể hành động thân mật như hiện tại.

Thẩm Ngũ nâng mặt Thẩm Thất lên, quan sát thật cẩn thận, “Đề ta xem muội gầy đi bao nhiêu rồi.” Thẩm Ngũ có chút ghen ngào nói.

“Vào xem đi.” Hàn Sâm bước lên, nắm tay Thẩm Thất, thân nhiên tách hai huynh muội bọn họ ra.

Thẩm Thất hít một hơi thật sâu, đi vào thiên lao tối om, nàng dùng ngón chân cũng có thể đoán được là quả gì. Ở sâu trong thiên lao đang giam giữ một người thân phận cực kì tôn quý. Nhưng bộ dạng hôm nay của hắn rất bẩn thỉu, không còn vẻ tiêu soái như lúc trước.

“Thẩm Thất ---” Người nọ khàn giọng nói.

“Cao Suồng ---” Đọc tên người này thôi Thẩm Thất cũng cảm thấy đau đớn.

Người này, tuy rằng Thẩm Thất không gặp mặt hắn nhiều lắm, tuy nhiên kiếp này ngoại trừ Hàn Sâm, thì hắn chính là người mà nàng nhớ khắc cốt ghi tâm. Cùng với tình yêu mãnh liệt chính là oán hận.

Thẩm Thất thật sự hận đến nghiến răng.

“Nàng muốn xử trí hắn như thế nào?” Hàn Sâm nhẹ nhàng hỏi.

Hắn trì hoãn không xử tử, chính là chờ ngày hôm nay, chờ quyết định của Thẩm Thất.

“Giết ta, giết ta!” Người kia rung rẩy trong song sắt, điên cuồng gào thét, “Chết ở trong tay nàng, ta cam tâm tình nguyện.”

Thẩm Thất muốn hắn phải chịu hình phạt thống khổ nhất trên đời này, chẳng hạn như lăng trì, một đao một đao bóc thịt hắn xuống, với kẻ không còn hy vọng sống một lòng muốn chết, lại mang thân phận hoàng tử địch quốc, để hắn chết thì thật lời cho hắn rồi.

Thẩm Thất xoay người, trước mắt nàng hiện lên cảnh tượng mẫu thân nàng tự tử trước mặt nàng, còn nhị tỷ nàng phải chịu khổ sở lăng nhục, nếu nhị tỷ nàng không dẫn dụ mấy người đó đi chỗ khác, sao Thẩm Thất có thể bảo vệ di thể mẫu thân toàn vẹn, an toàn chạy thoát.

Thẩm Thất chạy ra khỏi thiên lao, không kìm chế được mà nôn ọe.

“Thất Thất, nếu muội không hạ thủ được, Ngũ Ca có thể thay muội xử lý hắn.” Thẩm Ngũ cắn răng, tiếng nói phát ra từ trong hàm răng, hắn nghĩ là Thẩm Thất quá mức lương thiện nên không đành lòng xuống tay.

Thẩm Thất đứng bật dậy, “Không thể để cho hắn chết dễ dàng như vậy.” Tới tận bây giờ Thẩm Thất chưa từng là người lương thiện, nàng chỉ muốn chờ một cơ hội, cơ hội làm cho Cao Suồng đau khổ tột cùng, trái tim nứt thành vạn phần, giống như ngày đó hắn ép buộc nàng. Thời điểm thế này, nữ nhân còn có thể kiên nhẫn hơn nam nhân.

Sự chú ý của Thẩm Thất nhanh chóng chuyển sang chỗ khác.

Là nữ chủ nhân của hoàng cung, Thẩm Thất cảm thấy vô cùng mới mẻ, tuy rằng hiện tại nàng ở trong Triều Dương cung, nhưng sau đó chuyện này cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Thẩm Thất. Bởi vì nàng phát hiện La thị và Triệu thị đều được tấn phong quý phi. Nhất phẩm phi, ấn quý, thực, đức, hiền, các bậc thứ tự.

Quý phi được xem là cấp bậc cao nhất. Lấy thân phận của Thẩm Thất là Lan Lăng vương phi, cấp bậc của nàng chắc chắn sẽ không thấp hơn hai vị trác phi. Về phần so sánh cấp bậc cao hơn quý phi là cái gì, tất nhiên không cần nói cũng biết, nàng chỉ cần đợi một buổi lễ sắc phong long trọng?

Bởi vì thân phận hiện tại của Thẩm Thất không rõ ràng, nên khi so sánh với La thị và Triệu thị có phần lúng túng, Thẩm Thất nên hành lễ với hai vị trác phi, hay là hai vị quý phi hành lễ với Thẩm Thất. Vì vậy ba người bọn họ đều tận lực né tránh đối phương.

Nhưng hoàng cung lại bị che bởi tường lớn. Lúc Thẩm Thất đi dạo trong ngự hoa viên, không chỉ gặp La thị, còn gặp được người mà nàng không bao giờ nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Nhìn Xem Thê Tử Buồn Phiền Chỗ Nào (Thượng)

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Thẩm Thất mặc kệ mối quan hệ xấu hổ với La thị, tiến lên hung dữ trừng mắt nhìn Mai Nhục Hàm.

Trong suy nghĩ của Thẩm Thất, Mai Nhục Hàm nên là người không nên tồn tại trên đời. Đừng nói đến chuyện nàng ta là chính phi của tam hoàng tử Đông Hoa, chỉ dựa vào việc phụ thân nàng ta cấu kết với Đông Hoa đẩy Lan Lăng vào cảnh địa ngục trần gian, mỗi lý do này thôi cũng đủ khiến cho Thẩm Thất hận nàng ta cả đời.

Trong ánh mắt Mai Nhục Hàm, hiện lên sự áy náy, không dám đối diện với Thẩm Thất, xấu hổ cúi người hành lễ.

La thị vội vàng chạy tới khuyên bảo: “Nương nương, Lỗ quốc phu nhân sáng suốt phân minh, lúc ở trong tình huống nguy hiểm, đã vì nước quên tình nhà, tới báo tin tức quan trọng cho hoàng thượng, cho nên hoàng thượng mới nhanh chóng đánh thắng Đông Hoa. Lỗ quốc phu nhân chính là công thần lớn của triều đình. Danh hiệu của phu nhân đã được chiếu cáo thiên hạ, cắt đứt tình nghĩa, đoạn tuyệt với Cao Suồng.”

Thẩm Thắt quay đầu nhìn sang La thị, lẩm bẩm: “Lỗ quốc phu nhân?” Thẩm Thắt nhìn thấy Mai Nhượng Hàm toàn thân cao quý, từng mang thân phận vương phi của hoàng tử địch quốc, vậy mà giờ đây có thể danh chính ngôn thuận trở thành nhất phẩm phu nhân của Hoa triều, được hưởng đầy đủ bổng lộc thuế má. Còn Thẩm Thắt nàng làm biết bao nhiêu chuyện như vậy, đổi lại là sự khinh bỉ của cả nước, chẳng nàng không trinh không khiết, khiến nàng có trăm miệng cũng không thể cãi lại.

Cho nên Hàn Sâm mới chậm chạp hạ thánh chỉ sắc phong.

Thẩm Thắt hít một hơi thật sâu, cố nén tức giận. Mai Nhượng Hàm phản bội phu quân, hành động dứt khoát như vậy, quả thực có thể nói nàng là một phụ nữ trung nghĩa sáng suốt, nhưng chẳng lẽ nàng ta lại không có một chút suy nghĩ vì Hàn Sâm sao?

Bây giờ nàng ta quy thuận Hoa triều, có thể sẽ không còn giữ chức Lỗ quốc phu nhân nữa, ai biết được về sau có trở thành phu nhân của Hàn Sâm hay không. Thẩm Thắt vừa tức vừa giận, giận vì Hàn Sâm và Mai Nhượng Hàm vẫn chưa dứt tơ tình.

Thẩm Thắt định mở miệng châm chọc Mai Nhượng Hàm vài câu, nhưng chợt nghĩ đến tại sao nàng phải giận chó đánh mèo với Mai Nhượng Hàm chứ. Dù sao thì nàng ta cũng là nữ nhân số khổ, phụ thân nàng lấy nàng ra làm tư sản chính trị, mà Thẩm Thắt nàng lại đoạt lấy người yêu của nàng ta, về sau nàng ta bị Cao Suồng cưỡng bức, cho nên tuy rằng Thẩm Thắt giận Mai Nhượng Hàm, nhưng lại thương tiếc cho nàng vì cũng đồng cảnh ngộ, do đó chỉ có thể tức đến đỏ mắt.

Lúc này không ngờ nô tỳ không có mặt kia lại nói ra một câu khiến mọi người ở đây đều sợ chết khiếp.

“Đúng là đồ ngoại tộc mới trở về, một chút lễ nghĩa phép tắc cũng không hiểu, không biết phân biệt tôn ti trật tự, thấy quý phi nương nương mà lại dám không hành lễ.” Lời này tuy rằng không quá lớn, nhưng mấy nô tỳ ở đó đứng nói huyền thuyên với nhau, cho dù đã kiềm chế giọng nói, nhưng chung quanh lại yên lặng, tất nhiên những lời kia trở nên rõ ràng.

Mọi người ở đây không ai bị lãng tai, tất nhiên nghe rõ từng chữ.

Ánh mắt Thẩm Thắt vô cùng lạnh lẽo liếc qua những người có mặt ở đây, ngoại trừ vẻ mặt xấu hổ bối rối của Mai Nhượng Hàm và La thị, dường như người khác đều cảm thấy nô tỳ kia nói không sai.

Nếu như trước đây bọn họ từng gặp Thẩm Thắt, chắc chắn sẽ không dám nói ra mấy lời thế này. Nhưng từ khi Hàn Sâm đăng cơ được một năm, cho tới tận bây giờ Thẩm Thắt chưa từng xuất hiện. Mặc dù La thị và Triệu thị đều là quý phi, nhưng La thị có trường tử, vì vậy thân phận tôn quý hơn hẳn. Nha đầu vừa mới mở miệng kia là người cũ trong cung của tiền đế.

Hậu cung phi tần của tiền đế có hơn một trăm vị, ngấm ngấm đấu đá với nhau, âm mưu nham hiểm khắp nơi, không phải gió đông áp đảo gió tây, thì chính là gió tây áp đảo gió đông, nha đầu kia cũng luyện thành một thân thâm độc.

Sau khi Thẩm Thắt hồi cung được mười ngày, không có bất kì thánh chỉ nào hạ xuống, thân phận của nàng không rõ ràng, hơn nữa lại mang theo danh hiệu không trinh khiết phía sau lưng, nha đầu kia thấy Thẩm Thắt không thêm đề La thị vào trong mắt, đứng này giờ cũng chưa từng liếc nhìn La thị tới một cái, cho nên trong lòng có chút khó chịu. Bởi vì nàng ta là người lạnh lợi, lại là người cũ trong cung, nên nhanh chóng thay thế Thúy Nhi trở thành nha hoàn thân tín bên cạnh La thị, ngày thường ở trong cung có ai không phải nhìn xem sắc mặt La thị, tới nịnh hót nàng. Hiện tại nàng ta càng muốn lợi dụng thời cơ để làm cho La thị yêu thích, tất nhiên phải nghĩ ra biện pháp khiến Thẩm Thắt mất mặt.

Nha đầu đó vốn không ngờ lời này lại bị mọi người nghe thấy, nàng ta chỉ định ở sau lưng chế nhạo Thẩm Thắt một chút, không nghĩ tới lại gặp tình huống này, cho nên gương mặt lập tức bối rối.

Về mặt Thẩm Thắt lại giống như vừa được hồi xuân, rực rỡ sáng lạng. Tiền Nhi phía sau lưng nàng hít vào một hơi. Thẩm Thắt cười hi hi nhìn qua La thị, La thị lập tức cúi đầu như thói quen hành lễ của thiếp thất, đây là kết quả của việc Thẩm Thắt xây dựng uy lực ngày trước.

Thẩm Thắt quay sang nàng, vẫn mỉm cười nhìn nha hoàn đó, “Ồ, không ngờ trong cung lại có nha đầu hiểu tôn ti trật tự như vậy, người thật biết cách chỉ dạy.” Thẩm Thắt nói với La thị.

Dù La thị tu dưỡng tốt đến đâu, ngay lúc này cũng phải kéo lên nụ cười hèn mọn trên khuôn mặt. Lúc này thân phận của Thẩm Thắt không rõ ràng, cho dù không gọi nàng một tiếng quý phi, cũng nên xưng tỳ muội cho tương xứng, xưng người với ta, rõ ràng đặt nàng ở một vị trí không tương đồng với Thẩm Thắt, cũng đúng bởi vì nàng xuất thân từ tỳ nữ thấp kém. Ngày trước ở vương phủ, nếu như Thẩm Thắt không có mục đích gì đó, thì vẫn luôn luôn xưng người ta với các nàng.

Nhưng mà La thị kiềm chế rất giỏi, chỉ cười cười, rũ mắt đứng nhìn.

Thẩm Thắt là người rất kiêu ngạo ngang ngược, cho dù ở trong quân đội địch, nàng vẫn hást mặt lên sai khiến người ta, huống chi là những người này. “Tôi qua nghe hoàng thượng nhắc tới, muốn thực sự chinh phục Bắc Hồ, cũng không phải chỉ dựa vào binh võ là được, mà muốn dùng lễ nghi cảm hóa người dân phía Bắc. Mới đây sứ thần Bắc Hồ đến, hoàng thượng đang muốn tuyển nữ tử thế thiếp cho sứ thần, liên hôn tạo mối quan hệ giao hảo. Ta thấy nha đầu kia tướng mạo đoan trang, lại biết thi thư đạt lễ rất thích hợp nha, không biết các người nghĩ thế nào?”

Thẩm Thắt cười chậm biến nhìn nha đầu kia.

Nha đầu kia sắc mặt tái nhợt nhìn Thẩm Thắt, cơ thể run rẩy như sắp ngã. Những người có mặt không ai dám phản bác lời Thẩm Thắt, nàng chính là người đứng đầu quốc gia, ai dám phản đối.

Sau chuyện này, tất cả lời nghị luận sau lưng Thẩm Thắt ở trong cung đều biến mất không chút tăm tích.

Thẩm Thắt xử lý xong nha đầu kia, tâm tình vui vẻ trở lại, “Ồ, các người đang đi nghe đàn nhạc sao?” Hiện tại Thẩm Thắt mới nhớ ra nàng bị tiếng nhạc hấp dẫn đi đến đây, không ngờ đụng phải La thị và Mai Nhượng Hàm. Lấy thân phận hiện giờ của La thị, có lẽ không phải cúi đầu thuận theo ý nàng như ngày xưa, ngược lại muốn học nhạc bình phẩm, nên cách ba năm ngày lại mời nhạc công vào cung biểu diễn.

Bản thân Thẩm Thắt nhìn La thị không vừa mắt, bây giờ lại càng thêm ghét bỏ. Nàng mới trở về từ Bắc Hồ, trên đường đi dân chúng quần áo tả tơi, không có đồ để ăn, vậy mà La thị đã quên thói quen tiết kiệm ngày trước, rất có cảm giác tiểu nhân đắc ý, Thẩm Thắt chỉ thấy khinh thường. Không biết có phải Thẩm Thắt đã trải qua quá nhiều hay không, cho nên đã sớm quên năm đó chính nàng ta phung phí ra sao, so với La thị hôm nay giống như khác biệt giữa trời với vực.

La thị đỏ mặt, cúi đầu xưng phải.

Thẩm Thắt vỗ tay tán thưởng, “Rất tốt, lâu lắm rồi ta chưa nghe tiếng đàn sáo, hôm nay giờ phúc của hai vị, có thể vui tai rồi.”

Lúc này Thẩm Thắt tức giận đi đến, cho nên các nhạc công đều kinh hoảng dừng lại, hiện tại nghe nàng nói như vậy, mới bắt đầu tấu nhạc lần nữa, nhưng bị màn xử trí nha hoàn vừa này của Thẩm Thắt dọa sợ, tâm tình có chút không yên, tấu không hay như trước, Thẩm Thắt nghe một lát, tóm lại cảm thấy không thú vị.

Ngay lúc đó, liền nhìn thấy Hàn Sâm đi về hướng này.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Nhìn Xem Thê Tử Buồn Phiền Chỗ Nào (Hạ)

Editor: HD

“Không ổn, không ổn, âm này quá trầm.” Hàn Sâm thuận miệng vạch lỗi của nhạc công.

Ánh mắt Thẩm Thắt sáng lên, nàng chỉ thấy không được hay lắm, nhưng không biết phải nói như thế nào mới đúng, không ngờ Hàn Sâm lại có trình độ này, nàng liền cười đứng dậy nghênh đón, nói: “Sao hoàng thượng lại đến đây?” Hàn Sâm vốn thức khuya dậy sớm, công việc bận rộn không thôi.

“Cho phép các nàng nghe nhạc, còn trẫm không được thưởng thức nhạc sao?” Xem ra tâm trạng của Hàn Sâm không tệ.

Thẩm Thắt cười nói: “Cùng nhau thưởng thức nhạc thôi, mà thiếp lại tăng thêm một việc cho hoàng thượng.” Thẩm Thắt quay đầu lại nhìn nha đầu vừa mới chầu chọc mình, “Nha đầu bên cạnh La quý phi hiểu biết thi thư lễ nghĩa, rất thích hợp đưa đi thông hôn với Bắc Hồ, nàng ta sẽ phát huy mạnh mẽ lễ nghi Hoa triều, không biết ý hoàng thượng như thế nào?”

Hàn Sâm nhìn nha đầu kia, hơi nhíu mày, giống như đang cố gắng nhớ lại nha đầu bên cạnh La thị là ai.

Người xung quanh vừa nghe thấy Thẩm Thắt nói như vậy, mới chợt hiểu ra là Hàn Sâm không hề có ý định đưa người sang Bắc Hồ, mà chính bản thân Thẩm Thắt cảm thấy nên đưa đi Bắc Hồ.

Hàn Sâm nhíu mày nhìn Thẩm Thắt thật lâu, Thẩm Thắt vô cùng nghiêm túc nhìn Hàn Sâm.

“Nàng quyết định là được rồi.”

Lời này vừa nói ra, đương kim thánh thượng thiên vị ai không cần nói cũng biết. Từ nay về sau, trong Hoa Minh cung không một ai dám chia mũi nhọn về phía Thẩm Thắt nữa.

Tuy nhiên Thẩm Thắt đã vui mừng quá sớm. Trong lúc vui mừng vì thắng lợi, lập tức nghe thấy giọng nói trẻ con vang lên: “Nurong, nurong.” Một bóng dáng nhỏ nhỏ vội vàng chạy vào lòng Mai Nhượng Hàm.

“Lân Nhi.” Mai Nhượng Hàm cười tươi mở rộng vòng tay ôm người vừa tới, “Nhìn xem, con chơi đùa đến mức đầu đầy mồ hôi rồi.” Mai Nhượng Hàm lấy khăn tay lau khuôn mặt đứa nhỏ, “Còn không mau hành lễ, nurong đã dạy như thế nào?”

Đứa nhỏ trắng trẻo đáng yêu lập tức giống như tiểu đại nhân, ngoan ngoãn dập đầu hành lễ với Hàn Sâm, “Hoàng thượng vạn phúc. Lân Nhi xin thỉnh an

hoàng thượng.”

“Mau đứng lên đi, mới mấy ngày không gặp, Lân Nhi có vẻ cao hơn rồi nhỉ.” Nếu ban nãy về mặt Hàn Sâm nhìn Thẩm Thất có chút bất đắc dĩ thì hiện tại đã chuyển thành tươi cười sáng lạng.

Thẩm Thất vừa trông thấy, liền biết Hàn Sâm cực kì yêu thương đứa nhỏ này. “Mới mấy ngày không gặp.”, vậy chẳng phải là gặp thường xuyên sao? Thẩm Thất bắt đầu suy đoán đây là lần thứ mấy Mai Nhượng Hàm vào cung.

Thẩm Thất nhìn đứa nhỏ kia, sau đó nghĩ về chính mình. Ở bên cạnh Hàn Sâm bao nhiêu năm, nhưng chưa từng có chút dấu hiệu nào, trong lòng nàng âm thầm lo lắng, nhưng không biết phải làm sao, cũng đâu phải muốn gì được đó. Cho nên Thẩm Thất không thích La thị là vậy, nguyên nhân chủ yếu chính là chuyện sinh đứa nhỏ.

Trong ngực Thẩm Thất vô cùng ghen tị với đứa nhỏ kia, nhưng càng nhìn lại càng thấy kính sợ. Đứa nhỏ kia xem chừng mới hơn hai tuổi, nhưng bộ dáng không khác gì một phiên bản của Cao Sưởng, ngoài ra không giống Mai Nhượng Hàm nhiều lắm.

“Nó là huyết mạch của Cao thị?” Thẩm Thất bỗng nhiên lớn tiếng hỏi.

Khuôn mặt Mai Nhượng Hàm lập tức tái nhợt, cúi đầu xuống, giống như cầu xin Thẩm Thất tha thứ.

Sự ghen tị trong lòng Thẩm Thất đột nhiên chuyển thành căm ghét, chỉ liếc mắt nhìn đứa nhỏ kia một cái thôi, cũng cảm thấy ghê tởm. Thậm chí cảm thấy đứa nhỏ kia ăn sinh hồn của phụ mẫu mới được đầu thai. Thẩm Thất hết sức đè nén cảm giác buồn nôn trong lòng, vội vàng xin cáo lui. Đêm đó lúc Hàn Sâm đến Triều Dương cung, Thẩm Thất liền quần lấy Hàn Sâm năn nỉ, “Nếu Mai Nhượng Hàm được phong làm Lỗ quốc phu nhân, có thể để nàng đến huyện Thang Mộc ở không?” Thẩm Thất vừa làm nũng vừa chơi xấu nói, nàng không thích nhìn thấy Mai Nhượng Hàm cứ lui lui tới tới bên cạnh mình, hơn nữa nàng cũng không biết khi nhìn thấy nghiệt chủng của Cao thị kia bản thân nàng sẽ làm ra việc gì.

“Thất Thất, Nhượng Hàm là người đáng thương.” Hàn Sâm thật lòng nói.

Thẩm Thất rất muốn phản bác hắt một câu, “Chẳng lẽ ta lại không đáng thương?” Nhưng Thẩm Thất học được một phương pháp từ chỗ mẫu thân, không nên nói đường thẳng với nam nhân, phải đi đường vòng. Nhưng dù sao trong lòng cũng khó chịu. Thẩm Thất chỉ có thể bày ra biểu tình “Về sau đừng trách ta” nhìn Hàn Sâm.

Xưa nay Thẩm Thất không phải người dựa vào người khác để đạt được mục đích, cho nên cũng không làm khó Hàn Sâm. Huống chỉ một tháng này, Hàn Sâm đối xử với Thẩm Thất rất tốt. Trước kia ở vương phủ phải đợi tới lượt sủng hạnh, còn tháng này cho dù thân mình Thẩm Thất không sạch sẽ, thì buổi tối Hàn Sâm vẫn sẽ ở lại Triều Dương cung.

“Sắp tới giao thừa, không biết hoàng thượng có muốn tặng đồ gì cho ta không?” Thẩm Thất dính lấy Hàn Sâm, hỏi cung mấy ngày, nàng thật sự cho rằng mấy ngày này là tốt đẹp nhất trên đời, mọi chuyện Hàn Sâm đều theo ý, sủng nàng.

“Nàng lại coi trọng cái gì?” Hàn Sâm thờ dãi lên tiếng.

Thẩm Thất biau môi, chẳng lẽ mỗi lần cầu xin đều phải xin ngoại vật sao? Thẩm Thất đang định mở miệng giải thích, chợt nghe Hàn Sâm nói tiếp: “Trẫm đã nghĩ ra nên tặng đại lễ gì cho nàng rồi.” Hàn Sâm nhéo mũi Thẩm Thất.

“Đại lễ?” Ánh mắt Thẩm Thất lóe sáng, bị lễ vật của Hàn Sâm hấp dẫn lực chú ý, hán chưa từng chủ động tặng cho nàng cái gì, “Là cái gì vậy?” Thẩm Thất hỏi lại Hàn Sâm.

“Đảm bảo làm nàng vui vẻ.” Hàn Sâm vuốt ve bàn tay Thẩm Thất, “Được rồi, trẫm phải phê duyệt tấu chương.”

Hàn Sâm lấy lễ vật ra lừa Thẩm Thất, nhưng lại khiến tâm tình nàng rất tốt, cho nên không so đo cùng hán, ngoan ngoãn ngồi một bên chơi, tiếc là bản thân nàng không nhớ vừa nãy mới cầu xin cái gì. Nghe nói trong kinh thành có miếu nguyệt lão, cầu con cái rất linh nghiệm, mặc dù Thẩm Thất không hiểu vì sao cầu xin con cái lại phải vào miếu nguyệt lão, nhưng xưa nay thà tin là có chứ nhất định không thể tin là không.

Thẩm Thất có chút suy tư vuốt ve bụng mình, nghĩ tới đứa nhỏ của Mai Nhượng Hàm liền hận đến cắn răng, ngay cả người như Cao Sưởng cũng làm cho Mai Nhượng Hàm có đứa nhỏ, vậy tại sao nàng với Hàn Sâm lại không có?

“Nuơng nuơng, hoàng thượng sủng người như thế, sao lại không thấy có chút dấu hiệu có thai?” Trong Triều Dương cung người dám nói chuyện như thế chỉ có một người, chính là Lưu ma ma, bà vú của Hàn Sâm. Từ lúc ở vương phủ Lưu ma ma đã đi theo Thẩm Thất, sau đó bởi vì Thẩm Thất giúp nàng loại bỏ Hàn ma ma, bà ta liền một lòng theo hầu Thẩm Thất, lần này Thẩm Thất hỏi cung, Hàn Sâm lập tức để người thân thích của hán cho Thẩm Thất.

Thẩm Thất xem bà ta như người già, cũng bởi vì là người hầu cũ của Hàn Sâm, nên nàng đặc biệt tôn kính vài phần. Bị bà ta nói đến chỗ đau của bản thân, sắc mặt Thẩm Thất lập tức thay đổi, “Ta cũng không biết, ma ma có chú ý gì không?” Hiện giờ người Thẩm Thất tin tưởng tin nhiệm nhất cũng chỉ có Tiền Nhi, nhưng nha đầu kia với nàng cũng cùng một dạng, thậm chí còn không bằng Thẩm Thất, cho nên nàng không có ý định nói chuyện con cái với nha đầu đó.

“Có phải nên tìm đại phu bắt mạch thử không?” Lưu ma ma cũng lo lắng, nếu chủ tử của mình không có đủ năng lực tồn tại trong cung, đối với bản thân bà ta cũng không phải là chuyện gì tốt.

“Mời ngự y sao?” Thẩm Thất ngẫm nghĩ, cảm thấy rất đúng, dù sao ngự y trong cung cũng giỏi hơn đại phu Mông Cổ bên ngoài, không phải là nàng

chưa từng lên lút dùng thuốc, nhưng mà không thấy hiệu quả.

“Không. Trong cung nhiều tai mắt, mọi ngư y thì không thỏa đáng lắm. Trước kia lão nô có một tỷ muội, là thái y của tiên đế, có rất nhiều hiểu biết kinh nghiệm đối với việc sanh con của nữ nhân. Ngày trước các cung phi có thai, chỉ cần hơn ba tháng, nhìn một phát là biết nam hay nữ, thật sự rất linh nghiệm. Nghe nói trong nhà còn có phương thuốc cổ truyền, nữ tử ăn vào sẽ dễ dàng mang thai.”

Thẩm Thát nghe xong liền vui vẻ đứng bật dậy, nắm tay Lưu ma ma, “Ma ma, vậy người cho người mời nàng đến đi.”

“Nàng cũng già rồi, sau đó được xuất cung, để lão nô đích thân đi hỏi xem nàng ở chỗ nào.”

“Ừ.” Cái cột tâm sự trong lòng Thẩm Thát bấy lâu, nay được Lưu ma ma gỡ bỏ, nàng hết sức cao hứng, ngoài ra còn có sự kiện giải quyết Cao Sưởng. Rất nhanh thôi sẽ diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Bạch Vân Thiên Tái Không Du Du (Thượng)

(*)Trích Hoàng Hạc Lâu: Mây trắng ngàn năm vẫn thành thang lung trời

Editor: Snowflake HD

Lúc Hàn Sâm đang ở nam thư phòng phê duyệt tấu chương, Lí Chương vội vàng hoảng sợ chạy vào, thở hổn hển nói: “Hoàng thượng, xảy ra chuyện lớn rồi, thiên lao bị cháy.” Bởi vì thiên lao đang giam giữ một phạm nhân quan trọng, cho nên Lí Chương biết sự tình này rất lớn.

Hàn Sâm đặt bút xuống, nhíu mày nói, “Cho người cứu hỏa chưa?”

Đây mới là điểm quan trọng, cũng bởi vì điều này mới khiến cho tổng quản nhiều năm trong cung Lí Chương phải sợ hãi, “Thẩm nương nương đứng một bên ngăn cản, không cho bất kì kẻ nào cứu hỏa.” Cũng không biết vị cô nãi nãi này bị bệnh gì.

Hàn Sâm lấy tay xoa trán, thở dài một tiếng nói: “Mặc kệ nàng đi.” Vừa nghe Lí Chương nói xong, Hàn Sâm lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nhưng hắn không hiểu tại sao Thẩm Thát lại chọn phương pháp này. Muốn cho Cao Sưởng chết cháy, cũng không cần phải đốt cả thiên lao, việc này chẳng phải nhọc công lại tốn tiền sao.

Hơn nữa hắn không thể ngờ sau khi Thẩm Thát quay về lại muốn giết chết Cao Sưởng như vậy, hắn còn cho rằng Thẩm Thát có thể nghĩ ra biện pháp gì để gây vò Cao Sưởng, thật ra nếu phải tra tấn khiến cho một người sống không bằng chết, Hàn Sâm có ít nhất một trăm phương pháp, nhưng mà không thèm dùng mà thôi, bởi vì hắn muốn để cho Thẩm Thát tự mình làm.

Lí Chương lại không biết trong đầu Hàn Sâm nghĩ gì, chỉ trợn mắt há mồm nhìn, không biết vị Thẩm nương nương này là thần thánh phương nào, đốt cả thiên lao, mà hoàng thượng lại không hề có ý kiến.

“Trẫm vẫn nên đi xem nàng thế nào.” Hàn Sâm bất đắc dĩ đặt bút xuống.

Hàn Sâm mới đi ra ngoài không bao lâu chợt nghe thấy người trên đường gọi “Lân Nhi, Lân Nhi”, còn có tiếng kêu hỗn loạn “Tiểu lang quân, tiểu lang quân” “Sao lại thế này?” Sao lại có người dám náo loạn trong cung.

Lí Chương không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng đến khi nhìn thấy người kia chạy đến trước mặt mới hiểu.

“Nhược Hàm, sao nàng lại ở chỗ này?” Hàn Sâm ôm lấy Mai Nhược Hàm đang lao đảo chạy tới, trẻ như vậy, cửa cung sắp đóng, nàng vốn dĩ không nên ở lại trong cung.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, người có nhìn thấy Lân Nhi không, người có gặp Lân Nhi không?” Mai Nhược Hàm trông có chút điên cuồng, thường ngày nàng yêu thích gọn gàng sạch sẽ, nhưng người trước mắt lại bẩn thỉu, trên quần áo dính lại cây cỏ sau khi ngã xuống đất.

“Không tìm thấy Lân Nhi sao?” Hàn Sâm hỏi lại.

“Phải, La quý phi giữ chúng ta ở lại dùng bữa tối, nhưng tìm thế nào cũng không thấy Lân Nhi, nha đầu hầu hạ hắn cũng không thấy đâu.” Nước mắt Mai Nhược Hàm như hoàng hà vỡ đê.

“Nhất định có thể tìm thấy.” Hàn Sâm ôm vai Mai Nhược Hàm, trong lòng hắn có chút dự cảm không lành. “Lí Chương, người dẫn người đi tìm Lân Nhi với Lỗ quốc phu nhân đi.”

Sau khi dặn dò Lí Chương xong, Hàn Sâm dẫn theo hai thái giám vội vã đi về hướng thiên lao.

Đứng từ đằng xa có thể nhìn thấy ánh lửa bốc lên từ thiên lao, càng lúc càng cháy mạnh, Hàn Sâm vừa tới trước cửa thiên lao liền nhìn thấy bóng lưng Thẩm Thất. Hắn còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, lập tức nghe thấy Mai Nhượng Hàm khóc lóc la hét như bệnh tâm thần ở phía sau.

“Lân Nhi, Lâm Nhi.” Giọng Mai Nhượng Hàm tới gần, có thể bởi vì nhìn thấy ánh lửa nên đến. “Nhất định là Lâm Nhi ở bên trong, nhất định là Lâm Nhi đang ở bên trong.” Mai Nhượng Hàm la khóc đòi xông vào.

Hàn Sâm chạy lại ngăn cản nàng, “Nhượng Hàm!”

“Hoàng thượng, hoàng thượng, chắc chắn Lâm Nhi đang ở trong, ta có thể nghe thấy tiếng hắn gọi mẹ, tất cả khắp nơi trong cung đều tìm hết rồi, đều không có, chỉ còn nơi này, chỉ còn nơi này thôi.” Ánh mắt Mai Nhượng Hàm đã sớm mất đi trong suốt, còn lại hoảng loạn và đau khổ.

Mai Nhượng Hàm tránh cánh tay Hàn Sâm, bổ nhào dưới chân Thẩm Thất, “Cầu xin cô, cầu xin cô, Lâm Nhi chỉ là một đứa trẻ. Nếu cô muốn giết hắn, ta tình nguyện đền mạng cho hắn, cầu xin cô tha cho hắn, tha cho hắn.”

Sắc mặt Thẩm Thất trắng bệch. Có lẽ nàng cũng không thể xác định được việc làm của mình là đúng hay sai, nàng chỉ biết rằng nhà họ Cao tuyệt đối không được lưu lại hậu thế, nếu không sau khi chết, nàng không có mặt mũi đi gặp cha mẹ.

“Hắn đáng chết.” Cánh tay Thẩm Thất run rẩy.

Hàn Sâm hung hăng trừng mắt nhìn Thẩm Thất, không nói một lời nào liền xông vào đám lửa, người xung quanh cực kì sốt ruột, mặc kệ hồi nãy Thẩm Thất ngăn cản, liều mạng cứu hỏa. Thẩm Thất ngờ ngác nhìn, nàng không ngờ rằng Hàn Sâm dùng thân thể cao quý của mình để xông vào biển lửa cứu nghịch tử Cao thị.

“Hoàng thượng, hoàng thượng...” La Triệu thị nghe được tin mà đến, hoảng mang la khóc.

Chỉ còn một mình Thẩm Thất đứng ngây ngốc, sau khi Hàn Sâm nhảy vào biển lửa, Thẩm Thất có cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ, cảm giác cô độc, giống như nàng vừa biến thành người xấu xa nhất thiên hạ, mỗi người bọn họ đều khinh bỉ, ngay cả nô tỳ thấp hèn, thái giám cũng nhìn nàng bằng ánh mắt khác thường.

Thẩm Thất nắm chặt bàn tay nhìn cửa thiên lao bị bao phủ bởi lửa, mọi người đều lo lắng chờ Hàn Sâm ra ngoài. May mắn thiên lao làm bằng thạch bích, nên tạm thời chưa sụp đổ hoàn toàn.

Khoảng chừng nửa nén hương sau, rốt cuộc nhìn thấy thị vệ cùng Hàn Sâm chạy ra, Hàn Sâm ôm một đứa nhỏ đã ngất xỉu trong ngực, không phải Lâm Nhi thì là ai.

“Lâm Nhi, Lâm Nhi.” Mai Nhượng Hàm vội vàng chạy lên đón lấy Lâm Nhi, “Lâm Nhi đừng sợ, Lâm Nhi đừng sợ, nương ở chỗ này, nương ở chỗ này.”

“Mau truyền ngự y.” Hàn Sâm lớn tiếng sai bảo. Đoán chừng Lâm Nhi bị khói hun cho hôn mê, trễ một chút thôi có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi Mai Nhượng Hàm tiếp nhận Lâm Nhi, Hàn Sâm lập tức đi đến trước mặt Thẩm Thất, giáng xuống một bạt tai.

Thẩm Thất bị hắn tát cho một cái, liền lao đảo ngã xuống đất, khóe miệng chảy ra một vệt máu đỏ.

“Ngay cả một đứa nhỏ mà nàng cũng xuống tay được!” Hàn Sâm tức giận đến mức ánh mắt đỏ ừng, đây là lần đầu tiên Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm giận như vậy.

Theo lương tâm mà nói, tất nhiên Thẩm Thất không nỡ hạ thủ với một đứa nhỏ vô tội. Nhưng càng nhìn càng thấy đứa nhỏ đó nhìn giống Cao Sùng, thứ hai là Hàn Sâm từng ái đứa nhỏ đó quá mức nên khiến cho Thẩm Thất cảm thấy vô cùng chướng mắt, hắn còn đối xử với đứa nhỏ đó tốt hơn cả Tử Sung.

Từ nhỏ đến lớn Thẩm Thất chưa từng bị vũ nhục như vậy, bị người ta tát trước mặt mọi người, huống chi người này còn là Hàn Sâm. Tuy rằng trong lòng Thẩm Thất cảm thấy áy náy, nhưng sau một tát vừa rồi càng khiến cho nàng phản nghịch, nàng chậm rãi đứng lên. “Chẳng lẽ hắn không đáng chết sao? Chẳng lẽ thời điểm phụ thân hắn bức chết cha mẹ ta, cha mẹ ta nên chết sao? Cho dù là một mạng đền một mạng, Cao Sùng cũng chỉ có một cái, cha nọ con tra, chẳng lẽ không phải sao?” Thẩm Thất lạnh lùng nói, nàng không thèm nhìn Mai Nhượng Hàm, đối diện với Hàn Sâm nói: “Ta khuyên người tốt nhất nên trông coi hắn chặt chẽ một chút, Thẩm Thất ta thề với trời quyết không để bất cứ huyết mạch Cao thị nào ở lại hậu thế, nếu không đầu rơi máu chảy.”

Lời thề dứt khoát như vậy, giống như ngày mai sẽ trở thành sự thật. Nói xong những lời này, cả người Thẩm Thất như mất đi hết sức lực, nàng nhanh chóng xoay người đi, mà theo sát nàng chỉ có Tiền Nhi.

“Chủ tử, chủ tử, người làm cái gì vậy, sao lại thề độc như thế?” Tiền Nhi vô cùng lo lắng.

Thẩm Thất ngồi sững sờ trên giường, nàng cũng không biết tại sao lúc đó nàng lại kích động như vậy, dám nói ra những lời quyết liệt, nếu xảy ra một lần nữa, nàng không chắc sẽ còn lá gan đó, chỉ cần nghĩ tới đứa nhỏ la khóc, Thẩm Thất liền biết nàng không đủ nhẫn tâm. Nhưng Hàn Sâm làm như vậy, rõ ràng là đang ép nàng, ép nàng phản kháng.

Nàng vốn là một người yếu lí, vừa nhìn thấy Hàn Sâm ôm đứa nhỏ kia đi ra, nàng lập tức tỉnh ngộ, nhận ra rằng tại sao lúc ấy bản thân mình lại độc ác

như vậy. Nhưng mà Hàn Sâm, vì sao Hàn Sâm lại đánh nàng một bạt tai? Thẩm Thất cảm thấy vô cùng ủy khuất, hẳn làm tất cả đều vì Mai Nhược Hàm.

Chuyện này nhanh chóng được xử lý, lại là bị cấm túc, lúc Thẩm Thất nhận thánh chỉ, nàng cảm thấy Hàn Sâm không có một chút ý nghĩ mới mẻ nào.

Nhưng Lưu ma ma lại ngồi bên cạnh cười trộm, “Thì ra hoàng thượng vẫn yêu thương nương nương.”

“Sao ngươi lại biết?” Thẩm Thất cong miệng.

“Hoàng thượng là người không giỏi biểu đạt mà thôi, lão nô theo hầu ngài ấy từ nhỏ đến lớn nên rất rõ ràng. Người đừng tưởng hoàng thượng bề ngoài lạnh lùng, nhưng rất trọng tình, nếu không cũng không để cho loại người như Hàn Tổ Phụng tác oai tác quái trong vương phủ, còn không phải là hoàng thượng đối với vị kia...” Lưu ma ma nói được phân nửa liền ý thức được sai lầm, vội vàng đổi giọng: “Lão nô hồ đồ, không nên nói chuyện này.”

“Hoàng thượng không đành lòng đuổi Hàn Tổ Phụng đi, nhưng mỗi khi lão nô bị khi dễ, lại âm thầm quan tâm lão nô, tuy rằng chưa từng nói khỏi miệng, người xem hoàng thượng đặc biệt cho lão nô rời Lan Lăng đến kinh thành hầu hạ nương nương sẽ hiểu ngay thôi.”

Hành động này của Hàn Sâm mới gọi là kinh điển của việc mượn dao giết người, hẳn không đành lòng xuống tay, liền mượn tính tình kiêu ngạo của Thẩm Thất đi diệt trừ. Bây giờ Thẩm Thất mới hiểu ra, chẳng trách hẳn ngăn dậm xa xôi đón Lưu ma ma đến chỗ nàng, hóa ra không phải đau lòng cho mình, mà là đau lòng vì Lưu ma ma.

“Vậy thì có liên quan gì đến việc hẳn yêu thương ta đâu?” Thẩm Thất giận nhìn Lưu ma ma một cái.

“Lão nô không dám bình luận chuyện của chủ tử, nhưng quen biết hoàng thượng lâu như vậy lão nô chỉ thấy ngài ấy nổi giận hai lần. Một lần là vì vị kia, cãi nhau với tiên đế, sau đó mất đi thánh sủng, thực ra trước đây tiên đế rất yêu thương hoàng thượng. Lần thứ hai chính là lần này, nhưng cho dù tức giận như vậy, hoàng thượng cũng không trách phạt nương nương, chỉ cấm túc người, nhưng lại không cấm túc hoàng thượng.”

Được Lưu ma ma khuyên giải, tâm trí Thẩm Thất như được khai mở. Với tính tình của Hàn Sâm, hẳn sẽ không thích nữ nhân độc ác, mà nàng lại đụng đến tối kỵ của hắn, tất nhiên bị đánh. Huống chi nàng xuống tay với đứa nhỏ, quả thật đáng đánh. Thẩm Thất càng nghĩ càng thấy xấu hổ.

“Hắn còn tức giận đến khi nào?” Thẩm Thất bắt đầu lo lắng suy nghĩ về Hàn Sâm, bản thân nàng cũng tức giận nhưng rất nhanh lại hết, tội gì phải nhẫn nhịn để bản thân chịu thiệt.

“Lão nô đã tìm thấy tin tức của y nữ kia, mời bà ta ba ngày nữa đến xem. Nếu lần này nương nương có thể truyền ra tin vui, tất nhiên hoàng thượng sẽ tới.” Lưu ma ma đa mưu túc trí cười.

Thời gian ba ngày nói dài thật sự không dài, rất nhanh đã tới. Thẩm Thất vội vàng cho mời y nữ vào trong cung điện, không nghĩ rằng bà ta lại mang đến tin tức khiến người ta tan nát cõi lòng.

Y nữ kia đi rồi, bốn phía im phăng phắc, ngay cả Tiền Nhi lẫn Lưu ma ma cũng không dám đến gần. Thẩm Thất cứ như vậy ngồi im trên giường.

Bên ngoài trời u ám, một mảnh mây đen sẫm dần dần lan rộng, giống như mây đen muốn cắn nuốt cả bầu trời, bão tuyết vậy mà lại yếu thế hơn.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng thái giám truyền chỉ, Thẩm Thất đang hoảng hốt được người khác đỡ quỳ xuống đất tiếp chỉ.

“Cung đình của trẫm ngày càng phát triển, phần nào dựa vào các ái khanh, nay ban danh hào cùng với vinh quang. Xét thấy Thất nữ của Thẩm thị, được nuôi dạy xuất sắc hơn người, cát tường trung trinh đức hạnh một đời, tính tình hiền thuận dè dặt, ôn nhu dịu dàng, nay sắc phong làm Hoàng quý phi. Ngươi hãy lấy đức tính cần kiệm mà giúp cho cung đình, làm cho lễ nghi vĩnh viễn trường lưu, khâm thờ.”

Hoa triều chưa từng có nhất phẩm Hoàng quý phi, đây là vị trí Hàn Sâm đặc biệt chuẩn bị cho Thẩm Thất, cao hơn tất cả chúng phi, nhưng hoàn toàn không phải chính cung. Thẩm Thất chờ đợi nhiều ngày, cuối cùng cũng thấy kết quả, đây là cái mà hắn gọi là đại lễ sao? Thất đúng là chịu không nổi.

“Chúc mừng Hoàng quý phi, chúc mừng Hoàng quý phi.” Thái giám truyền chỉ còn đang trông đợi nhận tiền thưởng từ chỗ Thẩm Thất, việc này là đại hy nha.

Thái giám nâng thánh chỉ tới, chờ Thẩm Thất tiếp nhận, nhưng thật lâu sau cũng không thấy Thẩm Thất động đậy, hẳn đành phải nhẹ giọng nói: “Hoàng quý phi nương nương, xin người mau tiếp chỉ.”

Thẩm Thất ngẩng đầu, nhìn khoảng không phía trên, cũng không tạ ơn lĩnh chỉ, chậm rãi đứng lên, cầm lấy thánh chỉ trong tay thái giám, ném vào trong lò sưởi, mắt chứng kiến nó hóa thành tro tàn.

Mỗi người ở đây đều hít một hơi thật sâu, đốt thánh chỉ, chẳng phải là tội đại bất kính tru di cửu tộc sao.

Còn bộ dạng của Thẩm Thất rất bình tĩnh, yên lặng đứng bên cửa sổ.

Ầm ỉ xung quanh mình biến mất, Tiền Nhi nhìn Thẩm Thất muốn nói gì đó nhưng lại thôi, không dám mở miệng.

“Nói đi, dù sao cũng không có việc gì.” Thẩm Thất thản nhiên cười, an ủi tâm hồn Tiền Nhi.

“Hoàng thượng hạ chỉ truy phong Liễu thị là Hiếu Thuần hoàng hậu.” Liễu thị này, chính là Liễu Dong, trong đáy lòng Hàn Sâm cũng chỉ có một mình nữ

tử kia.

Thẩm Thất nghe xong không nói gì hết, Tiền Nhi nhìn một bên mặt nàng, chỉ cảm thấy da thịt trắng hồng của nàng khác với ngày thường, hôm nay da Thẩm Thất trắng hơn bình thường, trắng trẻo trong suốt, không giống người còn sống.

“Chủ tử...” Tiền Nhi cực kì lo lắng cho Thẩm Thất, thái độ bình tĩnh này, không giống chủ tử nàng gì hết. Nếu là ngày trước chủ tử của nàng phải tức giận đến mức giậm chân, sau đó chạy đi tìm hoàng thượng, nên chạy ra ngoài tìm tuyết ăn, phải giải quyết ức chế bức bối trong lòng, đó mới là chủ tử của nàng.

Không phải nữ tử bình tĩnh như nước ở trước mặt.

“Nương nương, hoàng thượng mời người tới nam thư phòng.” Lưu ma ma thấp giọng nói.

“Ừ, giúp ta thay quần áo.” Thẩm Thất đi vào trong phòng, căn dặn Tiền Nhi: “Lấy bộ đồ lụa xanh nhạt ra giúp ta.”

Tiền Nhi ngạc nhiên, “Chủ tử, hiện tại trời rất lạnh.” Giờ là mùa đông chứ không phải mùa thu, mặc đồ lụa mỏng chẳng phải sẽ bị lạnh chết sao.

“Bảo người lấy thì cứ lấy đi, mặc áo khoác lông hồ ly bên ngoài là được rồi. Mùa đông mặc nhiều đồ như vậy, chẳng đẹp chút nào.”

Lúc này Tiền Nhi mới yên tâm, nếu chủ tử còn quan tâm đẹp xấu, thì không còn vấn đề gì nữa, sau đó lại giúp Thẩm Thất cẩn thận tô son thoa phấn, hy vọng lần này hoàng thượng sẽ tha lỗi lưu tình, cho dù một cung nữ như Tiền Nhi cũng biết Thẩm Thất thật sự đã phạm đại tội.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Bạch Vân Thiên Tái Không Du Du (Hạ)

Editor: HD

Người hầu trong nam thư phòng vừa nhìn thấy Hoàng quý phi Thẩm thị ưỡn ngực đi vào thì có chút kinh ngạc, trong lòng bọn họ cứ nghĩ rằng nàng sẽ phải quý xuống khóc lóc xin tha thứ.

Hàn Sâm ra hiệu, Lí Chương liền phân phó người xung quanh lui ra hết, hần chậm rãi thôi lui rồi đóng cửa đại điện lại.

Hàn Sâm đợi mọi người lui xuống xong, mới đứng dậy, ném tấu chương trong tay, lớn tiếng quát Thẩm Thất, “Nàng dám đốt thánh chỉ, nàng thừa biết đây là đại tội tru di cửu tộc.”

Thẩm Thất nhìn Hàn Sâm, sương lạnh dày đặc, nếu những người khác còn ở trong phòng chắc đã sớm bị dọa quỳ xuống đất run rẩy cầu xin, nhưng nàng lại tiến lên hai bước. “Tru thì tru đi, dù sao Thẩm gia ta cũng chỉ còn lại vài người. Sợ ngoại thích chuyên quyền, cho nên hoàng thượng chỉ muốn tiêu diệt cho nhanh.”

Lần này người có công đi theo Hàn Sâm Nam chinh Bắc chiến, nhận được rất nhiều ban thưởng chính là Thẩm Ngũ, cũng là người kế thừa tước vị phụ thân, Tín Dương hầu, tuy nhiên toàn bộ quyền lực đều không còn, chính là mẫu hình tiêu biểu của người giàu có nhân rồi.

Hàn Sâm bị Thẩm Thất nói như vậy khuôn mặt lập tức trắng bệch.

“Hoàng thượng bị nữ sắc mê hoặc, thậm chí đã quên mất đạo lý diệt cỏ tận gốc, ngược lại còn thu giữ nghịch thần, chẳng lẽ ý ngài nói một nhà phản tặc Cao Hoan không đáng bị tru di cửu tộc sao? Bọn họ cướp quyền tự lập, thì được lưu lại huyết mạch, còn nhà Thẩm thị ta trung quân ái quốc, phụ thân hi sinh cho đất nước, nên bị tru di cửu tộc?” Thẩm Thất cười lạnh lùng.

Tuy Thẩm Thất có nhiều huynh đệ, nhưng tất cả đều ở trên chiến trường, ngay cả người yếu ớt như Tam Ca cũng cố gắng sửa đổi, kết quả đổi lại là tán xác nơi sa trường, sống đến tận bây giờ cũng chỉ có Thẩm Ngũ.

“Bị nữ sắc mê hoặc?” Hàn Sâm có chút tự giễu cười cười.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Hoàng thượng là đáng thiên tử cao quý, ngài muốn lấy vương phi của địch quốc nô tì sao dám phản đối. Tiên hoàng còn dám chiếm lấy con dâu của chính mình, hoàng thượng thu nhận một Mai Nhược Hàm thì có gì ghê gớm? Cần gì phải giả mù sa mưa phong Thẩm Thất làm Hoàng quý phi, chỉ chọc cười người ta.”

Lời vừa nói ra chính là so sánh Hàn Sâm với phụ thân hoang dâm vô độ của hần, chuyện Huệ Đế xâm phạm Liễu thị là nỗi đau suốt đời của Hàn Sâm.

Hàn Sâm tức đến mức bàn tay có chút run rẩy, bỗng nhiên hần im lặng, ra vẻ rất bình tĩnh, sau đó chậm rãi ngồi xuống long ý, ánh mặt lạnh lùng nhìn Thẩm Thất sâu không lường được.

Thẩm Thắt giống như được nhìn thấy tác phong giết địch của Hàn Sâm trên chiến trường. Bình tĩnh, cơ trí, nhận biết tất cả điểm yếu của địch rồi mới ra sức đánh vào.

“Nếu không phải nàng, Nhưộc Hàm đã sớm trở thành hoàng hậu của trăm.”

Quả nhiên, đúng là câu này, Thẩm Thắt nói một ngàn câu tổn thương Hàn Sâm, cũng không bằng một câu này của hắn. Nhưng Thẩm Thắt chính là loại người, nàng bị thương càng sâu, càng kiên định dứt khoát, không lộ bất cứ yếu ớt nào.

“Chỉ trách cô ta thiếu quyết đoán.” Thẩm Thắt cười chế giễu, “Cũng may ta là nữ nhân tính nết, sớm đã biết hoàng thượng có mệnh đế vương, cho nên không uống công bày mưu tính kế, gây ông đập lưng ông, không mần liêm sỉ tìm cách lấy lòng, nhưng mà người tính không bằng trời tính, cuối cùng lại rơi vào kết cục này.” Thẩm Thắt cười đến chảy nước mắt.

Câu này của nàng phủ nhận tất cả tình yêu, tất cả đều là vì lợi ích, làm rạn vỡ tổ tông, lạnh lẽo như băng đá.

Lúc Hàn Sâm đối diện với quân địch, hắn luôn duy trì nụ cười, nhưng khi nhìn thấy Thẩm Thắt, trong mắt chỉ có đau và hận. “Nàng thấy trăm và Nhưộc Hàm có hôn ước cho nên cố tình bày ra chuyện ti tiện kia vu oan mưu hại trăm?”

Thẩm Thắt đối với Hàn Sâm cũng vừa giận vừa hận, cuối cùng tạo thành căm ghét, ngày hắn tới thảo nguyên đón nàng tất cả vẫn còn tươi đẹp, tới tận bây giờ đã biến thành ti tiện mưu hại, quả nhiên ngay từ đầu trong lòng của hắn chỉ có bóng hình Mai Nhưộc Hàm hoặc có thể nói là Liễu thị. Thẩm Thắt đã từng nhìn thấy bức chân dung của Liễu thị, Mai Nhưộc Hàm trông giống nàng ta đến ba phần, hắn có thể đối xử với người giống ba phần thâm tình như thế, Thẩm Thắt không biết nếu Liễu thị vẫn còn sống, thì Thẩm Thắt nàng được xem là cái gì chứ, chuyện vặt mà thôi.

“Chuyện này người thắng làm vua, người thua làm giặc.” Thẩm Thắt liếc chết dứt khoát, cho dù tới tận bây giờ, nàng cũng chưa từng hối hận vì đã quyết định như vậy.

“Được, rất tốt. Trăm nên sớm nhìn ra bộ mặt độc ác của nàng, nàng vì tiếp cận trăm, có thể khiến người ta gãy chân nguy hại tới tính mạng, thì mạng người cũng không tính là gì. Ngay cả đứa trẻ vô tội cũng xuống tay được.”

Thẩm Thắt không thể đối mặt với chuyện này, nàng không biết nàng đã vì cha mẹ, hay là do bản thân quá ghen ghét nên làm ra chuyện nhục nhã đó, có một số việc dù nàng cực kì hối hận ăn năn, nhưng mà chỉ cần Hàn Sâm trách móc nàng, nàng nhất định sẽ phản bác, “Chẳng lẽ cha mẹ ta trung nghĩa lại không vô tội, bọn họ nên chết sao? Năm đó vị Liễu cô nương kia bị hại, hoàng thượng liền giết chết những kẻ vô tội hầu hạ cô ta, cho dù biết rõ bọn họ không thể phản kháng hoàng mệnh, chẳng phải lúc đó hoàng thượng cũng giận chó đánh mèo sao? Nghịch tử của Cao Suồng ta nhất định sẽ giết, nếu không Thẩm Thắt đầu rơi máu chảy.” Thẩm Thắt nhắc lại lời thề của nàng.

“Lân Nhi là con của trăm.” Đây cũng là phán đoán sai lầm nhất trong đời của Hàn Sâm, “Nó không phải là con của nghịch thần, cho nên nàng cũng không cần phải giết nó để trả thù cho cha mẹ.”

Có đôi khi con người ta nghĩ rằng mình đã bị đá kích đến cực điểm, không còn khả năng chịu nổi nữa, nhưng trên thực tế lại khác, Thẩm Thắt cứ tưởng bản thân sẽ ngã xuống đất, nhưng thực chất nàng còn đứng rất vững, miệng tiếp tục nói, “Tính theo tuổi của hắn, có phải là năm đó thời điểm hoàng thượng đuổi ta về Lan Lăng, mà Mai Nhưộc Hàm vừa mới được ta cứu ra hay không?”

Ban đầu Thẩm Thắt nhìn thế nào cũng thấy Lân Nhi giống Cao Suồng, nhưng đứa nhỏ mới hai tuổi sao có thể thấy rõ ràng, vừa nghe Hàn Sâm nói vậy, nàng bắt đầu nghĩ lại bộ dạng của đứa nhỏ kia, lúc này lại thấy tại sao nó lại giống Hàn Sâm như vậy.

Thẩm Thắt tươi cười cực kì sáng lạng, “Chẳng trách vội vàng đuổi ta đi như vậy. Ta ở Lan Lăng nhìn phụ thân mình tuần thành, còn hoàng thượng ở bên đó làm Mai Nhưộc Hàm có thai.”

“Nếu Lan Lăng không phải chỗ trọng yếu cung cấp lương thực cho quân đội của hoàng thượng, chỉ sợ hoàng thượng cũng không thèm liếc nửa ánh mắt tới, người chỉ cần, người chỉ cần đến sớm một chút thôi, cha ta sẽ không phải chết, mẫu thân ta, tỷ tỷ ta...” Thẩm Thắt ghen ngào đến mức không nói chuyện được. Thế giới của nàng đã sớm bị nàng vụn vụn, nhưng trong đáy lòng của nàng cũng hiểu, việc này không thể trách Hàn Sâm hoàn toàn được, nhưng trong lúc người ta đau khổ, những cái không nên thương tâm lại được mang ra để thương tâm một lần.

Khi Hàn Sâm nhận được tin tức thành Lan Lăng bị phá, hắn không kịp bẩm báo quân tình đến An Dương, lập tức tự ý dẫn quân về Nam, đó căn bản là tội chết.

“Nàng nói bây bạ cái gì đó?” Hàn Sâm giận dữ, hắn không đoán được Thẩm Thắt lại không nói đạo lý như vậy.

“Ta không nói bây, hoàng thượng đã sớm muốn diệt trừ Thẩm gia có phải hay không? Người hận không thể làm cho Thẩm Thắt chết ngay lập tức, giết sạch tất cả Thẩm thị, người mới vui vẻ, đề không có ai ngăn cản người với Mai Nhưộc Hàm.” Thẩm Thắt muốn làm Hàn Sâm tức chết, nàng lùi hai bước, “Như vậy cũng tốt, vốn dĩ là chuyện hai bên cùng có lợi, hoàng thượng muốn mượn quyền thế của Thẩm gia, mà Thẩm gia ta lại thấy sang bắt quàng làm họ, từ xưa đến nay thô khốn chết, chó săn bị mổ làm thịt là chuyện thường tình, chẳng phải lần đầu xảy ra, Thẩm Thắt tự biết bản thân phạm đại tội bất kính, hoàng thượng muốn chém muốn giết tùy người.” Thẩm Thắt bày ra bộ dáng vượn cổ chịu chết.

“Rốt cuộc là nàng đang nói bây bạ gì đó.” Hàn Sâm tròn mắt nhìn Thẩm Thắt. Đôi mắt Thẩm Thắt dăm lệ nhìn Hàn Sâm, yếu ớt hỏi: “Cho tới tận bây giờ chàng chưa từng nghĩ muốn phong ta làm hoàng hậu có phải hay không?” Tới tận bây giờ hắn cũng không thừa nhận nàng là vợ của hắn có phải hay không? Trong lòng của hắn chưa từng có nàng phải không?

“Nàng nghĩ người độc ác đồ kị như nàng xứng đáng làm hoàng hậu của trẫm sao?”

“Chàng cũng không xứng làm phu quân của ta.” Thẩm Thất thật sự không muốn sống nữa, “Chỉ mong kiếp sau, đời đời kiếp kiếp không nhìn thấy chàng nữa.”

“Nàng điên rồi sao, đừng tưởng trẫm không dám giết nàng.” Hàn Sâm gần như tức đến phát run, vừa nói ra lời này liền vội vàng sửa lại, “Trẫm không tranh cãi với nàng nữa, mau về phòng đóng cửa tĩnh tâm đi.”

“Người đâu.” Hàn Sâm muốn rời khỏi thư phòng, bãi giá về chỗ hán, tình hình hiện tại sao có thể bình tĩnh nói chuyện.

Ngoài cửa “Thùng thùng” nổ tài chạy vào, “Hồi bẩm hoàng thượng, An Phúc điện truyền tin đến nói, Triệu quý phi có thai, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng.” Một tiểu thái giám chạy vào, nghĩ muốn lấy lòng hoàng thượng, tin tức tốt lành thế này, tất nhiên hẳn muốn thông báo để cướp công, sợ đi trễ bị người khác đoạt lấy.

Tiểu thái giám vui mừng ngẩng đầu, ai ngờ lại thấy khuôn mặt tức giận của Văn Hi đế.

Mà về mặt của Thẩm Thất tái nhợt không biết đang nhìn về đâu, ngay cả Triệu thị cũng có thai, Thẩm Thất nhìn một mảnh trời nho nhỏ bên ngoài cửa sổ, không biết tới tột cùng bản thân mình đã làm sai cái gì, để phải chịu lấy đối xử như vậy.

Hàn Sâm bị tiểu thái giám kia cắt ngang, cũng trở nên bình tĩnh hơn, hẳn phát ồ tay áo muốn rời đi, Thẩm Thất ở phía sau vội vàng chạy theo, “Chàng không được đi, ta không cho chàng đi!” Đây là cách nói chuyện của Thẩm gia Thất cô nương, đáng tiếc vạn lần không nên dùng khẩu khí này để nói chuyện với chỉ tôn thiên hạ.

Hàn Sâm lạnh lùng quay đầu, “Truyền ý chỉ của trẫm, Hoàng quý phi được nuông chiều thành tính, tước vị xuống hàng tần, lấy làm cảnh cáo.”

Cái liếc mắt cuối cùng Hàn Sâm dành cho Thẩm Thất, khiến cả người nàng như rạn nứt, loại đau khổ này, chỉ có thể lấy thời điểm nàng ở trong mật thất vương phủ tại Lan Lăng khi nàng nhìn thấy thi thể của mẫu thân mới có thể so sánh với loại đau đớn tuyệt vọng này.

Hàn Sâm tiếp tục đi thẳng không quay đầu lại nữa, Thẩm Thất ở phía sau chạy như điên ra ngoài, trong đầu nàng thỉnh thoảng hiện lên ánh mắt của Hàn Sâm, không cần phải nói gì cả, chỉ một cái liếc mắt đơn giản như vậy thôi, lại chứa đầy lạnh lùng, chán ghét.

Trong đầu Thẩm Thất có một giọng nói: “Nàng không xứng làm hoàng hậu của trẫm, nàng không xứng làm hoàng hậu của trẫm.” Nàng chạy một mạch như điên loạn, cũng không biết là chạy tới đâu.

Lát sau, trong đầu lại có giọng nói khác vang lên, “Thân thể nương nương âm hàn, rất khó thụ thai.” Ánh mắt lo lắng thương xót nhìn nàng, ai nấy cũng thương hại cho nàng, chê cười nàng, chê cười nàng không thể sinh. Nàng không thể có con, kết cục về sau của nàng như thế nào Thẩm Thất đã đọc qua rất nhiều sách sử.

Thẩm Thất ôm đầu, “Ta không muốn nghe, ta không muốn nghe, không được nói nữa, các ngươi không được nói nữa.” Nàng vừa khóc vừa chạy, “Ta muốn nương, ta muốn nương.” Trong lúc người ta đau khổ nhất, có lẽ việc người ta muốn làm chính là trốn trong lòng mẹ, thậm chí trong bụng.

Hàn Sâm vừa mới bãi giá đến An Phúc điện, Triệu thị lập tức vui vẻ ra nghênh đón, “Hoàng thượng.” Dịu dàng như nước. Nhưng khuôn mặt Hàn Sâm không có chút vẻ vui mừng, cảm thấy không đúng lắm, cho tới bây giờ, con nối dõi của Hàn Sâm cũng chỉ có một người là Từ Sung, con nối dõi là tối kỵ của hoàng thất, đáng lý Hàn Sâm phải cực kỳ vui vẻ mới đúng. Nhưng Triệu thị không nhìn ra vẻ mặt của hắn có biểu hiện điều đó.

Triệu thị cũng biết là vì cái gì, “Hoàng thượng, đừng nóng giận, không ngờ rằng Hoàng quý phi dám đốt thánh chỉ, quả thật là đại nghịch bất đạo, tội đáng chết vạn lần.” Xưa nay Triệu thị rất hận Thẩm Thất.

“Tuổi nàng còn nhỏ, sao có thể hiểu mấy việc này.” Hàn Sâm nhún mày, “Để cho trẫm yên tĩnh một lát.”

Triệu thị bĩu môi, lấy lý do này không phải là quá gượng gạo sao, người hơn hai mươi tuổi, hẳn bảo còn nhỏ, đây rõ ràng là đang bảo vệ người kia.

Ngay lúc này, liền nhìn thấy Lí Chương vội vàng chạy vào, “Hoàng thượng, hoàng thượng, Hoàng quý phi chạy lên Trích Tinh lâu, nô tài, nô tài sợ nương nương...”

“Lại dùng chiêu này, nàng ta đúng là một khúc hai nháo ba đòi thất cổ thành thói quen mà.” Triệu thị khinh thường, lần trước Thẩm Thất cũng dùng mấy chiêu này ép hoàng thượng đi vào khuôn khổ. “Hoàng thượng, nếu ngài không đi, nàng sẽ không dám làm loạn đâu.” Triệu thị kéo cánh tay Hàn Sâm.

Hàn Sâm nặng nề thờ dài một tiếng, “Trẫm thật sự bị ma chướng này ép đến điên rồi.” Hàn Sâm kéo tay Triệu thị ra, “Trẫm đi xem nàng ấy thế nào.”

Trích Tinh lâu là lâu cao nhất Hoa Minh cung, lâu cao chín tầng, đứng từ đằng xa có thể trong thấy Thẩm Thất đang chạy như bay, tốc độ điên cuồng như vậy, Hàn Sâm cực kỳ kinh hãi, vội vàng chạy lên, “Thất Thất, Thất Thất.”

Trong lúc Thẩm Thất mơ màng, chỉ nghe thấy có người gọi nàng “Thất Thất, Thất Thất” thật thâm tình, thật tha thiết, nghe thật ấm áp, nhưng giọng nói ấy quá xa, giống như đến từ hư không, đến từ thế giới khác. Giọng nói kia càng lúc càng có vẻ lo lắng, nghe thật tốt, Thẩm Thất điên cuồng chạy, muốn tiếp cận giọng nói kia.

Hàn Sâm mới chạy được phân nửa đường, Thẩm Thất đã lên tới lầu thứ chín.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, dạo gần đây Trích Tinh lâu đang được tu sửa, nường nường, nường...” Lí Chương chạy sát phía sau thờ hồng học.

Hàn Sâm nhìn thấy Thẩm Thất xông lên lâu thứ chín, không có dấu hiệu dừng lại, ngược lại càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh. Sau đó vang lên tiếng Lí Chương hét chói tai: “Không ---”

Trong phút chốc, trời đất đều im ắng. Thân mình Thẩm Thất xanh biếc như lá cây, nhẹ nhàng nhảy xuống Trích Tinh lâu.

Hàn Sâm nhìn thấy màu xanh biếc kia, bỗng nhiên nhớ ra bộ đồ lụa xanh phồn sa, chẳng phải là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thẩm Thất ở hoài viên, nường mặc bộ đồ đó sao? Một thân thanh thoát màu xanh biếc.

Hàn Sâm suy sụp ngã quỵ trên đất, phía sau xanh biếc, nhưng trước mắt chỉ có một màu xám tro.

Văn Hi để năm thứ hai, Thẩm tần mất, truy phong Quang Liệt hoàng hậu.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Khứ Niên Kim Nhật Thử Môn Trung

(*)Đề Đô Thành Nam Trang: Ngày này năm ngoái tại cửa đây

Editor: Snowflake HD

Văn Hi để năm thứ tư, Nam Chiêu quốc.

Người trên giường chậm rãi mở mắt, đập vào trước mắt là những quả cầu hương lớn nhỏ treo trên màn, cảm thấy mùi hương rất lạ, làm cho người kia nhớ về mùi hương ngọt ngào của hoa hồng Ba Tư. Nhớ rất rõ ngày xưa khi Ngũ Ca đi qua Tây Vực buôn bán, có mang về một ít.

Người nọ ngồi dậy, hứng thú nhìn bốn phía, quan sát bài trí xung quanh, không có bất kì người nào quen thuộc, thậm chí có hơn phân nửa dụng cụ kỳ lạ mà nàng không biết nó là cái gì.

“Người đâu.”

Ngoài cửa “Thùng thùng” hai tỳ nữ chạy vào, kinh ngạc nhìn nàng, “Công chúa!”

Người nọ nhìn hai tỳ nữ ngạc nhiên há hốc miệng, ngờ nghệch, liền tức giận nói: “Trên mặt ta nở hoa sao?”

Hai nha đầu đó chẳng những không cúi đầu, mà còn kinh ngạc nói: “Công chúa, công chúa có thể nói chuyện được rồi sao?” Hai người đột nhiên quay qua nhìn nhau, trong đó một người nói: “Xuân Nhi, người mau chạy đi bẩm báo vương thượng và vương hậu.”

“Công chúa?” Người nọ hí mắt nhìn, cảm thấy có chút không rõ ràng lắm, nhưng nhìn quần áo mà hai thị nữ này mặc giống như là của Nam Chiêu, trước kia nàng thấy mấy đồ này mới lạ cho nên có mấy vài cái.

Người nọ lẩm bẩm: “Tại sao ta lại ở chỗ man di này, chẳng trách vật gì cũng kì lạ.” Về phần hai chữ “Công chúa” trong miệng hai thị nữ kia, nàng lại càng không hiểu.

Đến khi hiểu được sự tình, “Người nói ta là Nam Chiêu thất công chúa? Đây là chỗ sinh sống từ nhỏ đến lớn của nàng?” Người nọ cẩn thận dò hỏi nha đầu ở lại.

Nha đầu tên Hạ Nhi cảm thấy kì quái, vị thất công chúa này tuy rằng không thể nói chuyện, nhưng đầu óc linh hoạt bình thường càng không bị độn hư chỗ nào, sao lại hỏi vấn đề buồn cười như vậy. Nam Chiêu thất công chúa là mỹ nhân đẹp nhất Nam Chiêu, đáng tiếc bị cầm tù nhỏ, cho nên được nuôi dưỡng trong cung vẫn chưa gả ra ngoài, đến bây giờ nàng đã mười bảy tuổi.

Người nọ xoay người lại, bắt đầu tự lẩm bẩm, “Rốt cuộc là ta đã chết hay chưa?” Nàng chỉ nhớ cảnh bản thân nhảy xuống Trích Tinh lâu, những chuyện tiếp theo nàng không có chút ấn tượng gì cả. Người nọ bỗng dừng dậm chân một cái, “Ta thật là ngốc, nhìn đáng vẻ hiện giờ sẽ biết thôi.”

Người nọ vội vàng chạy đến trước gương, nhìn trái nhìn phải, thật không biết ông trời đang đùa giỡn cái gì. Người nọ tiếp tục thì thầm: “Ừm, lông mày này không có đen bằng của ta, lông mi cũng không dài, đôi mắt to hơn của ta một chút, nhưng mà cái mũi không đẹp lắm, còn miệng giống nhau như đúc, cảm hơi nhọn, làn da này giống như chưa từng tiếp xúc với ánh nắng, tái nhợt đến mức trong suốt.” Người trong gương tất nhiên không phải Thẩm Thất, nhưng lại cực kì giống Thẩm Thất. Tuy nhiên Thẩm Thất lông mày liễu hơn nàng một chút, thất công chúa chỉ được coi là xinh đẹp thanh lệ.

“Thất Nhi, Thất Nhi.” Thẩm Thất còn đang nhìn chính mình trong gương, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gọi chứa đầy mừng rỡ, “Thất Nhi, mau cho mẫu

hậu nhìn một cái, con có thể nói rồi sao, nói cho mẫu hậu nghe một chút đi, nói đi con, thần linh phù hộ, con ta cuối cùng cũng nói chuyện được rồi.”

Thẩm Thất nhìn phu nhân trung niên ăn mặc hoa lệ trước mặt, cảm thấy hoàn toàn xa lạ, đầu óc của nàng đã sớm bay đi chỗ khác, chẳng lẽ trên đời này thật sự có chuyện mượn xác hoàn hồn? Còn diễn ra trên người nàng?

“Mẫu hậu.” Đối với người nàng không có chút cảm tình gì, Thẩm Thất tạm thời ứng phó để sớm qua chuyện.

Vương hậu lập tức khóc nức nở, liên tục nói thần linh phù hộ, “A, bản cung phải dâng lễ vật tạ ơn thần, bản cung phải chuẩn bị lễ vật tạ ơn thần.”

Vương hậu đi rồi, Thẩm Thất bảo mọi người lui xuống, bản thân lại đứng lên nhảy nhót, “Ta sống lại rồi, ta sống lại rồi.” Trên đời này làm gì có chuyện gì tốt hơn việc có thể sống thêm một lần nữa?

Nhảy nhót được một lát, Thẩm Thất ngừng lại, nghĩ tới người kia, lúc trước nàng chỉ lo tìm hiểu tình huống trước mặt, nên quên hỏi bây giờ là thời đại nào. Thẩm Thất nghĩ rằng có lẽ nàng đã ngủ rất lâu, nói không chừng hán đã qua đời rồi?

Thẩm Thất lắc đầu, không muốn nghĩ tới kết cục như vậy, “Mặc kệ, cứ coi như hán đã chết, ở trong lòng ta, hán đã chết từ lâu.” Thẩm Thất âm thầm đi tới kết luận.

Bây giờ suy nghĩ lại cảnh tượng cuối cùng, rõ ràng có thể thấy được, nàng cũng ngạc nhiên với tình cách ngang ngược không nói đạo lý của bản thân, dù như vậy nhưng ở tình huống đó, ngoại trừ việc muốn tự tử, nàng không còn ý nghĩ nào khác.

Cả đời nàng không thể có con nối dõi, cho dù lúc ấy nàng còn trẻ dung mạo xinh đẹp có thể tạm thời giữ chân Hàn Sâm, nhưng về sau thì sao? Về sau nàng phải chứng kiến vô số nữ nhân tới tranh giành hán? Như vậy cũng chẳng sao, hoàng đế nào chẳng có tam cung lục viện. Nhưng mà, đối với một nữ nhân mà nói, tàn nhẫn nhất chính là người mình yêu không yêu mình, lại yêu một nữ nhân khác.

Nếu trong tim hán không có người nào cả, nàng có thể tự an ủi bản thân là hán không biết yêu, nhưng mà rõ ràng là hán biết thế nào là yêu, lại là một người thâm tình yêu một người duy nhất, mà người đó lại không phải là nàng.

Thẩm Thất nghĩ, “Nếu không xảy ra chuyện kia, có lẽ hán sẽ toàn tâm toàn ý yêu một mình Dong Nhi, ta cũng không thể sống được.”

“Nhưng ta được sống lại lần nữa, ta phải cố gắng sống.” Thẩm Thất nắm chặt bàn tay, “Không cần hán!”

Con người ta rất thần kì, lúc trước có thể vì người yêu vào sinh ra tử, nguyện ý chết đi cũng bởi vì yêu, tuy nhiên sau khi chết, đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện. Nàng vẫn là nàng, Thẩm Thất của trước đây!

Thẩm Thất mở cửa ra, hít một hơi thật sâu, “Ta phải quên hán đi.” Đối với con người tốt nhất là không nên trả thù, bởi vì như vậy có nghĩa là chưa hoàn toàn quên đi.

Từ nay về sau không có Thẩm Thất, không có Hàn Sâm, tất cả đều chôn vùi trong quá khứ, hiện tại chỉ có thất công chúa, Nam Chiêu thất công chúa.

Ở trong cung này, nàng có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, Thẩm Thất lại là người thích náo nhiệt ồn ào, cả hoàng cung đều bị nàng chơi đùa đến mức sinh động thú vị hơn rất nhiều. Thẩm Thất cảm thấy đây mới là những ngày tốt đẹp, chơi vô cùng vui.

Dưới gối Thẩm Thất có một quyển sách nhỏ, mỗi khi nàng nhớ tới Hàn Sâm nàng sẽ nhìn ngắm bức tranh đầu tiên, càng ngày càng ít, ngày hôm nay so với ngày hôm qua lại ít hơn, hôm nay mới nhớ hán có mười lần.

Có lẽ ngày mai, hoặc là ngày một sẽ không còn nhớ nữa.

Đáng tiếc đời người không được như ý nguyện.

“Cái gì, muốn gả con tới Hoa triều, con không đi, con không đi.” Thẩm Thất nóng nảy đến mức hai mắt trợn lớn. Nói gả cho dễ nghe, thật chất là vì biên giới Nam Chiêu được Hoa triều che chở, cho nên muốn kết giao hữu với hoàng đế Hoa triều, mà thất công chúa lại là nữ nhân đẹp nhất Nam Chiêu.

“Vi binh anh của Nam Chiêu, con phải đi.” Về mặt lão vương Nam Chiêu rất nghiêm túc, khóe miệng dựng thẳng càng làm cho hán trở nên nghiêm khắc.

Từ lúc Thẩm Thất trở thành thất công chúa, nàng chưa từng nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của ông ta, lúc nào gặp, cũng là nét mặt lạnh lùng, điểm đó rất giống thái độ của cha với con gái. Thẩm Thất bắt đầu nhớ về cha mẹ mình.

“Hiện tại Hoa triều có niên hiệu gì?” Thẩm Thất đột ngột hỏi một vấn đề rất kì quái.

“Văn Hi đế năm thứ năm.”

Thẩm Thất vừa nghe xong, lập tức ngây người, nàng chết đi sống lại, chỉ mới trốn tránh được ba năm? Thẩm Thất bắt đầu tranh cãi âm ỉ, giằng giụa, một khúc hai nháo ba đòi thất cổ, ngay cả cách tuyệt thực hay tất cả các thủ đoạn khác, đều không có hiệu quả, lúc này nàng mới hiểu được rằng, đối với người mà ta không có chút cảm tình, người sống chết như thế nào cũng không hề quan tâm, chẳng hạn như lão vương Nam Chiêu.

Thẩm Thất lại nhớ cha mẹ nàng, Ngũ Ca của nàng, nhân tiện nhớ tới Hàn Sâm, mỗi một cái lắc đầu thở dài, hay hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Thật sự là thua rồi, hôm nay nàng đã nhớ hán hơn hai mươi lần.

Thẩm Thắt cực kì không muốn, nhưng vẫn bị bắt lên xe ngựa, nàng bắt đầu an ủi mình, “Không sợ, nếu muốn hoàn toàn quên một người, phải dám đối diện với hắn.” Thẩm Thắt động viên bản thân, “Nếu con người ta liên tục phạm một lỗi đến hai lần, thì người đó chính là ngu không thể tả.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Chương 54.2

(*)Đề Đô Thành Nam Trang: Ngày này năm ngoái tại cửa đây

Editor: Snowflake HD

Nhưng khi Thẩm Thắt ở trong đế đô Hoa triều An Dương bọn họ được ở nơi dành cho Nam Chiêu, nàng không kiềm chế được thở nhẹ ra một tiếng, còn tưởng phải đi bãi kiến hoàng đế. Nào biết hoàng đế gặp mặt sứ thần rồi, lại miễn xin nhận mỹ nhân mà bọn họ đưa tới. Chỉ nói có thể ban mỹ nhân này cho vương công quý tộc làm thê thiếp.

Thẩm Thắt nghe xong tin tức này, bỗng nhiên nghĩ, nàng là Thẩm Thắt, là thê tử của Hàn Sâm, nếu bản thân mình gả cho một người khác, vậy có được tính là hồng hạnh xuất tường không? Như vậy cũng hay.

Thẩm Thắt thầm oán giận nói: “Không gặp thì không gặp, ta cũng đâu muốn nhìn thấy người.”

Vì chứng minh bản thân mình không thương nhớ người vô tình kia, Thẩm Thắt bắt đầu đi xung quanh, nàng là người không chịu ngồi yên, huống chi lúc này phải chọn một vị hôn phu tốt hơn Hàn Sâm trăm ngàn lần, người này nhất định phải chân thành với nàng, bảo sao làm vậy, cung phụng nàng như tiên.

Thẩm Thắt càng nghĩ càng hăng hái, tốt nhất là phải làm cho Hàn Sâm tự mình ban hôn. Nàng hiện giờ lấy thân phận công chúa Nam Chiêu, ở kinh thành như cá gặp nước, ai thấy bọn họ đều kính nhường ba phần. Không phải vì Nam Chiêu quốc lợi hại, mà có thể lấy công chúa nam chiếu để đổi lấy một quốc gia không phải việc đơn giản.

Nam Chiêu quốc này, tuy quốc gia nhỏ, nhưng là nơi xa xôi, hàng năm nóng bức ẩm ướt, trùng độc thú dữ đều có thể dễ dàng xuất hiện trên đường, mà dân bản xứ, lại rất rành về dùng độc, hạ cổ, am hiểu vu thuật, cho nên Hoa triều muốn xây dựng quốc gia giống như sự tồn tại lâu dài của Nam Chiêu, không dùng binh chinh phạt, cho dù biên giới Nam Chiêu khá rộng, nhưng chỗ đó hoang vu hẻo lánh, cũng chẳng có béo bở gì. Lần trước, nếu Nam Chiêu không rat ay giúp đỡ phản quân, Hàn Sâm sẽ không nam chính.

Cũng vì lần đó mà Nam Chiêu được một phen kinh sợ, sau khi Văn Hi đế đăng cơ lão vương Nam Chiêu mới bằng lòng khuất phục, lần này dâng con gái của mình lên để hòa thân.

Nhìn thái độ Văn Hi đế đối với sứ thần có vẻ khá tôn trọng, như vậy có thể thấy vị trí Nam Chiêu trong lòng hoàng đế không hề thấp, ai có thể lấy được công chúa Nam Chiêu, sẽ được thăng chức rất nhanh.

Hơn nữa, trời sinh công chúa Nam Chiêu chính là một mỹ nhân.

Mới được một tháng, Thẩm Thắt đã gia nhập tầng lớp thượng lưu ở An Dương, trở thành khách quý hoàng thất đất tiền nhất, không ít phu nhân tranh nhau mời nàng.

Hôm nay Thẩm Thắt đi đến An Khánh vương phủ. An Khánh vương là đệ đệ ruột của hoàng đế đương triều, khi Văn Hi đế đăng cơ hắn có công ủng hộ, rất được coi trọng. Có thể vào trong An Khánh vương phủ chắc chắn không phải người bình thường, và lại còn được An Khánh vương phi dẫn theo nha hoàn thân tín tự mình đi nghênh đón Thẩm Thắt.

“Thẩm tỷ tỷ, sinh nhật vui vẻ, chúc Thẩm tỷ tỷ ngày càng xinh đẹp.” Thẩm Thắt cười ngọt ngào với An Khánh vương phi.

“Đa tạ công chúa.” An Khánh vương phi Thẩm thị thân thiết kéo cánh tay Thẩm Thắt, “Đi, ta giới thiệu cho muội, hôm nay Danh viện tới đông đủ, Tú viện hội chúng ta cũng phải bàn bạc một chút.”

Kinh thành mở ra Danh viện và Tú viện hội, cho nên khắp nơi đều chào đón Thẩm Thắt, nhiều người như vậy, nhưng ánh mắt của Thẩm Thắt nhìn vào Mai Nhục Hàm đầu tiên. Cho dù trôi qua mấy năm nữa, nàng ta vẫn là hạc trong bầy gà, càng ngày càng trưởng thành đầy đặn, bớt đi vài phần xinh đẹp.

Thẩm Thắt mở to mắt nhìn, người này nàng đã cố gắng xem nhẹ và quên đi, vào năm đó nàng chưa từng muốn nhìn thấy nàng ta dù chỉ một lần.

“Thẩm...” Mai Nhục Hàm kinh hãi kêu lên.

“Phu nhân, vị này là thất công chúa Nam Chiêu.” Thẩm thị cùng lúc tiến lên giới thiệu, hiện giờ Lễ quốc phu nhân rất ít khi tiến cung, nhưng hoàng thượng

vẫn đặc biệt quan tâm nàng ta, địa vị của nàng ta trong cung có chút khác biệt. Thẩm thị không biết lý do tại sao Lỗ quốc phu nhân lại kính sợ như vậy. Đầu tiên, lúc Thẩm Thất rời Bắc Hồ về kinh thành, vẫn chưa gặp mặt các mệnh phụ phu nhân, thì một tháng sau đã hương tiêu ngọc vẫn. Cho dù trước kia nàng có sống ở kinh thành, nhưng người gặp nàng cũng không nhiều. Huống chi, Thẩm thị mới tới An Dương không lâu.

Văn Hi để ba năm tuyển tú một lần, nàng không biết vì sao Văn Hi để chọn nàng rồi, cuối cùng lại ban cho An Khánh vương, nàng cảm thấy vận mệnh quá tốt với nàng.

Thẩm thị vòng vo một hồi, quay sang nói với Thẩm Thất: “Công chúa, vị này là Lỗ quốc phu nhân.”

Thẩm Thất cúi người hành lễ, nhẹ cười: “Mong rằng về sau phu nhân chỉ điểm nhiều hơn.”

“Thật giống, thật giống.” Mai Nhượng Hàm thì thầm nói.

Thẩm Thất giả vờ không nghe, cười nói: “Nếu phu nhân không chê, gọi ta Thích Thích, đây là nữ danh của ta.”

“Thất Thất?” Mai Nhượng Hàm lại hoảng sợ la lên.

“Ồ trong lòng có ưu tư là Thích Thích.” Thẩm Thất cười giải thích. Hoặc là quên đi, hoặc là tự nhiên đổi mặt, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng nhiều năm như vậy, nàng ta vẫn là Lỗ quốc phu nhân sao?

Ba người ở lại nói chuyện vài câu, nhưng mà hồn vía Mai Nhượng Hàm bay đi đâu mất, sau đó nàng ta nhanh chóng khôi phục tinh thần. Ánh mắt Thẩm Thất thì bị người khác thu hút rồi.

“Ồ ---” Thẩm Thất nhìn một nữ tử chằm chằm không rời, nàng nhát gan trốn một góc, giống như sợ người khác nhìn thấy.

Thẩm thị nhìn theo ánh mắt Thẩm Thất, “À, đó là Như phu nhân của Tín Dương hầu.” Thẩm thị lại nhìn chăm chú, “Ồ, bộ dáng của nàng ta có năm phần tương tự công chúa.”

Nếu không phải giống nàng năm phần, thì sao Thẩm Thất lại có thể nhìn thấy nàng ta trong chốn đông người này, mà Tín Dương hầu chẳng phải Ngũ Ca nàng sao? Thẩm Thất nhớ lại ngày xưa, trong lòng có chút đau đớn, ai ta cũng có thể quên, nhưng Ngũ Ca của nàng, nàng không thể quên được, đó là ca ca yêu thương nàng nhất.

Thẩm Thất cười rặng rờ đi đến, muốn chào hỏi Như phu nhân. Thẩm thị thấy thế vội vàng đi trước dẫn đường, “Đừng tưởng nàng ấy là tiểu thiếp mà bắt nạt, Tín Dương hầu không có chính thất, chỉ có một vị phu nhân duy nhất, nghe nói vô cùng yêu thương nàng ta. Nhưng tính tình nàng có chút kiêu ngạo, không thích hợp với đám đông.”

“Thật sao?” Thẩm Thất có chút không yên lòng, thầm nghĩ tại sao Ngũ Ca lại chọn người giống mình làm phu nhân hán, như vậy chẳng phải là quá yêu thương muội muội.

Thẩm Thất vừa đi tới trước mặt nàng ta, lại nghe thấy một giọng nói cực kì quen thuộc, “Thất Thất.”

Thẩm Thất lập tức quay đầu lại, đây không phải là ca ca nàng Tín Dương hầu thì có thể là ai, miệng nàng định gọi một tiếng ‘Ca’ nhưng vội vàng thu lại, nhưng đôi mắt đỏ ửng lại không thể che giấu.

“Thất Thất.” Thẩm Thanh Thu tới hoa viên này để tìm Như phu nhân của hán, ai cũng biết hán yêu thương vị thiếp thất này nhất, quả thật rồi khỏi nàng một canh giờ hán cũng không chịu nổi, nhưng hán không ngờ lại gặp được người kia.

“Thất Thất, Thất Thất, có phải là muội hay không, muội đã trở lại đúng không?” Thẩm Thanh Thu không để ý lễ nghi liền cầm tay Thẩm Thất, trong mắt hán không nhìn bất cứ ai nữa, kích động ôm Thẩm Thất vào lòng.

Thẩm Thất cũng chẳng ngăn cản, nàng rất thích Ngũ Ca ôm nàng như vậy, bầy về xúc động, nhưng người khác lại cảm thấy không hợp lễ, Thẩm Thất lại không thể nói thân phận thật của mình. Thẩm thị vội nói: “Hầu gia ngài quen biết thất công chúa sao?”

“Thất công chúa?” Thẩm Ngũ lùi về sau một bước.

“Ta và hầu gia không hề quen biết.” Thẩm Thất giải thích, nàng không muốn sống cuộc đời Thẩm Thất lần thứ hai.

“Giống, thật sự quá giống.” Thẩm Thanh Thu cũng giống Mai Nhượng Hàm tự mình lầm bầm nói.

“Không biết hầu gia nói ta giống ai?” Thẩm Thất cảm thấy nếu nàng không hỏi câu này, nhất định sẽ bị nghi ngờ, cho nên giả vờ ‘tò mò’ hỏi thăm.

Thẩm Thanh Thu cười đau khổ, lắc đầu, “Ngày khác mời công chúa đến nhà làm khách.” Tất nhiên hán không muốn trả lời vấn đề kia.

Thẩm Thất chợt thấy vô cùng hiếu kì, muốn biết chuyện gì đã xảy ra sau khi nàng chết? Nàng lại tự trách bản thân, chẳng lẽ nàng vẫn còn ôm ảo tưởng. “Ngài ấy bảo ta giống ai?”

Thẩm thị lên lút kéo tay Thẩm Thất đi sang một bên, “Nghe nói là giống muội muội ngài ấy, chính là Quang Liệt hoàng hậu.”

“Quang Liệt hoàng hậu? Là đương kim hoàng hậu sao?” Thảm Thất rất muốn biết rõ ràng.

“Xuyt.” Thảm thị tỏ vẻ thần bí, “Đừng nói lớn tiếng, người hoàng thượng hận nhất cũng là Quang Liệt hoàng hậu.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Chương 54.3

(*)Đề Đô Thành Nam Trang: Ngày này năm ngoái tại cửa đây

Editor: Snowflake HD

Càng nghe Thảm Thất càng tò mò, khuyến khích Thảm thị mau nói, Thảm thị kia cũng là một người nhiều chuyện, đối với việc bí mật này nàng cũng muốn thảo luận, “Vị Quang Liệt hoàng hậu được coi là truyền kỳ, ngày đó nàng vì nghĩa dũng cảm xông ra một mình đối phó hồ doanh, cứu dân chúng Tây Hoa, nhưng dù sao danh tiết của nữ nhân cũng rất quan trọng, tuy rằng hoàng thượng đưa nàng trở về, tuy nhiên nàng tự thấy không còn mặt mũi sống tiếp, liền nhảy xuống Trích Tinh lâu. Nghe nói trước đó nàng ấy chỉ là tần, sau khi mất được truy phong làm hoàng hậu, vì vậy hoàng thượng luôn luôn chiếu cố cả nhà Thảm thị chúng ta, nhưng mà Quang Liệt hoàng hậu cũng là người đáng thương, nghe nói khi còn sống nàng rất yêu hoàng thượng, đáng tiếc hoàng thượng không động lòng.”

“Hừ, hoàng thượng cũng thật quá bạc tình.” Thảm Thất đột nhiên cảm thấy tức giận, không nghĩ rằng ở phía sau nàng, có rất nhiều người nói nàng đáng thương, đáng thương vì nàng không lọt vào mắt xanh của hoàng thượng. Thảm Thất chuẩn bị tinh thần tốt, lại hỏi tiếp: “Chúng ta?”

“À, ta là Thảm thị một mạch họ hàng xa của Quang Liệt hoàng hậu. Nhưng công chúa cũng đừng nói hoàng thượng bạc tình, nghe nói trước kia hoàng thượng rất yêu một người, là Hiếu Thuận hoàng hậu, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, đến giờ hoàng thượng vẫn nhớ mãi không quên, hai năm tuyền tú, chưa từng lưu lại một người, đến hiện tại trong cung chỉ có hai vị quý phi nương nương. Hoàng thượng của chúng ta là người si tình nhất trên đời, bộ dạng lại anh tuấn, vị Hiếu Thuận hoàng hậu kia thật đúng là tàn sát nữ nhân thiên hạ mà.” Thảm thị tỏ vẻ buồn phiền.

Thảm Thất càng nghe càng tức, nàng cố gắng kìm nén, may mắn bản thân đã sớm hạ quyết tâm, dù thế nào đi chăng nữa cũng không liên quan đến hân. “Vậy tại sao không được nhắc đến Quang Liệt hoàng hậu?”

“Nghe nói Quang Liệt hoàng hậu phạm phải đại tội, dám hủy thánh chỉ, đây là tội tru di cửu tộc, may mắn hoàng thượng là người nhân hậu, chỉ hạ phong vị của nàng từ hoàng quý phi xuống tần, khiến hoàng hậu nhất thời nghĩ không thoát liền nhảy lầu, sau đó truy phong hoàng hậu. Nàng phạm phải tội lớn như vậy, tất nhiên trong lòng hoàng thượng có chút không vui với nàng, nghe nói còn không muốn nghe bất cứ ai nhắc đến tên của nàng.” Thảm thị một mực bào chữa cho Hàn Sâm.

Thảm Thất nghe nàng nói xong, hồi nãy thì nói Quang Liệt hoàng hậu vì danh tiết mà nhảy lầu, lát sau lại bảo vì đốt thánh chỉ mà nhảy lầu, xem ra cũng chỉ là tin vìa hè, tuy nhiên cũng thật quá đa dạng đi, nói trùng sự thật khá nhiều, dù sao bản thân Thảm Thất là người rõ ràng nhất, cho nên nàng không hỏi nữa.

“Việc này cũng chỉ có thể trách Quang Liệt hoàng hậu quá ngốc, lại đem lòng yêu một người si tình như hoàng thượng, nàng ta không biết người càng si tình thì càng bạc tình sao.” Thảm Thất cảm thán.

“Cũng không thể nói như vậy, ai nhìn thấy nam tử như hoàng thượng cũng đều rung động, ngài ấy vừa uy phong lại anh tuấn, nhìn xa trông rộng, chính chắn quyết đoán, nữ nhân nhà nào chẳng động tâm, nếu ngày đó hoàng thượng không ban ta cho vương gia, ta cũng...” Thảm thị có chút xấu hổ.

Nhớ tới cảnh tượng tuyền tú nữ trên đại điện, nàng vốn là con gái của gia đình nghèo, nhưng lại có chút quan hệ với Lan Lăng Thảm thị, rồi tới hôm tuyền tú, chung quanh năn nỉ, xin gia tộc đề tên nàng vào trong danh sách. Ban đầu nàng rất tự tin vào bộ dạng của mình, nhưng tới kinh thành rồi, nhìn thấy bộ dáng của tú nữ, mới biết nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên(*). Nếu so sánh, nhan sắc của nàng cũng chỉ được xếp ở tầng lớp giữa, nàng còn tưởng rằng mình không có cơ hội trúng tuyền.

(*) đại loại là: núi cao còn có núi khác cao hơn.

Nhưng hoàng đế tự mình tuyển chọn, ánh mắt Văn Hi đế căn bản chưa từng dừng trên người các nàng, cho dù đẹp như tiên giáng trần cũng không thể lọt vào mắt hân, mà trái tim các nàng đều đặt vào vị cao cao tại thượng kia.

Không ngờ hoàng thượng còn trẻ như thế, lại vô cùng tuấn mỹ, nhưng mà trên người mang theo long khí, khiến không ai dám mở miệng, hơn nữa đôi mắt hân hết sức thâm thúy, ai nhìn thấy cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Lúc nàng ta báo tên xong, “Thiếp thân Lan Lăng Thảm thị.” Ánh mắt hoàng đế bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, nam nhân tuấn tú như vậy, đến bây giờ vẫn khiến Thảm thị rung động, sau đó nghe được giọng nói của hân: “Lưu lại.”

Nàng còn nghĩ rằng từ nay về sau mình có thể ở bên cạnh hân, nhưng rốt cuộc lại được ban cho An Khánh vương. Xuất thân của nàng như thế nào, có

được kết quả thế này đã là may mắn lắm rồi.

“Đều góc cả.” Hiện tại, Thẩm Thất đã không còn tro trên muốn lấy lòng hắn nữa.

“Đó là vì công chúa chưa gặp hoàng thượng, nếu không...” Thẩm thị không nói nữa, “Nhưng không gặp cũng tốt, trong lòng hoàng thượng chỉ có Hiếu Thuần hoàng hậu. Người đừng tưởng hai vị quý phi nương nương kia sung sướng, thật ra nghe cung nhân nói, một năm rồi bọn họ không được gặp hoàng thượng, sống càng lâu, chẳng phải càng đáng thương sao.”

Thẩm Thất không hiểu, Hàn Sâm vẫn luôn lần lượt sủng ái các nàng, tại sao hiện tại lại không như vậy nữa, chẳng lẽ là do già rồi, vậy thì cũng quá phụ bạc đi nha, đúng rồi, hẳn là kẻ bạc tình, Thẩm Thất âm thầm nhắc nhở bản thân. “Chắc là hai vị nương nương già rồi.”

“Sao lại nghĩ như vậy? Hai vị nương nương bảo dưỡng rất tốt, Triệu quý phi phong nhã tài hoa, ngoại trừ Lỗ quốc phu nhân, ta thấy nàng là đẹp nhất, ta khẳng định không phải vì lý do các nàng già.” Thẩm thị vẫn giải thích giúp cho Hàn Sâm, nàng thấy vẻ mặt Thẩm Thất không có biểu tình gì, lại vội vàng nói: “Nhưng mà nhân ngoại hữu nhân, trước kia ta vẫn nghĩ Lỗ quốc phu nhân là đẹp nhất, sau khi nhìn thấy công chúa, ta mới biết hóa ra thiên hạ này còn có nhân vật xinh đẹp như công chúa.” Cái này không phải Thẩm thị nịnh hót, mà có ít nhất bảy tám phần là sự thật.

Tuy được người khác khen là xinh đẹp, Thẩm Thất cũng có chút vui vẻ, nhưng nàng chợt nghĩ đến đẹp cũng chẳng làm được gì, năm đó nàng đẹp như vậy cũng chẳng lọt vào mắt Hàn Sâm, không phải sao? Huống chi vị Hiếu Thuần hoàng hậu kia lại là đại mỹ nhân chân chính.

Trong lòng Thẩm Thất cứ nhớ về chuyện xưa cho nên không thoải mái lắm, nhưng Thẩm Thất cố gắng điều chỉnh nội tâm, nếu không bị trói buộc từ quá khứ, có lẽ nàng sẽ ở lại nói chuyện với Thẩm thị thêm mấy câu.

Ngày hôm sau, Thẩm Thất khá bận rộn, nhưng nàng vẫn muốn đi tới chỗ Tín Dương hầu. Sau khi gặp Ngũ Ca, ngày tiếp theo liền tới cửa làm khách. Bởi vì Thẩm Thất nhớ thương Ngũ Ca, cho nên quên hẳn thân phận chính mình, quên ánh mắt bốn phía, đi thân cận với Thẩm Ngũ.

“Công chúa.” Hôm nay Thẩm Ngũ mời Thẩm Thất đi Khổng Tước hồ trong An Dương du ngoạn, “Ta gọi như vậy có phải rất xa lạ không?”

Thẩm Thất nghe xong cũng hiểu hai chữ ‘Công chúa’ không dễ nghe, “Ngài có thể gọi ta là Thích Thích, trong nhà hầu gia xếp thứ năm, ta có thể gọi ngài là Ngũ Ca được không? Ta với Ngũ Ca mới gặp tưởng như đã quen thân, hay là chúng ta kết bái làm huynh muội đi?” Thẩm Thất suy tính đã lâu, nàng sợ mình không cẩn thận sẽ bị lộ tẩy hết, nói như vậy, về sau nàng gọi hắn Ngũ Ca, dễ dàng hơn. Nếu có thể kết bái làm huynh muội, chẳng phải sẽ có thể giống như ngày xưa, hắn sẽ tiếp tục chăm sóc nàng.

Thẩm Ngũ yên lặng nhìn Thẩm Thất, dịu dàng cười, “Ta gọi muội là Thích Thích, muội gọi ta là Ngũ Ca.” Còn vấn đề sau của Thẩm Thất, hắn ra vẻ không nghe thấy.

Thẩm Thất nghĩ rằng, có lẽ Ngũ Ca nàng là người cẩn thận, không tùy tiện kết bái huynh muội, nhưng lại không thắng thừng từ chối sợ làm nàng mất mặt, nhưng mấy ngày sau Thẩm Ngũ đối xử với nàng rất tốt, hỏi han ân cần, chỉ cần nàng có yêu cầu gì, hắn đều đồng ý.

Cho nên mấy ngày nay Thẩm Thất và Thẩm Ngũ đều đi chung với nhau gọi là một bước không rời. Ngay cả Thẩm thị vừa nhìn thấy nàng liền nói đùa, “À này, sao bữa nay lại không đi với Tín Dương hầu của người?”

“Tỷ có ý gì?” Thẩm Thất hỏi lại.

“Đến mức này rồi còn giấu ta, cả kinh thành ai chẳng biết công chúa Nam Chiếu được Tín Dương hầu coi trọng, chỉ chờ hoàng thượng ban hôn.”

“Tỷ nói vậy bịa gì thế?” Thẩm Thất lạnh mặt, nàng không hề nghĩ tới điều này, nhưng bây giờ nghe thấy, cả người lạnh toát, nàng chỉ sợ lỡ miệng nói ra chuyện cũ với Ngũ Ca, làm sao nghĩ tới bây giờ đã không còn giống trước đây nữa rồi.

Lúc này Thẩm Thất mới chịu nhìn thẳng vào vấn đề mà nàng đã sớm phát hiện. Ở Tín Dương hầu phủ, nghe nói vị tiểu thiếp của Thẩm Ngũ đột nhiên bị thất ngũ, mỗi lần nàng ta nhìn thấy nàng lập tức quay đầu rồi đi, nhưng trong mắt nàng ấy là đau khổ và oán hận, Thẩm Thất không thể lừa gạt bản thân là nàng không hiểu.

Nhưng mà nàng vẫn xem Thẩm Ngũ là ca ca, chưa bao giờ có ý nghĩ khác, nàng tưởng tượng tới cảnh mình và ca ca kết làm vợ chồng, liền cảm thấy thiên lý khó dung. Có lẽ nàng nên thật sự buông tay, để Ngũ Ca sớm tìm thấy người thuộc về hắn.

“Tỷ đừng nghe lời đồn bịa bịa bên ngoài, ta với Tín Dương hầu chỉ là hợp tính nhau, chẳng phải tỷ nói ta giống muội muội ngài ấy sao, cho nên ngài ấy mới quan tâm ta nhiều hơn một chút.” Thẩm Thất nghiêm túc giải thích.

Thẩm thị là người thông minh, mặc dù bên ngoài không nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ, nếu mà giống muội muội thì lại càng hồngбет. Nghe nói năm xưa, sau khi nghe tin Quang Liệt hoàng hậu nhảy lầu bỏ mình, có tin truyền ra là Tín Dương hầu đánh hoàng thượng một quyền, đây tuyệt đối không phải tin tức đáng tin cậy, người dám đánh hoàng thượng, đều đã bị chém đầu hết rồi, nhưng mà không có lừa làm sao có khối, rõ ràng là Tín Dương hầu quá mức yêu thương muội muội, lại nhìn sang Như phu nhân mà hắn sùng bái đi, nghe nói nàng ta cũng có chút giống Quang Liệt hoàng hậu. Dĩ nhiên Thẩm thị sẽ không nói những lời này với Thẩm Thất.

Thẩm Thất chứa đầy tâm sự, không biết phải tránh những lời đồn này như thế nào, bất luận là đối với bản thân hay Ngũ Ca đều không tốt. Tuy rằng thân thể này không phải của Thẩm Thất, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn xem Thẩm Ngũ là ca ca ruột thịt, sao có thể cùng ca ca... đây ư.

Thẩm Thất quyết định phải né tránh Thẩm Ngũ, cho đến khi hắn cưới chính thất. Cho nên những ngày tiếp theo Thẩm Ngũ tới tìm nàng rất nhiều lần, nàng

đều tìm có không gặp.

Nhưng tới ngày đông chí(*) cũng không thể trốn được.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nhân Diện Đào Hoa Tương Ảnh Hồng (*)

(*) Bản dịch của Trương Như: Má phấn, hoa đào ứng đỏ hây.

Editor: Snowflake HD

Đông chí luôn luôn là ngày lễ lớn của Hoa triều, ngày này hoàng đế đích thân chủ trì lập đàn tế trời đất. Sau khi lễ tế hoàn tất theo quy củ là đại yến quần thần, Thẩm Thất là công chúa Nam Chiếu, khách từ xa đến, tất nhiên cũng được lời mời tham dự, nhưng thuộc về bên nữ quyến, do quý phi La thị phụ trách tổ chức yến tiệc.

Trong lòng Thẩm Thất có chút lo lắng, nàng sợ hấn sẽ nhìn thấy nàng, sẽ nhớ lại quá khứ của hấn và nàng. Thân luyện và mệnh phụ đều phải mặc triều phục như thông lệ, đi vào Triều Hạ cung, cầu chúc Hoa triều mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Thẩm Thất nhìn thấy La quý phi từ phía xa đi đến, có chút kinh ngạc quay sang hỏi Thẩm thị: “Này, chẳng phải quý phi nên đi với hoàng thượng đến tế đàn, sau đó mới cùng hoàng thượng đến Triều Hạ cung?”

Thẩm thị nhỏ giọng nói: “Theo lý thuyết trong hậu cung này quý phi nương nương sinh được hoàng tử là người có chức vị cao nhất, lễ bộ cũng nghĩ nàng sẽ đi chung với hoàng thượng đến tế đàn, nhưng mà hoàng thượng lại không cho phép, mấy năm nay đều là một mình ngài ấy tế trời. Ai, hoàng thượng của chúng ta ấy, chính là người si tình, trong lòng vẫn nhớ thương Hiếu Thuận hoàng hậu.”

Đối với việc Thẩm thị suốt ngày lấy Hiếu Thuận hoàng hậu ra làm nguyên nhân, Thẩm Thất thật sự hận không thể đá chết nàng ta, bọn họ không cần phải gõ chuông cảnh báo nàng, lại thêm Thẩm thị lúc nào cũng ở bên cạnh nhắc nhở.

Thẩm Thất đi theo số đông gia quyến, đến trước Triều An cung quỳ xuống, miệng hô “Vạn tuế”, nhưng trong lòng Thẩm Thất không kìm nổi sự tò mò, nàng hơi liếc mắt nhìn Hàn Sâm, Thẩm Thất không biết bản thân mình trông chờ được nhìn thấy bộ dạng nào Hàn Sâm, nhưng tuyệt đối không phải người trước mắt.

Ngọc bích thương long đính trên mũ, vải tơ tằm thượng hạng cùng với áo khoác lông chồn, làm cho khuôn mặt của hấn trở nên anh tuấn, trang nghiêm như thần, ngoại trừ nước da tái nhợt bên ngoài, Thẩm Thất cảm thấy dường như hấn không có bất kì thay đổi gì từ sau khi nàng rời đi. Ánh mắt vẫn thâm thúy như cũ, Thẩm Thất cũng không biết mình hy vọng Hàn Sâm như thế nào, tiêu tụy suy yếu?

Lúc Thẩm Thất liếc mắt quan sát Hàn Sâm, nàng không biết rằng hành động này khiến cho người ngồi trên cao kia chú ý, ánh mắt Hàn Sâm nhìn qua chỗ nàng.

Trong lòng Thẩm Thất chợt giống như đứt đoạn, hấn đã nhìn thấy nàng rồi sao? Nhưng mà ánh kia cùng lắm chỉ lướt qua nhanh y hệt một cái chớp mắt, sau đó ánh mắt Hàn Sâm bắt đầu nhìn về hư không. Không có kinh ngạc, không có thay đổi, không có kích động, cái gì cũng không có, chỉ có lạnh lùng như thường.

Lừa hấn trong lòng Thẩm Thất muốn phun trào. Tuy rằng hiện tại nàng hạ quyết tâm không để ý tới Hàn Sâm, nhưng mà sự thật chính là Hàn Sâm coi thường nàng, vì vậy nàng không kìm chế được. Cho dù nàng không mượn xác hoàn hồn, nhưng người này là công chúa Nam Chiếu, bề ngoài của nàng giống Thẩm Thất đến chín phần, Hàn Sâm rõ ràng không thèm để ý đến, như vậy không phải coi thường thì là cái gì, làm cho Thẩm Thất cứ phải lo lắng suy nghĩ sợ chạm mặt hấn, thật đúng là chuyện cười.

Trong đáy lòng Thẩm Thất, nghĩ về quãng thời gian trước kia của nàng với Hàn Sâm, dù gì cũng là thời gian tươi đẹp, nàng nghĩ mặc dù Hàn Sâm không yêu nàng, nhưng ít nhất cũng phải có chút tình cảm, nhưng hiện tại xem ra có lẽ từ trước đến nay nàng chỉ là trò cười trong mắt của hấn.

Thẩm Thất cúi đầu lần nữa, thầm an ủi chính bản thân mình, quá khứ đã là quá khứ, không nên cố chấp không buông, chỉ cần không quan tâm là được. Trong lòng Thẩm Thất lâm bầm, “Sắc tức là không, không tức là sắc.”

Sau đó, Thẩm Thất yên lặng đi theo mọi người rời khỏi yến tiệc, vừa mới bước vào ngự hoa viên, liền bị một người kéo sang chỗ khác. Thẩm Thất đang định la lên, thì nghe thấy Thẩm Ngũ nói: “Thất Thất là ta đây.”

“Ngũ Ca.” Thẩm Thất có chút ngạc nhiên, lại có chút xấu hổ, nàng hiểu rõ tâm tư của Thẩm Ngũ, cho nên bây giờ gặp hấn, nàng cảm thấy không được tự nhiên.

“Thất Thất, muội đang trốn ta, có phải hay không?” Thẩm Ngũ thờ hờn hèn nói.

Thẩm Thắt im lặng không nói, giả bộ ngốc, nhưng mà hành động né tránh hẳn rất rõ ràng.

Thẩm Ngũ không thấy nàng trả lời, hít sâu một hơi, nắm chặt bả vai Thẩm Thắt, “Thắt Thắt, ta muốn lấy muối.”

Một câu này giống như sét đánh ngang tai Thẩm Thắt, “Không được, không được.”

“Vì sao không được, ta thích muối, chẳng lẽ muối không thích ta sao? Thắt Thắt.” Trong mắt Thẩm Ngũ tràn đầy sự chờ đợi, đau khổ, căn bản là Thẩm Thắt không dám nhìn thẳng vào hắn. Đây là Ngũ Ca mà nàng yêu mến nhất, từ nhỏ Ngũ Ca đã hiểu nàng rất rõ, nếu nhìn vào mắt hắn nàng không thể nói ra hai chữ ‘Không thích’, cho nên nói với hắn: “Nhưng mà, ta là Thắt Thắt, là muối muối của huynh.” Thẩm Thắt muốn nói sự thật với Thẩm Ngũ.

Thẩm Ngũ càng tỏ ra kích động, hắn mạnh mẽ kéo Thẩm Thắt vào ngực, “Ta biết, ta biết, Thắt Thắt, từ khi còn nhỏ, Ngũ Ca đã thích muối, trong lòng chỉ có hình bóng của muối, chỉ muốn nhìn thấy muối cười.” Có lẽ Thẩm Ngũ cũng không phân biệt rõ ràng người trước mặt là Thẩm Thắt hay là Thích Thích công chúa, hắn chỉ biết hai người đều giống nhau.

Vui mừng khi tìm thấy trò chơi mới, vui mừng khi ăn được món ăn ngon, lại giống như đứa trẻ hay làm nũng, giống tất cả mọi điểm, và là người hắn yếu thương nhất.

Lúc này Thẩm Thắt mới xác định, thì ra Thẩm Ngũ luôn luôn yêu Thẩm Thắt, nàng không thể trách móc Thẩm Ngũ, bởi vì nàng biết phải kìm nén thứ tình yêu kia, đã hết sức đau khổ rồi. Thẩm Thắt đẩy Thẩm Ngũ ra, “Ta sẽ không gả cho huynh, căn bản là ta không thích huynh.” Thẩm Thắt không ngờ tình yêu của Thẩm Ngũ lại sâu nặng đến như vậy, cho nên nàng phải lựa chọn cách tàn nhẫn nhất để từ chối hắn. Sao nàng có thể gả cho ca ca ruột của mình chứ?

“Muối còn yêu hắn có phải không?” Đôi mắt Thẩm Ngũ đỏ ửng, thối lui từng bước.

“Huynh nói bậy bạ gì đó?” Mắt Thẩm Thắt cũng đỏ lên.

“Muối tình tảo lại đi, Thắt Thắt, hắn không hề yêu muối, hắn chưa từng yêu thương muối. Cho dù hắn có gặp người giống như muối, hắn cũng không thèm liếc mắt một cái, tất cả đều ban cho ta, hắn đối với muối, căn bản là vô tình vô nghĩa.”

Người giống Thẩm Thắt trong miệng của Thẩm Ngũ chính là nói thị thiếp mà hắn sùng ái, nữ nhân kia cũng giống Thẩm Thắt.

“Huynh nói bậy cái gì thế, hắn là ai? Ta không hiểu huynh đang nói cái gì.” Thẩm Thắt lớn tiếng nói, “Ta tuyệt đối không gả cho huynh.” Đây mới là vấn đề.

Thẩm Ngũ kích động, âm trầm nói: “Muối không thể không gả, ta đi xin hoàng thượng ban hôn, ta không thể mất muối lần nữa, Thắt Thắt.” Thẩm Ngũ thuộc về phái hành động, hắn vừa nói xong, lập tức xoay người đi về hướng Kiến Cực cung.

Chuyện này khiến Thẩm Thắt cũng phải nóng ruột, “Ngũ Ca, Ngũ Ca, huynh mau quay lại cho ta.”

Nhưng Thẩm Ngũ không hề nghe lọt lỗ tai.

Trái tim Thẩm Thắt như treo trên cành cây, cũng chạy đuổi theo, chuyện tình đến mức này nàng không thể ngồi yên được.

Lúc Thẩm Thắt xông vào cung, Thẩm Ngũ mới vừa nói ra câu cuối cùng, “Xin hoàng thượng tứ hôn công chúa Nam Chiếu cho vi thần.”

Hàn Sâm có chút kinh ngạc, trong lòng người huynh trưởng này chỉ có một mình nàng, cho nên luôn luôn từ chối lấy chính thắt, tại sao hôm nay lại đột ngột thay đổi ý nghĩ, đối với mọi thỉnh cầu của Thẩm Ngũ, Hàn Sâm đều chấp thuận, huống chi từ trước đến nay Thẩm Ngũ chưa từng cầu xin hắn điều gì. “Trẫm chuẩn...”

Chưa kịp dứt lời, lập tức bị người khác xen vào. Dám chen ngang khi đương kim thánh thượng đang nói chuyện, thiên hạ không có mấy ai dám làm. “Ta không muốn gả cho hắn.”

Công chúa Nam Chiếu không biết phép tắc cứ thế xông vào làm cho người ta phải ngược mắt nhìn.

Lí Chương đứng trên bậc thềm tam cấp lập tức hít một ngụm khí lạnh, khắp Kiến Cực cung im lặng không một tiếng động.

Thẩm Thắt nhìn thẳng Hàn Sâm, ánh mắt của người nọ nhìn nàng, giống như không khí, giống như xuyên thấu qua người nàng để nhìn một người khác. Thẩm Thắt là trọng tâm, tất nhiên không thích bị người ta coi thường, Hàn Sâm vừa mới phạm vào điều này, giống như lần gặp mặt đầu tiên từ nhiều năm trước.

Thẩm Thắt nhìn sang Thẩm Ngũ, “Ta sẽ không gả cho huynh.”

“Xin hoàng thượng tứ hôn công chúa Nam Chiếu cho vi thần.” Thẩm Ngũ lại tiếp tục cầu xin, lời nói vừa thành khẩn, vừa kiên định.

“Trẫm chuẩn...”

Thẩm Thắt không ngờ Hàn Sâm đồng ý không chút do dự, nàng khẽ cắn môi, xem ra Hàn Sâm thật sự coi thường sự tồn tại của nàng, tính tình cổ chấp

ngang bướng của Thẩm Thát, bị Hàn Sâm ép nổi dậy.

“Ta không lấy hấn, chết cũng không lấy.” Thẩm Thát liếc mắt nhìn sang thị vệ đeo binh khí gần đó, một bước đi thật xa, khí thế của nàng làm cho thị vệ phải sững sờ, chớp mắt một cái đã bị nàng cướp đao.

Thẩm Thát không chút do dự, gươm đao lên cổ muốn tự tử.

“Không được.” Thẩm Ngũ bắt chấp mọi thứ, khi biến cố sắp xảy ra hấn đã chạy tới bên cạnh Thẩm Thát, đánh rơi đao trong tay nàng.

Hàn Sâm ngồi trên cao lập tức thay đổi sắc mặt, gắt gao nhìn Thẩm Thát chăm chăm, giống như muốn xé nàng ra, coi chân thân của nàng.

Thật lâu sau, người kia mới nói: “Nếu công chúa Nam Chiếu nhất quyết không chịu, vậy ái khanh cũng nên thu lại thỉnh cầu đi.”

Về mặt Thẩm Ngũ như tro tàn, quên luôn cả lễ nghi quân thần, bộ dáng tuyệt vọng bỏ đi. Thẩm Thát không đành lòng nhìn thấy hấn như vậy, muốn định đuổi theo, nhưng chỉ sợ càng làm hấn đau lòng.

Thẩm Thát ở lại trong điện, ngược mặt nhìn Hàn Sâm, “Hoàng thượng, nữ nhân Nam Chiếu chúng ta đều tự mình chọn hôn phu, thiếp thân là công chúa Nam Chiếu, mặc dù bất đắc dĩ mới phải đến đây, vốn định liên hôn với hoàng thượng, để cho Nam Chiếu và Hoa triều vĩnh viễn kết giao thân thiết, tuy rằng hoàng thượng không vừa mắt thiếp, nhưng xin hoàng thượng ân chuẩn, cho thiếp tự mình tìm ý lang quân.”

Đây quả thực là ý nghĩ kì lạ, ở Nam Chiếu làm gì có phong tục nữ nhân tự mình chọn chồng, tất cả đều do Thẩm Thát bịa ra, trình độ nói dối của nàng đã đạt mức tìm không đập nhanh mặt không đỏ. “Hoàng thượng biết rõ nữ nhân Nam Chiếu chúng ta ai nấy đều biết dùng độc hạ cổ, nếu hoàng thượng buộc thiếp phải gả cho người khác, thiếp không đảm bảo hấn sẽ hưởng được tuổi già đầu.” Lời này chính là ép buộc, mà Văn Hi để hấn nhất là áp chế.

“Chuẩn tấu.” Hàn Sâm nhẹ nhàng phun ra vài chữ.

Thẩm Thát ngây người, cứ tưởng Hàn Sâm sẽ không đồng ý, nhưng nàng nhanh chóng khôi phục tinh thần, được mức làm tới, “Nếu hoàng thượng không thích thiếp, chỉ bằng nhận thiếp làm nghĩa muội, tiếp nhận tình ý giao hòa giữa Nam Chiếu và Hoa triều, về sau thiếp gả cho Hoa triều, chẳng phải rất hay sao.” Thẩm Thát đang tự tìm đường lui cho mình, nàng sợ một lúc nào đó bản thân sẽ không kìm chế nổi, nhưng nếu kết giao làm huynh muội, thì đã đặt dấu chấm hết cho tương lai.

Hàn Sâm lơ đãng một lát, lại nói: “Chuẩn tấu.”

“Vậy, hoàng đế ca ca, thân muội có thể ở lại trong cung được không? Ở ngoài kia đông người, không thoải mái lắm, thân muội vào trong cung, có thể bồi dưỡng tình cảm với tấu tấu, nhất định sinh sống dễ dàng hơn.” Đây mới là chủ ý của Thẩm Thát.

Trong lòng nàng thầm hận, nếu Hàn Sâm giả vờ không nhìn thấy Thẩm Thát, nàng sẽ cố tình xuất hiện trước mắt hấn, còn phải gây thêm rắc rối phiền phức, khiến hấn không thể yên lòng.

Tinh tinh của Thẩm Thát vốn đã tốt lên rất nhiều, ai ngờ bị thái độ của Hàn Sâm chọc giận.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 55.2

“Vị công công này, không biết hoàng thượng an bài ta ở cung nào?” Hôm nay Thẩm Thát không định đi ra ngoài, người ta có câu ‘nhân thiện bị nhân khi, mã thiện bị nhân kỵ’ (*), đừng tưởng nàng tốt tính, đúng là có mắt không trông.

(*) người hiền lành sẽ bị bắt nạt, ngựa ngoan sẽ bị người ta cười lên.

Vị công công dẫn đường cho Thẩm Thát, có chút xấu hổ nói: “Công chúa muốn tiến cung hôm nay luôn sao?”

“Vi sao lại không, chỉ cần sai người đến hành quán Nam Chiếu mang đồ đạc của ta vào đây là được.” Thẩm Thát ngang nhiên xem bản thân là chủ chứ không phải khách.

“Nô tì này quay về nói với Lí công công đi.”

“Vậy thì ta sẽ ở Triều Dương cung.” Tuy rằng Thẩm Thát không thích Triều Dương cung lắm, nhưng trước kia từng ở qua, hơn nữa chỗ đó lại gần Hoa Chương cung chỗ ở của Hàn Sâm, dễ dàng đi thăm dò tin tức.

“Việc này...” Thái giám kia ngập ngừng một chút.

“Như thế nào, có người ở rồi sao?”

“Không, nhưng mà ba năm trước Triều Dương cung đã bị lửa thiêu hủy rồi ạ.”

“Cái gì?” Thầm Thất trợn mắt nhìn, hóa ra sự tồn tại của Thầm Thất đã bị xóa sạch rồi.

“À, vậy đi tới ngự hoa viên một chút đi.” Trong miệng Thầm Thất nói là ngự hoa viên, nhưng bước chân của nàng rõ ràng là đi đến chỗ Trích Tinh lâu.

Nhưng trước mắt làm gì có Trích Tinh lâu nữa, năm đó hao tổn rất nhiều sức lực tiền bạc mới xây được lâu, bây giờ biến thành một mảng mênh mông, không còn ngắm nhìn chòm sao Thương Long được nữa.

“Trích Tinh lâu bị hủy như thế nào?” Thầm Thất lẩm bẩm hỏi.

“Cũng bị hủy bởi lửa.” Thái giám kia trả lời, nhưng không hiểu vì sao công chúa Nam Chiếu lại thông thuộc địa hình trong cung như vậy, ngự hoa viên vừa rộng vừa nghèo nàn, nàng lại có thể tìm thấy Trích Tinh lâu năm đó.

Thầm Thất hừ lạnh, cũng quá mức trùng hợp rồi. Xem ra hấn cố tình xóa bỏ mọi dấu vết tồn tại của nàng, lòng dạ của hấn cũng thật tàn nhẫn, Thầm Thất không làm chuyện gì quá đáng với hấn, nhưng lại bị hấn đối xử như vậy.

Thầm Thất vừa đi vừa suy nghĩ, vừa suy nghĩ lại vừa tức giận, khi đi ngang qua chính cung của hoàng hậu là Hoa Quang điện, Thầm Thất đột nhiên dừng chân, chỉ tay vào cung điện to lớn, nói: “Ta muốn ở chỗ này.” Không đợi thái giám kia trả lời, nàng lập tức đi vào bên trong.

Thái giám kia gấp đến độ chảy toát mồ hôi, hiện tại mới có cảm giác nữ nhân này từ nơi xa xôi đến đây, vậy mà lại không biết chỉ có hoàng hậu nương nương mới được ở cung điện này.

“Công chúa, đây là cung điện của hoàng hậu.”

“Ồ, trong cung có hoàng hậu không?”

“Tạm thời không có.” Ngụ ý là về sau sẽ có.

“Nếu không có, vậy ta ở đây thì có làm sao đâu. Ta thấy nơi này rất thoải mái, phong cảnh tốt, trang trí đẹp, ta rất thích. Hơn nữa mấy cung điện khác của các người nhìn âm u hết sức đáng sợ, giống như là lâu lăm rồi không có người tới ở, ta thấy vô cùng sợ hãi, cho nên ta sẽ ở lại đây.” Thầm Thất dừng một chút, “Người quay về nói với Lí công công, nếu hấn không tự quyết định được, thì tới hỏi ý hoàng thượng.”

Thái giám kia thấy Thầm Thất gọi thẳng tên đại nội tổng quản công công, chỉ cảm thấy nữ tử này cực kì kiêu ngạo, nhưng mà như vậy, càng thể hiện nàng là người có địa vị, cho nên thái giám cũng không dám nói nhiều lời, vội vàng đi.

Thầm Thất vẫn nhàn nhã ngồi ở trong Hoa Quang điện, đợi được một lúc rồi lại la hét ầm ĩ, dù sao nàng cũng hạ quyết tâm không chịu đi, nàng không tin Hàn Sâm không lo chuyện lợi ích quốc gia dám rat ay giết nàng. Thật ra Thầm Thất cũng không sợ chết, Thầm Thất còn chờ Hàn Sâm tới giết nàng. Trên đời này nàng không còn thứ gì để lưu luyến, người thân đều đã đi sang thế giới bên kia, người mà nàng yêu nhất lại không xem nàng ra gì.

Đáng tiếc ngồi đợi đến tối cũng không thấy thánh chỉ đuổi nàng đi, ngược lại Lí Chương nhanh chóng sai người mang đồ đạc của Thầm Thất ở hành quán đến, cung nữ hầu hạ nàng cũng được phép vào cung. Tất cả đều được sắp xếp ổn thỏa.

Tâm tình Thầm Thất đột nhiên trở nên buồn bã, nhìn khắp Hoa Quang cung, nếu đem so sánh với Triều Dương cung ngoại trừ danh tiếng tốt hơn, cũng không có gì được hơn Triều Dương cung của nàng. Huống chi một thời gian dài không có người ở, thoát nhìn cũng có chút cổ xưa, thậm chí vài chỗ còn có bụi bám, Thầm Thất nhũn mày đánh giá một phen, trong lòng nghĩ, không hiểu tại sao năm đó nàng lại nhất quyết muốn ở cung này.

Hiện tại thì bất cứ người nào cũng có thể vào ở, ngay cả một công chúa tiểu quốc cũng có thể, vậy vì sao năm đó Thầm Thất lại không thể? Bởi vì Thầm Thất gia làm sai cái gì sao? Hay bởi vì hấn luôn nghi ngờ Thầm Thất, hấn ghét bỏ nàng, oán hận nàng sao?

Thầm Thất hít một hơi thật sâu, quên đi, quên đi mới là liều thuốc tốt nhất, nàng không muốn cuộc sống của mình tiếp tục chìm đắm trong quá khứ và xoay quanh một mình hấn, hấn là một khúc nhạc buồn trong cuộc đời nàng.

Ngày hôm sau, Thầm Thất thật sự là quá nhàn nhã, ăn ngon, ngủ ngon, cung nhân thấy nàng vào sống ở Hoa Quang cung, dĩ nhiên không dám chậm trễ điều gì. Mà bản thân nàng lại là khách, thân phận cao hơn nhóm quý phi, còn được phép ra ngoài cung đi dạo, hiện tại là thời kỳ thái bình thịnh vượng, thi hội rất nhiều, thế gian phồn hoa, cho nên Thầm Thất mới cảm thấy có chút nhân khí sống.

Sáng sớm hôm nay, nàng dẫn theo thị nữ chuẩn bị xuất cung, đã có hẹn đi du hồ với Thầm thị, nhưng thị nữ của nàng tay chân vụng về lại búi tóc không thuận mắt Thầm Thất, rỉ rề lâu la, khiến nàng phải nhớ tới Tiên Nhi, nhưng Tiên Nhi giống như không khí biến mất giữa trần gian, tuy rằng Thầm Thất có đi hỏi thăm tin tức đôi phương, nhưng không tìm thấy gì cả.

Vì để nhanh chóng đi đến chỗ hẹn, Thầm Thất đành phải đi đường tắt, đi ngang qua Hoa Chương cung của Văn Hi đế. Rất xa, Thầm Thất lập tức che mũi, “Tại sao chỗ này lại thối như vậy?” Một mùi thối bốc lên. Chỗ này gần với Hoa Chương cung, sao lại có mùi thối này, “Tại sao không khí trong cung lại biến dạng như vậy, chẳng lẽ lúc bốn phân bọn họ không chịu ỉu rom rạ lên sao.” Thầm Thất là người trồng hoa, tất nhiên cũng biết một chút.

Thầm Thất vừa mới cảm thán xong, liền nhìn thấy bóng dáng của Hàn Sâm đi về hướng bên này, nàng vội vàng chạy sang một bên hành lễ, nhưng bởi vì

mùi thoí quá nồng, không thể không che tay áo, thế mà chỉ nhìn thấy người bên cạnh hắt mũi, còn Hàn Sâm vẫn đi thẳng, mặt mày không hề nhăn nhó, cũng không có vẻ tức giận, giống như không nghĩ thấy mùi buồn nôn này.

Thẩm Thát ở phía sau lưng hắn liên tục nói: “Kì quái, kì quái.” Hàn Sâm cực kì nhạy bén với mùi hương, trước kia nàng có dùng một mùi hương thảo nhưng hắn không thích, hắn liên tục nhíu mày, cái đó là hương thơm đó nha, nếu đổi lại là mùi hôi thoí thì hắn không thể chịu đựng được, phải thay quần áo ngay lập tức. Tại sao bây giờ lại có thể kiềm chế như vậy?

Thẩm Thát chìm sâu vào suy nghĩ, quên mất chuyện bản thân nàng quyết tâm không quan tâm tới việc của Hàn Sâm.

Sự thật mà nói, bộ dạng của công chúa Nam Chiêu giống y hệt Quang Liệt hoàng hậu, nhưng cũng không thể làm Văn Hi để quan tâm dù chỉ một chút.

Sau khi Thẩm Thát xuất cung, nàng và Thẩm thị hẹn cùng nhau đi đến ven hồ Đại Minh ở An Dương trước, sau đó đi Tĩnh Từ am để bái kiến Tăng Vương bồ tát. Bởi vì cầu nguyện ở Tăng Vương bồ tát rất linh, hơn nữa Thẩm Thát cảm thấy có lẽ ngài từ bi mới cho nàng cơ hội sống thứ hai, vì vậy lúc đầu tuy mình không tôn sùng phật giáo lắm, nhưng đến bây giờ nàng thật sự thành tâm cung kính với Tăng Vương bồ tát.

Thẩm Thát và Thẩm thị vừa đi vừa cười đùa nói chuyện, phía trước cách đó không xa, bọn họ nhìn thấy một bóng người, đột nhiên dừng lại. “Người đó là ai?” Thẩm Thát chỉ tay vào một nam tử ngọc thụ lâm phong.

Thẩm thị liếc mắt một cái, che miệng cười, “Thì ra là hắn. Chẳng trách ánh mắt công chúa lại cao như vậy.”

“Tỷ mau nói xem.”

“Vị công tử này là tân khoa trạng nguyên, mới vừa đỗ hàn lâm, tiền đồ tương lai vô cùng tốt. Nghe nói văn võ song toàn, tài trí hơn người, vì vậy khó trách có một chút kiêu ngạo, nghe nói giám sát Ngự Sử Hoàng đại nhân muốn tuyển hắn làm con rể, nhưng bị hắn từ chối. Nghe nói hắn muốn tìm một nữ tử tình đầu ý hợp với mình, nhưng tới bây giờ vẫn chưa tìm được, ánh mắt rất cao nha. Ngay cả mỹ nhân đẹp nhất kinh thành đại tiểu thư An gia cũng không lọt vào mắt hắn.”

Vừa nghe nói như vậy, Thẩm Thát lập tức thấy hứng thú, “Tỷ nói xem liệu ta có thể lọt vào mắt hắn không?” Thẩm Thát thực sự thấy thích thú.

Thẩm thị nhìn sang Thẩm Thát cười nói, “Theo ta thấy, có lẽ trạng nguyên lang đang chờ công chúa vi phục xuất tuần đấy.”

Hai người nhìn nhau cười. Thẩm thị nhìn thấy bóng dáng trạng nguyên lang, liền nói: “Công chúa, người nói xem vị trạng nguyên lang này có vài phần giống hoàng thượng của chúng ta, có phải không?”

Thẩm Thát lập tức lạnh mặt, “Thật không, ta thấy không giống chút nào. Ta cảm thấy hắn đẹp mắt hơn hoàng thượng.”

Thẩm thị che miệng bật cười, nhìn trái nhìn phải, “Này, người không thể nói như vậy, không sợ bị người khác nghe thấy sao. Nhưng mà, ta cảm thấy hoàng thượng mới là đẹp nhất.”

Vốn dĩ Thẩm Thát có một chút hưng phấn hiện tại đều bị Thẩm thị dập tắt. Khi chia tay, Thẩm thị thấy nàng có vẻ không vui, lấy lòng nói: “Ngày khác, chúng ta sang phủ trạng nguyên lang chào hỏi, ta giới thiệu công chúa cho hắn, thế nào?”

Thẩm Thát không vui nửa ngày trời, cuối cùng vẫn gật đầu. Nàng đang tìm một vị hôn phu, vừa hay trạng nguyên lang nhìn cũng rất được mắt, ít nhất là tốt hơn đám người suốt ngày ăn chơi trác táng trong kinh thành.

Một ngày nữa trôi qua, lại nói tiếp, Thẩm Thát đã ngây người trong cung hơn mười ngày, nhưng chưa từng đi qua chào hỏi hai vị La, Triệu quý phi, ngay cả thị nữ bên người nàng Thiên Thảo cũng khuyên nàng phải đi, hôm nay là ngày mồng tám tháng chạp, cần bản phải đi thỉnh an.

Thẩm Thát cau mày, nếu là Tiền Nhi nàng ta sẽ hiểu rõ Thẩm Thát, tuy là sống lại cuộc đời mới, nhưng Thẩm Thát tuyệt đối không muốn đảo lộn thân phận đi bái kiến La, Triệu thị, nàng không một chút tình nguyện, tuy nhiên theo lẽ nghi ở nơi này không thể không đi được.

Lúc này mới đi đến vị trí Chiêu Dương cung, liền thấy rất nhiều người tụ tập ở đây, không biết đã xảy ra chuyện gì. Thẩm Thát tò mò, bảo đám thị nữ bên cạnh tách ra, sau đó đi vào, ngẩng đầu lên nhìn, lập tức chấn động.

“Lục mai!” Chỉ nghe qua bạch mai, hồng mai, phấn mai, chứ chưa từng nhìn thấy lục mai, huống chi cây này rõ ràng là bạch mai, tại sao lại nở ra lục mai.

Người chung quanh bàn tán ồn ào, “Chẳng phải cây mai này đã chết cháy chung với Triều Dương cung rồi sao, tại sao năm nay lại nảy mầm, không ngờ rằng năm nay lại nở lục mai, lẽ nào là trời giáng điềm lành?”

Thẩm Thát đứng bên trái cây mai, nàng nhìn một cái, nhớ mang máng năm đó nơi này thật sự có trồng mai.

Cảnh tượng đang náo nhiệt, lại nghe tiếng hô: “Hoàng thượng giá lâm.”

Mọi người vội vàng chạy sang một bên nghênh đón. Hàn Sâm đi ngang qua, gặp rất nhiều cung nhân đứng đó, liền dừng chân. Có kẻ lén lút, tiến lên nói: “Hoàng thượng, hoàng thượng, cây mai chết cháy năm xưa nở hoa rồi.” Đại khái là rất khoa trương, ngay cả trọng điểm cũng không nói tới.

Hàn Sâm nhíu mày, “Cây khô gặp mùa xuân thì có gì đáng kinh ngạc, không phải chỉ là một gốc mai thôi sao?” Hàn Sâm cảm thấy gốc mai này không có gì đặc biệt.

Thẩm Thắt đứng phía sau hần càng nhìn càng thấy kì lạ, lục mai nở là chuyện lớn như vậy, hần đúng là có mắt không trông, coi đó như chuyện không thể bình thường hơn. Thẩm Thắt cực kì buồn bực. Còn nữa Hàn Sâm hồ tĩ là nhũ mảy, trước kia chuyện lớn chuyện nhỏ hần đều lấy bình tĩnh để giải quyết, đâu giống hiện tại lúc nào cũng nhũ mảy lại, Thẩm Thắt cảm thấy hần có vẻ không vui, hoặc là đau buồn.

Chợt thấy, ngoại trừ trước giờ hần luôn lạnh lùng, thì Thẩm Thắt phát hiện, có lẽ những ngày tháng qua hần cũng không sống vui vẻ gì.

Nhưng đó không phải vấn đề của nàng, hiện tại nàng phải đối mặt với hai người La, Triệu.

Đây là lần đầu tiên gặp lại các nàng. Thẩm Thắt lấy lại tinh thần, nhin xuống không vui nhưng vẫn cung kính hành lễ, “Xin thỉnh an hai vị quý phi nương nương.”

“Công chúa mời ngồi, không cần đa lễ.” Khi La thị làm quý phi, nàng vẫn như cũ không hề kiêu ngạo.

Nhưng khi nàng ta đỡ Thẩm Thắt dậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, “Ngươi, ngươi...”

“Nương nương làm sao vậy?” Thẩm Thắt bày ra bộ dáng cực kì vô tội.

La thị nhìn hồi lâu, mới nói: “Ngươi không phải, ngươi không phải nàng.” Trải qua một phen này, khuôn mặt tái xanh của nàng đã khôi phục bình thường. Mà Triệu thị vẫn ngồi im, giống như một pho tượng, người này không giống Triệu thị dễ dàng bị kích động như trong trí nhớ của Thẩm Thắt.

Thẩm Thắt nhìn thấy rõ ràng sự già nua của La thị và Triệu thị, bỗng nhiên cảm thấy, hình như các nàng cũng không sung sướng gì. Thẩm Thắt ở trong cung nửa tháng, chưa từng nghe thấy hoàng thượng gọi các nàng thị tẩm, nhưng trong cung chỉ có hai vị quý phi, không bình thường chút nào. Thẩm Thắt nhớ rõ, Hàn Sâm cũng rất yêu thích chuyện phòng the mà.

Nàng nhớ rõ trước khi nàng chết một tháng, Hàn Sâm nhiệt tình như thế nào, vội vàng như thế nào.

Triệu thị lạnh lùng nhìn Thẩm Thắt, cười lạnh: “Cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi.”

Ngay lúc đó không khí trùng xuống.

Cuối cùng La thị đành phá vỡ cục diện bế tắc, “Hôm nay là ngày mùng tám tháng chạp, trong cung có bài trí hí kịch, chi bằng chúng ta đi nghe nhạc, cũng mời luôn hoàng thượng đến, hoàng thượng rất thích nghe hí kịch.”

Triệu thị cười lạnh, “Nhiều năm như vậy, chi có mỗi tỷ tỷ vẫn khờ dại.” Nhưng nàng ta không từ chối.

Thẩm Thắt cũng không từ chối, nàng thật sự muốn xem cuộc sống của các nàng như thế nào, trong cung giống như biến thành hồ nước lạnh, không nhạc không sức sống, ngay cả hoàng tử của hai vị La, Triệu thị cũng là một bộ dạng yên tĩnh, đâu giống bé trai hoạt bát hồn nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nhàn Tọa Bi Quân Diệt Tự Bi (Thượng)

*) Dịch: Lúc rồi ngồi thương nàng lại tự thương mình

Editor: HD

Thẩm Thắt không cự tuyệt ý tốt của La thị, bởi vì sở thích khi rảnh rỗi của nàng chính là coi hí kịch, những tình tiết trong kịch, mặc dù nàng chưa trải qua, nhưng khi nghe người ta hát, cảm giác giống như bản thân đã từng trải, có khác một chút là thú vị hơn. Trước kia ở Thẩm phủ, bởi vì nàng thích nên trong nhà có nuôi dưỡng một gánh hát.

Từ khi Thẩm Thắt bước vào Hàn phủ, bởi vì Hàn Sâm ít khi xem hí kịch, hần cho rằng việc này là xa xa lãng phí, vì vậy sở thích của Thẩm Thắt cũng bị cấm, chỉ khi trong phủ mở tiệc mời người khác, nàng mới có cơ hội coi hí kịch, những lúc đó nàng đều kéo tay áo Hàn Sâm hỏi cái này cái nọ, hỏi hần, hần muốn làm tướng quân hay làm thư sinh, mỗi lần như thế, Hàn Sâm đều trừng mắt nhìn nàng một cái, không có chút thiện cảm. Dù vậy cơ hội vẫn rất hiếm.

Cho nên Thẩm Thắt cảm thấy rất tốt, tại sao sau khi lên làm hoàng đế, Hàn Sâm lại có sở thích ‘xa hoa lãng phí’ này.

Chỗ diễn hí kịch ở trên đài phượng châu, cung nhân mà La thị sai đi mời Hàn Sâm quay về bảo, hoàng thượng sắp tới đây. Về mặt La thị thường mang theo một chút âu lo, nhưng hiện tại đã tươi cười như xuân sang, còn bộ dáng của Triệu thị vẫn thờ ơ lạnh nhạt, Thẩm Thắt nhớ Triệu thị ngày trước là

người hay nóng nảy nhưng bây giờ La thị mới là người nhiệt tình hơn.

Lúc Hàn Sâm đến, Thẩm Thất đi theo các nàng đứng một bên thỉnh an, cùng lúc quan sát bọn họ, nhưng nàng phát hiện ba người họ hoàn toàn không giống phu thê, trái lại là giống chủ khách, thật xa lạ. La thị dè dặt, Triệu thị thờ ơ, trong mắt Hàn Sâm có chút áy náy, dường như là trong lòng rất đau khổ.

Ba người họ cũng không nói chuyện với nhau nhiều, cùng lắm là Hàn Sâm thỉnh thoảng giả vờ hỏi xem tình hình học tập của Tử Sung và đứa nhỏ của Triệu thị, La thị theo lệ quan tâm long thể Hàn Sâm, mà Triệu thị không hề mở miệng nói chuyện, còn Thẩm Thất công chúa Nam Chiếu thì giống như vật trang trí, Hàn Sâm xem nàng không khác gì khối bụi.

Thẩm Thất cực kì không thích bị người ta xem thường, nhưng nhìn thấy bầu không khí kì quái giữa ba người kia, nàng thật sự không dám gây náo.

Đúng lúc đó, gánh hát bắt đầu hát, tiểu hoa đán có khuôn mặt khá tuấn tú, giọng hát rất ngọt, khôi, thừa, chuyển, hợp, cũng rất thú vị, hơn nữa vở kịch này Thẩm Thất chưa từng coi, cho nên rất nhanh lực chú ý liền đặt trên sân khấu.

Kịch hát về chuyện một công tử được gia đình phú hộ giàu có giúp đỡ lên kinh đi thi giành chức trạng nguyên, mặc dù tình tiết tài tử giai nhân khá cũ, nhưng lời kịch trau chuốt, các từ ngữ kĩ được chọn kĩ càng, đọc lưu loát, Thẩm Thất mới nghe qua một lần, đã có thể nhớ vài đoạn.

Cho dù cực kì say mê, nhưng khi tới những cảnh nhằm chán Thẩm Thất sẽ dành thời gian nhìn qua chỗ Hàn Sâm quan sát. Ánh mắt của Hàn Sâm thủy chung nhìn trên sân khấu xem kịch. Hàn Sâm ngồi trên chiếc long ý rất rộng, dường như một người, ba người ngồi còn rộng. Hàn Sâm chỉ ngồi ở một bên, đầu và thân mình nghiêng về khoảng trống bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ nở nụ cười, tuy nhiên những lúc này lời kịch không hề hài hước, có chỗ nào buồn cười chứ. Thẩm Thất thấy khó hiểu.

Nhưng mà bộ dáng của Hàn Sâm, giống như hẳn thực sự thấy có người nào đó ngồi khoảng trống bên cạnh, hẳn cứ nhìn như thế, khi thì mỉm cười, khi thì nhàu mày, Thẩm Thất nhìn hẳn đến ngây ngốc. Lúc này, Hàn Sâm mới giống như một người còn sống, mấy ngày nay nàng thấy hẳn không khác nhìn cái xác vô hồn, thỉnh thoảng nhàu chặt mày, thỉnh thoảng mới có điểm giống người bình thường.

Thẩm Thất nhanh chóng dời điểm chú ý lên sân khấu, ai thèm quan tâm hẳn chứ. Nhưng không biết đoạn sau đó, là do gánh hát cố tình, hay do tiểu hoa đán còn quá trẻ, ánh mắt vừa nhìn thấy Đế vương Hàn Sâm, liền bị chậm nửa nhịp.

Thẩm Thất quay đầu nhìn Hàn Sâm, cứ tưởng rằng hẳn sẽ bắt bẻ, bởi vì tính tình của hẳn rất thích sửa người khác, trước kia nàng bị hẳn tra tấn nhiều như vậy, ăn, mặc, ở, đi đều rất khổ sở. Huống chi, bản văn âm luật, Hàn Sâm chính là cao thủ, tiếc rằng Thẩm Thất chưa từng nhìn thấy hẳn chơi nhạc khí. Lưu ma ma kẻ, năm đó hẳn và Dong Nhi cô nương thường hay hợp tấu.

Chẳng phải Dong cô nương được xưng là ‘cửu tiêu hoàn bội cầm’ còn Hàn Sâm là ‘bích hải triều thanh tiêu’ hay sao?

Trên thực tế Hàn Sâm căn bản là không chú ý trên đài hát cái gì? Tiểu hoa đán dùng chiêu ‘khúc hữu lâm, chu lang cố’ (*Nếu sai nhạc đã có Chu Du lo) không đạt được mục tiêu, đành buồn bã đi xuống đài.

Hàn Sâm đang định đứng dậy rời đi, La thị vội vàng đứng lên, “Hoàng thượng, đến giờ dùng cơm rồi, gần đây thần thiếp có học nấu món ăn mới, hoàng thượng...” La thị chưa nói xong, nhưng ý mời dùng cơm đã hiện rõ trên mặt.

Bộ dáng của Hàn Sâm không có vẻ dừng lại, “Nghỉ ngơi nửa ngày, ừ động không ít tấu chương, ngày khác trầm lại tới gặp nàng.”

Ngày khác, theo hiểu biết của Thẩm Thất, có lẽ là đêm giao thừa rồi. Cũng không phải Hàn Sâm gặp riêng La thị, mà vào đêm giao thừa – 30 có tổ chức gia yến, người nào cũng phải đến, tất nhiên sẽ có thể gặp mặt.

Sau cuộc tẩy trừ khi đăng cơ, hiện giờ huynh đệ của Hàn Sâm cũng không còn nhiều, cho dù một người ngồi một bàn cũng không quá đông đúc. Đã là gia yến, thì vẫn ép buộc phải đến.

Thẩm thị quay sang nhìn Thẩm Thất bên cạnh, lén lút cười nói: “Thời điểm tết nguyên tiêu, ta mời rất nhiều danh viện trong kinh thành tới phủ ngắm đèn, vương gia cũng mời không ít thanh niên tuấn tú, trong đó có vị trạng nguyên kia, không biết công chúa có hứng thú hay không?”

Thẩm Thất giận dữ liếc Thẩm thị một cái, “Tỷ nói xem?” Biết rõ còn hỏi. Thẩm Thất quay đầu không nhìn nàng ta nữa, lúc này nàng đang đặt sự chú ý vào mấy đĩa điểm tâm của Hàn Sâm.

Nàng nhìn bàn của Hàn Sâm, lại nhìn bàn của mình và những người khác, thức ăn đều giống nhau, chỉ không có mỗi đĩa rau xanh kia. Thẩm Thất nói với tiểu thái giám bụng đồ ăn lên: “Ta cũng muốn một đĩa eo mỹ nhân.”

Eo mỹ nhân là tên mà Thẩm Thất đặt cho củ cải tì, nàng quen gọi thế này, nên nhất thời không để ý. Tuy rằng người đã khác, nhưng thói quen, khẩu vị khó lòng thay đổi.

Ba chữ ‘eo mỹ nhân’ vừa nói ra khỏi miệng, ánh mắt nóng bỏng kịch liệt từ phía trên lập tức phóng tới. Lúc này Thẩm Thất nhận ra bản thân mình chính là sự chú ý của Hàn Sâm, hẳn không xem nàng là khối bụi nữa, ngược lại giống như một tên khua cái nhìn thấy con gà nướng, vô cùng nóng bỏng.

Thẩm Thất càng không thích loại ánh mắt này của Hàn Sâm, nhìn nàng nhút nhát, nhìn mặt nàng ửng hồng, lại rất hiểu tâm ý nàng, nàng ghét nhất là cảm giác này. Nhanh chóng cầm lấy ly rượu, uống một ngụm, rồi quay sang nói chuyện với Thẩm thị, ra vẻ không nhìn thấy sự khác thường của Hàn Sâm.

Ánh mắt nóng bỏng đó cuối cùng biến thành bình tĩnh, sau đó tan vào hư không.

“Có phải hoàng thượng để mắt tới công chúa không?” Thảm thị lén lút nói nhỏ vào tai Thảm Thất.

“Tỷ không nên nói bậy bạ nha, trong cung thâm sâu như biển, ta không hề có suy nghĩ này, người ở trong cung chỉ có thể ngồi ngây ngốc một chỗ, ta muốn làm một phu nhân như tỷ tự do tự tại biết mấy.” Thảm Thất không thể không cảm thán. Trước đây Hàn Sâm không phải là hoàng đế, nàng vẫn là vương phi, là thê tử của hắn, nàng vẫn còn sống, thì có lẽ...

Sau khi ăn xong, cung nhân bưng trà nóng lên, Thảm Thất vừa súc miệng xong, thì thấy Lí Chương cẩn thận dâng lên một bình sứ nhỏ, bàn tay Hàn Sâm thận trọng múc một muỗng gì đó bỏ vào trong trà, nhắm mắt lại chậm rãi thưởng thức trà, giống như hắn đang uống mỹ vị đó rất ngon, thật lâu sau mới mở mắt ra.

Thảm Thất chưa từng nhìn thấy uống trà mà phải bỏ gì đó vào, nàng biết Hàn Sâm có thói quen uống trà, nhưng không biết hắn nuôi sở thích quái dị kia từ lúc nào.

Những người khác đều thấy nhưng giả vờ bình thường, mà Thảm Thất chỉ đành làm theo. Dù sao nàng cũng không muốn quan tâm tới hắn.

Nói chung Thảm Thất cực kì quyết tâm, ngày tết nguyên tiêu, nàng ăn mặc lộng lẫy đẹp để xuất hiện đúng giờ ở An Khánh vương phủ. Nữ chủ nhân Thảm thị thực hiện đúng vai trò, giới thiệu Thảm Thất cho trạng nguyên lang Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc này bình thường rất cao ngạo, có chút không coi ai ra gì, nhưng sau khi gặp Thảm Thất cũng coi như nhiệt tình, trong lúc bàn luận về hội họa, rất có tình ý. Đây là chuyện nằm trong dự đoán của Thảm Thất, ngoại trừ Hàn Sâm, nàng hết sức tự tin đối diện với nam nhân.

Khi nhìn thấy rõ tính cách của Tiểu Ngọc, hứng thú của Thảm Thất liền biến mất, cũng không quá dụng tâm như khi lần đầu tiên gặp hắn. Thảm Thất bình tĩnh ứng đáp, đổi lại là sự nhiệt tình từ Tiểu Ngọc, dọc đường hắn đi theo cùng nàng ngắm đèn, không một chút mệt mỏi.

Thảm Thất nhận xét hắn, quả thật là người tài hoa hơn người, trí tuệ hơn người, hơn nữa lại là thanh niên tuấn tú, chẳng trách người ta thấy sang bắt quàng làm họ, trên đường quan đường khẳng định tiền đồ vô lượng, ai bảo không nên chọn hắn chứ? Nhìn cách hắn đối xử với mình như vậy, chắc chắn bản thân sẽ không bị thiệt thòi.

Thảm Thất không biết chính mình còn do dự cái gì, không vừa lòng cái gì. Ở trong lúc băn khoăn, đột nhiên nhớ tới thần linh.

Ngày hôm sau, ma xui quỷ khiến thế nào Thảm Thất lại đi đến Tĩnh Từ am ở ven hồ Đại Minh, quỳ dưới đất chân Tàng Vương bồ tát đến phát ngốc, nàng suy nghĩ không biết mai này sẽ đi về đâu.

Hôm nay không phải ngày hội chùa hay là lễ trọng đại gì, cho nên am rất yên tĩnh. Thảm Thất quỳ trước mặt Tàng Vương bồ tát khoảng một canh giờ, khi đứng lên thì chân đã tê mỏi.

Thảm Thất dâng hương, khi chuẩn bị rời khỏi Tĩnh Từ am, thì lập tức nghe thấy một giọng nói dịu dàng dễ nghe nói: “Không biết thí chủ có thời gian rảnh không, xin ngồi lại một chút để uống tách trà.”

Giọng nói này khiến người ta cảm thấy thật thân thiết, Thảm Thất dừng chân, quay người nhìn lại, nàng liền kinh sợ. Trước mắt nàng là một ni cô áo xám, nàng chưa từng gặp ni cô nào xinh đẹp tuyệt mỹ đến thế. Dung mạo đẹp đến mức, cho dù Thảm Thất luôn luôn tự tin về bản thân cũng có cảm giác không đẹp bằng nàng. Nhưng cũng vì vậy mà làm cho Thảm Thất kinh hãi biến sắc.

“Đây là chủ trì của tề am.” Một tiểu ni cô khác đứng bên cạnh ni cô xinh đẹp lên tiếng. Xem ra mới quy y không lâu, cho lên trên người còn có chút hơi thở hồng trần.

Chủ trì Tĩnh Từ am là Vong Trần đại sư, người mà Thảm thị sùng bái nhất, miêu tả nàng ta giống như tiên, tinh thông Phật pháp, đã từng bàn pháp biện kinh với chủ trì thiếu lâm ba ngày ba đêm, tài giỏi đến mức chủ trì thiếu lâm cũng phải công nhận. Tuy nhiên, hành tung nàng ta rất bí mật, nghe nói rất ít người gặp nàng, Thảm Thất không ngờ mình lại may mắn như vậy.

Cho dù trong lòng Thảm Thất đang nổi gió bão, nhưng nàng không kim chế được muốn tiếp cận với ni cô này, nàng yên lặng ngồi đối diện nàng ta, cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng uống trà, dùng xong một chén trà, Thảm Thất lập tức xin từ biệt.

Lại nói, khi Thảm Thất ở trong am tự cực kì bình tĩnh trầm ổn, khi nàng vừa bước chân ra khỏi am, lập tức giống như con ngựa hoang nổi điên, “Mau, hồi cung.”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Niên Niên Tuế Tuế Hoa Tương Tự

Editor: HD

Thẩm Thát vội vàng quay về cung, sau đó tìm kiếm tin tức của Hàn Sâm, nghe nói hắc triệu hai vị hoàng tử đến Nam Huân điện để khảo bài, nàng âm thầm nói trời cũng giúp ta. Thẩm Thát lấy bừa mười mấy cuộn tranh vẽ, sau đó vội vã đi đến hướng Vân Huy điện của Hàn Sâm.

Đứng bên ngoài coi giữ Vân Huy điện là Vương Đức Hải, béo lùn chắc nịch, điển hình của người hiền lành, bởi vì lớn tuổi, cho nên cũng rất dễ chịu, Thẩm Thát cười thầm trong lòng. Nàng ôm mấy cuộn tranh đi lên bậc thang, Vương Đức Hải lập tức tiến lên đón.

Thẩm Thát không định dừng bước, trên mặt lộ ra nụ cười tươi sáng lạ, gọi ngọt ngào một tiếng “Vương công công”. Vương Đức Hải đang định ngăn cản bước chân Thẩm Thát, thì thấy Thẩm Thát “Ai nha” kêu một tiếng, một cuộn tranh nàng ôm rơi xuống đất.

Trong tay Thẩm Thát ôm một đồng tranh lớn nhỏ, cho nên rất khó để xoay người nhặt đồ, tất nhiên Vương Đức Hải phải cúi người nhặt tranh lên cho nàng.

Ngay lúc đó, Thẩm Thát mở miệng hỏi, “Vương công công, hoàng thượng có ở bên trong không?” Bước chân nàng đã sắp vào trong điện. Vương Đức Hải mặt mày khó khăn di chuyển, đành đi sau lưng Thẩm Thát, “Công chúa, hoàng thượng không có ở trong, hoàng thượng không có trong phòng.”

Thẩm Thát mặc kệ ông ta nói cái gì, chỉ cần nàng vào trong là được, khi vào trong điện rồi, Vương Đức Hải mới đuổi kịp nàng, nhưng đúng lúc này toàn bộ cuộc tranh trên tay nàng đều rơi xuống đất.

Vừa hay làm rơi rớt nhiều cuộn tranh quý giá với trục cuốn của Hàn Sâm, hiện giờ cả hai lẫn lộn, không biết cái nào của Thẩm Thát, cái nào của điện này.

“Ai nha, không xong rồi.” Thẩm Thát vờ vịt nói, “Công công, ta lập tức thu dọn.”

Sau đó, Thẩm Thát có thể hợp tình hợp lý mở tất cả các cuộn tranh kia ra coi. Nàng không biết bức tranh kia còn tồn tại hay không.

Nói ra cũng thật kì quái, nàng mở tất cả cuộn tranh ra coi, nhưng đến cuộn cuối cùng mới đúng là thứ mà nàng đang tìm. Thẩm Thát vừa mở tranh ra coi, vẻ mặt của nàng không khác gì gặp quỷ.

Nàng sợ bản thân mình không cẩn thận, sẽ đi quá giới hạn cầm cuộn tranh kia đặt trên bàn Hàn Sâm thường ngồi.

Đó là một bức họa chân dung, Thẩm Thát từng nhìn qua, ngày đó trong vương phủ ở An Dương, cũng chính là bức họa này.

Dù đã nhiều năm, nhưng người trên tranh vẫn sinh động như cũ, vẫn xuất hiện trong cuộc sống của Thẩm Thát, là bóng ma tâm lý trong lòng nàng.

Thẩm Thát nghĩ, nàng nhắm lại cũng có thể tưởng tượng ra khuôn mặt trên bức tranh này, nhưng nàng không tin, không tin vào phán đoán của bản thân, cho nên mới muốn nhìn bức họa này, để chứng minh.

Trước mắt Thẩm Thát, là chủ trì Tĩnh Từ am, đồng thời là người mà Hàn Sâm luôn nhớ mong trong lòng, Dong cô nương.

Bàn tay Thẩm Thát không kiềm chế được run rẩy, bức tranh rớt xuống, sau đó nghe một tiếng ‘ba’ giòn vang.

Một tiếng vang này kéo tinh thần của Thẩm Thát quay về, nàng nhìn sang Vương Đức Hải, thế nhưng tâm hồn ông ta bị tiếng vang này làm cho kinh hãi vỡ nát.

Thẩm Thát nhìn thấy Vương Đức Hải xiêu vẹo ngã ngồi trên mặt đất, ánh mắt đại ra, trong miệng thì thảo mấy chữ, “Không xong rồi, toàn bộ xong rồi.”

Có thể dọa một lão thái giám có địa vị trong cung thành bộ dáng như thế này, đây là lần đầu tiên Thẩm Thát gặp, không phải chỉ là vỡ đồ vật thôi sao, từ xưa đến nay Hàn Sâm chưa từng vì bất cứ đồ vật nào mà đã thương tổn mạng người. Ở trong lòng hắc, mạng người cực kì quan trọng. Nhưng nếu không phải cái chết, thì xong rồi nghĩa là gì chứ?

Thẩm Thát bủn xỉn, cảm thấy lá gan của Vương Đức Hải càng ngày càng nhỏ. Nàng đi vòng qua bàn, nhìn xuống thứ vừa rơi vỡ trên đất. Chỉ là một bình sứ nhỏ thôi mà, có gì đáng kinh sợ? Thẩm Thát cẩn thận đánh giá, tuy bình sứ này là thượng phẩm, nhưng trong cung có rất nhiều thứ tốt hơn so với vật này. Thẩm Thát bỗng nhiên nhớ ra, hình như nàng từng thấy bình sứ này, có lẽ là buổi tối hội tiệc gia yến, Lí Chương dâng lên cho Hàn Sâm.

Sau khi bình sứ kia vỡ, rớt ra rất nhiều bột phấn mà nàng không biết là cái gì, nhưng thoát nhìn chắc không phải thứ gì cực kì quý giá, không biết tính tình Hàn Sâm kì quái thế nào, lại thích ăn bột phấn, không thể là thuốc bổ được, bởi vì không có mùi thuốc. “Vương công công, ông làm cái gì vậy, mau đứng lên, mau đi đến chỗ phòng lấy bình sứ đựng bột phấn mà hoàng thượng thích ăn nhất đến thay thế là được rồi.”

Vương Đức Hải vẫn không đứng dậy, vẫn ngồi đó lảm bảm, nói linh tinh “Xong rồi, xong rồi”.

Thẩm Thát đang định thu thập tàn cuộc cho ông ta, nhưng chân nàng chưa kịp bước tới chỗ bình sứ, lập tức nghe thấy một tiếng hét kinh hãi: “Người đang làm cái gì?”

Người nọ không phải Hàn Sâm thì là ai. Ánh mắt hắc gắt gao nhìn chằm chằm bình sứ trên đất, nhanh chóng bước vào.

“Ai?” Hàn Sâm lạnh lùng hỏi.

Vương Đức Hải phía sau Thẩm Thát lặng lẽ chỉ vào người Thẩm Thát.

Lúc này Thẩm Thát cũng muốn tự mình nói thật, “Là ta, là ta...” Thẩm Thát đang nghĩ không biết có nên nói tin tức kia cho Hàn Sâm biết hay không, nhưng lời tiếp theo đã bị Hàn Sâm bóp trong cổ.

Thậm chí Thẩm Thát còn có thể cảm nhận hai chân của mình cách xa mặt đất, bởi vì Hàn Sâm mạnh mẽ bóp chặt cổ nàng, để nàng treo lơ lửng. Thẩm Thát liều mạng gỡ tay hắn ra, nhưng lại bất lực, dần dần cảm thấy đầu óc mơ hồ, choáng váng. Loáng thoáng nghe thấy tiếng nói của Lí Chương, ông ta sợ hãi kêu: “Hoàng thượng, hoàng thượng, hoàng thượng bớt giận.”

“Cút, cút hết, cút hết cho trẫm.”

Bàn tay bóp cổ Thẩm Thát cuối cùng cũng nói lỏng ra. Nàng không chút sức lực té ngã xuống đất, không động đậy được. Vương Đức Hải và Lí Chương đã sớm bị dọa sợ nhanh chóng lui ra ngoài. Trong đại điện rộng rãi chỉ còn lại Hàn Sâm và Thẩm Thát sống dở chết dở.

Trong lòng Thẩm Thát cực kì oán hận, thật sự không ngờ, hắn có thể tàn nhẫn như vậy, cùng lắm chỉ là một bình sứ thôi mà, cho dù bột phấn kia là kim phấn, chẳng lẽ lại đáng giá hơn tính mạng của công chúa Nam Chiếu? Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng của nàng, trong lòng Hàn Sâm không có chút ý nghĩ gì sao, không thể khiến hắn thương tiếc gì sao. Lúc ấy, ánh mắt của hắn thật sự là muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Thẩm Thát nhớ tới bức tranh của Dong cô nương, rốt cuộc vẫn khác biệt một trời một vực, chân dung của nàng ta hẳn vẫn còn lưu giữ, còn của nàng đâu? Có lẽ hắn rất vui mừng vì không phải nhìn thấy nàng nữa.

Thẩm Thát nằm im trên đất không muốn đứng dậy nữa, muốn xem Hàn Sâm có thực sự giết mình hay không. Nhưng trong điện cực kì yên tĩnh, Thẩm Thát tò mò ngẩng đầu, sau đó không tránh khỏi kinh ngạc.

Hàn Sâm quỳ rạp xuống, đầu lưỡi hắn thật dài, tham lam liếm hết bột phấn trên đất, hắn không sợ bẩn sao? Bột phấn này có gì đặc biệt hơn người, có thể làm cho đế vương giàu có nhất tứ hải phải quỳ xuống liếm.

Tuy nhiên trên mặt Hàn Sâm lộ ra vẻ tuyệt vọng, giống như trời sập vậy đó, khiến cho Thẩm Thát cảm thấy vô cùng đau lòng. Nàng thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng như vậy của hắn. Lúc quay về đây, nàng tưởng rằng có thể trông thấy một Hàn Sâm sinh động, cao cao tại thượng, để vương kiều ngạo của tứ hải.

Nhưng mà Thẩm Thát chỉ nhìn thấy một Hàn Sâm tràn đầy bi thương.

Thẩm Thát cự quấy thân mình, “Ngươi, ngươi đừng liếm.” Thẩm Thát cảm thấy Hàn Sâm của ngày hôm nay thật quá khác biệt, cái gì hồi thối dơ bẩn hắn đều có thể chịu được.

Hàn Sâm quay đầu lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Ngươi còn chưa cút! Ngày mai lập tức quay về Nam Chiếu của các ngươi, nếu không đừng trách trẫm độc ác, khi trở về ngươi tốt nhất là khuyên phụ vương của ngươi ngoan ngoãn đi, nếu không trẫm nhất định tiêu diệt Nam Chiếu.”

Độc ác như vậy, không hề có chút tình cảm.

Thẩm Thát dậm chân một cái, lập tức chạy ra ngoài, đứng là chó cắn Lữ Động Tân, không nhìn thấy ý tốt của người khác.

Ngày hôm sau, Lí Chương dẫn người đến mời Thẩm Thát rời khỏi Hoa Quang cung, nói là xe ngựa tiễn nàng về Nam Chiếu đã chuẩn bị sẵn sàng, Thẩm Thát thực sự tức muốn chết.

Tuy nói cuộc sống ở Nam Chiếu không tồi, nhưng nếu nàng trở về, có thể sẽ không còn ngày tháng yên lành nữa. Huống chi lần này nàng bị người ta đuổi nha! Thẩm Thát là người không thể chịu được nhục nhã. Nếu yêu cầu nàng ở lại, chưa chắc nàng đã ở, nhưng nếu đuổi nàng đi, còn lâu nàng mới đi.

“Ta muốn gặp hoàng thượng.” Thẩm Thát không thuận theo, “Ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngài ấy.” Thẩm Thát nhớ ra ngày hôm qua nàng còn chưa kịp nói hết, cảm thấy nếu có thể thương lượng với Hàn Sâm nàng sẽ chiếm được lợi thế, không sợ hắn không phục.

Lí Chương không trả lời.

Thẩm Thát đánh giá Lí Chương, người này luôn một lòng trung thành với chủ, đành phải từ từ khuyên giải, “Lí công công, sự việc quan trọng, ta đảm bảo sau khi hoàng thượng nghe xong tin tức này, nhất định sẽ vui vẻ phần khích, từ nay về sau tâm tình thư thái, còn ngươi lập được đại công.” Thẩm Thát nghĩ, nếu Vong Trần đại sư thật sự là Dong cô nương năm đó, vậy thì đối với Hàn Sâm chẳng phải là tin tức tốt hay sao?

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng trong lòng Thẩm Thát cũng rất khó chịu, buồn bã, có chút chua xót, nếu tình cảm có thể nói buông là dễ dàng buông được, thì đã không phải là tình cảm, chẳng qua có một số người muốn nhân cơ hội đập nổi chìm thuyền, ví dụ như Thẩm Thát hiện tại, vì muốn cắt đứt đường lui của chính mình, thậm chí không tiếc nuôi dưỡng người khổ mệnh kia trở về với người nàng yêu, cứ coi như là làm việc thiện tích đức cho kiếp sau của bản thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Hoa Hỏa Nguyệt Viên Ứng Hữu Thì (Thượng)

Editor: HD

Thẩm Thất còn nghĩ rằng Lí Chương sẽ bị rung động, nào ngờ mắt mũi lòng của thái giám kia không chút nhúc nhích, chỉ nháy mắt bảo người xung quanh mau đốc thúc người của Thẩm Thất thu dọn đồ đạc rồi xéo đi. Thẩm Thất hận không thể chém ông ta một phát, đáng tiếc không có Tiền Nhi phối hợp với nàng.

Thẩm Thất đứng tại chỗ dậm dậm hồi lâu, vừa đe dọa vừa dụ dỗ Lí Chương, nhưng chẳng ăn thua gì cả, thật xứng với danh hiệu trượng chim không một kẻ hở.

Đối mặt với Lí Chương không nói một lời, rốt cuộc Thẩm Thất cũng không biết làm gì cả, cực kì không cam lòng đi lên xe ngựa, Lí Chương này cũng coi như là người có lương tâm, đưa tiền công chúa Nam Chiêu đoạn đường cuối cùng, còn tự mình điều nàng lên xe ngựa.

Nhưng không may đã chọc phải tổ ong vò vẽ. Bản thân Thẩm Thất không sợ trời không sợ đất, lúc trước bị Hàn Sâm chen ép, nàng đã ráng nhẫn nhịn, sau khi cắt đứt toàn bộ ý nghĩ về Hàn Sâm, tính tình nóng nảy lại càng tăng, huống chi cha mẹ nàng đã mất, không ai có thể dạy dỗ được nha đầu hoang dã này, cái gì cũng dám nói, chuyện gì cũng dám làm.

Chỉ nghe thấy Thẩm Thất hét lớn một tiếng, tất cả mọi người liền hồi phục tinh thần, nhìn thấy gương mặt Thẩm Thất đỏ bừng, thở hổn hển chỉ vào mặt Lí Chương: “Người dám, người dám đùa giỡn bản công chúa.” Thẩm Thất che cổ tay của mình, giống như bị rấn cấn.

Người chung quanh cười lớn, Lí Chương rõ ràng là một thái giám, sao có thể đùa giỡn nữ nhân. Bọn họ khó hiểu nhìn Thẩm Thất.

“Nhìn cái gì chứ!” Thẩm Thất nổi giận, “Đừng tưởng là ta không biết chuyện xấu của hoạn quan các người ở trong cung, mấy chuyện kết đôi tìm nhà riêng đây trần. Không biết lại tìm bao nhiêu con nuôi ngoài cung? Hiện giờ người thấy bản công chúa gặp nạn, cả gan có ý nghĩ xấu xa lên người bản công chúa, có phải thấy bản công chúa quốc sắc thiên hương, cho nên lớn gan lớn mật hay không?” Thẩm Thất càng nói càng hăng, giống y như nói sự thật.

Ngay cả người luôn bình tĩnh như Lí Chương cũng không nhịn được phải nhăn nhó mặt mày, lập tức ho khan.

“Ta mặc kệ, ta muốn gặp hoàng thượng, ta muốn hẳn phải chủ trì công đạo cho ta.” Thẩm Thất tiến lên kéo Lí Chương, trái lại nàng không sợ cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất thân, càng không biết là ai đánh chủ ý lên ai.

Thẩm Thất dọa những người xung quanh không cho bọn họ đến gần, nhanh chóng kéo Lí Chương đi, Lí Chương đang định dùng tay gỡ tay Thẩm Thất ra, thì thấy ánh mắt khác thường của tất cả mọi người nhìn ông ta, giống như ông ta thật sự đã làm cái gì đó xấu xa.

Thật ra mọi người đều biết Lí Chương tuyệt đối không phải loại người như vậy. Nhưng mà lời nói của Thẩm Thất rất sống động, nếu lại thấy Lí Chương dậm dậm với Thẩm Thất, nắm lấy tay nàng, tất nhiên dễ dàng thẹn quá hóa giận, ngược lại làm cho người khác hiểu lầm ông ta thực sự làm điều mờ ám.

Dĩ nhiên Lí Chương không thể đánh bại da mặt dày như tường thành của công chúa, chỉ đành chấp nhận bị nàng kéo đi. Chẳng qua ông ta chưa chứng kiến Thẩm Thất làm âm mưu trong phòng nghị sự của Hàn Sâm khi bọn họ ở Thạch Đầu trấn thôi, lúc đó nàng mới đúng là dày mặt.

Thẩm Thất được như ý nguyện kéo Lí Chương đến trước mặt Hàn Sâm. Trước khi bước vào thư phòng, bàn tay Thẩm Thất lập tức thả Lí Chương ra, cung kính hành lễ với Lí Chương, “Lí công công xin hiểu cho, ta thật sự không còn cách nào khác mới bày ra hạ sách này, mong công công thứ lỗi, sau này nếu bản công chúa có lợi ích gì, nhất định sẽ không quên công công.” Thẩm Thất nháy mắt với Lí Chương.

Trong lòng Lí Chương thoáng rung động, cảm thấy sự dũng mãnh của nàng không khác gì cái vị đót thiên lao năm xưa.

Thẩm Thất hết sức hài lòng, đang định bước chân đi vào đại điện, lại bị hai thanh gươm sáng chói cản lại, chỉ trách nàng quá vênh váo, cho nên quên mất hai vị thần giữ cửa này.

“Mong hai vị thay bản công chúa truyền tin một tiếng.”

“Hoàng thượng có căn dặn, cho dù là kẻ nào cũng không gặp.” Hai người này cũng giống hai người canh gác ở bên ngoài tu trúc Lan Lăng năm đó, chỉ nghe theo mệnh lệnh chủ nhân.

Thẩm Thất tức giận, lập tức quay sang lườm Lí Chương đứng một bên nhìn thấy người khác gặp họa mà vui vẻ. Quả là thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không lối lại cứ thích bon chen.

Thẩm Thất đang định hành động, Lí Chương chợt phát hiện ra, vội vàng bỏ chạy, không may lại bị Thẩm Thất tóm được, “Người, đứng lại đó, hồi nãy dám đùa giỡn bản công chúa, đi, chúng ta đi tìm hoàng thượng phân xử.” Thẩm Thất kéo Lí Chương lại, nhỏ giọng nói: “Lí công công tiền phạt phải tiền tới Tây Thiên, người đứng xem ta diễn kịch lâu như vậy, cũng nên đáp lễ đi chứ.”

Sắc mặt Thẩm Thất thay đổi còn nhanh hơn cả lật sách, nàng liền kêu la om sòm, kêu đến khi nào hoàng thượng chịu đi ra phân xử thì thôi, sau đó nàng đẩy Lí công công đi đằng trước, sự thật chứng minh, nàng thực sự rất thông minh, hai thanh gươm kia không dám đâm tới, nhưng nếu đối lại là Thẩm Thất đi trước, khẳng định đã sớm đi gặp Diêm Vương lão gia.

Thẩm Thắt khó khăn lắm mới gặp được Hàn Sâm, hắn đang dùng bữa ở thiên điện. Thả lỏng người, Thẩm Thắt lấy tay che ngực, chậm rãi hít thở không khí, cơ thể này thật sự không dùng được mà, nếu là Thẩm Thắt trước kia, sao có thể vì tức giận mà không thở nổi như hiện giờ chứ. Thẩm Thắt đứng lại không được bao lâu, chợt nghe tiếng nói: “Người còn chưa đi!” Lạnh như băng, lạnh đến thấu xương, so với thanh gươm của hai người ngoài cửa càng đáng sợ hơn.

“Tại sao ta phải đi?” Thẩm Thắt vốn đang tức giận, thái độ của Hàn Sâm thật quá đáng, không nể mặt sư cũng phải nể mặt phật chứ, hắn hoàn toàn không có chút nhân từ gì với khuôn mặt này. “Ta là công chúa Nam Chiếu, đến đây cũng xem như là sứ thần, hoàng thượng không ưu đãi ta, ngược lại còn đuổi ta về nước, bất luận là điểm nào cũng thật không hợp tình hợp lý. Chẳng lẽ hoàng thượng không yêu thương lẽ dân bá tánh, muốn hai nước xảy ra chiến tranh?”

Nhắc tới Thẩm Thắt, cho dù sống hai đời, tính cách của nàng cũng không thay đổi, vẫn kiêu ngạo như cũ, huống chi nàng sinh ra là công chúa, ở Nam Chiếu được hoàng hậu sủng ái, ai ai cũng yêu thích nàng, cho nên tính tình nàng một chút cũng không bị mờ nhạt, ngược lại sau khi bị Hàn Sâm kích thích, nàng càng tỏ ra ngang ngược. Tuy nhiên nàng đã quên, tuyệt đối không nên uy hiếp Hàn Sâm.

Lí Chương đứng một bên, mặt mũi đã biến thành trắng bệch, thật sự muốn giơ ngón tay cái về hướng Thẩm Thắt. Hàn Sâm nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Thẩm Thắt, giống như thiên tử nhìn xuống muôn dân trăm họ, “Trẫm đã cảnh cáo người.” Ánh mắt kia nhìn lướt qua, liền hù dọa Thẩm Thắt, nàng chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt khát máu như vậy của Hàn Sâm.

“Người đâu, mau lui nàng ra ngoài. Trẫm muốn xem Nam Chiếu có dám vì một cô công chúa không biết trời cao đất rộng mà tấn công bản triều. Trẫm còn đang lo không có lý do để xuất binh.”

Hai người ngoài cửa đi vào, lời Thẩm Thắt ra ngoài, Thẩm Thắt sợ đến mức xanh mặt. Hiện giờ nàng mới tỉnh táo, có lẽ cho tới tận bây giờ nàng vẫn còn trong mộng. Trong giấc mơ của nàng, cho dù nàng làm sai cái gì, phạm tội bất kính cỡ nào, Hàn Sâm cũng không muốn giết nàng, nhưng hiện tại Thẩm Thắt đã là một người xa lạ.

Thẩm Thắt mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tươi trên thanh đao, nàng giật mình một cái, bây giờ nàng vẫn chưa muốn chết đâu, cuối cùng cũng khôi phục một tia sáng suốt, “Người giết ta rồi thì đừng hỏi hận, không ai nói cho người biết tin tức của người nọ đâu.”

Hàn Sâm căn bản không hề để ý đến Thẩm Thắt, nói chung là lười nghe.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Hoa Hảo Nguyệt Viên Ứng Hữu Thì (Trung)

“Hoàng thượng, ngay cả người mà người yêu nhất người cũng không quan tâm sao?” Thẩm Thắt thực sự nổi nóng, lúc này đã bị hai người kia kéo tới cửa, đau quá đau quá, mắt thấy sát khí của thị vệ cao ngất trời, Thẩm Thắt không thể không lo cho sự an toàn của bản thân, vì vậy buột miệng nói ra.

Lí Chương hít một ngụm khí lạnh, dám gọi thẳng danh đế vương, chính là tội tam đẳng, chết mười lần cũng không đủ.

Nhưng Hàn Sâm bước nhanh vài bước, vọt tới trước mặt Thẩm Thắt, “Nói!” Đơn giản, thẳng thắn.

Đáng tiếc bàn tay của Thẩm Thắt bị hắn siết đến đau đớn, cổ tay như muốn đứt rời, “Nhẹ tay, nhẹ tay, đau.”

Khi Thẩm Thắt nói xong, Hàn Sâm nhìn thấy ánh mắt của nàng bỗng nhiên người hắn ngây dại ra. Thẩm Thắt là ai chứ, coi việc này là cơ hội tốt, không nhân cơ hội này để lừa bịp tổng tiền thì đúng là kẻ ngốc, cho nên chậm rãi nói, nếu không gây sức ép cho Hàn Sâm, thì thật sự không rửa nổi mối hận trong lòng nàng.

Thẩm Thắt ngang nhiên đi đến trước bàn ăn ngồi xuống, “Thật trùng hợp, ta vẫn chưa dùng cơm trưa, cho nên có chút đói bụng.” Nàng chính là diễn hình của ngựa quen đường cũ, tất nhiên không quên nói một câu, “Ngày ấy, ta mang mấy cuộn tranh sang tìm hoàng thượng, để nhờ hoàng thượng tìm giúp ta một vị hôn phu, không ngờ lỡ tay làm rơi mấy bức họa của hoàng thượng, dĩ nhiên cũng có xem trộm vài bức, trong đó ta nhìn thấy một bức tranh chân dung mỹ nhân, mà nữ nhân trong tranh ta vừa mới gặp qua.”

Thẩm Thắt thấy bộ dạng Hàn Sâm không chút phản ứng, tiện thể nói: “Bộ dáng giống nhau y đúc.” Thật ra Thẩm Thắt cũng thấy Vong Trần đại sư và Dong cô nương có bộ dáng y hệt nhau, hay nói cách khác là cùng một người.

Hàn Sâm im lặng một lúc lâu không trả lời, Thẩm Thắt không thêm đề ý, nàng nghĩ thẩm đại sư đã thành, bây giờ chỉ việc ăn uống no say, nhìn thấy trên bàn đầy thức ăn, lập tức động tay, cung nhân xung quanh cũng rất khôn ngoan, nhanh chóng dâng bát đĩa lên cho nàng.

Thẩm Thắt lướt qua đậu hũ trước mặt, gà quý phi và vân vân, tình nguyện giơ tay với đĩa eo mỹ nhân ở thật xa, từ sau lần bị Hàn Sâm giáo huấn trước khi về kinh, Thẩm Thắt đã có một thói quen, phải ăn eo mỹ nhân khai vị.

Chẳng qua eo mỹ nhân này thật dở không chịu nổi, cho heo ăn heo cũng chê, quá mặn rồi. “Trời ạ, mặn quá, rót trà cho ta, rót trà cho ta.” Thẩm Thát vừa bỏ vào miệng lập tức phun ra. Tên ngự trù chết tiệt, thức ăn nấu cho hoàng đế lại dám làm mặn muốn chết.

Thẩm Thát cho rằng đĩa thức ăn này có vấn đề, vì vậy nàng gấp một miếng chân giò hun khói, rõ ràng nên là vị ngọt, nhưng không hiểu sao lại mặn muốn giết người, nàng không ngừng phun ra, “Hoàng thượng, ngài đang ăn cái gì thế? Nên lời ngự trù này ra ngoài chém đầu.”

Thế nhưng sắc mặt Hàn Sâm không chút thay đổi, giống như đã sớm quen với mùi vị này rồi, Thẩm Thát không ngờ Hàn Sâm lại trở nên kì quái đến như vậy, giống như không ngửi thấy mùi, không nhìn thấy màu, càng không nghe được nhạc hay hay dở, ngay cả hương vị đồ ăn cũng không nhận biết được.

Dường như Hàn Sâm không nghe thấy câu hỏi của Thẩm Thát, hần hỏi ngược lại nàng: “Tại sao người lại gọi cù cái tí là eo mỹ nhân?” Trong ánh mắt của hần chứa đầy sự hi vọng và khó hiểu nhìn Thẩm Thát, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi.

Thẩm Thát cũng tự hỏi chính mình, đây chẳng phải là tên nàng đặt ra sao, nhưng khi bị ánh mắt nóng bỏng khác thường của Hàn Sâm nhìn chăm chăm vào mình, Thẩm Thát không thể trả lời ngay được, nàng suy nghĩ một lát, yếu ớt nói: “Mẫu hậu của ta gọi như vậy.” Đây đúng là lời nói dối khó tin nhất, tuy rằng Nam Chiếu không phải quốc gia lớn mạnh, nhưng cù cái tí không được phép dâng lên bàn ăn của hoàng hậu.

Hàn Sâm nghe xong câu trả lời của Thẩm Thát, sắc mặt liền thay đổi, ngay giây phút đó giống như Thẩm Thát vừa mới bóp nát hi vọng của hần. “Người còn chưa chịu đi, chẳng lẽ chờ trẫm giết người sao?”

Đổi mặt với thái độ thay đổi bất ngờ của Hàn Sâm, Thẩm Thát không kịp phản ứng.

“Cút cho trẫm.”

“Người thật sự không nói đạo lý mà.” Thẩm Thát bị tốc độ trở mặt của Hàn Sâm chọc cho giận, “Người không muốn biết người trong tranh đang ở đâu sao?” Đây mới chính là vương bài của Thẩm Thát, nhưng hôm nay mặc kệ nàng dùng vương bài như thế nào, đều phải giận đến mức giậm chân.

Lúc ánh mắt của Hàn Sâm ngược lên, đôi mắt hần đỏ ngầu, khiến Thẩm Thát sợ đến mức vội vàng chạy ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, một cơn gió lạnh thổi qua, Thẩm Thát thật sự hận bản thân, tại sao mình có thể vô dụng như vậy, mới bị Hàn Sâm trừng mắt một cái đã sợ tới mức chân tay mềm nhũn. Thẩm Thát càng nghĩ càng giận, giận bản thân quá yếu đuối, giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, thuận tay cầm một cành cây gần đó đào tuyết lên, bỏ vào miệng dùng sức cắn xé.

“Thất Thất.”

Một tiếng gọi kia giống như đến từ thiên đường, Thẩm Thát chưa kịp hình dung là giọng nói của ai, chỉ biết khi tiếng nói kia phát ra, bản thân nàng không kiềm chế được liền dừng bước, đôi mắt nàng ngập nước.

Trong giọng nói kia chứa bao nhiêu chua xót.

Thẩm Thát không nhìn được, đành quay đầu lại, thì thấy Hàn Sâm đứng trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn nàng.

Lúc trước Hàn Sâm mắng nàng, quát nàng, bảo nàng cút đi, Thẩm Thát cũng không bị hần làm cho kinh hồn bạt vía, nhưng hiện giờ thấy ánh mắt hần nhìn nàng như thế, Thẩm Thát đột nhiên nhất gan, thầm nghĩ muốn trốn tránh, trốn đi càng xa càng tốt.

Vừa nghĩ liền làm, Thẩm Thát thật sự chạy trời chết, xoay người nhanh chân bỏ chạy, giống như bị quỷ dí. Tất nhiên nàng không nghe thấy tiếng Hàn Sâm hỏi Lí Chương, “Sao nàng có thể kéo người tới đây được?”

Lí Chương có chút oan ức cáo trạng với Văn Hi đế, thậm chí còn thêm mắm thêm muối, hi vọng Văn Hi đế nghiêm khắc trừng phạt nữ nhân không biết trời cao đất rộng kia.

Hàn Sâm nghe xong, lập tức nở nụ cười, cười đến mức hai hàng nước mắt chảy ra, “Chỉ có một mình nàng mới làm được chuyện như vậy.”

Lí Chương ngờ ngác nhìn nước mắt thiên tử rơi, dường như lâu lắm rồi ông ta chưa thấy hoàng thượng nở nụ cười.

Thẩm Thát bên này chạy như điên đến Hoa Quang điện, bất chấp tất cả, nhảy lên xe ngựa, “Đi, mau đi.” Hồi này nàng sống chết không đi, bây giờ lại muốn bỏ chạy thật nhanh.

Thẩm Thát ngồi trên xe ngựa, cảm thấy trái tim đập mãnh liệt, một lúc lâu sau cũng chưa lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ về ánh mắt cuối cùng mà Hàn Sâm nhìn nàng, giống như muốn đốt cháy nàng.

Thẩm Thát đang mất hồn mất vía, bỗng nhiên có cảm giác xe ngựa dừng lại, cơ thể chợt nghiêng về phía trước, thiếu chút nữa ngã ra ngoài, “Sao vậy?” Thẩm Thát vội vàng vén rèm lên.

Thấy thủ vệ cửa thành hành lễ nói: “Hoàng thượng có lệnh, công chúa không được xuất cung.”

Thẩm Thát cực kì nóng nảy, “Nói bậy, rõ ràng hoàng thượng đuổi...” Thẩm Thát cảm thấy lời này không đúng lắm, bèn sửa lại, “Là hoàng thượng hạ lệnh tiễn bản công chúa quay về Nam Chiếu, còn không mau mở cửa cho ta.”

Đây là hoàng thành Hoa triều, một công chúa Nam Chiếu thì có quyền gì để ra lệnh chứ, thủ vệ đứng im, cho dù Thẩm Thát mắng chửi hay khuyên nhủ cũng không được, bọn họ nhất quyết không cho xe ngựa của nàng rời thành. Thẩm Thát giận đến đỏ mắt, thiếu chút nữa bật khóc.

“Công chúa.”

Thẩm Thát lập tức quay đầu, không phải Lí Chương thì là ai, phía sau ông ta còn có một người khác, hần đứng phía xa cười dịu dàng, trên mình khoác hoàng long bào, chỉ có thể là Hàn Sâm.

Thẩm Thát bị nụ cười của Hàn Sâm làm cho kinh sợ, rõ ràng hồi nãy còn nổi giận dưng dưng, tại sao đột nhiên trở nên nham hiểm như vậy? Thẩm Thát sợ tới mức muốn trốn vào trong xe ngựa.

Đáng tiếc Hàn Sâm đã tiến lên vài bước, “Công chúa xin dừng bước. Trước đó, công chúa nói rất đúng, trẫm không nên vì tâm tình không tốt mà phá vỡ giao hảo giữa Hoa triều và Nam Chiếu. Trẫm ở đây xin nhận lỗi với công chúa.”

Đây thật sự là quá đáng, thiên tử cao cao tại thượng lại đi nhận tội, khẳng định phía sau có âm mưu.

Thẩm Thát lén lút nhìn sang Lí Chương, muốn tìm hiểu manh mối từ sủng thần bên cạnh Hàn Sâm, đáng tiếc vẻ mặt của Lí Chương cũng ngờ ngác không hiểu gì.

Lúc này Hàn Sâm thân thiết nắm tay Thẩm Thát, “Trẫm đã bày tiệc ở trong đài hoa Song Huy đình để bồi tội với công chúa, không biết có thỏa đáng không?” Hành động cử chỉ của hần không khác gì công tử hào hoa phong nhã. Nào có giống người vừa mới đuổi nàng chứ.

“Không...” Thẩm Thát muốn rút tay về, nhưng không ngờ Hàn Sâm nắm cực kì chặt.

Lông mày Hàn Sâm nhíu lại một chút, hiếm thấy người dám từ chối hoàng đế.

Thẩm Thát vội vàng nói: “Hoàng thượng, nam nữ thụ thụ bất thân.” Thẩm Thát dùng tài ăn nói để hần phải tự động rút tay về.

Hàn Sâm im lặng nhìn nàng một cách bí hiểm, nhưng cuối cùng vẫn buông tay, tuy nhiên Thẩm Thát cũng không thể rời khỏi hoàng cung.

Hàn Sâm không có nói xảo, hần thật sự chuẩn bị yến tiệc ở đài hoa Song Huy đình cho Thẩm Thát.

“Mời.” Hàn Sâm cố tình chuẩn bị nơi này giống như lần đầu tiên Thẩm Thát gặp mặt mấy vị kia, nụ cười của hần mang theo sự lạnh lùng, còn có đôi mắt sâu thẳm khó đoán.

Thẩm Thát ngồi xuống, sau đó nhìn lướt qua bàn thức ăn, đậu hủ bát bảo, gà quý phi, gan heo, thịt chó... tất cả đều là món nàng ghét, chỉ có mấy vị kia mới thích ăn. Thẩm Thát vô tình hơi dẩu môi.

“Chẳng phải hoàng thượng muốn đuổi ta sao, tại sao lại đột ngột thay đổi ý định, người ta đều nói quân vô hí ngôn...” Thẩm Thát không phải người ngốc, thái độ thay đổi đột ngột như vậy, khẳng định có mờ ám. Dù sao hiện tại, nàng chính là chân trần không sợ mang giày, cho dù nàng không đắc tội với Hàn Sâm, thì cũng chẳng thể sống tốt được.

Sau đó thấy Hàn Sâm đứng dậy, “Lúc trước đối xử với công chúa không tốt, là lỗi của trẫm, trẫm xin nhận tội với thất công chúa.” Nói xong, Hàn Sâm cúi người, cả thiên hạ này người được thiên tử hành lễ chắc đã chết hết rồi. Nếu là người khác có lẽ đã bị dọa chết, nhưng mà Thẩm Thát vẫn rất bình tĩnh thản nhiên, còn Lí Chương đứng bên cạnh trợn mắt há mồm.

Hàn Sâm ngồi xuống một lần nữa, bắt đầu gấp thức ăn cho Thẩm Thát, trước đây Thẩm Thát chưa từng được hưởng đãi ngộ tốt như thế này, “Món gà quý phi này là sở trường của ngự trù trong cung, công chúa muốn nếm thử không?” Thái độ của Hàn Sâm cực kì tha thiết, tha thiết đến mức làm mất uy phong thiên tử.

Thẩm Thát nghe thấy hai chữ quý phi, đôi mắt nàng liền nhíu lại, hần không thể lật bàn đứng lên chửi, sao có thể nuốt nổi gà quý phi chứ. Nhưng bữa cơm này cũng không đơn giản, Thẩm Thát nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể cẩn thận, trên bàn này bày tất cả món ăn mà nàng ghét, trực giác nàng cho biết, có lẽ Hàn Sâm đã biết được gì đó? Thế nhưng tuyệt đối không có khả năng này, mượn xác hoàn hồn, là chuyện chỉ xảy ra trong sách, hoàn toàn không thực tế.

Văn Hi để Hàn Sâm càng ngày càng tha thiết, thậm chí không ngại dùng đũa gấp miếng gà quý phi đến trước miệng Thẩm Thát, “Ăn thử đi.” Cái này không phải là gấp thức ăn, mà là đút đồ ăn, vượt qua khuôn phép, thân mật quá mức khiến cho cả người Thẩm Thát nóng bừng.

Nhưng dù thế nào đi nữa, Thẩm Thát quyết định cắn chặt răng, “Ta không thích món này, ta thích ăn đậu hủ bát bảo.”

Hàn Sâm hơi ngạc nhiên một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục, vì Thẩm Thát ăn cần mức một muỗng đậu hủ đưa lên, đặt bên môi nàng.

“Hoàng thượng, người làm như vậy, khiến thiếp không gánh nổi.” Thẩm Thát thật sự không chịu nổi, lễ hạ vu nhân tất hữu sở cầu (khi cúi người với người khác, ắt hẳn có lý do), Thẩm Thát không biết trong hồ lô của Hàn Sâm đựng cái gì, nhưng nàng mặc kệ, nàng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

“Sao lại không gánh nổi. Từ xa xưa đã có giai thoại, lương thần vì thiên tử đoạt chén uy được. Công chúa liều chết khuyên giải, trẫm thật đáng trách, chỉ vì cảm xúc riêng mà dấy lên chiến tranh giữa hai nước, không quan tâm đến an nguy của lê dân bá tánh. Trẫm chợt phát hiện, trẫm gặp được công chúa, tựa như Chu Vũ Vương gặp Khương Tử Nha. Công chúa hoàn toàn xứng đáng ăn đậu hủ này.”

Thẩm Thắt chưa từng nhìn thấy Hàn Sâm vô lại như vậy, hắn nói quanh co lòng vòng, cũng chỉ có một mục đích là khiến Thẩm Thắt đau đầu, nàng lập tức quyết định, nhắm mắt lại ăn miếng đậu hũ kia. Mùi đậu hũ bay thẳng lên não, nàng phải ráng hết sức mới nuốt được đậu hũ.

Hàn Sâm cảm thấy khá vui vẻ, liền lấy thìa về, đặt vào trong miệng mình, ăn hết phần đậu hũ còn sót lại.

Khuôn mặt Thẩm Thắt đỏ ửng. Nếu là trước kia, tất nhiên bởi vì xấu hổ, nhưng mà hiện tại, trong lòng nàng chỉ có bất an lo sợ, đây rõ ràng là động tác của đôi nam nữ lưỡng tình tương duyệt, vậy mà Hàn Sâm lại vô cùng thân nhiên.

Thẩm Thắt biết rõ sự tình không ổn, chẳng lẽ Hàn Sâm đối với nàng ‘Tái kiến chung tình’? Thẩm Thắt không phải kẻ khờ, làm gì có chuyện dễ dàng không tổn sức như vậy.

Thẩm Thắt như gặp đại địch, hết sức đề phòng nhìn động tác tiếp theo của Hàn Sâm, nhưng chợt có thái giám đến truyền tin, nói rằng ngự sử đại nhân có chuyện quan trọng cầu kiến, Hàn Sâm lập tức rời đi, lúc này Thẩm Thắt mới dám thở mạnh.

Mấy ngày tiếp theo, Hàn Sâm bận rộn... chính vụ, Thẩm Thắt không gặp hắn, nàng thở phào nhẹ nhõm, có lẽ ngày hôm đó Hàn Sâm uống lộn thuốc. Cho nên đầu óc có vấn đề.

Mấy ngày hắn không xuất hiện, nhưng lại ban thưởng rất nhiều đồ cho Hoa Quang điện. Hơn nữa thị nữ hầu hạ bên cạnh Thẩm Thắt, từ bốn đột ngọt tăng lên mười hai người, được hưởng đãi ngộ của hoàng hậu. Hiện giờ, ngoại trừ không có chương quần chi ấn hậu cung, tất cả chi tiêu nghi thức mà Thẩm Thắt có, đều là quy định dành cho hoàng hậu, vì vậy càng khiến nàng lo lắng. Hàn Sâm vẫn tiếp tục giấu mặt, Thẩm Thắt không biết rốt cuộc hắn đang âm mưu cái gì.

Khoảng chừng tám, chín ngày sau, bên kia mới truyền tin tới, mời Thẩm Thắt đi đến Thất Bảo Thủy nghe hí kịch.

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Hoa Hảo Nguyệt Viên Ứng Hữu Thì (Hạ)

Thất Bảo Thủy là một gian lầu xây dựng trên dòng sông Thương Long. Ở đầu xuân mặt hồ dày đặc sương mù, khiến thủy lầu trông giống như đình viện thiên giới, chỗ này một trong mười phong cảnh đẹp nhất hoàng thành.

Nhưng mà Thẩm Thắt đâu có rảnh rỗi để ngắm cảnh đẹp, thủy lầu to như vậy ngoại trừ Hàn Sâm, chỉ có cung nhân hầu hạ.

“Hoàng thượng, tại sao không thấy hai vị quý phi nương nương, nghe nói các nàng cũng rất thích coi hí kịch.” Thẩm Thắt không muốn ở cùng một chỗ với Hàn Sâm.

Nào ngờ Hàn Sâm giả vờ như không nghe thấy, một mực nhìn chăm chăm Thẩm Thắt, khiến cho nàng phải ngượng ngùng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng mới thôi.

“Các nàng chỉ thích nghe vậy thôi, người cực kì thích hí kịch chính là Quang Liệt hoàng hậu của trẫm.” Hàn Sâm đột ngột mở miệng nói.

Thẩm Thắt cứ tưởng rằng Hàn Sâm sẽ không trả lời, thế nhưng không ngờ lại nghe được bốn chữ ‘Quang Liệt hoàng hậu’ từ trong miệng của hắn, hóa ra hắn vẫn còn nhớ người này.

“Lại nói, thất công chúa và Quang Liệt hoàng hậu của trẫm thật có duyên.”

Không đợi Thẩm Thắt hỏi ngược lại hắn, hắn đã lập tức nói ra, “Ồ nhà nàng cũng là thứ bảy, khuê danh gồm một chữ, mọi người trong nhà gọi nàng là Thất Thất, nghe nói khuê danh của công chúa là Thích Thích, không biết tự là gì?”

Thẩm Thắt bị hắn hỏi lại chuyện cũ, trong lòng nổi lên sóng lớn, căn bản không thể nói, nàng không hiểu ý tứ của Hàn Sâm.

Hàn Sâm làm cho Thẩm Thắt vô cùng sốt ruột, nàng đành lấy tay dính nước, viết trên bàn chữ ‘Thích’.

“Ồ, thì ra trong lòng ta có Thích Thích là một chữ Thích kia.”

Người nói có lẽ vô tâm, nhưng người nghe lại đỏ mặt, dường như Thích Thích ở trong tim hắn. Đáy lòng Thẩm Thắt như bị tát một cái bạt tai, sao nàng có thể mất bình tĩnh như vậy.

“Cũng là hai chữ Thích Thích trong bi thương ưu thương.” Thẩm Thắt cắn răng trả lời.

Hàn Sâm lạnh lẽo nở nụ cười, không hề trách cứ sự vô lễ của Thẩm Thắt. Thẩm Thắt đang định nói vài câu đại sát phong cảnh, lại bị tiếng i a i a trên sân

khẩu hấp dẫn.

Hôm nay lại tiếp tục diễn kịch tài tử giai nhân, là tiếp mục mà Thẩm Thất yêu thích nhất, nội dung kể về một đôi uyên ương số khổ, tiểu thư nhà giàu yêu mến tú tài, nhưng nàng bị phụ thân ép bức đến mức phải tự sát. Tú tài kia tức giận, nỗ lực phấn đấu giành chức trạng nguyên, đem quan phục đến bờ sông tế tiểu thư, sự si tình của chàng làm cho hà bá cảm động, đuổi tiểu thư quay về, để cho người trung tình có một kết cục đẹp.

Có lẽ tiểu hoa đán diễn vai tiểu thư là người mới, cho nên thần thái và cách hát chưa đủ tinh cảm, liếc mắt một cái là có thể nhận ra người mới. Đoạn đầu, Thẩm Thất xem rất chăm chú, nhưng đến khúc hà bá đuổi tiểu thư trở về nhân gian, trong lòng Thẩm Thất bắt đầu lo lắng. Cũng không biết do nàng quá sợ hãi, hay là Hàn Sâm thật sự cố tình ám chỉ điều gì, tuy nhiên Thẩm Thất đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Thẩm Thất chợt dạ liếc mắt sang nhìn Hàn Sâm, sau đó trông thấy hán quang minh chính đại nhìn mình, giống như trên mặt nàng nở hoa. Lúc này Thẩm Thất mãi mê coi kịch cho nên không có cảm giác gì, nhưng bây giờ cảm thấy bản thân như đang ngồi trên đồng lửa.

Căn bản là Hàn Sâm không hề muốn thu hồi ánh mắt say đắm đó, Thẩm Thất lại càng không thể lờ mờ hán một cái, nhưng mà Hàn Sâm thực sự làm cho nàng không thể chịu nổi.

“Trẫm nhớ ra một chuyện, nghe nói lão vương Nam Chiếu đưa công chúa đến An Dương, định liên hôn với trẫm?” Hàn Sâm chợt cười rộ rỡ như gió xuân, cầm bàn tay nhỏ bé của Thẩm Thất.

Đây chính là sự thật, không phải Thẩm Thất nói xạo, nàng tận mắt nhìn thấy hành động của Hàn Sâm càng ngày càng quá đáng, trong lòng rối rắm, chuyện đến mức này đã nằm ngoài dự tính ban đầu của nàng, đáng lẽ nàng phải đi thật xa, không nên sa vào vũng bùn kia.

“Hoàng thượng nhớ lại rồi sao?” Thẩm Thất dùng sức rút tay về, nở nụ cười, “Sớm nên nói với hoàng thượng một chuyện, lần trước thiếp thân mang mấy bức họa đến thư phòng của hoàng thượng, định nhờ hoàng thượng chọn một vị lang quân trên tranh cho thiếp, nhưng không cẩn thận làm rơi vỡ đồ gì đó khiến hoàng thượng tức giận, vì vậy vẫn chưa bảo đảm việc này.”

Thẩm Thất nhắc lại chuyện cũ, một phần là vì tò mò không biết cái bình kia đựng thứ gì, lại khiến Hàn Sâm phải làm ra hành động mất mặt như vậy.

Tuy nhiên Hàn Sâm ra vẻ không nghe, cũng không giải thích.

Thẩm Thất đành nói tiếp: “Hoàng thượng từng nói sẽ ban hôn thân thiếp cho một vị quý tộc trong kinh thành, lúc trước thân thiếp đi du hồ, vô tình gặp mặt trạng nguyên lang Tiểu Ngọc, bản thân đối với hán vừa gặp đã thương, mong hoàng thượng tác thành, có thể chu toàn việc này.”

Hàn Sâm nhích cơ thể về phía sau, về mặt u ám khó hiểu, một lát sau mới cười trừ, “Công chúa quả thực can đảm, lời nói như vậy cũng dám nói ra.” Lúc này Thẩm Thất nào có tâm trạng lo lắng nữ nhân phải rụt rè cẩn trọng, nàng trầm nghĩ phải nhanh chóng giải quyết, cắt hết đường lui, cho nên mới can đảm nói ra chính mình yêu mến người nào.

Thẩm Thất đứng dậy rồi quỳ bên cạnh chân ghế Hàn Sâm, “Xin hoàng thượng thành toàn.” Sau đó nặng nề dập đầu ba cái, trên trán để lại vết tích, cho thấy tâm ý kiên định của nàng.

Sắc mặt Hàn Sâm lạnh lùng, mười ngón tay nắm chặt tay ghế, bởi vì dùng sức mà trắng bệch, thật lâu sau mới nói: “Tiểu Ngọc là nhân tài hiếm có, trẫm có thể thay nàng tự mình đi nói chuyện hôn nhân với hán, nhưng Tiểu Ngọc có đồng ý hay không trẫm không ép hán được. Dù sao đây cũng là việc tốt, trẫm không muốn nó trở nên tồi tệ.”

Đối với chuyện này Thẩm Thất cực kỳ có lòng tin, nàng và Tiểu Ngọc đã gặp mặt mấy lần, rõ ràng hán cũng rất vui vẻ, “Hoàng thượng chỉ cần nói với hán là được, nhất định sẽ không làm hoàng thượng khó xử.”

“Ồ, nói như vậy các người đã sớm bàn bạc về vấn đề này?” Hàn Sâm nắm ngay trọng điểm.

Công chúa Nam Chiếu và trọng thần Hoa triều lén lút qua lại đâu phải chuyện gì tốt đẹp, nặng thì là tội chết, Thẩm Thất vội vàng lắc đầu. Về mặt Hàn Sâm mới dịu đi một chút, Thẩm Thất liền truy hỏi, “Khi nào hoàng thượng nói chuyện với hán? Thiếp thân ở lâu trong cung cũng không thoải mái, miệng lưỡi người đời khó nói lắm.” Thẩm Thất vừa mới nhớ ra việc này.

“Ngày mai trẫm nói với hán, thế nào?”

Thẩm Thất không ngờ Hàn Sâm lại thẳng thắn như vậy, vui vẻ gật đầu, “Đa tạ hoàng thượng thành toàn. Về sau thiếp thân sẽ dâng hương cầu phúc cho hoàng thượng mỗi ngày.”

“Vậy thì không cần, chỉ cần mỗi ngày trong lòng nàng nhắc đi nhắc lại về trẫm ba lần, thì trẫm thấy thỏa mãn rồi.”

Lời này đường đường chính chính nói ra khiến người ta phải nghĩ ngợi xa xôi, nhưng mà Thẩm Thất chỉ có thể giả vờ nghiêm mặt không hiểu.

Từ trước đến nay Hàn Sâm là người nói được thì làm được, hán nói với Thẩm Thất ngày mai sẽ làm, quả thực ngày mai liền làm giúp nàng, thế nhưng kết quả lại không như ý người.

Thẩm Thất nghi ngờ nhìn Hàn Sâm nói: “Hán từ chối?” Chuyện này cực kỳ không hợp lý.

Hàn Sâm không mở miệng nhưng lại ra hiệu cho Lí Chương, Lí công công liền trình bày rõ ràng: “Trạng nguyên công nói hán đã có ý trung nhân, cảm ơn

vì đã lọt vào mắt xanh của công chúa.”

Thẩm Thắt thăm cẩn rằng, lời nói của Lí Chương không thể so sánh với lời của Hàn Sâm, hẳn giả vờ giả vịt không chịu mở miệng, càng khiến Thẩm Thắt nghi ngờ Hàn Sâm đã dụng tay dụng chân gì đó đằng sau.

Nhưng bởi vì như vậy, Thẩm Thắt càng phải chứng minh cho Hàn Sâm thấy bản thân nàng có thể thắng hẳn, nhất định phải làm hẳn nhìn mình bằng ánh mắt khác xưa, không thể cứ để hẳn chiếm ưu thế được. Có câu quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Thẩm Thắt cũng rất kiên nhẫn, cho nên mới không trực tiếp hỏi ra miệng câu ‘Người không động tay động chân gì chứ’.

Tuy nhiên tính tình của nàng luôn luôn nóng nảy như pháo nổ, bây giờ giương cung mà không bắn, trái lại làm cho người ta nghi ngờ. Vì thế, tuy rằng Thẩm Thắt lẫn Hàn Sâm đều có ý xấu nhưng lại giả vờ yên bình.

“Thật ra trong kinh thành còn rất nhiều tuần kiệt, công chúa cứ từ từ lựa chọn.” Hàn Sâm an ủi Thẩm Thắt.

Trong lòng Thẩm Thắt nghĩ về Tiểu Ngọc kia, đúng là rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Thẩm Thắt nàng nếu đã muốn cái gì, đều phải vào tay cho bằng được. Đặc biệt là loại người từ chối nàng.

“Vâng.” Thẩm Thắt ngoan ngoãn đồng ý.

Mấy ngày sau, tuy rằng Hàn Sâm thường xuyên kêu Thẩm Thắt đi cùng, nhưng hẳn rất quy củ, không có làm gì quá đáng, nhớ lại hành động lúc trước, đôi khi Thẩm Thắt phải cảm thán, không biết vị hoàng đế này có bị thần kinh phân liệt hay không.

Thẩm Thắt có chút không cảm nhận được mùi vị đồ ăn trước mặt. Nhiều ngày rồi tuy rằng Hàn Sâm vẫn đặc biệt chiều chuộng nàng, nhưng rõ ràng là tương kính như tân, cảm giác khá xa lạ, khiến Thẩm Thắt đôi khi cảm thấy mình thực sự là công chúa Nam Chiếu. Thật ra bất kể là Hàn Sâm đối xử với nàng tốt xấu như thế nào, cũng không giống với người khác, nhưng hôm nay hẳn lại cư xử hơi hệt với nàng, ngược lại khiến Thẩm Thắt thấy khó chịu.

Nhìn cái vị ung dung thản nhiên, vẻ mặt hiền lành kia, Thẩm Thắt cực kì muốn đi lên xé bản mặt quỷ quân tử của hẳn ra. Nói thẳng ra Thẩm Thắt không dám thừa nhận, Hàn Sâm rất hăng hái trong việc giúp nàng chọn vị hôn phu, nhưng lại khiến nàng vô cùng tức giận, thật muốn giẫm chân mắng chửi.

Thẩm Thắt đang hờn dỗi, thì nghe thấy Hàn Sâm đột ngột lên tiếng: “Xưa nay công chúa thích sạch sẽ, mỗi ngày đều phải đổi quần áo mới, tại sao hôm nay lại có ngoại lệ?”

Thẩm Thắt không ngờ rằng Hàn Sâm lại quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt này, nhưng rõ ràng nàng đã thay quần áo rồi mà, hôm qua là xanh ngọc, hôm nay là vàng nhạt, tại vì nàng rất thích kiểu dáng này, cho nên đặt may hai bộ khác màu mà thôi.

“Đâu có, hôm qua ta mặc xanh ngọc, hôm nay mặc xanh lá mạ mà.”

Bạn đang đọc truyện *Dị Lang* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Lương Thần Mỹ Cảnh Mạc Cô Phụ (Thượng)

“À, do trẫm không nhớ.”

Hiện tại Thẩm Thắt mới dám khẳng định, Hàn Sâm thật sự không nhìn thấy màu sắc, không biết rốt cuộc hẳn đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ như vậy, Thẩm Thắt nhìn thức ăn trên bàn của Hàn Sâm, bỗng nhiên nói: “Chân giò hun khói trên bàn thiếp thoạt nhìn không tươi ngon như của hoàng thượng, ngự trù thật bất công, thiếp muốn ném thử đĩa trên bàn hoàng thượng một chút.”

Thẩm Thắt vừa nói xong, liền động tay, Hàn Sâm chưa kịp từ chối, Thẩm Thắt đã bỏ thức ăn vào miệng, rõ ràng nên ngọt như mật, nhưng lại mặn như muốn giết người, Thẩm Thắt hận không thể phun ra hết.

“Hoàng thượng không thấy mặn sao?” Thẩm Thắt nhìn thấy Hàn Sâm gấp ăn mấy miếng rõ ràng.

Hàn Sâm im lặng nhìn Thẩm Thắt một lát, sau đó quay đầu nhìn phương xa, cũng không trả lời vấn đề này.

“Hoàng thượng bị bệnh gì vậy?” Không thấy màu, không nếm được mùi, chẳng biết đời người còn có gì thú vị nữa.

Hàn Sâm vẫn không nói chuyện, nhưng trong ánh mắt chất chứa u buồn khiến cho Thẩm Thắt cảm thấy đau đớn. Đến tận cùng nàng vẫn còn rất mềm lòng, rõ ràng đã hạ quyết tâm từ nay về sau sẽ không dính dáng gì đến Hàn Sâm, thế nhưng không nhịn được mà đau lòng xót xa cho hẳn.

Nghĩ tới điều này, sắc mặt của Thẩm Thắt đối với Hàn Sâm tốt hơn rất nhiều, không lạnh lùng giống như mấy ngày trước, sự cảnh giác của nàng cũng buông xuống không ít.

Dù vậy cũng không đại biểu cho việc nàng sẽ hối hận.

Tháng tư là mùa của hoa cỏ, hiếm khi Hàn Sâm lại có hứng thú dẫn hậu cung và văn võ bá quan đến chơi ở Phụng Lâm Uyển. Phụng Lâm Uyển nằm ở phía tây bắc hoàng thành, là nơi mà đế vương đến nghỉ mát mỗi khi mùa hạ. Cảnh sắc xinh đẹp động lòng người, có đôi khi đế vương cũng đến Phụng Lâm Uyển vào mùa xuân để săn bắt.

Thẩm Thát mất công sức vài ngày để quan sát chỗ nàng mới tới, nàng ở trong Duyệt Trúc lâu, chung quanh là một rừng trúc xanh biếc, còn có một suối nước nóng, ngày xuân mà đi ngâm mình trong nước thì quả thực là còn sung sướng hơn cả thần tiên. Thẩm Thát đang ngâm mình, đột nhiên cảm thấy, phong cảnh và rừng trúc nơi này rất giống Trùng Hoài viên ở Lan Lăng, thậm chí là cục đá lớn ngay bên cạnh suối nước nóng cũng cực kì giống cục đá trong Trùng Hoài viên.

Đây là nơi nàng gái bấy Hàn Sâm lần đầu tiên, từ đó về sau bọn họ buộc phải vướng vào nhau. Biết rõ kết quả đau lòng đến thế, nhưng Thẩm Thát vẫn không kìm chế được mà nhớ lại ngày xưa.

“Phong cảnh nơi này thật đẹp.” Thẩm Thát có chút cảm thán quay sang nói với cung nữ Xuân Nguyên. Suối nước này chảy từ bên ngoài vào, trên dòng nước có trồng vài cây thủy tiên trắng, khiến cánh rừng xanh biếc này có thêm vài nét hòa nhã, làm cho cảnh vật đặc biệt linh động.

“Phải ạ.” Xuân Nguyên bóp vai cho Thẩm Thát. Xuân Nguyên này là người mà Lí Chương đưa đến cách đây không lâu, Thẩm Thát cảm thấy nàng ta có vẻ rất rành rồi mọi chuyện trong cung, hơn nữa lại là người thông minh khéo léo, vì vậy bắt đầu dựa dẫm vào nàng. “Nghe nói Duyệt Trúc lâu được xây dựng vào ba năm trước, hoàng thượng tự mình thiết kế, mất rất nhiều công sức mới dẫn dòng nước từ trên núi xuống.”

Thẩm Thát chợt nảy lên một ý định, Hàn Sâm tốn công phí sức xây dựng Duyệt Trúc điện coi như là giúp người khác se duyên đi. Thẩm Thát kéo Xuân Nguyên qua, cúi đầu thì thầm căn dặn nàng ta mấy câu, Xuân Nguyên nghe xong sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Thẩm Thát thầm nghĩ, cái này có tính là gì, lúc trước Tiền Nhi nghe xong ý định của Thẩm Thát, nhưng mà mặt nàng ta vẫn không đổi sắc tim không đập nhanh. Thẩm Thát bắt đầu thấy nhớ Tiền Nhi, không biết rốt cuộc nàng ta đi đâu rồi.

“Công chúa, sao có thể làm vậy, danh tiết là thứ quan trọng nhất của nữ nhân.”

Thẩm Thát liếc nàng một cái, “Nhưng nếu hi sinh danh tiết để đổi lấy một đời hạnh phúc, thì lợi nhiều hơn mất. Đây là danh tiết của ta, không phải của người, người cứ theo lời ta mà làm, sau khi thành sự, tất nhiên người cũng có lợi.”

Thẩm Thát vừa cường ép vừa dụ dỗ, nói một hồi lâu, Xuân Nguyên mới gật đầu đồng ý.

Xuân Nguyên rời đi, Thẩm Thát chuẩn bị đứng lên, đây là lần thứ hai nàng làm việc như thế này, quả thật có chút cảm giác ngựa quen đường cũ, đáng tiếc còn thiếu vai phụ huynh đến bắt kẻ thống dâm.

Thẩm Thát dùng nước bạc hà để súc miệng, lại sai người bỏ cánh hoa vào nước, hơi nước nóng bốc lên, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Lần này Thẩm Thát đã khôn ngoan hơn rất trước kia rất nhiều, và lại nàng từng trải qua chuyện nữ tử, cho nên hiện tại khéo léo hơn. Nàng dùng một cái khăn trắng bao bọc cơ thể, chỉ lộ ra ba vai và cặp đùi. Những chỗ khác giấu vào trong nước, mảnh vải mỏng này che trên người, trái lại lộ ra những chỗ không nên lộ, có thể nói mặc cũng như không.

Thẩm Thát ngâm mình trong nước mơ hồ nhớ lại trước kia, ngay cả Hàn Sâm cũng không chịu nổi khi quần áo nàng không chỉnh chu.

Thẩm Thát khẽ cắn môi, không thể nhớ tới hẳn nữa. Thẩm Thát quay sang nhớ Tiểu Ngọc. Nam nhân này cũng từ chối nàng, hẳn cũng đã có người trong lòng, cũng đều tuân thủ đạo đức, chỉ thiếu duy nhất chính là khí phách và địa vị như Hàn Sâm, tuy nhiên Thẩm Thát cảm thấy người như Tiểu Ngọc cũng rất tốt.

Bây giờ tái diễn chuyện xưa, Thẩm Thát muốn chứng minh, nếu người kia không phải Hàn Sâm, thì Thẩm Thát sẽ không thua, hiện tại nàng nhất định sẽ thắng, tuyệt đối phải thắng.

Thẩm Thát loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân, nàng nhanh chóng khống chế tâm tình, chuẩn bị diễn cho thật hay. Không biết Tiểu Ngọc sẽ hét chói tai rồi bỏ chạy, hay đứng lại nhìn, Thẩm Thát đang nhân rồi nên bắt đầu suy đoán lung tung.

Nhưng người tính không bằng trời tính, hét chói tai không phải Tiểu Ngọc.

Thẩm Thát vừa nhìn thấy người tới, một tay ôm ngực, cao giọng la lớn lên, “Tại sao lại là người?!”

“Chẳng phải công chúa sai người đi mời trẫm tới sao?” Hàn Sâm đứng bên hồ, cười đến mức vô lại. “Trẫm thật không ngờ công chúa mời trẫm tới để xem mỹ nhân xuất dục đồ.”

“Ta không có.” Thẩm Thát thật sự muốn nhảy sông tự tử.

“Xem ra công chúa đã sớm mơ ước về trẫm, thậm chí không từ thủ đoạn bày ra một màn kịch này.” Hàn Sâm vừa cười áo, vừa nói.

“Nói bậy.” Thẩm Thát tức đến đỏ mặt, lại nhìn thấy động tác của Hàn Sâm, kinh hoàng nói: “Người muốn làm gì?”

“Nàng nói thử xem trăm có thể làm cái gì đây? Chúng quy vẫn không thể để danh tiết công chúa hao tổn vô ích. Mặc dù trăm bị bức phải làm vậy, nhưng trăm sẽ ráng nhẫn nhịn.” Bộ dạng của Hàn Sâm giống như hán rất bất đắc dĩ.

Thẩm Thất cắn chặt răng, cũng không thèm đấu võ mồm với Hàn Sâm nữa, nàng có chút bất nhả leo lên bờ, nhưng bị Hàn Sâm giờ tay ôm ngang hông, kéo trở lại trong nước.

“Ngươi làm cái gì đó, người đâu.” Thẩm Thất lớn tiếng gọi.

Dựa theo dự định nàng bày ra, tí nữa sẽ có người đến ‘bắt kẻ thông dâm’, đáng tiếc bốn phía im thinh thịch, giống như chẳng có ai cả, sao lúc này lại không có ai chứ.

“Mỹ sắc trước mặt, không thương thức thì trời sẽ phạt.” Hàn Sâm cười xấu xa.

Thẩm Thất chửi hán một câu, “Thánh nhân viết phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe, phi lễ chó nói, phi lễ chó động.”

“Rõ ràng là nàng chủ động dụ dỗ trăm trước, trăm chỉ làm theo ý tứ của công chúa, trước tiên cứ gạo nấu thành cơm, để công chúa khỏi phải lo lắng trăm sẽ đổi ý.”

Thẩm Thất vừa xấu hổ vừa tức, cả người bị Hàn Sâm sờ mó gần như nhũn ra, ngay cả sức lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể làm bầm gọi, “Đừng, ta không có gọi người đến đây.” Thẩm Thất yếu ớt cãi lại.

“Trăm thích giọng nói của nàng.”

Thẩm Thất thầm nói tự mình làm bậy tội không thể sống, bị người ta ăn sống mà không phản kháng được.

Từ khi mặt trời mọc ở hướng đông đến khi mặt trời lặn ở phía tây Duyệt Trúc lâu, Hàn Sâm mới thỏa mãn từ trên người Thẩm Thất leo xuống, lại ôm sau lưng nàng hài lòng thờ dài.

Thẩm Thất thở hổn hển không còn sức lực để nhúc nhích, hán thật sự không để ý nàng là lần đầu tiên, sao có thể làm nhiều lần đến vậy, Thẩm Thất cong miệng, khóe mắt rơi lệ, cũng không biết bởi vì sự trong sạch của nàng, hay bởi vì mệt mỏi.

“Công chúa!” Một giọng nói hoang mang lo lắng từ bên ngoài cửa truyền vào, Thẩm Thất biết giọng nói này của ai, chẳng phải kẻ phản bội Xuân Nguyên thì là ai.

Thẩm Thất chưa kịp ngăn cản, thị nữ lỗ mãng kia liền xông vào, phía sau còn kéo theo một đồng cung nhân.

“Thật ra công chúa không cần phải diễn cảnh này với trăm, không phải trăm đã nhận ý tốt của công chúa rồi sao?” Giọng nói Văn Hi để Hàn Sâm vang vọng trong khung cảnh yên tĩnh.

Thực ra, với thân phận cung nữ lão luyện trong cung của Xuân Nguyên, tất nhiên nàng ta đâu dám tự tiện xông vào khuê phòng của Thẩm Thất. Còn Hàn Sâm đứng sau màn trướng, đầu nhất thiết phải nói rõ thân phận của hán, giống như hán sợ người ta không biết hoàng đế đương triều đang nằm trên giường chung với công chúa Nam Chiêu.

Thẩm Thất không phải kẻ ngốc, liếc mắt một cái liền biết hai người này đùa giỡn nàng, nhưng vẫn không nhìn được mắng, “Ngươi, chính là ngươi, đồ vô lại.”

Thẩm Thất khóc không ra nước mắt, trước tình cảnh này, nàng đã nhận thức ra một chút cảm giác khi bị tính kẻ giống như ngày đó nàng tính kẻ Hàn Sâm. Rõ ràng biết là bị lừa gạt, nhưng lại không thể xoay chuyển trời đất.

Quả nhiên, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mà hán thì luôn luôn mang thù trên người, Thẩm Thất biết mà.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, đám người Xuân Nguyên sợ tới mức mặt không còn chút máu, lập tức quỳ xuống cầu xin tha thứ, “Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết.” Mấy câu đó, cho dù các nàng nghe được, cũng phải giả vờ như chưa từng nghe.

“Đi, đi ra ngoài hết cho ta.” Thẩm Thất tức giận, nằm trên giường lăn qua lăn lại.

Đám người Xuân Nguyên nối đuôi nhau đi ra, Hàn Sâm đuổi người nói: “Trăm chợt thấy đói bụng, người đâu, truyền lệnh.”

Ngự thiện được đưa đến Hoa Quang cung, muốn giấu giếm chuyện gì cũng không còn kịp. Hàn Sâm thúc giục Thẩm Thất rời giường, “Bảo Xuân Nguyên vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu đi.”

Thẩm Thất đỏ mặt, oán giận liếc Hàn Sâm một cái, nàng còn có mặt mũi nào nhìn người khác chứ. Chưa cưới mà đã như vậy, sao có thể giải thích, nàng không phải người phóng khoáng, hoàn toàn là bị hán cưỡng bức.

“Còn thẹn thùng cái gì? Chẳng phải nàng bảo Xuân Nguyên đi mời trăm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 85: Lương Thần Mỹ Cảnh Mạc Cô Phụ (Trung)

“Nói vậy, rõ ràng ta mời...” Hai chữ Tiểu Ngọc, Thẩm Thất không dám nói ra, bởi vì bị nụ cười thần nhiên nhưng chứa đầy uy hiếp của Hàn Sâm đe dọa, giống như nếu Thẩm Thất dám nói ra hai chữ kia, tiếp theo đó chính là con giận dữ dội.

Thẩm Thất vốn có thói quen nhất gan trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm vỗ vỗ bàn tay Thẩm Thất, giống như xoa con chó nhỏ, khen ngợi sự ngoan ngoãn của nàng, “Mệt rồi sao?”

Hiện tại Thẩm Thất bị da mặt dày của Hàn Sâm làm cho hết cách, đành chịu thôi da mặt nàng không có dày như người ta, chỉ có thể coi như không có chuyện gì, khuôn mặt xám xịt đi đến phía sau bình phong thay quần áo.

Đội nàng sửa soạn xong rồi đi ra, thì Hàn Sâm đã ngồi sẵn ở gian phòng khách phía tây. Từng món thức ăn được bung lên, Hàn Sâm vẫy tay với nàng, “Trăm thực sự có chút đối bụng, hình như lâu lắm rồi không có cảm giác đói khát này.”

Hàn Sâm lạnh nhạt nói, Lí Chương đứng bên cạnh nghe mà hai hàng nước mắt chảy xuống, ông ta dùng tay áo lau đi, giống như chuyện Hàn Sâm cảm thấy đói là việc gì đó vui mừng lắm không bằng.

Thẩm Thất nhìn thân hình gầy yếu hơn trước kia của Hàn Sâm, thầm nghĩ ‘Có lẽ hắn nên ăn nhiều một chút’, nhưng ý nghĩ này không tồn tại quá lâu trong đầu Thẩm Thất, bởi vì nàng đã bắt đầu oán giận Hàn Sâm.

Hàn Sâm không đợi Thẩm Thất ngồi xuống ăn cơm, hắn bỏ một muỗng hải sản vào miệng, sau đó nhắm mắt lại nghiền ngẫm cả nửa ngày trời, chẳng khác gì đang ăn sơn hào hải vị, vẻ mặt hưởng thụ, tươi cười, “Hình như hôm nay có thể cảm nhận một chút mùi vị.” Lời này của Hàn Sâm là nói cho Lí Chương nghe, khiến Lí Chương kích động đến mức lập tức đứng thẳng người.

“Ngài thường không cảm nhận được mùi vị sao?” Thẩm Thất chạy tới ngồi trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm cười nói: “Có thể thấy một chút.” Nói xong, hắn đến gần Thẩm Thất thì thầm bên tai nàng mấy câu, làm cho Thẩm Thất xấu hổ đến nỗi muốn đào hố chui xuống đất.

Nhưng bên ngoài vẫn giả vờ bình tĩnh, thầm nghĩ, hắn còn muốn lần sau, đúng là mơ mộng hão huyền. Thẩm Thất sớm hạ quyết tâm, lần sau nếu Hàn Sâm dám đến, nàng nhất định sẽ làm cho hắn nhục mặt.

Thẩm Thất đang ảo tưởng làm thế nào để cấm cửa đuổi Hàn Sâm, rồi làm thế nào để hắn tức giận đến mức giậm chân, hoặc là trong điểm thời điểm quan trọng nhất nàng sẽ trêu đùa hắn, khiến cho hắn muốn ngừng mà không được, muốn cầu cũng không cho, không thể không thấp giọng van xin nàng, Thẩm Thất vừa tưởng tượng vừa cười đến mức sung sướng, cho nên không để ý đến ánh mắt dâm chiêu của Hàn Sâm.

Ngày hôm sau, Thẩm Thất đợi mòn cổ cũng không thấy Hàn Sâm đến để nàng có cơ hội làm nhục hắn, bởi vì người ta là đương kim hoàng đế nói không chừng hắn đã quên mất cái chuyện phong hoa nguyệt nguyệt đó. Thẩm Thất đợi nửa tháng cũng không thấy Hàn Sâm đến.

Có câu ăn xong chùi mép quay lưng bỏ đi, chính xác là nói về hành vi của Hàn Sâm, Thẩm Thất nghĩ tới, liền hận cắn chặt răng. Nửa tháng nay coi như là thoải mái, nhiều năm rồi mọi người chưa từng thấy Văn Hi để súng ai ai, nay tâm tình hắn đột nhiên thay đổi, cùng công chúa Nam Chiếu nói chuyện phong hoa, bọn họ liền chạy tới nịnh bợ nàng, tính tình Thẩm Thất rất yêu náo nhiệt, được người ta tặng bốc đến mức mở cở trong bụng (*cực kì vui vẻ). Nhưng nửa tháng sau lại không như vậy, mọi người thấy hoàng thượng không tiến thêm bước nào nữa, liền bắt đầu bàn luận, xem ra chuyện phong hoa cũng không có gì tốt đẹp nhỉ?

Cái thể loại lúc lạnh lúc nóng, âm thầm sắp đặt sau lưng người khác khiến Thẩm Thất giận nghiêng răng nghiêng lợi, thể quái nào nàng lại bị người ta mang ra làm đề tài nói chuyện, đều là lỗi của Hàn Sâm, hắn làm vậy, lại để tiện, hại nàng rơi vào nước sôi lửa bỏng, Thẩm Thất vô tình quên mất nàng mới chính là kẻ đầu xỏ.

Hàn Sâm không đến tìm Thẩm Thất, làm sao Thẩm Thất có thể chủ động đi tìm hắn, chẳng phải là tự hạ thấp giá trị của bản thân, nhưng mà nửa tháng sau đó, lúc đầu Thẩm Thất còn vui vẻ, về sau lại cảm thấy lo lắng không yên, lẽ nào, hắn thật sự chỉ muốn chiếm tiện nghi của nàng? Chẳng lẽ...

Sắc mặt Thẩm Thất bắt đầu trở nên rối rắm, bởi vì nàng sớm đã quên, trái tim của hoàng thượng từ đầu đến cuối đều không dành cho Thẩm Thất, Thẩm Thất đánh một cái thật mạnh lên đầu mình, “Người đứng là rất trí rồi.”

Thẩm Thất đang kiểm điểm chính mình, lại nghe thị nữ tới truyền tin, hoàng thượng mở yến tiệc ở Xán Cẩm Đường, mời quần thần và cung phi tới dạo chơi.

“Không đi, không đi.” Hiện tại, Thẩm Thất vừa nghĩ tới Hàn Sâm là thấy đau đầu.

Thị nữ vâng dạ một tiếng sau đó lập tức rời đi.

Thẩm Thắt thấy các nàng thực sự bỏ đi, nàng từ ghế quý phi lập tức đứng dậy, “Đi thật sao?” Thẩm Thắt vô cùng tức giận, đúng là chẳng có ai làm người ta bốt lo lắng, chủ tử nói không đi, vậy mà các nàng chẳng thèm khuyên nhủ nàng ta một câu hay? Tại sao không cho chủ tử một cái bậc thang để đi xuống? Thẩm Thắt chỉ muốn làm ra vẻ không muốn gặp vị hoàng đế phụ lòng nàng thôi, nhưng nếu cung nhân khuyên một tiếng, nàng có thể giả vờ gắng gượng đi gặp hắn, đằng này lại khác, ngay cả cơ hội gặp mặt chút vẫn người nọ cũng không có.

Tất nhiên Thẩm Thắt sẽ không chủ động đi tìm hắn, bởi vì nàng có nhiều thứ không bỏ xuống được.

Đắn đo một hồi lâu, Thẩm Thắt đứng trên Duyệt Trúc lầu nhìn về hướng Phương Lâm Uyển phía xa xa, ở đó phát ra tiếng ồn ào náo nhiệt, nàng cắn chặt răng, dựa vào cái gì người ta ở bên kia ăn uống nhảy múa vui vẻ, nàng lại phải ở chỗ này ăn năn hối hận.

Thẩm Thắt chống hai tay lên hông, “Người đâu, bản công chúa muốn đi tới Xán Cẩm Đường.” Nói xong, mặt nàng đỏ bừng bởi vì chính mình nói lời mà không giữ lời.

Khi thái giám thông báo “Công chúa Nam Chiêu đến”, lúc này Thẩm Thắt còn chút xấu hổ và giận dữ, nhưng nhanh chóng ngụy trang, nghiêm mặt lạnh lùng đi vào.

Hàn Sâm nhìn nàng cười cười, Thẩm Thắt hung hăng trừng mắt hắt hủi một cái, sau đó quay đầu sang chỗ khác không thèm để ý hắt hủi nữa.

Xán Cẩm Đường này là chỗ đẹp nhất trong Phương Lâm Uyển, đối diện là hồ nước xanh biếc, mặt hướng về Trường Xuân viên, trong Trường Xuân viên bốn mùa đều có hoa nở rộ, ở ngoài Xán Cẩm Đường có một con đường mòn ngoằn ngoèo, hướng thẳng đến bụi hoa, phong cảnh tuyệt đẹp.

Nhưng mà đám đông hôm nay khiến Thẩm Thắt có chút buồn bực. Theo lý mà nói cung phi và quần thần không được gặp mặt, huống chi là quần thần trẻ tuổi thế này. Yên tiệc hôm nay hết sức kì lạ, ngoại trừ ‘quần thần’ trẻ tuổi ra, còn có hơn mười cô gái quý tộc mà Thẩm Thắt từng gặp, lúc trước khi Thẩm Thắt và Thẩm thị định mở Tú Viện hội, những người này đều có mặt ở đó. Mà những người này hợp lại một chỗ, trông có vẻ như đang đi dạo, nhưng lại cực kì mờ ám, chẳng lẽ hôm nay là đại hội tương thân? Không ngờ Hàn Sâm cũng có nhã hứng này.

Thẩm Thắt nghi ngờ, quý tộc danh giá chưa thành hôn trong kinh thành đều có mặt ở đây, mà quan viên dưới ba mươi tuổi cũng ở chỗ này, tất nhiên không thể thiếu Tiểu Ngọc.

Mắt Thẩm Thắt nhìn thấy Tiểu Ngọc, không phải vì Tiểu Ngọc vô cùng xuất chúng, đơn giản bởi vì lúc này Tiểu Ngọc đang đứng bên cạnh Hàn Sâm.

Có câu nhân so nhân khí. Thật ra khi Tiểu Ngọc đứng một mình, hắn cũng rất tuần tú, nhưng đặt bên cạnh Hàn Sâm, thì giống như địa xà so với thiên long. Thẩm Thắt cực kì khinh thường Hàn Sâm, nhưng không thể không thừa nhận, ánh mắt của Thẩm Thắt năm đó rất tốt.

Thẩm Thắt đang ngồi đánh giá, thì thấy ánh mắt Hàn Sâm nhìn về hướng nàng, khoe miệng kia tươi cười vui vẻ giống như đoán được trong lòng Thẩm Thắt nghĩ gì. Giống như đang nói, nhìn đi, xem rốt cuộc là Tiểu Ngọc hay trầm tốt hơn?

Thẩm Thắt ngó lơ ánh mắt hắn, đến khi Tiểu Ngọc rời khỏi người Hàn Sâm, Thẩm Thắt liền vội vàng chạy đi trước Tiểu Ngọc một bước, đợi khi rời khỏi tầm mắt Hàn Sâm, Thẩm Thắt lập tức đi đến trước mặt Tiểu Ngọc, “Tiểu đại nhân.”

Trong lòng Thẩm Thắt có trăm ngàn câu hỏi, nhưng trọng điểm vẫn là không hiểu tại sao Tiểu Ngọc lại từ chối ý tứ ban hôn của Hàn Sâm.

“Công chúa.” Trong ánh mắt Tiểu Ngọc hiện lên sự vui mừng.

“Tiểu đại nhân, có thể nói chuyện một chút không?” Thẩm Thắt dẫn Tiểu Ngọc đi đến sau một bụi hoa, cắn răng dày mặt nói: “Tại sao Tiểu đại nhân lại từ chối việc tứ hôn của hoàng thượng?”

Tiểu Ngọc bị hỏi như vậy vẻ mặt giống như sương mù trên núi, “Vi thần không hiểu ý công chúa, hoàng thượng chưa từng nói chuyện tứ hôn với vi thần?” Nói xong liền nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thẩm Thắt, tiếp tục bổ sung một câu, “Nếu hoàng thượng tứ hôn, vi thần đâu dám không tuân theo.” Tiểu Ngọc đoán chừng cũng nhìn ra một chút manh mối từ Thẩm Thắt, vội vàng biểu lộ rõ thái độ.

Thẩm Thắt giậm chân: “Ta biết ngay mà, tên tiểu nhân đê tiện.” Thẩm Thắt không chút để ý đến trạng nguyên lang ngây ngây ngốc ngốc, chạy thẳng một mạch tới tên đầu sỏ.

Giờ phút này Hàn Sâm đang ở dưới bóng râm nghỉ ngơi, có lẽ là nói chuyện nhiều nên mệt, vì vậy chọn một chỗ ở xa mà kín đáo, Thẩm Thắt đi hỏi người khác, đi qua nhiều bụi hoa mới tìm thấy hắn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Lương Thần Mỹ Cảnh Mạc Cô Phụ (Hạ)

“Hoàng thượng!” Giọng điệu Thẩm Thất có chút không tốt.

Hàn Sâm chậm rãi mở mắt, tha nhẹ một tiếng, giống như oán trách Thẩm Thất không nên quấy rầy thời gian hắn nghỉ ngơi.

Thẩm Thất lại đang tức giận, “Ngài gạt ra, căn bản là ngài không nói chuyện với Tiểu Ngọc giúp ta, tại sao, rốt cuộc là vì lý do gì?” Thẩm Thất chạy tới trước mặt Hàn Sâm.

Hàn Sâm ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Thất, lại sâu xa thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng kéo bàn tay nhỏ bé của Thẩm Thất, nghiêm túc nói: “Vậy nàng nói xem trăm vì lý do gì?”

Thẩm Thất bị ánh mắt chăm chú của Hàn Sâm làm cho đỏ mặt, đúng vậy, rốt cuộc vì lý do gì mà hắn không chịu nói chuyện đó với Tiểu Ngọc? Đáp án nhất định rất sinh động.

Tuy nhiên Thẩm Thất không thể chấp nhận đáp án này, bởi vì nàng đã sớm hạ quyết tâm không bao giờ dính dáng vào Hàn Sâm nữa, chẳng lẽ hiện tại hắn muốn nàng hỏi, “Lẽ nào ngài thích ta?”

Nhưng Thẩm Thất không dám tin vào đáp án này, bọn họ vẫn còn có khúc mắc ngày xưa chưa được hóa giải.

Thừa dịp Thẩm Thất không tập trung, tay Hàn Sâm hơi dùng sức, kéo Thẩm Thất ngã vào trong ngực Hàn Sâm.

“A, ngươi làm cái gì vậy, ngươi là đồ bỉ ổi.” Thẩm Thất giãy dụa trong lòng Hàn Sâm, đây không phải là giả, nàng thật sự dùng sức, không may nàng kéo theo cả Hàn Sâm lẫn cái ghế lên, cùng nhau ngã lên cỏ, thế này lại càng nguy hiểm.

Hai tay Hàn Sâm chống xuống đất, vừa vặn bao vây Thẩm Thất ở giữa, hắn cúi đầu ngửi mùi hương trên người nàng. Thẩm Thất vừa xấu hổ vừa nóng nảy, ngoài miệng nói: “Bữa trước chưa nói, coi như bỏ qua, hôm nay là cơ hội tốt, hoàng thượng thay thiếp nói chuyện với trạng nguyên lang đi?”

Hoàn toàn cắt đứt sự đặc ý của Hàn Sâm, hắn chậm rãi cử động thân mình, “Bây giờ?” Sau khi xảy ra chuyện kia, còn muốn hắn nói chuyện hòa thân?

Thẩm Thất đỏ mặt nói: “Nam Chiếu của chúng ta có bí phương, hắn sẽ không biết chuyện đó đâu.” Thật ra các đại tộc đều biết bí phương này, nếu chẳng may nữ tử trong đại tộc phạm vào dâm giới trước khi thành thân, thì trong đêm tân hôn bọn họ có thể dùng bí phương để che giấu sự kiện lạc hồng.

“Nàng quả thực có bản lĩnh này.” Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực kỳ không tốt, “Nhưng như vậy cũng tốt, nếu công chúa không muốn ở trong cung nữa, nơi này nhiều người tuần tũ xuất sắc như vậy công chúa cứ chọn một vị, trăm thay nàng chỉ hôn.”

Thẩm Thất nghĩ thầm, quả nhiên, đúng là đại hội tương thân. Nàng không ngờ tới Hàn Sâm lạnh lùng như vậy, hắn thật sự muốn tống nàng đi chỗ khác, nhưng mà nàng, nhất thời chỉ muốn chọc giận hắn mà thôi.

Hai người nhìn như giống như ‘kẻ thù’.

Lúc này đây, cách chỗ hai người không xa, một giọng nói mà Thẩm Thất quen biết vang lên, “Vi thần khấu kiến bệ hạ, không biết bệ hạ triệu vi thần tới là...”

Giọng nói Tiểu Ngọc lập tức biến mất khi nhìn thấy tư thế mờ ám của Văn Hi đế và công chúa Nam Chiếu. Hiện tại Thẩm Thất vẫn nằm trong ngực Hàn Sâm, rõ ràng là nhảy vào hoàng hà cũng không rửa sạch được.

Lại nghe đến câu Hàn Sâm triệu kiến hắn, không lẽ hắn có tình sắp xếp tình huống này? Thẩm Thất đẩy Hàn Sâm ra rồi đứng lên, lúc nhìn đến Tiểu Ngọc, nàng có cảm giác bị bắt gian tại giường, khó kìm chế được xấu hổ và tức giận, chỉ có thể trừng mắt liếc Hàn Sâm một cái, sau đó vội vàng chạy trốn. Giấc mộng trạng nguyên lang phu nhân của nàng hoàn toàn tiêu tan.

Ngày hôm sau, Hàn Sâm và mọi người trở lại hoàng thành. Nhiều ngày tiếp theo, Thẩm Thất trái lo phải nghĩ, quyết định phải rời khỏi chỗ này. Nàng không phải kẻ ngốc, sau khi bình tĩnh lại, đương nhiên biết rằng tất cả những chuyện kia đều do Hàn Sâm cố ý sắp đặt.

Đầu tiên là nói với nàng Tiểu Ngọc từ hôn, khiến nàng không thể không bày ra hạ sách kia, kết quả không trộm được gà lại mất thêm một nắm gạo. Nghĩ như vậy, Thẩm Thất nghĩ ngợi có lẽ Hàn Sâm đã sớm biết nàng chắc chắn sẽ làm vậy, nhưng tại sao hắn lại biết nàng nhờ Xuân Nguyên đi lừa Tiểu Ngọc? Lẽ nào hắn đã đoán được thân phận thật của mình? Điều này thực vô lý, Thẩm Thất cảm thấy nếu như việc này không xảy ra trên người nàng, người khác nói thế nào nàng cũng không tin đâu.

Rồi sau đó, Hàn Sâm cố ý mở tiệc chiêu đãi quần thần, đại khái hắn muốn cho Tiểu Ngọc chứng kiến một màn kinh dị kia? Đúng là âm thầm cắt đứt đường lui của người khác. Thẩm Thất hơi cắn môi, không thể để hắn tiếp tục đùa giỡn chính mình nữa. Tất cả người trong hoàng cung đều là chó săn của Hàn Sâm, không một ai là người của nàng, tuyệt đối bất lợi cho nàng.

Thẩm Thất thờ dài, quan sát xung quanh một lượt, Hoa Quang điện này thực sự là một chỗ ở tốt. Bốn bề non sông tươi đẹp không nói làm gì, nhưng chỉ có mỗi địa vị duy ngã độc tôn kia khiến cho Thẩm Thất lưu luyến. Trước kia có Chiêu Dương cung mới có thể so sánh với Hoa Quang cung, nhưng hôm nay Chiêu Dương điện bị hủy, nhường lại chỉ còn Hoa Chương cung của hoàng đế và Hoa Quang điện của hoàng hậu là rực rỡ.

Huống chi ở trong cung ăn ngon mặc đẹp, được nhiều người hầu hạ như vậy, Hàn Sâm lại đối xử rất tốt với nàng, ăn, mặc, ở, đi lại đều đặc biệt chú trọng, nếu ra ngoài cung rồi, sẽ không còn hưởng vận may này. Hơn nữa dựa vào cái gì Hoa Triều bắt Nam Chiếu trả rất nhiều bạc cho việc nuôi công

chứa? Mặc dù Thảm Thất chủ động yêu cầu xuất cung, nhưng có không ít kẻ nhân rồi bịa đặt sau lưng, bảo rằng công chúa Nam Chiêu đắc tội Văn Hi để nên bị đuổi khỏi cung, những ngày tháng yên lành của Thảm Thất sắp không còn nữa.

Dù Thảm Thất luyến tiếc sự sung túc nơi này, nhưng càng không thể ngồi chờ chết, vì năm đầu gạo mà khom lưng, nàng hạ quyết tâm xong liền mạnh mẽ đi tới thư phòng Hàn Sâm.

Nào ngờ trên đường đi gặp được Lí Chương.

“Công chúa, thật trùng hợp nha, lão nô đang đi đến chỗ công chúa, hoàng thượng có lời mời công chúa đến Tư Kỳ đình dùng cơm trưa.”

Thảm Thất không hiểu đang yên đang lành hán mời nàng đến Tư Kỳ đình dùng cơm làm gì. Nhưng bản thân cũng đang đi tìm Hàn Sâm, cho nên không từ chối.

Lúc Thảm Thất đến, Hàn Sâm đang ngồi, một tay bưng ly rượu, giống như uống rượu giải sầu, cũng không thấy ăn đồ ăn trước mặt.

Thảm Thất hành lễ vấn an, hán cũng chỉ ừ một tiếng, đầu có giống mời người ta tới dùng cơm, còn ánh mắt của nàng nhìn hán chẳng khác nào nhìn thấy kẻ thù.

Tuy nhiên Lí Chương rất nhiệt tình, mời Thảm Thất ngồi xuống, rồi tự mình bưng đồ ăn lên, “Công chúa nếm thử đi, đây là món mới của ngự thiện phòng, gọi là long phượng hợp.”

Món này là thịt rắn và thịt gà, cho nên lấy cái tên như vậy, trông có vẻ cũng thích hợp lắm.

Thảm Thất nhìn sang cái bảng hiệu trên đình, nàng còn tưởng rằng là Tư Kỳ đình, ai ngờ lại là hai chữ ‘Tư Thất’. Chữ Tư Thất đình hướng ra bên ngoài, vừa vặn đối diện với Trích Tinh lâu năm xưa.

Thảm Thất xúc động, lại thêm đôi mắt mong chờ của Lí Chương khi dâng món long phượng hợp lên, hàm ý sâu xa này sao có thể không hiểu.

Lí Chương cười ha hả lại tiếp tục dâng đồ ăn, “Đây là du long hí phượng.” Hoa văn miêu tả rất chân thực, tiếp đó còn có một “Bách điều triều phượng”. Nếu nói câu này còn chưa rõ ràng, vậy thì món tiếp theo đã nói thẳng ra, lấy quả lựu làm bảo thạch, lấy sữa làm đáy, gọi một tiếng cực ngọt, tên là “Mũ phượng”.

Rõ ràng là ám chỉ của Hàn Sâm, dùng phượng để mời.

Thảm Thất nhìn Hàn Sâm, hán vẫn uống rượu giải sầu, Thảm Thất bĩu môi nói, “Ta không thích ăn long cũng không thích ăn phượng, nhưng nhìn thấy hoàng thượng uống rượu một mình đột nhiên thấy khát, không biết trong cung có trạng nguyên hồng không?”

Thảm Thất thầm khinh bỉ trong lòng, dùng tương chỉ có người mới biết nói bóng gió.

Lí Chương đứng bên cạnh cười khỏ.

Thảm Thất cũng không tiếc thương gì ông ta, dù sao những người bên cạnh Hàn Sâm không một ai tốt đẹp cả. Thảm Thất nhìn thẳng qua, Hàn Sâm không để ý tới nàng, nàng cũng không muốn ở lại đây tự tìm phiền não, mở miệng nói: “Hoàng thượng, ta muốn tìm một chỗ ở bên ngoài cung.”

Lúc này Hàn Sâm mới buông ly rượu xuống, nhưng không nói gì.

“Thiếp thân là công chúa Nam Chiêu, không nên ở lâu trong Hoa Quang cung, xin hoàng thượng ân chuẩn.” Cái lý do này đúng là tệ hại, ngày trước, nàng một hai sống chết cũng phải ở chỗ này.

Nhìn thấy Hàn Sâm không uống rượu nữa, hán gấp một miếng thức ăn, vừa để vào miệng đã lập tức phun ra, “Đây là cái gì, chẳng có một chút mùi vị nào, chúng ta thiếu tiền mua muối sao?”

Lí Chương cực kì kinh ngạc.

Thảm Thất nghe Hàn Sâm nói vậy, nàng cũng giật mình, chẳng phải hán có thể cảm nhận được mùi vị sao? Thảm Thất tự mình gấp một miếng, đồ ăn vừa phải, sao lại nói không có mùi vị, tại sao bệnh lại tái phát nữa?

Sau đó thấy Hàn Sâm phát tay nói: “Đều đuổi, đuổi hết đi.” Lúc này hán mới quay đầu lại nói chuyện với Thảm Thất: “Nếu công chúa muốn xuất cung, thì để Lí Chương sai người tìm một tòa nhà ngoài cung là được.”

Vậy là hán đồng ý rồi, vượt ra ngoài dự kiến của Thảm Thất, nàng còn tưởng Hàn Sâm sẽ làm khó dễ một phen. Tuy là dễ dàng, nhưng khiến Thảm Thất không thoải mái lắm, nàng vẫn muốn đã kích hán cơ.

Hiện tại Hàn Sâm đã sắp rời khỏi đình, hán nhìn cung nữ hầu hạ xung quanh, lên tiếng trách mắng: “Ai cho phép các người mặc đồ màu đỏ?”

Cung nhân vội vàng quỳ xuống nhận lỗi, thế nhưng các nàng thật oan uổng, Thảm Thất thấy các nàng đều mặc lục y.

Hàn Sâm phát ông tay áo rời đi, để lại Lí Chương khuôn mặt ủ dột: “Ai, đúng là nghiệp chướng a.”

Thẩm Thất rất tò mò, liền kéo Lí Chương lại hỏi: “Lí công công, chẳng lẽ hoàng thượng không nhìn thấy màu sắc sao?”

Lí công công kia giống như tìm được người để kể khổ, nói toàn bộ mọi chuyện, bốn năm trước hoàng thượng không như vậy, một chút mùi vị cũng có thể nếm ra, một chút hương vị cũng có thể ngửi thấy, về phần nhạc lý thì chính là cực kì có hiểu biết, màu sắc thì không cần phải nói làm gì. Nhưng từ khi Quang Liệt hoàng hậu mất, cũng không biết lý do tại sao, từ đó về sau hoàng thượng không thể phân biệt ngũ sắc lục vị, vô cùng đáng thương.

Lí Chương đi rồi, Thẩm Thất vẫn đứng nguyên tại chỗ, đang buồn phiền, chẳng phải mấy ngày trước hắn nói có thể nếm được chút mùi vị rồi sao? Thẩm Thất giậm chân một cái, dựa vào cái gì mà nàng phải lo lắng cho hắn, một bên chỉnh đốn tâm trạng, chuẩn bị quay về thu dọn đồ đạc xuất cung, dù sao người nọ đã thẳng thắn đồng ý.

Về việc nàng xuất cung, Lí Chương tốn rất nhiều công sức, tìm một tòa nhà phong cảnh tuyệt đẹp phía đông thành, nhưng ông ta đang coi xét, đợi một ngày tốt lành mới chuyển vào, vì vậy bảo Thẩm Thất ở tạm trong cung mấy bữa.

Việc này kéo dài hơn mười ngày, mỗi ngày Lí Chương đều đến chỗ Thẩm Thất báo cáo tình hình chỗ ở của nàng, cho nên Thẩm Thất không nghi ngờ gì, nhưng mỗi lần Lí Chương đến, sắc mặt lại càng trở nên khó coi, càng ngày càng tái nhợt, còn rất tiêu tụy, giống như làm việc mệt mỏi quá độ. Thẩm Thất không nhìn được, cuối cùng cũng hỏi, “Lí công công, người bị làm sao, bệnh sao?”

Lí Chương lắc đầu, “Công chúa, tòa nhà kia sắp sửa xong rồi, ngày mai công chúa có thể xuất cung, công chúa có muốn đến chào từ biệt hoàng thượng không?”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thiên Trường Địa Cửu Vô Tận Thì (Thượng)

Thẩm Thất muốn từ chối, nhưng Lí Chương bảo đây là lẽ thường, cho nên Thẩm Thất không thể không đi gặp người nọ.

Còn chưa đi vào, đã nghe thấy tiếng ho khan, giống như muốn ho cả ruột gan ra ngoài, mặc dù Thẩm Thất chưa từng bị ho, nhưng nàng biết nhất định sẽ rất đau. Thẩm Thất đối với căn bệnh của chính mình vẫn còn nhớ rõ ràng, nếu lúc trước nàng không bị trọng bệnh, thì sẽ không có chuyện vấp ngã, cuối cùng rơi vào kết cục như vậy.

Lí Chương không cho người thông báo đã đẩy cửa đi vào, Thẩm Thất lập tức nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt, sắc mặt xanh xao của Hàn Sâm, hiện tại hắn đang tiếp kiến mấy vị đại thần. Lí Chương vội vàng kéo Thẩm Thất đi ra ngoài.

Về mặt Lí Chương hết sức lo lắng, Thẩm Thất không nhìn được đành mở miệng hỏi: “Hoàng thượng bị bệnh, tại sao không nghỉ ngơi còn đi tiếp kiến mấy vị đại thần?”

“Ài.” Lí Chương ngậm miệng không nói chuyện, như vậy càng khiến Thẩm Thất tò mò.

“Lí công công, tại sao ông không khuyên nhủ hoàng thượng đi?” Đây coi như là lần đầu tiên Thẩm Thất nhìn thấy Hàn Sâm bị bệnh. Hắn luôn luôn khỏe mạnh, chưa từng có tình trạng yếu ớt như vậy. Khuôn mặt thiếu sức sống, thần sắc tối đen, nhũ mảy, giống như đang chịu đựng đau đớn, khiến người ta nhìn thấy phải đau lòng.

Ở trên điện lại phát ra một tràng ho khan tê tâm liệt phế, Lí Chương không nhìn được đành chạy vọt vào, sau đó nghe thấy tiếng trách mắng bên trong, lúc Lí Chương đi ra về mặt ông ta trắng bệch, cầm trong tay một chiếc khăn trắng. Thẩm Thất nhìn trên mặt chiếc khăn thấy một màu đỏ tươi, “Này, đó là cái gì?”

Thẩm Thất mặc kệ tất cả, giựt lấy chiếc khăn, trên khăn tay quả thật là một bụng máu, “Hoàng thượng ho ra máu!” Thẩm Thất cực kì nóng ruột, “Tại sao ông chưa chịu đi mời thái y đi?”

“Vô ích, hoàng thượng không chịu cho họ chữa bệnh.” Lí Chương bất đắc dĩ nói.

“Người cứ mặc hắn như vậy?”

“Việc này cũng không phải lần đầu. Sau khi Quang Liệt hoàng hậu mất, mấy năm nay cơ thể hoàng thượng đều không tốt, mỗi năm lại bệnh một cơn thật nặng, nhưng chưa bao giờ mời thái y đến chữa trị, nói cái gì mà mặc cho số phận, lão nô sợ...” Hai mắt Lí Chương rung rung.

“Sợ cái gì?” Thẩm Thất lo lắng hỏi.

“Lão nô sợ hoàng thượng cứ như vậy mà buông tay, căn bản là ngài ấy chẳng muốn sống nữa...” Lí Chương liền bật khóc ô ô.

Thẩm Thất trầm nghĩ, chẳng phải hắn sống rất tốt sao? Nhưng thấy Lí Chương nghẹn ngào khóc, đứt quãng nói: “Mỗi đêm đều không ngủ quá một canh,

mỗi tối đều gặp ác mộng, cho dù cơ thể làm bằng sắt cũng không chống đỡ được.”

“Không những không ngủ được, ngay cả ăn cơm cũng không thấy mùi vị, sau khi Quang Liệt hoàng hậu rời đi, hoàng thượng càng ngày càng không thể nhận biết mùi vị, một mâm đồ ăn bỏ vào mấy muống muối, người khác ăn mặn muốn chết, nhưng hoàng thượng lại không cảm nhận được gì cả, như vậy sao nuốt nổi cơm. Mỗi ngày chỉ ăn một chút cơm, cho nên cơ thể càng ngày càng gầy, nhìn thấy... ô ô ô...” Lí Chương thật sự không nhịn được, khóc vô cùng chân thành, có lẽ là bị ghen lâu lắm rồi.

Đôi mắt Thẩm Thất cũng ửng đỏ, “Các người không khuyên giải, không mời thái y sao?”

“Thái y cũng không có cách – bó tay đành chịu, nói đây là bệnh lạ.” Lí Chương nhìn Thẩm Thất, “Ba năm rồi, dù uống nhiều thuốc đến đâu cũng không có hiệu quả. Nói tới đây thì thật kì quái, từ khi công chúa đến, hoàng thượng thường xuyên nếm được mùi vị, còn ăn hết ba bát cơm lớn, lão nô thật sự vui mừng.” Vừa nói đến đây, Lí Chương lại tiếp tục khóc, “Cũng chẳng hiểu tại sao mấy ngày nay ngài ấy ăn không ngon, đây là vì sao a?”

Lí Chương khóc quá mức thảm thiết khiến cho Thẩm Thất cũng muốn khóc theo, “Ta đi khuyên nhủ hần được không?”

“Vô dụng, vô dụng, ai cũng không khuyên được đâu, trừ phi, trừ phi...”

Một câu này lại gọi lên sự quyết tâm của Thẩm Thất, tại sao nàng lại không khuyên được chứ? Nhưng nàng tò mò, tiện thể hỏi, “Trừ phi cái gì?”

“Trừ phi Quang Liệt hoàng hậu sống lại.”

Thẩm Thất nói: “Liên quan gì đến Quang Liệt hoàng hậu chứ, người trong lòng hoàng thượng chẳng phải là Hiếu Thuận hoàng hậu sao?” Thẩm Thất cực kì quan tâm vấn đề này.

Lí Chương đáp: “Cái này lão nô không biết, lão nô chưa từng hầu hạ vị hoàng hậu kia, nhưng kể từ khi Quang Liệt hoàng hậu ra đi, bộ dạng của hoàng thượng như thế nào lão nô biết rất rõ, người khác nhìn thấy hoàng thượng không có gì khác lạ, nhưng lão nô biết, hoàng thượng không có mắt, không có tai, không có mũi, không có lưỡi, cái gì cũng không cảm nhận được, quả thực, quả thực không khác gì cái xác không hồn.”

Thẩm Thất bĩu môi nói: “Nghiêm trọng như người nói thật sao?”

Lí Chương trông thấy bộ dáng Thẩm Thất có vẻ không tin, liền nổi giận, nhìn trái nhìn phải, mới thần thần bí bí nói nhỏ với Thẩm Thất: “Công chúa có biết ngày đó ở trong thư phòng người làm vỡ cái bình đựng gì không?”

“Là thứ gì?” Thẩm Thất thẳng thắn hỏi.

“Là tro cốt của Quang Liệt hoàng hậu.”

Thẩm Thất lập tức lùi về sau ba bước, tro cốt, sao có thể là tro cốt chứ, nàng nhìn thấy Hàn Sâm ăn rõ ràng, Thẩm Thất chợt lấy tay che miệng lại, không để mình la lên.

“Việc này công chúa nên tin đi, hoàng thượng, hoàng thượng thực là điên rồi, nghĩ rằng nếu ăn tro cốt của Quang Liệt hoàng hậu, thì hoàng hậu có thể dung nhập vào trong máu thịt hần, giống như nàng chưa từng chết, ngày ngày bầu bạn với ngài ấy.”

Lời của Lí Chương khiến Thẩm Thất phải hoảng sợ choáng váng.

Lúc này bên trong lại phát ra tiếng ho khan, càng ngày càng kéo dài, đau đớn, lát sau các đại thần đều lui ra ngoài.

Lí Chương chạy qua nghênh đón, “Mã đại nhân, sao ngài không khuyên hoàng thượng, ngài ấy bị bệnh nặng như vậy còn không chịu nghỉ ngơi, không chịu mời thái y, phải làm sao bây giờ?”

Mã đại nhân lắc đầu, nặng nề thở dài một tiếng.

Một tiếng thở dài này khiến cho khuôn mặt Lí Chương trắng thêm ba phần, vẻ mặt như muốn khóc. Thẩm Thất cảm thấy ông ta còn thích khóc hơn cả nàng, “Ta đến khuyên hoàng thượng.”

Lí Chương lại lắc đầu, “Vô dụng, vô dụng...”

Như vậy càng kích thích Thẩm Thất muốn đi xem thử. Nàng đã sớm có tật xấu, những thứ Hàn Sâm đồng ý nàng sẽ phản đối, những thứ Hàn Sâm phản đối nàng sẽ đồng ý. Hàn Sâm không chịu uống thuốc, nàng càng muốn ép hần uống thuốc. Huống chi, bị Lí Chương khinh thường đến như vậy, giống như nàng rất vô dụng, đối với Thẩm Thất cô nương mà nói đây chính là sự sỉ nhục rất lớn, không thể không chứng minh cho ông ta thấy.

Thẩm Thất lập tức quyết tâm, cả người tràn đầy chính khí đi vào thư phòng. Lúc này Hàn Sâm đang ho rất gắt, Thẩm Thất nhìn thấy hần ho đến nỗi không ngồi thẳng người được, dùng khăn tay che miệng, nhất định là lại ho ra máu. Hiện tại nàng cũng bất chấp tất cả, vội vàng chạy qua, “Người bị bệnh thành như vậy rồi, tại sao không nghỉ ngơi đi?”

Hàn Sâm ngẩng đầu lên thấy nàng, lập tức nhú mày, “Sao nàng vẫn còn chưa đi?”

Lúc này Thẩm Thất mới nhớ ra, ban đầu nàng tới để chào từ biệt, cuối cùng lại thành ra đi khuyên giải ai đó. Nhưng hiện tại đây không phải chuyện quan

trọng, nàng nhìn thẳng vào hắn nói: “Hoàng thượng mời thái y đến đi.”

Thẩm Thất rất quan tâm hắn, nhưng trái lại Hàn Sâm hừ lạnh một tiếng, “Trẫm không phiền công chúa quan tâm, công chúa chỉ vội chuyện xuất cung, và chọn một lang quân như ý thôi.”

Lời này nói ra có vẻ chất vấn. Trong trí nhớ của Thẩm Thất cho dù Hàn Sâm mang theo thù hận, giọng điệu của hắn vẫn rất mạnh mẽ, sao hôm nay giọng điệu của hắn tràn ngập mùi ghen tuông thế này. Hàn Sâm trái một câu xuất cung, phải một câu không cần quan tâm, làm cho Thẩm Thất giận đến mức muốn chửi người, đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không nhìn thấy ý tốt của người khác, tuy nhiên sau đó, tâm tình Thẩm Thất đột nhiên vui vẻ, chẳng lẽ hắn đang ghen?

“Hoàng thượng, cho dù người không để ý đến thân thể của mình, cũng nên nghĩ tới dân chúng Hoa triều, hiện tại chỉ mới sau đại loạn vài năm, nếu hoàng thượng, lỡ như, hoàng tử còn trẻ tuổi, người thừa kế xem về sau...” Thẩm Thất đang giảng đạo lý.

Vậy mà Hàn Sâm ngơ ngác mặt làm ngơ Thẩm Thất, cầm một quyển tấu chương lên đọc, không thèm phản ứng gì với Thẩm Thất, tính tình Thẩm Thất vốn không tốt, chẳng lẽ nàng không trị được hắn sao.

“Người cần nghỉ ngơi.” Thẩm Thất ‘Bộp’ một tiếng, quăng tấu chương trong tay Hàn Sâm đi, nàng mới không thèm quan tâm cái gì gọi là đại bất kính, ngay cả thánh chỉ nàng còn dám đốt, huống chi là việc nhỏ nhặt này. Thẩm Thất không quan tâm Hàn Sâm đồng ý hay không, kéo cánh tay hắn lôi ra ngoài, sử dụng tất cả sức lực trong người, làm cho khuôn mặt bò bưng, vất vả lắm mới đẩy Hàn Sâm nằm xuống giường được.

Bởi vì động tác này của nàng, Hàn Sâm càng ho nhiều, như thể lực phổi tụt đều ho ra ngoài, khiến Thẩm Thất nóng ruột, nhưng lại không giúp được gì, chỉ có thể mang trà đến đút cho hắn uống, đôi khi lại vuốt lưng cho hắn, đôi khi lại lau mồ hôi cho hắn. Lau một hồi, nàng mới phát hiện nhiệt độ cơ thể Hàn Sâm thật cao, đến mức dọa người, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Lúc Thẩm Thất sốt ruột đến mức giậm chân, cuối cùng cũng nghe giọng nói Lí Chương ngoài cửa, “Hoàng thượng, thái y viện cầu kiến.”

Hàn Sâm mở miệng, “Không...” Một chữ ‘không’ chưa nói xong, đã bị giọng nói Thẩm Thất lấn áp, “Cho vào.” Thẩm Thất mặc kệ phép tắc hay quy củ, nàng cứ đắc tội với hoàng đế đấy, từ trước đến giờ nàng chưa từng lo lắng cho cái mạng nhỏ này.

Thái y cúi đầu đi vào, vội vàng tới bắt mạch cho Văn Hi đế. Không ngờ Hàn Sâm đẩy tay hắn ra: “Không cần, trẫm rất khỏe.” Dứt lời hắn muốn đứng dậy, nhưng Thẩm Thất mạnh mẽ đè vai hắn, không cho hắn đi.

“Buông tay.” Hàn Sâm trừng mắt nhìn Thẩm Thất.

Thẩm Thất không trả lời, nhưng tăng thêm sức lực trên bàn tay, Hàn Sâm đành phải để cho thái y bắt mạch. Lí Chương thấy vậy thì vô cùng vui mừng, Thẩm Thất liếc ông ta, ý nghĩ của Thẩm Thất bây giờ, chính là khinh bỉ Lí Chương, nhìn ta thể hiện đây.

“Thế nào?” Thái y vừa thu tay, Thẩm Thất lập tức hỏi.

“Không sao, không sao. Hoàng thượng bị bệnh là do thiếu nước và nóng trong người, chỉ cần nghỉ ngơi và bình tĩnh mấy ngày thì không sao, âm dương hòa hợp, không có gì đáng lo ngại, thần đi kê thuốc.”

Thẩm Thất nghe thấy thái y nói không sao, lúc này mới chợt nhớ ra mình không nên quan tâm hắn quá, hoàn toàn trái ngược với dự định ban đầu. Vội vàng tránh khỏi người Hàn Sâm, “Thiếp không quấy rầy hoàng thượng nghỉ ngơi.” Thẩm Thất chạy như bay rồi đi, quá mức xấu hổ vì lập trường thiếu kiên định của bản thân.

Nhưng khi trở lại Hoa Quang điện, nàng vẫn không yên tâm, bắt đầu lo lắng không biết bệnh tình của hắn có chuyển biến tốt đẹp hơn chưa, có uống thuốc đúng giờ không, cả ngày nàng đứng ngồi không yên, rốt cuộc đến tối cũng không nhìn được nữa đành đi dạo trong hoa viên, vừa bước ra cửa, đã nhìn thấy Lí Chương dẫn một đội thái giám đi ngang qua Hoa Quang điện.

Thẩm Thất thấy thế, bước ra cản hắn lại, “Lí công công vội vàng đi đâu thế?”

Lí Chương dừng lại, hành lễ với Thẩm Thất rồi nói: “Thái y kê thuốc, nhưng hoàng thượng sống chết không chịu uống, đã ném vỡ hơn mười chén thuốc rồi.”

“Vậy người đang đi đâu vậy?”

“Nô tài đi mời hai vị quý phi đến, xem các nàng có thể khuyên nhủ được hoàng thượng hay không.”

Thẩm Thất bĩu môi, mời bọn họ thì có ích gì, có sẵn bỏ tất tại sao không mời? Bỏ tất ở đây chính là nàng nha. Nhưng Lí Chương Lí công công kia dường như không có não, “Nô tài xin cáo lui.” Nói xong liền vội vàng rời đi, Thẩm Thất đứng một bên trợn mắt nhìn.

Bởi vì như vậy, cho nên Thẩm Thất rất dễ bụng. Xa giá của hai vị quý phi nhanh chóng đi ngang qua Hoa Quang điện, Thẩm Thất nhìn canh giờ, đến giờ tí mới nghe thấy tiếng xa giá rời đi, Thẩm Thất lập tức bảo cung nữ đi nghe ngóng tin tức.

Cung nữ kia là người thông minh, nhanh chóng quay về báo tin, “Công chúa, nghe nói hoàng thượng vẫn không chịu uống thuốc, hai vị quý phi đều không khuyên được.”

Thẩm Thát cảm thấy rất sáng khoái: “Vậy mới nói phải đến mời ta.”

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thiên Trường Địa Cửu Vô Tẩn Thì (Trung)

Thẩm Thát đâu biết ngồi chờ nửa canh giờ cũng không thấy ai đến, mà bên ngoài Hoa Quang điện vẫn có tiếng bước chân vội vàng, nhưng không ai vào cả. Sau đó Thẩm Thát không nhìn được nữa, khoác áo vào, đứng bên cửa sổ nhìn về phía Hoa Chương điện, bây giờ là giờ sủu, tuy nhiên đèn đuốc sáng trưng, có thể thấy bóng người đi lại hối hả: “Đi tới hỏi thăm xem, như thế nào rồi?”

Cung nữ kia tuân lệnh, nhanh chóng lấy được tin tức, “Nghe nói bệnh tình hoàng thượng trở nặng, Lí công công vừa đi mời đại nhân ở chính viện.”

Lúc này Thẩm Thát rất sốt ruột, “Trang điểm cho ta.” Thẩm Thát bảo người ta búi tóc cho nàng, sau đó vội vàng đi tới Hoa Chương điện. Lí Chương không có ở đây, Thẩm Thát nhìn trên sân điện có rất nhiều bếp lò, đều đang đun thuốc, xem ra chuẩn bị đưa đến cho Hàn Sâm. Thẩm Thát thấy nha đầu sắc thuốc tay chân vội vã, rõ ràng đang ngủ gà ngủ gật, nàng liền tức giận chạy đến.

“Tránh ra tránh ra.” Thẩm Thát giật lấy cây quạt trong tay nha đầu kia, tự mình quạt lửa đun thuốc, nhưng kiếp trước nàng là đại tiểu thư, hiện tại là công chúa sao biết làm mấy việc này. Tuy nhiên cũng coi như đun được một chén thuốc.

Thẩm Thát bùng thuốc lên, đi vào tẩm điện của Hàn Sâm. Lúc nàng vào, Hàn Sâm vẫn còn chưa ngủ, hắn đang đọc tấu chương, Thẩm Thát cảm thấy hắn thật quá đáng.

“Sao nàng lại đến đây, tối thế này, công chúa nên quý trọng danh tiết.” Hắn còn dám nói, hiện tại nàng còn danh tiết sao.

Nhưng đây không phải lúc để cãi nhau, Thẩm Thát nuốt cục tức này xuống, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Mời hoàng thượng dùng thuốc.”

“Trẫm không nhận nổi, công chúa nên để dành thuốc này cho phò mã tương lai đi.” Đúng là ngậm đắng nuốt cay mà, sự tức giận của Thẩm Thát tăng vọt, nhưng nàng tiếp tục nhịn.

“Mời hoàng thượng dùng thuốc.” Thẩm Thát bùng chén thuốc đến trước mặt Hàn Sâm.

“Nếu trẫm đã đồng ý với công chúa sẽ tứ hôn cho nàng, trẫm tuyệt đối không nuốt lời, công chúa không cần phải giả mù sa mưa, trẫm không cần nàng giả tình giả ý.” Nói xong liền vung tay, hất chén thuốc của Thẩm Thát ra ngoài, ầm một phát vỡ nát, nước thuốc tự nhiên rơi vãi.

Loại sỉ nhục này Thẩm Thát làm sao có thể chịu được. Đây là thuốc do tự tay nàng nấu, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng làm chuyện thế này, không được người ta cảm kích thì thôi đi, còn phải chịu oan ức. Huống chi Thẩm Thát đã cố hạ thấp bản thân, lại bị hắn đối xử như vậy, hắn còn xỉ nhục nàng. Nghĩ thế, Thẩm Thát liền “Oa” một tiếng gào khóc. Uất ức mà nàng nhẫn nhịn đã lâu cũng thi nhau chảy xuống.

Nhìn thấy Thẩm Thát ngã ngồi trên mặt đất, nằm trên mặt đất, khóc đến nỗi không thở ra hơi.

Người bệnh kia không thể không nóng vội, Thẩm Thát cảm thấy có người ôm lấy nàng từ sau lưng, ôm nàng vào trong ngực, người kia nói nhỏ bên tai, “Đừng khóc, đừng khóc.” Lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng, tràn đầy yêu thương triu mến.

Khóc là một chuyện, nếu không ai dỗ dành, nàng khóc một chút rồi sẽ ngừng, nhưng nếu có người dỗ, nàng càng khóc dữ dội, Thẩm Thát vừa nức nở, vừa nói: “Thuốc kia là do ta tự tay nấu.”

“Đều là lỗi của ta, là lỗi của ta hết.” Chữ ‘trẫm’ cũng không dùng, “Ta đi nấu một chén bồi thường cho nàng được không?”

Thẩm Thát nghe thấy vậy, liền bật cười khúc khích, thuốc này nấu cho hắn uống, sao hắn có thể đi nấu bồi thường cho nàng được chứ.

Thẩm Thát ngừng khóc, “Người uống thuốc đi.”

“Tất cả nghe theo nàng.” Lúc này Hàn Sâm cực kì dễ nói chuyện.

Vì vậy Thẩm Thát mới bỏ qua, Hàn Sâm kéo nàng từ trên mặt đất dậy đưa đến bên giường ngồi, sau đó có cung nhân đi vào thu dọn mảnh vỡ, lại bùng lên một chén thuốc khác.

Thẩm Thát đưa thuốc cho Hàn Sâm, nào ngờ hắn không chịu nhận lấy, Thẩm Thát đang định nổi cáu, thì thấy Hàn Sâm vẫn nhìn nàng chăm chăm, nàng không thể giả vờ không hiểu ý hắn. Thẩm nói, đã làm người tốt rồi thì nên làm đến nơi đến chốn.

Thẩm Thát múc thuốc, nhẹ nhàng thổi rồi mới đưa đến miệng Hàn Sâm, hắn không tình nguyện uống, cho nên chén thuốc này mất hết một nén nhang mới uống xong.

Thẩm Thát thấy hần uống thuốc xong rồi, muốn đứng dậy rồi đi, nhưng bị Hàn Sâm kéo lại, nàng nghe thấy một tiếng rất nhỏ “Đừng đi” khiến cho Thẩm Thát cứng người đứng im tại chỗ.

Trong đầu Thẩm Thát đã mơ tưởng cảnh này biết bao nhiêu lần. Nàng mơ tưởng Hàn Sâm quỳ dưới chân nàng cầu xin nàng đừng đi, nhưng nàng không quan tâm, còn đánh hần thành đầu heo, nhất định sẽ không đi chung đường với hần. Nhưng trăm triệu lần không đoán được, chỉ nhẹ nhàng hai chữ thôi, đã khiến cho nàng dao động.

Tuy nhiên Thẩm Thát đã sớm tập luyện cho tình cảnh này, nàng nhẫn tâm rút tay ra. Nhưng nàng không đoán được, Hàn Sâm cứ như vậy buông tay không phản kháng.

Một tiếng thờ dài yếu ớt, Thẩm Thát thấy Hàn Sâm tự giác quay về giường nằm xuống, nhưng hần vẫn chưa cởi giày. Nàng còn thấy hần cố hết sức kéo chân ra, tùy tiện đập lên người, sau đó nhắm hai mắt lại. Hai tay hần nắm chặt, lông mày nhíu vào nhau, nét mặt đau đớn, biểu cảm của hần không khác gì một đứa trẻ bị mẩu thân bỏ rơi. Lông mi dài có chút run rẩy, dường như Thẩm Thát có thể nhìn thấy lệ quang mà hần che giấu.

Nữ nhân vĩ đại nhất trong lòng nàng chính là mẩu thân của nàng. Thật không may, Thẩm Thát bị người ta chọc vào nhược điểm.

Thẩm Thát lặng lẽ quay về, “Ta không đi.”

Mặt mày người nọ lập tức giãn ra, khoe miệng khê cong lên, sau đó Thẩm Thát nghe thấy tiếng hít thở đều đặn của hần. Thẩm Thát cởi giày giúp hần, rồi lại đắp chăn đoàng hoàng, nghĩ thầm, ngủ nhanh như vậy, nhất định là rất mệt mỏi.

Bị hành hạ cả ngày, Thẩm Thát cũng rất mệt, nàng không chịu nổi đành ngồi xuống cái ghế làm bằng gỗ từ đàn thượng đẳng, dựa đầu vào thành giường ngủ.

“Thất Thất!” Thẩm Thát đang ngủ say liền bị một tiếng hét kinh người làm cho giật mình tỉnh dậy.

Nghe thấy người ta gọi tên mình, trực giác của nàng nói cho nàng biết bản thân đã phạm sai lầm, vừa mở mắt ra, lập tức nhìn thấy Hàn Sâm đứng trên giường, giống như bị khiếp sợ.

“Ta ở chỗ này.”

Trên mặt Hàn Sâm đầy mồ hôi, Thẩm Thát vội vàng lấy tay lau mặt cho hần. Khoảng chừng nửa phân sau (*7,8 giây), Hàn Sâm mới phục hồi tinh thần, khuôn mặt ngây ngốc nhìn Thẩm Thát, sau đó ngón tay run rẩy chạm vào má Thẩm Thát. Có lẽ hần cảm thấy khuôn mặt ấm áp của Thẩm Thát là thật, lúc này mới chậm rãi nói: “Ta vừa gặp ác mộng.”

Thẩm Thát gạt đầu, không biết hần mơ thấy cái gì, mà bị dọa thành bộ dạng như thế. Thẩm Thát nghiêng đầu nhìn đồng hồ cát, “Hiện tại mới giờ sửu, hoàng thượng ngủ thêm một chút đi.” Thẩm Thát chợt phát hiện thời gian trôi qua chưa quá nửa canh giờ, nói cách khác Hàn Sâm chỉ mới ngủ được nửa canh giờ đã gặp ác mộng.

“Nằm với ta một chút được không?” Giọng điệu yếu đuối như vậy phát ra từ miệng Hàn Sâm, sao Thẩm Thát có thể từ chối. Nàng ngoan ngoãn tháo giày, đỡ Hàn Sâm nằm xuống.

Hàn Sâm nhẹ nhàng ôm nàng, chôn đầu trong gáy nàng, chớp mũi ngửi qua mùi hương trên tóc nàng: “Nàng thực thơm.”

Những lời sau đó, giống như hần đang ngủ mơ, Thẩm Thát chỉ có thể trợn mắt nhìn đỉnh giường. Tại sao nàng lại cảm thấy bản thân thật ngu ngốc? Hàn Sâm bày ra khổ nhục kế, quả thực bỏ khá nhiều công sức, Thẩm Thát thầm nghĩ.

Chẳng phải nói hần thường không nếm được mùi vị, không nghe thấy sao, vì sao bây giờ lại ngửi thấy mùi hương của nàng? Mặc kệ là trước kia hần có hay không, nhưng nàng chắc chắn hiện tại hần đã khôi phục, dám dùng cái này để lấy sự đồng tình của nàng.

Thẩm Thát càng nghĩ càng cảm thấy không hợp lý, tại sao khi nàng kéo hần đi nghỉ ngơi, vừa kéo đã được? Ban đầu Thẩm Thát quả thực tự tin với sức lực của mình, nhưng Hàn Sâm là người trong quân ngũ, dùng cơ thể bé nhỏ của nàng muốn kéo liền kéo được sao? Khi đến chính viện, Thẩm Thát đề bà vai Hàn Sâm lại, không cho hần đứng lên, hình như hần cũng không phản kháng sự kiềm hãm của nàng.

Thẩm Thát đánh một quyền lên đầu mình, thật là ngu a. Nàng vốn định nổi giận, nhưng mà nghiêng đầu nhìn thấy bộ dạng ngủ say và mí mắt đen bóng của Hàn Sâm, cuối cùng đành nhẫn nhịn.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, mỗi lúc Thẩm Thát mơ mơ màng màng ngủ, thì bị Hàn Sâm gọi một tiếng đánh thức.

“Thất Thất!”

Thẩm Thát ngồi bật dậy, đau đầu kéo tóc của chính mình, “Này, có để cho người ta sống hay không hả?!” Thật vất vả và nhẫn nại vô về Hàn Sâm, sau đó ngủ tiếp.

Suốt một buổi tối, hết lần này đến lần khác, cứ nửa canh giờ thì Hàn Sâm lại giật mình la một tiếng, sự nhẫn nại ban đầu của nàng liền biến thành thương xót. Mỗi nửa canh giờ nàng tỉnh dậy đã bực mình muốn chết, còn Hàn Sâm gặp ác mộng mà tỉnh, thì cảm giác của hần như thế nào đây?

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thát trốn ra ngoài đi tìm Lí Chương: “Tôi nào hoàng thượng cũng như vậy sao?”

Lí Chương gật đầu. “Cũng không biết hoàng thượng chống đỡ như thế nào. Tiên hoàng hậu mất, hoàng thượng thường xuyên ngủ không ngon giấc, nô tài, nô tào...” Nói tới chuyện này, Lí Chương bắt đầu lau nước mắt.

Bị nói như vậy, Thẩm Thát đâu còn mặt mũi nào đối mặt với Hàn Sâm. Tiếng kêu thảm thiết như vậy, cứ một tiếng rồi một tiếng ‘Thất Thất’ cho dù trái tim Thẩm Thát kiên cường lạnh lùng tới đâu cũng phải tan chảy.

Nhưng mà, nhưng mà bảo nàng làm sao can lòng.

Trong trí nhớ Thẩm Thát, trước kia cơ thể của Hàn Sâm cực kì khỏe mạnh, nhưng hần bị căn bệnh này giày vò, mất bảy tám ngày mới bình phục. Mỗi ngày, Thẩm Thát đều ở trước mặt Hàn Sâm, bón thuốc cho hần, Hàn Sâm không nói lời nào, chỉ hé miệng cười với nàng, ánh mắt hần lúc nào cũng dừng trên người nàng, nàng trốn không được, né cũng không được, việc ấy hành hạ nàng biết bao nhiêu.

Tuy nhiên quân tử báo thù mười năm chưa muộn, mười ngày sau, cơ thể Hàn Sâm đã hoàn toàn khỏi hần, Thẩm Thát ngược lại càng hầu hạ hần chu đáo, ngay cả đồ ăn của Hàn Sâm nàng cũng quản.

Nói cái này không được nhạt, cái kia không được loãng, khẩu vị của hoàng thượng làm sao nuốt được mấy thứ này chứ, cho nên tự mình Thẩm Thát nêm gia vị, thái giám kia chỉ việc nấu thôi.

“Hoàng thượng mau ăn đi, cơ thể người vừa mới lành bệnh, phải được tẩm bổ. Đây là món khai vị thủy chủ ngư nhất, ngài nếm thử đi?” Vậy mà xưng thành ngài rồi.

Chiếc đũa của Thẩm Thát đã đưa đến bên miệng Hàn Sâm, Hàn Sâm sao có thể không há mồm. “Sợ hoàng thượng vô vị, ta đặc biệt căn dặn đầu bếp phải bỏ thật nhiều ớt muối.” Thẩm Thát bày ra bộ dạng thần mặt, có lẽ là bỏ chừng một cân ớt và muối, trên bề mặt thủy chủ ngư nhất này có một lớp ớt dày.

Khuôn mặt Hàn Sâm càng ngày càng trắng, hần vốn không ăn cay được. Ăn một miếng cá, phun cũng không được, không phun cũng không được, Thẩm Thát lại sợ hần phun ra, cho nên ân cần lau miệng cho Hàn Sâm, kỳ thực nàng sợ hần nhổ ra.

Hàn Sâm chính là thể loại cầm điếu ăn hoàng liên, chỉ đành nuốt vào. Khuôn mặt lập tức đỏ bừng như Quan Công, “Nước, đưa nước cho trẫm.” Giọng nói như muốn bốc hơi.

Thẩm Thát “Hi hi” cười rộ lên, “Hoàng thượng, cảm thấy ớt này như thế nào?”

Hàn Sâm đành phải cười khổ, “Được được, trẫm sai rồi được chưa, xin công chúa thứ tội, vị giác của trẫm hồi phục rồi, nên không ăn nổi thứ này.” Hàn Sâm đứng lên cung kính hành lễ với Thẩm Thát.

Thẩm Thát được quân vương hành lễ, cảm thấy thật ngượng ngùng.

“Chẳng qua, nàng nói thử xem vì sao trẫm lại lừa nàng?” Hàn Sâm cầm tay Thẩm Thát.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Thiên Trường Địa Cửu Vô Tận Thì (Hạ)

“Ngươi cũng thừa nhận đã lừa gạt ta?” Thẩm Thát hung hăng trừng mắt nhìn hần một cái.

Hàn Sâm không trả lời, nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Thát, tiếp tục truy hỏi, “Nàng nói xem, vì lý do gì trẫm phải làm vậy?”

Thẩm Thát bị hần hỏi có chút hoang mang, đầu óc đảo điên với hần, liền quay đầu sang một bên, “Sao ta biết được chứ?” Giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Nghe dân gian nói nếu nam nhân muốn lấy vợ đều phải lừa gạt nàng.”

Khuôn mặt Thẩm Thát lập tức ửng hồng như Quan Công, “Nghe ở đâu mấy lời nói nhảm này.” Nếu Hàn Sâm tiếp tục ép bức, nàng đành phải trở mặt.

Sự thật chứng minh, Văn Hi để bệ hạ chọn cách vòng vo để nói đạo lý.

Thẩm Thát bị Hàn Sâm giam cầm bao vây bốn phía, ngoại trừ thời gian vào triều, còn lại hai người gần như giờ khắc nào cũng ở chung với nhau.

Trong quá trình này, Hàn Sâm không hỏi mấy câu như, ‘Thích Thích, nàng có bằng lòng không?’ Hay là nói ‘Thích Thích, trẫm có thể nắm tay nàng

không?”, hẳn toàn hồi linh tính, tiến hành theo tuần tự. Bảo ‘Tay nàng lạnh không?’ hoặc là dùng ánh mắt say đắm nhìn chăm chăm Thẩm Thất, cứ thường xuyên như vậy, người ta lại không nói thích Thẩm Thất nàng, thì sao Thẩm Thất có thể tự mình đa tình mà từ chối hẳn. Ngược lại Hàn Sâm càng ngày càng kéo gần khoảng cách, thậm chí kéo Thẩm Thất ngồi lên đầu gối hẳn.

“Ai, xem tẩu chương lâu như vậy thật đau mắt quá. Công chúa, nàng thay trăm đọc được không?” Hàn Sâm xoa xoa hốc mắt của bản thân, giống như hết sức mệt mỏi.

Thẩm Thất cũng không cự tuyệt, chỉ có thể cầm lấy sách trong tay Hàn Sâm, bắt đầu đọc, “Quốc không thể một ngày vô quân, hậu cũng không thể một ngày vô hậu...” Thẩm Thất vừa đọc hai câu đầu, liền phát hiện manh mối. Nàng ném tẩu chương sang một bên, “Chuyện này không cần vội, hay là chọn quyền cấp bách để xử lý trước đi?”

Hàn Sâm giả vờ không nhìn thấy ám chỉ kia. Hẳn kéo Thẩm Thất vào trong ngực, dùng môi cọ xát ở cổ nàng, “Nếu không muốn đọc, vậy làm chút gì đó được không?”

Vành tai của Thẩm Thất bị Hàn Sâm ngậm lấy, nơi này luôn luôn là điểm yếu của nàng, “Nhột.” Thẩm Thất xin tha, né sang một bên. Lại nghe Hàn Sâm nói: “Lần trước trăm bệnh chẳng phải thái y viện nói trăm dương thịnh âm hư, cần phải âm dương điều dưỡng sao?”

Ám chỉ này quá mức rõ ràng, sao Thẩm Thất không hiểu cho được, còn không mau chạy trốn mới là lạ, nàng và Hàn Sâm bắt đầu giằng co, nhưng nói cho cùng sức nàng không đánh lại hẳn, bị hẳn mạnh mẽ bắt được, mắt thấy kiếp nạn này khó lòng thoát được, chợt nghe Lí Chương bẩm báo, “Chu thừa tướng có chuyện quan trọng cầu kiến.”

Lúc này Thẩm Thất mới tránh được một kiếp. Hàn Sâm vỗ vỗ hai má nàng, “Tẩu chương hồi này là của hẳn, trăm đọc lại đã.”

Sau khi Hàn Sâm rời đi, Thẩm Thất ở chỗ này thầm nói, tuy rằng lập trường của nàng không kiên định, bị Hàn Sâm bắt được, nhưng trong lòng của nàng vẫn còn oán hận, hơn nữa còn có sự hiện diện của người kia.

Từ đó về sau Thẩm Thất cứ quần lấy Hàn Sâm, nói bỏ tất ở Tĩnh Từ am rất linh nghiệm, khi nàng vào kinh đã từng qua đó cầu nguyện, hiện tại muốn đi cảm tạ thần linh. Căn bản nàng thật sự muốn đi lễ tạ thần, mà Hàn Sâm vẫn còn quần lấy nàng, cho nên nàng muốn kéo hẳn đi chung.

Đáng tiếc mặc dù gần đây Hàn Sâm rất dễ tính, chuyện gì cũng nghe lời nàng, nhưng chỉ từ chối mỗi chuyện này, nói là chưa bao giờ tin phật. Như vậy cũng được, Thẩm Thất suy nghĩ lại, một mình nàng đi là được rồi, mời chủ trì kia vào cung tốt hơn, nhưng dường như Hàn Sâm muốn chống đối nàng, ngay cả tự do của nàng cũng bị hạn chế.

Đến cuối cùng, Thẩm Thất phải mất chín trâu hai hồ, mới thừa cơ hội lúc Hàn Sâm lơ là, ép Lí Chương đưa lệnh bài cho nàng xuất cung.

Hàn Sâm càng tỏ vẻ không dính dáng gì tới Tĩnh Từ am, Thẩm Thất lại càng tò mò.

Sáng sớm, trời chưa sáng hẳn Thẩm Thất đã thay đồ lên lư xuất cung, lúc nàng đến Tĩnh Từ am, ni cô vừa mới mở cửa.

“Vị đại sư này, ta đến để xin gặp chủ trì sư thái, xin hỏi có thể đi thông báo một tiếng không?”

Vị ni cô kia nhìn thấy khí chất của Thẩm Thất không tầm thường chút nào, nên không dám làm khó dễ, lập tức đồng ý.

Thẩm Thất đi phía sau nàng, đi thẳng vào nội viện, nơi đó chính là chỗ ở của các ni cô, còn chủ trì ở một mình trong đình viện phía sau.

Tiểu ni cô vừa bước vào, Thẩm Thất lập tức nhìn thấy một người quen trước mắt.

Người nọ nhìn thấy Thẩm Thất cũng kinh ngạc.

Nàng ta chính là Mai Nhục Hàm, Thẩm Thất không ngờ hóa ra nàng ta với chủ trì thường xuyên lui tới, nếu không tại sao lại đến thăm vào buổi sáng. Bên cạnh Mai Nhục Hàm có một đứa nhỏ, không phải đứa nhỏ ‘Lân Nhi’ mà năm đó nàng xem đốt thành tro thì là ai.

Hiện tại đứa nhỏ này sáu tuổi, trông giống như một Cao Sưởng thu nhỏ, làm gì giống như lời Hàn Sâm nói là con của hẳn chứ.

“Tại sao cô lại ở đây?” Thẩm Thất đột ngột hỏi.

Mai Nhục Hàm kinh ngạc một hồi, câu hỏi này không nên từ người mới gặp qua một lần nói ra, nhưng tính tình của nàng xưa nay rất tốt, đang định trả lời, thì nghe thấy một giọng nói trong trẻo: “Chúng ta tới gặp di của ta.”

Hình như Lâm Nhi không nhớ chuyện ngày xưa nàng làm với nó, nhìn thấy người trước mặt, vô cùng xinh đẹp, trong lòng đứa nhỏ tự nhiên có cảm tình, cho nên cướp lời.

Có lẽ thời gian sẽ làm phai nhạt mọi thứ, hướng chi oan có đầu nợ có chủ, hiện tại Thẩm Thất nhìn Lâm Nhi, đã không còn thấy căm hận nữa, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn vì sự kiện kia không thành công.

Mai Nhục Hàm hiện giờ, mới hai mươi ba tuổi thôi, nhưng trông già hơn rất nhiều, hai má gầy hóp vô, mặc dù vẫn xinh đẹp, nhưng không còn vẻ tao nhã năm xưa.

Thẩm Thát nghĩ, e rằng cuộc sống của nàng ta cũng không quá mức tốt đẹp.

Đứa nhỏ kia kêu một tiếng “Dì” kéo hồn Thẩm Thát quay về, “Người nói chủ trì là dì của người?” Thẩm Thát động lòng, có lẽ sắp giải quyết được rất nhiều chuyện rồi.

“Xin hỏi, trước khi sư thái xuất gia, danh tính là họ Liễu tên Dong?” Thẩm Thát mặc kệ lễ nghi, hiện tại nàng có rất nhiều câu hỏi nên chỉ muốn nói chuyện thẳng thắn.

Chủ trì sư thái kêu một tiếng phật hiệu thật lớn, “A di đà phật, chuyện cũ trước kia như mây khói, Liễu Dong đã sớm mất, hiện giờ chỉ có Vong Trần.”

Thẩm Thát ngơ ngác nhìn, nói như vậy nàng ta thật sự là Liễu Dong. Có lẽ trong lòng Thẩm Thát vẫn còn mơ mộng, cho nên mới hy vọng nàng ta không phải. Nhưng nàng ta vẫn còn sống, Thẩm Thát cảm thấy bản thân không nên nhúng sâu vào nữa.

“Sư thái, người còn nhớ người năm xưa, hấn ở trong cung, ta dẫn người đi gặp hấn.”

Vong Trần sư thái kia lắc đầu, “Bần ni còn phải tụng kinh, mời thí chủ trở về.”

Thẩm Thát đang định tiến lên, liền bị Mai Nhượng Hàm cản lại, “Công chúa muốn hỏi cái gì, ta sẽ trả lời thay sư thái.” Trong ánh mắt Mai Nhượng Hàm có ý cầu xin.

“Lân Nhi, bảo Thúy Hoa dẫn con về trước, lát nữa nương sẽ quay lại.” Mai Nhượng Hàm tách Lâm Nhi ra, rồi bước song song với Thẩm Thát, yên lặng đi tản bộ trong Tĩnh Từ am.

“Công chúa là người ngoài cuộc, vì sao phải câu nệ chuyện cũ?” Tất nhiên Mai Nhượng Hàm không biết người đứng bên cạnh chính là Thẩm Thát.

“Ta cảm thấy người hữu tình nên thành đôi.” Có lẽ cái chết làm cho Thẩm Thát hoàn toàn sáng suốt. Lúc trước nàng còn trẻ tuổi cao ngạo, không từ thủ đoạn chia rẽ Hàn Sâm và Mai Nhượng Hàm, tuy nhiên đã sớm nhận được báo ứng. Thử nghĩ, nếu đổi lại là nàng, Mai Nhượng Hàm dám chia rẽ nàng với Hàn Sâm, nàng nhất định liều mạng với nàng ta.

Ánh mắt Thẩm Thát có chút áy náy nhìn Mai Nhượng Hàm, nếu không phải do nàng, có lẽ nàng ta sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian, không có Cao Suồng, không có ác mộng. Thẩm Thát không thể không thừa nhận, tâm tính Mai Nhượng Hàm giống như hoa mai cao thượng. Nàng ta chưa từng nghĩ sẽ trả thù nàng, ngược lại sau khi xảy ra chuyện kia, còn không ngại hiến kế giúp Hàn Sâm đánh bại Đông Hoa, không tiếc phản bội trượng phu của nàng, mang biết bao ác danh.

Ngay cả sự kiện kia, âm thác dương soa (*vô tình sai sót), Thẩm Thát cảm thấy nếu không phải do nàng, Mai Nhượng Hàm sẽ không gặp chuyện bi thảm như vậy, mà Thẩm Thát nàng lại muốn hủy đi niềm hạnh phúc cuối cùng của nàng ta --- Lâm Nhi. Giờ phút này, Thẩm Thát cảm thấy cái tát kia của Hàn Sâm là rất đúng đắn.

Mai Nhượng Hàm vừa nghe xong lời của Thẩm Thát, liền thần nhiên cười, “Nhưng mà tình này đã như đông thệ thủy (*nước chảy về hướng đông).

“Không đâu, thế nhân đều đồn, hoàng thượng một lòng với Hiếu Thuận hoàng hậu...” Tình cảm Hàn Sâm dành cho Liễu Dong, Thẩm Thát chưa bao giờ nghi ngờ.

Mai Nhượng Hàm nhắm mắt lại, có lẽ có chút oán hận, nhưng sau đó lại mở mắt ra giải thích. “Sau khi Quang Liệt hoàng hậu mất, hoàng thượng đã vô tình gặp mặt tỷ tỷ ta.”

Tin tức này làm cho Thẩm Thát cực kỳ kinh sợ, bọn họ đã gặp mặt, vậy thì tại sao? Nhưng có lẽ đó cũng là nguyên nhân Hàn Sâm không muốn đi với nàng.

“Vậy thì tại sao bọn họ...?”

“Bởi vì cảnh còn người mất. Tỷ tỷ của ta đã sớm xuất gia, nhìn thấu mọi sự trên đời, mà trong lòng hoàng thượng nàng không còn là Hiếu Thuận hoàng hậu như trước đây.”

“Vì sao cô lại nói cho ta biết?” Thẩm Thát tò mò.

“Công chúa có biết bộ dạng của người rất giống Quang Liệt hoàng hậu không?” Mai Nhượng Hàm cười âm thầm, “Chỉ hy vọng công chúa có thể phân ưu với hoàng thượng, mấy năm nay, cuộc sống của ngài ấy không hề tốt.”

“Cô có hận Quang Liệt hoàng hậu không?” Lần đầu tiên Thẩm Thát hỏi vấn đề này.

Mai Nhượng Hàm nhẹ nhàng cười, “Trước kia có lẽ hận, nhưng nếu không xảy ra những chuyện này, ta sẽ không có Lâm Nhi, hiện giờ hấn là tất cả của ta.” Mai Nhượng Hàm đột nhiên ngưng cười, “Nhưng cũng bởi vì hận, cho nên mới xảy ra một tràng bi kịch. Nếu ta không cầu xin hoàng thượng bảo vệ Lâm Nhi, hấn sẽ không nói dối, tiền hoàng hậu cũng sẽ không đi đến con đường cùng kia.”

Thẩm Thát yên lặng nhìn Mai Nhượng Hàm, nàng ta chẳng biết, sau khi nàng ta rời đi Thẩm Thát vẫn đứng ngây ngốc tại chỗ. Nàng không biết kết cục này là tốt hay xấu, nhưng trong lòng nàng tràn đầy áy náy. Nhìn Vong Trần sư thái kia, tuy rằng Mai Nhượng Hàm nói, Vong Trần sư thái xem mọi chuyện như hư không, nhưng Thẩm Thát cảm thấy trong ánh mắt sư thái, chứa biết bao u buồn không thể giấu giếm.

Đây chắc chắn là nguyên nhân Hàn Sâm ngăn cản nàng xuất cung gặp Vong Trần sư thái.

Có đôi khi, hắn muốn giấu tất cả vào trong lòng, ban đầu Thẩm Thất thiết kế Hàn Sâm, có lẽ lúc đó lòng hắn thấy có lỗi với Mai Nhược Hàm và Liễu Dong. Mà Mai Nhược Hàm mới đúng là người Dong cô nương kia cầu xin Hàn Sâm bảo vệ.

Bởi vì hắn áy náy, cho nên sau vụ Cao Suồng, hắn mới đỏ mắt nhìn nàng.

Thình thoảng, biết rõ mọi chuyện không phải là việc tốt.

Thẩm Thất buồn bã hồi cung, chợt trông thấy Hàn Sâm đứng ngoài Hoa Chương điện đợi nàng. Hắn đứng trên bậc thang cao, Thẩm Thất cứ như vậy đứng nhìn hắn.

Sau khi nàng làm sai rất nhiều chuyện, gây tổn thương cho rất nhiều người, lại nhận được kết quả như thế này, quả là ông trời chiếu cố.

Thẩm Thất thấy Hàn Sâm giờ hai tay, nàng cười sáng lạn, như chim yến bay vào ngực Hàn Sâm.

Văn Hi để năm thứ năm, chiếu thư phong hậu từ trên cửa hoàng thành buông xuống, do thừa tướng đương triều đích thân công bố, Thất công chúa Nam Chiếu chính thức trở thành hoàng hậu Văn Hi đế.

Một tháng sau.

Thẩm Thất ngồi trong Hoa Quang cung vui vẻ ăn anh đào vừa được dâng lên, lại nghe thấy đám cung nữ nhỏ giọng bàn tán hoàng đế mới nạp thêm phi tần.

Thẩm Thất ném anh đào sang một bên, thật là khinh người quá đáng, nàng mới làm hoàng hậu có mấy ngày, nam nhân không phải thứ tốt, ăn trong bát, hướng trong nồi.

Nam thư phòng.

“Hoàng thượng, dạo này trong cung tung tin vịt, nói hoàng thượng mới nạp con gái Chu Tương làm phi, nô tài đã tìm ra tên đầu sỏ tung tin bắt lên đây, xin hoàng thượng xử lý.” Lí Chương là tổng quản đại nội, vừa nghe thấy tin đồn gây tổn hại hòa khí mà hoàng thượng với hoàng hậu khó khăn lắm mới có được, tất nhiên nổi giận.

Nào ngờ Hàn Sâm phẩy tay, “Thả hắn đi.”

Vừa mới nói xong, chợt nghe ngoài cửa thông báo: “Hoàng hậu nương nương giá lâm.”

Hàn Sâm có chút xấu hổ, cười với Lí Chương, “Gần đây nàng càng ngày càng lười biếng, ngay cả trăm nàng cũng không thèm tiếp.”

Hiện tại Lí Chương đã biết hóa ra tên đầu sỏ là vị vạn tuế gia này.

Thẩm Thất vừa bước vào, Lí Chương liền cáo lui ra ngoài. Thẩm Thất cũng không ồn ào gây náo loạn gì, nàng tươi cười đi lên, “Hoàng thượng mệt mỏi như vậy, để thiếp bóp vai cho chàng.”

Hàn Sâm hơi đắc ý, cái này gọi là thuần thê chi thuật.

Nhưng hắn đắc ý không được bao lâu, liền cảm thấy cánh tay Thẩm Thất chậm rãi buông xuống, hắn quay đầu lại nhìn, Thẩm Thất lập tức ngã xuống, “Thích Thích!” Hàn Sâm ôm Thẩm Thất, hét lên: “Truyền thái y, mau truyền thái y.” Chắc chắn không chỉ có thể này thôi đâu.

Khóe miệng Thẩm Thất hơi nhếch lên, xem thuần thê chi thuật của chàng lợi hại, hay thuần phu chi thuật của ta lợi hại, huống chi nàng còn có vương bài trong tay.

Sau khi thái y viện đến khám, tuyên bố một tin tức cực kì tốt, hoàng hậu có thai rồi.

Lần đầu tiên Thẩm Thất nhìn thấy cảnh Hàn Sâm vui vẻ đến như vậy, nghe hắn mừng rỡ nói: “Rốt cuộc trăm cũng có con trai trưởng rồi.”

Thẩm Thất hờn dỗi liếc hắn một cái: “Hoàng thượng, nếu như nô tì không thể mang thai thì làm sao bây giờ?”

Hàn Sâm xoa đầu Thẩm Thất, giống như nghĩ tới cái gì đó, nghiêm túc nói: “Chuyện này trong lịch sử hậu cung cũng từng có, nhận nuôi con của phi tần khác là được, tự mình nuôi từ nhỏ đến lớn, luôn nói là công đường hơn công sinh, việc này chẳng khác gì tự mình sinh con.”

Nghe được câu trả lời này Thẩm Thất rất buồn phiền, vậy thì kiếp trước nàng tự mình tìm phiền não cho mình rồi?

“Nhưng mà, trăm cực kì vui mừng, bởi vì nàng đích thân sinh cho trăm một đứa nhỏ.” Hàn Sâm líu ríu bên tai Thẩm Thất.

Kết quả cuối cùng là vậy, sau cơn mưa trời lại sáng.

Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Dự Lang* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Ngoại Truyện

“Chủ tử à, hiện tại người chính là hoàng hậu, sao có thể tùy tiện xuất cung được chứ?” Tiền Nhi ở trước mặt Thẩm Thất vô cùng sốt ruột.

“Tiền Nhi, trước kia ngươi sẽ không như thế này, có phải sợ ta làm liên lụy đến phu quân ngươi không?” Thẩm Thất trừng mắt nhìn Tiền Nhi, đều nói nữ sinh ngoại tộc, quả nhiên, từ khi Tiền Nhi được chỉ hôn cho công tử của thái phó đương triều, chủ tử trong lòng nàng ta cũng thay đổi.

Tiền Nhi đỏ mặt, thực sự bị Thẩm Thất nói trúng, “Chủ tử, hoàng hậu không được phép tự tiện xuất cung đâu, nếu nặng còn có khả năng bị phế.” Tiền Nhi bắt đầu đe dọa Thẩm Thất.

Thẩm Thất hừ lạnh một tiếng, “Cứ để cho hần phế đi, ta luôn luôn không vừa mắt hần, lần này hần dám ở trước mặt ta thông đồng với cung nữ, ta...” Đôi mắt Thẩm Thất lập tức rực ứng đỏ.

“Đánh chết ta cũng không tin.” Tinh thần Tiền Nhi rất tỉnh táo, “Hoàng thượng luôn không coi trọng nữ sắc, bao nhiêu năm nay trong cung chỉ có một mình chủ tử, độc chiếm sủng ái, thế gian hiếm có, nữ nhân trên đời không ai lại không hâm mộ, vậy mà chủ tử cứ chọn ba lấy bốn.”

“Nam nhân nào chả coi trọng nữ sắc, con mắt nào của ngươi nhìn thấy hoàng thượng không thích nữ sắc, chẳng qua ngươi không biết hần có bao nhiêu...” Nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của Tiền Nhi, Thẩm Thất lập tức rút lại lời, thiếu chút nữa nói chuyện khuê phòng cho nàng ta nghe.

“Nếu hoàng thượng thật sự muốn nữ nhân, tuyển thêm tú nữ là được rồi, mỹ nhân thiên hạ này đều là của hoàng thượng, sao có thể lén lút tư thông với cung nữ chứ.”

“Tiền Nhi, rốt cuộc là ngươi giúp hần hay giúp ta?” Thẩm Thất tức đến nổi muốn học máu.

“Hoàng thượng với cung nữ kia thực sự...” Tiền Nhi vẫn không tin, bởi vì từ khi còn là thiếu niên, Văn Hi đế đã giữ mình trong sạch, làm gương cho nam nhân trên thiên hạ, chuyện này ai lại không biết.

“Nhất định là hần thấy ta nhàm chán, Tiền Nhi, bộ dạng cung nữ kia cực kì quyến rũ, ta chỉ mới định phạt nàng ta đi bạo thất (*chắc là phòng tra tấn), hần liền hung dữ với ta, Tiền Nhi, ngươi nói thử xem chẳng phải hần thông đồng với cung nữ kia sao?” Nước mắt của Thẩm Thất gần như sắp chảy xuống.

Tiền Nhi thờ dài một tiếng, nói như vậy có thể nghĩ ra tâm trạng của đương kim thánh thượng khó xử như thế nào, “Cung nữ kia phạm lỗi gì, khiến chủ tử phải đem nàng đi bạo thất?” Bình thường đi vào bạo thất, không chết cũng bị lột da.

“Vì, bộ dạng của nàng cực kì quyến rũ.” Thẩm Thất nghiêng răng nghiêng lợi.

“Chỉ vậy thôi?” Tiền Nhi sờ trán của bản thân.

Có lẽ Thẩm Thất chợt phát hiện chính nàng cũng có chút vô lý, “Nhưng mà, mặc kệ thế nào, hần cũng không nên vì một cung nữ mà hung dữ với ta, Tiền Nhi, hần nói lời mà không giữ lời, hần nói chỉ yêu...” Thẩm Thất nhớ tới quá khứ ngọt ngào, có chút không muốn tỉnh dậy.

“Thế nhưng, hoàng hậu nương nương người cũng không thể cứ tức giận là lại xuất cung được?” Tiền Nhi giảng giải, “Người mau chóng chạy về xin lỗi hoàng thượng đi, ngài ấy sẽ không truy cứu việc này nữa.”

“Sao ta có thể chạy về nhận lỗi với hần chứ, việc này không thể cứ quên đi như vậy, hần không tới giải thích với ta, có chết ta cũng không về, hừ.” Thẩm Thất nhéo mặt Tiền Nhi, “Nha đầu ngươi, chân ngoài dài hơn chân trong, bây giờ còn đi giúp tên nam nhân kia, ta đợi một người khóc lóc kể lể với ta, còn lâu ta mới giúp ngươi.” Gương mặt Thẩm Thất hết sức giận dữ, “Mau đi chuẩn bị thức ăn, ta giận quá nên chưa ăn bữa tối nữa.”

Tiền Nhi vội vàng chạy ra ngoài chuẩn bị, lại lên cho người vào cung thông báo, xin hoàng thượng phái người đến đón.

Vừa dùng xong bữa tối, người trong cung tới, Tiền Nhi thầm khen ngợi, động tác thật nhanh lẹ.

“Mời hoàng hậu nương nương tiếp chi.” Người thân tín nhất bên cạnh Văn Hi đế, Lí Chương tự mình đến phủ thái phó truyền chỉ, về mặt ông ta tươi cười ràng rờ nhìn Thẩm Thất.

Về mặt Thẩm Thất lạnh như băng nhìn ông ta, sau đó chuyển sang nhìn trên trời dưới đất, Lí Chương vội vàng nói: “Hoàng thượng nói, thân thể nương nương không khỏe, không cần quý tiếp chi.” Kỳ thực ai mà biết sự thật có đúng như lời Văn Hi đế nói hay không, nhưng nhìn bộ dạng Thẩm Thất trông rất khỏe mạnh nha.

Tuy nhiên nàng chỉ trừng mắt nhìn, dậm uy kia quả thực dọa người.

Thẩm Thất nhú mày, cảm thấy như vậy cũng được, liền ngồi xuống, uống trà, “Đọc đi.”

Lí Chương chạy tới nơi an toàn, mới bắt đầu đọc: “Hoàng hậu vốn là mẫu nghi thiên hạ, hiền lành nhân hậu, nhưng sau này lại ngang ngược kiêu ngạo, đổ kị chuyên quyền, dám tự ý rời cung, đáng lý nên phế bỏ, nay trăm niệm tình hoàng hậu trẻ người non dạ, chỉ khiển trách, lập tức hồi cung, trầm trọng lượng tha thứ lỗi lầm.”

Tiền Nhi vừa nghe xong thánh chỉ không nhìn được lập tức cười ra tiếng, đương kim hoàng hậu đã là mẫu thân của một vị hoàng tử và công chúa, vậy mà nói trẻ người non dạ, xem ra hoàng thượng thực sự không tìm thấy lý do nào khác miễn tội cho Thẩm Thất rồi.

Thẩm Thất nghe xong thánh chỉ liền tức đến bật dậy, Hàn Sâm mắng yêu nàng như vậy. Lí Chương cảm thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên cười nói, “Nương nương, xin theo lão nô hồi cung, thật ra hoàng thượng cũng không muốn trách cứ hoàng hậu đâu, cái này chỉ diễn cho người ta coi thôi, hoàng thượng đã đuổi cung nữ kia đến hoán y cục rồi.”

“Không quay về.” Thẩm Thất vừa rơi lệ, vừa nói: “Nếu nói ta ngang ngược kiêu ngạo, đổ kị chuyên quyền, hấn bảo ta về cung làm gì nữa, chỉ bằng ta chết ở bên ngoài đi.” Ánh mắt Thẩm Thất nhìn thánh chỉ chằm chằm.

Lí Chương vội vàng giấu thánh chỉ ở sau lưng, chuyện này đã có vết xe đổ, trước khi xuất cung, hoàng thượng dặn dò nhiều lần, tuyệt đối không được để cho hoàng hậu cướp thánh chỉ đốt. Nhắc về chuyện lần trước, trong lòng Lí Chương vẫn còn sợ hãi, từ đó về sau, tất cả cung điện trong cung cao quá ba tầng lầu, đều bị phá hủy.

Ý tứ chính là, bây giờ ở trong cung, muốn tìm một nơi để nhảy lầu cũng không có, nhảy xuống, nặng nhất thì ngã bị thương, chắc chắn không nguy hiểm đến tính mạng.

Thẩm Thất không cướp được thánh chỉ, càng tức giận, càng nảy sinh quyết tâm, cho dù Lí Chương nói thế nào cũng không khuyên được, ông ta lẫn Tiền Nhi đều nóng ruột đến nổi vô đầu bút tai.

Vì thế Thẩm Thất tiếp tục ở trong phủ thái phó, từ hôm đó, mỗi ngày trong cung đều truyền ra một thánh chỉ, hoàn toàn là trách mắng, càng mắng càng độc, cuối cùng Thẩm Thất từ chối nghe thánh chỉ.

Qua mấy ngày, thánh chỉ không đến nữa, nhưng tin đồn bắt đầu dấy lên. Những lời này không dám nói trước mặt Thẩm Thất, nhưng bọn nha đầu lên lút bàn luận.

“Nghe nói hoàng thượng ở Thích Uyển trong thành, chọn mấy mỹ nữ xinh đẹp vào cung.”

“Nói vậy, chẳng phải nói hoàng hậu đương triều là đồ phụ hay sao, kiên quyết không cho hoàng thượng nạp phi.”

“Người khác không biết, chẳng lẽ chúng ta lại không biết, mấy ngày trước trong phủ chúng ta có một vị khách quý từ trong cung đến, tuy rằng lão gia không nói rõ đang ở chỗ nào trong phủ, nhưng nghe nói nàng là đương kim hoàng hậu, bị hoàng thượng đuổi ra khỏi cung, nên ở tạm trong phủ.”

Thẩm Thất đứng sau vườn hoa nghe lén, nghe xong tức đến giậm chân, tại sao lại trở thành nàng bị đuổi, rõ ràng do nàng tự đi ra mà.

Chúng nha đầu bắt đầu kinh hãi, tin tức này thật giật gân nha.

“Hoàng hậu vừa đi, hoàng thượng liền muốn nạp phi, nghe nói đám cung nữ trong cung bắt đầu ăn mặc trang điểm lộng lẫy, bởi vì hy vọng được hoàng thượng coi trọng.”

“Việc này ta biết, tỷ tỷ của ta là cung nữ trong cung, nghe nói gần đây hoàng thượng đặc biệt sủng ái cung nữ tên Đồng Thúy, tới nào cũng gọi nàng thị tẩm.”

Thẩm Thất nghe đến đó, tức đến nổi thiếu chút nữa ngất xỉu, Đồng Thúy kia chính là cung nữ nàng muốn đem đi bạo thất, quả nhiên Hàn Sâm có gian dũ với nàng ta, nàng biết mà, nam nhân chẳng có ai lại không vụng trộm, nhưng không may cho hấn lại bị nàng bắt được.

“Khởi giá, chúng ta hồi cung.” Thẩm Thất thở hổn hển tới tìm Tiền Nhi, “Đội ta đến bắt quả tang hai người bọn họ, xem hấn giải thích như thế nào.”

Tiền Nhi vội vàng quỳ xuống đất, “Cung thỉnh nương nương hồi cung.” Còn vội vàng hơn cả tiền ôn thần.

Tới tẩm cung của Văn Hi để rồi, thường ngày Thẩm Thất không xin phép cứ tự nhiên đi vào, nhưng hôm nay thủ vệ Lí Thuận Mĩ Thuận dám cản đường của nàng, “Xin nương nương dừng bước, hoàng thượng căn dặn, bất luận là kẻ nào cũng không được phép bước vào nội điện.”

Thẩm Thất nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bọn họ, nghĩ thầm, rõ ràng trong nội điện có quỷ, “Lui hết ra, hôm nay bản cung nhất định phải vào, hoặc là các ngươi giết bản cung đi.” Thật là có dũng khí của đại tướng quân không ngại xông pha quân địch.

Tất nhiên thủ vệ không dám ngăn cản, Thẩm Thất đi thẳng đến hướng nội điện, dùng chân đá văng cửa ra, “Hàn Sâm, ngươi...”

“Trẫm làm sao, tên của trẫm há để cho nàng tùy tiện gọi?” Hàn Sâm nghiêm mặt nhìn Thẩm Thất.

Căn bản là Thảm Thất không thèm để ý tới Hàn Sâm, lục lọi khắp nơi trong điện, những chỗ có thể giấu người nằng đều lục soát, không thấy ai, lúc này mới nhận ra bản thân dính bẫy.

“Nàng nhìn xem còn ra thể thống gì nữa, tự ý rời cung không nói, còn dám lục soát tâm cung của trẫm!”

Nhìn khuôn mặt lạnh của Hàn Sâm đã quen, Thảm Thất không sợ nữa, “Ai bảo chàng bao che cho cung nữ. Ta rời cung, chàng không khuyên ta, chỉ biết trách mắng ta.” “Chẳng lẽ nàng không đáng trách sao?” Hàn Sâm kéo Thảm Thất qua, vây ở trong ngực.

“Chàng còn mắng ta, ta liền rời cung.” Thảm Thất cắn lỗ tai Hàn Sâm.

“Lá gan của nàng càng lúc càng lớn, để trẫm coi về sau nàng còn khí lực xuất cung hay không.” Hàn Sâm dùng găm vóc cột chân tay của Thảm Thất vào giường.

Quả thật là kim khẩu ngọc, rất nhiều ngày sau, Thảm Thất cũng không có sức để xuống giường, huống chi là xuất cung.

Lại một ngày nọ.

Tiền Nhi bắt đầu đau đầu, không biết Thảm Thất chuồn êm ra khỏi cung như thế nào, từ chuyện lần trước, hoàng thượng đặc biệt dặn dò trông giữ Thảm Thất thật kỹ.

Thảm Thất giống như con mèo trộm được thịt, “Bản cung ắt có diệu kế.”

Tiền Nhi thờ dài một tiếng, “Ài, diệu kế gì chứ, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn chạy về cung thôi.”

Thảm Thất nổi giận chống hai tay lên hông, “Hừ, ta không thể cứ chịu uất ức như vậy, lần này phải để hần ngoan ngoãn đến đón ta về, nếu không ta không bao giờ... trở về nữa.”

“Vậy người phải kiềm chế nha.” Tiền Nhi đã không còn muốn hỏi lý do Thảm Thất rời cung nữa, trong cung luôn luôn có một bình dấm chua dễ vỡ, khiến cho các cung nữ kinh hồn bạt vía, mặt mày xám tro, chỉ sợ ngày nào đó chẳng may lọt vào ánh mắt hoàng hậu, sau đó diễn ra một loạt nháo kịch, hậu quả của việc này không ai là không biết, tuy rằng ngoài mặt hoàng thượng trách mắng hoàng hậu, nhưng hoàng hậu muốn xử lý cung nữ nào, cung nữ kia cũng không trốn thoát được.

“Tất nhiên ta sẽ nhẫn nhịn được.” Cho tới tận bây giờ, thánh chỉ và lời đồn nhảm cứ đến, tuy nhiên Thảm Thất vẫn vững vàng như núi, không chút mạnh động.

“Chủ tử, tại sao lần này người không chịu thua?” Tiền Nhi không khỏi sùng bái Thảm Thất, chủ tử nhà nàng rất dễ bị hoàng đế lừa gạt xoay lòng vòng nha.

“Hừ, người cứ khinh thường ta tiếp đi.” Thảm Thất cực kì đắc ý, “Thủ đoạn của hần đã dùng xong rồi, lần này tới lượt ta.”

Kết quả là, toàn bộ đại phu trong thành đều được mời đến phủ thái phó, nhưng người do thái y viện phái đến, lại bị chặn ngoài cửa.

“Chủ tử, sao người lại nghĩ ra chiêu này, lỡ như hoàng thượng không biết, chẳng phải là diễn kịch vô ích sao.” Tiền Nhi khó hiểu.

“Người biết cái gì, hần ngầm sắp xếp không ít người bên cạnh ta, lần này vừa hay bị ta sử dụng một lần.”

Bệnh tình và phương thuốc của Thảm Thất ngày ngày đều được truyền vào cung, tuy rằng thái y không được vào phủ thái phó, nhưng cũng hết sức nóng ruột, trong kinh thành nhiều đại phu như vậy nổi người kê cho Thảm Thất một phương thuốc, bọn họ đều phải nhìn qua, sau đó suy đoán ra bệnh tình.

Hiện tại đã đến mức nguy kịch, từ phong hàn biến thành bệnh lao, nghiêm trọng đến nỗi có thể Thảm Thất không được nhìn thấy ngày mai.

“Hoàng thượng giá lâm” Lúc thị vệ của hoàng đế đứng trước cửa phủ thái phó, thì Hàn Sâm đã đi tới nội đình rồi.

“Tiền Nhi, Thảm Thất đâu?” Hơi thở của Hàn Sâm có chút bất ổn, thở hỗn hển.

Thảm Thất dám khi quân, còn Tiền Nhi không có bản lĩnh đó, “Nurong nurong ở bên trong.”

Lúc Hàn Sâm đến, Thảm Thất đang nhàn nhàn ngồi ăn nho, “Sao hoàng thượng lại có hứng thú như vậy, cái trang du hành à?” Thảm Thất cười tươi như hô ly.

Tâm trí Hàn Sâm lúc này mới đặt xuống, nhưng tức giận đến nỗi tay chân run rẩy, “Nàng dám dùng cách này?”

Thảm Thất chưa chết chưa hối hận: “Ai bảo chàng không tiếp ta?” Nàng chậm rãi đi lên kéo tay Hàn Sâm “Ngày nào chàng cũng bận rộn chính sự, lâu rồi chưa đi chơi với ta, ở trong cung buồn muốn chết, ta sắp nổi điên tới nơi rồi.”

“Nàng còn nói, nàng muốn đi nghỉ mát ở Tây Uyển, trẫm liền dẫn nàng đi nghỉ mát, nàng muốn đi săn thú ở Tây Giao, lần nào trẫm cũng đi với nàng.” Hàn Sâm đau đầu bóp trán một cái.

Tiền Nhi ở bên ngoài nghe được cũng cảm thấy đau đầu, nàng hiểu rõ tính tình chủ tử, rất thích làm khổ người ta.

Thẩm Thắt trơ mặt ra nói: “Được thôi, được thôi, hôm nay nếu đã ở bên ngoài, chi bằng đi Vọng Giang lâu uống trà, nghe bình thư (*kể chuyện dài), thêu đặc phù sinh bán nhật nhân(*).” Thẩm Thắt bắt đầu nảy lên ý xấu.

(*)Trích trong bài thơ Đề Hạc Lâm tự bích: nghĩa là giải thoát bản thân khỏi sự phiền não, buồn chán, để bản thân tới một nơi thoát tục, tu dưỡng tâm hồn.

“Lẽ nào nàng không muốn nói một chút về chuyện mời đại phu đến đây?” Hàn Sâm không hề bị Thẩm Thắt đánh lạc hướng, trở lại vấn đề ban đầu.

“Không sao cả, cho dù ta như thế nào, hoàng thượng cũng sẽ thương tiếc ta mà.”

Đau chân, Hàn Sâm thật sự đau chân.

Hàn Sâm vô cùng bất đắc dĩ, bị Thẩm Thắt kéo đi trên phố.

Nam ngọc thụ lâm phong, nữ khuynh quốc khuynh thành, dọc đường đi không biết hấp dẫn bao nhiêu sự chú ý, có người khẽ nói: “Nhìn xem, hai người này thật xứng đôi, vừa nhìn đã nghĩ tới đôi kim đồng ngọc nữ.”

Lọt vào tai Thẩm Thắt, trong lòng nàng cực kì ngọt ngào, giữ lại người qua đường kia, lấy trong túi ra một thỏi bạc, “Cầm đi, thưởng cho người.” Người nọ vội rút tay on rồi đi, để lại Thẩm Thắt vẫn đứng đó cười ngây ngô.

Hàn Sâm đã hoàn toàn hết cách với nàng, suốt quãng đường, chỉ cần người ta nói bọn họ xứng đôi, ai nấy đều được cho bạc, “Thoạt nhìn trông đúng là kim đồng, chính là đồng tử tán tài.”

Thẩm Thắt nhíu mày, “Chàng cũng dám tự xưng mình là đồng tử?”

Ánh mắt Hàn Sâm lập tức tối đen, Thẩm Thắt biết mình lại leo lên lưng hổ rồi.

“Nuông tử.” Hàn Sâm chậm rãi tới gần Thẩm Thắt.

Kỳ thật những lúc Hàn Sâm lạc quan thì đúng là lạc quan hơn người, Thẩm Thắt mặc cảm, hấn dám làm những chuyện xấu hổ giữa đường phố, còn Thẩm Thắt nàng thì không, nàng vẫn muốn làm người. Trong cung, thái giám cung nữ đều biết mỗi khi hoàng thượng và hoàng hậu ở chung một chỗ, tốt nhất là cách xa năm trăm bước, nếu xem thấy những thứ không nên xem, thì cứ chờ mất đầu đi.

Giờ ngo hôm nay, Vọng Giang lâu không có khách uống trà, nhưng khách điểm Cẩm Tú số 1 kinh thành thì nghênh đón một đôi khách đặc biệt.

Phòng chữ Thiên số 1.

Hàn Sâm xỏ giày xong, sau đó xoay người kéo Thẩm Thắt rời giường, “Chúng ta hồi cung thôi, một lát nữa cửa cung đóng rồi.”

Cả người Thẩm Thắt không có chút sức lực, chỉ có thể dựa vào trong ngực Hàn Sâm, để mặc cho hắn thắt cái yếm, mặc quần áo vào, sau đó đi đến trước gương đùa giỡn, để mặc cho hắn tự mình búi tóc giúp nàng.

Hàn Sâm hôn môi Thẩm Thắt, “Được rồi, nên tỉnh dậy thôi, bằng không chúng ta vừa ra khỏi cửa, tất cả mọi người đều biết chúng ta đã làm gì.”

“Chàng còn dám nói sao!” Thẩm Thắt thật sự dở khóc dở cười, nguyên cả buổi chiều, tiếng động lớn như vậy, làm sao bọn họ lại không biết chuyện gì chứ.

Hàn Sâm cười vô cùng vui vẻ, lại tiếp tục hôn môi nàng, “Thích Thích, trăm cảm thấy làm ở khách điểm cũng rất thú vị.”

Thẩm Thắt cảm thấy bản thân nàng chính là đem đá đập chân mình, “Đừng nói nữa, mau chóng hồi cung đi, hồi cung.”

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Lang* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.